

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
တရားရုံးချုပ်

တရားစီရင်ထုံးများ

၂၀၀၁ ခုနှစ်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
တရားရုံးချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
တရားရုံးချုပ်

တရားစီရင်ထုံးမျှား

ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်ရုံး
စာကြည့်တိုက်

၂၀၀၁ ခုနှစ်

တရားရုံးများလက်စွဲ အပိုဒ် ၉၇၂ အရ တစ်ကြိမ်တည်းရမ်းလျှင်
ရက်သတ္တပတ်(၃)ပတ်ထက်မပိုစေရ။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
တရားရုံးချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၂-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

အုပ်စု - ၅၀၀၆
ကန်တိုင်း

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
တရားရုံးချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ်၊
ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ်များ နှင့် တရားသူကြီးများ

၁။ ဦးအောင်တိုး B.A.; B.L. တရားသူကြီးချုပ်

တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)

- ၂။ ဦးသန်းဦး B.A. ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ်
- ၃။ ဦးခင်မြင့် Master Mariner (F.G); H.G.P.; R.L. တရားသူကြီး
- ၄။ ဒေါက်တာတင်အောင်အေး B.Sc.; B.L.; LL.M.; LL.D. တရားသူကြီး
- ၅။ ဦးမြင့်သိန်း B.Sc.; B.L.; (Advocate) တရားသူကြီး
- ၆။ ဦးချစ်လွင် B.Sc.; B.L.; (Advocate) တရားသူကြီး
- ၇။ ဦးထွန်းရှင် B.A.; R.L.; D.M.A.; (Advocate & Notary Public) တရားသူကြီး

တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး)

- ၈။ ဦးခင်မောင်လတ် B.A.; B.L.; (Advocate) ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ်
- ၉။ ဦးစန်းတင့်ရီ B.A. (Law); LL.B.; (Advocate) တရားသူကြီး
- ၁၀။ ဦးမြင့်အောင် B.A. (Law); LL.B.; (Advocate) တရားသူကြီး
- ၁၁။ ဦးစိန်လှိုင် B.A. (Law); LL.B.; LL.M.; (Advocate) တရားသူကြီး

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စိစစ်ထုတ်ဝေရေးအဖွဲ့.

- ၁။ ဦးသန်းဦး   B.A.   ၃၇၅၄
 ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ်၊ တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)

- ၂။ ဒေါက်တာတင်အောင်အေး   B.Sc.; B.L.; LL.M.; LL.D.   ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ
 တရားသူကြီး၊ တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)

- ၃။ ဦးတင်အေး   B.A.; H.G.P.; R.L.   အဖွဲ့ဝင်
 ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊ တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)

- ၄။ ဦးကျော်ဝင်း   B.A. (Hons.); H.G.P.; R.L.   အဖွဲ့ဝင်
 ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ပြစ်မှုတရားစီရင်ရေးဌာန
 တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)

- ၅။ ဦးစိုးညွန့်   B.A.; R.L.   အဖွဲ့ဝင်
 ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ တရားမတရားစီရင်ရေးဌာန
 တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)

- ၆။ ဦးစောစံလင်း   B.A. (Law); LL.B.   အဖွဲ့ဝင်/အတွင်းရေးမှူး
 ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ စီမံနှင့်လေ့ကျင့်ရေးဌာန
 တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)

“တရားစီရင်ရာတွင် အမှန်ကို ဆုံးဖြတ်ရုံမျှသာမကဘဲ ထိုသို့ အမှန်တရားကို စီရင်ကြောင်း အများမြင်စေရာသည်”

(ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် မောင်ရွှေ(ခ)မောင်ရွှေပါ-၂)^(၁)

မာတိကာ

စီရင်ထုံးပြုသော ပြစ်မှုများ

စာမျက်နှာ

ညွှန်းချက်

က-ပ

မောင်ကျော်စွာထိုက်	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၂	၁
စန်းလွင် ပါ ၂	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၇
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့် ဦးညိုမောင်	၁၈
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့် မနီနီစိုး ပါ ၂	၂၄
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့် သန်းဦး	၃၁
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့် အောင်မြင့် (ခ) အားချင် ပါ ၂	၃၇
ဒေါ်မေအုန်းတင်	နှင့် ဦးသန်းထွန်း ပါ ၄	၄၂
ဒေါ်မြမြ ပါ ၂	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၂	၅၁
သန်းဌေး ပါ ၂	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၆၃
ဦးအလီဂျန်	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၂	၇၇
ဒေါ်အိရွှန်တစ်	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၈၃
မောင်ဦး	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၈၉
ဦးအေးကိုကို	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၂	၉၈
ဒေါ်အေးအေးပြုံး ပါ ၂	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၀၅
ဦးအောင်ကြည် ပါ ၂	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၁၃

မာတိကာ

စီရင်ထုံးပြုသော တရားမမှုများ

စာမျက်နှာ

ညွှန်းချက်

ကက-ခရ

ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့် ပါ ၂	နှင့်	ဦးစိုးလွင်	၁၂၁
ဝတ်မြန်မာထုတ်ကုန်သွင်းကုန်	နှင့်	တော့ပရင့်ကော်ပိုရေးရှင်း	၁၃၃
ထရေးဒင်းကုမ္ပဏီ (၎င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ		အက်(စ်)ဒီအင်န၊ ဘီအိပ်ချ်ဒီ	
ဦးအမ်ဇော်နန်း)		(၎င်း၏ကိုယ်စားလှယ်	
		မစ္စတာဝိုင်ယိုရှီးဒါး)	
ဦးစောကနေဒီရင် ပါ ၂	နှင့်	မလှလှသန်း ပါ ၄	၁၄၃
ဒေါ်စောမြင့်ကြည်	နှင့်	ဦးမြင့်စိုး ပါ ၂	၁၅၅
ဦးစိုးမြင့်	နှင့်	ဦးအောင်ကျော်မင်း ပါ ၂	၁၆၇
ဒေါ်ဆွေရိမ်	နှင့်	ဒေါ်လှလှစိုး	၁၇၇
(၎င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ်		(ကွယ်လွန်သူ ဦးညိုမောင်၏	
ဦးစန်းရှိန်)		တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်)	
ဦးဇော်မင်းမြင့်	နှင့်	ဦးတင်မောင်အေး ပါ ၂	၁၈၆
ဒေါ်တီတီ	နှင့်	ဦးကြူ	၂၀၁
ဦးတင်လတ် (ခ)	နှင့်	ဦးကျော်ငြိမ်း	၂၁၆
ဦးစိုင်းလတ် ပါ ၂			

တိုင်းအခွန်ဦးစီးဌာနများ	နှင့်	အေးရှင်းရာဘာကုမ္ပဏီ	၂၃၃
ပြည်တွင်းအခွန်များဦးစီးဌာန		လီမိတက်	
ရန်ကုန်			
<u>ဒေါ်ထား ပါ ၂</u>	နှင့်	<u>ဒေါ်ထားစိန် ပါ ၃</u>	၂၄၄
မောင်ချိန်လှိုင်		ဒေါ်ထားစိန် ပါ ၃	
ဒေါ်နီ (ခ) ဒေါ်မိမိလေး	နှင့်	ဒေါ်အေး	၂၅၉
ဦးမောင်တင် ပါ ၂	နှင့်	ဒေါ်အေးမြင့်	၂၇၂
ဦးမောင်မောင်လတ် ပါ ၃	နှင့်	ဦးကြီးကြိမ် (ခ) ဦးကံကောင်း	၂၈၁
ဦးမောင်မြ ပါ ၆	နှင့်	မသန်းသန်းချို	၂၉၀
ဦးမျိုးမြင့်	နှင့်	ဒေါ်အေးတင့်	၃၀၃
(၎င်း၏ကိုယ်စားလှယ်စာ			
ရသူ ဒေါ်ဖြူဖြူအေး)			
ဒေါ်မြကြင် (ခ)	နှင့်	ဒေါ်ကြင်မြိုင် (ခ)	၃၁၂
ဒေါ်ကြင် ပါ ၇		ဒေါ်နန်းအောင်	
		(၎င်း၏အထွေထွေ	
		ကိုယ်စားလှယ်စာရသူ	
		ဦးမြင့်သိန်း)	
ဦးမြလှိုင်	နှင့်	ဒေါ်လှလှရီ	၃၂၅

မြို့နယ်မန်နေဂျာ	နှင့်	ဦးပြေအေး ပါ ၂	၃၃၄
မြန်မာ့လယ်ယာထွက်ကုန်			
ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး၊			
ကျ်ပျော်မြို့			

ဦးဝင်းနိုင်		မြို့နယ်မန်နေဂျာ	
		မြန်မာ့လယ်ယာထွက်ကုန်	
		ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး၊	
		ကျ်ပျော်မြို့ ပါ ၂	

မြန်မာ့လယ်ယာထွက်ကုန်	နှင့်	အင်တီဂရိတ်တက်ဘစ်စနက်စ်	၃၅၂
ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး		ဆာစက်စ်ကုမ္ပဏီလီမိတက်	
(၎င်း၏ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူး)		(အိုင်ဘီအက်စ်)	
		(၎င်း၏အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာ	
		ဦးမြင့်စိုး)	

ဦးယုစိ (ခ) ဦးအောင်မြတ်	နှင့်	မအေးအေးမြတ်ခိုင် ပါ ၁၄	၃၆၅
(ကိုယ်တိုင်နှင့် ကွယ်လွန်သူ		(၎င်းတို့ ကိုယ်တိုင်နှင့်	
ဒေါ်ခင်သန်းလင်၏ တရားဝင်		ကွယ်လွန်သူဒေါ်ခင်သန်းလင်၏	
ကိုယ်စားလှယ်)		တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်များ)	

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှ	နှင့်	ဒေါ်မိုး	၃၈၁
		(၎င်း၏အထွေထွေ	
		ကိုယ်စားလှယ်စာရသူ	
		ဦးတင်ငွေ)	

ဒေါ်လေးတင် (၎င်း၏ အထူးကိုယ်စားလှယ်စာရသူ နှင့် ဦးအောင်ဝင်း ပါ ၃ ဦးအုန်းတင်)		၃၉၂
ဒေါ်လှနွဲ့ (၎င်း၏ အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် ဦးထွန်းအောင်)	နှင့် ဦးသန်းညွန့် ပါ ၃	၄၀၃
ဒေါ်လှနွဲ့ (၎င်း၏ အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် ဦးထွန်းအောင်)	နှင့် ဦးသန်းညွန့်	
ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်း	နှင့် ဦးခင်မောင်သန်း ပါ ၂	၄၁၇
ဒေါ်သောင်းညွန့်	နှင့် ဦးသိန်းတင် ပါ ၂	၄၃၀
ဦးအိဗရာဟင်(ခ)ဦးထွန်းကြည် ပါ ၄	နှင့် ဒေါ်ထွေး(ခ) ဒေါ်ဟဝါဘီ ပါ ၉	၄၄၂
ဦးတင်မြင့် (ခ) ဦးဟာမိတ်	နှင့် ဦးအိဗရာဟင် (ခ) ဦးထွန်းကြည် ပါ ၁၂	
ဒေါက်တာအေကေဒေး(ခ) ဦးလှရွှေ (ခ) ဒေါက်တာဂျော်နီဒေး	နှင့် မစွန်ဒီပါလီဒေး ပါ ၄	၄၅၅
ဒေါ်အေးအေး	နှင့် ဦးဝင်းမြင့် ပါ ၅	၄၆၉
မအေးအေးထိုက် ပါ ၂	နှင့် ဒေါ်ခင်အေးကြည် (ကွယ်လွန်သူဦးညွန့်မောင် ၏တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်)	၄၇၉
မအေးအေးထိုက် ပါ ၂	နှင့် ဒေါ်ခင်အေးကြည် (ကွယ်လွန်သူဦးညွန့်မောင် ၏တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်)	
မအုန်းသန်း ပါ ၁၇	နှင့် မလှလှသန်း ပါ ၄	၄၉၃

၂၀၀၁ ခုနှစ်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများ

စာမျက်နှာ

ဥပဒေများ-

- ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ
- ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ
- သက်သေခံဥပဒေ
- ၁၉၂၆ ခုနှစ်၊ တရားရုံးများမထိမဲ့မြင်ပြုမှုအက်ဥပဒေ
- ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေ

မတော်တဆ ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ပွားပြီး ယာဉ်ပျက်စီးမှုဖြစ်ခြင်းသည်
 မတရားဆုံးရှုံးနစ်နာစေရန် အကြံဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ယင်းသို့ဖြစ်စေ
 တန်ရာသည်ကို သိလျက်နှင့်ဖြစ်စေ ပြုရာမရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အချင်းဖြစ်နေ့က လျှောက်ထားသူမောင်းသည့်
 မော်တော်ယာဉ်သည် မီးပွိုင့်တွင် ရှေ့၌ရပ်ထားသည့် ယာဉ်ကို နောက်မှ
 ဝင်တိုက်မိပြီး ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်
 လျှောက်ထားသူသည် မိမိမောင်းသည့်ယာဉ်ကို မထိန်းနိုင်သဖြင့်
 မတော်တဆယာဉ်တိုက်မှု ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။
 မတော်တဆယာဉ်တိုက်မှုကြောင့် ယာဉ်ပျက်စီးမှုဖြစ်စေခဲ့ခြင်းသည်
 တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို မတရားဆုံးရှုံးနစ်နာစေရန် အကြံဖြင့်ဖြစ်စေ၊
 မတရားဆုံးရှုံးနစ်နာစေတန်ရာသည်ကို သိလျက်နှင့်ဖြစ်စေ ပြုလုပ်ခဲ့
 သည်ဟု မည်သို့မျှ ယူဆနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လျှောက်ထားသူ၏ပြုလုပ်မှုသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၅ တွင် ပြဆိုသည့် အကျိုးဖျက်ဆီးမှု အင်္ဂါရပ်များနှင့် အကျိုးဝင်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိဘဲ မူလရုံးက လျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ အရ ပြစ်မှုဖြင့် လက်ခံအရေးယူစစ်ဆေးခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေအရ လွဲမှားလျက်ရှိကြောင်း မှာ မြင်သာထင်ရှားသည်။

မောင်ကျော်စွာထိုက် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၂

၁

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၃ အရ ပြစ်မှုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (ခ) အရ သက်ဆိုင်ရာတရားရုံးက ဖြစ်စေ၊ ယင်းရုံး၏ အထက်တရားရုံးက ဖြစ်စေ စာဖြင့်ရေးသားတိုင်တန်းချက်အရ မဟုတ်ဘဲ လက်ခံအရေးယူသည့် အမှုသည် ပျက်ပြယ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရုံးတွင် ဆောင်ရွက်သည့် မှုခင်းကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျူးလွန်သည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၃ အရ ပြစ်မှုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (ခ) အရ ယင်းတရားရုံးကဖြစ်စေ၊ ယင်းတရားရုံး၏ အထက်တရားရုံးကဖြစ်စေ စာဖြင့်ရေးသား၍ တရားစွဲဆိုခြင်းမဟုတ်လျှင် လက်ခံအရေးယူခွင့်ရှိမည် မဟုတ်ပေ။ တရားရုံးက စာဖြင့်ရေးသား တရားစွဲဆိုခြင်းမဟုတ်ဘဲ လက်ခံအရေးယူသည့် အမှုသည် ပျက်ပြယ်သည်။

ဦးအလီဂျန် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၂

၇၇

ဒေါ်အေးအေးပြုံးက အရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ် သက်သေခံ (ဃ) ၌ ဖော်ပြထားသည့် ရောင်းချသည့် မြေကွက်၏ နှစ် (၆၀) ဝရန်ကို (၂) လအတွင်းရရှိအောင်နှင့် အိမ်သုံးလျှပ်စစ်မီတာ ရရှိရန် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးရန် ပျက်ကွက်မှုသည် ကတိကဝတ် ဖောက်ဖျက်ရာကျခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒေါ်အေးအေးပြုံးက အချင်းဖြစ်မြေကွက် အမှတ် (၅၄) ကို နန်းမြင့်ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှ အရောင်းအဝယ် စာချုပ် သက်သေခံ (၂) အရ ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ထိုသို့ ဝယ်ယူခဲ့သော မြေကွက်ကို ဒေါ်အေးအေးပြုံးက ဒေါ်စိန်စိန်ရီသို့ အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ် သက်သေခံ (ဃ) ကို ချုပ်ဆို၍ ရောင်းချခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စာချုပ်ပြုလုပ်စဉ်အခါက ဒေါ်အေးအေးပြုံးတို့မှာ မြေကွက်အမှတ် (၅၄) ရှိသည်။ မြေကွက်အမှတ် (၅၄) မရှိဘဲနှင့် မရှိသော မြေကွက် အမှတ် (၅၄) ကို လွှဲအပ်ပေးပါသည်ဟု လိမ်လည်လှည့်ဖြားကာ မြေကွက်ချင်းလဲလှယ်ရောင်းချခြင်း၊ ငွေကျပ် သိန်း (၂၀၀) ကို ရယူခဲ့ခြင်း မဟုတ်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒေါ်အေးအေးပြုံးက အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ်သက်သေခံ (ဃ) ၌ ဖော်ပြထားသည့် ရောင်းချသည့် မြေကွက်၏ နှစ် (၆၀) ဝရန်ကို (၂) လအတွင်း ရရှိအောင်နှင့် အိမ်သုံး လျှပ်စစ်မီတာရရှိရန် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးရန် ပျက်ကွက်မှုသည် ကတိကဝတ်ကို ဖောက်ဖျက်ရာကျပေမည်။ အမှုအင်္ဂါရပ်လက္ခဏာတို့ သည် တရားမကြောင်းသာဆိုင်၍ ရာဇဝတ်ကြောင်းနှင့် မသက်ဆိုင်ဟု မစိန်ရင် ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် (ဦးဘသောင်း)^(၁) အမှုတွင် ထိုသို့ပင် လမ်းညွှန်ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

သက်သေခံငွေကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေဟု အမိန့်ချမှတ်
ပြီးမှ ယင်းငွေကို ပြည်သူ့ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းသို့ ပေးအပ်
စေရန် ဆက်လက်၍ အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်
ခြင်းရှိ-မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သက်သေခံငွေကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ်
သိမ်းဆည်းခြင်း (confiscation) မှာ ရငွေအားလုံးကို နိုင်ငံတော်၏
တစ်လုံးတစ်စည်းတည်းသော ရန်ပုံငွေ (Union Consolidated Fund)
သို့ ပေးသွင်းခြင်းဖြစ်သဖြင့် ယင်းငွေကို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်သို့
ဖြစ်စေ၊ ဌာနတစ်ခုခုသို့ဖြစ်စေ ပေးအပ်ရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်း ပြုနိုင်
မည်မဟုတ်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သက်သေခံငွေ ကျပ် (၃) သိန်းသည်
လားရှိုးမြို့၊ ပြည်သူ့ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းပိုင်ငွေဖြစ်သဖြင့် ယင်းဌာန
သို့သာ ပြန်လည်ပေးအပ်ရန် အမိန့်ချမှတ်ရမည် ဖြစ်သည်။ ပြည်သူ့
ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းရန်မသင့်သဖြင့် ယင်းငွေကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ်
သိမ်းဆည်းကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်   နှင့်   ဦးညိုမောင်

တရားရုံးချုပ်မှ ချမှတ်သောအမိန့်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ
ပုဒ်မ ၄၃၉ (၃) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် မညီညွတ်သဖြင့် ယင်း
ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ ပြစ်ဒဏ်ကို သတ်မှတ်ပေးနိုင်ရန်အတွက်
ဖွင့်လှစ်သော အထူးအယူခံမှုတွင် အယူခံတရားခံများအား
အမှုမှအပြီးအပြတ်လွတ်ပေးရန် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ
ပုဒ်မ ၄၃၉ (၆) အရ တင်ပြလျှောက်ထားခွင့်ရှိ-မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအထူးအယူခံမှုကို ဖွင့်လှစ်ခြင်းမှာ တရားရုံးချုပ်မှ ချမှတ်သော အမိန့်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၃၉ (၃) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် မညီညွတ်သဖြင့် ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက် နှင့်အညီ ပြစ်ဒဏ်ကိုသတ်မှတ်ပေးနိုင်ရန်အတွက်သာ ဖွင့်လှစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားခံများအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိခြင်းကို ပယ်ဖျက်ရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ အယူခံတရားခံများအပေါ် ပြစ်ဒဏ်တိုးမြှင့် သတ်မှတ်ရန်အတွက် လည်းကောင်း ဤအထူးအယူခံမှုကို ဖွင့်လှစ်ခြင်း မဟုတ်သည်ကို အယူခံတရားခံများ၏ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေက သတိပြုရန်လိုသည်။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားခံများ၏ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေအနေဖြင့် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ (၆) အရ အယူခံတရားခံများအား အမှုမှအပြီးအပြတ်လွှတ်ရန် တင်ပြလျှောက်ထားခွင့် ရှိမည်မဟုတ်။ ၎င်းအနေဖြင့် အဓိကလျှောက်ထားရမည်မှာ အယူခံတရားခံများအပေါ် တရားရုံးချုပ်မှ ချမှတ်သော ပြစ်ဒဏ်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၃၉ (၃) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်မှုရှိ-မရှိဆိုသော အချက် သာဖြစ်သည်။ ထုတ်နုတ်ထားသော ဥပဒေပြဿနာနှင့် မသက်ဆိုင် သော အချက်အလက်များကို အယူခံတရားခံများ၏ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေက မလိုအပ်ဘဲ အကျယ်တဝင့် တင်ပြလျှောက်လဲခြင်းများကို နောင်တွင် မပြုလုပ်မိကြစေရန် ကျွန်ုပ်တို့ မှတ်ချက်ပြုလိုက်သည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် မနီနီစိုး ပါ ၂

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ (၁) အရ သက်သေခံပစ္စည်း တိုက်ခန်း ၂ ခန်းကို လက်ရှိရပိုင်ခွင့်ရှိသူအား ပြန်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်သည့်ကိစ္စ။

ညွှန်းချက်

စာမျက်နှာ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရုံးသည် သက်သေခံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲခြင်း နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ (၁) အရ သက်သေခံပစ္စည်းကို ဖျက်ဆီးစေရန်၊ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်း စေရန်၊ လက်ရှိထားခွင့်ရှိသည်ဟု တောင်းဆိုသူအား ပေးအပ်စေရန် သို့မဟုတ် အခြားနည်း ဆောင်ရွက်စေရန် သင့်သည်ဟု ထင်မြင်သည့် စီမံခန့်ခွဲမှုပြုသည့် အမိန့်တစ်ရပ်ရပ် ချမှတ်နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထား သည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ တရားလို ဦးကျော်မြင့်သည် လက်ရှိ ရပိုင်ခွင့်ရှိသူဖြစ်၍ ၎င်းအား သက်သေခံပစ္စည်း တိုက်ခန်းနှစ်ခန်းကို ပြန်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် မူလတရားရုံးအနေဖြင့် ယင်းအမိန့် ကို အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ရှိသည်။ ထိုသို့ အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ရာတွင် မည်သို့မည်ပုံ လက်ရောက် ပေးအပ်ရမည့် လုပ်ထုံးလုပ်နည်း မရှိသဖြင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ အရ ထုတ်ဆင့်သည့် ဝရမ်းပုံစံကို အစားထိုး ဆောင်ရွက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ဝရမ်းထုတ်ဆင့် ဆောင်ရွက် ခြင်းသည် တရားမကျင့်ထုံးအရ ဆောင်ရွက်ခြင်း မဟုတ်သည်ကို သတိပြုရန်လိုသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယင်းတိုက်ခန်းများကို တရားရုံးအဆင့် ဆင့်၏ အမိန့်အရ အမှန်တကယ်ရထိုက်သူသို့ မြန်မြန်ထက်ထက် လက်ရောက်ရရှိစေရန် တရားရုံးက ဆောင်ရွက်ပေးရမည် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ဆောင်ရွက်ရာတွင် ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်ကို စဉ်းစားခြင်းမပြု။ လက်ရောက်ရရှိရေးအတွက်သာ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်အတွက် အငြင်းပွားကြလျှင် တရားမရုံးတွင်သာ အရေး ဆိုပြီး အဆုံးအဖြတ် ခံယူကြရန်သာ ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းကို လက်ရှိ ရထိုက်သူအား လက်ရောက်ပေးအပ်နိုင်စေရေးနှင့် တရားရုံးချုပ်က ချမှတ်ထားသော အမိန့်ကို အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ပေး နိုင်ရေးအတွက်သာ မြို့နယ်တရားရုံးက ဝရမ်းထုတ်ဆင့် ဆောင်ရွက်

ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ တရားမကြောင်း စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးခြင်းမဟုတ်။

စာမျက်နှာ

ဒေါ်မြမြ ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၂

၅၁

သက်သေတစ်ဦး၏ ကြိုတင်ထွက်ဆိုချက်ကို တရားခံအပြစ်ရှိ-မရှိ ဆိုသောအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ စဉ်းစားရန်မဟုတ်ဘဲ ယင်း သက်သေ၏ထွက်ဆိုချက် မှန်-မမှန်ဆိုသောအချက်ကို စိစစ်ရန်အတွက်သာ အသုံးပြုရမည်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သန်းဌေး၏ ဖြောင့်ချက်သည် ဦးချစ်မြ (လိုပြ-၂၁) ၏ ကြိုတင်ထွက်ဆိုချက် (သက်သေခံ-၀) နှင့် ကိုက်ညီသည်ဟု မူလရုံး၏သုံးသပ်ချက်မှာ မှန်ကန်သည်ဟုမဆိုနိုင်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၄ အရ ရယူသော သက်သေတစ်ဦး၏ ကြိုတင်ထွက်ဆိုချက်ကို တရားခံအပြစ်ရှိ-မရှိ ဆိုသောအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ စဉ်းစားရန်မဟုတ်ဘဲ ယင်းသက်သေ ထွက်ဆိုချက် မှန်-မမှန်ဆိုသောအချက်ကို စိစစ်ရန်အတွက်သာ အသုံးပြုရမည်ဖြစ်သည်။

သန်းဌေး ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

၆၃

အပြစ်ရှိကြောင်းဝန်ခံခြင်းဖြင့် တရားခံသည် မိမိအား ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းမှာ မှန်ကန်မှုရှိ-မရှိ စောဒကတက်ခွင့်ကို ပိတ်ပင်စေနိုင်သော်လည်း ပြင်ဆင်မှုတရားရုံးက တရားမျှတမှုရှိ-မရှိ စိစစ်ပိုင်ခွင့်ကိုမူ ပိတ်ပင်ထားခြင်းမရှိ။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၁ (၁) အရ နောက်တိုးတရားခံ
ထည့်သွင်းခြင်းကို တရားခံပြေးမှုတွင် ကျင့်သုံးခွင့်ရှိ-မရှိ။

စာမျက်နှာ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၂ (၁) အရ စစ်ဆေးသော တရားခံပြေးမှုသည် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု (INQUIRY) သို့မဟုတ် စစ်ဆေးစီရင်မှု (TRIAL) မဟုတ်၊ တရားစီရင်ရေးဆိုင်ရာ ဆောင်ရွက်မှု (JUDICIAL PROCEEDING) သာဖြစ်ကြောင်း၊ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေသည့် တရားခံပြေး၏ မျက်ကွယ်တွင် သက်သေခံချက်ရယူခြင်း၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်သည် အနာဂတ် ကာလတွင် တရားခံကို ဖမ်းဆီးရမိပြီး တရားစွဲဆိုတင်ပို့လာသည့်အခါ ၎င်းအပေါ် အသုံးပြုနိုင်ရန်အတွက် ရေးမှတ်ယူခြင်းမျှသာဖြစ်ကြောင်း ဖြင့် U BA HLAING Vs. BA LABUX SODANI အမှုတွင်လည်း ပြဆိုထားသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၁ (၁) တွင် သက်သေခံချက်များအရ တရားရုံးသို့ရောက်ရှိနေသော မည်သူ့ကိုမဆို စုံစမ်းစစ်ဆေးရန် (INQUIRY) သို့မဟုတ် စစ်ဆေးစီရင်ရန် (TRIAL) အလို့ငှာ ထိုသူကို တရားရုံးက အရေးယူဆောင်ရွက်နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်း ထားသည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်အရ နောက်တိုးတရားခံ ထည့်သွင်းခြင်း ကို စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု (သို့မဟုတ်) စစ်ဆေးစီရင်မှုတွင်သာ သုံးစွဲခွင့် ရှိကြောင်း မြင်သာသည်။ တရားခံပြေးမှုသည် တရားစီရင်ရေးဆိုင်ရာ ဆောင်ရွက်မှုဖြစ်သဖြင့် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု (သို့မဟုတ်) စစ်ဆေးစီရင်မှု တွင်သာ ကျင့်သုံးခွင့်ရှိသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၁ (၁) အရ နောက်တိုးတရားခံ ထည့်သွင်းခြင်းကို တရားခံပြေးမှုတွင် ကျင့်သုံးခွင့်ရှိမည် မဟုတ်ပေ။

ရဲအရာရှိကရယူသည့် အာမခံ ခံဝန်ချုပ်ကို တရားခံက ဖောက်ဖျက်ခြင်း
အတွက် အာမခံသူများအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ
ပုဒ်မ ၅၁၄ အရ အရေးယူခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်ခြင်း
ရှိ-မရှိ။

စာမျက်နှာ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အာမခံမပေးနိုင်သော ပြစ်မှုနှင့်စွပ်စွဲခံရသူကို
အာမခံပေးနိုင်ခွင့်မှာ ရဲစခန်းများနှင့် တရားရုံးကသာ ဖြစ်သည်။ စခန်းများ
အောက် ရာထူးနိမ့်သောအရာရှိက အာမခံမပေးနိုင်။ ဤအမှုတွင်
မည်သူက အာမခံပေးကြောင်း ဖော်ပြမထားပေ။ အမှုဖွင့်တိုင်ကြားသူ
ဒုရဲအုပ်ငွေဝင်း၏ တိုင်ကြားချက်တွင်လည်း ယင်းအကြောင်းကို ဖော်ပြ
မထားပေ။ ခံဝန်ချုပ်ကို မည်သူ၏ရှေ့တွင် ပြုလုပ်ကြောင်းကိုလည်း
ခံဝန်ချုပ်တွင် ဖော်ပြမထားပေ။ တရားခံအား (ပ) နံပါတ် ၆၄၈/၉၉
တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ အမှုဖွင့်သော်လည်း ခံဝန်ချုပ်
တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ ဟု ဖော်ပြပြီး ခံဝန်ချုပ်ဆိုထား
သည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အဆိုပါခံဝန်ချုပ်သည် ဥပဒေ၊ လုပ်ထုံး
လုပ်နည်းနှင့် ညီညွတ်သော ခံဝန်ချုပ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ရန် ခဲယဉ်း
သည်။ ယင်းခံဝန်ချုပ်ကို ဖောက်ဖျက်မှုဖြင့် အယူခံတရားလိုတို့အပေါ်
အရေးယူပြီး ဒဏ်ကြေးငွေပေးဆောင်စေရန် ချမှတ်သောအမိန့်မှာ
ဥပဒေအရ မှန်ကန်သည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ဦးအောင်ကြည် ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

၁၁၃

သုတ်ပိုးမတွေ့ရကြောင်း ဓာတုဗေဒဝန်၏ ပြန်ကြားချက်မှာ မျက်မြင်
သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို လွှမ်းမိုးခြင်းပြုနိုင်-မပြုနိုင်။

အား စိတ်ချလက်ချ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် အယူခံ တရားခံ၏ ကွမ်းယာဆိုင်မှ ချဲ့ဘောက်ချာနှင့် ချဲ့ထီလောင်းကစားရာတွင် ဒိုင်အဖြစ် အသုံးပြုသည့်ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းရမိပြီး ယင်းစာအုပ် များပေါ်ရှိ လက်ရေးဂဏန်းများသည် အယူခံတရားခံရေးသားထား ကြောင်း လက်ရေးကျွမ်းကျင်သူ၏ ထင်မြင်ချက်မှာ စပ်ဆိုင်သည့် အချက်ဖြစ်၍ အယူခံတရားခံသည် လောင်းကစားဒိုင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ကြောင်း ထောက်ခံသည့် သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံ အသုံးပြုရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်   နှင့်   သန်းဦး

အမှုစစ်ဆေးဆောင်ရွက်ချက်နှင့်ပတ်သက်၍ အမှုစစ်တရားသူကြီးအား အမှုသည်က ပြစ်မှုကြောင်းအရ တရားစွဲဆိုခြင်းသည် ၁၉၂၆ ခုနှစ်၊ တရားရုံးများမထီမဲ့မြင်ပြုမှုအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ ကို ကျူးလွန်ရာရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အမိန့် တစ်စုံ တစ်ရာကို မကျေနပ်ပါက သက်ဆိုင်ရာအမှုသည်များအနေဖြင့် ခရိုင် တရားရုံး၊ တိုင်းတရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်အထိ အဆင့်ဆင့်အယူခံမှု ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းလျှောက်ထားခွင့်ရှိသည်။ ထိုသို့ လျှောက်ထားခွင့် ရှိပါလျက် အမှုသည်နှင့်ရှေ့နေများ ပူးပေါင်းပြီး အမှုစစ်ဆေးသော တရားသူကြီးအား ပြစ်မှုကြောင်းအရ တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်းသည် တရားရုံး ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို သေးသိမ်စေပြီး တရားရုံးအား မထီမဲ့မြင်ပြုရာ ရောက်သည်။

ဒေါ်မေအုန်းတင်   နှင့်   ဦးသန်းထွန်း ပါ ၄

၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများ ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) အရ ထောင်ဒဏ်တစ်သက် တစ်ကျွန်းစီ ကျခံစေရန် ချမှတ်သည့်အမိန့်သည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှုမရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ကြောင်း ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရသူအား ထောင်ဒဏ် အနည်းဆုံး (၁၀) နှစ်မှ အများဆုံး နှစ်အကန့်အသတ်မရှိထောင်ဒဏ် အထိ ချမှတ်ခွင့်ရှိကြောင်း မြင်သာသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေတွင် တစ်သက်တစ်ကျွန်း ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခွင့်ရှိကြောင်း မည်သည့်ပုဒ်မတွင်မှ ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိသည်ကို လေ့လာတွေ့ရှိရသည်။ တရားရုံးချုပ်က အယူခံတရားခံ များအပေါ် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) အရ ထောင်ဒဏ်တစ်သက် တစ်ကျွန်းစီ ကျခံစေရန် ချမှတ်သည့်ပြစ်ဒဏ်သည် ယင်းဥပဒေတွင် သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိသည့် ပြစ်ဒဏ်ကို ချမှတ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် အောင်မြင် (ခ) အားချင် ပါ ၂

မူးယစ်ဆေးဝါးကို ရောင်းချရန်အလို့ငှာ နေအိမ်တွင် သိုလှောင်ထားရှိ သဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခံရသော အမှုတွင် အိမ်တွင်နေထိုင် သူ တစ်ဦးဦးက ထိုအိမ်ကို ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာတွင် အသုံးပြု ပါက ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းရန်သင့်-မသင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူးယစ်ဆေးဝါးကိုရောင်းချရန်အလို့ငှာ နေအိမ်
 တွင် သိုလှောင်ထားရှိသဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သော အမှုတွင် အိမ်
 ပိုင်ရှင် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်မှာ အဓိကမဟုတ်ပေ။
 အိမ်တွင်နေထိုင်သူ တစ်ဦးဦးက ထိုအိမ်ကို ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာတွင်
 အသုံးပြု-မပြုသာ အဓိကဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်ကို မူးယစ်ဆေးဝါး
 ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားရာတွင် အသုံးပြုကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပါက
 ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများ
 ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၄ (ခ) အရ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်း
 ရမည် ဖြစ်သည်။

ဒေါ်အိရှဲန်တစ် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာ

+ ၂၀၀၁
ဒီဇင်ဘာလ
၁၈ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးချစ်လွင် ရှေ့တွင်

မောင်ကျော်စွာထိုက်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ့*

မတော်တဆယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ပွားပြီး ယာဉ်ပျက်စီးမှုဖြစ်ခြင်း
သည် မတရားဆုံးရှုံးနစ်နာစေရန်အကြံဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ယင်းသို့
ဖြစ်စေတန်ရာသည်ကိုသိလျက်နှင့်ဖြစ်စေ၊ ပြုရာမ
ရောက်ခြင်း၊

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အချင်းဖြစ်နေ့က လျှောက်ထားသူမောင်း
သည့် မော်တော်ယာဉ်သည် မီးပွိုင့်တွင် ရှေ့၌ ရပ်ထားသည့် ယာဉ်
ကိုနောက်မှ ဝင်တိုက်မိပြီး ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်
နည်းအားဖြင့် လျှောက်ထားသူသည် မိမိမောင်းသည့် ယာဉ်ကို မထိန်း
နိုင်သဖြင့်မတော်တဆယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်
သည်။မတော်တဆယာဉ်တိုက်မှုကြောင့်ယာဉ်ပျက်စီးမှုဖြစ်စေခဲ့ခြင်း
သည် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို မတရားဆုံးရှုံးနစ်နာစေရန်အကြံဖြင့်
ဖြစ်စေ၊မတရားဆုံးရှုံးနစ်နာစေတန်ရာသည်ကို သိလျက်နှင့် ဖြစ်စေ၊
ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟု မည်သို့မျှယူဆနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လျှောက်ထားသူ၏ ပြုလုပ်မှုသည်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂၅ တွင် ပြဆိုသည့် အကျိုးဖျက်ဆီးမှု

---

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာအမှတ် ၅၁
+ မရမ်းကုန်းမြို့နယ် တရားရုံး၏ ၂၀၀၁ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
အမှုကြီးအမှတ် ၈၆၈ ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ
၅၆၁ - က အရ အမှုတွဲချေဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားမှု။

မောင်ကျော်စွာထိုက်
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်ပါ၂

အင်္ဂါရပ်များနှင့် အကျုံးဝင်ကြောင်းပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိဘဲမူလရုံးက
လျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ အရ ပြစ်မှု
ဖြင့် လက်ခံအရေးယူစစ်ဆေးခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေအရလွဲမှားလျက်ရှိ
ကြောင်းမှာ မြင်သာထင်ရှားသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးဇော်လင်း၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ။

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်- ၁။ ဒေါ်ညိုညို၊
လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး။

၂။ ဦးမြသိန်း၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ။

မရမ်းကုန်းမြို့နယ် တရားရုံးပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၈၆၈ / ၂၀၀၁
တွင် GENISYS ကုမ္ပဏီ၏ အုပ်ချုပ်မှု ဒါရိုက်တာ ဦးကျင်အုန်း၏
ဦးတိုက်လျှောက်ထား တရားစွဲဆိုချက်အရ အဆိုပါ ကုမ္ပဏီမှ ယာဉ်
မောင်းဝန်ထမ်းဖြစ်သူ မောင်ကျော်စွာထိုက် အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ အရ လက်ခံ အရေးယူခဲ့သည်။ မောင်ကျော်စွာထိုက်
က ၎င်းအပေါ်ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ ဖြင့် အရေးယူထားခြင်း
ကို မကျေနပ်သဖြင့် အမှုကို ချေဖျက်ပေးရန် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး
ဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁ - က အရ တရားရုံးချုပ်သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေ
လျှောက်လွှာကို တင်သွင်းခဲ့သည်။

အမှုမှာ၂၆.၇.၂၀၀၁နေ့နေ့လည်(၁၂)နာရီခန့်တွင် မရမ်း ကုန်း
မြို့နယ်(၁၀)မိုင် မီးပွိုင့်တွင် ရပ်ထားသည့် ဒိုင်နာကား ကို GENISYS
ကုမ္ပဏီယာဉ်မောင်းမောင်ကျော်စွာထိုက်မောင်းသည့် တောင်း အေ(စ်)
အမျိုးအစားယာဉ်အမှတ် ၈က/ ၄၂၈၃ က နောက်မှ ဝင်တိုက်သဖြင့်
တောင်းအေ(စ်)ကား၏ ရှေ့လေကာမှန်ကွဲ ကြေသွားပြီး ရှေ့မီးခွက်၊
နှင်းခွဲမီး၊တိုယိုတာတံဆိပ်စာတမ်းပါရှိ ညာဘက်အချက်ပြမီး၊ ဘော်
ဒီဘေးဘက်နှင့်ဒက်(ရှ)ဘုတ်တို့ ပျက်စီးသွားရာ ငွေ ၃၄၀၀၀၀ ကျပ်ဖိုး
ပျက်စီးသွားကြောင်း၊မောင်ကျော်စွာထိုက်က ပေးလျော်မည်ဖြစ်ကြောင်း
ပြောဆိုခဲ့ပြီး ၂၈.၇.၂၀၀၁နေ့မှစ၍ကုမ္ပဏီသို့လာရောက်ခြင်း

မောင်ကျော်စွာထိုက်
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်ပါ

ဆက်သွယ်ခြင်းမပြုတော့ကြောင်း၊မောင်ကျော်စွာထိုက်အပေါ် ဥပဒေ
အရ အရေးယူရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ စသည်ဖြင့်ဖော်ပြ၍ GENISYS ကုမ္ပဏီ
၏အုပ်ချုပ်မှု ဒါရိုက်တာဦးကျင်အုန်းကတရားလိုပြုလုပ်၍ ဦးတိုက်
လျှောက်ထားတရားစွဲဆိုရာမှပေါ်ပေါက်လာသည့်အမှု ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ မောင်ကျော်စွာထိုက်၏ ရှေ့နေက မတော်တ
ဆယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ပွားခြင်းကြောင့် ယာဉ်ထိခိုက်ပျက်စီးသွားရခြင်း
သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ နှင့်ငြိစွန်းကြောင်း
ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိဘဲလျှောက်ထားသူအပေါ်ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ
၄၂၇အရအရေးယူထားခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်ခြင်းမရှိကြောင်း
လျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ ဖြင့် အရေးယူ
ထားသည့် မရမ်းကုန်းမြို့နယ် တရားရုံးပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၈၆၈ /
၂၀၀၁ အမှုတွဲကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁ - က
အရ ချေဖျက်ပေးသင့်ကြောင်းဖြင့် အဓိကထား တင်ပြသွားသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ ဦးကျင်အုန်း၏ ရှေ့နေကလျှောက်ထားခံ
ရသူကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၀ အရ အမှုဖြစ်ပွားခြင်း
အတွက် အကျဉ်းမျှသာ စစ်ဆေးရသေးကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူမှ
ချေပရခြင်းလည်း မရှိသေးကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူအနေဖြင့် ရိုးဖြောင့်
မှုမရှိကြောင်းကို စာရွက်စာတမ်းများရုံးသို့ တင်ပြပြီးမှသာ ပေါ်ပေါက်
မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၂၇.၇.၂၀၀၁ နေ့က လျှောက်ထားသူသည် ကုမ္ပဏီမှ
တာဝန်ရှိသူများထံ၎င်း၏ မဆင်မခြင်အရမ်းပြုမှုကြောင့်ယာဉ်တိုက်မှု
ဖြစ်ပွားခြင်းဖြစ်ကြောင်းဖြင့်ဝန်ခံထားကြောင်း၊အမှုကိုဆက်လက် စစ်
ဆေးမှအမှန်တရားပေါ်ပေါက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊အမှုတွဲချေဖျက်ပေးရန်
မသင့်သဖြင့် လျှောက်ထားမှုကို ပလပ်သင့်ကြောင်းဖြင့်တင်ပြသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံး လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက လျှောက်ထား
သူပြုလုပ်မှုသည် ယာဉ်ကို မဆင်မခြင် မောင်းနှင်ရာမှ ယာဉ်တိုက်
မှုဖြစ်ပြီး ကုမ္ပဏီပိုင်ယာဉ်ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုဖြစ်ပွားရခြင်းဖြစ် ကြောင်း
ပေါ်ပေါက်နိုင်ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်
ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၇၉ အရ လည်းကောင်း၊ နစ်နာကြေးရရှိရေးအတွက်
မော်တော်ယာဉ်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ လည်းကောင်း၊ သက်ဆိုင်ရာ

မောင်ကျော်စွာထိုက်
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်ပါ။

ယာဉ်မှု စစ်ရဲစခန်းမှ အရေးယူသင့်ကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ အပ်နှင်းထားသည့် မူလဘူတ အာဏာ ကိုသတိကြီးစွာထားကျင့်သုံးရသော်လည်း အမှုကို ဆက်လက် စစ်ဆေးပါက ဥပဒေလမ်းကြောင်းကို ဆန့်ကျင်ရန်အကြောင်း ပေါ် ပေါက်လာလျှင်ဖြစ်စေ၊ တရားလိုဘက်စွပ်စွဲပြောဆိုချက်များ မှန်သည့် တိုင်အောင် ပြစ်မှုအင်္ဂါရပ်နှင့် အကျိုးမဝင်ကြောင်း ထင်ရှားလျှင်ဖြစ် စေ၊ တရားရုံးချုပ်အနေဖြင့် အမှုတွဲကို ချေဖျက်ရန် ဖြစ်ကြောင်း၊ **ဦးအေး(ခ)ဦးမင်းဇော် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ပါဌဦး**^(၁) အမှုတွင် ထုံးဖွဲ့ဟားကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူအပေါ်စွဲဆိုထားသည့် အမှုသည် အကျိုးဖျက်ဆီးမှုနှင့် အကျိုးမဝင်ကြောင်း သင့်မြတ်သည့် အမိန့်တစ်ရပ်ချမှတ်ပေးရန် ဖြစ်ကြောင်း ဖြင့်တင်ပြသည်။

အမှုကို လေ့လာကြည့်ရာလျှောက်ထားသူသည် GENISYS ကုမ္ပဏီ၏ ယာဉ်မောင်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အချင်းဖြစ်သည့် ၂၆.၇.၂၀၀၁ နေ့နေ့လည် (၁၂) နာရီခန့်တွင် လျှောက်ထားသူသည် ကုမ္ပဏီ၏ တာဝန်ဖြင့် ကုမ္ပဏီပိုင် တိုယိုတာ တောင်းအေ(စ်) အမျိုးအစားယာဉ် အမှတ် ၈က/ ၄၂၈၃ ကို မောင်း၍ ရွှေပြည်သာသို့အသွား မရမ်းကုန်း မြို့နယ် လေဆိပ်အဝင် (၁၀) မိုင် မီးပွိုင့်၌ ရှေ့တွင် ရပ်ထားသည့် ဒိုင်နာအမျိုးအစားယာဉ်ကို ဝင်တိုက်သည်။ လျှောက်ထားသူမောင်း သည့် တောင်းအေ(စ်) အမျိုးအစားယာဉ်သည် ခန့်မှန်းတန်ဖိုး သုံး သိန်းလေးသောင်းကျပ် ဖိုးခန့်ဆုံးရှုံးပျက်စီးသွားသည်။ လျှောက်ထား သူက ကုမ္ပဏီ တာဝန်ရှိသူများကို ယာဉ်ပျက်စီးသွားခြင်းအတွက်ပေး လျော်ရန် ဝန်ခံကတိပြုခဲ့ပြီးနောက် ကုမ္ပဏီသို့ မလာတော့ဘဲ တိမ်း ရှောင်နေကာပေးလျော်ရန်ပျက်ကွက်နေခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီ၏အုပ်ချုပ်မှု မန်နေဂျာ ဦးကျင်အုန်းက လျှောက်ထားသူအပေါ် ဥပဒေအရ အရေး ယူပေးရန် ဦးတိုက်လျှောက်ထားတရားစွဲဆိုရာ မြို့နယ်ရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ ဖြင့် လက်ခံအရေးယူစစ်ဆေးခဲ့သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေအရ အကျိုးဖျက်ဆီးမှု မြောက်ရန်မှာ- တစ် ဦးတစ်ယောက်ကို မတရားဆုံးရှုံးနစ်နာစေရန် အကြံဖြင့်ဖြစ်စေ၊

၁။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ- ၁၃၉။

မောင်ကျော်စွာထိုက်
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်ပါ၂

မတရားနစ်နာဆုံးရှုံးခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်ကို သိလျက်နှင့် ဖြစ်စေ၊
တစ်စုံတစ်ရာကို ပြုလုပ်၍ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ဖျက်စီးကြောင်း
သို့တည်းမဟုတ်ပစ္စည်းတန်ဖိုးကိုဖြစ်စေ၊ အသုံးဝင်မှုကို ဖြစ်စေ၊ ပျက်
စီးအောင်၊ ယုတ်လျော့အောင်၊ နစ်နာအောင် ထိုပစ္စည်းအနေအထား
ကို ပြောင်းလဲခြင်းကို ဖြစ်စေကြောင်း ပေါ်ပေါက်ရန်လိုသည်။

အချင်းဖြစ်နေ့က လျှောက်ထားသူမောင်းသည့် မော်တော်ယာဉ်
သည် မီးပွိုင့်တွင်ရှေ့၌ ရပ်ထားသည့် ယာဉ်ကို နောက်မှ ဝင်တိုက်မိ
ပြီး ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လျှောက်
ထားသူသည် မိမိမောင်းသည့် ယာဉ်ကို မထိန်းနိုင်သဖြင့် မတော်တဆ
ယာဉ်တိုက်မှု ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ဟုဆိုနိုင်သည်။ မတော်တဆ
ယာဉ်တိုက်မှုကြောင့် ယာဉ်ပျက်စီးမှုဖြစ်စေခဲ့ခြင်းသည် တစ်ဦးတစ်
ယောက်ကို မတရားဆုံးရှုံးနစ်နာစေရန် အကြံဖြင့် ဖြစ်စေ၊
မတရားဆုံးရှုံးနစ်နာစေတန်ရာသည်ကို သိလျက်နှင့်ဖြစ်စေ ပြုလုပ်ခဲ့
သည်ဟု မည်သို့မျှယူဆနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ယာဉ်မောင်းဖြစ်သည့်လျှောက်ထားသူက ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ပွား
ခြင်းကြောင့် ယာဉ်ပျက်စီးသည့် ကိစ္စတွင် ၎င်း၌တာဝန်ရှိသဖြင့်
ပေးလျော်မည်ဟု ဝန်ခံကတိပြုခဲ့သည်ဆိုရုံမျှဖြင့်လည်း လျှောက်ထား
သူသည် ယာဉ်ပိုင်ရှင်ကို မတရားဆုံးရှုံးနစ်နာစေရန် အကြံဖြင့်ဖြစ်စေ၊
မတရားဆုံးရှုံးနစ်နာစေခြင်းဖြစ်တန်ရာသည်ကို သိလျက်နှင့်ဖြစ်စေ၊
ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟု ကောက်ယူနိုင်ခြင်း မရှိကြောင်းမှာ မြင်သာသည်။

လျှောက်ထားသူသည် ယာဉ်ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုအတွက် ၎င်းတွင်
တာဝန်ရှိကြောင်း ဝန်ခံပြီးနောက် ပေးလျော်ခြင်းမပြုဘဲ ရှောင်တိမ်း
နေသဖြင့် ပြစ်မှုကြောင်းဖြင့် ဦးတိုက်လျှောက်ထားတရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်
သည်။ ယာဉ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည့် ကုမ္ပဏီအနေဖြင့် လျှောက်ထားသူမှ
ပေးလျော်မည်ဟု ဝန်ခံကတိပြုသည့်ယာဉ်ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုတန်ဖိုးကို
ရယူလိုပါက တရားမကြောင်းဖြင့်သာ တရားစွဲဆိုရန်ရှိမည် ဖြစ်သည်။
တရားမကြောင်းဖြင့် လျှောက်ထားသူအပေါ်တရားစွဲဆိုခြင်း မပြုဘဲ
ပြစ်မှုကြောင်းဖြင့် အရေးယူရန် တရားစွဲဆိုခြင်းသည် တရားစီရင်ရေး
ယန္တရားကို အလွဲသုံးစွဲခြင်းသာဖြစ်သည်။

မောင်ကျော်စွာထိုက်
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်ပါ

ဦးအေး(ခ) ဦးမင်းဇော်နှင့်ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ
တော်ပါ(၁) အမှုတွင် အောက်ပါအတိုင်းထုံးစံထားသည် -

“မူလတရားရုံး၌ စစ်ဆေးလျက်ရှိသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မှုခင်း
တစ်ခုကို ချေဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားလာလျှင် တရားရုံးချုပ်
သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁ - က အရ အပ်နှင်း
ထားသော မူလဘူတအာဏာကို သတိကြီးစွာထား၍ကျင့်သုံး
ဆောင်ရွက်ရပေသည်။ မူလရုံး၌ အဆိုပါ အမှုကို ဆက်လက်
စစ်ဆေးပါက တရားဥပဒေလမ်းကြောင်းကို ဆန့်ကျင်ရန်အ
ကြောင်းများ ပေါ်ပေါက်လျှင်ဖြစ်စေ၊ တရားလိုဘက်မှ စွပ်စွဲ
ပြောဆိုချက်များသည် မှန်ကန်သည့်တိုင်အောင် ပြစ်မှုအင်္ဂါရပ်
နှင့် အကျုံးဝင်ခြင်း မရှိကြောင်း သိသာထင်ရှားနေလျှင် ဖြစ်စေ
တရားရုံးချုပ်က မူလရုံးအမှုတွဲကို ချေဖျက်ပေးရန် ဖြစ်သည်။”

လျှောက်ထားသူ၏ပြုလုပ်မှုသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ
၄၂၅ တွင် ပြဆိုသည့်အကျိုးဖျက်ဆီးမှုအင်္ဂါရပ်များနှင့် အကျုံးဝင်
ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိဘဲ မူလရုံးက လျှောက်ထားသူအပေါ်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ အရ ပြစ်မှုဖြင့် လက်ခံအရေးယူ
စစ်ဆေးခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေအရ လွဲမှားလျက်ရှိကြောင်းမှာ မြင်သာ
ထင်ရှားသည်။

သို့ဖြစ်ရာလျှောက်ထားသူအပေါ်ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ ဖြင့်
လက်ခံအရေးယူစစ်ဆေးခြင်းသည် ဥပဒေအရ လွဲမှားသည်။
ဤရုံးအနေဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁ - က တွင်
မိမိအားအပ်နှင်းထားသည့် မူလဘူတအာဏာကို သုံးစွဲ၍ အမှုတွဲကို
ချေဖျက်ပေးရန်သာရှိသည်။

ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားသူ တင်သွင်းသည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
အထွေထွေလျှောက်လွှာကို ခွင့်ပြုသည်။ လျှောက်ထားသူ ကျော်စွာထိုက်
အပေါ်ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ အရ လက်ခံအရေးယူစစ်ဆေး
လျက်ရှိသည့် မရမ်းကုန်းမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၈၆၈/၂၀၀၁
အမှုတွဲကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁ - က အရ ချေဖျက်
ပေးလိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၁
နိုဝင်ဘာလ
၁၆ ရက်

ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးခင်မြင့်နှင့် ဦးချစ်လွင်
တို့ရွေ့တွင်

စန်းလွင် ပါ ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်*

သုတ်ပိုးမတွေ့ရကြောင်း ဓာတုဗေဒဝန်၏ ပြန်ကြားချက်မှာ
မျက်မြင်သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို လွှမ်းမိုးခြင်း
ပြုနိုင်၊ မပြုနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒေါက်တာချစ်ဖေက အလောင်းကို စစ်
ဆေးချိန်တွင် ဒေါ်ခင်၏ အလောင်းမှာ ပုတ်ပွနေခြင်း၊ မအေးအေးမိုး၏
မိန်းမကိုယ်မှ အရည်ကို ၈.၅.၉၉ နေ့တွင် ရယူခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း
ဓာတုဗေဒဝန်၏ ပြန်စာတွင် ၈.၆.၉၉ နေ့တွင်မှ လက်ခံရရှိသဖြင့်
အချိန်ကြန့်ကြာခြင်းဖြစ်၍ သုတ်ပိုးမတွေ့ခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်သည်။
ထို့ပြင်သေသူဒေါ်ခင်နှင့် မအေးအေးမိုးတို့ ဝတ်ဆင်ထားသော ထမီကို
တရားခံများက ချွတ်ယူသွားကြသဖြင့် ယင်းထမီများတွင် သုတ်ရည်၊
သုတ်ပိုးရှိ မရှိ စစ်ဆေးနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ပါရဂူ၏
ထင်မြင် ချက်ကို အလေးပေး၍ စဉ်းစားရမည်မှာ မှန်သော်လည်း
မျက်မြင် သက်သေတို့၏ အမှန်တကယ်မြင်တွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်မှန်ကို

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁၆။

+ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၂၀၇ တွင်
သေဒဏ်အတည်ပြုမှု ၄
ချမှတ်ထားသော ၃၁.၁၁.၂၀၀၁ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို
အထူး အယူခံမှု။

စန်းလွင် ပါ ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

လွှမ်းမိုးခြင်း မပြုနိုင်၊ မျက်မြင်သက်သေများ၏ ထွက်ချက်မှာ စိတ်ချယုံ
ကြည်ရပါက ပါရဂူ၏ ထင်မြင်ချက်အား ပယ်ရမည်သာဖြစ်သည်။
သို့ဖြစ်၍ သုတ်ပိုးမတွေ့ရကြောင်း ဓာတုဗေဒဝန်က သက်သေခံ
(၃)အရ ပြန်ကြားခဲ့သော်လည်း ယင်းပြန်ကြားချက်မှာ မျက်မြင်
သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို လွှမ်းမိုးနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

- အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးနိုင်ငွေရာ၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ။
- အယူခံတရားခံများအတွက် - ဦးမြင့်နိုင်၊
ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး။

ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံး(ဖျာပုံခရိုင်)ပြစ်မှုကြီးအမှတ်၁၉/ ၉၉
တွင် တရားခံ စန်းလွင်နှင့် ညိမ်းမင်းတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ
ပုဒ်မ ၃၇၆ အရ ပြစ်မှုနှစ်ရပ်ဖြင့် အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၁၀)
နှစ်စီ အသီးသီးကျခံစေရန်နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁)(ဂ)
/ ၃၄ အရ သေဒဏ်အသီးသီးကျခံစေရန် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခဲ့သည်။
အဆိုပါအမိန့်ကို စန်းလွင် ပါ (၂) ဦးက တရားရုံးချုပ်သို့ ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၂၀၇ / ၂၀၀၀ ကို တင်သွင်းခဲ့ပြီး တရားရုံး
ချုပ်က သေဒဏ်အတည်ပြုမှုအမှတ် ၄ / ၂၀၀၀ ကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။
တရားခံများ၏ အယူခံမှုကို ပလပ်ပြီး သေဒဏ်ကို အတည်ပြုသဖြင့်
အယူခံတရားလို စန်းလွင်နှင့် ညိမ်းမင်းတို့နှစ်ဦးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
အထွေထွေလျှောက်လွှာ (အထူးအယူခံ) မှုအမှတ် ၇၅ / ၂၀၀၀ ကို
လျှောက်ထားခဲ့ရာ အောက်ပါပြဿနာကို ကြားနာရန် အထူး အယူခံ
ဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည် -

“လျှောက်ထားသူ စန်းလွင် နှင့် ညိမ်းမင်းတို့အပေါ် ဒေါ်ခင်
နှင့် မအေးအေးမိုး(လိုပြ - ၅)ကို သားမယားပြုကျင့်ကြောင်း
ကောက်ယူကာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၆ အရ ပြစ်မှု
ထင်ရှားတွေ့ရှိခြင်းနှင့် လူသတ်မှုကျူးလွန်ပြီးဒေါ်ခင်ကိုအကြံ
တူသတ်ဖြတ်ခဲ့ကြောင်း ကောက်ယူကာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ

စန်းလွင် ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

၃၀၂ (၁) (ဂ) ၃၄ အရ ပြစ်မှု ထင်ရှားတွေ့ရှိခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်ခြင်း ရှိ မရှိ”

ဘိုကလေးမြို့ (၆) ရပ်ကွက်နေဦးတင်မြင့်က ၈.၅.၉၉ နေ့နံနက်(၇) နာရီခန့်တွင် လမုကိုင်းကျေးရွာနေ မောင်ကြည်လှ ရောက်လာပြီး ၇.၅.၉၉ နေ့ည ၁၁:၀၀ နာရီခန့်တွင် လမုတိုင်ချောင်းဘေးနေဒေါ်ခင်၏ တဲသို့လူဆိုး (၂)ဦး ဓားများဖြင့် ဝင်ရောက်ကာ ဒေါ်ခင်နှင့် မောင်ကြည်လှ၊ မောင်ကြည်လှ၏ ဇနီး မအေးအေးမိုးတို့အား ဓားဖြင့်ထောက်ပြီး ကြိုးဖြင့်တုပ်၍ ဒေါ်ခင်ထံမှ ရွှေထည်ပစ္စည်းနှင့် ငွေများတောင်းသွားကြောင်း ဒေါ်ခင်ကို ဓားဖြင့် ခုတ်သတ်သွားကြောင်း ပြောပြ၍ သိရှိရသဖြင့် ယင်းအမည် မသိသူနှစ်ဦးအား ဥပဒေအရ အရေးယူပေးရန် အမှုဖွင့်တိုင်ကြားရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသော အမှုဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုများ၏ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေက အချင်းဖြစ်သည့် အချိန်သည် ည ၁၁ နာရီရှိပြီး မှောင်မဲနေကြောင်း၊ မအေးအေးမိုးက ၎င်းအား စန်းလွင်နှင့် ညိမ်းမင်းတို့က သားမယားပြုကျင့်ကြောင်း ကိုကြည်လှအား ပြန်ပြောကြောင်း၊ ယင်းအကြောင်းကို ကိုကြည်လှက ရုံးရှေ့တွင် ထွက်ဆိုထားသဖြင့် မအေးအေးမိုး၏ စွပ်စွဲချက်တစ်ခုသာ ရှိကြောင်း၊ ဆေးစာအများအရ စန်းလွင်နှင့် ညိမ်းမင်းတို့သည် သေသူဒေါ်ခင်နှင့် မအေးအေးမိုးတို့ကိုသားမယားပြုကျင့်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းသော ဖြောင့်ချက်ကို ဒေါ်ခင်အလောင်းအား ရင်ခွဲစစ်ဆေးချက်နှင့် ဆေးစာတို့က ထောက်ခံခြင်း မရှိကြောင်း။

သက်သေခံနားကပ်ကို အယူခံတရားလိုများထံမှ သိမ်းဆည်းရမိခြင်း မရှိကြောင်း၊ သိမ်းဆည်းရမိသောငှက်ကြီးတောင်ဓားတွင် လူသွေးတွေ့ရှိရကြောင်းတင်ပြနိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ယင်းဓားသည် အယူခံတရားလိုများက အခင်းမဖြစ်မီ အချိန်တွင် ကိုင်ဆောင်သော ဓားဖြစ်သည်ဟု ပေါ်ပေါက်မှုမရှိကြောင်း၊ အခင်းဖြစ်သည့် နေ့တွင် အယူခံတရားလိုများသည် ဦးထွန်းလှိုင်အိမ်တွင် အိပ်ကြောင်း ကိုအောင်ဖေ(ခံပြု - ၃) က ထောက်ခံထွက်ဆိုထားကြောင်း၊ အယူခံ

စန်းလွင် ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

တရားလိုတို့သည် သေသူဒေါ်ခင်နှင့် မအေးအေးမိုးတို့ကို သားမယား ပြုကျင့်ခဲ့ခြင်းမရှိသည့်အပြင် လုယက်ပြီး ဒေါ်ခင်အား သတ်ဖြတ်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့သဖြင့် ၎င်းတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) / ၃၄ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိခဲ့ခြင်းသည် မှန်ကန်မှုမရှိကြောင်း၊ အကယ်၍ စန်းလွင်နှင့် ညိမ်းမင်းတို့သည် လုယက်မှုကျူးလွန်ပြီး ဒေါ်ခင်ကို အကြံတူသတ်ဖြတ်ခဲ့ကြောင်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခဲ့သော် ၎င်းတို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၄ အရသာ အပြစ်ပေးသင့်ကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၇၁ တွင် တရားခံတစ်ဦးအား ပြစ်မှုတစ်ရပ်အတွက် နှစ်ကြိမ်ပြစ်ဒဏ်စီရင် ခြင်း မပြုရန် ပြဋ္ဌာန်းထားသဖြင့် အယူခံတရားလိုများအား ပြစ်မှုဆိုင် ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) နှင့် ပုဒ်မ ၃၇၆ တို့အရ ပြစ်ဒဏ် နှစ်ကြိမ်စီရင်ထားခြင်းကို ပယ်ဖျက်ပေးသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင် ပြသည်။

နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးက ယခုအမှုတွင် သေသူနှင့် မအေးအေးမိုးကို သားမယား အဖြစ်ပြုကျင့်ခဲ့ပါသည်ဟု တရားခံများက ပြောဆိုဝန်ခံထားသဖြင့် ယင်းဖြောင့်ချက်က၊ ကိုကြည်လှနှင့်မအေးအေးမိုးတို့၏ ထွက်ချက်ကိုထောက်ခံနေခြင်း၊ ကိုကြည်လှ၏ ထွက်ဆိုချက်တွင် တရားခံ ညိမ်းမင်းက ရိုက်၍ မိမိနောက်စေ့တွင်ဒဏ်ရာတစ်ချက်ရကြောင်းပါရှိရာ ဆရာဝန်၏ ဆေးစာ (သက်သေခံ - ည) တွင်ကို ကြည်လှ၏ ဦးခေါင်းနောက်ဖက်ခြမ်း သွေးထွက်စုတ်ပြိဒဏ်ရာ တစ်ချက်နှင့် ရင်ညွန့်တည့်တည့်အရည်ပြားပဲ့လန်ရာ ဒဏ်ရာတစ်ချက် ရရှိခြင်းက ထောက်ခံနေကြောင်း၊ ကိုကြည်လှ၏ တဲရှေ့တွင် လှော်တက်တစ်ချောင်းကျန်ခဲ့ ၍ ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းလှော်တက်မှာ ကိုကံမြင့်၏ လှော်တက်ဖြစ်ပြီး အချင်းဖြစ်ညက ကျွဲပျောက်ရှာရန် ဆိုပြီး ကိုကံမြင့် လှေကို တရားခံများက ည ၇ နာရီခန့်က ယူသွားခဲ့ကြောင်း၊ နောက်တစ်နေ့တွင်မြစ်ထဲ၌ လှေကို မျောလျက်တွေ့ရကြောင်း ကိုကံမြင့်က ထွက်ဆိုထားသဖြင့် တရားခံများသည် ဒေါ်ခင်၏ခြံထဲသို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ ကိုကြည်လှ နှင့် မအေးအေးမိုးတို့၏ ထွက်ဆိုချက်တွင် တရားခံ

စန်းလွင် ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

များသည် ဒေါ်ခင်ထံမှ နားကပ်နှင့် ငွေ ၃၀၀/-၊ ဆန်အိတ်ကြက်များ ပါလျှော်အိတ်တစ်အိတ်ကို သယ်ဆောင်သွားပြီး ခြံပြင်၌ထားခဲ့ကြောင်း ပါရှိရာ ဒေါ်ခင်လဲကျရာ အနီးတွင်ဆန်အိတ်နှင့်ကြက်အသေကောင် (၂၀) ပါလျှော်အိတ်ထုတ်ကို တွေ့ရသည့်အချက်ကို ထောက်ခံနေကြောင်း၊ တရားခံများသည် ဒေါ်ခင်အား ခေါ်သွားပြီး နောက်အပြင်ဖက်မှဒေါ်ခင်၏အော်သံကြားရကြောင်းကိုကြည်လှတို့၏ ထွက်ဆိုချက်ရှိရာ ဒေါ်ခင် အလောင်းကို ဓါးဒဏ်ရာများနှင့်ခြံအပြင်ဘက်တွင်တွေ့ရသော အချက်က ထောက်ခံနေကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုရန် မသင့်ပါကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အမှုတွဲရှိ သက်သေခံချက်များကို ကြည့်ရှုရာတွင် ဘိုကလေး မြို့နယ်၊ လမုကိုင်းရွာနေသော ဒေါ်ခင်သည် အိမ်ထောင်မရှိအပျိုကြီးဖြစ်ပြီး ဒေါ်အေးချိုဆိုသူနှင့် အတူနေထိုင်သည်။ ဒေါ်အေးချိုမှာ စိတ်ရောဂါသည် ဖြစ်သည်။ မောင်ကြည်လှ (လိုပြ - ၄) နှင့် မအေးအေးမိုး (လိုပြ - ၅) တို့လင်မယားသည် ဒေါ်ခင်နေထိုင်သည့် အိမ်ကြီး၏ နောက်ဘက်ရှိတဲအိမ်တွင် နေထိုင်ကြသည်။ အချင်းဖြစ်ပွားသော ၇.၅.၉၉ နေ့ည ၁၁ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ဒေါ်ခင်မှ မောင်ကြည်လှအမည်ကို ခေါ်သံကြား၍ ဒေါ်ခင်အိမ်သို့ မောင်ကြည်လှ ရောက်သွားသည်။ ဒေါ်ခင်အိမ်ပေါ်တွင် လူဆိုး (၂) ဦးကို တွေ့ရှိရပြီး လူဆိုးများကိုင်ဆောင်ထားသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် ယင်းလူဆိုးများမှာ အယူခံတရားလိုများဖြစ်ကြောင်း၊ မောင်ကြည်လှ မြင်တွေ့ရသည်။ တရားခံ စန်းလွင်နှင့် ညိမ်းမင်းတို့နှစ်ဦးက မောင်ကြည်လှအား ကြိုးဖြင့် တုတ်ထားစဉ် မောင်ကြည်လှ၏ ဇနီးဖြစ်သူ မအေးအေးမိုး (လိုပြ - ၅) ကို တရားခံ စန်းလွင်က သားမယားအဖြစ် နှစ်ကြိမ် ပြုကျင့်သည်။ ညိမ်းမင်းကလည်း မအေးအေးမိုးကို သားမယားအဖြစ်ပြုကျင့် သည်။ စန်းလွင်နှင့် ညိမ်းမင်းတို့နှစ်ဦးစလုံးက ဒေါ်ခင်ကိုလည်း တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီပြုကျင့်သည်။ စိတ်မနှံ့သူ ဒေါ်အေးချိုကို လည်း ပြုကျင့်ကြသည်။ ထိုသို့ မုဒိမ်းပြုကျင့်ကြပြီးနောက် မအေးအေးမိုးကို ကြိုးနှင့်တုတ်ထားကာ ထမိကို

၂၀၀၁
စန်းလွင် ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ချွတ်ယူသွားသဖြင့် မအေးအေးမိုးမှာ ကိုယ်တုံးလုံးဖြင့်ကျန်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်ဝတ်ဆင်ထားသော ကျောက်နီနား ကပ်ကို တရားခံများက တောင်းသဖြင့် ဒေါ်ခင်ကချွတ်ပေးလိုက်ရသည်။ ဒေါ်ခင်၏ အိမ်ပေါ်မှ ဆန်တစ်တင်းခွဲတစ်အိတ်၊ ကြက်အကောင်နှစ် ဆယ်၊ ဘဲဥ (၈) လုံး၊ ငွေကျပ် ၃၀၀/- နှင့် မောင်ကြည်လှတို့က ဒေါ်ခင် အိမ်တွင်ထားသော အဝတ်အထည်များနှင့် ဒေါ်ခင်၏ အဝတ် အထည်များကို တရားခံ(၂)ဦးစလုံးက ယူဆောင်ပြီး ဒေါ်ခင်ကို အိမ် ပေါ်မှ အိမ်နောက်ဘက်တာကြီး ဘေးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ တာဘေးတွင် တရားခံများက အသင့်ယူဆောင်လာသော ငှက်ကြီး တောင်ဓားဖြင့် ဒေါ်ခင်အား ခုတ်သတ်သွားကြသည်။ ဤသို့ အမှု ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်ကြောင်း မအေးအေးမိုးနှင့် မောင်ကြည်လှတို့၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ တွေ့ရှိရသည်။ အချင်းဖြစ်ပွားနေစဉ်မောင်ကြည်လှ ကို တရားခံနှစ်ဦးက ကြိုးဖြင့် တုတ်ထားရာ မောင်ကြည်လှသည် ကြိုးကိုဖြည်ပြီးတစ်ဖက်ကမ်းရှိညီဖြစ်သူ ကိုမြင့်ရွှေ(လိပြ-၆)ကိုသွားခေါ် သည်။ မောင်ကြည်လှတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ဦးဒေါ်ခင်၏ နေအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြရာ ဒေါ်ခင်အား တာကြီး ဘေးတွင် ထမီ၊ အင်္ကျီမရှိဘဲ ကိုယ်တုံးလုံးဖြင့် ဓားဒဏ်ရာများရရှိကာ သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ ရသည်။ ဒေါ်ခင်၏ အနီးတွင်ဆန်အိတ်တစ်အိတ်နှင့် ကြက်များထည့် ထားသည့်အိတ်တစ်အိတ်ကိုတွေ့ရသည်။ မောင်ကြည်လှတို့ညီအစ်ကို နှစ်ဦးက ဒေါ်ခင်အိမ်ပေါ်တွင်မအေးအေးမိုးအားချည်ထားသည့် ကြိုး များ ကို ဖြည်ပေးပြီး ရာအိမ်မူး ဦးထွန်းရွှေ (လိပြ - ၉) နှင့် ဦးတင်မြင့်တို့အား သွားရောက်တိုင်ကြားခဲ့ကြသည်။

အချင်းဖြစ်ပွားသော နေ့ည ၇ နာရီအချိန်က တရားခံစန်းလွင် နှင့် ညိမ်းမင်းတို့နှစ်ဦးသည် လမုကိုင်းကျေးရွာနေ မောင်တရုပ် (ခ) မောင်လှဝမ်း (လိပြ - ၈) နေအိမ်သို့ ကျွဲပျောက်လာရှာသည်ဟုဆို ကာ အရက်ဝင်သောက်ကြသည်။ စန်းလွင်လက်ထဲတွင် ငှက်ကြီး တောင်ဓားရှည်တစ်ချောင်းကိုင်ထားသည်။ ထိုအချိန်က မောင်တရုပ် နေအိမ်တွင် ကိုကံမြင့် (လိပြ-၇) ဆိုသူရှိနေသည်။ တရားခံနှစ်ဦး သည် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးရန်အတွက် ကိုကံမြင့်၏ လှေကိုယူသွား

စန်းလွင် ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ကြသည်။ ကိုကံမြင့်က လှေကို နံနက်တွင် ပြန်ပို့ရန် ပြောသော်လည်း တရားခံများက လှေကို ပြန်လည် ပေးပို့ ခဲ့ခြင်း မရှိ။ နောက်တစ်နေ့နံနက် တွင် ဒေါ်ခင်အသတ်ခံရကြောင်းကြားရသဖြင့် ကိုကံမြင့်သည် အချင်း ဖြစ်နေရာကို သွားကြည့်ရာ ဒေါ်ခင်အား ကိုယ်တုံးလုံးဖြင့် သေနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိုကံမြင့်၏ လှေတွင် အသုံးပြုသော လှော်တက်တစ် ချောင်းကို မောင်ကြည်လှ၏ တဲရှေမှ တွေ့ရသဖြင့် ရဲက ရှာဖွေပုံစံ ဖြင့် သိမ်းဆည်းသည်။ ဒေါ်ခင်သေပြီး (၂) ရက်ခန့်အကြာတွင် ကိုကံမြင့်၏ လှေကို ချောင်းထဲတွင် မျှောလျက်တွေ့ရသည်။

ဒေါက်တာချစ်အေး (လိုပြ- ၁၀)သည် ၃.၅.၉၉ နေ့တွင် ဒေါ်ခင် ၏ အလောင်းကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာ ပြင်ပဒဏ်ရာအဖြစ် လက်မောင်း ပြတ်လုနီးပါး ဒဏ်ရာ (၁) ချက်၊ လက်ဝဲရင်အုံတွင် ဓားထိုးဒဏ်ရာ (၄) ချက်၊ မျက်နှာအလယ်တွင် ပြတ်ရှဒဏ်ရာ (၁)ချက်၊ လက်ဝဲဖက် နဖူးတွင် ပြတ်ရှဒဏ်ရာ (၁)ချက်၊ လက်ဝဲဖက်လက်ပြင် တွင် ပြတ် ရှ ဒဏ် ရာ (၂)ချက်၊ လက်ဝဲဘက်ဒူးခေါင်းတွင်ဒဏ်ရာ ၁ ချက်ရရှိကြောင်းတွေ့ ရသည်။ ရင်ခွဲကြည့်ရှုရာတွင် လက်ဝဲဘက်ရင်အုံတွင်ရရှိသောဒဏ်ရာ ကြောင့် နှလုံးနှင့်အဆုပ်ပေါက်သွားပြီး ယင်းဒဏ်ရာကြောင့်သေဆုံး ရကြောင်း စစ်ဆေးသည့်အချိန်တွင် အလောင်းမှာ ပုတ်ပွနေကြောင်း တွေ့ရသည်။

မအေးအေးမိုးအား စစ်ဆေးရာတွင် မိန်းမကိုယ်တိုက်နှင့် ပေါင်ခြံ တွင် ကုတ်ခြစ်ရာ၊ စုတ်ပြဲဒဏ်ရာမရှိကြောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပတွင် ဒဏ်ရာမရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ မောင်ကြည် လှအား ကြိုးနှင့်တုတ်ထားစဉ်တရားခံများကဓားပြားဖြင့် ရိုက်ကြောင်း ထွက်ဆိုထားရာဆရာဝန်၏စစ်ဆေးချက်အရ ဦးခေါင်းနောက်ဘက်တွင် ဒဏ်ရာတစ်ချက်နှင့် ရင်ညွန့်တွင်ဒဏ်ရာတစ်ချက်ရရှိကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ဓာတုဗေဒဝန်၏ ၈.၆.၉၉ ရက်စွဲပါ အစီရင်ခံစာ (သက်သေ ခံ-၃)တွင် မအေးအေးမိုး၏ မိန်းမကိုယ်မှ အရည်တွင် သုတ်ပိုးမတွေ့ ရကြောင်း ပြန်ကြားထားသည်။ ၁၀.၅.၉၉ နေ့တွင် တရားခံနှစ်ဦး

စန်းလွင် ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

စလုံးအား ဖမ်းဆီးရမိပြီး ၁၁.၅.၉၉ နေ့တွင် တရားခံ (၂) ဦး စလုံးက ဒုတိယမြို့နယ်တရားသူကြီး ဒေါ်ဌေးဌေးရှေ့တွင် သက်သေခံ (၄) နှင့် (၅) ဖြောင့်ချက်အသီးသီးကို ပေးခဲ့ကြသည်။

ဒုရဲအုပ် ခင်မောင်မြင့် (လိုပြ- ၁၃) သည် ၁၂.၅.၉၉ နေ့တွင် ဒုရဲအုပ် စန်းနိုင် (လိုပြ- ၁၄) နှင့်အတူ တရားခံစန်းလွင် နေထိုင်ရာ ကျောင်းတော်ရွာသို့ သွားရောက်ပြီး ဦးထွန်းလှိုင်ဆိုသူ၏ အိမ်ရှေ့ခနိ ပုံထဲမှ တရားခံ (၂)ဦး၏ ညွှန်ပြချက်အရ ငှက်ကြီး တောင်ဓားတစ်ချောင်း ကို သက်သေခံ (၁) ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းသည်။ ဓားတွင် ရွံ့များပေနေသဖြင့် သွေးမတွေ့ရကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ၁၄.၅.၉၉ နေ့တွင် ဒုတိယမြို့နယ်တရားသူကြီး ဒေါ်ဌေးဌေး(လိုပြ-၁၁)ရှေ့တွင် တရားခံနှစ်ဦးအားလူတန်းစီပြသရာတွင် မအေးအေးမိုးက တရားခံစန်းလွင်နှင့်ညိမ်းမင်းတို့ နှစ်ဦး : စလုံးအား မှန်ကန်စွာ ဆွဲပြနိုင်သည်။

ဖြောင့်ချက်တွင် တရားခံစန်းလွင်နှင့် ညိမ်းမင်းတို့ကို တရုပ်အိမ် တွင် အရက်များသောက်ကြပြီးနောက် ည ၁၁ နာရီတွင် ဒေါ်ခင်အိမ် မှ ကြက်များကို ဝင်ခိုးကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်ထွက်လာရာတွင် တရားခံနှစ်ဦး စလုံးက ဒေါ်ခင်နှင့် လူငှား၏ မိန်းမအား တစ်လှည့်စီ မုဒိမ်းကျင့် ကြကြောင်း၊ လူငှားအား ကြီးဖြင့် တုတ်ထားကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်နားကပ် ကို ညိမ်းမင်းက ဖြုတ်ခိုင်းပြီး စန်းလွင်သို့ ပေးလိုက်ကြောင်း၊ ဒေါ်ခင် အိမ်ပေါ်မှ ကြက်၊ ဆန်တို့ကို ယူဆောင်ပြီး ဒေါ်ခင်အား အိမ်နောက် ဖေးဖက်သို့ခေါ်ဆောင်သွားကြောင်း၊ စန်းလွင်အား ဒေါ်ခင်က ယခင်ကပင် သိရှိနေသဖြင့် ဒေါ်ခင်အား စန်းလွင်က ငှက်ကြီး တောင်ဓားဖြင့် (၃) ချက်ခုတ်ကြောင်း၊ ညိမ်းမင်းက စန်းလွင်ထံမှ ငှက်ကြီးတောင်ဓားကို ယူပြီး ဒေါ်ခင်အား (၂) ချက်ထိုးကြောင်း ဖြောင့်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

တရားခံစန်းလွင်နှင့် ညိမ်းမင်းတို့နှစ်ဦးက ကျွဲပျောက်သည်ကို လိုက်ရှာရင်း လမုကိုင်းရွာရှိ ကိုတရုပ်အိမ်တွင် အရက်ဝင်သောက် ကြောင်း နှင့် ကိုကံမြင့် လှေကိုယူပြီး ကျောင်းတော်ရွာသို့သွားကာ ယင်းရွာရှိဦးထွန်းလှိုင်နေအိမ်တွင် အရက်မူးနေသဖြင့် ဝင်အိပ်ကြောင်း၊

စန်းလွင် ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ဒေါ်ခင်ကို ၎င်းတို့ မသတ်ရကြောင်း၊ ရဲက ညှင်းပမ်းနှိပ်စက်သဖြင့်
ဖြောင့်ချက်ပေးရကြောင်း ဖြောင့်ချက်ကို ရုပ်သိမ်းကြောင်း
ထုချေကြသည်။

ယခုအမှုတွင် မျက်မြင်သက်သေ မောင်ကြည်လှ နှင့်ဇနီးဖြစ်သူ
မအေးအေးမိုးတို့၏ ထွက်ဆိုချက်၊ လူတန်းစီပြသရာ တွင်တရားခံ
များအား မှန်ကန်စွာဆွဲပြနိုင်သည့်အချက်၊ အချင်းဖြစ်ညက
တရားခံများ သွားလာလှုပ်ရှားပုံနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကိုတရပ်နှင့် ကိုကံမြင့်
တို့၏ ထွက်ဆိုချက်နှင့် ဆရာဝန်၏ ထွက်ဆိုချက်တို့အရ တရားခံ
စန်းလွင်နှင့် ညိမ်းမင်းတို့နှစ်ဦး သည်အချင်းဖြစ်ညက ဒေါ်ခင်၏
နေအိမ်သို့ရောက်ရှိကြပြီး ဒေါ်ခင်အိမ်မှ ပစ္စည်းများယူဆောင်ကာ
ဒေါ်ခင်အား ဓားနှင့် ခုတ်သတ်ကြောင်း အငြင်းမပွားပေါ်ပေါက်သည်။
ဒေါ်ခင်နှင့် မအေးအေးမိုးတို့နှစ်ဦးစလုံးကို မုဒိမ်းကျင့်သည့်ကိစ္စနှင့်
စပ်လျဉ်း၍လည်း မအေးအေးမိုး၏ ကိုယ်တိုင်ထွက်ဆိုချက်နှင့် ဒေါ်ခင်
တွင် ကိုယ်တုံးလုံးဖြင့် သေနေသော ဓာတ်ပုံ (သက်သေခံ - က)
နှင့် (က - ၁) အနေအထားအရ မုဒိမ်းကျင့်သည်ဆိုသော
အချက်ကိုလက်မခံနိုင်စရာအကြောင်းမရှိ။ မအေးအေးမိုးအနေဖြင့်
တရားခံများ အပေါ်မဟုတ်မမှန်လုပ်ကြံစွပ်စွဲရန်လည်းအကြောင်း
မရှိပေ။

သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်နှင့် သက်သေခံပစ္စည်းအထောက်
အထားများက တရားခံ(၂)ဦးပေးသော ဖြောင့်ချက်ကို ထောက်ခံနေ
ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဖြောင့်ချက်ရယူသည့် တရားသူကြီး ဒေါ်ဌေးဌေး
၏ ထွက်ဆိုချက်အရ တရားခံများသည် ဖြောင့်ချက်ကို မိမိတို့
အလိုအလျောက်ပေးကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

ဒေါက်တာချစ်ဖေက အလောင်းကို စစ်ဆေးချိန်တွင် ဒေါ်ခင်၏
အလောင်းမှာ ပုတ်ပွနေခြင်း၊ မအေးအေးမိုး၏ မိန်းမကိုယ်မှ အရည်ကို
၈.၅၉၉ နေ့တွင် ရယူခဲ့သည်ကို ဆိုသော်လည်း ဓာတုဗေဒဝန်၏
ပြန်စာတွင် ၈.၆၉၉ နေ့တွင်မှ လက်ခံရရှိသဖြင့် အချိန်ကြန့်ကြာခြင်း
ဖြစ်၍ သုတ်ပိုးမတွေ့ခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ ထို့ပြင် သေသူဒေါ်ခင်
နှင့် မအေးအေးမိုးတို့ ဝတ်ဆင်ထားသော ထမီကို တရားခံများက

စန်းလွင် ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ချွတ်ယူ သွားကြသဖြင့် ယင်းထမီများတွင် သုတ်ရည်သုတ်ပိုး ရှိ မရှိ စစ်ဆေးနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ပါရဂူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို အလေးပေး၍ စဉ်းစားရမည်မှာ မှန်သော်လည်း မျက်မြင် သက်သေတို့၏ အမှန်တကယ် မြင်တွေ့ ခဲ့ရသောဖြစ်ရပ်မှန်ကို လွှမ်းမိုးခြင်း မပြုနိုင်၊ မျက်မြင်သက်သေများ၏ ထွက်ချက်မှာ စိတ်ချယုံကြည်ရပါက ပါရဂူ၏ ထင်မြင်ချက်အား ပယ်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ သုတ်ပိုးမတွေ့ရကြောင်း ဓာတုဗေဒဝန်က သက်သေ ခံ (၃)အရ ပြန်ကြားခဲ့သော်လည်း ယင်းပြန်ကြားချက်မှာ မျက်မြင် သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို လွှမ်းမိုးနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

တရားခံ(၂)ဦးသည် သေသူဒေါ်ခင်အား ထောင်ဒဏ်တစ်သက် တစ်ကျွန်းချမှတ်ခြင်း ခံထိုက်သော မုဒိမ်းမှုကို ကျူးလွန်ပြီး တစ်ချိန် တည်းမှာပင် (၁၀) နှစ်ထိ ထောင်ဒဏ်ချမှတ်ထိုက်သော လုယက်မှုကို ပါ ကျူးလွန်ကာ လူသတ်မှုကို ပါဆက်လက်ကျူးလွန်ခဲ့ကြသဖြင့် အယူခံတရားလို စန်းလွင်နှင့် ညိမ်းမင်းတို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၉၄ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) / ၃၄ အရ ပြစ်မှု ထင်ရှားစီရင်ရန်သာဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ရာတွင် သေသူ ဒေါ်ခင်အား မုဒိမ်းပြုကျင့်ခြင်းအတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၆ အရ သီးခြားပြစ်ဒဏ်ပေးရန် လိုမည် မဟုတ်။ မောင်ထွန်းလွင်နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်စီရင်ထုံး (၁) တွင်ကြည့်ပါ။

အယူခံတရားလို စန်းလွင်နှင့် ညိမ်းမင်းတို့သည် မအေး အေးမိုးအား မုဒိမ်းပြုကျင့်ကြသဖြင့် ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား ပြစ်မှု ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၆ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းမှာ မှားယွင်း မှုမရှိပေ။

သို့အတွက် အယူခံတရားလိုစန်းလွင် နှင့် ညိမ်းမင်းတို့အား

၁။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး (ဗဟိုတရားရုံး) စာ - ၂၄။

၂၀၀၁
စန်းလွင် ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) / ၃၄ အရ သေဒဏ်အသီး
သီးကျခံစေရန် ချမှတ်သော အမိန့်နှင့် မအေးအေးမိုးအား မုဒိမ်းပြုကျင့်မှု
အတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၆ အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ်
(၁၀) နှစ်စီကျခံစေရန် ချမှတ်သော အမိန့်တို့ကို ဆက်လက်အတည်
ပြုသည်။ အယူခံတရားလို စန်းလွင်နှင့် ညိမ်းမင်းတို့အပေါ် သေသူ
ဒေါ်ခင်အား မုဒိမ်းပြုကျင့်မှုအတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၆
အရ ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်စီချမှတ်ထားခြင်းကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဒေါက်တာ တင်အောင်အေး၊
ဦးမြင့်အောင် တို့ရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

ဦးညိုမောင် *

သက်သေခံ ငွေကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေဟု အမိန့်
ချမှတ်ပြီးမှ ယင်းငွေကို ပြည်သူ့ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်း
သို့ ပေးအပ်စေရန် ဆက်လက်၍ အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ
ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သက်သေခံငွေကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်း
ဆည်းခြင်း (confiscation)မှာ ရငွေ အားလုံးကို နိုင်ငံတော်၏
တစ်လုံးတစ်စည်းတည်းသော ရန်ပုံငွေ (Union Consolidated
Fund) သို့ ပေးသွင်းခြင်းဖြစ်သဖြင့် ယင်းငွေကို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး
တစ်ယောက်သို့ ဖြစ်စေ၊ ဌာနတစ်ခုခုသို့ဖြစ်စေ ပေးအပ်ရန်
အမိန့်ချမှတ်ခြင်း ပြုနိုင်မည် မဟုတ်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သက်သေခံငွေကျပ် (၃) သိန်းသည်
လားရှိုးမြို့ ပြည်သူ့ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းပိုင်ငွေဖြစ်သဖြင့် ယင်းဌာန
သို့သာ ပြန်လည်ပေးအပ်ရန် အမိန့်ချမှတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ပြည်သူ့
ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းရန် မသင့်သဖြင့် ယင်းငွေကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ်
သိမ်းဆည်းကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။

---

* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၃၄
+ ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအမှတ် ၂၀၂ တွင် ချမှတ်
သော ၇. ၄. ၉၈ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး)၏ အမိန့်ကို
အထူးအယူခံမှု။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးညိုမောင်

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမြင့်နိုင်၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး
ရှေ့နေချုပ်ရုံး။
အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးစိုင်းမြင့်မောင်၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ။

ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး (လားရှိုးခရိုင်) ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီး
အမှတ် ၂၆ / ၉၆ တွင် တရားခံဦးညိုမောင်အား ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊
အများနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၃ အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်ကျခံစေရန်နှင့်
တရားခံဦးဝင်းအောင်အား အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ရန် အမိန့်
ချမှတ်သည်။ ထို့ပြင် သက်သေခံငွေကျပ် (၃) သိန်းကို ပြည်သူ့
ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန်နှင့် ပြည်သူ့ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း
အင်ဂျင်နီယာမှူးရုံး လားရှိုးမြို့သို့ အယူခံရက်ကျော်က ပေးအပ်စေရန်
အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

ရှမ်းပြည်နယ် တရားရုံး (လားရှိုးခရိုင်) မှ ချမှတ်သော အမိန့်
ကို တရားခံဦးညိုမောင်က မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံး
ထိုင်) သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံအမှတ် ၂၀၂ / ၉၇ အရ အယူခံဝင်
ရောက်ခဲ့ရာ ရှမ်းပြည်နယ် တရားရုံး(လားရှိုးခရိုင်)က ဦးညိုမောင်အပေါ်
ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သော အမိန့်ကို အတည်ပြုပြီး ဦးညိုမောင်၏ အယူခံ
မှုကို ပလပ်ခဲ့သည်။

ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး(လားရှိုးခရိုင်)ပြစ်မှုကြီးအမှတ်၂၆ / ၉၆
တွင် သက်သေခံ ငွေကျပ် (၃)သိန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ချမှတ်သော
အမိန့်မှာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ခြင်း ရှိ မရှိ အောက်ပါပြဿနာကို
အဆုံးအဖြတ်ပြုနိုင်ရန် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ
၈ အရ အထူးအယူခံမှုဖွင့်လှစ်ခဲ့သည် -

“ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး (လားရှိုးခရိုင်) ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီး
အမှတ် ၂၆ / ၉၆ တွင် လားရှိုးမြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီး
အမှတ် ၂၆၀၈ / ၉၅ မှ ၁၄ . ၇ . ၉၅ ရက်စွဲပါ ချလန်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံဘော်
နှင့်
ဦးညိုမောင်

အမှတ် ၅၁ ဖြင့် ပေးသွင်းထားသည့်သက်သေခံငွေကျပ်
(၃) သိန်းကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေ၊ ပြည်သူ့
ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းအင်ဂျင်နီယာမှူးရုံး၊လားရှိုးမြို့သို့ အယူခံ
ရက်ကျော်က ပေးအပ်စေဟု ချမှတ်ခဲ့သည် အမိန့်သည် ဥပဒေ
လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့် ညီညွတ်ခြင်း ရှိ မရှိ”

အမှုဖြစ်ပွားပုံမှာ လားရှိုးမြို့၊ ပြည်သူ့ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း
အင်ဂျင်နီယာမှူး၏ မီးခံသေတ္တာထဲမှ ငွေ (၄၅)သိန်းနှင့် စာရင်းကိုင်
အုပ် ဦးညိုမောင်၏ ရုံးခန်းထဲမှ ငွေ ၅၀၀၀၀/-ကျပ်ကျော် ဖောက်ထွင်း
ခိုးယူခံခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ဖောက်ထွင်း ခိုးယူခံရပြီးနောက် စစ်ဆေး
ကြည့်ရှုရာတွင် ဦးညိုမောင်သည်လားရှိုးမြို့၊ ဆောက်လုပ်ရေးကော်ပိုရေး
ရှင်းပိုင် ငွေကျပ် (၃) သိန်းကို မီးခံသေတ္တာထဲမှ ထုတ်ပြီး အထက်တန်း
စာရေးဦးစန်းဝင်းအား ထုတ်ချေးသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် ဦးညိုမောင်
အပေါ်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၉ အရ လည်းကောင်း၊
မီးခံသေတ္တာသေဘူကို ဦးညိုမောင်သို့ ထုတ်ပေးခဲ့သူ အင်ဂျင်နီယာမှူး
ဦးဝင်းအောင်အပေါ်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၉ / ၁၀၉အရ
လည်းကောင်း၊ လားရှိုးမြို့နယ် တရားရုံးပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၂၆၀၈/၉၅
တွင် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ ယင်းအမှုကို စစ်ဆေးနေစဉ် အတောအတွင်း
၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ အများနှင့် သက်ဆိုင်သောပစ္စည်းကာကွယ်စောင့်ရှောက်
ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ တရားစွဲဆိုခွင့်ပြုမိန့်ကို ရရှိသဖြင့် လားရှိုး
မြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၂၆၀၈ / ၉၅ ကို ရုပ်သိမ်းပြီး
ဤအမှုကို ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး (လားရှိုးခရိုင်) တွင် တရားစွဲဆိုခဲ့
သည်။

အမှုတွင် ဦးညိုမောင်သည် ပြည်သူ့ဆောက်လုပ်ရေး
လုပ်ငန်းသုံးငွေ ထဲမှ ငွေကျပ် (၃) သိန်းကို ဦးစန်းဝင်းအား ၁၀၀၀/
- လျှင် အတိုး ၇/- နှုန်းဖြင့် ထုတ်ချေးပြီး ကိုယ်ကျိုးအလွဲသုံးစားပြု
ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် ဦးညိုမောင် အပေါ်တွင် ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး
(လားရှိုးခရိုင်) က ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ အများနှင့် သက်ဆိုင်သော
ပစ္စည်းကာကွယ်စောင့် ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ ပြစ်မှု

ထင်ရှားစီရင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို တရားရုံးချုပ်ကလည်း အတည်ပြုခဲ့ပြီး ဖြစ်သဖြင့် ဦးညိုမောင်သည် ဌာနပိုင်ငွေများကို အလွဲသုံးစားပြုကြောင်း ရုံးနှစ် ရုံးစလုံးက တစ်သဘောတည်း ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးညိုမောင်

ထိုသို့ တရားခံ ဦးညိုမောင်အား ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့ပြီး ဦးစန်းဝင်းထံမှ သိမ်းဆည်းရရှိသော သက်သေခံငွေကျပ် (၃) သိန်းကို ပြည်သူ့ ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေဟု အမိန့်ချမှတ်ပြီးမှ ယင်းငွေကို ပြည်သူ့ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း အင်ဂျင်နီယာမှူးရုံး၊ လားရှိုးမြို့သို့ ပေးအပ်စေဟု ဆက်လက်၍ အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ခြင်း ရှိ မရှိ သုံးသပ်ရန် ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံတော်ကိုယ်စားလိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးက သက်သေခံငွေကျပ် (၃) သိန်းမှာ လားရှိုးမြို့ပြည်သူ့ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းမှ ငွေများဖြစ်၍ ပြည်သူ့ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းက သာရသင့်ကြောင်း၊ ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး(လားရှိုးခရိုင်)နှင့် တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး)၏ အမိန့်တွင် ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းခြင်းနှင့် လားရှိုးမြို့၊ အင်ဂျင်နီယာမှူးရုံးသို့ ပေးအပ်စေဟု ကိစ္စနှစ်ရပ်ကို ဖော်ပြပြီး အမိန့်ချမှတ်ထားခြင်းမှာ မှားယွင်းနေသဖြင့် ယင်းအမိန့်အစားသက်သေခံငွေကျပ် (၃) သိန်းကို လားရှိုးမြို့ အင်ဂျင်နီယာမှူးရုံးသို့ ပေးအပ်စေဟု အမိန့်ချမှတ်သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားခံ၏ အကျိုးဆောင်က ဦးစန်းဝင်းထံမှ သိမ်းဆည်းတင်ပြသော သက်သေခံငွေ (၃) သိန်းမှာ ပြည်သူ့ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းပိုင် ငွေဖြစ်ကြောင်းကို မူလရုံးနှင့် အယူခံရုံးတို့က တစ်သဘောတည်း ကောက်ယူပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းငွေကို ဦးစန်းဝင်းကလည်း သူ့အားပြန်ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်း မရှိကြောင်း၊ ပြည်သူ့ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းပိုင်ငွေဖြစ်သဖြင့် ထိုငွေကို ပြည်သူ့ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းသို့ ပြန်ပေးရန် ချမှတ်သော အမိန့်မှာ ဥပဒေအရ သင့်မြတ်မှန်ကန်ကြောင်း၊ သို့သော် မူလအမိန့်တွင် ယင်းငွေတစ်ရပ်တည်းကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန် ဟုလည်းကောင်း၊ အယူခံရက်ကျော်က ပြည်သူ့ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း အင်ဂျင်နီယာမှူးရုံး

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးညိုမောင်

(လားရှိုးမြို့) သို့ ပြန်ပေးစေဟု လည်းကောင်း အမိန့်ချမှတ်ထားသည် မှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းသဖြင့် မူလရုံးအမိန့်ပါ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာသိမ်းဆည်းစေဟူသော စကားရပ်ကို ပယ်ဖျက်၍ သက်သေခံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲသည့် မူလရုံး၏အမိန့်ကို အတည်ပြုသင့်ပါကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

တရားရုံးသို့ တင်ပို့သော သက်သေခံပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မည်သို့ စီမံခန့်ခွဲသော အမိန့်မျိုးချမှတ်နိုင်သည်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ (၁) တွင် အောက်ပါအတိုင်းပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“ တရားရုံးသည် ဖျက်ဆီးစေရန်၊ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန်၊ သို့မဟုတ် လက်ရှိထားခွင့်ရှိသည်ဟု တောင်းဆိုသူအား ပေးအပ်စေရန် သို့မဟုတ် အခြားနည်းဖြင့် ဆောင်ရွက်စေရန်အတွက် သင့်သည် ထင်မြင်သည့် စီမံခန့်ခွဲမှု အမိန့်တစ်ရပ်ကို ချမှတ်နိုင်သည်။ ”

အထက်ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရဆိုလျှင် သက်သေခံပစ္စည်းငွေကျပ် (၃)သိန်းကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန် အမိန့်ချမှတ်နိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း ယင်းသို့ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းပြီးသော ငွေကျပ် (၃) သိန်းကို လက်ဝယ်ရထိုက်သူအား ပေးအပ်စေရန် အမိန့်ချမှတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

သက်သေခံငွေကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းခြင်း (Confiscation) မှာ ရငွေအားလုံးကို နိုင်ငံတော်၏ တစ်လုံးတစ် စည်းတည်းသော ရန်ပုံငွေ (Union Consolidated Fund) သို့ ပေးသွင်းခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ယင်းငွေကို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး တစ်ယောက်သို့ဖြစ်စေ၊ ဌာနတစ်ခုခုသို့ဖြစ်စေ ပေးအပ်ရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်း ပြုနိုင်မည်မဟုတ်။ သက်သေခံငွေကျပ် (၃) သိန်းသည် လားရှိုးမြို့ ပြည်သူ့ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်း ပိုင်ငွေဖြစ်သဖြင့် ယင်းဌာနသို့သာ ပြန်လည်ပေးအပ်ရန် အမိန့်ချမှတ် ရမည်ဖြစ်သည်။ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းရန် မသင့်သဖြင့် ယင်းငွေ ကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။

သို့အတွက် ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး (လားရှိုးခရိုင်)နှင့် တရားရုံး

ချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) က သက်သေခံငွေကျပ် (၃) သိန်းကို ပြည်သူ့
ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန်နှင့် ပြည်သူ့ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း
အင်ဂျင်နီယာမှူးရုံး (လားရှိုးမြို့)သို့ ပေးအပ်စေရန် ချမှတ်သော အမိန့်
အစား သက်သေခံငွေကျပ် (၃) သိန်းကို ပြည်သူ့ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်
ငန်း အင်ဂျင်နီယာမှူးရုံး (လားရှိုးမြို့)သို့ ပေးအပ်စေရန် ပြင်ဆင်အမိန့်
ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးညိုမောင်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှု

ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးခင်မြင့်နှင့် ဦးချစ်လွင်
တို့ရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

မနိနိစိုး ပါ ၂ *

တရားရုံးချုပ်မှ ချမှတ်သော အမိန့်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး
ဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ (၃)ပါပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် မညီညွတ်သဖြင့်
ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ ပြစ်ဒဏ်ကို သတ်မှတ်ပေးနိုင်
ရန်အတွက် ဖွင့်လှစ်သော အထူးအယူခံမှုတွင် အယူခံ
တရားခံများအား အမှုမှအပြီးအပြတ်လွှတ်ပေးရန် ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ (၆)အရ တင်ပြလျှောက်
ထားခွင့်ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအထူးအယူခံမှုကို ဖွင့်လှစ်ခြင်းမှာ
တရားရုံးချုပ်မှ ချမှတ်သော အမိန့်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ
ပုဒ်မ ၄၃၉ (၃) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် မညီညွတ်သဖြင့် ယင်းပြဋ္ဌာန်း
ချက်နှင့် အညီ ပြစ်ဒဏ်ကို သတ်မှတ်ပေးနိုင်ရန်အတွက်သာ ဖွင့်လှစ်
ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားခံများအပေါ်ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ
၄၂၀ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိခြင်းကို ပယ်ဖျက်ရန်အတွက်
လည်းကောင်း၊ အယူခံတရားခံများအပေါ် ပြစ်ဒဏ်တိုးမြှင့်သတ်မှတ်

---

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁၅။
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၁၅၂ တွင်
ချမှတ်ထားသော ၃.၈.၂၀၀၁ ရက်စွဲပါတရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို
အထူးအယူခံမှု။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
မနီနီစိုး ပါ ၂

ရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ ဤအထူးအယူခံမှုကို ဖွင့်လှစ်ခြင်း မဟုတ်
သည်ကို အယူခံတရားခံများ၏ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေက သတိပြုရန်
လိုသည်။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားခံများ၏ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေအနေ
ဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ (၆) အရ အယူခံတရား
ခံများအား အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ရန် တင်ပြလျှောက်ထားခွင့်ရှိမည်
မဟုတ်။ ၎င်းအနေဖြင့် အဓိက လျှောက်ထားရမည်မှာ အယူခံတရားခံ
များအပေါ် တရားရုံးချုပ်မှ ချမှတ်သော ပြစ်ဒဏ်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ (၃) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်မှု ရှိ
မရှိဆိုသော အချက်သာဖြစ်သည်။ ထုတ်နှုတ်ထားသော ဥပဒေပြဿနာ
နှင့် မသက်ဆိုင်သော အချက်အလက်များကို အယူခံတရားခံများ၏
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေက မလိုအပ်ဘဲ အကျယ်တဝင့်တင်ပြလျှောက်လဲ
ခြင်းများကို နောင်တွင် မပြုလုပ်မိကြစေရန် ကျွန်ုပ်တို့ မှတ်ချက်ပြု
လိုက်သည်။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမြင့်နိုင်၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး
- အယူခံတရားခံများအတွက် - ဦးမောင်မောင်စိုး၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၀၃၉ / ၉၉
တွင် တရားခံ မနီနီစိုးနှင့် ကိုရီသိန်းတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ
၄၂၀ အရ စွဲချက်တင်စစ်ဆေးပြီးနောက် အမှုမှအပြီး အပြတ်လွှတ်
ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ တရားရုံးချုပ်တွင် ၂၀၀၁
ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၁၅၂ အရ အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ရာ
တရားရုံးချုပ်က အယူခံတရားခံ မနီနီစိုးနှင့် ကိုရီသိန်းတို့နှစ်ဦးအား
မူလမြို့နယ်တရားရုံးက အမှုမှအပြီးအပြတ်လွှတ်သော အမိန့်ကို
ပယ်ဖျက်ပြီး ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ၄၂၀ အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ်
(၄) နှစ်စီကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ် ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်သည်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ (၃) နှင့် ညီညွတ်မှုမရှိသဖြင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ

နိုင်ငံတော်

နှင့်

မနီနီစိုး ပါ ၂

အောက်ပါပြဿနာကို ကြားနာရန် အတွက် တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၈ အရ အထူးအယူခံမှုဖွင့်လှစ် ခဲ့သည်-

“ ပထမတန်း အာဏာရ တွဲဖက်မြို့နယ်တရားသူကြီးက အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်လိုက်သော တရားခံများအား အယူခံမှုတွင် တရားရုံးချုပ်က ထောင်ဒဏ် (၄) နှစ်ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်း မှာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ခြင်း ရှိ မရှိ။ ”

အမှုဖြစ်ပွားပုံမှာ မနီနီစိုးနှင့် ကိုရီသိန်းတို့ လင်မယားနှစ်ဦးသည် ဒေါ်မိုးမိုးအေး နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ကိုရီသိန်း နိုင်ငံခြားသင်္ဘောသားလုပ်ရန်အတွက် ငွေများလိုအပ်နေသဖြင့် လိုအပ်ငွေများကို ခေတ္တထုတ်ပေးရန် ၎င်းတို့နေသော မြေကွက်၊ နှစ် (၆၀) ဂရန်၊ ငွေသွင်းချလန်များကို ပေးထားပြီး အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာကိုလည်း ပြုလုပ်ပေးမည့်အကြောင်း ကိုရီသိန်းနိုင်ငံခြားမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပါက ငွေများကို ချက်ချင်းပြန်လည်ပေးပါမည်ဟု ပြောဆိုခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းတို့၏ ပြောစကားကို ယုံကြည်သဖြင့် ၁၆.၂.၉၈ နေ့တွင် အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာပေးပြီးနောက် မိမိတို့နေအိမ်ကို ကိုရီသိန်းတို့လင်မယားနှစ်ဦးအား ငွေကျပ် ၂၁၆၂၀၀၀/- ကို ယုံကြည်ပေးအပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ကိုရီသိန်းနိုင်ငံခြားမှ ပြန်ရောက်လာ သောအခါ ၎င်းတို့သည် ဒေါ်မိုးမိုးအေးထံမှ ယူသွားသော ငွေများကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှပေးဆပ်ခြင်း မပြုသဖြင့် ဥပဒေအရအရေးယူပေးရန် သင်္ဃန်းကျွန်းရဲစခန်းတွင် တိုင်ချက်ရေးဖွင့်ရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသော အမှုဖြစ်သည်။

မူလမြို့နယ် တရားရုံးက တရားခံများသည် တရားလိုထံမှ ငွေများကို အလီလီရယူခဲ့ရာတွင် တရားလိုအား လိမ်လည်လှည့်ဖြား၍ ရယူခဲ့ကြောင်းမပေါ်ပေါက်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တရားလိုက ရရန် ရှိသော ငွေကျပ် - ၂၁၆၂၀၀၀/- အတွက် တရားမကြောင်း အရသာ တောင်းဆိုသွားရန် ဖြစ်သည်ဟုလည်းကောင်း သုံးသပ်ပြီး တရားခံ မနီနီစိုးနှင့် ကိုရီသိန်းတို့အား အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တရားလိုမိုးမိုးအေးက တရားခံ မနီနီစိုးတို့လင်မယားအား

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
မနီနီစိုး ပါ ၂

၁၄.၂.၉၈ နေ့တွင် ငွေကျပ် ၆၅၀၀၀၀/- ကိုလည်းကောင်း၊ ၁၅.၂.၉၈
နေ့တွင် ငွေကျပ် ၃၅၀၀၀၀/-ကိုလည်းကောင်း၊ ၁၆.၂.၉၈ နေ့တွင်
ငွေကျပ် ၂၅၀၀၀၀/- ကိုလည်းကောင်း၊ ၉.၃.၉၈ နေ့တွင် ငွေကျပ်
၃၅၀၀၀၀/- ကိုလည်းကောင်း၊ ၁၆.၈.၉၈ နေ့တွင် ငွေကျပ်
၅၆၂၀၀၀/- ကိုလည်းကောင်း၊ စုစုပေါင်း ၂၁၆၂၀၀၀/- ကိုပေးအပ်
ခဲ့သည်။ ယင်းငွေကို ၃၀.၉.၉၈ နေ့ထိ စောင့်ဆိုင်းရန်ဖြစ်ကြောင်း
နှင့် ပျက်ကွက်ကနေအိမ်မှ ဆင်းပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် သက်သေခံ
(ခ-၁)ကတိခံဝန်ချက်ကို ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။

တရားခံ မနီနီစိုးတို့က ဒေါ်မိုးမိုးအေးထံမှ ငွေယူခြင်းနှင့် စပ်
လျဉ်း၍ ငြင်းဆိုသည်။ သက်သေခံ (ခ-၁) ကတိခံဝန်ချက်ကို ပြုလုပ်
ရခြင်းမရှိကြောင်းနှင့် နှစ် (၆၀) ဂရန်ရရှိရေးအတွက် ငွေသွင်းပြေစာ
နှင့် ကိုယ်စားလှယ်စာကို ဒေါ်မိုးမိုးအေးသို့ ပေးရခြင်းမှာ ၎င်းမှတစ်ဆင့်
ဒေါ်သန်းစိန်ထံ တွင်အိမ်ပေါင်ထားသဖြင့်ဟုထုချေသည်။ ထိုသို့ထုချေ
သော်လည်း ဒေါ်သန်းစိန်ကို သက်သေအဖြစ် တင်ပြနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။

တရားခံများသည် ဒေါ်မိုးမိုးအေးထံတွင် ငွေကျပ် ၂၁၆၂၀၀၀/-
ရယူပြီး ပြန်လည်ပေးဆပ်ရန် ပျက်ကွက်နေကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့်
လည်းကောင်း၊ တရားခံများသည် ငွေကို ပြန်လည်ပေးဆပ်ရန် မရည်
ရွယ်ဘဲငြင်းကွယ်နေသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ
၄၂၀ အရ လိမ်လည်မှုကို ကျူးလွန်ကြောင်း တရားရုံးချုပ်က
သုံးသပ်ပြီး တရားခံမနီနီစိုးနှင့် ကိုရီသိန်းတို့အား အလုပ်နှင့်
ထောင်ဒဏ် (၄) နှစ် စီကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
တရားရုံးချုပ်က အယူခံတရားခံများအပေါ် ထောင်ဒဏ်(၄)
နှစ်စီကျခံစေရန် ချမှတ် သော အမိန့်မှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး
ဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ (၃) ပါပြဋ္ဌာန်း ချက်နှင့် ညီညွတ်ခြင်းရှိ မရှိ
စိစစ်သုံးသပ်ရန် ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံတော် ကိုယ်စားလိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊
ညွှန်ကြားရေးမှူးက မူလအမှုကို စစ်ဆေးစီရင်သော မြို့နယ်တရားရုံး
တရားသူကြီးသည် ပထမတန်းအာဏာရ တရားသူကြီးဖြစ်ကြောင်း၊
ပထမတန်းအာဏာရ တရားသူကြီးအနေဖြင့် ချမှတ်နိုင်သည့်အမြင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
မနိနီစိုး ပါ ၂

ဆုံးထောင်ဒဏ်သည်ထောင်ဒဏ် (၂) နှစ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ (၃) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် မောင်ဖိုးတော(ခ) ငွေစိုးနှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်စီရင်ထုံး^(၁)ပါ ဆုံးဖြတ်ချက် တို့အရ၊ တရားရုံးချုပ်က တရားခံများအပေါ် ထောင်ဒဏ် (၄) နှစ်စီကျခံစေရန် ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်ပေးခဲ့သော အမိန့်အပေါ် ပြန်လည် စိစစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ (၃) နှင့် အညီ ပြင်ဆင်ချမှတ်ပေးသင့်ပါကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားခံများ၏ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေက အယူခံတရားခံ များသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်း မရှိသဖြင့် မူလတရားရုံးမှ အယူခံတရားခံများအားအမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့ကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ်မှ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂၀ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိကာ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၄) နှစ်စီချမှတ် ထားသော အမိန့်ကို ပြန်လည်စိစစ်ပြီး အယူခံတရားခံများအားအမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ပေးသင့်ကြောင်း အကျယ်တဝင့် လျှောက်လဲတင်ပြ သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဤအထူးအယူခံမှုကို ဖွင့်လှစ်ခြင်းမှာ တရားရုံးချုပ်မှ ချမှတ် သောအမိန့်မှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉(၃) ပါ ပြဋ္ဌာန်း ချက်နှင့် မညီညွတ်သဖြင့် ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီပြစ်ဒဏ်ကို သတ် မှတ်ပေးနိုင်ရန် အတွက်သာ ဖွင့်လှစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားခံများ အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိခြင်း ကို ပယ်ဖျက်ရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ အယူခံ တရားခံများအပေါ် ပြစ်ဒဏ်တိုးမြှင့် သတ်မှတ်ရန်အတွက် လည်းကောင်း၊ ဤအထူးအယူခံ မှုကို ဖွင့်လှစ်ခြင်း မဟုတ်သည်ကို အယူခံတရားခံများ၏ တရားရုံး ချုပ်ရှေ့နေက သတိပြုရန် လိုသည်။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားခံများ၏ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေအနေဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ (၆)အရ အယူခံတရားခံများအား အမှုမှာအပြီးအပြတ်လွှတ်ရန်တင်ပြ လျှောက်ထားခွင့်ရှိမည်မဟုတ်။ ၎င်းအနေဖြင့် အဓိကလျှောက်ထားရ မည်မှာ အယူခံတရားခံများအပေါ်

၁။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး (စုံညီ) ၊ စာမျက်နှာ - ၄၆။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
မနိနီစိုး ပါ ၂

တရားရုံးချုပ်မှ ချမှတ်သော ပြစ်ဒဏ်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၃၉ (၃) ပါပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်မှု ရှိ မရှိဆိုသော အချက်သာဖြစ်သည်။ ထုတ်နှုတ် ထားသော ဥပဒေပြဿနာနှင့် မသက်ဆိုင်သော အချက်အလက်များကို အယူခံတရားခံများ၏ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေက မလိုအပ်ဘဲ အကျယ်တဝင့်တင်ပြ လျှောက်လဲခြင်းများကို နောင်တွင် မပြုလုပ်မိကြစေရန် ကျွန်ုပ်တို့မှတ်ချက် ပြုလိုက်သည်။

မူလအမှုကို စစ်ဆေးစီရင်ခဲ့သော သင်္ဃန်းမြို့နယ် တရားသူကြီးမှာ ပထမတန်းအာဏာရ တွဲဖက်မြို့နယ်တရားသူကြီးတစ်ဦးသာ ဖြစ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်က တရားခံများအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂၀ အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၄) နှစ်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မူလအမှုစစ်တရားသူကြီးက အမြင့်ဆုံးချမှတ်နိုင်သော ထောင်ဒဏ် (၂) နှစ်ထက်ပိုနေသည်။

မူလတရားရုံးက ချမှတ်သော ပြစ်ဒဏ်ကို တိုးမြှင့်ပေးရန် လျှောက်ထားသော ပြင်ဆင်မှုများတွင် မူလအမှုစစ်ရုံး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာသည် အထူးရာဇဝတ်အာဏာမဟုတ်ပါက ပထမတန်းရာဇဝတ်အာဏာရတရားရုံးက ချမှတ်နိုင်ခွင့်ရှိသော ပြစ်ဒဏ်အထိသာလျှင် ပြင်ဆင်မှုတရားရုံးက ပြစ်ဒဏ်တိုးမြှင့်နိုင်ကြောင်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ (၃) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ပြင်ဆင်မှု တရားရုံးအား အပ်နှင်းထားသော စီရင်ပိုင်ခွင့်များတွင် အယူခံရုံး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာများဖြစ်သည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၃၊ ၄၂၆၊ ၄၂၇၊ ၄၂၈၊ ၃၃၈ နှင့် ၄၂၉ ပါစီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာများပါဝင်ကြောင်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ (၁) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ အယူခံတရားရုံး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာများအနက် မူလအမှုစစ်တရားရုံးကအမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့ခြင်း အပေါ် ရှေ့နေချုပ်က ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ အရ တင်သွင်းသည့် အယူခံမှုများတွင် တရားရုံးချုပ်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၃ (၁) (က)အရ တရားခံအား ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် နှင့်အညီ ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်စီရင်နိုင်ခွင့်ရှိသည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
မနိနီစိုး ပါ J

အယူခံတရားရုံး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာနှင့် ပြင်ဆင်တရားရုံး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာတို့တွင် တရားခံအပေါ်ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်ရာ၌ မူလ အမှုစစ် တရားရုံး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော အာဏာအထိသာ စီရင်ပိုင် ခွင့်ရှိသည် ဆိုသော မူသဘောကို ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် ဆရက်အာမက်ပါ ၆ စီရင်ထုံး^(၂) နှင့် မောင်ဖိုးတော (ခ) ငွေစိုးနှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် စီရင်ထုံးများအရ ထင်ရှားသည်။

ဤအမှုတွင် တရားခံမနိနီစိုးနှင့် ကိုရီသိန်းတို့အပေါ်ပြစ်မှု ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရစွဲဆိုခဲ့သော မူလမှုကို စစ်ဆေးစီရင်ခဲ့သော သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်တရားရုံး၊ တွဲဖက်မြို့နယ် တရားသူကြီးမှာ ပထမ တန်းရာဇဝတ်အာဏာရ တရားသူကြီးဖြစ်သဖြင့် ၎င်း၏ စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာမှာ ထောင်ဒဏ် (၂) နှစ်ထိသာချမှတ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ မနိနီစိုးနှင့် ကိုရီသိန်းတို့အား အမှုမှအပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့သဖြင့် ရှေ့နေ ချုပ်ရုံးက တင်သွင်းသော အယူခံမှုတွင် တရားရုံးချုပ်က တရားခံများ အား အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၄) နှစ်စီကျခံစေရန် ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ် စီရင်ခဲ့ခြင်းမှာ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် တည်ဆဲစီရင်ထုံးများ၊ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

သို့အတွက် ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး တရားရုံးချုပ်က အယူခံ တရားခံ မနိနီစိုးနှင့် ကိုရီသိန်းတို့နှစ်ဦးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိခြင်းကို ဆက်လက်အတည် ပြုပြီး အယူခံတရားခံများအား အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၄) နှစ်စီကျ ခံစေရန် ချမှတ်ထားသော အမိန့်အစား အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၂) နှစ်စီသာ ကျခံစေရန် ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲအမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

၂။ ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး ၊ စာ- ၁၄၁၁။

+ ၂၀၀၁
—
ဧပြီလ
၉ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီး ဦးထွန်းရှင်ရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
သန်းဦး

လက်ရေးကျွမ်းကျင်သူ၏ ထင်မြင်ချက်တစ်ခုတည်းဖြင့် အပြစ်မ
ပေးနိုင်သော်လည်း စပ်ဆိုင်သည့်အကြောင်းအချက်များရှိက
လက်ရေး ကျွမ်းကျင်သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ထောက်ခံ
သည့်သက်သေခံချက်အဖြစ် အသုံးပြုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။လက်ရေးကျွမ်းကျင်သူ၏ ထင်မြင်ချက်
သည် လက်ဗွေကျွမ်းကျင် သူ၏ထင်မြင်ချက်လောက်တိကျမှုမရှိသဖြင့်
လက်ရေးကျွမ်းကျင် သူ၏ထင်မြင်ချက်တစ်ခုတည်းဖြင့် တရားခံ
တစ်ဦးအား စိတ်ချလက်ချပြစ်ဒဏ်ချမှတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။
သို့သော် အယူခံတရားခံ၏ ကွမ်းယာဆိုင်မှ ချဲ့ဘောက်ချာ နှင့်
ချဲ့ထီလောင်းကစားရာတွင် ဒိုင်အဖြစ် အသုံးပြုသည့်ပစ္စည်းများ
သိမ်းဆည်းရမိပြီး ယင်းစာအုပ်များပေါ်ရှိ လက်ရေးဂဏန်းများသည်
အယူခံတရားခံရေးသားထားကြောင်း လက်ရေးကျွမ်းကျင်
သူ၏ထင်မြင်ချက်မှာ စပ်ဆိုင်သည့် အချက်ဖြစ်၍ အယူခံတရားခံ
သည် လောင်းကစား ဒိုင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ကြောင်း ထောက်ခံ
သည့် သက်သေခံချက် အဖြစ် လက်ခံအသုံးပြုရမည် ဖြစ်ပေ
သည်။

---

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၃၆
+ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၅၄ တွင်ချမှတ်
သော ၃၁.၈.၂၀၀၀ ရက်စွဲပါ ဒဂုံမြို့သစ်(တောင်ပိုင်း)မြို့နယ်
တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
သန်းဦး

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဒေါ်သင်းသင်းမြ
ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး။
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးအောင်သစ်၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ။

ဒဂုံမြို့သစ်(တောင်ပိုင်း)မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီး
အမှတ် ၅၄ / ၂၀၀၀တွင် တရားခံသန်းဦးနှင့် မမြင့်ကြည်တို့အပေါ်
၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ လောင်းကစားဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (က) / ၁၆(က)အရ
စွဲဆိုမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ တရားခံသန်း
ဦးအား အမှုမှအပြီးအပြတ်လွှတ်သည့် မူလရုံးအမိန့်ကို ရှေ့နေချုပ်ရုံး
က မကျေနပ်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ အရ
တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံမှုတင်သည်။

အမှုမှာ ၂.၅.၉၉ နေ့ ၀၉: ၁၅ နာရီအချိန်ဒဂုံမြို့သစ်(တောင်ပိုင်း)
ရဲစခန်းမှ ဒုရဲအုပ်ဝင်းထွန်းနှင့် အဖွဲ့သည် သတင်းအရ သန်းဦး၏
ကွမ်းယာဆိုင်ကို ဝင်ရောက်ရှာဖွေရာ သန်းဦးအား မတွေ့ရဘဲ သန်းဦး
၏ ဇနီး မမြင့်ကြည်အား တွေ့ရှိ၍ ၎င်းထံမှ ချဲထီလောင်းကစားရာ
တွင် အသုံးပြုသော ချဲထီစာအုပ် (၁)အုပ်၊ ချဲဘောက်ချာ (၂)အုပ်၊
ချဲထီဘောက်ချာ စာရွက် (၁) ရွက်၊ ကာဘွန်အသေး (၇) ရွက်၊
ဘောပင် (၂) ချောင်းနှင့် ချဲထီရောင်းရငွေကျပ် ၃၈၀၀/-တို့အား
သက်သေများရှေ့တွင် ၎င်းနှင့် ၎င်း၏ခင်ပွန်း သန်းဦးတို့သည် ချဲထီ
ဒိုင်ဖြင့် ရောင်းချသော ပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်း အပ်ပေးသိမ်းဆည်း
ရမိသဖြင့် သန်းဦးနှင့် မမြင့်ကြည်တို့အား ဥပဒေအရ အရေးယူပေး
ရန် ဒုရဲအုပ် ဝင်းထွန်းက တရားလိုပြုလုပ်တိုင်ကြားသော အမှုဖြစ်
သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံး ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးက သက်သေခံပစ္စည်းများ
မှာ တရားခံ သန်းဦး၏ ကွမ်းယာဆိုင်အတွင်းမှ သိမ်းဆည်းရမိခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့မှခင်းတပ်ဖွဲ့မှူးရုံး၏ လက်ရေးကျမ်း
ကျင်သူ၏ ထင်မြင်ချက် သက်သေခံ(က)အရ သက်သေခံချဲထီဘောက်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
သန်းဦး

ချာစာအုပ်များပေါ်ရှိ လက်ရေးဂဏန်းများမှာ တရားခံသန်းဦး၏လက်
ရေးနှင့် ရေးသားထားကြောင်း ထင်မြင်ချက်ပြန်ကြားထားသည်ကို
တွေ့ရကြောင်း၊ ဝင်ရောက်ရှာဖွေစဉ်က ဆိုင်တွင် သန်းဦး မရှိသော်
လည်း ၎င်း၏ ဇနီးမမြင့်ကြည်ရှိကြောင်း၊ ဆိုင်မှ သက်သေခံချဲ့ထိနှင့်
ပတ်သက်သောပစ္စည်းများသိမ်းဆည်းရမိကြောင်းနှင့် သက်သေခံချဲ့ထိ
ဘောက်ချာစာရွက်များပေါ်ရှိ လက်ရေးဂဏန်းများမှာ တရားခံသန်းဦး
ရေးသားထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပါလျက် မူလမြို့နယ်တရားရုံး
က သိမ်းဆည်းရမိသော ပစ္စည်းများသည် ဆိုင်တွင်ကွမ်းယာဝယ်စား
ရန် ရောက်ရှိလာသူများ ကျန်ရစ်သည့် ပစ္စည်းများသာ ဖြစ်နိုင်
ကြောင်း ကောက်ယူ၍ တရားခံများအား အမှုမှ လွှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ
သက်သေခံချက်များအရ မှန်ကန်မှုမရှိကြောင်း၊ တရားခံသန်းဦး အပေါ်
လောင်းကစား ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(က) အရ ထိုက်သင့်သော ပြစ်ဒဏ်
ချမှတ်ပေးရန် လျှောက်လဲသည်။

အယူခံတရားခံ သန်းဦး၏ ရှေ့နေက အချင်းဖြစ်စဉ် သန်းဦးမှာ
ဆိုင်တွင်မရှိဘဲ အပြင်သွားနေကြောင်း၊ ရှာဖွေဝရမ်းထုတ်ပေးရာတွင်
မမြင့်ကြည်၏ လောင်းကစားအိမ်ဟုပါရှိကြောင်း သန်းဦးသည်
ချဲ့ထိလောင်းကစားသည်ဟု ကျော်စောသတင်းမရှိကြောင်း၊ သက်သေ
ခံပစ္စည်းပေးအပ်ရာတွင် သန်းဦး၏ ဇနီး မမြင့်ကြည်မှ ၎င်းနှင့်
ခင်ပွန်း သန်းဦးတို့ ရောင်းချသည့်ပစ္စည်းများဖြစ်သည်ဟု ပြော
ဆိုပေးအပ်လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့သည်မှာ ရဲထံတွင် ပေးသော ဝန်ခံ
ဖြောင့်ချက်ဖြစ်၍ သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၂၆အရ သက်သေခံမဝင်
ကြောင်း၊ သက်သေခံပစ္စည်းတွေ့ရှိသည့်နေရာမှာ တရားခံများ ကွမ်း
ယာဆိုင်၏ ရှေ့မျက်နှာစာ ဆေးလိပ်များထားရှိရာ ခုံများမှ
တွေ့ရှိရသည့် ဆေးလိပ်လာဝယ်သူများ၊ ကွမ်းယာဝယ်စားသူများမှ
အမှတ်မထင်ကျန် ရစ်သော ပစ္စည်းများဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ငွေကျပ်
၃၈၀၀/- ကို သန်းဦး ၏ဇနီး မမြင့်ကြည် ဈေးရောင်းရသည့်ငွေများကို
တောင်းယူသွား ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ လက်ရေးနမူနာများမှာ သန်းဦး၏
လက်ရေး နှင့် တူကြောင်း လက်ရေးကျွမ်းကျင်သူ၏ ထင်မြင်ချက်မှာ
အတိအကျ မှန်ကန်သည်ဟု ကောက်ယူနိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း၊

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
သန်းဦး

လက်ရေးပါရဂူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို အခြားလွတ်လပ်သော ထောက်ခံသည့် သက်သေခံ ချက် မရှိပါက လက်ရေးပါရဂူ၏ ထင်မြင်ချက်တစ်ရပ်တည်းကို အခြေပြု၍ အမှုကို ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန်မှာ စိတ်မချရကြောင်း၊ မူလရုံးက ထိုသို့ ကောက်ယူခဲ့ပြီး တရားခံကို အမှုမှ လွတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် မညီဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း၊ မူလရုံးအမိန့်ကို အတည်ပြု၍ အယူခံမှုကို ပလပ်သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

အယူခံတရားခံ သန်းဦး(ခံပြု-၁)က အချင်းဖြစ် နံနက်ပိုင်း ၀၉:၀၀ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ၂၄ ရပ်ကွက်ရှိ ၎င်း၏ ဘကြီး ဦးထွန်းရင် ၏ အလှူသို့ ရောက်နေသည်။ နံနက် ၁၀:၃၀ နာရီခန့် အလှူအိမ်မှ ၎င်းကွမ်းယာဆိုင်သို့ပြန်လာရာ ဆိုင်တွင်ဇနီး ဖြစ်သူ မမြင့်ကြည်အား မတွေ့ရဘဲ ဆိုင်နီးနားချင်းနေသူများက မမြင့်ကြည်သည် ချဲထီရောင်း သည်ဟုဆိုကာ ရဲများကဖမ်းသွားကြောင်း ပြောပြသည်။ ရဲများချဲထီနှင့် ပတ်သက်သည့်ပစ္စည်းများတွေ့ရှိခဲ့သည်ဆိုသောနေရာမှာ ၎င်း၏ ကွမ်းယာဆိုင်ဆေးလိပ်များထားသည့် နေရာရှေ့မှ ဆိုင်နီးချင်းနေသူ များ ပစ္စည်းတင်ထားလေ့ရှိသည့်နေရာ ဖြစ်သည်။ ချဲထီထိုးခြင်း၊ ချဲထီဒိုင်လုပ်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ရဲများသိမ်းဆည်းသည့်ချဲထီနှင့်ပတ် သက်သည့်ပစ္စည်းများမှာ ၎င်းတို့၏ပစ္စည်းများ မဟုတ်ကြောင်း၊ ငွေများ မှာ ၎င်း၏ဇနီးထံမှ သိမ်းယူခဲ့သည့် ဈေးဆိုင်မှ ဈေးရောင်းရသည့် ငွေများဖြစ်ကြောင်း ထုချေထွက်ဆိုသည်။

သက်သေခံ(က) ရှာဖွေပုံစံပါ(၁) Eagle စာတမ်းပါ ချဲဂဏန်း များရေးသားထားသော စာအုပ်(၁)အုပ်၊ (၂) ကာဘွန်အသေး(၁)ခု၊ (၃) ဘောပင် (၂)ချောင်း၊ (၄) ၀၀၀ မှ ၉၉၉ ထိရေးသားထားသော စက္ကူအိတ်ဖြင့် ထည့်လျက်စာအုပ် (၁)၊ (၅) ချဲဘောက်ချာ စာရွက် (၁၀) ရွက်၊(၆) Eagle စာတမ်းပါ ဂဏန်းများရေးသားထားသော စာအုပ် (၁)အုပ်၊ (၇) ကာဘွန်အသေး (၆)ရွက်၊ (၈) ကျွတ်ကျွတ်အိတ် အဝါရောင် (၁)လုံး၊ (၉) သားရေအိတ် အနက်ရောင်ဖြင့်ထည့်လျက် ငွေစက္ကူရောရာကျပ် ၃၈၀ဝိ/- တို့ကို ရှာဖွေသိမ်းဆည်းရမိသည်။ ယင်းသက်သေခံပစ္စည်းများကို အယူခံတရားခံ သန်းဦး၏ ကွမ်းယာ

ဆိုင်မှ သိမ်းဆည်းရမိကြောင်း အငြင်းမပွားထင်ရှားပေါ်လွင်သည်။
တရားခံအနေဖြင့် မိမိပစ္စည်းမဟုတ်ကြောင်း ငြင်းဆိုထုချေချက်သာ
ရှိသော်လည်း တရားခံ၏ ကွမ်းယာဆိုင်ပေါ်မှ တွေ့ရှိချက်ကို
ထုချေဖြေရှင်းနိုင်ခြင်း မရှိပေ။

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
သန်းဦး

မူလရုံး တရားခံ သန်းဦးနှင့် မမြင့်ကြည်တို့၏ လက်ရေး
နမူနာများကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးပေးရန် မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ မှခင်းတပ်
ဖွဲ့မှုရုံးသို့ပေးပို့ခဲ့ရာ သက်သေခံ(က) လက်ရေးကျွမ်းကျင်သူ အရာရှိ
၏ ထင်မြင်ချက်အရ သက်သေခံအမှတ် (က) စာအုပ်ရှိဂဏန်းများ၊
အမှတ်(ခ)(ဃ)စာအုပ်များရှိ လက်ရေးဂဏန်းများနှင့် အမှတ်
(ဂ-၁)မှ(ဂ-၈)စာရွက်များပေါ်ရှိ လက်ရေးဂဏန်းများကို နမူနာအမှတ်
(စ)နှင့် (ဇ) ရေးသူ သန်းဦးရေးသားကြောင်း ပြန်ကြားထားသည်ကို
တွေ့ရှိရသည်။

လက်ရေးကျွမ်းကျင်သူ၏ ထင်မြင်ချက်သည် လက်ဗွေကျွမ်း
ကျင်သူ၏ ထင်မြင်ချက်လောက်တိကျမှုမရှိသဖြင့် လက်ရေးကျွမ်းကျင်
သူ၏ ထင်မြင်ချက်တစ်ခုတည်းဖြင့် တရားခံတစ်ဦးအား စိတ်ချလက်ချ
ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် အယူခံတရားခံ၏
ကွမ်းယာဆိုင်မှ ချဲ့ဘောက်ချာနှင့် ချဲ့ထီလောင်းကစားရာတွင် ဒိုင်အဖြစ်
အသုံးပြုသည့် ပစ္စည်းများသိမ်းဆည်းရမိပြီး ယင်းစာအုပ်များပေါ်ရှိ
လက်ရေးဂဏန်းများသည် အယူခံတရားခံရေးသားထားကြောင်း
လက်ရေးကျွမ်းကျင်သူ၏ ထင်မြင်ချက်မှာ စပ်ဆိုင်သည့်အချက်ဖြစ်၍
အယူခံတရားခံသည် လောင်းကစားဒိုင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ကြောင်း
ထောက်ခံသည့် သက်သေခံချက်အဖြစ် လက်ခံအသုံးပြုရမည် ဖြစ်ပေ
သည်။

အယူခံတရားခံသန်းဦးသည် ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ထီ သို့မဟုတ်
ထီကဲ့သို့အခြားကံစမ်းကစားနည်းတစ်ခုခုတွင် စီမံခန့်ခွဲသူအဖြစ်ဆောင်
ရွက်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်သည်။

၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ လောင်းကစား ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀(က)တွင် ခွင့်
ပြုချက်မရှိဘဲ ထီ သို့မဟုတ် ထီကဲ့သို့ အခြား ကံစမ်းနည်း တစ်ခုခု
တွင် စီမံခန့်ခွဲသူအဖြစ် လည်းကောင်း၊ လောင်းကြေးငွေ လက်ခံသူအ

၂၀၀၁

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
သန်းဦး

ဖြစ် လည်းကောင်း၊ ဒိုင်အဖြစ် လည်းကောင်းဆောင်ရွက်ခြင်း သို့မဟုတ် ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ခြင်းကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် အားပေးကူညီခြင်း မပြုရ ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

အယူခံတရားခံသည် ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ချဲထီဒိုင်အဖြစ် စီမံခန့်ခွဲဆောင်ရွက်ကြောင်း အချက်ထင်ရှားပေါ်လွင်ပါလျက် မူလရုံးက အယူခံတရားခံအား အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း သုံးသပ်ရရှိသည်။ သက်သေခံငွေကျပ် ၃၈၀၀/- သည် ကွမ်းယာဆိုင်မှ သိမ်းဆည်းခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ဈေးရောင်း၍ ရရှိသော ငွေလည်း ဖြစ်နိုင်သဖြင့် မူလရုံးက သက်သေခံငွေကျပ် ၃၈၀၀/- ကို အပ်ပေးသူသို့ ပြန်ပေးစေဟု ချမှတ်ခဲ့သည့် အမိန့်ကိုမူ ပြင်ဆင်ရန် အကြောင်းမရှိချေ။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး ဒဂုံမြို့သစ်(တောင်ပိုင်း) မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၅၄ /၂၀၀၀ တွင် တရားခံသန်းဦးအပေါ် ၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ လောင်းကစား ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(က)အရ စွဲဆိုမှုမှအပြီးအပြတ်လွှတ်သည့် မူလရုံးအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ တရားခံသန်းဦးအား ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(က)အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၁)နှစ်(တစ်နှစ်)ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

သက်သေခံပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ မူလရုံးက ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို အတည်ပြုသည်။

+ ၂၀၀၁
အောက်တိုဘာလ
၂၁ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှု

ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးခင်မောင်လတ်၊
တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော
ဦးမြင့်အောင်နှင့် ဦးစန်းတင့်ရီ တို့ရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
အောင်မြင့် (ခ) အားချင်ပါ ၂

၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသော
ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) အရ ထောင်
ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်းစီကျခံစေရန် ချမှတ်သည့် အမိန့်
သည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှုမရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်
စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)
ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ကြောင်း ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်း ခံရသူအား ထောင်
ဒဏ်အနည်းဆုံး (၁၀)နှစ်မှ အများဆုံးနှစ်အကန့်အသတ်မရှိ ထောင်
ဒဏ်အထိ ချမှတ်ခွင့်ရှိကြောင်း မြင်သာသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်
စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေတွင် တစ်သက်
တစ်ကျွန်း ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခွင့်ရှိကြောင်း မည်သည့်ပုဒ်မတွင်မှ ပြဋ္ဌာန်း
ထားခြင်း မရှိသည်ကို လေ့လာတွေ့ရှိရသည်။ တရားရုံးချုပ်က အယူခံ

---

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၂၀
+ ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၅၅၅နှင့် သေဒဏ်
အတည်ပြုမှုအမှတ် ၁၂ / ၉၆ တွင် ၈.၁-၉၉ ရက်စွဲပါ
တရားရုံးချုပ်(မန္တလေး)၏ အမိန့်ကို အထူးအယူခံမှု။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
အောင်မြင်(ခ)
အားချင် ပါ ၂

တရားခံများ အပေါ် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကို
ပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉(က)အရ
ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်းစီကျခံစေရန် ချမှတ်သည့်
ပြစ်ဒဏ်သည် ယင်းဥပဒေတွင် သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိသည့်
ပြစ်ဒဏ်ကို ချမှတ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမျိုးချစ်၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံးခွဲ၊ မန္တလေးမြို့။
လျှောက်ထားခံရသူအတွက်- ကိုယ်တိုင် (မလာ)
အပြစ်ကျတရားခံ

ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး (တောင်ကြီးခရိုင်)၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှု
ကြီးအမှတ် ၃၄ / ၉၆ တွင် အယူခံတရားခံများဖြစ်ကြသော အောင်
မြင့် (ခ) အားချင်နှင့် စိုင်းစောနန္ဒီတို့အား ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေး
ဝါးနှင့် စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေဆိုင်
ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ (က) / ၂၁ အရ သေဒဏ်အသီးသီး ကျခံစေရန်
အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်အပေါ်အောင်မြင့်(ခ) အားချင်နှင့်
စိုင်းစောနန္ဒီတို့က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)သို့ ပြစ်မှုဆိုင်
ရာအယူခံမှုအမှတ် ၅၅၅ / ၉၆ တွင် အယူခံဝင်သည်။ တရားရုံးချုပ်
က ၎င်းတို့အပေါ် သေဒဏ်အတည်ပြုမှုအမှတ် ၁၂ / ၉၆ ကို ဖွင့်
လှစ်သည်။ တရားရုံးချုပ်က သေဒဏ်အတည်ပြုမှုအမှတ် ၁၂ / ၉၆
ကို ပယ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၅၅၅ / ၉၆ ကို ခွင့်ပြုပြီး
အယူခံတရားခံအောင်မြင့် (ခ) အားချင်နှင့် စိုင်းစောနန္ဒီတို့အား ၁၉၉၃
ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများ
ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀(က) / ၂၁ အရ သေဒဏ်အသီးသီးကျခံစေရန်
ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)
အရ ထောင်ဒဏ်တစ်သက်ကျွန်းစီကျခံစေရန်၊ နိုင်ငံတော်အေးချမ်းသာ
ယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေး ကောင်စီ၏ ၁၁၂၉၇ ရက်စွဲဖြင့် ထုတ်ပြန်
သော အမိန့်အမှတ် ၁ / ၉၇ ၏ အကျိုးခံစားခွင့်ကို မထိခိုက်စေ

ရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

တရားရုံးချုပ်က ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) အရ ထောင်ဒဏ် တစ်သက်တစ်ကျွန်းစီကျခံစေရန် ချမှတ်သော အမိန့်သည် ပြဋ္ဌာန်းချက် များနှင့် ညီမညီကို စိစစ်ရန်အတွက် စုံညီခုံရုံးဖြင့် ရုံးထိုင်စစ်ဆေးခြင်း ဆိုင်ရာလုပ်ထုံးလုပ်နည်းအပိုဒ် (၁၇)အရ တရားသူကြီးချုပ်၏ လမ်းညွှန်ချက်ဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၈ / ၉၉ ကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ တရားရုံးချုပ်(ရန်ကုန်ရုံးထိုင်) မှ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၈ / ၉၉ ကို တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) သို့ လွှဲပြောင်းပေးခဲ့၍ ဤအထူးအယူခံမှုဖြစ်လာသည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
အောင်မြင်(ခ)
အားချင် ပါ ၂

အမှုမှာ ၆.၈.၉၆ ရက်နေ့ နံနက် (၉:၄၅) နာရီအချိန်တွင် သတင်းအရ အမှတ် (၂) ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့၊ တောင်ကြီးမူးယစ် (အထူး)အဖွဲ့တို့သည် တောင်ကြီးမြို့၊ ၄ မိုင်သချိုင်းကုန်းအနီး၌ အောင်မြင် (ခ)အားချင်မောင်းနှင်လာသော စူပါရဖ် အဖြူရောင်ကားအမှတ် ၃က/ ၂၆၆၄ အား မသင်္ကာ၍ အမှတ်(၂) ထောက်လှမ်းရေးတပ်သို့ ခေါ်ဆောင်ပြီး သက်သေ ဦးမြင့်ဝေ၊ ဦးမြင့်အောင်တို့ရှေ့တွင် ရှာဖွေရာ ကားကိုယ်ထည်တွင် အံ့ဝှက်ပြုလုပ်၍ ဝှက်ယူလာသော ခြူးနှစ်ကောင် ကမ္ဘာလုံးတံဆိပ်အမှတ်အသားပါ ဘိန်းဖြူ ဘလောက် တုံး ၁၀၆ တုံး၊ အလေးချိန် ၃၈.၉၀ ကီလိုဂရမ်နှင့် ငွေ ၅၀၀/ တန်စက္ကူ (၂၀၁)ရွက်၊ ငွေပေါင်း ၁၀၀၅၀၀/ တို့ကို တွေ့ရှိရသည်။ အောင်မြင် (ခ) အားချင်နှင့် စိုင်းစောနန္ဒီတို့၏ ထွက်ချက်အရ ၁၁.၈.၉၆ ရက်နေ့တွင် ထပ်မံရှာဖွေရာ ယာဉ်နောက် ဘန်ဘာအတွင်း အံ့ဝှက်မှ ဘိန်းဖြူဘလောက် တုံး ၁၆ တုံး၊ အလေးချိန် (၅.၆) ကီလိုဂရမ်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် ဒုရဲအုပ် ခင်မောင်အေးက တရားလိုပြု၍ အမှတ် ၁ ရဲစခန်းသို့ စာ ဖြင့် ရေးသားတိုင်ကြားသော အမှုဖြစ်သည်။

နိုင်ငံတော်အတွက်လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံးခွဲမှ ညွှန်ကြားရေးမှူးက တရားရုံးချုပ်က အယူခံတရားခံများအပေါ် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ (က) / ၂၁ အရ သေဒဏ်အသီးသီးကျခံစေရန် ချမှတ်သော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
အောင်မြင်(ခ)
အားချင် ပါ ၂

အရ ထောင်ဒဏ် တစ်သက်တစ်ကျွန်းစီကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့
ကြောင်း၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ် မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော
ဆေးဝါး များဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်သူအား
ထောင်ဒဏ် အနည်းဆုံး (၁၀) နှစ်မှ အများဆုံး နှစ်အကန့်အသတ်မရှိ
ထောင်ဒဏ်အထိချမှတ်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း၊ ယင်းဥပဒေ၏
မည်သည့်ပုဒ်မတွင်မှ တစ်သက်တစ်ကျွန်းပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခွင့်ရှိသည်ဟု
ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိကြောင်း၊ တစ်သက်တစ်ကျွန်းနှင့် အညီဖြစ်သော
ထောင်ဒဏ်အနှစ် (၂၀) ထက်ပိုမိုချမှတ်နိုင်စေရန် အလို့ငှာ
နှစ်အကန့်အသတ်မရှိ ထောင်ဒဏ်ကို ထည့်သွင်းပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းဖြစ်
ကြောင်း စသည်ဖြင့် တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

တရားရုံးချုပ်က အယူခံတရားခံများဖြစ်ကြသော အောင်မြင်
(ခ) အားချင်နှင့် စိုင်းစောနန္ဒီတို့အား ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါး
နှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉
(က) အရ ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်း စီကျခံစေရန် ချမှတ်သော
အမိန့်သည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှု ရှိ မရှိ စိစစ်ဖို့လိုအပ်သည်။
ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ တွင် မည်သူမဆို အောက်ပါပြုလုပ်မှုတစ်ရပ်
ရပ်ကို ကျူးလွန်ကြောင်း ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်း ခံရလျှင် ထိုသူအား
ထောင်ဒဏ်အနည်းဆုံး (၁၀)နှစ်မှ အများဆုံး နှစ်အကန့်အသတ်မရှိ
ထောင်ဒဏ်အထိ ချမှတ်ရမည်ဟူ၍ ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

(က) မူးယစ်ဆေးဝါး သို့မဟုတ် စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသော
ဆေးဝါးကို ရောင်းချရန် အလို့ငှာ လက်ဝယ်ထားခြင်း
သယ်ယူပို့ဆောင်ခြင်း၊ တစ်ဆင့်ပေးပို့ခြင်း၊ လွှဲပြောင်း
ပေးခြင်း၊

၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော
ဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်
ကြောင်း၊ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရသူအား ထောင်ဒဏ် အနည်းဆုံး
(၁၀)နှစ် မှ အများဆုံး နှစ်အကန့်အသတ်မရှိ ထောင်ဒဏ်အထိချ
မှတ်ခွင့်ရှိကြောင်း မြင်သာသည်။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်
စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေတွင် တစ်သက်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
အောင်မြင်(ခ)
အားချင် ပါ ၂

တစ်ကျွန်း ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခွင့်ရှိကြောင်း မည်သည့်ပုဒ်မတွင်မှ ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိသည်ကို လေ့လာတွေ့ရှိရသည်။ တရားရုံးချုပ်က အယူခံ တရားခံများအပေါ် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉ (က) အရ ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်း စီကျခံစေရန် ချမှတ်သည့် အမိန့်သည် ယင်းဥပဒေပုဒ်မတွင် သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိသည့် ပြစ်ဒဏ်ကို ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ဤအခြေအနေတွင် တရားရုံးချုပ်က အယူခံတရားခံများအား ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉(က) အရ ထောင်ဒဏ် တစ်သက်တစ်ကျွန်း စီကျခံစေရန် ချမှတ်သော အမိန့်သည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှုမရှိကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ သဘောရရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုသည်။ အယူခံတရားခံများဖြစ်ကြသော အောင်မြင် (ခ) အားချင်နှင့် စိုင်းစောနန္ဒီတို့အား ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများ ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိသည့် တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)၏ အမိန့်ကို အတည်ပြု၍ ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်းစီအစား အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ်နှစ် (၂၀) စီကျခံကြစေရန် ပြင်ဆင်အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

+ ၂၀၀၁

ဇွန်လ

၂၀ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး ဦးချစ်လွင် ရှေ့တွင်

ဒေါ်မေအုန်းတင်

နှင့်

ဦးသန်းထွန်း ပါ ၄*

အမှုစစ်ဆေးဆောင်ရွက်ချက်နှင့်ပတ်သက်၍ အမှုစစ်တရားသူကြီးအား အမှုသည်က ပြစ်မှုကြောင်းအရ တရားစွဲဆိုခြင်းသည် ၁၉၂၆ ခုနှစ်၊ တရားရုံးများမထီမဲ့မြင်ပြုမှုအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ ကို ကျူးလွန်ရာရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အမိန့် တစ်စုံ တစ်ရာကို မကျေနပ်ပါက သက်ဆိုင်ရာအမှုသည်များအနေဖြင့် ခရိုင် တရားရုံး၊ တိုင်းတရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်အထိ အဆင့်ဆင့်အယူခံမှု၊ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းလျှောက်ထားခွင့်ရှိသည်။ ထိုသို့ လျှောက်ထားခွင့် ရှိပါလျက် အမှုသည်နှင့်ရှေ့နေများ ပူးပေါင်းပြီး အမှုစစ်ဆေးသော တရားသူကြီးအား ပြစ်မှုကြောင်းအရ တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်းသည် တရားရုံး ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို သေးသိမ်စေပြီး တရားရုံးအား မထီမဲ့မြင်ပြုရာ ရောက်သည်။

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာအမှတ် ၁၈။

+ ၁၉၂၆ ခုနှစ်၊ တရားရုံးများမထီမဲ့မြင်ပြုမှုအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ အရေးယူပေးရန် လျှောက်ထားမှု။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ကိုယ်တိုင်
 လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ၁၊ ၂၊ ၃။ ကိုယ်တိုင်
 ၄။ ဦးသန်းညွန့်
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

၂၀၀၁
 ဒေါ်မေအုန်းတင်
 နှင့်
 ဦးသန်းထွန်း
 ပါ ၄

လျှောက်ထားသူ ဒေါ်မေအုန်းတင်သည် ပုသိမ်မြို့နယ် တရားရုံး၊ တွဲဖက်မြို့နယ်တရားသူကြီးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် တရားလို ဦးစံအေးက တရားပြိုင် ဦးလှခင်အပေါ် စွဲဆိုသော တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅၂/၉၈ အမှုကို စစ်ဆေးခဲ့သည်။ ယင်းအမှုတွင် တရားပြိုင် ဦးလှခင် အမှုရှုံးနိမ့်သည်။ တရားနိုင် ဦးစံအေးက ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန် လျှောက်ထားရာ ပုသိမ်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမ ဇာရီမှုအမှတ် ၁၀/၉၉ အရ ဆောင်ရွက်သည်။ ၁၇-၄-၂၀၀၀ ရက်နေ့၌ တရားရုံး ဦးလှခင်၏ရှေ့နေ ဦးဝင်းရွှေကြီးက ဒီကရီတွင်မပါသည်ကို ဇာရီမှုတွင် ဖော်ပြတောင်းခံထားသည့်အတွက် ဇာရီမှုအမှတ် ၁၀/၉၉ အား ပလပ်ပေးရန် လျှောက်ထားသည်။ ယင်းလျှောက်ထားချက်ကို နှစ်ဖက်ကြားနာပြီးနောက် တရားနိုင်၏ဇာရီမှု၌ ဖော်ပြချက်သည် ဒီကရီ ကို ကျော်လွန်၍ တောင်းဆိုကြောင်း မပေါ်ပေါက်သဖြင့် ၂၇-၄-၂၀၀၀ ရက်နေ့တွင် ပယ်ကြောင်းအမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းကြားဖြတ်အမိန့်ကို အထက်အဆင့်တရားရုံးများသို့ အယူခံမှု သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်းမပြုမီ ဒေါ်မေအုန်းတင်အား တရားစီရင်သော မှုခင်း ကိစ္စတွင် တရားမဲ့စွာ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်ဟု စွပ်စွဲ ရေးသားပြီး ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၉ အရ ဒေါ်မေအုန်းတင်အား အရေးယူပေးရန် ပုသိမ်ခရိုင်တရားရုံးတွင် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ ယင်းသို့ တရားစွဲဆိုရာတွင် တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေများဖြစ်သော ဦးသန်းထွန်း၊ ဦးလှမြင့်ဦးနှင့် ဦးဝင်းရွှေကြီးတို့သည် ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်ပါလျက် တမင်သက်သက် တရားစီရင်ရေးကို သေးသိမ်ညှိုးနွမ်းစေရန် ဝိုင်းဝန်းကြိုးပမ်း လုပ်ဆောင်

၂၀၀၁
ဒေါ်မေအုန်းတင်
နှင့်
ဦးသန်းထွန်း
ပါ ၄

ခဲ့ကြသည်။ သို့ပါ၍ ဦးသန်းထွန်း၊ ဦးလှမြင့်ဦး၊ ဦးဝင်းရွှေကြီးနှင့် ဦးလှခင် တို့အား ၁၉၂၆ ခုနှစ်၊ တရားရုံးများမထီမဲ့မြင်ပြုမှုအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ အရ အရေးယူပေးရန် ဒေါ်မေအုန်းတင်က တရားရုံးချုပ်တွင် လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ ဒေါ်မေအုန်းတင်က ၎င်းသည် ပုသိမ်မြို့နယ် တရားရုံးတွင် တွဲဖက်မြို့နယ်တရားသူကြီးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင် စဉ်က တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅၂/၉၈ ကို စစ်ဆေးဆုံးဖြတ်ရာတွင် တရားပြိုင် ဦးလှခင်မှ အမှုရှုံးခဲ့ကြောင်း၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅၂/၉၈ မှ တရားနိုင် ဦးစံအေးက ဒီကရီကိုအတည်ပြုပေးရန် လျှောက်ထား သဖြင့် ဇာရီမူအမှတ် ၁၀/၉၉ ကို ဖွင့်လှစ်ဆောင်ရွက်ကြောင်း၊ ယင်း ဇာရီမူတွင် တရားရှုံး ဦးလှခင်က တရားနိုင် ဦးစံအေးသည် ဒီကရီတွင် မပါသည်ကို ဇာရီမူ၌ ပိုမိုထည့်သွင်း တောင်းဆိုသည်ဟုဆိုကာ ဇာရီမူ ကို ပလပ်ပေးရန် ၁၇-၄-၂၀၀၀ နေ့တွင် လျှောက်ထားကြောင်း၊ ယင်း လျှောက်ထားချက်နှင့်ပတ်သက်၍ နှစ်ဖက်လျှောက်လဲချက် ကြားနာပြီး တရားနိုင်၏ဇာရီမူ၌ ဖော်ပြချက်မှာ ဒီကရီကိုကျော်လွန်၍ တောင်းဆို ကြောင်း မပေါ်ပေါက်သဖြင့် ၂၇-၄-၂၀၀၀ နေ့တွင် ဦးလှခင်၏ လျှောက်ထားချက်ကို ပလပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးလှခင်သည် ၎င်းရှုံးနိမ့်ခဲ့သော အမိန့်ကို အထက်ရုံးသို့ အယူခံမှု တက်ရောက်ခြင်းမပြုဘဲ ၃-၅-၂၀၀၀ ရက်နေ့တွင် အမှုစစ်ဆေးသော တရားသူကြီးဖြစ်သည့် လျှောက်ထားသူ အား တရားစီရင်ရေးမူခင်းကိစ္စတွင် တရားမဲ့စွာ ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင် ဆုံးဖြတ်ကြောင်းဖြင့် စွပ်စွဲရေးသား၍ ပုသိမ်ခရိုင်တရားရုံး၏ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၂၄/၂၀၀၀ အရ လျှောက်ထားစွဲဆိုခဲ့ကြောင်း၊ လျှောက်ထားခံရသူများဖြစ်သော ဦးသန်းထွန်း၊ ဦးလှမြင့်ဦးနှင့် ဦးဝင်းရွှေကြီးတို့မှာ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေများဖြစ်ကြပါလျက် ဦးလှခင် အား တရားလိုပြုလုပ် တရားစွဲဆိုစေရန် စီမံဆောင်ရွက်ကြခြင်းမှာ တရားရုံးများမထီမဲ့မြင်ပြုရာရောက်ကြောင်း၊ လျှောက်ထားခံရသူများ

၂၀၀၁
ဒေါ်မေအုန်းတင်
နှင့်
ဦးသန်းထွန်း
ပါ ၄

အား တရားရုံးများမထိမဲ့မြင်ပြုမှုအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ ထိုက်သင့်
သောပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ပေးသင့်ပါကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူအမှတ်-၁ ဦးသန်းထွန်းက ဦးလှခင်မှ
၎င်း၏ဦးတိုက်လျှောက်ထားမှု၌ ရှေ့နေအဖြစ်ငှားရမ်း၍ ၎င်းအနေဖြင့်
ရှေ့နေလိုက်ပါပေးရန် လက်ခံခဲ့ကြောင်း၊ ဦးလှခင်၏ ဦးတိုက်
လျှောက်လွှာမှာ ၎င်းအားမငှားမီကပင် လက်နှိပ်စက်ရိုက်၍ ယူလာ
ကြောင်း၊ ဦးလှခင်၏ တိုင်လျှောက်လွှာနှင့်တကွ နောက်ဆက်တွဲ
စာရွက်စာတမ်းများအပေါ် ရုံးသုံးပုံစံကျ-မကျ၊ တံဆိပ်ခေါင်းပါ-မပါ
ကိုသာ ၎င်းမှစစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့ကြောင်း၊ တိုင်လျှောက်လွှာပါ အချက်
အလက်များ မှန်-မမှန်မှာ တိုင်လျှောက်သူ ဦးလှခင်၏ တာဝန်သာ
ဖြစ်ကြောင်း၊ တွဲဖက်မြို့နယ်တရားသူကြီးက ချမှတ်သောအမိန့်ကို
မကျေနပ်ပါက အထက်တရားရုံးသို့ အယူခံမှု ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထား
နိုင်ကြောင်း ဖော်ပြချက်မှာ ဦးလှခင်နှင့်သာ သက်ဆိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊
၎င်းသည် ဦးလှခင်မှ ဒေါ်မေအုန်းတင်အပေါ် တိုင်လျှောက်မှု၌ ရှေ့နေ
ကိုယ်စားလှယ်စာ ရယူခဲ့သည်မှလွဲ၍ ကိုယ်တိုင်စွပ်စွဲခြင်း၊ ရေးသားခြင်း၊
တိုင်ကြားခြင်း မပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ရှေ့နေတစ်ဦး၏ သာမန်လုပ်ငန်း
တာဝန်များကိုသာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးလှခင်က တိုင်ကြား
မှုတွင် ဝိုင်းဝန်းလုပ်ဆောင်ခဲ့မှု မရှိကြောင်း၊ တရားစီရင်ရေး
လမ်းကြောင်းကို ထိခိုက်စေသော တရားရုံးများအပေါ် မထိမဲ့မြင်ပြုမှု
ဖြစ်စေသောလုပ်ရပ် တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ လုပ်ဆောင်ခဲ့မှု မရှိကြောင်း၊
သို့ဖြစ်၍ လျှောက်ထားသူ၏ လျှောက်လွှာအား ပယ်သင့်ကြောင်း
လျှောက်လဲသည်။

လျှောက်ထားခံရသူအမှတ်-၂ ဦးလှမြင့်ဦးက ၎င်းသည် ပုသိမ်
ခရိုင်တရားရုံး၏ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၂၄/၂၀၀၀ ၏ ရှေ့နေ
ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာအပေါ်တွင် အမှုလိုက်ပါ ဆောင်ရွက်မည်ဖြစ်
ကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးရုံမျှသာ အမှုတွင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း၊

၂၀၀၁
ဒေါ်မေအုန်းတင်
နှင့်
ဦးသန်းထွန်း
ပါ ၄

တရားရုံးရှေ့သို့ မရောက်ရှိခဲ့သဖြင့် မည်သို့မျှ ဆောင်ရွက်ပြောဆိုခဲ့ခြင်း တစ်စုံတစ်ရာမရှိခဲ့ကြောင်း၊ တရားမမှုတွင် အယူခံမှု၊ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းရန် အမှုသည်က တာဝန်ပေးအပ်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ဦးလှခင် အမှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ၎င်းအကျိုးဆောင် ဦးဝင်းရွှေကြီးကသာ ဦးလှခင် အတွက် အယူခံမှု၊ ပြင်ဆင်မှုများကို အထက်ရုံးအဆင့်ဆင့်သို့ တင်သွင်း မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅၂/၉၈ အမှုတွင် လျှောက်ထားသူချမှတ်သော အမိန့်အရသာ တရားနိုင်၊ တရားရုံးတို့ သည် လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းအမိန့်ချမှတ်သော တရားသူကြီး၏ ပြုမူဆောင်ရွက်ခြင်းအပေါ် အမှုသည် ဦးလှခင်က တရားစွဲဆိုပါလျှင် ဦးလှခင်သည် တရားရုံးများမထိမဲ့မြင်ပြုမူအက် ဥပဒေပုဒ်မ ၃ ကို ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ရာ ရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူ၏ ပြုမူဆောင်ရွက်ချက်သည် ၎င်းကိုယ်တိုင်ချမှတ်ထား သော အမိန့်ကို ဆန့်ကျင်ဆုံးဖြတ်ခြင်း၊ ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သော တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်ကို လိုက်နာရန်ပျက်ကွက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ရိုးသား စွာ ထင်မြင်ယူဆကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူကိုယ်တိုင် တရားရုံးများ မထိမဲ့မြင်ပြုမူအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ ကို ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ကြောင်း အဓိကလျှောက်လဲသည်။

လျှောက်ထားခံရသူအမှတ်-၃ ဦးဝင်းရွှေကြီးက အမှုစွဲဆိုသူ ဦးလှခင်၏ ဦးတိုက်လျှောက်လွှာတွင် သက်သေအဖြစ် ၎င်းအား တင်သွင်းရုံမျှဖြင့် ၎င်းက တရားရုံးကို မထိမဲ့မြင်ပြုလုပ်သည်ဟု စွပ်စွဲ ခြင်းမှာ ထင်ကြေးဖြင့် စွပ်စွဲခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်မေအုန်းတင်သည် တရားသူကြီးအဖြစ် တရားစီရင်ရာတွင် ဥပဒေ၊ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းကို အမျိုးမျိုးလုပ်ဆောင်ကြောင်း၊ ယခုအမှုဖြစ်ပေါ်လာခြင်းမှာ ပုသိမ် မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမဇာရီမူအမှတ် ၅/၉၃ နှင့် ဇာရီမူအမှတ် ၁၀/၉၉ တို့မှ ပေါ်ပေါက်လာရသော ပြဿနာဖြစ်ကြောင်း၊ ဇာရီမူ ၂ မှုတွင် ဒီကရီပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်လျှင် မည်သည့်ပြဿနာမှ

၂၀၀၀
ဒေါ်မေအုန်းတင်
နှင့်
ဦးသန်းထွန်း
ပါ ၄

ဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိဘဲ ရှင်းနေသည့်ကိစ္စကို ဒေါ်မေအုန်းတင်က ဒီကရီပါအတိုင်းမဆောင်ရွက်ဘဲ ၎င်းထင်သလို တရားစီရင်ရေး အာဏာကို ကိုယ်ပိုင်အာဏာကဲ့သို့ အသုံးပြုဆောင်ရွက်သည့်အတွက် ယခုကိစ္စများ မလိုအပ်ဘဲ ပေါ်ပေါက်လာကြောင်း၊ ဒေါ်မေအုန်းတင် သည် ၎င်းကိုယ်တိုင် အမှားများစွာ စီရင်ချက် အမိန့်ချမှတ်သည်ကို ဖုံးကွယ်လိုသည့်သဘောဖြင့် ရှေ့နေကြီးများနှင့် ဦးလှခင်တို့အား ယခု ကဲ့သို့ တရားရုံးများမထိမဲ့မြင်ပြုမှုအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ လျှောက်ထား လာသော်လည်း အမှန်တကယ် တရားရုံးများအား မထိမဲ့မြင်ပြုသူမှာ ဒေါ်မေအုန်းတင်သာဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်မေအုန်းတင်သည် ပုသိမ်မြို့နယ် တရားရုံးတွင် တွဲဖက်မြို့နယ်တရားသူကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်စဉ် နိုင်ငံတော်က အပ်နှင်းထားသော တရားစီရင်ရေးအာဏာကို ဥပဒေ၊ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများနှင့်အညီ ရိုးသားစွာစီရင်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ စွပ်စွဲချက်မှာလည်း မဟုတ်မမှန်စွပ်စွဲခြင်းသာ ဖြစ်သည့်အတွက် တရားရုံးချုပ်၊ ဦးစီးအရာရှိ ဒေါ်မေအုန်းတင်၏ လျှောက်ထားချက်အား ပလပ်ပေးရန် လျှောက်လဲသည်။

လျှောက်ထားခံရသူအမှတ်-၄ ဦးလှခင်၏ ရှေ့နေက လျှောက်ထားသူ ဒေါ်မေအုန်းတင်သည် မိမိချထားပြီးသော အမိန့်ကို မိမိလိုက်နာမှုမရှိခြင်း၊ တိုင်းတရားသူကြီး၏ ညွှန်ကြားချက်ကို မလိုက်နာ ခြင်း၊ ထိုကဲ့သို့ပြုလုပ်ခြင်းကြောင့် ၎င်းအနေဖြင့် အကြီးအကျယ် နစ်နာ ဖွယ်ရာ ကြုံတွေ့နေရသည့်အတွက် ယခုအမှုကို စွဲခြင်းဖြစ်ကြောင်း အဓိကလျှောက်လဲတင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ ဦးလှခင်က ဒေါ်မေအုန်းတင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၉ အရ အရေးယူပေးရန် ဦးတိုက် လျှောက်ထားစွဲဆိုသော လျှောက်လွှာတွင် တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးသန်းထွန်း လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည်။ ဦးလှခင်၏ အမှုကိုလိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ရန် ရှေ့နေကိုယ်စားလှယ်စာတွင် ဦးသန်းထွန်း၊ ဦးလှမြင့်ဦး

၂၀၀၁
ဒေါ်မေအုန်းတင်
နှင့်
ဦးသန်းထွန်း
ပါ ၄

တို့က လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည်။ သက်သေအဖြစ် တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေ ဦးဝင်းရွှေကြီးကို တင်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ယင်းအမှုကို ဦးလှခင်က စွဲဆိုရာတွင် လျှောက်ထားသူများကိုယ်တိုင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူအမှတ်-၄ ဦးလှခင်က လျှောက်ထားသူ ဒေါ်မေအုန်းတင်အား ပြစ်မှုကြောင်းအရ တရားစွဲဆိုခြင်းမှာ ပုသိမ် မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅၂/၉၈ အမှုတွင် ချမှတ်သော ဒီကရီကိုအကြောင်းပြု၍ ပေါ်ပေါက်လာရကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ယင်းအမှုတွင် တွဲဖက်မြို့နယ်တရားသူကြီး ဒေါ်မေအုန်းတင်က အောက်ပါအတိုင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်-

“တရားပြိုင် ကိုလှခင်သည် တရားလို ဦးစံအေးသို့ ပုသိမ်မြို့၊ အမှတ် (၇) ရယက၊ အကွက်အမှတ် ၁၂၅၊ မာတကောင် အကွက်၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၂၁၊ မြေဧရိယာ ၀. ၂၉၃ ဧကပေါ်ရှိ မြေတစ်ဝက်၏ $\frac{၂}{၆}$ (အနောက်ဘက်ခြမ်း) နှင့် ယင်းမြေပေါ်ရှိ အိမ်၏ $\frac{၁}{၄}$ (အနောက်ဘက်ခြမ်း) တို့ကို လက်ရောက်ပေးအပ် စေရန် စရိတ်နှင့်တကွ အနိုင်ဒီကရီချမှတ်လိုက်သည်။”

သို့ဖြစ်ရာ ပုသိမ်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅၂/၉၈ တွင် ချမှတ်သောဒီကရီ၌ “မြေတစ်ဝက်၏ $\frac{၂}{၆}$ ” ဟူ၍ ဖော်ပြထားပြီး တရားနိုင်က ယင်းဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန် လျှောက်ထားသော ဇာရီမှုအမှတ် ၁၀/၉၉ လျှောက်လွှာတွင် “ဒီကရီ တွင်ပါရှိသည့် မြေကွက်၏ $\frac{၂}{၆}$ ” ဟူ၍ ဖော်ပြထားသည်။

ထိုသို့ ဒေါ်မေအုန်းတင်အပေါ် ပြစ်မှုကြောင်းအရ တရားစွဲဆို ၍ မအောင်မြင်သည့်အချိန်တွင်မှ ဦးလှခင်သည် ဒေါ်မေအုန်းတင် ချမှတ်သည့် ကြားဖြတ်အမိန့်ကို ပုသိမ်ခရိုင်တရားရုံးသို့ အယူခံ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ယင်းအယူခံမှုတွင် မူလမြို့နယ်တရားရုံးက ချမှတ် သောအမိန့်ကို အတည်ပြုပြီး ဦးလှခင်တင်သွင်းသော အယူခံလွှာကို

ပလပ်ခဲ့သည်။ ဒေါ်မေအုန်းတင်က ချမှတ်ခဲ့သည့်အမိန့်မှာ ယနေ့တိုင် တည်မြဲလျက်ရှိပြီး ယင်းအမိန့်မှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ ဒေါ်မေအုန်းတင် သည် ၎င်းကိုယ်တိုင် ချမှတ်ခဲ့သည့်အမိန့်ကို ဆန့်ကျင်ဆုံးဖြတ်ကြောင်း၊ ဒေါ်မေအုန်းတင်ကိုယ်တိုင် တရားရုံးများကို မထိမဲ့မြင်ပြုမှုအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ ကို ကျူးလွန်ကြောင်း လျှောက်ထားခံရသူများ၏ တင်ပြချက်ကို လက်ခံနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

လျှောက်ထားခံရသူ ဦးလှခင်သည် လျှောက်ထားသူ ဒေါ်မေအုန်းတင်က ဇာနည်တွင် ချမှတ်သောအမိန့်ကို တရားဥပဒေ လမ်းကြောင်းအရ အယူခံမတက်ရောက်မီ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၉ အရ တရားစွဲဆိုခြင်းသည် တရားရုံး၏ တရားစီရင်ရေးဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းကို အနှောင့်အယှက်ပြုရာရောက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဦးလှခင် သည် တရားရုံးများမထိမဲ့မြင်ပြုမှုအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ ကို ကျူးလွန် ကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူ ဦးလှခင်က လျှောက်ထားသူ အမှုစစ် တရားသူကြီးအား တရားစွဲဆိုရာတွင် ဦးသန်းထွန်းနှင့် ဦးလှမြင့်ဦး တို့သည် ဦးလှခင်၏ရှေ့နေအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရန် ရှေ့နေကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ဦးဝင်းရွှေကြီးသည် သက်သေအဖြစ် ပါဝင်ခြင်းတို့သည် သိလျက်နှင့် ပူးပေါင်းပါဝင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်သည်။ ထို့အပြင် ၎င်းတို့၏ လျှောက်လဲချက်တွင် တရားရုံးများမထိမဲ့မြင်ပြုမှုမှာ ဒေါ်မေအုန်းတင် သာဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်မေအုန်းတင်သည် ပုသိမ်မြို့နယ်တရားရုံးတွင် တွဲဖက်မြို့နယ်တရားသူကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်စဉ် နိုင်ငံတော်က အပ်နှင်းထားသော တရားစီရင်ရေးအာဏာကို ဥပဒေ၊ လုပ်ထုံး လုပ်နည်း များနှင့်အညီ ရိုးသားစွာစီရင်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း စွပ်စွဲ တင်ပြထားသည်ကို လည်းတွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ လျှောက်ထားခံရသူ ဦးသန်းထွန်း၊ ဦးလှမြင့်ဦးနှင့် ဦးဝင်းရွှေကြီးတို့သည် တရားရုံးကို

၂၀၀၁
ဒေါ်မေအုန်းတင်
နှင့်
ဦးသန်းထွန်း
ပါ ၄

မထီမဲ့မြင်ပြုရာရောက်ကြောင်း သုံးသပ်ရရှိသည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် ဦးညွန့်လှိုင် အမှု^(၁) တွင် “တရားသူကြီးသည် ရာဇဝတ်အာဏာကို အလွဲသုံးစားပြုပြီး ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် အဆိုပါတရားသူကြီးအပေါ် တရားစွဲဆိုရန် အစီအစဉ် ရှိပါသည်ဟု ထွက်ဆိုခဲ့ခြင်းမှာ ဒဂုံမြို့နယ်တရားရုံး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို သေးသိမ်စေသဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံးအား မထီမဲ့မြင်ပြုရာရောက်သည်။ အဆိုပါတရားသူကြီးအပေါ် တရားစွဲဆိုရန် အစီအစဉ်ရှိပါသည်ဟု ထွက်ဆိုခြင်းမှာလည်း ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၃၁၉/၉၀ ကို စစ်ဆေးလျက်ရှိသည့် မြို့နယ် တရားသူကြီးကိုပါ ခြိမ်းခြောက်သည့်သဘော သက်ရောက်သဖြင့် မှန်ကန်သော တရားစီရင်ရေးလမ်းကြောင်းကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေ နိုင်သည်” ဟု အဆုံးအဖြတ်ပြုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အမိန့် တစ်စုံတစ်ရာကို မကျေနပ်ပါက သက်ဆိုင်ရာအမှုသည်များအနေဖြင့် ခရိုင်တရားရုံး၊ တိုင်းတရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်အထိ အဆင့်ဆင့် အယူခံမှု ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းလျှောက်ထားခွင့်ရှိသည်။ ထိုသို့ လျှောက်ထားခွင့်ရှိပါလျက် အမှုသည်နှင့်ရှေ့နေများ ပူးပေါင်းပြီး အမှုစစ်ဆေးသော တရားသူကြီး အား ပြစ်မှုကြောင်းအရ တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်းသည် တရားရုံး၏ ဂုဏ်သိက္ခာ ကို သေးသိမ်စေပြီး တရားရုံးအား မထီမဲ့မြင်ပြုရာရောက်သည်။

အထက်ပါသုံးသပ်ချက်များအရ လျှောက်ထားမှုကို ခွင့်ပြုပြီး လျှောက်ထားခံရသူ ဦးသန်းထွန်း၊ ဦးလှမြင့်ဦး၊ ဦးဝင်းရွှေကြီးနှင့် ဦးလှခင်တို့သည် ၁၉၂၆ ခုနှစ်၊ တရားရုံးများမထီမဲ့မြင်ပြုမှုအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ ကိုကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် ဒဏ်ငွေ ၂၀၀၀/- (ကျပ် နှစ်ထောင်) စီ ပေးဆောင်စေ၊ မဆောင်ပါက အလုပ်မဲ့ထောင်ဒဏ် ၁ လ (တစ်လ) စီ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

(၁) ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး၊ စာ-၆၅။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၁
ဖေဖော်ဝါရီလ
၉ ရက်

တရားရုံးချုပ်၊ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးခင်မြင့် နှင့် ဦးချစ်လွင်
တို့ရှေ့တွင်

ဒေါ်မြမြ ပါ ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၂*

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ (၁) အရ သက်သေခံပစ္စည်း
တိုက်ခန်း ၂ ခန်းကို လက်ရှိရပိုင်ခွင့်ရှိသူအား ပြန်ပေးရန်
အမိန့်ချမှတ်သည့်ကိစ္စ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရုံးသည် သက်သေခံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲခြင်း
နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ (၁) အရ
သက်သေခံပစ္စည်းကို ဖျက်ဆီးစေရန်၊ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်း
စေရန်၊ လက်ရှိထားခွင့်ရှိသည်ဟု တောင်းဆိုသူအား ပေးအပ်စေရန်
သို့မဟုတ် အခြားနည်း ဆောင်ရွက်စေရန် သင့်သည်ဟု ထင်မြင်သည့်
စီမံခန့်ခွဲမှုပြုသည့် အမိန့်တစ်ရပ်ရပ် ချမှတ်နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထား

---

* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၂၃။
+ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၉ (ခ) တွင်ချမှတ်သော ၈-၂-၂၀၀၀
ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်ကို အထူးအယူခံမှု။

၂၀၀၁
ဒေါ်မြမြ ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

သည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ တရားလို ဦးကျော်မြင့်သည် လက်ရှိ ရပိုင်ခွင့်ရှိသူဖြစ်၍ ၎င်းအား သက်သေခံပစ္စည်း တိုက်ခန်းနှစ်ခန်းကို ပြန်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် မူလတရားရုံးအနေဖြင့် ယင်းအမိန့် ကို အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ရှိသည်။ ထိုသို့ အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ရာတွင် မည်သို့မည်ပုံ လက်ရောက် ပေးအပ်ရမည့် လုပ်ထုံးလုပ်နည်း မရှိသဖြင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ အရ ထုတ်ဆင့်သည့် ဝရမ်းပုံစံကို အစားထိုး ဆောင်ရွက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ဝရမ်းထုတ်ဆင့် ဆောင်ရွက် ခြင်းသည် တရားမကျင့်ထုံးအရ ဆောင်ရွက်ခြင်း မဟုတ်သည်ကို သတိပြုရန်လိုသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယင်းတိုက်ခန်းများကို တရားရုံးအဆင့် ဆင့်၏ အမိန့်အရ အမှန်တကယ်ရထိုက်သူသို့ မြန်မြန်ထက်ထက် လက်ရောက်ရရှိစေရန် တရားရုံးက ဆောင်ရွက်ပေးရမည် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ဆောင်ရွက်ရာတွင် ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်ကို စဉ်းစားခြင်းမပြု၊ လက်ရောက်ရရှိရေးအတွက်သာ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်အတွက် အငြင်းပွားကြလျှင် တရားမရုံးတွင်သာ အရေး ဆိုပြီး အဆုံးအဖြတ် ခံယူကြရန်သာ ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းကို လက်ရှိ ရထိုက်သူအား လက်ရောက်ပေးအပ်နိုင်စေရေးနှင့် တရားရုံးချုပ်က ချမှတ်ထားသော အမိန့်ကို အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ပေး နိုင်ရေးအတွက်သာ မြို့နယ်တရားရုံးက ဝရမ်းထုတ်ဆင့် ဆောင်ရွက် ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ တရားမကြောင်း စီရင် ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးခြင်းမဟုတ်။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးသန်းအောင်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

အယူခံတရားခံများအတွက် - ၁။ ဦးမြင့်နိုင်

ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး

၂။ ဦးစိုးဝင်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

၂၀၀၁
ဒေါ်မြမြ ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

တောင်ကြီးမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၈၇၂/၉၅ တွင် တရားခံ မောင်ဇော်ဝင်းနှင့် မောင်ဇော်နိုင်တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၈ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိရ၍ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၁) နှစ်နှင့် (၆) လစီ ကျခံစေရန်နှင့် သက်သေခံပစ္စည်း ဗိုလ်တထောင်လမ်းသွယ် (၁)၊ အမှတ်- ၂၁/၂၃ အနောက်ဘက် အခြမ်း အပေါ်ဆုံးနှစ်လွှာ တိုက်ခန်း ၂ ခန်းနှင့် ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ၆၄ လမ်း၊ အမှတ်- ၃၅ ဟု ခေါ်တွင်သော ပျဉ်ခင်း ပျဉ်ကာ၊ ဓနိမိုး ၁ ထပ်တန်းလျားနှင့် မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးတို့ကို အယူခံကာလ ကျော်လွန်ပါက တရားလို ဦးကျော်မြင့်သို့ ပြန်လည်ပေးအပ်စေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို တရားခံများက မကျေနပ်သဖြင့် ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး (တောင်ကြီးခရိုင်)၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၁၁/၉၆ တွင် တရားခံများအား အမှုမှအပြီးအပြတ်လွတ်ပြီး တရားလို သို့ သက်သေခံပစ္စည်းများကို ပြန်လည်ပေးအပ်ရန် ချမှတ်ထားသည့် အမိန့်အား ပယ်ဖျက်ခဲ့သည်။ အဆိုပါအမိန့်ကို ရှေ့နေချုပ်ရုံးက မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ရာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု အမှတ် ၆၁၆/၉၆ တွင် တရားခံ မောင်ဇော်ဝင်းနှင့် မောင်ဇော်နိုင် တို့အား အမှုမှအပြီးအပြတ်လွတ်သည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး၊ မူလ တောင်ကြီးမြို့နယ်တရားရုံးမှ ၎င်းတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၈ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့်အမိန့်ကို ပြန်လည်အတည်ပြုသည့် အပြင် သက်သေခံပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ချမှတ်သော အမိန့်ကိုလည်း ပြန်လည်အတည်ပြုခဲ့သည်။ တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်ကို တရားခံ မောင်ဇော်ဝင်းနှင့် မောင်ဇော်နိုင်တို့က မကျေနပ်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ

၂၀၀၁
ဒေါ်မြမြ ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

အထွေထွေလျှောက်လွှာ(အထူး) မှုအမှတ် ၅၄/၉၈ အရ လျှောက်ထား
ခဲ့ကြသော်လည်း အောင်မြင်မှုမရှိခဲ့ပေ။

တရားလို ဦးကျော်မြင့်က သက်သေခံပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍
မူလမြို့နယ်တရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်ကချမှတ်သော အမိန့်နှင့်အညီ
သက်သေခံပစ္စည်းများကို ၎င်းအားပြန်ပေးရန် တောင်ကြီးမြို့နယ်
တရားရုံးတွင် လျှောက်ထားရာ တောင်ကြီးမြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာအထွေထွေမှုအမှတ် ၇၆/၉၈ ကို ဖွင့်လှစ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။
သက်သေခံပစ္စည်းများ တည်ရှိရာအရပ်မှာ ရန်ကုန်တိုင်း၊ ဗိုလ်တထောင်
မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်နယ်မြေအတွင်း ကျရောက်သည်ဖြစ်၍
ယင်းအမှုကို ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံးမှ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသို့
လွှဲပြောင်းပေးပို့သဖြင့် ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
အထွေထွေမှုအမှတ် ၁၁၈/၉၈ အရ ပြောင်းလဲဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ ယင်း
အမှုတွင် သက်သေခံပစ္စည်းဖြစ်သော ဗိုလ်တထောင်လမ်းသွယ် (၁)
အမှတ်- ၂၁/၂၃ အနောက်ဘက်ခြမ်း အပေါ်ဆုံးနှစ်လွှာအခန်းကို
တရားခံမောင်ဇော်ဝင်းနှင့် မောင်ဇော်နိုင်တို့က တရားလို ဦးကျော်မြင့်
အား လက်ရောက်ပေးအပ်စေရန်အတွက် ဝရမ်းထုတ်ဆင့်ခဲ့သည်။
ထိုသို့ ဝရမ်းထုတ်ဆင့်ရာတွင် အခန်းများတွင်နေသူ ဒေါ်မြမြနှင့်
ဦးထိန်ဝင်း (အယူခံတရားလို) တို့က အဆိုပါအခန်းများကို ၎င်းတို့က
တရားခံ မောင်ဇော်ဝင်းထံမှ အပျောက်စနစ်ဖြင့် ဝယ်ယူထားကြောင်း
ခုခံသဖြင့် ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်တရားရုံးက စုံစမ်းမှုပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ထိုသို့စုံစမ်းမှုပြုလုပ်ပြီးနောက် သက်သေခံပစ္စည်း အိမ်ခန်းများ
ကို တရားလို ဦးကျော်မြင့်အား ဒေါ်မြမြနှင့် ဦးထိန်ဝင်းတို့က
လက်ရောက်ပေးအပ်နိုင်ရေးအတွက် အိမ်အပ်ဝရမ်း ထပ်မံထုတ်ဆင့်
မည်ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မောင်ဇော်ဝင်းနှင့်
မောင်ဇော်နိုင်တို့က မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အရှေ့ပိုင်း
ခရိုင်)၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၁၈/၉၈ ဖြင့်လည်းကောင်း၊

၂၀၀၁
ဒေါ်မြမြ ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

ဒေါ်မြမြနှင့် ဦးထိန်ဝင်းတို့က ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်)၊
ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၁၅/၉၉ အရလည်းကောင်း
လျှောက်ထားခဲ့ကြရာ ပလပ်ခံရသည်။ တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို
မောင်ဇော်ဝင်းနှင့် မောင်ဇော်နိုင်တို့က တရားရုံးချုပ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၉ (ခ)/၉၉ အရလည်းကောင်း၊ ဒေါ်မြမြနှင့်
ဦးထိန်ဝင်းတို့က တရားရုံးချုပ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ်
၃၃၉ (ခ)/၉၉ အရလည်းကောင်း ပြင်ဆင်မှုအသီးသီး ဝင်ရောက်
ခဲ့ကြရာတွင်လည်း အောင်မြင်မှုမရရှိခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်မြမြနှင့် ဦးထိန်ဝင်းတို့က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
အထွေထွေလျှောက်လွှာ (အထူး) မှုအမှတ် ၅၄/၂၀၀၀ ကို လျှောက်
ထားရာ အောက်ပါပြဿနာကို ကြားနာရန်အတွက် အထူးအယူခံ
ဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

“တောင်ကြီးမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ်
၁၈၇၂/၉၅ ၏ အမိန့်ကို တရားရုံးချုပ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု
အမှတ် ၆၁၆/၉၆ တွင် ပြန်လည်အတည်ပြုကြောင်း အမိန့်
ချမှတ်ခဲ့ပြီး ယင်းအမိန့်အပေါ် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုရန်
လျှောက်ထားသည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာ
(အထူး) ၅၄/၉၈ ကို တရားရုံးချုပ်က ပလပ်သဖြင့်
အဆင့်ဆင့်သော တရားရုံးများက မရွံ့မပြောင်းနိုင်သော
ပစ္စည်းများကို တရားလိုအား လွှဲပြောင်းပေးအပ်စေရန် ချမှတ်
ခဲ့သော အမိန့်ကို အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ရာတွင်
သက်သေခံပစ္စည်းဖြစ်သည့် တိုက်ခန်း ၂ ခန်းအား အပျောက်
စနစ်ဖြင့် ဝယ်ယူနေထိုင်လျက်ရှိသည်ဟု အဆိုရှိသူတို့က ခုခံ
ကြရာ အဆိုပါပြစ်မှုတွင် စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီးနောက် မူလအမိန့်
အတိုင်းပင် တရားလို ဦးကျော်မြင့်အား တိုက်ခန်း ၂ ခန်း
လက်ရောက်ပေးအပ်နိုင်ရန် ဆောင်ရွက်ရာတွင် လိုက်နာသည့်

ကျင့်ထုံးကျင့်စဉ်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပြစ်မှုကြောင်းအရ သက်သေခံ ပစ္စည်းအား လွှဲပြောင်းပေးအပ်စေရာ၌ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ အရ ထုတ်ဆင့်သည့် ဝရမ်းကို အစားထိုး သုံးစွဲခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှန်ကန်ခြင်းရှိ-မရှိ။”

အယူခံတရားလိုတို့၏ရှေ့နေက အချင်းဖြစ် တိုက်ခန်း ၂ ခန်း အား တရားလိုသို့ ပေးအပ်နိုင်ရန်အတွက် အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းများ တည်ရှိရာ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေမှု ဖွင့်လှစ်ပြီး တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ အရ ဝရမ်း ထုတ်ပြီး အယူခံတရားလိုများအား နှင်ချခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မူလမူသည် ပြစ်မှုကြောင်းအရ တရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ နှင့်အညီသာ ကျင့်သုံးဆောင်ရွက်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေကို အစားထိုးသုံးစွဲခဲ့သည့် တရားရုံးများ၏အမိန့်များသည် ဥပဒေ နှင့်မညီဘဲ မှားယွင်းနေကြောင်း၊ မောင်ရှိုး နှင့် နိုင်ငံတော် ပါ ၂^(၁) တွင် သက်သေခံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲရာ၌ တရားမကြောင်းဆိုင်ရာ အငြင်း ပွားမှုများကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်းဖြင့် စီရင်ခွင့်ကို ကျော်လွန်ရာ ရောက်သည်ဟု လမ်းညွှန် ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်း၊ **V. PONNAYA VS. THE UNION OF BURMA (MAUNG HLA MAUNG (a) MAUNG HLA AUNG)** ^(၂) စီရင်ထုံးမှာ ယခုဖြစ်ပျက်နေသော အမှု နှင့် လုံးဝတူညီခြင်း မရှိကြောင်း၊ ယင်းစီရင်ထုံးတွင် အဓိက ဆုံးဖြတ်ရာ ၌လည်း ပြစ်မှုကြောင်းအရ သက်သေခံပစ္စည်း လွှဲပြောင်း ပေးအပ်စေ ရာတွင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ ဖြင့် မရွှေ့ မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို လက်ရောက်ပေးအပ်ရာ၌ အစားထိုး သုံးစွဲ ခွင့်ရှိကြောင်း လမ်းညွှန်ဆုံးဖြတ်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

(၁) ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၆၁။
(၂) ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၁၄၅ (ရုံးချုပ်)။

၂၀၀၁
ဒေါ်မြမြ ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

အမှတ် ၂ အယူခံတရားခံ၏ရှေ့နေက အချင်းဖြစ် အခန်း ၂ ခန်းကို တရားလို ဦးကျော်မြင့်အား ပြန်လည်ပေးအပ်စေရန် တောင်ကြီးမြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ရန်ကုန်မြို့၊ တရားရုံးချုပ်က အတည်ပြုခဲ့သည့်အတွက် ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေမှုအမှတ် ၁၁၈/၉၈ ကို ဖွင့်လှစ်ပြီး အချင်းဖြစ် တိုက်ခန်း ၂ ခန်းကို ဦးကျော်မြင့်အား လက်ရောက်ပေးအပ်စေရန် ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်တရားရုံးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ (၁) အရ သက်သေခံပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စီမံခန့်ခွဲရာတွင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ အရ ထုတ်ဆင့်လေ့ရှိသော ဝရမ်းကို အစားထိုး သုံးစွဲဆောင်ရွက် ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ သက်သေခံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲမှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်အရ လက်ရှိထားခွင့်ရှိသူအား သက်သေခံပစ္စည်း ကို ပြန်လည်ပေးအပ်စေခြင်းသည် ရသင့်ရထိုက်သူအား ရရှိအောင် ဆောင်ရွက်သည့်ကိစ္စရပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ မူလတရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ် တို့က ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ (၁) အရ ချမှတ်သော အမိန့်တစ်ရပ်ကို အတည်ပြုရန်အတွက် လိုအပ်သည့် အမိန့်များ ကို ချမှတ်ရန် တရားရုံးချုပ်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ မူလဘူတအာဏာရှိသောကြောင့် တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့် သည် ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်သည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြ သည်။

နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးက အချင်းဖြစ် သက်သေခံတိုက်ခန်းများမှာ တရားလို ဦးကျော်မြင့်သို့ လက်ရောက်ပြန်ပေးစေရန်ဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမပွား ကြောင်း၊ ယင်းအမိန့်များမှာ တည်မြဲလျက်ရှိနေကြောင်း၊ ထိုသို့ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာမှုခင်းများတွင် မရွေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ချမှတ်သည့်အမိန့်ကို စီမံခန့်ခွဲရာတွင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပါ လုပ်ထုံး

၂၀၀၁
ဒေါ်မြမြ ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

လုပ်နည်းအတိုင်း ဆောင်ရွက်ခွင့်ရှိကြောင်း ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာမှုခင်းများတွင် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းတစ်ရပ်ရပ်ကို လက်လွှတ်ရသည်ဟု ပေါ်ပေါက်လျှင် ထိုသို့ ပစ္စည်းလက်လွှတ်လိုက်ရသူများအား ပစ္စည်းလက်ရှိပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို ပြန်လည် ပေးအပ်ရန်သင့်-မသင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၂၂ (၁) နှင့်အညီသာလျှင် အမိန့်ချမှတ်နိုင်ကြောင်းသာ တွေ့ရကြောင်း၊ ယင်းသက်သေခံတိုက်ခန်းများမှာ ဦးကျော်မြင့်မှ မတရားလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရသော တိုက်ခန်းများဖြစ်ကြောင်း မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ထိုသို့ မတရားလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးကြောင်း မပေါ်ပေါက်သည့် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရသူအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာတရားရုံးက ပြန်ပေးနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းချက် တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရကြောင်း၊ ဒေါ်စိန်အေး နှင့် နိုင်ငံတော်^(၃) အမှု၊ ကိုတင်ရွှေ နှင့် နိုင်ငံတော် ပါ ၂^(၄) အမှုများကို ကိုးကားလျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

ယခုအမှုတွင် သက်သေခံပစ္စည်းဖြစ်သော တိုက်ခန်း ၂ ခန်းကို မူလရုံးတရားလို ဦးကျော်မြင့်သို့ တရားခံ မောင်ဇော်ဝင်းနှင့် မောင်ဇော်နိုင်တို့က လွှဲပြောင်းပေးအပ်ရန် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၁၇ (၁) အရ မူလ တောင်ကြီးမြို့နယ်တရားရုံးက ချမှတ်သော အမိန့်ကို တရားရုံးချုပ်က အတည်ပြုပြီး တရားရုံးချုပ်၊ အထွေထွေလျှောက်လွှာ (အထူး) အမှတ် ၅၄/၉၈ တွင်လည်း အတည်ပြုထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ တရားရုံးချုပ်က သက်သေခံပစ္စည်းဖြစ်သော အခန်း ၂ ခန်းကို တရားလို ဦးကျော်မြင့်သို့ လက်ရောက်ပေးအပ်စေရန် ချမှတ်သော အမိန့်ကို ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်တရားရုံးက ဝရမ်းထုတ်ဆင့်ပြီး အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ဆောင်ရွက်သည့် အချိန်တွင် အဆိုပါ အခန်း ၂ ခန်းမှာ တရားခံ မောင်ဇော်ဝင်းနှင့်

---

(၃) ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (ဗဟိုတရားရုံး) စာ-၃၄။
(၄) ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (ဗဟိုတရားရုံး) စာ-၄၉။

၂၀၀၁
ဒေါ်မြမြ ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

မောင်ဇော်နိုင်တို့၏ လက်ဝယ်တွင် မရှိတော့ဘဲ ၎င်းတို့အား တရားသေ
လွတ်သော အမိန့်ကို ရှေ့နေချုပ်ရုံးက တရားရုံးချုပ်တွင် အယူခံ
ဝင်ရောက်နေစဉ် ကာလအတောအတွင်း မောင်ဇော်ဝင်းက ဒေါ်မြမြ
နှင့် ဦးထိန်ဝင်းတို့အား အခန်းများကို အပျောက် အရောင်းအဝယ်
ကတိစာချုပ်များ ချုပ်ဆိုပြီး ရောင်းချသည်ကို တွေ့ရသည်။ တရားခံ
မောင်ဇော်ဝင်းက အချင်းဖြစ်အခန်း ၂ ခန်းကို ဒေါ်မြမြတို့အား ကတိ
စာချုပ်များ ချုပ်ဆို၍ ရောင်းချစဉ်အချိန်က အဆိုပါအိမ်ခန်းများနှင့်
ပတ်သက်သော စာချုပ်စာတမ်းများမှာ ၎င်း၏လက်ဝယ်တွင် မရှိဘဲ
တရားရုံးအမှုတွဲတွင်သာ ရှိသည်။ ထိုသို့အခန်းများကို ရောင်းချလိုက်
သည့်နောက်ပိုင်းတွင် တရားရုံးချုပ်က တရားခံ မောင်ဇော်ဝင်းနှင့်
မောင်ဇော်နိုင်တို့အား ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံးမှ ၎င်းတို့အား အမှုမှ အပြီး
အပြတ်လွတ်သော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး မူလရုံးအမိန့်ကို အတည်ပြု
ခဲ့သည့်အပြင် သက်သေခံပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ချမှတ်သော အမိန့်ကို
လည်း အတည်ပြုခဲ့သည်။ တရားရုံးသည် သက်သေခံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲ
ခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ (၁) အရ
သက်သေခံပစ္စည်းကို ဖျက်ဆီးစေရန်၊ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်း
စေရန်၊ လက်ရှိထားခွင့်ရှိသည်ဟု တောင်းဆိုသူအား ပေးအပ်စေရန်
သို့မဟုတ် အခြားနည်းဆောင်ရွက်စေရန် သင့်သည်ထင်မြင်သည့် စီမံ
ခန့်ခွဲမှုပြုသည့် အမိန့်တစ်ရပ်ရပ် ချမှတ်နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။
ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ တရားလို ဦးကျော်မြင့်သည် လက်ရှိရပိုင်ခွင့်
ရှိသူဖြစ်၍ ၎င်းအား သက်သေခံပစ္စည်း တိုက်ခန်း ၂ ခန်းကို ပြန်ပေးရန်
အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် မူလတရားရုံးအနေဖြင့် ယင်းအမိန့်ကို အကောင်
အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ရှိသည်။ ထိုသို့ အကောင်အထည်
ဖော် ဆောင်ရွက်ရာတွင် မည်သို့မည်ပုံ လက်ရောက်ပေးအပ်ရမည့်
လုပ်ထုံးလုပ်နည်း မရှိသဖြင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂၀၊
နည်း ၃၅ အရ ထုတ်ဆင့်သည့် ဝရမ်းပုံစံကို အစားထိုး ဆောင်ရွက်ခြင်း

၂၀၀၁
ဒေါ်မြမြ ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

သာ ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ဝရမ်းထုတ်ဆင့် ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် တရားမ
ကျင့်ထုံးအရ ဆောင်ရွက်ခြင်း မဟုတ်သည်ကို သတိပြုရန်လိုသည်။

V. PONNAYA VS. THE UNION OF BURMA (MAUNG
HLA MAUNG (a) MAUNG HLA AUNG)အမှုတွင် သက်သေခံ
ပစ္စည်းကို လူမှားပြီး ပေးအပ်ထားရာ ယင်းပစ္စည်းကို ပြန်လည်ပေးအပ်
စေရန် အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် ပစ္စည်းလက်ဝယ်ရရှိထားသူက ပစ္စည်းမှာ
၎င်း၏လက်ဝယ်တွင် မရှိတော့ပါဟုဆိုကာ ပြန်ပေးရန် ပျက်ကွက်ပါက
တရားရုံးသည် ယင်းပစ္စည်း၏ တန်ဖိုးနှင့်ညီမျှသောငွေကို ပေးဆပ်ရန်
အမိန့်ချမှတ်နိုင်သည်။ ယင်းငွေကိုမပေးလျှင် ဒဏ်ငွေဖြစ်ဘိသကဲ့သို့
အရကောက်ခံနိုင်သည်ဟုလည်း လမ်းညွှန်ထုံးဖွဲ့ထားသည်။ တရားရုံး
ချုပ်က ယင်းစီရင်ထုံးကို ကိုးကားခြင်းမှာ သက်သေခံပစ္စည်းကို တရားရုံး
က ပြန်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်သောအခါ အမိန့်ချမှတ်ခံရသူက ထို
သက်သေခံပစ္စည်းသည် မိမိလက်ဝယ်တွင် မရှိတော့ပါဟူ၍ တင်ပြရုံမျှ
ဖြင့် တာဝန်မှလွတ်ကင်းကြောင်း၊ ထိုပစ္စည်း သို့မဟုတ် ပစ္စည်းတန်ဖိုး
ရရှိရေးအတွက် တရားရုံးက ဆောင်ရွက်နိုင်ကြောင်း ညွှန်ပြခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဤအမှုတွင်လည်း တရားခံများအနေဖြင့် သက်သေခံ
တိုက်ခန်း ၂ ခန်းကို အမှုအတောအတွင်း ထုခွဲရောင်းချလိုက်ရာ ထို
တိုက်ခန်းများကို လက်ရှိရထိုက်သူအား တရားရုံးက ပြန်ပေးရန် အမိန့်
ချမှတ်ရာတွင် တိုက်ခန်းများမှာ မိမိတို့လက်ဝယ်တွင် မရှိတော့ပါ။
ရောင်းချလိုက်ပါပြီဟူ၍ လွယ်လွယ်ထုချေရုံမျှဖြင့် တာဝန်မှလွတ်ကင်း
မည် မဟုတ်ပေ။ ယင်းတိုက်ခန်းများကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်၏ အမိန့်
အရ အမှန်တကယ်ရထိုက်သူသို့ မြန်မြန်ထက်ထက် လက်ရောက်ရရှိ
စေရန် တရားရုံးက ဆောင်ရွက်ပေးရမည် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့
ဆောင်ရွက်ရာတွင် ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်ကို စဉ်းစားခြင်းမပြု။ လက်ရောက်
ရရှိရေးအတွက်သာ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်
အတွက် အငြင်းပွားကြလျှင် တရားမရုံးတွင်သာ အရေးဆိုပြီး အဆုံး

၂၀၀၁
ဒေါ်မြမြ ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

အဖြတ် ခံယူကြရန်သာ ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းကို လက်ရှိရထိုက်သူအား လက်ရောက်ပေးအပ်နိုင်စေရေးနှင့် တရားရုံးချုပ်မှ ချမှတ်ထားသော အမိန့်ကို အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ရေးအတွက်သာ မြို့နယ်တရားရုံးက ဝရမ်းထုတ်ဆင့် ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ တရားမကြောင်းစီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးခြင်းမဟုတ်။ ဤအချက်ကို ခွဲခြားသိမြင်ရန်လိုသည်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေနှင့် ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး တို့ ကိုးကားတင်ပြသော စီရင်ထုံးများတွင်လည်း သက်သေခံပစ္စည်း မည်သူ့လက်ဝယ် ထားရှိထိုက်သည်ဆိုသော အချက်ကိုသာ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ (၁) အရ ဆုံးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို ဆုံးဖြတ်ခြင်းမဟုတ်၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မှာ တရားမမှု နယ်ပယ် အတွင်း ကျရောက်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်၍ ဤအမှု ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ဝိရောဓိဖြစ်ရန် အကြောင်းမမြင်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂ (၁) တွင် မရွှေ့မပြောင်း နိုင်သောပစ္စည်းကို လက်ရှိဖြစ်သူအား ပြန်လည်ပေးအပ်စေရန် အမိန့် ချမှတ်နိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယင်းအမိန့်ကို မည်သို့မည်ပုံ အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ရမည်ဟု ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းမထားပေ။ သို့ဖြစ်၍ ယင်းအမိန့်အရ ပစ္စည်း လက်လွှတ်သူအား မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို ပြန်လည်ပေးအပ် စေရန် ဝရမ်းထုတ်ဆင့် ဆောင်ရွက်ရာတွင် တံရားရုံးများအနေဖြင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ အရ ထုတ်ဆင့်သော ဝရမ်းပုံစံကိုပင် အစားထိုး အသုံးပြုဆောင်ရွက်ကြရသည်။ ယင်းသို့ ဆောင်ရွက်ခြင်းမှာလည်း တရားမကျင့်ထုံးအရဆောင်ရွက်ခြင်းမဟုတ်။

လက်အောက်တရားရုံးများအနေဖြင့် အထက်တရားရုံးမှ ချမှတ်သော စီရင်ချက်အမိန့်အတိုင်း တိကျစွာလိုက်နာပြီး အကောင် အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ကြရန် တာဝန်ရှိသည်။ အထက်တရားရုံးမှ

၂၀၀၁
ဒေါ်မြမြ ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

ချမှတ်သော အမိန့်အတိုင်း အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်မှသာ တရားရုံးများ၏ အာဏာစက် ထက်မြက်မည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ မဆောင်ရွက်ပါက အမှုသည်များသည် တရားရုံး၏အမိန့်အရ ပေးအပ် ရမည့် သက်သေခံပစ္စည်းများကို မပေးအပ်လို၍ အမှုအတောအတွင်း ထုခွဲ ရောင်းချခြင်း၊ ဖျောက်ဖျက်ခြင်းများပြုပြီး တရားရုံး၏အမိန့်ကို နည်း အမျိုးမျိုးဖြင့် ရှောင်လွှဲကြမည်မှာ ဧကန်မုချပင်ဖြစ်သည်။ ဤသို့ ရှောင်လွှဲနိုင်ကြမည်ဆိုလျှင် တရားရုံးများက ချမှတ်သော အမိန့်မှာ အာနိသင်မရှိဘဲ အဟောသိကံဖြစ်ဘွယ်ရာသာ ရှိမည်။

ဤအမှုတွင် ဝရမ်းကို အတည်ပြုရာ၌ ဒေါ်မြမြတို့က ခုခံရာ တွင် မြို့နယ်တရားရုံးက တရားမျှတစေရေးအတွက် စုံစမ်းမှုပြုလုပ်ခဲ့ သည်။ အယူခံတရားလိုတို့ကို ထုချေဖြေရှင်းခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ထိုသို့ ပြည့်စုံ သေချာစွာ စုံစမ်းမှုပြုလုပ်ပြီးမှ အယူခံတရားလိုတို့သည် တရားခံထံမှ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို တောင်းယူကြည့်ရှုခြင်း မပြုဘဲ ပိုင်ဆိုင် ကြောင်း အရှုပ်အရှင်းကင်းကြောင်း ပြောဆိုရုံမျှဖြင့် အချင်းဖြစ်အခန်း များကို ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းကြောင့် ဥပဒေအရ ကုစား၍မရနိုင်ကြောင်း၊ ပြဿနာဖြစ်နေသော အခန်းများကို ဖုံးဖိရောင်းချသော တရားခံ မောင်ဇော်ဝင်းအပေါ် တရားတစ်ထုံးစွဲ၍ မိမိတို့၏နစ်နာမှုကို တောင်းခံ ကုစားရန်သာဖြစ်ကြောင်း မြို့နယ်တရားရုံးက သုံးသပ်ပြီးမှ အဆိုပါ အခန်းများကို တရားလို ဦးကျော်မြင့်သို့ လက်ရောက်ပေးအပ်စေရန် ဝရမ်းထုတ်ဆင့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ဝရမ်းထုတ်ဆင့်ပြီး အချင်းဖြစ် အခန်းများကို တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်အရ တရားလိုအား လက်ရောက် ပေးအပ်ခဲ့ခြင်းမှာ တရားမျှတမှန်ကန်သည်။

ထို့ကြောင့် မူလမြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုသော ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်) နှင့် တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်သည် ဥပဒေအရ မှားယွင်းချွတ်ချော်ခြင်း မရှိပေ။

သို့အတွက် ဤအထူးအယူခံမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၁

ဩဂုတ်လ

၃ ရက်

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊
တရားသူကြီး ဒေါက်တာတင်အောင်အေး နှင့်
ဦးမြင့်အောင်တို့ရှေ့တွင်

သန်းဌေး ပါ ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်*

သက်သေတစ်ဦး၏ ကြိုတင်ထွက်ဆိုချက်ကို တရားခံအပြစ်ရှိ-မရှိ ဆိုသောအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ စဉ်းစားရန်မဟုတ်ဘဲ ယင်း သက်သေ၏ထွက်ဆိုချက် မှန်-မမှန်ဆိုသောအချက်ကို စိစစ် ရန်အတွက်သာ အသုံးပြုရမည်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သန်းဌေး၏ ဖြောင့်ချက်သည် ဦးချစ်မြ (လိပြ- ၂၁) ၏ ကြိုတင်ထွက်ဆိုချက် (သက်သေခံ-၄) နှင့် ကိုက်ညီသည်ဟု မူလရုံး၏သုံးသပ်ချက်မှာ မှန်ကန်သည်ဟုမဆိုနိုင်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၄ အရ ရယူသော သက်သေတစ်ဦး၏ ကြိုတင်ထွက်ဆိုချက်ကို တရားခံအပြစ်ရှိ-မရှိ

---

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၇ (မန္တလေး)။
+ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၃၈၇၊ ၄၂၂ နှင့် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ သေဒဏ်အတည်ပြုမှုအမှတ် ၉ တို့တွင် ချမှတ်သော ၈-၉-၂၀၀၀ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) ၏အမိန့်ကို အထူးအယူခံမှု။

၂၀၀၁
သန်းဌေး ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ဆိုသောအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ စဉ်းစားရန်မဟုတ်ဘဲ ယင်းသက်သေ ထွက်ဆိုချက် မှန်-မမှန်ဆိုသောအချက်ကို စိစစ်ရန်အတွက်သာ အသုံးချရမည်ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးထွန်းမြိုင်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးမြင့်နိုင်၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး
ရှေ့နေချုပ်ရုံး

မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး (ပြင်ဦးလွင်ခရိုင်) ၏ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၇၃/၉၇ တွင် တရားခံ သန်းဌေး၊ မနန်းရှင်နှင့် ထွန်းကြိုင်တို့ ၃ ဦးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ အရ တရားစွဲဆိုတင်ပို့ခဲ့ရာ ၁-တရားခံ သန်းဌေး၊ ၂-တရားခံ မနန်းရှင်တို့ ၂ ဦးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ခ)/၃၄ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိသဖြင့် သေဒဏ်ကျခံ စေရန်နှင့် ၃-တရားခံ ထွန်းကြိုင်ကို စွဲချက်မတင်မီလွတ်ကြောင်း အမိန့် ချမှတ်သည်။ ၁-တရားခံ သန်းဌေးနှင့် ၂-တရားခံ မနန်းရှင်တို့က ၎င်းတို့အပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့်အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) တွင် အယူခံမှုအမှတ် ၃၈၇/၂၀၀၀ အရ အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ကြသလို သေဒဏ်အတည်ပြုမှုအမှတ် ၉/၂၀၀၀ ကိုလည်း ဖွင့်လှစ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) က ၁-တရားခံ သန်းဌေးနှင့် ၂-တရားခံ မနန်းရှင်တို့ ၂ ဦးအား မူလခရိုင် တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ခ)/၃၄ အရ ပြစ်မှု ထင်ရှားတွေ့ရှိခြင်းအစား ၁-တရားခံ သန်းဌေးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ခ) အရလည်းကောင်း၊ ၂-တရားခံ မနန်းရှင်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ခ)/၁၀၉ အရလည်းကောင်း ပြောင်းလဲ၍ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်လျက် သေဒဏ်အသီးသီးကျခံစေရန်

၂၀၀၁
သန်းဌေး ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ချမှတ်သည့် အမိန့်ကိုမူ ဆက်လက်အတည်ပြုခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို တရားခံ သန်းဌေးနှင့် မနန်းရှင်တို့က မကျေနပ်သဖြင့် အထူးအယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုရန် ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာ (အထူးအယူခံမှု) အမှတ် ၁၆၄/၂၀၀၀ ကို လျှောက်ထားရာ အောက်ပါပြဿနာကို ကြားနာရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

- “(၁) အမှုတွင် ပေါ်ပေါက်သည့် သက်သေခံချက်များအရ ၁-တရားခံ သန်းဌေးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ခ) အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ထားခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှန်ကန်ခြင်းရှိ-မရှိ၊
- (၂) ထို့အတူ ၂-တရားခံ မနန်းရှင်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ခ)/၁၀၉ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင် ခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှန်ကန်ခြင်းရှိ-မရှိ။”

အမှုဖြစ်ပွားပုံမှာ ၁၃-၅-၉၇ နေ့ ည ၂၁၀၀ နာရီအချိန်ခန့် တွင် စဉ့်ကူးမြို့နယ်၊ ခမ်းပါးရွာနေ ဒေါ်ရီသည် တစ်ဦးတည်းနေထိုင်သူ ဖြစ်ပြီး ညအချိန်ပူအိုက်သဖြင့် အိမ်ခြေရင်းရှိ တန်းလျားပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသည်။ ထိုသို့အိပ်ပျော်နေစဉ် လည်ပင်းတွင် ဓားခုတ် ဒဏ်ရာတစ်ချက်ရရှိပြီး သေဆုံးနေသည်ကို နံနက်မိုးလင်းသည့်အချိန် တွင် တစ်ရွာတည်းနေ ဒေါ်သန်းနွဲ့ကတွေ့ရှိသဖြင့် ဒေါ်ရီ၏မွေးစား သား မောင်မြင့်ဌေးအား သွားရောက်ပြောသည်။ မောင်မြင့်ဌေးသည် အချင်းဖြစ်ပွားသည့်နေရာကို သွားရောက်ကြည့်ရှုရာတွင် ဒေါ်ရီအား နေအိမ်ဝင်းအတွင်း စပါးကျီအနီးရှိ တန်းလျားပေါ်တွင် လည်ပင်းတွင် ဓားဒဏ်ရာရရှိပြီး သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် ဒေါ်ရီအား သတ်သူကိုအရေးယူပေးရန် မောင်မြင့်ဌေးက လက်ပန်လှရဲစခန်းတွင် တိုင်ချက်ရေးဖွင့်ရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသော အမှုဖြစ်သည်။

သေသူ ဒေါ်ရီသည် ၃-တရားခံ ဦးထွန်းကြိုင်၏ မိထွေး တော်စပ်သူဖြစ်သည်။ ၂-တရားခံ မနန်းရှင်သည် ဦးထွန်းကြိုင်၏ဇနီး

၂၀၀၁
သန်းဌေး ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ဖြစ်သည်။ တရားလို မောင်မြင့်ဌေးသည် ဒေါ်ရီ၏မွေးစားသား ဖြစ်သည်။ ဦးထွန်းကြိုင်သည်လည်းကောင်း၊ မောင်မြင့်ဌေးသည် လည်းကောင်း အိမ်ထောင်မကျခင်က ဒေါ်ရီနှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့ကြ သော်လည်း အိမ်ထောင်အသီးသီးကျပြီးနောက် ဒေါ်ရီနှင့်အိမ်ခွဲ နေထိုင်ကြသည်။ အချင်းဖြစ်ပွားသောအချိန်က ဒေါ်ရီသည် နေအိမ် တွင် တစ်ဦးတည်းနေထိုင်သည်။ ထိုသို့ တစ်ဦးတည်းနေထိုင်စဉ် ခြံဝင်း အတွင်း ခုံတန်းလျားပေါ်၌ အိပ်ပျော်နေခိုက် အသတ်ခံရခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုအမှုတွင် သေသူဒေါ်ရီအား ၁-တရားခံ သန်းဌေးက သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်ဆိုသော စွပ်စွဲချက်နှင့်ပတ်သက်၍ မျက်မြင်သက်သေ မရှိသော်လည်း မူလခရိုင်တရားရုံးက ၁-တရားခံ သန်းဌေးပေးသော သက်သေခံ (ဃ) ဖြောင့်ချက်နှင့် ဦးချစ်မြ (လိုပြ-၂၁) ၏ ကြိုတင် ထွက်ဆိုချက်တို့အပေါ်တွင် အဓိကထားသုံးသပ်ပြီး တရားခံများအား သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) က တရားခံ သန်းဌေးပေးသော ဖြောင့်ချက်ကို တရားခံထံမှ ဓားသိမ်းဆည်းရရှိခြင်း က ထောက်ခံသည်ဟုသုံးသပ်ပြီး ၁-တရားခံ သန်းဌေးအား မူလခရိုင် တရားရုံးက ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းကိုအတည်ပြုခဲ့ကြောင်းတွေ့ရသည်။

၂-တရားခံ မနန်းရှင်နှင့်စပ်လျဉ်း၍လည်း ဒေါ်ရီ မသေမီက ဒေါ်ရီပိုင် ရွှေဆွဲကြိုး၊ လက်ကောက်၊ ကြယ်သီး၊ ဒင်္ဂါးပြားများ ကို မနန်းရှင်ထံမှ ပြန်တောင်းရာ ပြန်မရသေးဟု ပြောကြောင်း၊ ဒေါ်သန်းသန်း (လိုပြ-၃)၊ မလှအိုး (လိုပြ-၆) တို့၏ ထွက်ဆိုချက်၊ မနန်းရှင်က ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို ထိန်းသိမ်းပေးရန်ပြောရာ ထိန်းသိမ်း မပေးနိုင်ဟု ကျော်ဆန်းဝေ (လိုပြ-၁၀) ၏ ထွက်ဆိုချက်၊ ဒေါ်ရီ သေဆုံးပြီး နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် မနန်းရှင်က ၎င်းအား ဦးမောင်မောင် ထံတွင် ပေါင်ထားသော ရွှေလက်ကောက်ကို ငွေ ၃၅၀၀/- ပေး၍ ရွှေခိုင်းရာ ၎င်းကရွေးပေးခြင်းမရှိပါဟု ဦးညိုဝင်း (လိုပြ-၉) ၏ ထွက်ဆို ချက်တို့အပေါ်တွင်အခြေခံ၍ မနန်းရှင်က ဒေါ်ရီပိုင်ဆိုင်သည့် ရွှေထည်

ပစ္စည်းများကို ပြန်မပေးလိုသဖြင့် မောင်သန်းဌေးအား သတ်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်ပြီး မနန်းရှင်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ခ)/၁၀၉ အရ သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

၂၀၀၁
သန်းဌေး ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

အယူခံတရားလိုများ၏ရှေ့နေက ဤအမှု၏ထူးခြားချက်မှာ အမှုကို နှစ်ကြိမ် တရားစွဲဆိုခဲ့ကြောင်း၊ ပထမအကြိမ် တရားစွဲဆိုသော အမှုတွင် သက်သေများ၏ထွက်ဆိုချက်အရ အမှုရှုပ်လုံးပေါ်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ ရှုပ်လုံးပေါ်နေသည့်အမှုမှ အားနည်းချက်များကို သိရှိရပြီးနောက် ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ယခုအမှုကို တရားစွဲဆိုခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအမှုသည် ပါဂျဲရီးကားမှောက်သည့် အမှုကို အကြောင်းပြုပြီး ပေါ်ပေါက်လာသော အမှုဖြစ်ကြောင်း၊ တရားခံ သန်းဌေး၏ ဖြောင့်ချက်ကို ဦးချစ်မြ၏ ကြိုတင်ထွက်ဆိုချက်က ထောက်ခံသည်ဟူ၍ မူလတရားရုံးက သုံးသပ်ချက်မှာ ဥပဒေနှင့်မညီ ကြောင်း၊ ကြိုတင်ထွက်ဆိုချက်ကို တရားခံအပြစ်ရှိ-မရှိ သုံးသပ်ဆုံးဖြတ် ခွင့် မရှိကြောင်း၊ ကြိုတင်ထွက်ဆိုချက်တွင် ၎င်းသည် ဦးညိုဝင်းအိမ် တွင် အိပ်သည်ဟုပါရှိသော်လည်း ဦးညိုဝင်း (လိုပြ-၉) ၏ ထွက်ဆိုချက် ၌ အချင်းဖြစ်သည့်ညက ၎င်း၏အိမ်တွင် ဦးချစ်မြလာရောက်အိပ်သည် ဟူ၍ ထွက်ဆိုမထားကြောင်း၊ မနန်းရှင်က သန်းဌေးအား သေသူကို ငွေပေး၍ သတ်ခိုင်းသည်ဆိုသော်လည်း ငွေကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပစ္စည်းကိုသော်လည်းကောင်း သန်းဌေးထံမှ သိမ်းဆည်းရရှိခြင်း မရှိ ကြောင်း၊ သေသူ၏ ၂၄ ပေအကွာမှ တွေ့ရှိရသော လူခြေရာပုံစံကို ရဲအုပ်အောင်စိုးက သက်သေဆယ်အိမ်မှူး ဦးအုန်းမောင် (လိုပြ-၁၅) ရှေ့တွင် ရေးဆွဲကြောင်း၊ ခြေရာမြေပုံ သက်သေခံ (ည) ပေါ်တွင် ဖော်ပြထားသော်လည်း ဦးအုန်းမောင်က ၎င်း၏ရှေ့တွင် ရေးဆွဲခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထွက်ဆိုမထားကြောင်း၊ လူခြေရာတွေ့သည့်နေရာတွင် ရေတွင်းရှိသဖြင့် အများသူငါ ရေခပ်သွားလာသောနေရာဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ တရားခံသန်းဌေး၏ ခြေရာဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်

၂၀၀၁
သန်းဌေး ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ကြောင်း၊ အမှုတွင် ဖြောင့်ချက်ကိုထောက်ခံသော သက်သေခံချက် မရှိကြောင်း၊ ဖြောင့်ချက်ကို တရားခံသန်းဌေးက လွတ်လပ်သော သဘောဆန္ဒအရ ပေးရသည်ဟုလည်း မပေါ်ပေါက်သဖြင့် အယူခံ တရားလိုများအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၁) (ခ) အရ ပြစ်မှု ထင်ရှားစီရင်ရန်မသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးက ယခုအမှုတွင် တရားခံသန်းဌေးက သေသူအား ဓားမနှင့်တစ်ချက်ခုတ်ပြီး လက်ပန်လှရွာသို့ ပြန်ခဲ့ကြောင်း ဖြောင့်ဆို ထားပြီး ဦးချစ်မြ (လိုပြ-၂၁) ၏ ကြိုတင်ထွက်ဆိုချက် (သက်သေခံ-၀) ၏ ထွက်ချက်နှင့် ကိုက်ညီနေကြောင်း၊ ၎င်းပြင် သေသူဒေါ်ရီ၏ အလောင်းအနီးမှ တရားခံသန်းဌေး၏ ညာဘက်ခြေရာ (သက်သေခံ-၂) ကို တွေ့ရခြင်းမှာလည်း ဖြောင့်ချက်ပါအချက်နှင့် ဆက်စပ်ကိုက်ညီ နေကြောင်း၊ တရားခံသန်းဌေး၏ ညွှန်ပြချက်အရ သွားရောက်ရှာဖွေ ရာတွင် သန်းဌေး၏နေအိမ် သေတ္တာအတွင်းမှ သက်သေခံဓားကို တွေ့ရကြောင်း၊ မနန်းရှင်နှင့်စပ်လျဉ်း၍လည်း သန်းဌေး၏ဖြောင့်ချက် သည် ဦးချစ်မြ (လိုပြ-၂၁) ၏ ကြိုတင်ထွက်ဆိုချက် (သက်သေခံ-၀) နှင့် ကိုက်ညီနေကြောင်း၊ ဆရာဝန်၏ထွက်ဆိုချက်နှင့် သက်သေခံ (၈) သေသူဒေါ်ရီ၏ ဆေးစာတို့သည် ဖြောင့်ချက်ပါအချက်များနှင့် ကိုက်ညီ နေကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် သေသူဒေါ်ရီအား သတ်ဖြတ်ပေးရန် မနန်းရှင်က သန်းဌေးသို့ ငွေပေးပြီး စေခိုင်းခဲ့သဖြင့် သန်းဌေးက ကိုယ်တိုင်ဓားဖြင့်ခုတ်သတ်ခဲ့ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ သန်းဌေးတို့၏ အယူခံလွှာများအား ပလပ်သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

မူလရုံးအမှုတွဲကို ကြည့်ရှုရာတွင် ဖြောင့်ချက်ပေးသူ သန်းဌေး သည် မူလကအမှုတွင် တရားခံအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ခြင်းမရှိပေ။ အမှတ်-၂ တရားခံ မနန်းရှင်နှင့် ၎င်း၏ခင်ပွန်း ဦးထွန်းကြိုင်တို့ နှစ်ဦးကိုသာ

သေသူဒေါ်ရီအား သတ်မှုဖြင့် ယခုအမှု (ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၇၃/၉၇) ကို မစွဲဆိုမီ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၄၆/၉၇ တွင် တရားစွဲဆိုတင်ပို့ခဲ့သည်။ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၄၆/၉၇ အမှုတွင် တရားလိုပြသက်သေ (၁၂) ဦးကို စစ်ဆေးပြီးသည့်အချိန်တွင်ကျမှ ယင်းအမှုကို ၂၉-၉-၉၇ နေ့တွင် ရုပ်သိမ်းပြီး ယခုအမှု (ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၇၃/၉၇) ကို တရားစွဲဆို တင်ပို့ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သန်းဌေး၏ ဖြောင့်ချက်ကို ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၄၆/၉၇ ကို စစ်ဆေးနေဆဲ ၁၅-၉-၉၇ နေ့တွင် ရယူခဲ့သည်။ ထိုသို့ဖြောင့်ချက်ကို ရယူသည့်အချိန်တွင် ယခင်စွဲဆိုသောအမှုမှာ အတော်ပင် စစ်ဆေး ပြီးစီးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ပထမအမှုကို စစ်ဆေးပြီး အမှုရုပ်လုံးပေါ်လာ သည့်အချိန်ကျမှ သန်းဌေး၏ဖြောင့်ချက်ကိုရယူကာ သန်းဌေး၊ မနန်းရှင် နှင့် ဦးထွန်းကြိုင်တို့ ၃ ဦးအား ယခုအမှုတွင် ထပ်မံတရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ယင်းသို့ ထူးခြားသောအခြေအနေတွင် သန်းဌေးထံမှ ဖြောင့်ချက်ကို ရယူခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သန်းဌေးသည် ဖြောင့်ချက်ကို မိမိ အလိုအလျောက်ပေးခြင်းရှိ-မရှိ၊ ဖြောင့်ချက်ပါ ထွက်ဆိုချက်များမှာ မှန်ကန်မှုရှိ-မရှိ အလေးအနက်ထားပြီး စိစစ်သုံးသပ်ရမည်ဖြစ်သည်။

သန်းဌေး၏ သက်သေခံ (ဃ) ဖြောင့်ချက်တွင် မနန်းရှင်က လူသတ်ပေးရင် ငွေ ၆၀၀၀၀/- ပေးမည်ဟု ပြောဆိုခဲ့ကြောင်း၊ ခမ်းပါး ရွာ မနန်းရှင်၏အိမ်သို့ ညနေ ၃ နာရီခန့်တွင်ရောက်ကြောင်း၊ မနန်းရှင် က အဖွားကြီးကိုသတ်ပြီး အေးဆေးသွားရင် ငွေပေးပါမည်ဟု ပြောသောကြောင့် လက်ပန်လှရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြောင်း၊ နေအိမ်သို့ ရောက်သည့်အခါ လွယ်အိတ်တွင် ဓားမတစ်ချောင်းကိုထည့်ပြီး ခမ်းပါး ရွာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြောင်း၊ ညနေ ၇ နာရီခန့်တွင် ခမ်းပါးရွာသို့ ရောက်ရှိပြီး အဖွားကြီး၏ခြံဝင်းအရောက်တွင် အဖွားကြီးမှာ ခုံတန်း ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေကြောင်း၊ ၎င်းမှ ဒေါ်ရီ၏လည်ပင်းအား ဓားမ

၂၀၀၁
သန်းဌေး ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ဖြင့် တစ်ချက်တည်းခုတ်၍ လက်ပန်လှူရိုနေအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြောင်း
ဖြောင့်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

သန်းဌေး၏ဖြောင့်ချက်သည် ဦးချစ်မြ (လိုပြ- ၂၁) ၏ ကြိုတင်
ထွက်ဆိုချက် (သက်သေခံ-၄) နှင့် ကိုက်ညီသည်ဟု မူလရုံး၏ သုံးသပ်
ချက်မှာ မှန်ကန်သည်ဟုမဆိုနိုင်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၄ အရ ရယူသောသက်သေတစ်ဦး၏ ကြိုတင်
ထွက်ဆိုချက်ကို တရားခံအပြစ်ရှိ-မရှိဆိုသော အချက်နှင့်ပတ်သက်၍
စဉ်းစားရန်မဟုတ်ဘဲ ယင်းသက်သေ၏ ထွက်ဆိုချက်မှန်-မမှန်ဆိုသော
အချက်ကို စိစစ်ရန်အတွက်သာ အသုံးပြုရမည်ဖြစ်သည်။ ဤဥပဒေ
သဘောကို မောင်ဘသိန်း နှင့် နိုင်ငံတော် အမှု^(၁) တွင် ညွှန်ပြထား
သည်။

ထို့ပြင် ဦးချစ်မြက စဉ့်ကူးမြို့နယ်တရားရုံးတွင် ကြိုတင်
ထွက်ဆိုချက်ပေးရာတွင် မဟုတ်မမှန်သည်များကို ထွက်ဆိုအစစ်ခံ
ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။ ဦးချစ်မြသည် ယခုအမှုမှ
လူသတ်မှုဖြစ်ပွားပြီးနောက် ပါဂျဲရိုးကားမှောက်သည့်အမှုတွင် ငွေ၊
ပစ္စည်း၊ ဆယ်လူလာဖုန်းနှင့် လက်နက်များ ပျောက်ဆုံးသည့်ကိစ္စနှင့်
စပ်လျဉ်း၍ စဉ့်ကူးရဲစခန်းတွင် ဖမ်းဆီးခြင်းခံရသည်။ ယင်းပါဂျဲရိုးကား
အမှုတွင် ၎င်းအား သက်သာအောင်လုပ်ပေးမည်ဟု ရဲကပြောပြီး ထိုသို့
ထွက်ဆိုခိုင်းခြင်းဖြစ်၍ ၎င်းအားစွဲဆိုထားသောအမှုမှ သက်သာရာ
သက်သာကြောင်း ရရှိရန်အတွက် ကြိုတင်ထွက်ဆိုချက်ပေးခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း ဦးချစ်မြက ထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဦးချစ်မြ၏ ကြိုတင်ထွက်ဆိုချက်ကို တရားခံ
သန်းဌေး အပြစ်ရှိ-မရှိ အဆုံးအဖြတ်ပြုရာတွင် ထည့်သွင်း စဉ်းစား
နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

---

(၁) ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး၊ စာ-၈၂။

တရားခံသန်းဌေးထံမှ သက်သေခံ (ခ) ရှာဖွေပုံစံဖြင့် အရိုးအသွား ၂၂ လက်မရှိ ဓားမတစ်ချောင်းကို သိမ်းဆည်းရရှိခဲ့သော်လည်း ဓာတုဗေဒဝန်ရုံး၏ အစီရင်ခံစာ (သက်သေခံ- ယ-၂) အရ ယင်းဓားတွင် သွေးမတွေ့ရကြောင်း ပြန်ကြားထားသဖြင့် ဓားကိုသိမ်းဆည်းရရှိသည်ဆိုရုံမျှဖြင့် ဖြောင့်ချက်ကို ထောက်ခံသည်ဟု ယူဆနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

လူခြေဗွေရာတစ်ခုကို ဒေါ်ရီ၏အလောင်း တွေ့ရှိသောနေရာနှင့် ၂၄ ပေအကွာမှ တွေ့ရှိသည်။ ယင်းခြေဗွေရာနှင့် တရားခံ၏ ညာဘက်ခြေဗွေရာ တူညီမှုရှိ-မရှိ မှုခင်းတပ်ဖွဲ့က စစ်ဆေးခဲ့ရာတွင် အရွယ်အစားအားဖြင့် တူညီကြောင်း သက်သေခံ (ဏ-၁) အရ ထင်မြင်ချက်ပေးထားသည်။

ခြေရာနှိုင်းယှဉ်ရာတွင် ဗွေများ၏အနေအထားကို နှိုင်းယှဉ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ခြေချောင်းများနှင့် ခြေဖဝါးတို့၏အနေအထားကို နှိုင်းယှဉ်ခြင်းဖြစ်၍ တိကျမှန်ကန်ခြင်းမရှိနိုင်၊ ထို့ကြောင့် ခြေရာကောက်ပါရဂူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို တစ်ထစ်ချမှန်သည်ဟု ယူဆခြင်းမပြုနိုင်ဟု မိုက်စ (ခ) ပေါက်စ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် အမှု^(၂) တွင် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သို့ဖြစ်ရာ သေသူနှင့် ၂၄ ပေအကွာအဝေးမှ တွေ့ရသော ခြေရာမှာ တရားခံသန်းဌေး၏ခြေရာနှင့် အရွယ်အစားအားဖြင့် တူညီကြောင်း ပါရဂူ၏ထင်မြင်ချက်ပေးစေကာမူ ယင်းထင်မြင်ချက်ကို စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်လက်ခံနိုင်မည်မဟုတ်။ ယင်းခြေရာသည် ၁-တရားခံ၏ ခြေရာနှင့် တူသည်ဆိုစေဦး၊ လူအများသွားလာသည့် နေရာမှ ထိုခြေရာတစ်ဖက်တည်းကို တွေ့ကာမျှဖြင့် တရားခံသန်းဌေးသည်

(၂) ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး၊ စာ-၁၅၁၄။

၂၀၀၁
သန်းဌေး ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

သေသူအားသတ်သည့် လက်သည်ဖြစ်ရမည်ဟု တစ်ထစ်ချကောက်ယူ
ခြင်း ပြုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

တရားခံသန်းဌေးက ဖြောင့်ချက်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းသည်။
ထိုသို့ ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းရာတွင် ရဲကဖြောင့်ချက်ပေးရန် စဉ်းကူးမြို့နယ်
တရားရုံးသို့ ၎င်းအားခေါ်ဆောင်သွားကြောင်း၊ ရုံးရောက်သည့်အခါ
ဖြောင့်ချက်မပေးလိုဟု ၎င်းကပြောသဖြင့် ဖြောင့်ချက်မပေးခဲ့ရကြောင်း၊
နောက်တစ်နေ့တွင် ရဲများက ဖြောင့်ချက်ပေးပါက မနှိပ်စက်ဘူး၊
လွတ်အောင်လုပ်ပေးမည်ဟု ပြောသဖြင့် ၎င်းတို့သင်ပေးသည့်အတိုင်း
ဖြောင့်ချက်ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းအားဖမ်းဆီးစဉ်က ဤအမှုဖြင့်
ဖမ်းခြင်းမဟုတ်ဘဲ ပါဂျဲရိုးကားမှောက်သည့် အမှုတွင် လူသေပြီး
လက်နက်နှင့်ပစ္စည်း ပျောက်ဆုံးသည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အဖမ်းခံ
ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ပါဂျဲရိုးကားအမှုတွင် လွတ်အောင်လုပ်ပေးမည်ဟု
ပြောပြီး ရဲကဖြောင့်ချက်ကို ပေးခိုင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ခမ်းပါးရွာ
ဦးထွန်းကြိုင်၏နေအိမ်သို့ ဦးထွန်းကြိုင်ထံမှ ရေစုပ်စက်ငှားရန် အချင်း
မဖြစ်မီ တစ်လခန့်က တစ်ကြိမ်သာရောက်ဘူးကြောင်း၊ ရေစုပ်စက်
ငှားရာတွင် ဈေးမတည့်၍ ပြန်လာခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ခမ်းပါး
ရွာကို ပြန်မရောက်တော့ကြောင်း ထုချေထားသည်။

သန်းဌေး၏ထုချေချက်ကို ပါဂျဲရိုးကားအမှုတွင် သန်းဌေးနှင့်
အတူအဖမ်းခံရသော ဦးချစ်မြ (လိပြ-၂၁)၊ ကိုမောင်မောင် (ခံပြ-၃)
ကိုပြည့် (ခံပြ-၄) တို့က ထောက်ခံထွက်ဆိုသည်။ ထို့ပြင် ဦးထွန်းကြိုင်
(ခံပြ-၆) ကလည်း သန်းဌေးသည် ၎င်း၏နေအိမ်သို့ ရေစုပ်စက်ငှားရန်
တစ်ကြိမ်သာရောက်ဘူးကြောင်း ထောက်ခံထွက်ဆိုသည်။

တရားခံသန်းဌေးက ဖြောင့်ချက်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းထား
သဖြင့် ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းသော ဖြောင့်ချက်ဖြင့် တရားခံအား အပြစ်
ပေးမည်ဆိုပါက ယင်းဖြောင့်ချက်ကို အထောက်အထားပြုသည့်

သက်သေခံချက်ရှိမှသာလျှင် အပြစ်ပေးနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ မောင်ပန်းဇုံ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် အမှု^(၃) နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာ နိုင်ငံတော် နှင့် အလှ (ခ) မောင်လှနှင့်အခြားနှစ်ဦး အမှု^(၄) တို့တွင် ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

ယခုအမှုတွင် ၁-တရားခံ သန်းဌေးပေးသည့် ဖြောင့်ချက်ကို ထောက်ခံသော သက်သေခံချက်များ မရှိပေ။ သေသူတွင်ရရှိသော ဒဏ်ရာနှင့် ဖြောင့်ချက်ပါထွက်ဆိုချက် တူညီသည်ဆိုရုံမျှဖြင့် တရားခံ အား အပြစ်ပေးရန်မလုံလောက်၊ တရားခံသန်းဌေးထံမှ သိမ်းဆည်း ရရှိသော အရိုးအသွား ၂၂ လက်မရှိသော ဓားမတစ်ချောင်းတွင် သွေး မတွေ့ရကြောင်း ဓာတုဗေဒဝန်ရုံးက သက်သေခံ (၈-၂) စာဖြင့် ပြန်ကြားထားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ၁-တရားခံသန်းဌေးက သေသူအား ဓားမဖြင့်ခုတ်သတ်သည်ဆိုသော ဖြောင့်ချက်ပါထွက်ချက်ကို ထောက်ခံ သော သက်သေခံချက်မရှိကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

အထက်ပါ စိစစ်သုံးသပ်ချက်များအရ ၁-တရားခံသန်းဌေး သည် ဖြောင့်ချက်ကို မိမိအလိုအလျောက် ပေးသည်ဟုသော် လည်းကောင်း၊ ဖြောင့်ချက်ပါစကားရပ်များမှာ မှန်ကန်သည်ဟုသော် လည်းကောင်း ယူဆနိုင်မည်မဟုတ်သဖြင့် ၎င်းအား ခရိုင်တရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့က ဒေါ်ရီအားသတ်မှုဖြင့် သေဒဏ်ချမှတ်ထားခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

၂-တရားခံ မနန်းရှင်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားခံသန်းဌေး၏ ဖြောင့်ချက်တွင် ငြိစွန်းထွက်ဆိုချက်များ ပါရှိသည်။ သက်သေခံအက် ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀ အရ တရားခံတစ်ဦး၏ဖြောင့်ချက်ကို ပူးတွဲတရားခံ အပေါ်တွင်လည်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားနိုင်သည်။ ထိုသို့စဉ်းစားရာတွင်

(၃) ၁၉၆၀ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး၊ စာ-၁၅။
(၄) ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး၊ စာ-၂၉။

၂၀၀၁
သန်းဌေး ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပူးတွဲတရားခံအပေါ် ထင်ရှားသည့် သက်သေခံအထောက်အထားများ အား အထောက်အကူဖြစ်စေသည့် သက်သေခံချက်အဖြစ်သာ အသုံးပြုရမည်ဖြစ်သည်။ အခြားလွတ်လပ်သော သက်သေခံ အထောက်အထားများ မရှိပါက ပူးတွဲတရားခံတစ်ဦး၏ ဖြောင့်ချက်တစ်ခုတည်းဖြင့် အခြားတရားခံအပေါ် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်း ပြုနိုင်မည်မဟုတ်။ မောင်သော်က နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် အမှု^(၁) ကိုကြည့်ပါ။

ယခုအမှုတွင် ၁-တရားခံ သန်းဌေး၏ဖြောင့်ချက်ကို ဖယ်ထုတ်လိုက်ပါက ၂-တရားခံ မနန်းရှင်သည် သေသူဒေါ်ရီ အသတ်ခံရသောအမှုတွင် ဒေါ်ရီအားသတ်သူကို အားပေးကူညီသည်ဆိုသော သက်သေခံချက် လုံးဝမရှိပေ။

သေသူဒေါ်ရီ မသေဆုံးမီက ၂-တရားခံ မနန်းရှင်ထံမှ ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို အပ်နှံထားပြီး ပြန်တောင်းသောအခါ ၂-တရားခံ မနန်းရှင်က ပေးအပ်ခြင်းမရှိဟု သေသူ၏မွေးစားသား ကိုမြင့်ဌေး၊ ဒေါ်ရီနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သော ဒေါ်သန်းသန်း (လိပြ-၃)၊ မလှအို (လိပြ-၆) တို့က ထွက်ဆိုသော်လည်း ယင်းရွှေထည်ပစ္စည်းများကို ဒေါ်ရီက ၂-တရားခံအား အမှန်တကယ် အပ်နှံခြင်းရှိ-မရှိဆိုသော အချက်မှာ အမှုတွင်ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိပေ။

ဒေါ်ရီသေဆုံးပြီး ၂ ရက်အကြာတွင် ၂-တရားခံ မနန်းရှင်က ဦးမောင်မောင်ထံတွင် ပေါင်ထားသော ရွှေလက်ကောက်ကို ငွေ ၃၅၀၀/- နှင့် ရွှေခိုင်းကြောင်း ဦးညိုဝင်း (လိပြ-၉) ၏ ထွက်ဆိုချက် ရှိသည်။ ကျော်ဆန်းဝေ (လိပြ-၁၀) က အချင်းဖြစ်နေ့ညနေပိုင်းက ၁-တရားခံ သန်းဌေးအား ၂-တရားခံ မနန်းရှင်၏ နေအိမ်အောက်တွင် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်ဆိုသော ထွက်ဆိုချက်လည်းရှိသည်။ ယင်းထွက်ဆိုချက်များမှာ ၂-တရားခံ မနန်းရှင်က ၁-တရားခံ သန်းဌေးအား

---

(၅) ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး၊ စာ- ၂၈၉။

၂၀၀၁
သန်းဌေး ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ငွေ ၆၀၀၀၀/- ပေးမည်ဟု ပြောဆိုပြီး သတ်ခိုင်းသည်ဆိုသော
ဖြောင့်ချက်ပါ ထွက်ဆိုချက်များကို ထောက်ခံသည်ဟူ၍သော်
လည်းကောင်း၊ ယင်းအချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဖြောင့်ချက်ပါထွက်ဆိုချက်
များမှာ မှန်ကန်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း ယူဆနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။
ဤအမှုတွင် ငွေပေးပြီး လူသတ်ခိုင်းသည်ဆိုသော်လည်း ငွေပေးရသည့်
အထောက်အထားကိုလည်း မတွေ့ရ။ ထို့ပြင် သေသူက မနန်းရှင်ထံ
အပ်ထားသည်ဆိုသော ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို အမှုတွင် သက်သေခံ
ပစ္စည်းအဖြစ် တင်ပြထားနိုင်ခြင်း မရှိပေ။

သို့ဖြစ်ရာ ၂-တရားခံ မနန်းရှင်က သေသူဒေါ်ရီအား သတ်ရန်
ခိုင်းသည်ကို ၁-တရားခံ သန်းဌေးက လက်ခံပြီး သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်
ဆိုသော ၁-တရားခံ၏ဖြောင့်ချက်ပါ အချက်များအပေါ်တွင် ထောက်ခံ
သည့် ကွင်းဆက်မပြတ်သော သက်သေခံချက်များကို မတွေ့ရှိရသဖြင့်
လည်းကောင်း၊ တင်ကူးကြံရွယ်ချက်ဖြင့် သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်ဆိုသော
အချက်မှာလည်း သက်သေခံအထောက်အထားများအရ ပေါ်လွင်
ထင်ရှားခြင်း မရှိသဖြင့်လည်းကောင်း အယူခံတရားလိုများအား
လူသတ်မှုဖြင့် သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်ဟု ဆိုနိုင်မည်
မဟုတ်ပေ။

အမှုတွဲပါ သက်သေခံချက်များကို ဆန်းစစ်ကြည့်လျှင်လည်း
မနန်းရှင်နှင့် ဦးထွန်းကြိုင်တို့ လင်မယားသည် မိထွေးဖြစ်သူ ဒေါ်ရီ
အား မသေမီက ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားသည်ဆိုသောအချက်၊ ဒေါ်ရီ
၏ စပါး၊ မြေပဲ၊ နှမ်း၊ ခရမ်းချဉ် အစရှိသည့် တောင်သူလုပ်ငန်းကို
ဦးထွန်းကြိုင်တို့က ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်ဆိုသော အချက်တို့ကို
အမှုတွဲတွင်တွေ့ရသည်။ သေသူဒေါ်ရီနှင့် အယူခံတရားလိုတို့ မသင့်
မြတ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ရီအား ကြိုတင်ကြံရွယ်ချက်ဖြင့် သတ်ဖြတ်ရလောက်
အောင် ခိုင်မာလုံလောက်သောအကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာရှိကြောင်း
အမှုတွဲတွင် မတွေ့ရှိရပေ။

၂၀၀၁
သန်းဌေး ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

သို့အတွက် ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုသည်။ ၁-အယူခံ
တရားလို သန်းဌေးနှင့် ၂-အယူခံတရားလို မနန်းရှင်တို့အား မန္တလေး
တိုင်းတရားရုံး (ပြင်ဦးလွင်ခရိုင်) က ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂
(၁) (ခ)/၃၄ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိပြီး သေဒဏ်ကျခံစေရန် ချမှတ်
သော အမိန့်နှင့် တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) က ၁-အယူခံတရားလို
သန်းဌေးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ခ) အရ
လည်းကောင်း၊ ၂-အယူခံတရားလို မနန်းရှင်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ
ပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ခ)/၁၀၉ အရလည်းကောင်း ပြောင်းလဲ၍ ပြစ်မှု
ထင်ရှားစီရင်ပြီး သေဒဏ်ကျခံစေရန် ချမှတ်သော အမိန့်တို့ကို ပယ်ဖျက်
လိုက်ပြီး အယူခံတရားလို သန်းဌေးနှင့် မနန်းရှင်တို့အား အမှုမှ
အပြီးအပြတ်လွတ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

+ ၂၀၀၀

ဩဂုတ်လ

၁ ရက်

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး ဦးထွန်းရှင် ရှေ့တွင်

ဦးအလီဂျန်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၂*

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၃ အရ ပြစ်မှုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (ခ) အရ သက်ဆိုင်ရာတရားရုံးက ဖြစ်စေ၊ ယင်းရုံး၏ အထက်တရားရုံးက ဖြစ်စေ စာဖြင့်ရေးသား တိုင်တန်းချက်အရ မဟုတ်ဘဲ လက်ခံအရေးယူသည့် အမှု သည် ပျက်ပြယ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရုံးတွင် ဆောင်ရွက်သည့် မှုခင်းကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျူးလွန်သည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၃ အရ ပြစ်မှု ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (ခ) အရ ယင်းတရားရုံး ကဖြစ်စေ၊ ယင်းတရားရုံး၏ အထက်တရားရုံးကဖြစ်စေ စာဖြင့်ရေးသား ၍ တရားစွဲဆိုခြင်းမဟုတ်လျှင် လက်ခံအရေးယူခွင့်ရှိမည် မဟုတ်ပေ။ တရားရုံးက စာဖြင့်ရေးသား တရားစွဲဆိုခြင်းမဟုတ်ဘဲ လက်ခံအရေးယူ သည့် အမှုသည် ပျက်ပြယ်သည်။

---

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု ၁၅၃ (ခ)။
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၅ ချမှတ်သော ၁၄-၃-၂၀၀၁ ရက်စွဲပါ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို လျှောက်ထားမှု။

၂၀၀၁
ဦးအလီဂျန်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးစိုးမြင့်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်- ၁။ ဒေါ်မြရီ၊

လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး

ရှေ့နေချုပ်ရုံး

၂။ ဦးမျိုးဝင်းတင်

တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

မော်လမြိုင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၃၂၉၇/၂၀၀၀ တွင် ဦးဟာရှင်က ဦးအလီဂျန်နှင့် ဦးဂဖွာတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၃ အရ အရေးယူရန် ဦးတိုက်လျှောက်ထားခဲ့သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ နှင့် ငြိစွန်းကြောင်းဖြင့် အကြောင်းပြ၍ အမှုကိုပယ်ခဲ့သည်။ ဦးဟာရှင်က မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးသို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၅/၂၀၀၁ ကို တင်သွင်းလျှောက်ထားရာ မြို့နယ်ရုံးအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး အမှုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေမှု ပြောင်းလဲဖွင့်လှစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ (၁) အရ စုံစမ်းစစ်ဆေးရန် ပြင်ဆင်အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဦးအလီဂျန်က မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုမှာ မော်လမြိုင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅၀/၉၈ တွင် ဦးဟာရှင်က ဦးဂဖွာနှင့် ဦးအလီဂျန်တို့အပေါ် အမွေပုံစီမံခန့်ခွဲပေးစေရန် စွဲဆိုခဲ့သည်။ ထိုအမှုတွင် ဦးဂဖွာနှင့် ဦးအလီဂျန်တို့က ၁၄-၆-၉၂ ရက်စွဲပါ ဦးဟာရှင်၏မိခင်က ဦးဟာရှင်ထံ ရွှေ ၇၅/- သား၊ ငွေ ၁၀ သိန်း အပ်နှံထားသည်ဆိုသည့် ကတိစာချုပ်တစ်စောင်ကို တင်သွင်းခဲ့သည်။ ကတိစာချုပ်သည် မမှန်မကန်လုပ်ကြံဖန်တီးထားသည့် စာချုပ်ဖြစ်သဖြင့် အရေးယူပေးရန် ဦးဟာရှင်က ဦးတိုက်လျှောက်ထားရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့်အမှုဖြစ်သည်။

၂၀၀၁
 ဦးအလီဂျန်
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ ၂

လျှောက်ထားသူ ဦးအလီဂျန်၏ရှေ့နေက မော်လမြိုင်မြို့နယ် တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅၀/၉၈ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ အရ လျှောက်ထားချက်ကို ပယ်ခဲ့သဖြင့် မော်လမြိုင် ခရိုင်တရားရုံးသို့ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄/၂၀၀၀ တင်သွင်းရာ အကျဉ်းနည်းပလပ်ခွဲပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းသို့ အကျဉ်းနည်းဖြင့် ပလပ် ခံရပြီးနောက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၃ အရ အရေးယူပေးရန် ထပ်မံလျှောက်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဥပဒေအရ မရှိတော့သည့် အခွင့် အရေးကို ထပ်မံတောင်းခံပြီး တရားစီရင်ရေးယန္တရားကို အလွဲသုံးစား ပြုခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ပြင်ဆင်မှုရုံးသည် မူလမြို့နယ်တရားရုံးက ဦးတိုက် လျှောက်ထားခြင်းကို ပလပ်သည့်အမိန့်အား ပယ်ဖျက်လျှင် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ အရ ထပ်မံစုံစမ်းစစ်ဆေးရန်သာ ညွှန်ကြားခွင့်ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးအမိန့်သည် ဥပဒေအရ မှားယွင်းနေကြောင်း၊ ပြင်ဆင်မှုကိုခွင့်ပြုပြီး ပယ်ဖျက် ပေးသင့်ကြောင်းဖြင့် တင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ ဦးဟာရှင်၏ရှေ့နေက လျှောက်ထား ခံရသူက ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၃ အရ အရေးယူပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းကို မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးက ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်း မဟုတ် ကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၃ အရ အရေးယူနိုင်ခြင်း ရှိ-မရှိ စုံစမ်းရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ ပြည်နယ်တရားရုံး ၏ အမိန့်သည် ဥပဒေအရလည်းကောင်း၊ အကြောင်းခြင်းရာအရ လည်းကောင်း မှားယွင်းမှုမရှိကြောင်း၊ ပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်သင့်ကြောင်း ဖြင့် တင်ပြသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံး လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး၏အမိန့်သည် ဥပဒေနှင့်မညီညွတ်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း၊ သင့်တော်သည့်အမိန့် ချမှတ်ရန်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် တင်ပြသည်။

၂၀၀၁
ဦးအလီလျန်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

လျှောက်ထားခံရသူက လျှောက်ထားသူအပါအဝင် ဦးဟာရှင်
ဝါ ၁၀ ဦးအပေါ် မော်လမြိုင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ်
၅၀/၉၈ တွင် အမွေပုံစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခဲ့သည်။ အဆိုပါအမှု
တွင် တရားပြိုင်အမှတ် ၆ နှင့် ၈ ဖြစ်သည့် ဦးဂဖာနှင့် လျှောက်ထားသူ
တို့၏ချေလွှာတွင် ပူးတွဲတင်ပြသည့် ၁၄-၆-၉၂ ရက်စွဲပါ “တာဝန်
ပေးအပ်ခြင်း ကတိစာချုပ်” သည် လိမ်လည်အတုပြုလုပ်ထားသဖြင့်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (ခ) နှင့်အညီ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ဥပဒေတစ်ရပ်ရပ်ဖြင့် တရားစွဲဆိုပေးရန် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ
ပုဒ်မ ၄၇၆ အရ လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ယင်းလျှောက်ထားချက်ကို
၁၄-၁၁-၂၀၀၀ ရက်စွဲဖြင့် ပယ်ခဲ့သည်။ လျှောက်ထားခံရသူက အဆိုပါ
အမိန့်ကို မော်လမြိုင်ခရိုင်တရားရုံးသို့ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ်
၄/၂၀၀၀ အဖြစ်တင်သွင်းရာ ၈-၁-၂၀၀၀ ရက်စွဲဖြင့် အကျဉ်းနည်း
ပလပ်ခဲ့သည်။ လျှောက်ထားခံရသူက အချင်းဖြစ် ဖြစ်ရပ်ကိုပင် ဦးဂဖာ
နှင့် လျှောက်ထားသူတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၃ အရ
အရေးယူပေးရန် မြို့နယ်တရားရုံးတွင် ဦးတိုက်လျှောက်ထား တရား
စွဲဆိုသည်။ တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၀ အရ
စစ်ဆေးပြီး ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (ခ) နှင့်
မညီညွတ်သဖြင့် လျှောက်ထားချက်ကို ပယ်ခဲ့သည်။ လျှောက်ထား
ခံရသူက မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးသို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ်
၅/၂၀၀၁ အဖြစ် တင်သွင်းရာ မြို့နယ်ရုံးအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး
လျှောက်လွှာအပေါ် စုံစမ်းမှုမပြုလုပ်ဘဲ ပယ်ခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်း
ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူအပေါ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅၀/၉၈
စစ်ဆေးသည့် တွဲဖက်မြို့နယ်တရားသူကြီး (၂) က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
အထွေထွေမှုအဖြစ် ပြောင်းလဲဖွင့်လှစ်ပြီး အမှုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး
ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ (၁) အရ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု ပြုရန်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့်
ညွှန်ကြားခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (ခ) သည် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်-

၂၀၀၁
ဦးအလီဂျန်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

“(ခ) ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၃၊ ၁၉၄၊ ၁၉၅၊ ၁၉၆၊ ၁၉၉၊ ၂၀၀၊ ၂၀၅၊ ၂၀၆၊ ၂၀၇၊ ၂၀၈၊ ၂၀၉၊ ၂၁၀၊ ၂၁၁ နှင့် ၂၂၈ တို့အရ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ထိုက်သော ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ရာကို တရားရုံးတစ်ရုံးက ဆောင်ရွက်သည့် မှုခင်းတစ်စုံတစ်ရာတွင် သို့မဟုတ် ထိုမှုခင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကျူးလွန်သည်ဟု စွပ်စွဲချက်ရှိသောအခါ အဆိုပါ တရားရုံး၏ သို့မဟုတ် အဆိုပါတရားရုံး၏ အထက် တရားရုံး၏ စာဖြင့်ရေးသားတိုင်တန်းချက်အရ မဟုတ်လျှင် အရေးယူဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုရ သို့မဟုတ်”

တရားရုံးတွင် ဆောင်ရွက်သည့် မှုခင်းကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကျူးလွန်သည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၃ အရ ပြစ်မှုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (ခ) အရ ယင်းတရားရုံးကဖြစ်စေ၊ ယင်းတရားရုံး၏ အထက်တရားရုံးကဖြစ်စေ စာဖြင့်ရေးသား၍ တရားစွဲဆိုခြင်း မဟုတ်လျှင် လက်ခံအရေးယူခွင့်ရှိမည် မဟုတ်ပေ။ တရားရုံးက စာဖြင့်ရေးသား တရားစွဲဆိုခြင်း မဟုတ်ဘဲ လက်ခံအရေးယူသည့် အမှုသည် ပျက်ပြယ်သည်။ အစိုးရ နှင့် ထောက်ကာလွယ် အမှု^(၁) ကို ကြည့်ပါ။

သို့ဖြစ်၍ လျှောက်ထားသူနှင့် ဦးဂဖွာအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၃ အရ အရေးယူပေးရန် လျှောက်ထားခံရသူတို့၏ လျှောက်လွှာအား ပလပ်ခဲသည့် မူလရုံးအမိန့်သည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်သည်။

(၁) အတွဲ-၂၊ အောက်မြန်မာပြည်စီရင်ထုံး၊ စာ-၃၀ ။

၂၀၀၁
ဦးအလီဂျန်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

လျှောက်ထားခံရသူက လျှောက်ထားသူနှင့် ဦးဂဖွာအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၃ အရ အရေးယူရန် လျှောက်ထားသည့် ကိစ္စသည် မော်လမြိုင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅၀/၉၈ မှ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားခံရသူက အဆိုပါအမှု တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ အရ လျှောက်ထားရာ တရားရုံးက ပလပ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မော်လမြိုင်ခရိုင်တရားရုံးတွင် တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄/၂၀၀၀ အဖြစ် တင်သွင်းရာတွင်လည်း အောင်မြင်ခြင်း မရှိဘဲ အကျဉ်းနည်းဖြင့် ပလပ်ခံရသည်။ လျှောက်ထား ခံရသူအနေဖြင့် လျှောက်ထားသူနှင့် ဦးဂဖွာအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ တစ်ရပ်ရပ်အရအရေးယူရန်အတွက် ပြည်နယ်တရားရုံးနှင့်တရားရုံးချုပ် သို့ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေက ခွင့်ပြုသည့် ဥပဒေလမ်းကြောင်းနှင့်အညီ အဆင့်ဆင့်လျှောက်ထား ကုစားရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း ရှိမည် မဟုတ်ပေ။

မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးက လျှောက်ထားခံရသူနှင့် ဦးဂဖွာတို့၏ လျှောက်လွှာကို ပလပ်ခဲ့သည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး တရားမကြီးမှု အမှတ် ၅၀/၉၈ ကို စစ်ဆေးရသည့် တွဲဖက်မြို့နယ်တရားသူကြီး (၂) က လျှောက်ထားခံရသူ၏ လျှောက်ထားမှုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေမှု အဖြစ် ပြောင်းလဲဖွင့်လှစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆(၁) အရ စုံစမ်းမှုပြုလုပ်၍ ညွှန်ကြားခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်ခြင်း မရှိသဖြင့် ယင်းအမိန့်ကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ပြင်ဆင်ပယ်ဖျက်ရမည်။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုသည်။ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၅/၂၀၀၁ ၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက် သည်။ မော်လမြိုင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးမှုအမှတ် ၃၂၉၇/၂၀၀၀ တွင် ချမှတ်ခဲ့သည့် လျှောက်ထားခံရသူ၏ ဦးတိုက်လျှောက်လွှာကို ပလပ်သည့်အမိန့်ကို ပြန်လည်အတည်ပြုလိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၁

မတ်လ

၁ ရက်

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးစန်းတင့်ရီ နှင့် ဦးစိန်လှိုင်
တို့ရှေ့တွင်

ဒေါ်အိရဲ့နီတစ်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်*

မူးယစ်ဆေးဝါးကို ရောင်းချရန်အလို့ငှာ နေအိမ်တွင် သိုလှောင်ထားရှိ
သဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခံရသော အမှုတွင် အိမ်တွင်နေထိုင်
သူ တစ်ဦးဦးက ထိုအိမ်ကို ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာတွင် အသုံးပြု
ပါက ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းရန်သင့်-မသင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူးယစ်ဆေးဝါးကိုရောင်းချရန်အလို့ငှာ နေအိမ်
တွင် သိုလှောင်ထားရှိသဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သော အမှုတွင် အိမ်
ပိုင်ရှင် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်မှာ အဓိကမဟုတ်ပေ။
အိမ်တွင်နေထိုင်သူ တစ်ဦးဦးက ထိုအိမ်ကို ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာတွင်
အသုံးပြု-မပြုသာ အဓိကဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်ကို မူးယစ်ဆေးဝါး

---

* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁ (မန္တလေး)။
+ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၇ (ခ) တွင်ချမှတ်သော ၁၇-၅-၉၉
ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) ၏အမိန့်ကို အထူးအယူခံမှု။

၂၀၀၁
ဒေါ်အိရဲ့နီတစ်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားရာတွင် အသုံးပြုကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပါက
၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများ
ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၄ (ခ) အရ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်း
ရမည် ဖြစ်သည်။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးခင်အောင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးမျိုးချစ်
ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး

ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး (တာချီလိတ်ခရိုင်) ၏ ပြစ်မှုကြီးအမှတ်
၄၉/၉၇ တွင် တရားခံ ဒေါ်အိရဲ့နီတစ် ပါ ၄ ဦးအပေါ်တွင် ၁၉၉၃
ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ
ဥပဒေအရ တရားစွဲဆိုခဲ့ရာ ၁-တရားခံ ဒေါ်အိရဲ့နီတစ်နှင့် ၃-တရားခံ
အိုက်ကျောက်တို့အား အမှုမှအပြီးအပြတ်လွှတ်ပြီး၊ ၂-တရားခံ စိုင်းဆိုင်
လှိုင်အား ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော
ဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ်
(၃၀) နှစ်၊ ၄-တရားခံ နန်းခမ်းတစ်အား ၎င်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)/ ၂၁
အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။
ထိုသို့အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် သက်သေခံပစ္စည်း မြေနှင့်အိမ်ကိုလည်း
ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

သက်သေခံပစ္စည်း မြေနှင့်အိမ်ကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ်
သိမ်းဆည်းစေရန် ချမှတ်သောအမိန့်ကို ဒေါ်အိရဲ့နီတစ်က မကျေနပ်၍
တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ်
၂၇ (ခ) / ၉၉ အရ လျှောက်ထားရာ အကျဉ်းနည်းပလပ်သည်။ ယင်း
အမိန့်ကို ဒေါ်အိရဲ့နီတစ်က မကျေနပ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေ
လျှောက်လွှာ (အထူးအယူခံ) ကို ဆက်လက် လျှောက်ထားရာ

အောက်ပါပြဿနာကို စုံညီခုံရုံး (ယခု အထူးအယူခံခုံရုံး) ဖြင့် ကြားနာ နိုင်ရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

“ဒေါ်အိရဲ့နီတစ်အား အမှုမှအပြီးအပြတ်လွတ်ခဲ့သဖြင့် ရှာဖွေ ပုံစံ သက်သေခံ (ည) ဖြင့် သိမ်းဆည်းခဲ့သော မရွှေ့မပြောင်း နိုင်သည့်ပစ္စည်းကို ဒေါ်အိရဲ့နီတစ်သို့ ပြန်လည်ပေးရမည် ဖြစ်သော်လည်း ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန် ချမှတ်ထားသည့် အမိန့်သည် ဥပဒေနှင့်ညီ-မညီ။”

အမှုဖြစ်ပွားပုံမှာ ၁၄-၁၂-၉၇ ရက်နေ့ ၁၂၀၀ နာရီအချိန်တွင် အောင်တံခွန်စီမံချက်အရ ရဲအုပ်စိုင်းလှမြင့်နှင့်အဖွဲ့သည် တာချီလိတ် မြို့၊ ဆန်ဆိုင်းအထက်ရပ်ကွက်၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ အမှတ်- ၇၂ နေ ဒေါ်အိရဲ့နီတစ်၏နေအိမ်သို့ ရယကဥက္ကဋ္ဌ ဦးအိုက်ဆော၊ အဖွဲ့ဝင် ဦးစိုင်းမင်းတို့နှင့်အတူ သတင်းအရ ဝင်ရောက်ရှာဖွေရာ ဒေါ်အိရဲ့နီတစ် ၏သားမက် စိုင်းဆိုင်လှိုင်၏ အိပ်ခန်းကုတင်ပေါ်တွင် ပိကော့ ထမင်းပေါင်းအိုး စက္ကူဖာအတွင်းမှ ပလပ်စတစ်ဖြင့်ထည့်လျက် စိတ်ကြွ ဆေးပြား အထုပ်ငယ်ပေါင်း (၄၅) ထုပ်၊ အရေအတွက် (၉၂၀၀၀)၊ အလေးချိန် (၉) ကီလို၊ တန်ဖိုး ၁၃၈ သိန်း၊ ယိုးဒယားစာတမ်းပါ ကတ်ထူဖာအတွင်းမှ ပလပ်စတစ်ဖြင့်ထည့်လျက် စိတ်ကြွဆေးပြား အထုပ်ငယ်ပေါင်း (၆၅)ထုပ်၊ အရေအတွက် (၁၃၀၀၀၀)၊ အလေးချိန် (၁၃) ကီလို၊ တန်ဖိုး ၁၉၅ သိန်း၊ ငွေဟောင်းပြား (၂၂) ပြား၊ ထိုင်းနိုင်ငံ သုံး ဘတ်ငွေ (၂၄၃၅၀) ဘတ်၊ မြန်မာကျပ်ငွေ ၇၉၀၀/-၊ ရွှေထည် လက်ဝတ်လက်စားများ၊ ဆယ်လူလာဖုန်း တစ်လုံး၊ မော်တော်ကား နှစ်စီး၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ် နှစ်စီးကိုလည်းကောင်း၊ အိမ်ရှင် ဒေါ်အိရဲ့နီ တစ် အိပ်ခန်းအတွင်းမှ ရွှေထည်လက်ဝတ်လက်စားများ၊ ဘတ်ငွေ၊ မြန်မာငွေများကိုလည်းကောင်း၊ အိုက်ကျောက်ထံမှ ဘတ်ငွေများကို လည်းကောင်း သိမ်းဆည်းရရှိ၍ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲ စေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေအရ အရေးယူပေးရန် ရဲအုပ်

၂၀၀၁
ဒေါ်အိရဲ့နံတစ်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

စိုင်းလှမြင့်က တာချီလိတ်မြို့ရဲ့စခန်းတွင် တိုင်ကြားရာမှ ပေါ်ပေါက် လာသော အမှုဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက အချင်းဖြစ် သက်သေခံ ပစ္စည်းများကို ဒေါ်အိရဲ့နံတစ်၏လက်ဝယ်မှ ရမိခြင်းလည်းမဟုတ်၊ ဒေါ်အိရဲ့နံတစ်၏ အစီအမံဖြင့် ထားရှိရာမှ ရမိခြင်းလည်းမဟုတ်သဖြင့် ဒေါ်အိရဲ့နံတစ်အား တရားသေလွတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ အချင်းဖြစ် သက်သေခံပစ္စည်းများသည် ဒေါ်အိရဲ့နံတစ်နှင့် လုံးဝပတ်သက်ခြင်း မရှိသဖြင့် အိမ်မှာလည်း အမှုနှင့်လုံးဝအကျုံးဝင်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ စိုင်းဆိုင်လှိုင်၏ ပြုလုပ်မှုများသည် ဒေါ်အိရဲ့နံတစ်နှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် အိမ်ကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းခြင်းမှာ လျော်ကန် ခြင်းမရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးက ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲ စေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၄ (ခ) တွင် ပြစ်မှုနှင့် သက်ဆိုင်သော မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းဟု ဖော်ပြထားကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှင်ဟုတ်-မဟုတ် အဓိကမဟုတ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် နေအိမ်နှင့် ဝိုင်းမြေပေါ်မှ စိတ်ကြွဆေးပြားများကို တွေ့ရှိရကြောင်း၊ ဒေါ်အိရဲ့နံတစ်သည် သားမက်တော်စပ်သူ တရားခံ စိုင်းဆိုင်လှိုင်နှင့် အတူနေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သက်သေခံအမှတ် (ည) ဖြင့် သိမ်းဆည်းသော နေအိမ်သည် 'ပြစ်မှုနှင့်သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းအိမ်ကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှန်ကန်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ဤအမှုတွင် ဒေါ်အိရဲ့နံတစ်ပိုင်သော နေအိမ်တွင် နေထိုင် သော သားမက်ဖြစ်သူ အမှတ်-၂ တရားခံ စိုင်းဆိုင်လှိုင်နှင့် သမီးဖြစ်သူ အမှတ်-၄ တရားခံ နန်းခမ်းတစ်တို့၏ အိပ်ခန်းအတွင်းမှ စိတ်ကြွ ဆေးပြား (၉၂၀၀၀) ပြား၊ အလေးချိန် (၉) ကီလို၊ စုစုပေါင်းတန်ဖိုး

၁၃၈ သိန်းကို သိမ်းဆည်းရရှိခဲ့ကြောင်း အငြင်းမပွားပေ။ စိုင်းဆိုင်လှိုင်၏ အိပ်ခန်းနှင့် ယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်အီရှဲ့န်တစ်၏အခန်းမှာ ကပ်လျက် ရှိသည်။ ရဲအုပ်စိုင်းလှမြင့်တို့အဖွဲ့က ဒေါ်အီရှဲ့န်တစ်၏နေအိမ်ကို ရှာဖွေစဉ် ဒေါ်အီရှဲ့န်တစ်လည်း ၎င်းအခန်းနားတွင်ရှိကြောင်း ရယက ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအိုက်ဆော (လိုပြ- ၂) က ထွက်ဆိုထားသည်ကိုတွေ့ရှိရသည်။

၂၀၀၁
ဒေါ်အီရှဲ့န်တစ်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ဤအခြေအနေတွင် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ ဒေါ်အီရှဲ့န်တစ်အား အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွတ်လိုက်သည် ဆိုရုံမျှဖြင့် ထိုအိမ်သည် ပြစ်မှုနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းမဟုတ်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၄ (ခ) တွင် ပြစ်မှုနှင့်သက်ဆိုင်သည့် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းဟု ဖော်ပြထားရာ မူးယစ်ဆေးဝါး တွေ့ရှိသောအိမ်မှာ ပြစ်မှုနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းဖြစ်သည်မှာ ယုံမှားဘွယ်မရှိပေ။ ထို့ပြင် အချင်းဖြစ်အိမ်ကို စိတ်ကြွဆေးပြားများကို ရောင်းချရန်အတွက် လက်ဝယ်ထားရှိသော နေရာအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့သည်မှာလည်း ထင်ရှား သည်။

တရားခံအား အမှုမှအပြီးအပြတ်လွတ်သော အမှုမျိုးတွင် သိမ်းဆည်းခဲ့သော သက်သေခံပစ္စည်းကို အသိမ်းခံရသူများသို့ ပြန်လည်ပေးအပ်ရန် တရားရုံးများက အစဉ်တစိုက် လက်ခံကျင့်သုံး သည်ဟု အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက ကိုးကားတင်ပြသော ဒေါ်ခင်စု ပါ ၂ နှင့် ဦးအုံးမောင် ပါ ၅^(၁)၊ ဦးမြမောင် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာ နိုင်ငံတော်^(၂)နှင့် ဒေါ်အုန်း နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ ၅^(၃) စီရင်ထုံးများမှာ ဤအမှုဖြစ်ရပ်နှင့်မတူပေ။ ယင်းအမှုများမှ သက်သေခံ

---

(၁) ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၆၂၀။
(၂) ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၅၅။
(၃) ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၄၉။

၂၀၀၁
ဒေါ်အိန္ဒိတစ်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပစ္စည်းများမှာ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းများမဟုတ်ဘဲ
အာရုံရှယ်ယာ၊ ရွှေထည်ပစ္စည်းနှင့် စိန်ထည်ပစ္စည်းများသာဖြစ်ပြီး လက်ရှိ
ထားခွင့်ရှိသူအား ပြန်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးကို ရောင်းချရန်အလို့ငှာ နေအိမ်တွင် သို့လှောင်
ထားရှိသဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သော အမှုတွင် အိမ်ပိုင်ရှင် မည်သူ
မည်ဝါ ဖြစ်သည်ဆိုသောအချက်မှာ အဓိကမဟုတ်ပေ။ အိမ်တွင်
နေထိုင်သူတစ်ဦးဦးက ထိုအိမ်ကို ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာတွင် အသုံးပြု-မပြု
သာ အဓိကဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်ကို မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်
ဖောက်ကားရာတွင် အသုံးပြုကြောင်းပေါ်ပေါက်ပါက ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊
မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေ
ပုဒ်မ ၂၄ (ခ) အရ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းရမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-ည) ဖြင့် သိမ်းဆည်းထား
သော မြေနှင့်အိမ်ကို ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး (တာချီလိတ်ခရိုင်) က
ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ
မှားယွင်းမှုမရှိပေ။

သို့အတွက် ဤအထူးအယူခံမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၁

ဖေဖော်ဝါရီလ

၂၃ ရက်

တရားရုံးချုပ်၊ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးခင်မောင်လတ်၊
တရားသူကြီး ဦးစန်းတင့်ရီ နှင့် ဦးစိန်လှိုင်
တို့ရှေ့တွင်

မောင်ဦး

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်*

အပြစ်ရှိကြောင်းဝန်ခံခြင်းဖြင့် တရားခံသည် မိမိအား ပြစ်မှုထင်ရှား
စီရင်ခြင်းမှာ မှန်ကန်မှုရှိ-မရှိ စောဒကတက်ခွင့်ကို ပိတ်ပင်
စေနိုင်သော်လည်း ပြင်ဆင်မှုတရားရုံးက တရားမျှတမှုရှိ-မရှိ
စိစစ်ပိုင်ခွင့်ကိုမူ ပိတ်ပင်ထားခြင်းမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံခြင်းဖြင့် တရားခံသည်
မိမိအား ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းမှာ မှန်ကန်မှုရှိ-မရှိ စောဒကတက်ခွင့်
ကို ပိတ်စေနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ပြင်ဆင်မှုတရားရုံးက တရားမျှတမှု
ရှိ-မရှိ စိစစ်ပိုင်ခွင့်ကိုမူ ပိတ်ပင်ထားခြင်းမရှိ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး
ဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ အရ ပြင်ဆင်မှုတရားရုံးသည် တရားဥပဒေ
တိမ်းစောင်းမှုကို တားဆီးခွင့်ရှိသည်။ တားဆီးရန်လည်း တာဝန်ရှိသည်။

---

* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၂၄ (မန္တလေး)။
+ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၃၀ (ခ) တွင် ချမှတ်သော
၅-၄-၂၀၀၁ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) ၏အမိန့်ကို အထူးအယူခံမှု။

၂၀၀၁
မောင်ဦး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လူသတ်မှုဖြင့် သိမ်းဆည်းခဲ့သော ဓားမှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာတွင် အသုံးပြုသည့် လက်နက်ဟုတ်-မဟုတ် အသေးစိတ်စစ်ဆေးပြီး ဆုံးဖြတ်ရမည့်အစား ၁၈၉၈ ခုနှစ်၊ လက်နက်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (င) အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့် အချက်အပေါ် အခြေပြု၍ လူသတ်မှုတွင် အသုံးပြုသည့် ဓားဖြစ်သည်ဟု ထည့်သွင်းစဉ်းစားမည်ဆိုပါက တရားခံအဖို့ များစွာထိခိုက်နစ်နာစေသည့်အပြင် ကြီးလေးသည့်ပြစ်ဒဏ်ကိုလည်း မလွဲမသွေချမှတ်ခြင်းခံရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားခံမောင်ဦးသည် ၎င်းအပေါ် ၁၈၉၈ ခုနှစ်၊ လက်နက်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (င) အရ တင်ထားသည့် စွဲချက်၏ သဘောသဘာဝကို လုံးဝမသိဘဲ အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံချက်အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းမှ အယူခံဝင်သော အမှုများတွင် ဗဟိုတရားရုံး၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်များကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၂ အရ ကန့်သတ်ထားသော်လည်း ယင်းကိစ္စများ၌ ပြင်ဆင်မှုအာဏာများကို အလားတူကန့်သတ်ထားခြင်း မရှိသည့်အပြင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ မူလဘူတအာဏာကို ကျင့်သုံးလျက် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းနှင့် ပြစ်ဒဏ်ကို ပယ်ဖျက်နိုင်သည်။

- လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးလှကို၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးမျိုးချစ်၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး
ရှေ့နေချုပ်ရုံးခွဲ (မန္တလေး)

ပုသိမ်ကြီးမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၅၅၅/၉၉ တွင် အယူခံတရားလို မောင်ဦးအား ၁၈၉၈ ခုနှစ်၊ လက်နက်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (င) အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ်

၁ နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်အပေါ် မောင်ဦးက မကျေနပ်၍၊ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး (မန္တလေးခရိုင်)၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၂/၂၀၀၀ တွင် အယူခံဝင်ရာ အကျဉ်းနည်းပလပ်ခံရ သဖြင့် ဆက်လက်၍ တရားရုံးချုပ်သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၃၁ (ခ)/၂၀၀၀ တွင် လျှောက်ထားရာ အောင်မြင်မှုမရှိ၍ တရားစီရင် ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုရန် တရားရုံးချုပ်သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာအမှတ် ၁၈၂/၂၀၀၀ တွင် လျှောက်ထားရာ အောက်ပါပြဿနာကို စုံညီခုံရုံးဖြင့် ပြန်လည်ကြားနာ ရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

၂၀၀၁
 မောင်ဦး
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်

“လူသတ်မှုဖြင့် စွပ်စွဲခြင်းခံရသူ မောင်ဦးထံမှ သိမ်းဆည်းခဲ့ သော သက်သေခံဓားနှင့်စပ်လျဉ်း၍ လက်နက်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉ (င) ဖြင့် တရားစွဲဆိုခဲ့ရာ စွဲချက်တင်စဉ်က ဝန်ခံမိ သည့် အချက်အပေါ် အခြေပြု၍ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်ညီ-မညီ။”

အမှုမှာ ၂၄-၁၀-၉၉ ရက်နေ့ နံနက် ၁ နာရီအချိန်တွင် မောင်ဦးသည် ၁၄ လက်မရှိ ဓားဦးချွန်တစ်လက်ကို ကိုင်၍ ကျောက် တော်ကြီးဘုရားပွဲသို့ သွားကြောင်း၊ ၎င်းနှင့်အတူ လင်းလင်း (ခ) ထွန်းထွန်းလင်း၊ သန့်ဇင်ဝင်းတို့သည် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကိုခေါ်၍ ရန်ကင်းတောင်သွား ကားလမ်းဘေးရှိ နန်းဦးလွင်ရွာအရှေ့ဘက်၊ ကန်လယ်ကားလမ်း တောင်ဘက်ခြမ်းအစပ်၌ မုဒိမ်းကျင့်သတ်ဖြတ်ခဲ့ ကြောင်း၊ သတ်ဖြတ်ရာ၌ အသုံးပြုခဲ့သောဓားကို မောင်ဦးမှ ဦးဖိုးနီ၊ ဦးလှအောင်တို့ရှေ့တွင် ၎င်း၏တံ၌ဝှက်ထားသည့်နေရာမှ ထုတ်ဖော် ပေးအပ်သဖြင့် ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းပြီး ၎င်းတို့အပေါ် ဥပဒေအရ အရေးယူပေးရန် ရဲအုပ်စိန်ဝင်းက တရားလိုပြုလုပ်၍ ပုသိမ်ကြီးရဲစခန်း ၌ တိုင်ချက်ရေးဖွင့်သော အမှုဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက အခြား အချက်အလက်များ

၂၀၀၁
မောင်ဦး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

အပြင် အမျိုးသမီးအသတ်ခံရသည့် အလောင်းနှင့်ပတ်သက်၍
မောင်လင်းလင်း (ခ) ထွန်းထွန်းလင်းနှင့် မောင်ဦးတို့ကို ဖမ်းဆီးခဲ့
ကြောင်း၊ အလောင်းအနီး၌တွေ့ရှိသည့်ဓားကို ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်း
ရာတွင် မောင်လင်းလင်း (ခ) ထွန်းထွန်းလင်းအား ပစ္စည်းပေးအပ်သူ
အဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုးစေခဲ့ကြောင်း၊ မောင်ဦး၏မိဘများ နေထိုင်
သည့်တဲမှ တွေ့ရှိရသည့်ဓားကို ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းရာတွင်
ပစ္စည်းပေးအပ်သူအဖြစ် မောင်ဦးအား လက်မှတ်ရေးထိုးစေခဲ့ကြောင်း၊
၎င်းတို့ကို မန္တလေးခရိုင်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ်
၂၀၃/၂၀၀၀ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ ဖြင့် တရားစွဲဆိုထား
ကြောင်း၊ အဆိုပါဓားကို ကိုင်ဆောင်သွားလာမှုဖြင့် ပုသိမ်ကြီးမြို့နယ်
တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၅၅၅/၉၉ တွင် လက်နက်
အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (င) ဖြင့် တရားစွဲခဲ့ရာ စွဲချက်တင်စဉ်က အပြစ်
ရှိကြောင်း ဝန်ခံခဲ့၍ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် ၁ နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်
ချမှတ်ခံရကြောင်း၊ မောင်ဦးမှာ သက်သေခံဓားကို ကိုင်ဆောင်၍
သွားလာနေသည်ကို မြင်တွေ့ရသူမရှိပါဘဲလျက် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်း
မှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ ယင်းသို့ မှားယွင်းချမှတ်သောအမိန့်ကို အတည်ပြု
သည့် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး (မန္တလေးခရိုင်) နှင့် တရားရုံးချုပ်အမိန့်
တို့မှာလည်း မှားယွင်းကြောင်း၊ မောင်ဦးအပေါ် လက်နက်အက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၁၉ (င) အရ စွဲချက်တင်စဉ်အခါက စွဲချက်၏သဘောသဘာဝ
မသိနားမလည်၍ အပြစ်ရှိသည်ဟု ဝန်ခံခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊
ထိုကဲ့သို့သောအမှုတွင် ချမှတ်သောပြစ်ဒဏ်ကို ပယ်ဖျက်၍ အမှုကို
အစမှပြန်လည်စစ်ဆေးစေရန် ဖန်ပိန်မွေး ပါ ၈ နှင့် ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ အမှု^(၁) တွင် စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားကြောင်း စသည်ဖြင့်
အသေးစိတ်တင်ပြ လျှောက်လဲသည်။

(၁) ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး (လွှတ်တော်)၊ ၂၅၅။

၂၀၀၁
 မောင်ဦး
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်

နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံးခွဲ
 မှ ညွှန်ကြားရေးမှူးက အမှုတွဲရှိသက်သေခံချက်များအရ ၂၄-၁၀-၉၉
 ရက်နေ့တွင် မောင်ဦးသည် ကျောက်တော်ကြီးဘုရားပွဲသို့ ဓားကို
 ကိုင်ဆောင်သွားကြောင်း၊ ၁၁-၁၁-၉၉ ရက်နေ့တွင် မောင်ဦးသည်
 မောင်လင်းလင်း (ခ) ထွန်းထွန်းလင်း၊ သန့်ဇင်ဝင်းတို့နှင့်အတူ ရန်ကင်း
 တောင်သွား ကားလမ်းဘေး၌ အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား မုဒိမ်းကျင့်၍
 သတ်ရာတွင် အသုံးပြုခဲ့သောဓားဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုပြီး ၎င်း၏မိဘ
 များနေထိုင်သည့်အိမ်မှ ထုတ်ဖော်ပေးအပ်ခဲ့၍ ရှာဖွေပုံစံဖြင့်သိမ်းဆည်း
 ခဲ့ကြောင်း၊ မောင်ဦးအပေါ် လက်နက်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (င) ဖြင့်
 စွဲချက်တင်စဉ်က အပြစ်ရှိကြောင်းဝန်ခံခဲ့သဖြင့် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့ခြင်း
 ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၂ တွင် ချမှတ်သည့်
 ပြစ်ဒဏ်မှာ ပြင်းထန်သည့်အချက်၊ တရားဥပဒေနှင့်မညီသည့် အချက်
 ကိုသာ တင်ပြခွင့်ရှိကြောင်း၊ လက်နက်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (င) အရ
 ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကို အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်အထိ ချမှတ်ခွင့်
 ရှိကြောင်း၊ မောင်ဦးအပေါ် အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် ၁ နှစ် ကျခံစေရန်
 ချမှတ်သည့်အမိန့်မှာ များလွန်းသည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း
 အသေးစိတ်တင်ပြ လျှောက်လဲသည်။

မူလရုံးအမှုတွဲကို လေ့လာကြည့်ရာတွင် တရားလို ရဲအုပ်
 (စခန်းမှူး) စိန်ဝင်း (လိုပြ-၁) နှင့် ဦးဖိုးနီ (လိုပြ- ၂) တို့၏ ထွက်ဆိုချက်
 များအရ ၁၁-၁၁-၉၉ ရက်နေ့က ကျောက်တော်ကြီးဘုရားပွဲမှအပြန်
 မောင်ဦးနှင့်အတူ မောင်လင်းလင်း (ခ) ထွန်းထွန်းလင်း၊ သန့်ဇင်ဝင်း
 တို့လိုက်ပါလျက် မန္တလေး-ရန်ကင်းတောင်ကားလမ်း တောင်ဘက်၊
 နန်းဦးလွင်ရွာအရှေ့ဘက်၌ မိန်းမတစ်ဦးအား ခေါ်ဆောင်လာပြီး မုဒိမ်း
 ကျင့်သတ်ခဲ့ရာတွင် အသုံးပြုခဲ့သောဓားကို ၎င်း၏နေအိမ်၌ဝှက်ထား
 ကြောင်း ပြောပြသဖြင့် တရားခံမောင်ဦး လိုက်ပါလျက် အရိုးအသွား
 ၁၄ လက်မခန့်ရှိ ဓားဦးချွန်တစ်ချောင်းကို ထုတ်ဖော်ပေးအပ်သဖြင့်

၂၀၀၁
မောင်ဦး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ရှာဖွေပုံစံသက်သေခံအမှတ် (ခ) ဖြင့် သိမ်းဆည်းခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

သိမ်းဆည်းခဲ့သော ဓားနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မောင်ဦးအပေါ် ပုသိမ် ကြီးမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၅၅၅/၉၉ တွင် လက်နက်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (င) ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မန္တလေးခရိုင် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၂၀၃/၉၉ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ ဖြင့်လည်းကောင်း တရားစွဲဆိုထားသည်ကို တွေ့ရှိ သည်။ လူသတ်မှုနှင့်သက်ဆိုင်သည့် စီရင်ထုံးများကို လေ့လာကြည့်ရာ တွင် လူသတ်မှုဖြင့် သိမ်းဆည်းခဲ့သော ဓားနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားခံ အပေါ် လက်နက်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (င) ဖြင့် စွဲဆိုခဲ့ဘူးခြင်း မရှိ ကြောင်း တွေ့ရသည်။ သိမ်းဆည်းခဲ့သည့်ဓားမှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာတွင် အသုံးပြုသည့်လက်နက်ဟုတ်-မဟုတ် အဆုံးအဖြတ်ပြုရမည်ဖြစ်ပြီး အများပြည်သူသွားလာသည့်နေရာ၌ လက်နက်စွဲကိုင်သွားလာခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်မှုမရှိ၍ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရပေသည်။

၁၈၉၈ ခုနှစ်၊ လက်နက်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (င) ပြစ်မှု ကျူးလွန်ရန် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသော အောက်ပါ ပြစ်မှုအင်္ဂါရပ်များနှင့် ညီညွတ်ဖို့လိုသည်-

“လိုင်စင်အရ ခွင့်ပြုထားသည့် နည်းလမ်းမှတစ်ပါး မည်သူမျှ လက်နက်စွဲကိုင်၍ သွားလာခြင်းမပြုရ။”

အထက်ဖော်ပြပါ အချက်အရဆိုလျှင် အများပြည်သူတို့ သွားလာသည့်လမ်းပေါ်၌ လက်နက်စွဲကိုင်၍ သွားလာခြင်းကို ခွင့်မပြု သည့်သဘောမျိုး ဖြစ်သည်။ မောင်ဦးသည် ကျောက်တော်ကြီးဘုရား ပွဲခင်းတွင် ဓားစွဲကိုင်လျက် သွားလာနေစဉ် ဖမ်းဆီးခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထား တစ်စုံတစ်ရာတင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိပေ။ ထိုကဲ့သို့ အထောက်အထား တင်ပြနိုင်ခြင်းမရှိပါဘဲလျက် ပုသိမ်ကြီးမြို့နယ် တရားရုံးက မောင်ဦးအပေါ် ၁၈၉၈ ခုနှစ်၊ လက်နက်အက်ဥပဒေပုဒ်မ

၁၉ (င) အရ စွဲချက်တင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ စွဲချက်တင်စဉ် မောင်ဦးက အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံခဲ့သဖြင့် အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် ၁ နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၂ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“အထက်တွင် မည်သို့ပင်ပါရှိသော်လည်း တရားခံက အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံ၍ စက်ရှင်ရုံးကဖြစ်စေ၊ ပထမတန်းရာဇဝတ်တရားသူကြီးကဖြစ်စေ ယင်းဝန်ခံချက်အရ ၎င်းအပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ထားရာတွင် ပြစ်ဒဏ်၏အတိုင်းအတာ သို့မဟုတ် တရားဝင်မှုနှင့်စပ်လျဉ်းသည်မှတစ်ပါး အယူခံဝင်ခွင့်မရှိစေရ”

သို့ဖြစ်ရာ အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံခြင်းဖြင့် တရားခံသည် မိမိအား ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းမှာ မှန်ကန်မှုရှိ-မရှိ စောဒကတက်ခွင့်ကို ပိတ်ပင်စေနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ပြင်ဆင်မှုတရားရုံးက တရားမျှတမှုရှိ-မရှိ စိစစ်ပိုင်ခွင့်ကိုမူ ပိတ်ပင်ထားခြင်းမရှိ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ အရ ပြင်ဆင်မှုတရားရုံးသည် တရားဥပဒေတိမ်းစောင်းမှုကို တားဆီးခွင့်ရှိသည်။ တားဆီးရန်လည်း တာဝန်ရှိသည်။ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် စံဖိုးချင် အမှု^(၂) တွင် ကြည့်ပါ။ သို့ဖြစ်၍ တရားခံသည် အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံပါက ပေါ်ပေါက်သည့် အရေးကြီးသော အကျိုးဆက်များကိုလည်းကောင်း၊ တင်ထားသော စွဲချက်၏ သဘောသဘာဝကိုလည်းကောင်း လုံးဝမသိဘဲ အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံခဲ့ပုံပေါ်သော အမှုတွင် ပြင်ဆင်မှုတရားရုံးက ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းကို ပြင်ဆင်နိုင်သည်။ ဖန်ပိန်မွေး ပါ ၈ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် အမှု^(၃) တွင် လမ်းညွှန်ထုံးဖြဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရှိသည်။

၂၀၀၁
မောင်ဦး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

(၂) ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်၊ ၂၀၂။

၂၀၀၁

မောင်ဦး

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

လူသတ်မှုဖြင့် သိမ်းဆည်းခဲ့သော ဓားမှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာ တွင် အသုံးပြုသည့် လက်နက်ဟုတ်-မဟုတ် အသေးစိတ်စစ်ဆေးပြီး ဆုံးဖြတ်ရမည့်အစား ၁၈၉၈ ခုနှစ်၊ လက်နက်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉(င) အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့် အချက်အပေါ် အခြေပြု၍ လူသတ်မှု တွင် အသုံးပြုသည့် ဓားဖြစ်သည်ဟု ထည့်သွင်း စဉ်းစားမည်ဆိုပါက တရားခံအဖို့ များစွာထိခိုက် နစ်နာစေသည့်အပြင် ကြီးလေးသည့် ပြစ်ဒဏ်ကိုလည်း မလွဲမသွေ ချမှတ်ခြင်းခံရတော့မည် ဖြစ်သည်။

SRI SAWARMAL V. THE UNION OF BURMA (U THEIN MAUNG) အမှု^(၃) တွင် အောက်ပါအတိုင်း လမ်းညွှန်ထုံးဖွဲ့ထားသည်-

HELD: Even when an accused person pleads "guilty" before it accepts the plea and enters a conviction, the trial court should consider whether the accused fully understands the nature of the charge, the facts of the case and the serious consequences which such a plea would entail.

HELD ALSO: Though the High Courts' powers are restricted by S.412 of the Criminal Procedure Code against entertaining appeals in cases where the accused has been convicted on his own plea of guilt, yet it's revisional powers in such matters are not similarly restricted, and at the same time, its inherent jurisdiction under S.561-A of the Criminal Procedure Code can be invoked to quash the conviction by sentence.

အထက်ပါစီရင်ထုံး လမ်းညွှန်ချက်အရ တရားခံမောင်ဦးသည် ၎င်းအပေါ် ၁၈၉၈ ခုနှစ်၊ လက်နက်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (င) အရ တင်ထားသည့် စွဲချက်၏ သဘောသဘာဝကို လုံးဝမသိဘဲ အပြစ်ရှိ

---

(၃) ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး (လွှတ်တော်ချုပ်)၊ ၃၃၁။

၂၀၀၁
မောင်ဦး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ကြောင်း ဝန်ခံချက်အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းမှာ အယူခံဝင်သောအမှု
များတွင် ဗဟိုတရားရုံး၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်များကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ
ပုဒ်မ ၄၁၂ အရ ကန့်သတ်ထားသော်လည်း ယင်းကိစ္စများ၌ ပြင်ဆင်မှု
အာဏာများကို အလားတူကန့်သတ်ထားခြင်း မရှိသည့်အပြင် ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ မူလဘူတအာဏာကို
ကျင့်သုံးလျက် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းနှင့် ပြစ်ဒဏ်ကို ပယ်ဖျက်နိုင်
သည်။ ဤအခြေအနေတွင် တရားရုံးချုပ်က မောင်ဦး၏ပြင်ဆင်မှုကို
ပလပ်ခဲခြင်းမှာ မှားယွင်းလျက်ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ သဘောရရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုသည်။ အယူခံတရားလို
မောင်ဦးအား ၁၈၉၈ ခုနှစ်၊ လက်နက်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (င) အရ
အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် ၁ နှစ် ကျခံစေရန် ချမှတ်သည့်အမိန့်နှင့် ယင်း
အမိန့်ကို အတည်ပြုသော မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး (မန္တလေးခရိုင်) နှင့်
တရားရုံးချုပ်တို့၏ အမိန့်တို့ကိုပယ်ဖျက်၍ မောင်ဦးအား အမှုမှအပြီး
အပြတ်လွတ်စေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးချစ်လွင် ရှေ့တွင်

ဦးအေးကိုကို

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ့*

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၁ (၁) အရ နောက်တိုး တရားခံ ထည့်သွင်းခြင်းကို တရားခံပြေးမှုတွင် ကျင့်သုံးခွင့် ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၂ (၁) အရ စစ်ဆေးသော တရားခံပြေးမှုသည်စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု(INQUIRY) သို့မဟုတ်စစ်ဆေးစီရင်မှု (TRIAL) မဟုတ်၊ တရားစီရင်ရေး ဆိုင်ရာဆောင်ရွက်မှု(JUDICIAL PROCEEDING)သာဖြစ်ကြောင်း၊ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေသည့် တရားခံပြေး၏ မျက်ကွယ်တွင် သက်သေခံချက်ရယူခြင်း၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်သည် အနာဂါတ် ကာလတွင် တရားခံကို ဖမ်းဆီးရမိပြီး တရားစွဲဆို တင်ပို့လာသည့် အခါ ၎င်းအပေါ်အသုံးပြုနိုင်ရန်အတွက် ရေးမှတ်ယူခြင်းမျှသာ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် U BA HLAING Vs. BA LABUX SODANI အမှု တွင် လည်းပြဆိုထားသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၁ (၁) တွင် သက်သေခံချက်များအရ တရားရုံးသို့ ရောက်ရှိနေသော မည်သူကို မဆိုစုံစမ်းစစ်ဆေးရန် (INQUIRY) သို့မဟုတ် စစ်ဆေး စီရင်ရန် (TRIAL) အလို့ငှာ ထိုသူကို တရားရုံးက အရေးယူဆောင်ရွက်နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်အရ နောက်တိုး

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၈၆(ခ)
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆၄၆ တွင် ချမှတ်သော ၈.၈.၂၀၀၁ ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

ဦးအေးကိုကို
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

တရားခံထည့်သွင်းခြင်းကို စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု (သို့မဟုတ်) စစ်ဆေးစီရင်
မှုတွင်သာ သုံးစွဲခွင့်ရှိကြောင်း မြင်သာသည်။ တရားခံပြေးမှုသည်
တရားစီရင်ရေးဆိုင်ရာ ဆောင်ရွက်မှုဖြစ်သဖြင့် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု
(သို့မဟုတ်) စစ်ဆေးစီရင်မှုတွင်သာ ကျင့်သုံးခွင့်ရှိသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၁ (၁) အရ နောက်တိုးတရားခံထည့်သွင်း
ခြင်းကို တရားခံပြေးမှုတွင် ကျင့်သုံးခွင့်ရှိမည် မဟုတ်ပေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးမင်းရှင်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်- ၁။ ဒေါ်ညိုညို
လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး
ရှေ့နေချုပ်ရုံး။
၂။ ကိုယ်တိုင်(မလာ)

ကျောက်တံတားမြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေမှု
အမှတ် ၁၆၁ / ၂၀၀၀ တွင် ထွက်ပြေး တရားခံဦးထွန်းဦးအပေါ်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ
၅၁၂ဖြင့် အရေးယူတရားစွဲဆိုတင်ပို့ခဲ့သည်။ အမှုမှ သက်သေများကို
စစ်ဆေးပြီးနောက် ထွက်ပြေး တရားခံဦးထွန်းဦး အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်
ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၈၇ နှင့် ၈၈ အရ ဆောင်ရွက်ရန် အမိန့်ချ
မှတ်ခဲ့ပြီး တရားလိုပြသက်သေတစ်ဦးဖြစ်သည့် ဦးအေးကိုကိုကို ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၁ (၁) အရ အမှုတွင် တရားခံတစ်ဦး
အဖြစ် ထည့်သွင်းအရေးယူရန် အမိန့်ချမှတ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှု
ကြီး ဖွင့်လှစ်ဆောင်ရွက်ရန် ညွှန်ကြားသည့် အမိန့်တစ်ရပ်ချမှတ်ခဲ့
သည်။ အဆိုပါ အမိန့်ကို ဦးအေးကိုကိုက မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်
တိုင်းတရားရုံးသို့ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် - ၆၄၆ / ၂၀၀၁
အဖြစ် တင်သွင်းလျှောက်ထားရာ ပလပ်ခံရသဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့
ဤပြင်ဆင်မှုကို ဆက်လက်လျှောက်ထားလာခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုမှာ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေဦးထွန်းဦးသည် တရားရုံးချုပ်

ဦးအေးကိုကို
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ်-၁၅၂ / ၉၉နှင့် ၁၅၃ / ၉၉တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမှုလိုက်ပါဆောင်ရွက်ခန့်နှင့် စရိတ်များအပြင် အမှုအနိုင် ရရေးအတွက် တာဝန်ရှိသူများကို ပေးရန်ဟု အကြောင်းပြပြီး ငွေများအကြိမ်ကြိမ် တောင်းခံရယူခဲ့သဖြင့် ဦးထွန်းဦးအပေါ် ဥပဒေအရ အရေးယူပေးရန်ဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်ယဉ်မင်းအေးက ကျောက်တံတားရဲစခန်းတွင် တရားလို ပြုလုပ်အမှုဖွင့် တိုင်ကြားရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အမှုဖြစ်သည်။

ဦးထွန်းဦးသည် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေသဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂၀၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၁၂ အရ အရေးယူ တရားစွဲဆို တင်ပို့ခဲ့သည်။

လျှောက်ထားသူ ဦးအေးကိုကို၏ ရှေ့နေက ကျောက်တံတားမြို့နယ် တရားရုံးပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေမှုအမှတ် ၁၆၁ / ၂၀၀၀ သည် တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေဦးထွန်းဦး အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂၀၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၁၂ အရ အရေးယူဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် အမှုသာဖြစ်ကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၁၂ (၁) အရ သက်သေခံချက်ရယူခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် တရားခံအား ဖမ်းဆီးရမိသည့်အခါ ၎င်းအပေါ်တွင် အသုံးပြုရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တရားခံပြေးမှုတွင် ရယူသည့် သက်သေခံချက်အရ နောက်တိုးတရားခံထည့်သွင်းသည့် အစဉ်အလာသာမက လေ့လာတွေ့ရှိရခြင်း မရှိကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူကို နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းနိုင်လောက်သည့် ငြိစွန်းသည့် သက်သေခံချက် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူကို တရားခံပြေးဦးထွန်းဦးအပေါ် ရယူသည့် သက်သေခံချက်ဖြင့် နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းအရေးယူခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှားယွင်းနေပြီး လျှောက်ထားသူအတွက် လွန်စွာနစ်နာရကြောင်း၊ ပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုပြီး မြို့နယ်ရုံးအမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သည် တိုင်းတရားရုံးအမိန့်များကို ပယ်ဖျက်ရန်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် တင်ပြသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံး လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက တရားခံပြေးဦးထွန်းဦးက ဒေါ်ယဉ်မင်းအေးထံမှ ငွေများ ရယူသည့်ကိစ္စတွင် လျှောက်ထားသူပါဝင်ကြောင်းမှာ အမှုတွင် ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိကြောင်း၊

ဦးအေးကိုကို
နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ဒေါ်ယဉ်မင်းအေးက အမှုဖွင့်တိုင်ကြားရာတွင် လျှောက်ထားသူကို ထည့်သွင်းတိုင်ကြားခြင်း မရှိသကဲ့သို့ အထူးစုံစမ်းစစ်ဆေးရေးဦးစီးဌာနက စုံစမ်းဖော်ထုတ် တရားစွဲဆိုရာတွင် လျှောက်ထားသူကို ထည့်သွင်းတိုင်ကြားခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူ၏ ပြင်ဆင်မှုအပေါ် သင့်မြတ်သည့် အမိန့်ချမှတ်ရန် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် တင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်ယဉ်မင်းအေးသည် ရုံးရှေ့သို့လာရောက် လျှောက်လဲတင်ပြခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

အမှုတွဲရှိ သက်သေခံချက်များကို လေ့လာကြည့်ရာ ထွက်ပြေး တရားခံ ဦးထွန်းဦးသည် တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားသူသည် ဦးထွန်းဦး၏ တပည့်ရှေ့နေတစ်ဦးဖြစ်သည်။ တရားရုံးချုပ်(မန္တလေး)သို့ လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်ယဉ်မင်းအေး၏ အဖွား ဒေါ်လှရင် တင်သွင်းသည့် တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် - ၁၅၂ / ၉၉ နှင့် ၁၅၃ / ၉၉ တွင် ဒေါ်လှရင်၏ ရှေ့နေအဖြစ်လိုက် ပါဆောင်ရွက်သည်။ အဆိုပါတရားမပြင်ဆင်မှုများတွင် လျှောက်ထား ခံရသူ ဒေါ်ယဉ်မင်းအေး၏ မိခင် ဒေါ်အေးအေးသည် လျှောက်ထားခံ ရသူအဖြစ် ပါဝင်ပြီး လျှောက်ထားသူသည် ဒေါ်အေးအေး၏ ရှေ့နေ အဖြစ်လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။ အဆိုပါ အမှုများတွင် ထွက်ပြေး တရားခံ ဦးထွန်းဦးသည် ရှေ့နေကျပ် နှစ်သိန်းဖြင့် လိုက်ပါဆောင် ရွက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားသူသည် ဦးထွန်းဦးအတွက် ရှေ့နေကျပ် နှစ်သိန်းအနက် ကျပ် တစ်သိန်းကို ဦးထွန်းဦး မရှိသဖြင့် ဦးထွန်းဦး၏ ရုံးခန်းတွင် လက်ခံရယူခဲ့ဘူးသည်ဟုဆိုသည်။ အဆိုပါ တရားမပြင်ဆင်မှုများ အောင်မြင်ရေးအတွက် တာဝန်ရှိသူများကို ပေးရန်ဟုအကြောင်းပြ၍ ထွက်ပြေးတရားခံဦးထွန်းဦးက လျှောက်ထား ခံရသူ ဒေါ်ယဉ်မင်းအေးထံမှ (၅) ကြိမ် 'အလီလီစုစုပေါင်း (၁၆၄၀၀၀၀) ကို လက်ခံရယူခဲ့သည် စသည့် သက်သေခံချက်များ ပေါ်ပေါက်သည်။

ထွက်ပြေးတရားခံဦးထွန်းဦးက ဒေါ်ယဉ်မင်းအေးထံမှ ငွေ (၁၆၄၀၀၀၀) ကျပ်ရသည့်ကိစ္စတွင် လျှောက်ထားသူမပါဝင်ကြောင်း၊ လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်ယဉ်မင်းအေးက စွပ်စွဲတိုင်ကြားရာတွင်လည်း

ဦးအေးကိုကို
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ဦးထွန်းဦးတစ်ဦးတည်း အပေါ်တွင်သာ စွပ်စွဲတိုင်ကြားပြီး လျှောက်
ထားသူကို ထည့်သွင်းစွပ်စွဲတိုင်ကြားခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်
သည်။

လျှောက်ထားသူသည် ထွက်ပြေးတရားခံ ဦးထွန်းဦး၏ တပည့်
တစ်ဦးဖြစ်ပြီး တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး)တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် -
၁၅၂ / ၉၉ နှင့် ၁၅၃ / ၉၉ တွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်အေးအေး
၏ ရှေ့နေအဖြစ်လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရုံဖြင့် ထွက်ပြေးတရားခံဦးထွန်း
ဦးက လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်ယဉ်မင်းအေးတို့ အပေါ် လိမ်လည်မှု
ကျူးလွန်ရာတွင် ပါဝင် ပူးပေါင်း ကျူးလွန်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု
ကောက်ယူနိုင်သည့် သက်သေခံချက်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်
ပေ။

တရားရုံးသည် သက်သေခံချက်များကို တရားခံရှေ့တွင် ရယူရ
သည်။ သို့သော် တရားခံရုံးရှေ့သို့လာရောက်ခြင်းမှ ဥပဒေအရ ကင်း
လွတ်ခွင့် ပြုထားသည့် အမှုများတွင် သက်သေထွက်ချက်ကို
ယင်းတရားခံ၏ ရှေ့နေရှေ့တွင် ရေးသားမှတ်တမ်းတင်ရသည်။ အမှု
မှထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေသော တရားခံပြေးမှုတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်
ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၂ (၁) က ခွင့်ပြုသည့်အတိုင်း ယင်းတရားခံပြေး
၏ မျက်ကွယ်တွင် ရယူမှတ်တမ်းတင်ခွင့်ရှိသည်။ ယင်းသို့ ထွက်
ပြေးတိမ်းရှောင်နေသည့် တရားခံပြေး၏ မျက်ကွယ်တွင် သက်သေခံ
ချက်ရယူမှတ်တမ်းတင်ခွင့်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေက ခွင့်
ပြုထားသည့် သက်သေခံချက်နှင့် သက်ဆိုင်သည့် အထူးနည်းဥပဒေ
များ (SPECIAL RULES OF EVIDENCE) ဖြစ်သည်။

တရားခံပြေး၏ မျက်ကွယ်တွင် အစစ်ခံချက်ရယူထားသည့်
သက်သေသေဆုံးသွားလျှင်ဖြစ်စေ၊ ယင်းသက်သေသည် သက်သေခံနိုင်
စွမ်းမရှိလျှင်ဖြစ်စေ၊ ယင်းသက်သေလာရောက်ရေးအတွက်ကြန့်ကြာ၍
စရိတ်ကုန်ကျမှုနှင့် အဆင်မပြေမှု ပေါ်ပေါက်လျှင် ဖြစ်စေ၊ ယခင်
ရယူထားသော သက်သေခံချက်ကို တရားခံအား ပြန်လည်ဖမ်းဆီး
ရမိ၍ တရားစွဲဆိုသည့် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု (INQUIRY)(သို့မဟုတ်)
စစ်ဆေးစီရင်မှု (TRIAL) တွင်သက်သေခံချက်အဖြစ် အသုံးပြုရန်

ဦးအေးကိုကို

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ

နိုင်ငံတော်

သာဖြစ်ကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၂ (၁) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၂ (၁) အရ စစ်ဆေးသော တရားခံပြေးမှုသည် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု (INQUIRY) သို့မဟုတ် စစ်ဆေး စီရင်မှု (TRIAL) မဟုတ်၊ တရားစီရင်ရေးဆိုင်ရာဆောင်ရွက်မှု၊ (JUDICIAL PROCEEDING)သာဖြစ်ကြောင်း၊ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင် နေသည့် တရားခံပြေး၏ မျက်ကွယ်တွင် သက်သေခံချက်ရယူခြင်း၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်သည် အနာဂါတ်ကာလတွင် တရားခံကို ဖမ်းဆီး ရမိပြီး တရားစွဲဆို တင်ပို့လာသည့်အခါ ၎င်းအပေါ်အသုံးပြုနိုင်ရန် အတွက်ရေးမှတ်ယူခြင်းမျှသာဖြစ်ကြောင်းဖြင့် U BA HLAING Vs. BALABUX SODANI^(၁) အမှုတွင်လည်း ပြဆိုထားသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၁ (၁) တွင် သက်သေခံ ချက်များအရ တရားရုံးသို့ရောက်ရှိနေသော မည်သူကို မဆိုစုံစမ်းစစ် ဆေးရန် (INQUIRY) သို့မဟုတ် စစ်ဆေးစီရင်ရန် (TRIAL)အလို့ငှာ ထိုသူကို တရားရုံးက အရေးယူဆောင်ရွက်နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထား သည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်အရ နောက်တိုးတရားခံထည့်သွင်းခြင်းကို စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု (သို့မဟုတ်) စစ်ဆေးစီရင်မှုတွင်သာ သုံးစွဲခွင့်ရှိ ကြောင်းမြင်သာသည်။ တရားခံပြေးမှုသည် တရားစီရင်ရေးဆိုင်ရာ ဆောင်ရွက်မှုဖြစ်သဖြင့် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု (သို့မဟုတ်) စစ်ဆေး စီရင်မှုတွင်သာ ကျင့်သုံးခွင့်ရှိသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၁ (၁) အရ နောက်တိုး တရားခံထည့်သွင်းခြင်းကို တရားခံပြေး မှုတွင် ကျင့်သုံးခွင့်ရှိမည် မဟုတ်ပေ။

အထက်ဖော်ပြပါ သုံးသပ်ချက်များအရ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင် နေသော တရားခံပြေး ဦးထွန်းဦး အပေါ်အရေးယူဆောင်ရွက်သည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေမှုအမှတ် ၁၆၁ / ၂၀၀၀ တွင် လျှောက်ထားသူ ဦးအေးကိုကိုကို တရားခံအဖြစ်ထည့်သွင်းအရေးယူရန် ချမှတ်ခဲ့သည့် ကျောက်တံတားမြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်သည် ဥပဒေအရ မှန်ကန် ခြင်း မရှိပေ။

(၁) အတွဲ၁၄၊ရန်ကုန်၊ စာ - ၆၃၃။

ဦးအေးကိုကို
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုသည်။ ကျောက်တံတားမြို့နယ်
တရားရုံးပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေမှုအမှတ် ၁၆၁ / ၂၀၀၀ တွင် လျှောက်
ထားသူ ဦးအေးကိုကို အား နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းအရေး
ယူရန်နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီး ဖွင့်လှစ်ဆောင်ရွက်ရန် ချမှတ်သည့်
အမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုသည့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏
အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီး ၎င်းအား အမှုမှ လွတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှု

ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးခင်မောင်လတ်၊
တရားသူကြီး များဖြစ်ကြသော ဦးစိန်လှိုင်နှင့် ဦးစန်းတင့်ရီ
တို့ရှေ့တွင်

ဒေါ်အေးအေးပြုံးပါ - ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

ဒေါ်အေးအေးပြုံးက အရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ်သက်သေခံ(ဃ)
၌ ဖော်ပြထားသည့် ရောင်းချသည့် မြေကွက်၏ နှစ်
(၆၀) ဂရန်ကို (၂) လအတွင်းရရှိအောင်နှင့် အိမ်သုံး
လျှပ်စစ်မီတာရရှိရန် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးရန် ပျက်
ကွက်မှုသည် ကတိကဝတ်ဖောက်ဖျက်ရာကျခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒေါ်အေးအေးပြုံးက အချင်းဖြစ်
မြေကွက်အမှတ် (၅၄) ကို နန်းမြင့်ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှ အရောင်း
အဝယ်စာချုပ်သက်သေခံ(၂) အရ ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ထိုသို့ ဝယ်ယူခဲ့
သော မြေကွက်ကို ဒေါ်အေးအေးပြုံးက ဒေါ်စိန်စိန်ရီသို့ အရောင်း
အဝယ်ကတိစာချုပ်သက်သေခံ (ဃ)ကို ချုပ်ဆို၍ ရောင်းချခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ စာချုပ်ပြုလုပ်စဉ်အခါက ဒေါ်အေးအေးပြုံးတို့မှာ မြေကွက်
အမှတ် (၅၄) ရှိသည်။ မြေကွက်အမှတ် (၅၄)မရှိဘဲနှင့် မရှိသော
မြေကွက်အမှတ် (၅၄) ကို လွှဲအပ်ပေးပါသည်ဟု လိမ်လည်လှည့်
ဖြားကာ မြေကွက်ချင်းလဲလှယ်ရောင်းချခြင်း ငွေကျပ်သိန်း (၂၀၀)

---

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁၁။
+ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၆၂၄ တွင်
ချမှတ်ထားသော ၁၁.၁.၂၀၀၁ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်(မန္တလေး)၏
အမိန့်ကို အထူးအယူခံမှု။

ကို ရယူခဲ့ခြင်းမဟုတ်။

ဒေါ်အေးအေးပြုံး

ပါ

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ

နိုင်ငံတော်

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဒေါ်အေးအေးပြုံးက အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ်သက်သေခံ (ဃ)၌ ဖော်ပြထားသည့် ရောင်းချသည့် မြေကွက်၏ နှစ် (၆၀) ဂရန်ကို (၂) လအတွင်း ရရှိအောင်နှင့် အိမ်သုံးလျှပ်စစ်မီတာရရှိရန် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးရန် ပျက်ကွက်မှု သည် ကတိကဝတ်ကို ဖောက်ဖျက်ရာကျပေမည်။ အမှုအင်္ဂါရပ် လက္ခဏာတို့သည် တရားမကြောင်းသာဆိုင်၍ ရာဇဝတ်ကြောင်းနှင့် မသက်ဆိုင်ဟု မစိန်ရင် ပါ(၂)နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် (ဦးဘသောင်း)^(၁) အမှုတွင် ထိုသို့ပင် လမ်းညွှန် ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးဇမာ၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ။
- အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးမျိုးချစ်၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံးခွဲ၊ မန္တလေး။

ချမ်းအေးသာစံမြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၃၉၃၆ / ၉၈ တွင် အယူခံတရားလိုများဖြစ်ကြသော ဒေါ်အေးအေးပြုံး ဦးခင်ဇော်အောင်တို့အား အမှုမှအပြီး အပြတ်လွှတ်သည့် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်အပေါ် ရှေ့နေချုပ်ရုံးက မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၆၂၄ / ၂၀၀၀ တွင် အယူခံဝင်ရာ တရားခံများအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၂) နှစ်စီကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်အပေါ် ဒေါ်အေးအေးပြုံးတို့က မကျေနပ်၍ တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရအထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုရန် တရားရုံးချုပ်သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေလျှောက်လွှာအမှတ် ၁၁ / ၂၀၀၁ (အထူး)တွင် လျှောက်ထားရာအောက်ပါပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ပြန်လည်ကြားနာရန်အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည် -

“ အမှုတွဲရှိသက်သေခံချက်များအရ လျှောက်ထားသူ ဒေါ်အေးအေးပြုံးနှင့် ဦးခင်ဇော်အောင်တို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ

၄၂၀ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှန်ကန်မှု ရှိ မရှိ။”

ဒေါ်အေးအေးပြုံး

ပါ

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ

နိုင်ငံတော်

အမှုမှာ တရားလိုမိသားစု ပိုင်ဆိုင်သော ချမ်းအေးသာစံမြို့နယ်၊ ချမ်းအေးသာစံ အနောက်ရပ်ကွက်၊ အကွက်အမှတ် (၅၈၈)၊ ဦးပိုင် အမှတ် (၁ - ဗ) ဘိုးဘပိုင် မြေယာအား တရားခံတို့ ဝယ်ယူထားသော လှိုင်မြို့နယ်၊ ကန်လမ်း၊ လမ်းသွယ်အမှတ် (၃)၊ အိပ်ချ် (၅၄) မြေ မှာနှစ် (၆၀) ဂရန်ရရှိပြီး၊ လျှပ်စစ်မီတာရှိကြောင်း၊ ယင်းမြေကွက် ကို ကျပ်သိန်း (၂၈၀) ထား၍ တရားလို မိသားစုပိုင်မြေကွက်အား ငွေကျပ်သိန်း (၈၀)ထားပြီး အလဲအလှယ်ပြုရန် အကြိမ်ကြိမ်ပြောဆို သဖြင့် (၁၂.၁.၉၈) ရက်နေ့တွင် မှတ်ပုံတင်အရောင်းအဝယ်စာချုပ် အမှတ် ၃၀၃၂ / ၉၈ ကိုချုပ်ဆိုပြီး၊ တရားခံတို့အား ငွေကျပ်သိန်း (၂၀၀) နှင့် မြေကွက်ကို လက်ရောက်ပေးအပ်ခဲ့သည်။ တရားခံတို့က လဲလှယ်သည့် မြေကွက်မှာ ၎င်းတို့ ပိုင်ဆိုင်သည့်မြေကွက် မဟုတ် သည့်အပြင် ဂရန်စာချုပ်နှင့် လျှပ်စစ်မီတာမရှိကြောင်း သိရှိရသည်။ တရားခံတို့က (၂)လအတွင်း ဂရန်လည်းမရ၊အရောင်းအဝယ်မှတ်ပုံတင် စာချုပ်ကို လည်းပေးအပ်ခြင်း မပြုဘဲ လိမ်လည်ရယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ၎င်းတို့အပေါ်ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ အရေးယူပေးရန် ဒေါက်တာ ခင်မောင်သန်းက တရားလိုပြုလုပ်၍ ချမ်းအေးသာစံမြို့နယ် တရားရုံး၌ ဦးတိုက်လျှောက်ထားစွဲဆိုသည့်အမှု ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုတို့၏ ရှေ့နေက အခြား အချက်အလက်များ အပြင် ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီနှင့် နန်းမြင့် ကုမ္ပဏီတို့ အကျိုးတူ ပူးပေါင်းဖော်ထုတ်သည့် မြေယာကွက်များအနက် ဦးပိုင်အမှတ် (၅၄) နှင့် (၅၅)တို့ကို ဒေါ်အေးအေးပြုံးက နန်းမြင့် ကုမ္ပဏီမှ ၂၁.၇.၉၇ ရက်နေ့တွင် အရောင်းအဝယ်စာချုပ် သက်သေခံ အမှတ် ၃ ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ ၁၂.၁.၉၈ ရက်နေ့တွင် မြေကွက် ချင်းလဲလှယ်သည့် စာချုပ်သက်သေခံအမှတ် (ခ)ကိုလည်းကောင်း၊ ၁၅.၁.၉၈ ရက်နေ့တွင် မြေကွက်ရောင်းချသည့် စာချုပ် သက်သေခံ အမှတ် (ဃ) ကို လည်းကောင်း၊ ဒေါ်အေးအေးပြုံးနှင့် ဒေါ်စိန်စိန်ရီ

၂၀၀၁

ဒေါ်အေးအေးပြုံး
ပါ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

တို့က ချုပ်ဆိုခဲ့ကြကြောင်း၊ ဒေါ်အေးအေးပြုံး ဝယ်ယူထားသည့် မြေကွက် (၂) ကွက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဒေါ်အေးအေးပြုံးအမည်ဖြင့် ဂရန်လျှောက်ထားကြောင်း၊ စာချုပ်တွင် (၂) လအတွင်းနှစ် (၆၀) ဂရန်ရမည်။ လျှပ်စစ်မီတာရမည်ဆိုသော ဖော်ပြချက်မှာ ကုမ္ပဏီ၏ တာဝန်သာဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးပိုင်အမှတ် (၅၄) နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာ ဦးတင်အေးနှင့် ဦးသန့်ဟန်တို့ ဂရန်လျှောက်ထားသည့် စာရင်းတွင် ပါဝင်နေ၍ နှစ်ဖက်ခေါ်ယူညှိနှိုင်းရာ ပြေလည်မှု မရှိ၍ ဆိုင်းငံ့ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုဘက်မှ တရားခံများအပေါ် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၌ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၂၁ / ၉၈ လည်းစွဲ ထားကြောင်း၊ ဒေါ်အေးအေးပြုံးက နန်းမြင့်ကုမ္ပဏီမှ အချင်းဖြစ် မြေကွက်ဝယ်ယူထားသဖြင့် မရှိသည့် မြေကွက်ကို ရှိလေဟန်ဖြင့် လှည့်ဖြားရောင်းချလဲလှယ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ကြောင်းပေါ်ပေါက်နေ၍ တရားရုံးချုပ်က ဒေါ်အေးအေးပြုံးနှင့် ဦးခင်ဇော်အောင်တို့အား ပြစ်မှု ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်း ကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

နိုင်ငံတော်အတွက်လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံးခွဲမှ ညွှန်ကြားရေးမှူးက တရားလို ဦးခင်မောင်သန်းမိသားစု ပိုင်ဆိုင်သည့် ချမ်းအေးသာစံအနောက်ရပ်ရှိ ဘိုးဘပိုင် မြေဦးပိုင် (၁-၂)အား ကျပ် ငွေသိန်း (၈၀) သတ်မှတ်ပြီး ဒေါ်အေးအေးပြုံး၊ ဦးခင်ဇော်အောင် တို့ပိုင်ဆိုင်သည့် ရန်ကုန်မြို့၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ကန်လမ်း၊ လမ်းသွယ် (၃)ရှိ အိမ်ချ် - ၅၄၊ နှစ် (၆၀) ဂရန်ရရှိပြီး၊ လျှပ်စစ်မီတာရှိမြေကွက် ကို ကျပ်သိန်း (၂၈၀)ထား၍ မြေအလဲအလှယ်ကတိစာချုပ်သက်သေ ခံအမှတ် (ခ)နှင့် မြေအရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ်သက်သေအမှတ် (၈) ချုပ်ဆိုပြီး ငွေ ကျပ်သိန်း (၂၀၀) ကို လက်ရောက်ပေးအပ်ခဲ့ ကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့ရှိအချင်း ဖြစ်မြေကွက်ကို အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ရန် သွားရောက်သည့်အခါ မြေကွက်မှာ အရှုပ်အရှင်းဖြစ်နေပြီး ဂရန်မရရှိသေးသဖြင့် (၂) လအတွင်း ဂရန်ရရှိအောင်လုပ်ပေးမည်ဖြစ် ကြောင်း၊ ဒေါ်အေး အေးပြုံးက တောင်းပန်ပြောဆိုခဲ့၍ သက်သေခံ အမှတ် (ဃ) ကတိစာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်အေးအေး

ပြီးသည် ၎င်းအနေဖြင့် တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိသေးသည့် မြေကွက် အား လိမ်လည်၍ မြေကွက်ခြင်း အလဲအလှယ်ပြုလုပ်ရောင်းချခဲ့ခြင်း သည် လိမ်လည်မှု မြောက်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်က ဒေါ်အေးအေးပြီးနှင့် ဦးခင်ဇော်အောင်တို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀အရ ပြစ်မှု ထင်ရှားစီရင်ခြင်းမှာ မှားယွင်းမှုမရှိကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

ဒေါ်အေးအေးပြီး
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

အမှုတွဲရှိ သက်သေခံချက်များအရ တရားလို ဦးခင်မောင်သန်း၊ မိသားစုပိုင်ဆိုင်သည့် ချမ်းအေးသာစံအနောက်ရပ်၊ မြေကွက်အမှတ် (၅၈၈) ဦးပိုင်အမှတ် (၁ - ဗ) မြေနှင့် တရားခံပိုင်ဆိုင်သော ရန်ကုန် မြို့၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ကန်လမ်း၊ လမ်းသွယ်အမှတ် (၃)၊ မြေကွက်အမှတ် (၅၄)နှင့် လဲလှယ်ရာတွင် တရားခံတို့ပိုင်ဆိုင်သည့် မြေကွက်ကို ကျပ် ၄၅ သိန်း (၂၈၀)ထား၍ တရားလိုပိုင်ဆိုင်သည့် မြေကွက်ကို ကျပ် ၄၅ သိန်း (၈၀) ထားပြီး ၁၂.၁.၉၈ ရက်နေ့တွင် မြေကွက်ခြင်း လဲလှယ်သည့် ကတိစာချုပ်သက်သေခံအမှတ် (ခ) ကို တရားလို၏ အိမ်၌ ပြုလုပ်၍ ၄၅ကျပ်သိန်း (၂၀၀) နှင့် မြေကွက်ကို တရားခံသို့ လက်ရောက်ပေးအပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ မြေကွက်ချင်း အလဲအလှယ် ပြုလုပ်ခဲ့သော်လည်း ဒေါ်သန်းရင်၏ သမီး ဒေါ်စိန်စိန်ရီက ဦးခင်ဇော်အောင်သို့ ၎င်းတို့ပိုင်ဆိုင်သည့် မြေကွက်ကို မှတ်ပုံတင်အ ရောင်းအဝယ်စာချုပ် သက်သေခံအမှတ် (ဂ) ကို ချုပ်ဆိုပေးခဲ့ ကြောင်း၊ ဒေါ်အေးအေးပြီးက ဒေါ်စိန်စိန်ရီသို့ ၎င်းဝယ်ယူပိုင်ဆိုင် သော ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ အင်ဂျင်နီယာ ၄၅န (အဆောက်အအုံ) နှင့် ချုပ်ဆိုခဲ့သော အရောင်းအဝယ်စာချုပ် သက်သေခံအမှတ် (၂) ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့သော မြေကွက်အမှတ် (၅၄) နှင့် (၅၅) တို့အနက် မြေကွက်အမှတ် (၅၄) ကို ၁၅.၁.၉၈ ရက်စွဲ ပါ အရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ် သက်သေခံအမှတ် (ဃ)ကို ချုပ်ဆို ခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ဤကားအမှုတွင် အငြင်းမပွားသော အချက်များဖြစ်သည်။

တရားခံဒေါ်အေးအေးပြီး (ခံပြု - ၁) နှင့် ဦးခင်ဇော်အောင် (ခံပြု - ၂) တို့က ၎င်းတို့ ပိုင်ဆိုင်သည့် မြေကွက်နှင့် တရားလို မိသားစုပိုင်ဆိုင်သည့် မြေကွက်တို့အလဲအလှယ်ပြုရာတွင် (၂)လ

ဒေါ်အေးအေးပြုံး

ပါ ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ

နိုင်ငံတော်

အတွင်း ဂရန်ရရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးမည်။ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ချုပ်ချုပ် ဆိုပေးမည်ဟု ပြောဆိုကာ မြေအရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ်ချုပ်ဆို ခဲ့ခြင်းသည် လိမ်လည်မှုမြောက် မမြောက်စိစစ်ဖို့လိုသည်။ မြေအရောင်း အဝယ်ကတိစာချုပ်သက်သေခံအမှတ် (ဃ) တွင် “ ရောင်းချသည့် မြေကွက်၏ နှစ် (၆၀) ဂရန်ကို (၂)လအတွင်း ရရှိအောင်နှင့် အိမ် သုံးလျှပ်စစ်မီတာရရှိရန် ရောင်းချသူက တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးမည်” ဟူ၍ ဖော်ပြပါရှိသည်ကို တွေ့ရှိသည်။

ဦးအောင်သန်း (ခံပြု - ၅) က ဒေါ်အေးအေးပြုံးနှင့် ဒေါ်စိန်စိန် ရီတို့ရောက်လာပြီး အချင်းဖြစ်မြေကွက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဒေါ်အေးအေး ပြုံးအမည်ဖြင့် ဂရန်လျှောက်ထားခြင်းမရှိသေးပါက ဒေါ်စိန်စိန်ရီအမည် ဖြင့် ဂရန်လျှောက်ပေးရန် ပြောရာ ဒေါ်အေးအေးပြုံးအမည်ဖြင့် ဂရန်လျှောက်ထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ မြေကွက်အချို့ကို ဝယ်ယူ သူများက ထပ်ဆင့်ရောင်းချထားကြောင်း သိရှိရ၍ ထပ်ဆင့်ဝယ်ယူ သူအမည်ဖြင့် ဂရန်လျှောက်ထားပေးခဲ့ကြောင်း၊ ဦးပိုင်အမှတ် (၅၄) မြေကွက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီ သို့ ဂရန်လျှောက်ထားရာတွင် အမှတ်စဉ် (၁၄) ၌ ဒေါ်စိန်စိန်ရီအမည် ဖြင့် လျှောက်ထားသည့် စာသက်သေခံအမှတ် (၄)ဖြစ်ကြောင်း၊ ဂရန် မကျသေးခြင်းမှာ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ၏ လုပ်ငန်းသတ် ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ထွက်ဆိုသည်။

ဦးစိုးနိုင် (ခံပြု - ၈) က နန်းမြင့် ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာ ဦးတင်အေးမှ ဦးပိုင်အမှတ် (၅၄) မြေကွက်နှင့် စပ်လျဉ်း ၍ ဂရန်လျှောက်ထားသည့် စာရင်းတွင် ပါဝင်ကြောင်း၊ ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းဟန်က ဂရန်ထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့် စာရင်းတွင် လည်း ဦးပိုင်အမှတ် (၅၄) မြေကွက်ပါဝင်နေကြောင်း၊ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ခေါ်ယူညှိနှိုင်းရာ ပြေလည်မှုမရှိ၍ ဂရန်ထုတ်ပေးခြင်းကို ဆိုင်းငံ့ထား ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းထွက်ဆိုသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အချက်အလက်များအရ ဒေါ်အေးအေးပြုံး နှင့် ဦးခင်ဇော်အောင်တို့က ၎င်းတို့ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်သည့် နန်းမြင့် ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီမှ ဝယ်ယူခဲ့သော မြေကွက်အမှတ် (၅၄)နှင့်

ဒေါ်အေးအေးပြုံး
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

စပ်လျဉ်း၍ ဂရန်ရရှိရန်အတွက် နန်းမြင့် ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီ
က ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီသို့ လျှောက်ထား
ခဲ့သည်ကို တွေ့ရှိသည်။ ဒေါ်စိန်စိန်ရီက ဒေါ်အေးအေးပြုံးထံမှ အချင်း
ဖြစ် မြေကွက်ကို ဝယ်ယူခဲ့သဖြင့် အဆိုပါ မြေကွက်နှင့် စပ်လျဉ်း
၍ သက်ဆိုင်ရာ နန်းမြင့်ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှ ဒေါ်စိန်စိန်ရီအ
မည်ဖြင့် ဂရန်လျှောက်ထားခဲ့သည်ကို သက်သေခံအမှတ် (၄) စာ
အရ ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိသည်။ ဒေါ်အေးအေးပြုံးက အချင်းဖြစ်
မြေကွက်အမှတ် (၅၄)ကို နန်းမြင့်ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှ အရောင်း
အဝယ်စာချုပ် သက်သေခံအမှတ် (၂) အရ ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ထိုသို့
ဝယ်ယူခဲ့သော မြေကွက်ကို ဒေါ်အေးအေးပြုံးက ဒေါ်စိန်စိန်ရီသို့
အရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ်ကို သက်သေအမှတ် (ဃ)ကို ချုပ်ဆို၍
ရောင်းချခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ စာချုပ်ပြုလုပ်စဉ်အခါက ဒေါ်အေးအေးပြုံး
တို့မှာ မြေကွက်အမှတ် (၅၄) ရှိသည်။ မြေကွက်အမှတ် (၅၄) မရှိ
ဘဲနှင့် မရှိသော မြေကွက်အမှတ် (၅၄)ကို လွှဲအပ်ပေးပါမည်ဟု
လိမ်လည်လှည့်ဖြားကာ မြေကွက်ချင်း လဲလှယ်ရောင်းချပြီး
ငွေကျပ်သိန်း (၂၀၀)ကို ရယူခဲ့ခြင်း မဟုတ်၊ ဒေါ်အေးအေးပြုံးက
အရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ် သက်သေခံအမှတ် (ဃ) ၌ ဖော်ပြထား
သည့် ရောင်းချသည့် မြေကွက်၏ နှစ် (၆၀) ဂရန်ကို (၂)လအတွင်း
ရရှိအောင်နှင့် အိမ်သုံးလျှပ်စစ်မီတာရရှိရန် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးရန်
ပျက်ကွက်မှုသည် ကတိကဝတ်ကို ဖောက်ဖျက်ရာကျပေမည်။
သို့ရာတွင် အမှုအင်္ဂါရပ်လက္ခဏာတို့သည် တရားမကြောင်းသာဆိုင်၍
ရာဇဝတ်ကြောင်းနှင့် မသက်ဆိုင်ဟု **မစိန်ရင် ပါ ၂ နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ (ဦးဘသောင်း)**^(၁) အမှုတွင် ထိုသို့ပင်
လမ်းညွှန်ထုံးဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရှိသည်။ ဤအခြေအနေတွင်
တရားရုံးချုပ်က အယူခံတရားလိုတို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ
၄၂၀ အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၂) နှစ်စီကျခံစေရန် ချမှတ်သည့်
အမိန့်သည် မှားယွင်းလျက်ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့သဘောရရှိသည်။

၁။ ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်စု (ရုံးချုပ်) စာ - ၃၈၁။

ဒေါ်အေးအေးပြုံး
ပါ
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ထို့ကြောင့် ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုသည်။ အယူခံတရားလို
များဖြစ်ကြသော ဒေါ်အေးအေးပြုံးနှင့် ဦးခင်ဇော်အောင် တို့အား
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၂)နှစ်
စီကျခံစေရန် ချမှတ်သော တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍
မူလရုံးက ဒေါ်အေးအေးပြုံးတို့အားအမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်သည့်
အမိန့်ကို ပြန်လည်အတည်ပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၁

ဇန်နဝါရီလ

၁၂ ရက်

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊
ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး နှင့်
တရားသူကြီး ဒေါက်တာတင်အောင်အေး တို့ရှေ့တွင်

ဦးအောင်ကြည် ပါ ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်*

ရဲအရာရှိကရယူသည့် အာမခံ ခံဝန်ချုပ်ကို တရားခံက ဖောက်ဖျက်ခြင်း
အတွက် အာမခံသူများအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ
ပုဒ်မ ၅၁၄ အရ အရေးယူခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်ခြင်း
ရှိ-မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အာမခံမပေးနိုင်သော ပြစ်မှုနှင့်စွပ်စွဲခံရသူကို
အာမခံပေးနိုင်ခွင့်မှာ ရဲစခန်းမှူးနှင့် တရားရုံးကသာ ဖြစ်သည်။ စခန်းမှူး
အောက် ရာထူးနိမ့်သော အရာရှိက အာမခံမပေးနိုင်။ ဤအမှုတွင်
မည်သူက အာမခံပေးကြောင်း ဖော်ပြမထားပေ။ အမှုဖွင့်တိုင်ကြားသူ
ဒုရဲအုပ်ဌေးဝင်း၏ တိုင်ကြားချက်တွင်လည်း ယင်းအကြောင်းကို ဖော်ပြ

---

* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၂၇။
+ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၆၀ (ခ) တွင် ချမှတ်သော
၂၉-၆-၂၀၀၀ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်ကို အထူးအယူခံမှု။

၂၀၀၁
ဦးအောင်ကြည်
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

မထားပေ။ ခံဝန်ချုပ်ကို မည်သူ၏ရှေ့တွင် ပြုလုပ်ကြောင်းကိုလည်း ခံဝန်ချုပ်တွင် ဖော်ပြထားပေ။ တရားခံအား (ပ) နံပါတ် ၆၄၈/၉၉ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ အမှုဖွင့်သော်လည်း ခံဝန်ချုပ် တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ ဟု ဖော်ပြပြီး ခံဝန်ချုပ်ဆိုထား သည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အဆိုပါခံဝန်ချုပ်သည် ဥပဒေ၊ လုပ်ထုံး လုပ်နည်းနှင့် ညီညွတ်သော ခံဝန်ချုပ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ရန် ခဲယဉ်း သည်။ ယင်းခံဝန်ချုပ်ကို ဖောက်ဖျက်မှုဖြင့် အယူခံတရားလိုတို့အပေါ် အရေးယူပြီး ဒဏ်ကြေးငွေပေးဆောင်စေရန် ချမှတ်သောအမိန့်မှာ ဥပဒေအရ မှန်ကန်သည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးထိန်လင်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးမြင့်နိုင်
ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး

တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေမှု အမှတ် ၃၆၂/၉၉ တွင် ဦးအောင်ကြည်နှင့် ဦးသန်းလွင်တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၄ အရ ဒဏ်ကြေးငွေ ကျပ် ၄၀၀၀၀/- (ကျပ်လေးသိန်း) အနက် ဒဏ်ကြေးငွေ ကျပ် ၂၀၀၀၀/- (ကျပ်နှစ်သိန်း) ပေးဆောင်စေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဦးအောင်ကြည်တို့က မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်)၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆၄/၂၀၀၀ အရ လျှောက်ထားရာ ပလပ်ခံရသည်။ ဦးအောင်ကြည်တို့က တရားရုံးချုပ်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၆၀ (ခ)/၂၀၀၀ အရ ဆက်လက် လျှောက်ထားရာ ဒဏ်ကြေးငွေ ကျပ် ၂ သိန်းအနက် ၁ သိန်းကို ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီး ကျန်ဒဏ်ကြေးငွေ ကျပ် ၁ သိန်းကိုသာ ပေးလျှော်စေရန် ပြင်ဆင် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို

ဦးအောင်ကြည်
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ဦးအောင်ကြည်တို့က မကျေနပ်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေ
လျှောက်လွှာ (အထူးအယူခံမှု) ကို လျှောက်ထားရာ အောက်ပါ
ပြဿနာကို ပြန်လည်ကြားနာရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုသည်-

“ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၇၀ (၁) အရပါ ပြဋ္ဌာန်း
ချက်နှင့် ညီညွတ်ခြင်းမရှိဘဲ ရဲအရာရှိက ရယူသည့် အာမခံ
ခံဝန်ချုပ်ကို တရားခံက ဖောက်ဖျက်ခြင်းအတွက် အာမခံသူ
များအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၄ အရ
အရေးယူခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်မှုရှိ-မရှိ။”

အမှုမှာ တောင်ဥက္ကလာပရဲစခန်းတွင် ပထမသတင်းပေးချက်
အမှတ် ၆၄၈/၉၉ အမှုတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ ဖြင့်
အရေးယူထားသော တရားခံ အောင်စိုးဝင်း (ခ) လုံးလုံးဆိုသူအား
အာမခံသူများဖြစ်သည့် ဦးအောင်ကြည်နှင့် ဦးသန်းလွင်တို့က တရားခံ
အောင်စိုးဝင်း (ခ) လုံးလုံးအား တရားစွဲဆိုတင်ပို့နိုင်ရေးအတွက် ရဲစခန်း
သို့ ပို့အပ်ပေးရန်ပျက်ကွက်ပြီး တရားခံမှာ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လျက်ရှိ
သဖြင့် အာမခံသူများအပေါ် အရေးယူပေးရန် တောင်ဥက္ကလာပရဲစခန်း
မှ ဒုရဲအုပ်ဌေးဝင်းက တောင်ဥက္ကလာပ ရဲစခန်းတွင် တိုင်ချက်ရေးဖွင့်ပြီး
ရဲစခန်းမှ ဦးအောင်ကြည်နှင့် ဦးသန်းလွင်တို့ နှစ်ဦးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၄ အရ အရေးယူ အမှုဖွင့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက တရားခံ အောင်စိုးဝင်း (ခ)
လုံးလုံး အပေါ် စွဲဆိုထားသည့်အမှုမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆
ဖြစ်သဖြင့် အဆိုပါအမှုသည် အာမခံပေးပိုင်ခွင့်မရသော အမှု
ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလျက် ရဲစခန်းမှ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ
၁၇၀ (၁) အရ အာမခံရယူခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်ကြောင်း၊
ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၄ (၁) တွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်
အား တရားရုံးရှေ့သို့ ရောက်ရှိရန်ဖြစ်ကြောင်း ရဲစခန်းသို့ တရားခံအား
မပို့အပ်ခြင်းကြောင့် ခံဝန်ချုပ်ဖောက်ဖျက်မှုဖြင့် အရေးယူနိုင်ကြောင်း

၂၀၀၁

ဦးအောင်ကြည်
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ကို ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊
ညွှန်ကြားရေးမှူးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၇၀ (၁) ပါ
ပြဋ္ဌာန်းချက်သည် အာမခံပေးရမည့်အမှုများ၌ ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းမှူးက
တရားခံထံမှ အာမခံရယူရမည့် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းဖြစ်ကြောင်း၊ အာမခံ
မပေးရမည့်အမှုများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ
၄၉၇ (၁) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း၊ ဤအမှုတွင် တရားခံအား ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ စွဲဆိုခြင်းဖြစ်၍ စခန်းမှူးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ (၁) နှင့် (၃) အရ အာမခံဖြင့် လွတ်ထားနိုင်ကြောင်း၊
ရဲအရာရှိက ပြုလုပ်သည့် ခံဝန်ချုပ်ဖောက်ဖျက်သည့်ကိစ္စတွင် ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၄ အရ တရားရုံးက အရေးယူမှုပြုနိုင်
ကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်သည် ဥပဒေအရ ညီညွတ်မှန်ကန်
ပါကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အမှုကို စုံစမ်းစစ်ဆေးနေစဉ် အတောအတွင်း တရားခံ
အောင်စိုးဝင်းအတွက် ဦးအောင်ကြည်နှင့် ဦးသန်းလွင်တို့က တရားခံ
အတွက် ကျပ် ၄၀၀၀၀၀/- (ကျပ်လေးသိန်း) တန် ခံဝန်ချုပ်ဆိုခဲ့ကြ
သည်။ တရားခံအား တရားရုံးသို့ တရားစွဲဆိုတင်ပို့သည့်အချိန်တွင်
တရားရုံးသို့ တရားခံရောက်ရှိစေရေးအတွက် အာမခံခြင်းဖြစ်သည်။
ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၇၀ (၁) အရ ပြုလုပ်သော ခံဝန်ချုပ်
မှာ အာမခံပေးရမည့်အမှုများမှ တရားခံများအတွက် ရဲစခန်းမှူးက
ရယူသော ခံဝန်ချုပ်ဖြစ်သည်။

ဤအမှုတွင် တရားခံ အောင်စိုးဝင်း (ခ) လုံးလုံးအပေါ်
တောင်ဥက္ကလာပရဲစခန်း၏ (ပ) နံပါတ် ၆၄၈/၉၉ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ အရေးယူ အမှုဖွင့်ထားခြင်းဖြစ်သဖြင့် အာမခံ
မပေးနိုင်သော ပြစ်မှုဖြင့် တရားခံအား စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်
သည်။

အမှုကို ရဲက စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေစဉ် အတောအတွင်း အာမခံမပေးနိုင်သော ပြစ်မှုနှင့်စွပ်စွဲခံရသူ တရားခံအား ရဲစခန်းမှူးက အာမခံမေးခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ (၁) နှင့် (၂) တို့တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

၂၀၀၁
ဦးအောင်ကြည်
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပုဒ်မ ၄၉၇ (၁)။ အာမခံ မပေးနိုင်သော ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ရာ ဖြင့် စွပ်စွဲခံရသူတစ်ဦးသည် ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ စခန်းမှူးက ဝရမ်းမပါဘဲ ဖမ်းဆီးခြင်း ဖြစ်စေ၊ ချုပ်နှောင်ခြင်း ဖြစ်စေ ခံရသည့် အခါ၊ သို့မဟုတ် တရားရုံးရှေ့သို့ ထိုသူ ရောက်ရှိသောအခါ၊ သို့မဟုတ် တရားရုံး ရှေ့သို့ ခေါ်ဆောင်ခြင်း ခံရသည့်အခါ ထိုသူကို အာမခံဖြင့် လွတ်ထားနိုင်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုသူသည် သေဒဏ်ဖြစ်စေ၊ တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်ဖြစ်စေ စီရင်ထိုက် သော ပြစ်မှုတစ်ရပ်ကို ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟု ယုံကြည်ရန် သင့်လျော်သောအကြောင်းများ ရှိလျှင် ထိုသူကို ထိုကဲ့သို့ လွတ်ထားခြင်း မပြုရ။

သို့ရာတွင် အဆိုပါပြစ်မှုမျိုးဖြင့် စွပ်စွဲ ခြင်းခံရသည့် အသက်တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အောက်ရှိသူ မည်သူကိုမဆို၊ သို့မဟုတ် မည်သည့်အမျိုးသမီးကိုမဆို၊ သို့မဟုတ် ဖျားနာနေသော၊ သို့မဟုတ် ချညှိနဲ့နေသော မည်သူကိုမဆို အာမခံဖြင့် လွတ်ထားရန် တရားရုံးက ညွှန်ကြားနိုင်သည်။

၂၀၀၁
ဦးအောင်ကြည်
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

(၂)။ အဆိုပါ အရာရှိ သို့မဟုတ် တရားရုံးက စုံစမ်း ထောက်လှမ်းမှု၊ စုံစမ်း စစ်ဆေးမှု သို့မဟုတ် စစ်ဆေးစီရင်မှု၏ မည်သည့် အဆင့်၌မဆို စွပ်စွဲခံရသူသည် အာမခံ မပေးနိုင်သည့် ပြစ်မှုတစ်ရပ်ကို ကျူးလွန်ခဲ့ သည်ဟု ယုံကြည်ရန် သင့်လျော်သော အကြောင်းများ မရှိသော်လည်း ထိုသူ၏ ပြစ်မှုကို ဆက်လက် စုံစမ်းစစ်ဆေးရန် လုံလောက်သော အကြောင်းများရှိသည်ဟု ထင်မြင်လျှင် စွပ်စွဲခံရသူကို အဆိုပါ စုံစမ်း စစ်ဆေးမှုအတွင်း အာမခံဖြင့် လွတ်ထား စေရမည်။ သို့မဟုတ် အဆိုပါ အရာရှိ သို့မဟုတ် တရားရုံး၏ သဘောအတိုင်း အောက်တွင်ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီ ထိုသူ ရောက်ရှိစေရန်အတွက် အာမခံသူများ မပါ ဘဲ ခံဝန်ချုပ် ချုပ်ဆိုစေလျက် လွတ်ထားရ မည်။

အထက်ပါပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အာမခံမပေးနိုင်သော ပြစ်မှုနှင့် စွပ်စွဲခံရသူကို အာမခံပေးနိုင်ခွင့်မှာ ရဲစခန်းမှူးနှင့် တရားရုံးကသာ ဖြစ်သည်။ ရဲစခန်းမှူးအောက် ရာထူးနိမ့်သော အရာရှိက အာမခံ မပေးနိုင်။

ဤအမှုတွင် မည်သူက အာမခံပေးကြောင်း ဖော်ပြထားပေ။ အမှုဖွင့်တိုင်ကြားသူ ဒုရဲအုပ်ဌေးဝင်း၏ တိုင်ကြားချက်တွင်လည်း ယင်းအကြောင်းကို ဖော်ပြထားပေ။ ခံဝန်ချုပ်ကို မည်သူ၏ရှေ့တွင် ပြုလုပ်ကြောင်းကိုလည်း ခံဝန်ချုပ်တွင် ဖော်ပြထားပေ။ တရားခံအား (ပ) နံပါတ် ၆၄၈/၉၉ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ အမှု

ဖွင့်သော်လည်း ခံဝန်ချုပ်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ ကို ဖော်ပြပြီး ခံဝန်ချုပ်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

သို့ဖြစ်ရာ အဆိုပါခံဝန်ချုပ်သည် ဥပဒေ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့် ညီညွတ်သော ခံဝန်ချုပ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ရန် ခဲယဉ်းသည်။ ယင်းခံဝန်ချုပ်ကို ဖောက်ဖျက်မှုဖြင့် အယူခံတရားလိုတို့အပေါ် အရေးယူပြီး ဒဏ်ကြေးငွေပေးဆောင်စေရန် ချမှတ်သော အမိန့်မှာ ဥပဒေအရ မှန်ကန်သည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

သို့အတွက် ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး အယူခံတရားလို ဦးအောင်ကြည်နှင့် ဦးသန်းလွင်တို့အပေါ် မူလမြို့နယ်တရားရုံးက ဒဏ်ကြေးငွေ ၂၀၀၀၀၀/- (နှစ်သိန်း) ပေးဆောင်စေရန် ချမှတ်သော အမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုသော ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်) ၏ အမိန့်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒဏ်ကြေးငွေ ၂၀၀၀၀၀/- (နှစ်သိန်း) အစား ဒဏ်ကြေးငွေ ၁၀၀၀၀၀/- (တစ်သိန်း) ပေးဆောင်စေရန် ချမှတ်သော တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်ကိုလည်းကောင်း ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

အယူခံတရားလိုတို့က ဒဏ်ကြေးငွေ ၁၀၀၀၀၀/- (တစ်သိန်း) ကို ပေးသွင်းပြီးဖြစ်ပါက အဆိုပါဒဏ်ကြေးငွေကို အယူခံတရားလိုတို့အား ပြန်လည်ထုတ်ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

၂၀၀၁
ဦးအောင်ကြည်
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

၂၀၀၁ ခုနှစ်

တရားမဆိုင်ရာ အမှုများ

တရားမဆိုင်ရာအမှုများ

စာမျက်နှာ

ဥပဒေများ-

- ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေ
- ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေ
- စာချုပ်စာတမ်းများမှတ်ပုံတင်အက်ဥပဒေ
- တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ
- ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေ
- ပစ္စည်းခွဲဝေရေးအက်ဥပဒေ
- ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေ
- မြန်မာလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ
- သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေ
- ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေ
- အမွေဆက်ခံခြင်းအက်ဥပဒေ
- အစ္စလာမ်တရားဥပဒေ
- ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများအထူးထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေ

ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၊ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ပြီးမှ စွဲဆိုသည့်အမှုကို ပလပ်နိုင်ရန် ကာလ စည်းကမ်းသတ်ပြဿနာမှာ တရားရုံးရှေ့မှောက်ရှိ ဝန်ခံထား သော သို့မဟုတ် သက်သေထင်ရှားပြပြီးဖြစ်သော အကြောင်း ခြင်းရာများရှိရန် လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ တွင် စည်းကမ်းသတ်ကာလကုန်ဆုံးပြီးမှ စွဲဆိုသည့် တရားမကြီးမှု၊ အယူခံမှုနှင့် လျှောက်ထားမှုတို့ကို ကာလစည်းကမ်းသတ်ချက်ကို အကြောင်းပြု၍ ချေပခြင်းပင် မပြုသော်လည်း ပလပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ယင်းသို့ ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန်အတွက် ကာလစည်းကမ်းသတ် ပြဿနာမှာ တရားရုံးရှေ့မှောက်ရှိ ဝန်ခံထားသော သို့မဟုတ် သက်သေ ထင်ရှားပြပြီးဖြစ်သော အကြောင်းခြင်းရာများ ရှိရန်လိုသည်။ သို့ရာ တွင် ကာလစည်းကမ်းသတ်ပြဿနာမှာ အကြောင်းခြင်းရာနှင့်စပ်လျဉ်း သည့် အဆုံးအဖြတ်အပေါ် တည်နေလျှင်ဖြစ်စေ၊ လိုအပ်သည့် အချက် အလက်များကို သက်သေထင်ရှားပြမထားလျှင်ဖြစ်စေ တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ခြင်းမပြုနိုင်။ တရားပြိုင်သည် အယူခံတွင် ယင်းပြဿနာကို တင်ပြခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

ဦးမောင်တင် ပါ ၂   နှင့်   ဒေါ်အေးမြင့်

ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ အရ အမှုကိုဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်ထား ခြင်းသည် ပဏာမကန့်ကွက်လွှာတင်မှု မဟုတ်ခြင်း၊ ထိုသို့ လျှောက်ထားရာတွင် ချေလွှာမတင်သွင်းမီ သို့မဟုတ် အမှုတွင် အခြားဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုခု မပြုလုပ်မီ လျှောက်ထားရန် ဖြစ်ခြင်း၊ တရားပြိုင်က ချေလွှာတင်သွင်းရန်အတွက် ရက်ချိန်း ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းသည် အခြားဆောင်ရွက်မှုတစ်ခု ပြုလုပ်မှုဖြစ်ခြင်း၊ ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ (၅) အရ ခုံသမာဓိလူကြီးဖြင့် ဆုံးဖြတ်ရန်အတွက် အမှုအားဆိုင်းငံ့ထား သည့်အမိန့် သို့မဟုတ် ငြင်းပယ်သည့်အမိန့်ကို အယူခံဝင် ရမည်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၈၊ နည်းဥပဒေ (၂) တွင် တရားပြိုင်သည် ၎င်းထုချေလိုသောအချက်အားလုံးကို ချေလွှာ တွင် ထည့်သွင်းထုချေရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ပြည်သူ့တရားသူကြီး အဖွဲ့ ညွှန်ကြားချက်အမှတ် ၁၈ တွင် ဒေသဆိုင်ရာတရားရုံးအဆင့်ဆင့် တွင် တရားမမှုများ စစ်ဆေးကြားနာ အဆုံးအဖြတ်ပေးရာ၌ မကြန့် ကြာစေဘဲ ဥပဒေနှင့်အညီ မှန်မှန်နှင့်မြန်မြန် စစ်ဆေးဆုံးဖြတ်နိုင် စေခြင်း အလို့ငှာ တရားပြိုင်များသည် ချေလွှာမတင်သေးဘဲ ပဏာမ ကန့်ကွက်လွှာများ တင်သွင်းလာလျှင် တရားရုံးများက လက်ခံခြင်း မပြုရန် ညွှန်ကြားထားသည်။

ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ တွင် ခုံသမာဓိလူကြီးများဖြင့် ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ရန် သဘောတူညီချက်ရှိလျှင် အမှုကိုဆိုင်းငံ့ပေး နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုက အမှု အား ဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းမှာ ဥပဒေ၏ခွင့်ပြုချက်အရ လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သဖြင့် ထိုကဲ့သို့လျှောက်ထားခြင်းသည် ပဏာမ ကန့်ကွက်လွှာ တင်သွင်းခြင်းဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ အရ ခုံသမာဓိလူကြီးများဖြင့် ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်နိုင်ရန်အတွက် တရားပြိုင် သည် ချေလွှာမတင်သွင်းမီ သို့မဟုတ် အမှုတွင် အခြားဆောင်ရွက်မှု တစ်ခုခု မပြုလုပ်မီ အမှုကိုဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်ထားရန် (at any time before filing a written statement or taking any other steps in the proceedings) ဖြစ်သည်။

ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရဆိုလျှင် အမှုတွင် ဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုခု မပြုလုပ်ခဲ့ပါက ချေလွှာမတင်သွင်းမီ တွင် အမှုကိုဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်ထားနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ အမှုတွင် ဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုခု ပြုလုပ်ခဲ့ပါက ယင်းဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုခု

မပြုလုပ်မီတွင် လျှောက်ထားရမည်ဖြစ်သည်။ မည်သည့်အခြေအနေ တွင်မဆို ချေလွှာမတင်သွင်းမီ လျှောက်ထားနိုင်သည်ဆိုပါက ယင်း ပြဋ္ဌာန်းချက်၌ “သို့မဟုတ် အမှုတွင် ဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုခု မပြုလုပ်မီ” ဟူသော စကားရပ်ကို ထည့်သွင်းထားရန်အကြောင်း မရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားပြိုင်က ချေလွှာ တင်သွင်းရန် အတွက် ရက်ချိန်းပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းသည် အမှုတွင် ဆောင်ရွက် မှုတစ်ခုခု ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ အရ အမှု အား ဆိုင်းငံ့နိုင်ခွင့် မရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ (၅) တွင် ခုံသမာဓိလူကြီးဖြင့် ဆုံးဖြတ်ရန်အတွက် အမှုအားဆိုင်းငံ့သည့်အမိန့် သို့မဟုတ် အမှုအားဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းကို ငြင်းပယ်သည့် အမိန့်ကို အယူခံဝင်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသဖြင့် အယူခံတရားလိုက အယူခံဝင်ရောက်ရမည့်အမှုကို ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်း နေသည်။

မြန်မာ့လယ်ယာထွက်ကုန်ပစ္စည်း နှင့် အင်တီဂရိတ်တက်ဘစ်
ရောင်းဝယ်ရေး စနက်ဆာစက်စ်ကုမ္ပဏီ
(၎င်း၏ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူး) လီမိတက်(အိုင်ဘီအက်စ်)
(၎င်း၏ 'အုပ်ချုပ်မှု ဒါရိုက်တာ ဦးမြင့်စိုး)

ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှုတွင် တရားလိုက သက်သေ ပြရမည့်အချက်၊ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို ပဋိညာဉ် အတိုင်း သီးခြားဆောင်ရွက်ပေးရန် စွဲဆိုမှုနှင့် မရွှေ့မပြောင်း

နိုင်သောပစ္စည်းကို ပဋိညာဉ်အတိုင်း သီးခြားဆောင်ရွက်စေပြီး လက်ရောက်ရလို့မဟုတ်ဘဲ ခြားနားချက်၊ မရွေးမပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို ဝယ်ယူသူက ရောင်းသူအပေါ် အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ပေးရန်နှင့် ပစ္စည်းလက်ရောက်ရလို့ ကြောင်း စွဲဆိုမှုတွင် ရောင်းသူသည် ယင်းပစ္စည်းအားတရားဝင် ပိုင်ဆိုင်မှုမရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပါက ဝယ်ယူသူစွဲဆိုသည့် အတိုင်း ဒီကရီကိုရနိုင်-မနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှုတွင် တရားလိုသည် ၎င်းနှင့်တရားပြိုင်အကြားတွင် ပြီးမြောက်သော ပဋိညာဉ် ရှိကြောင်း၊ ပဋိညာဉ်ပါ ဆောင်ရွက်ရန်ရှိသည့်ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက် ရန် အဓိကကျသည့်နေ့ရက်များတွင် အသင့်ရှိသည့်အပြင် အာသီသ လည်းရှိကြောင်း၊ ထို့ပြင် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ကြောင်း သက်သေပြရမည်။ ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်စေခြင်းမှာ တရားရုံး က မိမိသဘောအတိုင်း ခွင့်ပြုရသည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မရွေးမပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို ပဋိညာဉ် အတိုင်း သီးခြားဆောင်ရွက်စေရန် စွဲဆိုမှုသက်သက်ဖြစ်ပါမူ ဆိုလိုသည် မှာ အရောင်းပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေရန်နှင့် လွှဲပြောင်း စာချုပ် ချုပ်ဆိုရန်ဖြစ်လျှင် ထိုအမှုတွင် ပစ္စည်း၏ပိုင်ဆိုင်မှုကို အဆုံး အဖြတ်ပေးရန် မဟုတ်ပေ။ ထိုအမှုများ၌ အငြင်းပွားသော တစ်ခုတည်း သော ပြဿနာမှာ ပဋိညာဉ်ပြုလုပ်ခြင်းရှိ-မရှိ၊ ရှိလျှင် သီးခြား ဆောင်ရွက်ပေးသင့်သော အကြောင်းရှိ-မရှိ ဖြစ်သည်။ မရွေးမပြောင်း နိုင်သောပစ္စည်းကို ပဋိညာဉ်အတိုင်း သီးခြားဆောင်ရွက်စေရန်နှင့် ပစ္စည်းလက်ရောက်ရလို့မဟုတ်ဘဲ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်း၏ ပိုင်ဆိုင်မှုကို တရားရုံးက အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည်။ ဤအမှုတွင် ဦးအောင်ကျော်မင်း တို့က ဦးစိုးမြင့်အပေါ် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို ပဋိညာဉ်အတိုင်း

မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုရန်နှင့် ပစ္စည်းလက်ရောက်ပေးအပ်ရန် တရား
စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ဦးစိုးမြင့်က တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်မှု
ရှိ-မရှိကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားရမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလို ဦးစိုးမြင့်က အချင်းဖြစ်
မြေကွက်ကို သက်သေခံအမှတ် (ခ) ခြံမြေအရောင်းအဝယ်စာချုပ်အရ
ငွေ ၁၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဦးသူတော်ထံမှ ဝယ်ယူခဲ့သည်။ သက်သေခံအမှတ်
(ခ) စာချုပ်မှာ တံဆိပ်ခေါင်းထမ်းဆောင်ခြင်း မရှိသည့်အပြင် မှတ်ပုံ
တင်ထားခြင်းလည်း မရှိသဖြင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ
၅၄ နှင့် စာချုပ်စာတမ်းများမှတ်ပုံတင်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇ ကိုအရ
တရားမဝင်သဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို ဦးစိုးမြင့်က တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်
ခွင့် မရှိနိုင်ပေ။ ဦးစိုးမြင့်သည် မြေကွက်ကို တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိ
သောကြောင့် ရောင်းချပိုင်ခွင့်လည်း မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် အချင်းဖြစ်မြေ
နှင့် အိမ်ကို ဦးစိုးမြင့်က ပဋိညာဉ်အတိုင်း အရောင်းမှတ်ပုံတင်စာချုပ်
ချုပ်ဆိုပြီး လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်နိုင်မည်
မဟုတ်ပေ။

ဦးစိုးမြင့်   နှင့်   ဦးအောင်ကျော်မင်း ပါ ၂

တရားမကျင့်တုံးဥပဒေ အမိန့် ၁၊ နည်းဥပဒေ ၁၀ (၂)၊ တရားလို
သို့မဟုတ် တရားပြိုင်အဖြစ် ပူးတွဲပါဝင်သင့်သူ သို့မဟုတ်
ပြဿနာအားလုံးကို ပြည့်စုံထိရောက်စွာ စီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန်
အလို့ငှာ ပါဝင်ရန်လိုအပ်သူကို အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းရန်
အမိန့်ချမှတ်နိုင်ခြင်း၊ သို့ရာတွင် အငြင်းပွားမှုကို အဆုံးအဖြတ်
ပေးရန် လိုအပ်ခြင်း မရှိလျှင် တရားလိုက အရေးမဆိုသူအား
အမှုသည်အဖြစ် မထည့်သွင်းသင့်ခြင်း၊ တရားပြိုင်အဖြစ်

ထည့်သွင်းလိုသူထံမှ တရားလိုက သက်သာခွင့်တောင်းရန် ရည်ရွယ်ချက်မရှိလျှင် ထိုသူအား တရားပြိုင်အဖြစ် မထည့်သွင်းသင့်ခြင်း။

စာမျက်နှာ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားလို သို့မဟုတ် တရားပြိုင်အဖြစ် ပူးတွဲပါဝင်သင့်သူ၏ အမည်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ တရားမမှုတွင် အကျိုးဝင်လျက်ရှိသော ပြဿနာအားလုံးကို ပြည့်စုံထိရောက်စွာ စီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန်အလို့ငှာ ပါဝင်ရန် လိုအပ်သူတစ်ဦးဦး၏ အမည်ကိုသော်လည်းကောင်း တရားရုံးကထည့်သွင်းရန် အမိန့်ချမှတ်နိုင်ကြောင်း တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၁၊ နည်းဥပဒေ ၁၀ (၂) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မူသဘောမှာ အမှုသည်များ အငြင်းပွားသည့်ကိစ္စကို အဆုံးသတ်စေရန်အတွက် အမှုတွင်အကျိုးဝင်သော အငြင်းပွားမှုအရပ်ရပ်ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန်ဖြစ်စေ၊ တရားမျှတမှုအတွက်ဖြစ်စေ လိုအပ်ခြင်းမရှိလျှင် တရားလိုက အရေးမဆိုသူအား အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းစေရန် တရားလိုအား အတင်းအကြပ် မပြုလုပ်သင့်ပေ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားပြိုင်အဖြစ်ထည့်သွင်းလိုသူထံမှ တရားလိုက သက်သာခွင့်တောင်းဆိုသော ရည်ရွယ်ချက်မရှိသည့်အပြင်၊ ၎င်းအပေါ် မည်သို့မျှလည်း အရေးဆိုထားခြင်းမရှိလျှင် ထိုသူအား တရားပြိုင်အဖြစ် ထည့်သွင်းရန်မသင့်ချေ။

ဝတ်မြန်မာထုတ်ကုန်သွင်းကုန်
ထရေးဒင်းကုမ္ပဏီ
(၎င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအမ်ဇော်နန်း)

နှင့် တော့ပရင့်ကော်ပိုရေးရှင်း
အက်စ်ဒီအင်န်၊ဘီအိပ်ချ်ဒီ
(၎င်း၏ ကိုယ်စားလှယ်
မစ္စတာဝိုင်ယိုရှီးဒါး)

ကုန်အမှတ်တံဆိပ်၏အဓိပ္ပါယ်၊ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကို အသုံးပြုခြင်းဖြင့် တံဆိပ်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် သို့မဟုတ် အခွင့်အရေး ရရှိနိုင်ခြင်း၊ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကို အတုပြုလုပ်ခြင်း မြောက်ရန် လိုအပ်သည့်အချက်၊ ကုန်အမှတ်တံဆိပ် အတုပြုလုပ်ခြင်းကို တားမြစ်ရန်အတွက် ယာယီတားဝရမ်းထုတ်ပေးသင့်-မသင့် စဉ်းစားရမည့်အချက်များ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူ၏ ထုတ်လုပ်သော ကုန်စည်ဖြစ်ကြောင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ အရောင်းအဝယ် ကုန်စည်ဖြစ်ကြောင်းကိုသော်လည်းကောင်း ဖော်ပြရန် အသုံးပြုသော အမှတ်အသားကို ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ဟုခေါ်သည်။ ရာဇသတ်ကြီး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၈ ကို ကြည့်ပါ။

ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ဟူသည့် ဈေးကွက်တွင် ရောင်းချသော ကုန်စည်များကို အခြားအလားတူ ကုန်စည်များနှင့် ခွဲခြားနိုင်ရန် လည်းကောင်း၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်သော ပိုင်ရှင်နှင့်ဆက်စပ်မိစေရန် လည်းကောင်း ထိုရောင်းသော ကုန်စည်များအတွက် အသုံးပြုသည့် သို့မဟုတ် ကုန်စည်များအပေါ်တွင် ကပ်ထားသော သင်္ကေတ၊ အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သည်။ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်က ပုံအမှတ် (device)၊ အမှတ်တံဆိပ် (brand)၊ ခေါင်းစီး (heading) အစရှိသည်များ၊ ၎င်းတို့အား စုပေါင်းထားချက်များ ပါဝင်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကုန်အမှတ်တံဆိပ် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိပေ။ သို့ရာတွင် အသုံးပြုခြင်းဖြင့် တံဆိပ်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် သို့မဟုတ် အခွင့်အရေး ရရှိနိုင်သည်။ ဦးကျော် နှင့် ဦးဘအေး အမှု^(၁) ကို ကြည့်ပါ။

တရားလိုတို့သည် တောင်ကြီးမောက်မယ်ဘူး ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကို ၁၉၉၄ ခုနှစ်မှစ၍ အသုံးပြုခဲ့သဖြင့် ထိုကုန်အမှတ်တံဆိပ်နှင့်

စပ်လျဉ်း၍ မူပိုင်ခွင့်ကို ၁၉၉၄ ခုနှစ်ကစ၍ ရရှိသည်ဟုဆိုနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားပြိုင်သည် တောင်ကြီးမောက်မယ် ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကို တုပ၍ ရောင်းချခွင့်မရှိပေ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အတုပြုလုပ်သည်ဆိုရာတွင် အရာဝတ္ထု၏ ပုံသဏ္ဍာန် ထပ်တူထပ်မျှတူရန်မလို၊ မှားလောက်အောင် ဆင်တူယိုးမှားဖြစ်လျှင် လုံလောက်အကျိုးဝင်သည်ဟု ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၈ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

တုပမှုဖြစ်စေရန်အတွက် တံဆိပ်အစစ်နှင့် အတုသည် အသေးစိတ် အချက်အလက်အားလုံး ထပ်တူ တူညီရန်မလို၊ အဆိုပါတံဆိပ်နှစ်ခု တူနေခြင်းသည် အချင်းဖြစ်ကုန်ပစ္စည်းများကို ရောင်းချရန် ရည်စူးသော လူများအား လှည့်ဖြားရန် စီမံပြုလုပ်ထားသည်ဟု သဘောရရှိလျှင် တုပမှုဖြစ်ရန် ဥပဒေအရလုံလောက်ကြောင်း ဂေါ်ရွမ်းဆွတ် နှင့် အီးစီမဒါး ဘရားသား(စ်) အမှု^(၇) တွင် ပြဆိုထားသည်။

ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကို အတုပြုလုပ်ရာ၌ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်အချင်းချင်းသည် ထပ်တူထပ်မျှ တူညီရန်မလို၊ အမှတ်တံဆိပ်နှစ်ခုကို ယှဉ်၍ ကြည့်ရှုလျှင် အနည်းငယ်ကွဲပြားချက်များရှိသော်လည်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆင်တူရိုးမှားဖြစ်လောက်အောင် ဆင်တူမှုရှိလျှင် အတုပြုလုပ်ခြင်း မြောက်သည်။ ဦးမောင်မောင် (ခ) အလီဘိုင် နှင့် ဒေါ်ခင်သန်းမြင့် အမှု^(၈) ကို ကြည့်ပါ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားလိုစွဲဆိုသော အမှုသည် အခြေအမြစ်ရှိပါက ထာဝရတားဝရမ်း မထုတ်ပေးမီ အမှုအတောအတွင်း ယာယီတားဝရမ်းကို ထုတ်ပေးသည့်သာဓက ရှိသည်။ ယာယီတားဝရမ်းထုတ်ပေးသင့်-မသင့် စဉ်းစားရာ၌ မူပိုင်တံဆိပ်ကိစ္စ၊ ဆင်တူယိုးမှားတုပခြင်းတို့ကို ကြိုတင်၍ ဆုံးဖြတ်ရန်မလိုအပ်ပေ။ တရားလိုစွဲဆိုသည့် အမှုသည် အခြေအမြစ်ရှိ-မရှိကိုသာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ရန် လိုပေသည်။

တရားနိုင်တို့ရရှိထားသည့် ဒီကရီအရ တရားရုံးတို့က အချင်း
ဖြစ်မြေကို တရားနိုင်များ၏လက်ဝယ်သို့ ပေးအပ်ရမည်ဖြစ်ရာ တရားရုံး
တို့သည် အချင်းဖြစ်မြေပေါ်တွင် နေထိုင်ခွင့်မရှိပေ။ အချင်းဖြစ်မြေ
ပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံတွင် နေထိုင်ခြင်းသည် တရားနိုင် ဒီကရီရရှိ
ထားသည့် မြေပေါ်တွင် နေထိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဇာရီရုံးက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ (၁)
အရ ဒီကရီကိုအတည်ပြုရာတွင် အချင်းဖြစ်မြေကို တရားနိုင်အား
လက်ရောက်ပေးအပ်ရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ လက်ရောက်ပေးအပ်ရာ
တွင် ဒီကရီအရလိုက်နာရန် တာဝန်ရှိပြီး ပစ္စည်းမှပြောင်းရွှေ့ပေးရန်
ငြင်းဆန်သူအား ဖယ်ရှားနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

အချင်းဖြစ်မြေမှ ထွက်ခွာသွားရန် ငြင်းဆန်သူ တရားရုံးအား
ဖယ်ရှားခြင်းသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ (၁)
ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်၍ ဒီကရီကို ကျော်လွန်
ဆောင်ရွက်ရာ မရောက်ချေ။

တရားရုံးတို့အား အချင်းဖြစ်မြေပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံမှ
ဖယ်ရှားခြင်းသည် အချင်းဖြစ်မြေအပြင် တရားရုံးပိုင် အဆောက်အအုံ
ကိုပါ တရားနိုင်တို့အား ပေးအပ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

အချင်းဖြစ်မြေပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံမှာ တရားရုံးပိုင်
အဆောက်အအုံဖြစ်ရာ တရားရုံးက ၎င်းပိုင်အဆောက်အအုံကို ၎င်း၏
ဆန္ဒအလျောက် ဖျက်ယူသွားခွင့်ရှိပေသည်။ တရားရုံးက ဖျက်ယူလို
သည့်ဆန္ဒမရှိ၍ တရားနိုင်၊ တရားရုံးတို့ ညှိနှိုင်းကြမည်ဆိုပါက နှစ်ဦး
နှစ်ဖက် ညှိနှိုင်းသဘောတူညီသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ကြသည်။
အကယ်၍ တရားရုံးက ဖျက်သိမ်းခြင်းမပြု၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ညှိနှိုင်း၍လည်း
သဘောတူညီချက် မရရှိပါက တရားနိုင်အနေဖြင့် တရားရုံးအပေါ်
တရားနိုင်မြေပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသည့် အဆောက်အအုံကို
ဖျက်ယူစေရန်အတွက် တရားတစ်ထုံးစွဲဆိုရန် လိုပေသည်။ အဆောက်

အဖွဲ့ကို ဖျက်သိမ်းရန် ဒီကရီရရှိသည့်အခါမှ တရားရုံးက ဒီကရီကို အတည်ပြုရာတွင် မြေပေါ်ရှိအဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းဖယ်ရှားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

စာမျက်နှာ

ဒေါ်သောင်းညွန့်   နှင့်   ဦးသိန်းတင် ပါ ၊

၄၃၀

အိမ်နှင့်မြေရောင်းရန် ကတိပြုသူသည် စရန်ငွေကို လက်ခံရယူပြီး နောက် ကျန်ငွေကို အပြီးအပိုင်ပေးချေရန် သတ်မှတ်ထားသောရက်မတိုင်မီ ယင်းစာချုပ်ပါအိမ်ကို ဖျက်သိမ်းခဲ့ခြင်းသည် အိမ်မြေအရောင်းအဝယ်စာချုပ်ပါ ပဋိညာဉ်ကို ဖောက်ဖျက်ရာ ရောက်-မရောက်၊ ရောင်းသူပျက်ကွက်ပါက ဝယ်သူသည် မည်သည့်သက်သာခွင့် ရရှိနိုင်သနည်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂ တွင် အပြန်အလှန် ကတိများအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် အစီအစဉ်ကို ပဋိညာဉ်အရ အတိအလင်း သတ်မှတ်ထားလျှင် ထိုအစီအစဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမည်။ ထို့ပြင် ပဋိညာဉ်အရ အစီအစဉ်ကို အတိအလင်း သတ်မှတ်ခြင်းမရှိလျှင် အမှုကိစ္စသဘောအရ လိုအပ်သော အစီအစဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ သာမန်အားဖြင့် အပြန်အလှန် ကတိပြုသူနှစ်ဦးသည် ပဋိညာဉ်တွင်ပါရှိသော အစီအစဉ်အတိုင်း ၎င်းတို့၏တာဝန်များကို ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁ အရ ပဋိညာဉ်တွင် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဆောင်ရွက်ရန် အပြန်အလှန်ကတိများ ပါဝင်ရာ၌ ကတိရသူသည် မိမိ၏အပြန်အလှန် ကတိအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် အသင့်မရှိသည့်အပြင် အာသီသလည်းမရှိခဲ့လျှင် မည်သည့်ကတိပြုသူကမျှ မိမိကတိအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် မလိုပေ။

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၊ ဥပမာ (ခ) တွင် “အေ” က “ဘီ” အား ကုန်စည်များပေးအပ်ရန် “ဘီ” က တန်ဖိုးငွေကို အရစ်ကျ ပေးချေရန်နှင့် ပထမအရစ်ကို ကုန်စည်ပေးအပ်သည့်အခါ ပေးချေရန် “အေ” နှင့် “ဘီ” တို့ ပဋိညာဉ်ပြုကြသည်။ ကုန်စည်များပေးအပ်သည့် အခါ “ဘီ” က ပထမအရစ်ငွေ ပေးအပ်ရန် အသင့်မရှိသည့်အပြင် အာသီသလည်းမရှိခဲ့လျှင် “အေ” သည် ကုန်စည်များကို ပေးအပ်ရန် မလို၊ ပထမအရစ်ကျငွေကို ပေးချေသည့်အခါ “အေ” သည် ကုန်စည် များကို ပေးအပ်ရန် အသင့်မရှိသည့်အပြင် အာသီသမရှိခဲ့လျှင် “ဘီ” သည် ပထမအရစ်ကျငွေကို ပေးချေရန်မလိုဟု ဖော်ပြထားသည်။

သက်သေခံအမှတ် (က) ခြံမြေအရောင်းအဝယ် စရန်ပေး စာချုပ်အရ အယူခံတရားလိုက ၃၀-၅-၉၆ နေ့တွင် ကျန်ငွေကိုပေးချေ ရန်နှင့် အယူခံတရားပြိုင်က အချင်းဖြစ်ခြံမြေနှင့် အဆောက်အအုံကို ပေးအပ်ရန်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့မတိုင်မီတွင် အချင်းဖြစ်ခြံမြေ အကျယ်အဝန်းမှာ ပဋိညာဉ်ချုပ်ဆိုစဉ်က အတိုင်းအတာထက် လျော့ နည်းသွားသည့်အပြင် အဆောက်အအုံကိုလည်း အယူခံတရားပြိုင်က ၎င်း၏သဘောအလျောက် ဖျက်သိမ်းပြီးဖြစ်သည်။ အယူခံတရားပြိုင် သည် ပဋိညာဉ်ပြုခဲ့သည့် အချင်းဖြစ်ခြံမြေနှင့် အဆောက်အအုံကို ပေးအပ်ရန် အသင့်မရှိသည့်အပြင် အာသီသလည်း မရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေ၍ အယူခံတရားလိုက ထိုနေ့တွင် ကျန်ငွေများကိုပေးချေ ရန် လိုအပ်မည် မဟုတ်တော့ပေ။

ကတိများကို အပြန်အလှန် ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်ကြလျှင် တစ်ဖက်စီသည် ပဋိညာဉ်အရ မိမိဆောင်ရွက်ရန်ရှိသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်လိုက ဆောင်ရွက်ခွင့်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် မိမိဆောင်ရွက်ရန် သဘောတူညီသောအပိုင်းကို ဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုဘဲ အခြားတစ်ဖက် အား ထိုသူက ကတိအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် မတောင်းဆိုနိုင်ချေ။

ကတိပြုသူသည် ပဋိညာဉ်အရ မိမိဆောင်ရွက်ရန်အပိုင်းကို

ဆောင်ရွက်ရန် ပျက်ကွက်လျှင် ကတိရသူသည် ပဋိညာဉ်တစ်ရပ်လုံးကို ဖျက်သိမ်းနိုင်သည်။ သို့သော် ပဋိညာဉ်ကို ဆက်လက်တည်သည်ဟု သတ်မှတ်လျှင် ကတိပြုသူအား ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါဟု တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်ရှိနိုင်ရန် မိမိဆောင်ရွက်ရန်ရှိသည်များကို အပြည့်အဝ ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုနှင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် ပဋိညာဉ်တွင် ပါဝင်သော အပြန်အလှန် ကတိများအတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြရမည် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အယူခံတရားပြိုင်သည် ရောင်းချထားသော အဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းခြင်းဖြင့် ပဋိညာဉ်ပါကတိကို စတင် ချိုးဖောက်သည်။ ထိုအခါ အယူခံတရားလိုသည် ကတိအတိုင်း ကျန်ငွေ များကို မပေးအပ်ဘဲ ပဋိညာဉ်ကို ဖျက်သိမ်းနိုင်သည်။ သို့မဟုတ် ပဋိညာဉ်ကို ဆက်လက်အတည်ပြုနိုင်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ပဋိညာဉ်ကို ဆက်လက်အတည်ပြုလိုလျှင် အယူခံတရားလိုသည် ပဋိညာဉ်ပါကတိ အတိုင်း ကျန်ငွေကို သတ်မှတ်ရက်တွင် ပေးချေရမည်။ အယူခံတရားလို သည် ပဋိညာဉ်ကို ဆက်လက်အတည်မပြုလိုလျှင် ကျန်ငွေများကို မပေးဆပ်ဘဲ ပဋိညာဉ်ကို ဖျက်သိမ်းပိုင်ခွင့်ရှိပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို ဝယ်ယူ ရန် ပဋိညာဉ်ကိုပြုလုပ်သော ဝယ်သူက စရန်ငွေကို ပေးထားရာ ပဋိညာဉ်အတိုင်း အပြီးသတ်ဆောင်ရွက်ရန် အချိန်စေ့ရောက်သော အခါ ရောင်းသူသည် အပြီးသတ်ဆောင်ရွက်ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့လျှင် ဝယ်သူသည် အောက်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်သည်-

- (၁) ဝယ်သူသည် ပဋိညာဉ်ကို ဖျက်သိမ်းသည်ဟု မှတ်ယူ၍ စရန်ငွေကိုရလိုကြောင်း စွဲဆိုနိုင်သည်။
(သို့မဟုတ်)
- (၂) ပဋိညာဉ်ကို ဆက်လက်အတည်ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူ၍

- (က) ပဋိညာဉ်ကိုချိုးဖောက်သည့်အတွက် နစ်နာကြေး ရလို့မူ စွဲဆိုနိုင်သည်။
(သို့မဟုတ်)
- (ခ) ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေရန် စွဲဆိုနိုင်သည်။

ဘာဘူကနီရာလား (လ) ဒနုကာ နှင့် မက်ဆား (စ်) ရွှေပြည်စိုး ဖလင်ကုမ္ပဏီ အမှု^(၁) တွင် အောက်ပါအတိုင်း စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားသည်-
“အရောင်းအဝယ် ပျက်ပြယ်သဖြင့် ပေးသွင်းထားသောငွေကို ပြန်လည်ပေးအပ်ရေးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားချက်များမတွေ့ရပေ။ ဤပြဿနာကိုဆုံးဖြတ်ရာ၌ ပေးသွင်းသောငွေသည် ရောင်းငွေအတွက်တစ်စိတ်တစ်ဒေသ အားဖြင့် ပေးသွင်းခဲ့လျှင် ရောင်းသူသော်လည်းကောင်း၊ ဝယ်သူသော်လည်းကောင်း ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် ပျက်ကွက်က ထိုငွေကို ပြန်လည်ပေးအပ်ရမည်။”

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၇၄ အရလည်း ပဋိညာဉ်ကို ဖောက်ဖျက်သောအခါ ထိုသို့ဖောက်ဖျက်ပါက ပေးရန်ဖြစ်သော ငွေ ပမာဏကို ပဋိညာဉ်တွင် ဖော်ပြထားလျှင် ထိုသို့ဖောက်ဖျက်ခြင်းကြောင့် အမှန်တကယ် ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုရှိကြောင်း ထင်ရှားသည်ဖြစ်စေ၊ မထင်ရှား သည်ဖြစ်စေ ဖောက်ဖျက်ကြောင်း တိုင်တန်းသူသည် ဖောက်ဖျက်သူထံ မှ ထိုဖော်ပြသော ငွေကြေးပမာဏကို ရပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

သက်သေခံအမှတ် (က) ခြံမြေအရောင်းအဝယ် စရန်ပေး စာချုပ်တွင် ရောင်းသူကပျက်ကွက်ပါက စရန်ငွေ၏နှစ်ဆကို ပေးလျော် မည်ဟု နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သဘောတူညီထားကြသဖြင့် စရန်ငွေ ၅၀၀၀၀/- ၏ နှစ်ဆဖြစ်သော ငွေ ၁ သိန်းကျပ်ကို ဝယ်သူ အယူခံတရားလိုက ရပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

ဒေါ်နီ (ခ) ဒေါ်မိမိလေး နှင့် ဒေါ်အေး

မြေတစ်ကွက်ကို ပူးတွဲ၍ မြေငှားဂရန်ရရှိသူ နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးက မြေတစ်ဝက်ကို ခွဲခြမ်း၍ ရောင်းချခဲ့သည်။ မြေငှားဂရန် စည်းကမ်းချက်များတွင် အငှားချထားသူ၏ သဘောတူညီမှု မရရှိဘဲ ဂရန်ချထားသည့်မြေကို ခွဲခြမ်းခြင်းမပြုရသည့်အပြင် လွှဲပြောင်းခြင်းမပြုရန် စည်းကမ်းချက်တစ်ရပ် ပါရှိသည်။ ယင်း စည်းကမ်းချက်ကို ဖောက်ဖျက်၍ ရောင်းချခြင်းသည် ပဋိညာဉ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ ပျက်ပြယ်ခြင်းရှိ-မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြေငှားဂရန်ရရှိသူသည် မြေငှားဂရန်ပါ စည်းကမ်းချက်များကို ဖောက်ဖျက်ပြီး အငှားချထားလျှင် ဂရန်ထုတ်ပေးသူအရာရှိက ဒဏ်ငွေတပ်ရိုက်နိုင်သည့်အပြင် မြေငှားဂရန်ကိုလည်း ဖျက်သိမ်းနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ငှားရမ်းခြင်းသည် ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်သော ပဋိညာဉ်မဟုတ်ပေ။

ဂရန်ထုတ်ပေးသူအရာရှိ၏ သဘောတူညီချက် မရရှိဘဲ ငှားရမ်းခြင်းပါ စည်းကမ်းချက်များကို ဖောက်ဖျက်ပြီး အငှားချထားသော မြေကို ရောင်းချခဲ့သော်လည်း ထိုကဲ့သို့ရောင်းချခြင်း၏ တရားဝင်မှုကို ထိခိုက်ခြင်း မရှိနိုင်ချေ။

MG KYIN MAUNG AND ONE V. MA WAING

KYI အမှု^(၃) ကို ကြည့်ပါ။

ထို့ကြောင့် ဂရန်ထုတ်ပေးသူအရာရှိ၏ သဘောတူညီချက် မရရှိဘဲ မြေငှားဂရန်ပါ စည်းကမ်းချက်များကို ဖောက်ဖျက်ပြီး မြေကို ရောင်းချခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်း၊ တစ်ဆင့်ငှားရမ်းခြင်း၊ လွှဲပြောင်းခြင်း တစ်ခုခုကို ပြုလုပ်ခဲ့လျှင် ဂရန်ထုတ်ပေးသူအရာရှိက ပြစ်ဒဏ်တစ်ခုခု ချမှတ်နိုင်သည့်အပြင် မြေငှားဂရန်ကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့ ရောင်းချခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်း၊ တစ်ဆင့်ငှားရမ်းခြင်း၊ လွှဲပြောင်းခြင်း စသည်တို့သည် ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ ဥပဒေနှင့်

ဆန့်ကျင်သော ပဋိညာဉ် မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုက အချင်းဖြစ်မြေကို ရောင်းချခြင်းသည် သက်သေခံအမှတ် (ခ) မြေငှား ဝရန်ပါ စည်းကမ်းချက်ကို ဖောက်ဖျက်ရာရောက်သော်လည်း ထိုကဲ့သို့ ရောင်းချခဲ့ခြင်းသည် ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ ပျက်ပြယ်ခြင်း မရှိပေ။

ဦးမြလှိုင်   နှင့်   ဒေါ်လှလှရီ

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၆၊ ၂၃၈၊ မြန်မာ့လယ်ယာထွက်ကုန် ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးနှင့် ဆန်စက်ပိုင်ရှင်၏ ကိုယ်စားလှယ် တို့ ပဋိညာဉ်ချုပ်ဆို၍ မြန်မာ့လယ်ယာထွက်ကုန်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးပိုင် စပါးများကို ဆန်စက်ပိုင်ရှင်၏ ကိုယ်စား လှယ်ထံ အပ်နှံကြိတ်ခွဲရာတွင် စပါး၊ ဆန်၊ ဆန်ထွက်ပစ္စည်း နှင့် ထုတ်ပိုးပစ္စည်းများ လျော့နည်းမှုအတွက် ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူတွင် တာဝန်ရှိခြင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူအကျိုးငှာ ကိုယ်စားလှယ် က တာဝန်ထမ်းဆောင်၍ ကျူးလွန်သော မတရားမှုအသီးသီး အတွက်လည်း ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူတွင်ပါ တာဝန်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၆ အရ ကိုယ်စားလှယ်မှတစ်ဆင့် ချုပ်ဆိုသော ပဋိညာဉ်များကိုလည်းကောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်ကပြုသော ပြုလုပ်မှုများကိုလည်းကောင်း ကိုယ်စားလှယ် လွှဲသူကိုယ်တိုင် ချုပ်ဆို သို့မဟုတ် ပြုဘိသကဲ့သို့ ထိုပဋိညာဉ်များ အတိုင်း၊ ထို့ပြင် ထိုပြုလုပ်မှုများမှ ပေါ်ပေါက်သော တာဝန်များအတိုင်း ဆောင်ရွက်စေနိုင်သည့်အပြင် ဥပဒေအရလည်း ထပ်တူထပ်မျှ အကျိုး ရှိမည်ဖြစ်သည်။

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၈ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

စာမျက်နှာ

“ကိုယ်စားလှယ်များက မိမိတို့အား ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူများ အတွက် မိမိတို့၏လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်စဉ် ပြုသော အလွဲပြောမှုများသည် သို့မဟုတ် ကျူးလွန်သော လိမ်လည် လှည့်ဖြားမှုများသည် ထိုအလွဲပြောမှုများကို ကိုယ်စားလှယ် လွှဲသူများက ပြုဘိသကဲ့သို့သော်လည်းကောင်း၊ ထိုလိမ်လည် လှည့်ဖြားမှုများကို ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူများက ကျူးလွန်ဘိ သကဲ့သို့လည်းကောင်း ထိုကိုယ်စားလှယ်များက ပြုလုပ်သော သဘောတူညီချက်များအပေါ် ထပ်တူထပ်မျှ အကျိုး သက်ရောက်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ်စားလှယ်များက မိမိတို့၏ အခွင့်အာဏာအတွင်း မကျရောက်သောကိစ္စများတွင်ပြုသော အလွဲပြောမှုများ သို့မဟုတ် ကျူးလွန်သော လိမ်လည်လှည့်ဖြား မှုများသည် မိမိတို့အား ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူများကို ထိခိုက် စေသည်မဟုတ်။”

သခင်၏အကျိုးငှာ အခိုင်းအစေ သို့မဟုတ် ကိုယ်စားလှယ်က တာဝန်ထမ်းဆောင်ဆဲ၌ ကျူးလွန်သော မတရားမှုအသီးသီးအတွက် သခင်တွင် တာဝန်ရှိကြောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်က မိမိတာဝန်ဝတ္တရားများ ဆောင်ရွက်စဉ် မတရားလက်ခံရရှိသော ငွေအတွက် ကိုယ်စားလှယ် လွှဲသူတွင် တာဝန်ရှိကြောင်း၊ ကုန်သည်သည် မိမိ၏ပွဲစား လိမ်လည် သည့်အတွက် တာဝန်ရှိကြောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ် ကျူးလွန်သော လိမ်လည်လှည့်ဖြားမှုသည် ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူအား အကျိုးရှိစေဖို့မလို။ လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်စဉ် ကျူးလွန်ခြင်းဖြစ်လျှင် လုံလောက်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့ ထားသည့် စီရင်ထုံးများလည်းရှိသည်။

- ၁ တရားပြိုင် ဦးပြေအေးသည် ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဖြစ်၍၊
- ၂ တရားပြိုင် ဦးဝင်းနိုင်သည် ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ

မြန်မာ့လယ်ယာထွက်ကုန်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးက ဦးဝင်းနိုင်အား အပ်နှံသည့် စပါးများကိုဆန်ကြိတ်ခွဲရာ၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော နစ်နာဆုံးရှုံးမှုများအတွက် ၁ တရားပြိုင် ဦးပြေအေးပါ တာဝန်ရှိမည် ဖြစ်ပေသည်။

မြို့နယ်မန်နေဂျာ နှင့် ဦးပြေအေး ပါ ၂
မြန်မာ့လယ်ယာထွက်ကုန်
ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး၊
ကျုံပျော်မြို့

ဦးဝင်းနိုင်
မြို့နယ်မန်နေဂျာ
မြန်မာ့လယ်ယာထွက်ကုန်
ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး၊
ကျုံပျော်မြို့ ပါ ၂

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၅၊ ပဋိညာဉ်ချုပ်ဆိုရာတွင် ပါဝင်သူတစ်ဦးက သတ်မှတ်ထားသောအချိန်တွင် ပြုလုပ်ရန် ပဋိညာဉ်ကို ပျက်ကွက်လျှင် အချိန်သည် ပဋိညာဉ်၏ အဓိကအချက်ဖြစ်ပါက ပဋိညာဉ်ကို ဖျက်သိမ်းခွင့်ရခြင်း၊ အချိန်သည် ပဋိညာဉ်၏ အဓိကအချက်ဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်ခြင်းရှိ-မရှိကို စာချုပ်ပါ စည်းကမ်းချက်များနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းခြင်းရာများအရ ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်ရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပဋိညာဉ်ချုပ်ဆိုရာတွင် ပါဝင်သူတစ်ဦးက အကြောင်းအရာတစ်ခု သတ်မှတ်ထားသောအချိန်တွင် ပြုလုပ်ရန် ကတိပြုသော်လည်း ထိုကဲ့သို့ပြုလုပ်ရန် ပျက်ကွက်လျှင် အချိန်သည် ပဋိညာဉ်၏ အဓိကအချက်ဖြစ်ရန် ရည်ရွယ်ပါက ကတိရသူက ထို ပဋိညာဉ်ကို ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၅ အရ ဖျက်သိမ်းခွင့်ရသည်။

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၅ တွင် ဖော်ပြထားသော အချိန်
ကာလသည် ပဋိညာဉ်၏ အဓိကအချက်ဖြစ်စေရန် ကာယကံရှင်များက
ရည်ရွယ်ခြင်းရှိ-မရှိ ပြဿနာကို စာဖြင့်ရေးသားထားသော စာချုပ်
စာတမ်းပါ စည်းကမ်းချက်များနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းခြင်းရာများ
ကို ဆင်ခြင်စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ရမည်။

ဒေါ်လှနွဲ့ (၎င်း၏ အခွင့်ရ	နှင့်	ဦးသန်းညွန့် ပါ ၃	
ကိုယ်စားလှယ် ဦးထွန်းအောင်)			၄၀၃
<hr/>		<hr/>	
ဒေါ်လှနွဲ့ (၎င်း၏ အခွင့်ရ		ဦးသန်းညွန့်	
ကိုယ်စားလှယ် ဦးထွန်းအောင်)			

ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှု၊ အမှုသည်တို့သည် ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံ
စာကို ကန့်ကွက်ခွင့်ရှိခြင်း၊ တရားရုံးသည် အစီရင်ခံစာနှင့်
ကွဲလွဲ၍ မိမိဘာသာ ဆုံးဖြတ်ရန်အာဏာ အပြည့်အဝရှိခြင်း၊
ပစ္စည်းခွဲဝေရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ နှင့် ၃ ပါ ပြဌာန်းချက်များ
အရ တရားမျှတစွာနှင့် တိကျစွာ ခွဲဝေနိုင်ခြင်း မရှိမှသာ
ရောင်းချပြီး ခွဲဝေပေးရန်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုသည်တို့သည် ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံ
စာကို ကန့်ကွက်ခွင့်ရှိသည်။ ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာသည် အမှု
တွင် သက်သေခံချက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ တရားရုံးအပေါ် မည်သို့မျှ
အတည်မဖြစ်ပေ။ တရားရုံးသည် အစီရင်ခံစာနှင့်ကွဲလွဲ၍ မိမိဘာသာ
ဆုံးဖြတ်ရန် အာဏာအပြည့်အဝရှိသည်။

ကော်မရှင်နာအဖွဲ့သည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ် တန်ဖိုးကို
ငွေကျပ် ၂၆၆၃၀၀၀/- သတ်မှတ်ရာ၌ မည်သည့်အချက်အပေါ်
အခြေခံသတ်မှတ်ကြောင်း ဖော်ပြထားခြင်းမရှိပေ။ အနီးအနားရှိ

အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်တို့နှင့်တူညီသည့် ဥပစာတန်ဖိုးများနှင့် နှိုင်းယှဉ်
 တွက်ချက်ထားခြင်းလည်း မပြုချေ။ မြေအိမ်တို့၏တန်ဖိုးကို ခန့်မှန်း
 ရာတွင် အဆောက်အအုံကိုသာကြည့်၍ ခန့်မှန်းမရနိုင်ပေ။ တည်နေရာ
 ဒေသ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တန်ဖိုးတွက်ချက်ရာ၌ များစွာအရေးပါသည်။
 သို့ဖြစ်၍ အနီးအနားရှိ အလားတူဥပစာများနှင့် နှိုင်းယှဉ်တွက်ချက်မှ
 သာလျှင် အနီးစပ်ဆုံးတန်ဖိုးကို ရရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
 ကော်မရှင်နာအဖွဲ့၏သတ်မှတ်ချက်သည် လျော်ကန်သင့်မြတ်သည်ဟု
 မဆိုနိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ကော်မရှင်နာအဖွဲ့၏ တန်ဖိုးစိစစ်ချက်ကို တိုင်း
 တရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့၏ အတည်ပြုခြင်းသည် မှန်ကန်သည်ဟု
 ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပစ္စည်းခွဲဝေရေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂ နှင့်
 ၃ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရဆိုလျှင် ပစ္စည်းခွဲဝေခြင်းကို တရားမျှတစွာနှင့်
 ကောင်းမွန်တိကျစွာ ခွဲဝေနိုင်မည်မဟုတ်ဟု တရားရုံးကယူဆမှသာ
 အစုရှင်တစ်ဦး သို့မဟုတ် အများ၏တောင်းဆိုချက်အရ ပစ္စည်းအား
 ရောင်းချပြီး ခွဲဝေစေရန် အမိန့်ချမှတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ပစ္စည်းအား
 ရောင်းချရန် အမိန့်ချမှတ်မှသာလျှင် ပစ္စည်းတန်ဖိုးကို စုံစမ်းရန် လိုအပ်
 မည်ဖြစ်သည်။

ယခုအမှုတွင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ရောင်းချပြီး ခွဲဝေပေးရန်
 မည်သူကမျှ လျှောက်ထားခြင်းမရှိဘဲနှင့် ပစ္စည်းတန်ဖိုးစုံစမ်းပေးရန်
 လျှောက်ထားချက်ကို တရားရုံးက ခွင့်ပြုခဲ့သည့်အမိန့်သည် ဥပဒေ
 ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်ညီညွတ်ခြင်း မရှိသကဲ့သို့ ထိုတန်ဖိုးအပေါ် တရားလို၏
 ဝေစု ၃ ပုံ ၁ ပုံ ကို ခွဲပေးစေရန် ချမှတ်သည့် တရားရုံး၏ အပြီးသတ်
 ဒီကရီသည်လည်း မှန်ကန်ခြင်းမရှိပေ။

ဒေါက်တာအေကေဒေး (ခ) နှင့် မစ္စစ်ဒီပါလီဒေး ပါ ၄
 ဦးလှရွှေ (ခ) ဒေါက်တာဂျော်နီဒေး

ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်နေခွင့်ပြုထားသူအား နှင်ထုတ်ဖယ်ရှားပေးစေလိုမှု၊
 ရောင်းပေါင်နှင့် ပြန်လည်ရောင်းချပါမည်ဆိုသော စည်းကမ်း
 ချက်နှင့် ရောင်းချခြင်းတို့၏ ခြားနားချက်၊ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်း
 ခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၈ (ဂ) ခြွင်းချက်ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်၊
 အခွင့်အမိန့်သက်သက်အရနေသူနှင့် ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်
 အမိန့်နှင့်နေသူတို့ မည်သို့ကွဲပြားခြားနားသည်၊ လျှပ်စစ်မီတာခ၊
 စည်ပင်သာယာ အခွန်အခများပေးဆောင်ပြီး နေထိုင်သူသည်
 အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူဟုတ်-မဟုတ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ စာချုပ်တစ်ခုသည်အရောင်းစာချုပ်ဖြစ်သလား၊
 အပေါင်စာချုပ်ဖြစ်သလားဆိုသည့် ပြဿနာနှင့်ပတ်သက်၍ စာချုပ်၌
 ဖော်ပြထားသော စကားရပ်များအပေါ် သာမန်အားဖြင့် အမှီသဟဲပြု
 ကာ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ရောင်းချကြောင်း အတိအလင်း ဖော်ပြ
 ထားပါမူ ရောင်းချခြင်းမဟုတ်ဘဲ ပေါင်နှံခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ဆိုလာ
 လျှင် ထိုကဲ့သို့ အဆိုပြုသူအပေါ်၌ ယင်းအဆိုပြုချက်ကို ထင်ရှားအောင်
 ပြသရန် တာဝန်ကျရောက်သည်။

သက်သေခံအမှတ် (ခ) စာချုပ်တွင် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို
 ရောင်းချခြင်းဖြစ်ကြောင်း အတိအလင်း ဖော်ပြထားသည်ဖြစ်ရာ
 ရောင်းချခြင်းမဟုတ်၊ ပေါင်နှံခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရန်
 အကြောင်း မရှိချေ။ ပေါင်နှံခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားအောင် ဒေါ်တီတီ
 က တင်ပြနိုင်ခြင်းလည်း မရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ရောင်းပေါင်နှင့် ပြန်လည်ရောင်းချပါမည်
 ဆိုသော စည်းကမ်းချက်နှင့် ရောင်းချခြင်းကို ခွဲခြားရန်လိုသည်။
 ရောင်းပေါင်ဆိုသည်မှာ ပစ္စည်းကို အမြင်အားဖြင့်သာ ရောင်းချခြင်း
 ဖြစ်သည်၊ အမှန် တကယ်ရောင်းချခြင်းမဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့်
 အကျိုးသက်ရောက်မှုမှာ များစွာကွာခြားသည်။ ရောင်းပေါင်တွင်

သတ်မှတ်ထားသည့်အချိန်အတွင်း အရောင်းစာချုပ်၌ ဖော်ပြထားသည့် ငွေကို ရောင်းသူကမပေးလျှင် ရောင်းချခြင်းသည် အတည်ဖြစ်သော် လည်း ရောင်းသူသည် ပစ္စည်းကိုရွေးနုတ်ရန် အခွင့်အရေးဆုံးရှုံးခြင်း မရှိသေးပေ။ ပြန်လည်ရောင်းချမည်ဆိုသော စည်းကမ်းချက်နှင့် ရောင်းချခြင်းမှာမူ တကယ်ရောင်းချခြင်းဖြစ်၍ စာချုပ်တွင်ပါရှိသည့် အချိန်အတွင်း ရောင်းသူက မဝယ်လျှင် ရောင်းသူအနေဖြင့် ပစ္စည်းကို ဝယ်ရန် အခွင့်အရေးသည် အပြီးအပိုင် ဆုံးရှုံးသွားသည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၈ (ဂ) တွင် စည်းကမ်း ချက်ထား၍ ရောင်းချသော ပေါင်နှံခြင်းကို ဖော်ပြထားသည်။

စာချုပ်တစ်ခုသည် ရောင်းပေါင်စာချုပ်ဖြစ်သည် သို့မဟုတ် ပြန်လည်ရောင်းချမည်ဆိုသော စည်းကမ်းချက်ပါသည့် အရောင်း စာချုပ်ဖြစ်သည်ဆိုသည်ကို စဉ်းစားရာတွင် စာချုပ်ချုပ်ဆိုသူတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ခန့်မှန်းရန်မလွယ်ကူသဖြင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၈ (ဂ) ၏ ခြွင်းချက်တွင် အရောင်းစာချုပ်၌ ပစ္စည်း ဝယ်သူက ရောင်းသူသို့ ပြန်လည်ရောင်းချမည်ဆိုသည့် စည်းကမ်းချက် မပါရှိလျှင် ပေါင်နှံခြင်းဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူခြင်း မပြုရကြောင်း ပြဋ္ဌာန်း ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၈ (ဂ) ၏ ခြွင်းချက် အရ အရောင်းစာချုပ်၌ ကန့်သတ်ထားသည့်အချိန်အတွင်း ရောင်းသူ က ဝယ်လျှင် ဝယ်သူက ပြန်ရောင်းရမည်ဆိုသော စည်းကမ်းချက်ကို ထည့်သွင်းထားမှသာ ရောင်းပေါင်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆနိုင်သည်ဖြစ်ရာ ပစ္စည်းကို ပြန်လည်လွှဲပေးပါမည်ဆိုသော ပဋိညာဉ်ကို အရောင်းစာချုပ် ၌ ရေးသွင်းထားခြင်းမရှိဘဲ သီးခြားစာချုပ်တစ်ခု ချုပ်ဆိုထားခဲ့ပါမူ ရောင်းပေါင်အဖြစ် သက်သာခွင့်တောင်းဆိုနိုင်ခြင်း မပြုနိုင်ကြောင်း ကိုသိန်း ပါ-၂ နှင့် ဦးသိန်း ပါ-၂ အမှု^(၁)၊ ဦးနုရမြား ပါ-၂ နှင့် ဦးမြင့်ဆွေ ပါ-၅ အမှု^(၂) တို့တွင် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သက်သေခံအမှတ် (ခ) အရောင်းစာချုပ်တွင် ဝယ်ယူက ပြန်လည်ရောင်းချမည်ဆိုသော စည်းကမ်းချက်ကို ထည့်သွင်းဖော်ပြ ထားခြင်း မရှိသဖြင့် ယင်းစာချုပ်ကို အမှန်တကယ် အရောင်းစာချုပ် ဟူ၍သာ ကောက်ယူရမည် ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အခွင့်အမိန့်အရနေသူ အမျိုးမျိုးရှိရာ စည်းကမ်းချက်ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ခြင်းမပြုဘဲ ဥပစာတွင် နေထိုင်ခွင့်ရသူကို အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူ (Bare Licensee) ဟုခေါ်သည်။ ခွင့်ပြုသူ နှင့် အခွင့်အမိန့်အရနေသူတို့ သဘောတူညီကြသည့် စည်းကမ်းချက် များအရ ဥပစာတွင်နေထိုင်ခွင့်ရသူကို ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်အမိန့်နှင့် နေသူ (Contractual Licensee) ဟု ခေါ်သည်။

အခွင့်အမိန့်သက်သက်အရနေသူနှင့် ပဋိညာဉ်အရ အခွင့် အမိန့်နှင့်နေသူတို့၏ ခြားနားချက်မှာ အခွင့်အမိန့်သက်သက်အရနေသူ သည် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်နေထိုင်သည့် ဥပစာတွင် အခွင့်အရေး တစ်စုံ တစ်ရာ မရရှိပေ။ မေတ္တာရိထားသည့် အခွင့်အမိန့်ကို အချိန်မရွေး ရုပ်သိမ်းနိုင်သည်။ ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်အမိန့်နှင့်နေသူကို ခွင့်ပြုသူနှင့် အခွင့်အမိန့်အရနေသူတို့ သဘောတူညီကြသည့် စည်းကမ်းချက်များ နှင့်အညီသာ ရုပ်သိမ်းခွင့်ရှိသည်။

ဒေါ်တီတီတို့သည် ၎င်းတို့ရောင်းချထားသည့် ဥပစာကို ပြန်လည်ဝယ်ယူရန် သတ်မှတ်ထားသည့်ကာလ ကုန်ဆုံးသည်အထိ အချင်းဖြစ်နေအိမ်တွင် နေခွင့်ရရှိခြင်းသည် ပဋိညာဉ်အရ အခွင့် အမိန့်နှင့် နေခွင့်ရရှိခြင်းဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူဆိုသည်မှာ ခွင့်ပြုသူ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ဥပစာတွင် နေထိုင်ခွင့်ရသူကို ခေါ်သည်။ အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူသည် ခွင့်ပြုချက်အရနေထိုင်သည့် ဥပစာ

တွင် အကျိုးခံစားခွင့်တစ်စုံတစ်ရာ မရရှိပေ။ ရောင်းချခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်း၊ အငှားချထားခြင်းတို့တွင် ဝယ်ယူသူ၊ အပေါင်ခံသူနှင့် ငှားယူသူတို့သည် ရောင်းချသည့်ပစ္စည်း၊ ပေါင်နှံသည့်ပစ္စည်း၊ အငှားချထားသည့်ပစ္စည်း တွင် အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်ကို ရရှိသည်။

အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူသည် ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်စဉ် လျှပ်စစ်မီတာအခွန်အခ၊ စည်ပင်သာယာအခွန်အခများကို ပေးဆောင် ရုံမျှဖြင့် အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သည့် ဥပစာတွင် အကျိုးခံစားခွင့် ရရှိ မည် မဟုတ်ပေ။ အကျိုးခံစားခွင့်မရှိပါက အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူ အဖြစ်မှ ပြောင်းလဲသွားရန်အကြောင်း မရှိချေ။

ဒေါ်တီတီ

နှင့်

ဦးကြူ

၂၀၁

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းဥပဒေ၊ ဥပဒေအရ စာဖြင့်ရေးသားပြီးနောက် လွှဲပြောင်းနိုင်သည့်ကိစ္စများ၊ စွန့်လွှတ်ခြင်းကို နုတ်ဖြင့်ပြုလုပ် နိုင်ခြင်း၊ စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် မိမိ၏အကျိုးခံစားခွင့်ကို လက်လွှတ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်၍ အကျိုးခံစားခွင့်သည် တစ်ဦးဦးစီသို့ လွှဲပြောင်းသည့်သဘော မသက်ရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဥပဒေအရ စာဖြင့်ရေးသားပြီးမှသာ လွှဲပြောင်း နိုင်သည့်ကိစ္စများမှာ အောက်ပါကိစ္စရပ်များ ဖြစ်သည်-

- ၁။ ပုဒ်မ ၅၄ အရ ငွေကျပ် ၁၀၀ နှင့်အထက် တန်ဖိုးရှိသော မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ဒြပ်ရှိသောပစ္စည်း နောက်မှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသည့်အရာ သို့မဟုတ် အခြားဒြပ်မရှိသည့် ပစ္စည်းကို ရောင်းချခြင်း၊

- ၂။ ပုဒ်မ ၅၉ အရ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်စာချုပ်ကို အပ်နှံ၍ ပေါင်နှံခြင်း မှအပ ငွေကျပ် ၁၀၀ နှင့်အထက် တန်ဖိုးရှိ အခြားပေါင်နှံမှု အမျိုးမျိုးနှင့် လက်မဲ့ပေါင်နှံခြင်း၊
- ၃။ ပုဒ်မ ၁၀၇ အရ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ငှားရမ်းခြင်း၊ တစ်နှစ် ထက်ပို၍ ငှားရမ်းခြင်း၊ ငှားရမ်းခကို နှစ်အလိုက်သတ်မှတ် ၍ ငှားရမ်းခြင်း၊
- ၄။ ပုဒ်မ ၁၀၈ အရ ငွေကျပ် ၁၀၀ နှင့်အထက် တန်ဖိုးရှိသော မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းကို လဲလှယ်ခြင်း၊
- ၅။ ပုဒ်မ ၁၂၃ အရ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို မေတ္တာဖြင့် အပိုင်ပေးခြင်း၊
- ၆။ ပုဒ်မ ၁၃၁ အရ တရားစွဲ တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်ကို လွှဲပြောင်း ခြင်း။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ စာဖြင့်ရေးသားပြီးမှ လွှဲပြောင်းနိုင်သည့် ကိစ္စများတွင် စွန့်လွှတ်ခြင်း မပါဝင်သည့်အတွက် စွန့်လွှတ်ခြင်းကို နှုတ်ဖြင့် ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် စွန့်လွှတ်သည့်ပစ္စည်းတွင် စွန့်လွှတ်သူက အခွင့်အရေး တစ်စုံတစ်ရာမရှိ၊ အခွင့်အရေးကို ကုန်ဆုံးပြတ်စဲစေခြင်း ဖြင့် အကျိုးသက်ရောက်သည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅ တွင် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆို ထားသည့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း၌ စွန့်လွှတ်ခြင်း အကျိုးမဝင်ပေ။ စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် မိမိ၏အကျိုးခံစားခွင့်ကို လက်လွှတ်လိုက်သည့် သဘောထက် ပိုမိုခြင်းမရှိသဖြင့် တစ်ဦးဦးစီသို့ လွှဲပြောင်းသည့်သဘော သက်ရောက်ခြင်း မရှိချေ။

မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို မှတ်ပုံမတင်ရသေးသော စာချုပ်ဖြင့်
 ဝယ်ယူပြီး လက်ရောက်ရရှိသူသည် အဆိုပါမြေကို ပိုင်ရှင်က
 အခြားသူတစ်ဦးအား ရောင်းချသည့် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အား
 ပယ်ဖျက်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုနိုင်ခြင်းရှိ-မရှိ၊ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း
 အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို အခြေပြု၍
 တရားစွဲဆိုနိုင်-မနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားပြိုင်သည် အချင်းဖြစ်မြေကို
 ၁၇-၂-၈၅ ရက်စွဲပါ မှတ်ပုံမတင်သောစာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၍
 ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ အရ တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်
 မရရှိနိုင်ပေ။ မြေကို တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိသောကြောင့် ထိုမြေကို
 အခြားသူတစ်ဦးအား ရောင်းခြင်းမှာ အယူခံတရားပြိုင်အား အကြီး
 အကျယ် နစ်နာစေသည်ဟု ကောက်ယူ၍ ရမည် မဟုတ်ချေ။

သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၇ (ခ) အရ မြေရောင်း
 ရန် ပဋိညာဉ်အား သီးခြားဆောင်ရွက်စေရန် ရောင်းသူအပေါ်တွင်
 သာမက မူလပဋိညာဉ်ကြောင်းသိလျက်နှင့် နောက်ပိုင်းတွင် ဝယ်ယူသူ
 အပေါ်တွင်လည်း တောင်းဆိုနိုင်သည်။ အယူခံတရားပြိုင်သည် သီးခြား
 သက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၇ (ခ) အရ သက်သာခွင့်တောင်းခံ
 နိုင်သဖြင့် ဒေါ်သန်းမြင့်က ဦးမောင်မောင်လတ်သို့ အချင်းဖြစ်မြေကို
 မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ရောင်းချလိုက်ခြင်းကြောင့် အကြီးအကျယ် နစ်နာ
 စေသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို မှတ်ပုံ
 မတင်သောစာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူလက်ရောက်ရရှိခဲ့သူသည် ရောင်းသူက
 ၎င်းအပေါ် ထိုပစ္စည်းမှ ဖယ်ရှားရန် တရားစွဲဆိုသောအခါ ပစ္စည်း
 လွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို အကာ
 အကွယ်အဖြစ် သုံးစွဲခွင့်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ဝယ်ယူသူသည် ထိုစာချုပ်

အပေါ် အခြေပြုပြီး မိမိ၏အခွင့်အရေးကို တရားစွဲဆိုတောင်းဆိုခွင့် မရှိပေ။

စာမျက်နှာ

အယူခံတရားပြိုင်သည် ၁၇- ၂-၈၅ ရက်စွဲပါ မှတ်ပုံမတင်သော အရောင်းစာချုပ်အပေါ် အခြေပြုကာ အချင်းဖြစ်မြေကို ဝယ်ယူကြောင်း အဆိုပြုပြီး ယင်းမြေကို အခြားသူတစ်ဦးအား ရောင်းချသည့် မှတ်ပုံ တင်စာချုပ်အမှတ် ၇၁၆/၉၆ ၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် စွဲဆိုခြင်းသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို အခြေပြုကာ ၎င်း၏အခွင့်အရေးကို တရားစွဲဆို တောင်းခံခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားပြိုင်သည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်း ခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ၏ အကျိုးကျေးဇူးကို ခံစားခွင့်ရှိသဖြင့် ပစ္စည်းပေါ်မှ နှင်ထုတ်ခြင်းမှ အကာအကွယ် ရရှိနိုင်သော်လည်း ယင်း ပုဒ်မပါ အကျိုးခံစားခွင့်ကို အခြေပြု၍ စာချုပ်ပယ်ဖျက်ပေးစေလိုမှု တရားစွဲဆိုခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

ဦးမောင်မောင်လတ် ပါ ၃ နှင့် ဦးကြီးကြိမ် (ခ) ဦးကံကောင်း

၂၈၁

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၂၊ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို မေတ္တာဖြင့်ပေးကမ်းရာတွင် ရယူသူကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ ရယူသူကိုယ်စား တစ်ဦးဦးကဖြစ်စေ လက်ခံရယူရန် လိုအပ် ခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်းကို လက်ခံရယူသူများက လက်ရောက်မရ ခဲ့လျှင် ပေးကမ်းခြင်းသည် တရားမဝင်သောကြောင့် ပေးကမ်း သည့်စာချုပ် ဖျက်ပြယ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၂ အရ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းကို မေတ္တာဖြင့်ပေးကမ်းရာတွင်

ရယူသူကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ ရယူသူကိုယ်စား တစ်ဦးဦးကဖြစ်စေ လက်ခံ ရယူရမည်ဖြစ်ပြီး၊ ယင်းမေတ္တာဖြင့် ပေးကမ်းစာချုပ်ကိုလည်း မှတ်ပုံတင် ရန် လိုအပ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ လက်ရောက်ပေးကမ်းခဲ့ခြင်း မရှိပါက ပေးကမ်းခြင်း အထမြောက်မည် မဟုတ်ပေ။ မူလရုံးတရားလို၏ အဆိုလွှာ၊ ၎င်း၏ထွက်ဆိုချက်နှင့် အမှုတွဲပေါ်ပေါက်ချက်အရ ပေးကမ်းခြင်းမှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၅/၈၀ ဖြင့် ပေးကမ်းခြင်းကို လက်ခံရယူသူများက လက်ရောက်မရခဲ့သဖြင့် ထိုပေးကမ်းခြင်းစာချုပ် သည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၂ နှင့် ညီညွတ်မှုမရှိ၍ ထိုပေးကမ်းခြင်းသည် တရားမဝင်သောကြောင့် ပျက်ပြယ်သည့်စာချုပ် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ဦးမောင်မြ ပါ ၆

နှင့် မသန်းသန်းချို

အိမ်ရှင်က ၎င်းပိုင် ၄ ထပ်တိုက်၏ တတိယထပ်ကို အငှားချထားသည်။ အိမ်ငှားက ၄ ထပ်တိုက်၏ ခေါင်မိုးတွင် ခိုင်မာသော အခန်း တစ်ခု တည်ဆောက်ပြီး နေထိုင်ခဲ့သည်။ တတိယထပ်တွင် ငှားရမ်းနေထိုင်သူ အိမ်ငှားက ၄ ထပ်တိုက် ခေါင်မိုးတွင် တည်မြဲခိုင်မာသော အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်နေထိုင်ခြင်း သည် အိမ်ငှားတာဝန် ဖောက်ဖျက်ရာရောက်-မရောက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အိမ်ငှားသည် အငှားချထားမှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အိမ်ရှင်နှင့်အိမ်ငှားတို့ ပြုလုပ်ထားကြသည့် ပဋိညာဉ်အရဖြစ်စေ၊ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေအရဖြစ်စေ တာဝန်တစ်ခုခုကို ဖောက်ဖျက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ငှားသည် အငှား ချထားမှုနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် တာဝန်ကို ဖောက်ဖျက်ခြင်းဖြစ်ရမည်။

အယူခံတရားပြိုင်က အယူခံတရားလိုအား တတိယထပ်အခန်းကို ငှားရမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တိုက်၏ခေါင်မိုးသည် အငှားချထားရာတွင် ပါဝင်ခြင်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားလိုသည် တိုက်၏ခေါင်မိုး ပေါ်တွင် တည်မြဲခိုင်မာသော အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်ခဲ့သည် ဆိုခြင်းမှာ အိမ်ငှားတာဝန်ဖောက်ဖျက်ရာ မရောက်နိုင်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ငှားရမ်းသူသည် အငှားချထားသူ၏ သဘောတူညီချက် မရရှိဘဲ ပစ္စည်းတွင် တည်မြဲသော အဆောက်အအုံ ကို ဆောက်လုပ်ခဲ့လျှင် ငှားရမ်းသူ၏ တာဝန်ဖောက်ဖျက်ရာ ရောက်မည်။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ (က) ၌ "the property" ဆိုသောစကားရပ်တွင် "the" စကားရပ်ကို "property" စကားရပ်ရှေ့တွင် သုံးနှုန်းထားခြင်းမှာ property စကားရပ်ကို တိတိကျကျ ဖော်ပြလို၍ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် the property စကားရပ်သည် အငှားချထားသောပစ္စည်းကို ရည်ညွှန်းခြင်းဖြစ်သည်။ အငှားချထားသူ နှင့် ငှားရမ်းသူတို့ အခွင့်အရေးနှင့် တာဝန်များသည် အငှားချထားသော မရွေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို အကြောင်းပြုပြီး ပေါ်ပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့် "erect on the property" ဟူသောစကားရပ်သည် အငှားချထားသောပစ္စည်း၌ တည်မြဲသောအဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်ခြင်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုသည် ၄ ထပ်တိုက်၏ တတိယထပ်အခန်းကို ငှားရမ်းနေထိုင်သည်။ စတုတ္ထထပ်တိုက် ခေါင်မိုးပေါ်၌ တည်မြဲခိုင်မာသောအခန်းကို အယူခံတရားလိုက ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ကြောင်း အယူခံတရားပြိုင်က အဆိုပြုသည်။ အယူခံတရားလိုသည် တိုက်၏ တတိယထပ်အခန်းကိုသာ ငှားရမ်းခဲ့ပြီး တိုက်၏ စတုတ္ထထပ်ခေါင်မိုးကို ငှားရမ်းခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ တတိယထပ်အခန်းနှင့် တိုက်ခေါင်မိုးတို့သည် အဆောက်အအုံတစ်ခုတည်း၌ တည်ရှိနေကြသော်လည်း ဆက်စပ်မှု မရှိချေ။ ထိုနေရာနှစ်ခုကြား၌ စတုတ္ထထပ်အခန်းရှိနေသဖြင့် တိုက်

ခေါင်မိုးနေရာသည် အချင်းဖြစ်အခန်းနှင့် သီးခြားစီဖြစ်နေသည်။ တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်း တည်ရှိနေခြင်းမဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံ တရားလိုသည် တိုက်စတုတ္ထထပ်ခေါင်မိုးပေါ်၌ အဆောက်အအုံကို တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်ဆိုခြင်းမှာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၀၈ (က) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသော အိမ်ငှားတာဝန် ဖောက်ဖျက် ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရန်မသင့်ပေ။

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှ   နှင့်   ဒေါ်မိုး
(၎င်း၏ အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်
စာရသူ ဦးတင်ငွေ)

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၂ အရ ပေးကမ်းခြင်း အထ မြောက်ရန် လိုအပ်သည့် အချက်များ၊ သေတမ်းစာ၏ အဓိပ္ပာယ်၊ မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်များသည် သေတမ်းစာ ရေးသားခွင့်မရှိခြင်း၊ အပေးစာချုပ် ဟန်ဆောင်၍ သေတမ်းစာပြုလုပ်ခွင့်ကို ခွင့်ပြုရန်သင့်-မသင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။   ။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၂ အရ မေတ္တာဖြင့်ပေးကမ်းခြင်း အထမြောက်ရန်မှာ ပေးသူနှင့်လက်ခံသူ ရှိရမည်။ မေတ္တာဖြင့်ပေးသောပစ္စည်းသည် လက်ရှိပစ္စည်းဖြစ်ရန် လိုသည်။ ပေးသူက မိမိအလိုအလျောက် အဖိုးစားနားမပါရှိဘဲ ပေးကမ်းခြင်း ဖြစ်ရမည်။ ပေးသူက မိမိပိုင်ပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းပေးရ မည်။ ပေးသောပစ္စည်းကို လက်ခံသူက ပေးသူ အသက်ရှင်ဆဲ ပေးနိုင် သည့် အခြေအနေရှိစဉ် လက်ခံရမည်။

မေတ္တာဖြင့်ပေးခြင်းကို ပေးသူ အသက်ရှင်လျက်ရှိစဉ် ပစ္စည်း အား ပေးနိုင်သည့်အခြေအနေရှိခိုက် ပေးမှသာ အထမြောက်သည်။

အလားတူပင် ရယူသူ အသက်ရှင်စဉ် မေတ္တာဖြင့်ပေးခြင်းကို လက်ခံရန် လိုပေသည်။^၄ မေတ္တာဖြင့်ပေးသည်ကို ရယူသူကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ ရယူသူကိုယ်စား တစ်ဦးဦးကဖြစ်စေ လက်ခံပြီးမှသာ အတည်ဖြစ်သည်။ ပေးသူသေဆုံးပြီးမှသာ မေတ္တာဖြင့်ပေးသည့်စာချုပ်သည် အတည်ဖြစ်သည့်သဘော သက်ရောက်လျှင် သေသူအသက်ရှင်လျက်ရှိစဉ် ပေးရာ မရောက်၍ ပေးကမ်းခြင်း အထမမြောက်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ “သေတမ်းစာ” ဆိုသည်မှာ ပစ္စည်းရှင်က မိမိကွယ်လွန်သောအခါ မိမိ၏ပစ္စည်းကို မည်သို့မည်ပုံ စီမံခန့်ခွဲလိုကြောင်း၊ ၎င်း၏ရည်ရွယ်ချက်ကို ဖော်ထုတ်ထားသည့် တရားဝင်ကြေညာစာတမ်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့စီမံခန့်ခွဲမှုမှာ ပစ္စည်းရှင် ကွယ်လွန်သည့်အခါမှသာ အကျိုးသက်ရောက်မည် ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် သေတမ်းစာရေးသားခွင့်မရှိ ဆိုသောအချက်မှာ ယနေ့အထိ အခိုင်အမာ အတည်ဖြစ်လျက်ရှိပေသည်။ ပေးသူ သေဆုံးပြီးမှသာ မေတ္တာဖြင့်ပေးသည့် စာချုပ်သည် အတည်ဖြစ်သည့် သဘောသက်ရောက်လျှင် ပေးသူသည် သေတမ်းစာ ရေးသားရာ ရောက်သဖြင့် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအနေဖြင့် ပြုလုပ်ခွင့်မရှိပေ။ အပေးစာချုပ် ဟန်ဆောင်၍ သေတမ်းစာပြုလုပ်ခွင့်ကို ခွင့်ပြုမည် ဆိုပါက မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ နှစ်ရှည်လများ လက်ခံကျင့်သုံးလာခဲ့သည့် မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်ရာရောက်ပေလိမ့်မည်။

အမွေပုံပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု၊ လင်နှင့် ပထမမယားတို့ ပေါင်းသင်း
 ခဲ့ရာ သားသမီး ၅ ဦး ထွန်းကားခဲ့သည်။ လင်ဖြစ်သူက ဒုတိယ
 အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ရာ ပထမမယားသည် လင်၊ ဒုတိယမယား
 တို့နှင့် တစ်အိမ်တည်းနေခဲ့သေးသော်လည်း ကြာရှည် အတူ
 မနေနိုင်သဖြင့် အိမ်ခွဲနေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ပထမမယားက
 ဒုတိယမယားနှင့်အတူ မနေနိုင်၍ သီးခြားနေထိုင်ရာတွင်
 လင်က ပထမမယားနှင့်အတူ မနေခြင်းသည် ပထမမယားကို
 စွန့်ပစ်ထားရာရောက်ခြင်း၊ ပထမမယားသည် လင်၊ ဒုတိယ
 မယားတို့နှင့် ခွဲခြားနေထိုင်ခြင်းကြောင့် လင်နှင့် ပထမမယား
 တို့ လင်မယားကွာရှင်း ပြတ်စဲရာရောက်-မရောက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဓမ္မသတ်များအရ လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်
 သည် မယားအများယူနိုင်ခွင့်ရှိသော်လည်း လင်ဖြစ်သူသည် ပထမ
 မယား၏ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဒုတိယမယားယူ၍ ပထမမယား၌ ကွာရှင်း
 ခွင့်ရနိုင်ပေသည်။ မောင်ဆက်မောင် နှင့် မကြင်သွေး အမှု^(၁) ကို
 ကြည့်ပါ။

အကြင်လင်မယားသည် အတူတကွ နေထိုင်ပေါင်းသင်းရန်
 မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်၍ သီးခြားခွဲနေထိုင်ရန် မလွဲမရှောင်သာ
 သော အကြောင်းများရှိပါက ယင်းကဲ့သို့ သီးခြားနေထိုင်ခြင်းအားဖြင့်
 မိမိသဘောအလျောက်နေထိုင်သည်ဟု မယူဆနိုင်ကြောင်း မောင်ထွန်း
 ရွှေ နှင့် မထွေး အမှု^(၂) တွင် ပြဆိုသည်။

လင်သည် မယားသဘောမတူဘဲ နောက်မယားယူထားလျှင်
 ပထမမယားသည် ဒုတိယမယားနှင့် တစ်အိမ်တည်းအတူနေထိုင်ရန်
 ငြင်းဆိုနိုင်သည်။ ထိုသို့ငြင်းဆိုသည့်အတွက် မယား၏အခွင့်အရေး
 မဆုံးရှုံးပေ။ မကာဦး နှင့် ဖိုးစော အမှု^(၃) ကို ကြည့်ပါ။

ဒေါ်ကြင်မြိုင်သည် မယားပြိုင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မြကြင်နှင့်အတူ

မနေနိုင်၍ သီးခြားနေထိုင်ရာတွင် ယောက်ျားဖြစ်သူ ဦးဟုတ်စိန်က ပထမမယားဖြစ်သူ ဒေါ်ကြင်မြိုင်နှင့်အတူ မနေထိုင်ခြင်းသည် ဒေါ်ကြင်မြိုင်အား စွန့်ပစ်ထားရာရောက်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လင်မယားနှစ်ဦး တရားဝင်အကြင်လင်မယား အဖြစ် ပေါင်းသင်းခဲ့ရာ သားသမီးများ ထွန်းကားခဲ့ပြီးနောက် လင်ယောက်ျားဖြစ်သူက နောက်အိမ်ထောင်ပြုခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပထမမယားသည် လင်ဖြစ်သူနှင့် ဒုတိယမယားတို့နှင့် အတူမနေနိုင်၍ သီးခြားနေထိုင်ခဲ့ရာ ယင်းသို့နေထိုင်ခြင်းကြောင့် လင်နှင့် ပထမမယားတို့ လင်မယားကွာရှင်းပြတ်စဲရာရောက်သည်ဟု ကောက်ယူမည်ဆိုပါက ပထမမယား၏ အခွင့်အရေးများ နစ်နာဆုံးရှုံးမည်ဖြစ်သည်။

လင်နှင့်မယားတို့ အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်သမျှ ကာလပတ်လုံး သီးခြားနေထိုင်ရမည်ဖြစ်ရာ လင်ဖြစ်သူ သေဆုံးသည့်တိုင်အောင် မယားက သီးခြားနေထိုင်စေကာမူ လင်မယားကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း မရှိပေ။

ဒေါ်မြကြင် (ခ) ဒေါ်ကြင် ပါ ၇ နှင့် ဒေါ်ကြင်မြိုင် (ခ) ဒေါ်နန်းအောင် (၎င်း၏အထွေထွေကိုယ်စားလှယ် စာရသူ ဦးမြင့်သိန်း)

အမွေပုံပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု၊ အဘိုးအဘွားများ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် တရားလို၏ဖခင်နှင့် ဖခင်၏ညီမတို့ ကျန်ရှိသည်။ တရားလို၏မိဘများသည် ၎င်းတို့၏မိဘများထံမှ အမွေဆက်ခံရရှိပြီး ပစ္စည်းလက်ရောက်မရမီ မိခင်ကွယ်လွန်သည်။ တရားလိုသည် မိခင်ကွယ်လွန်သောအခါ ဩရသသမီးအနေဖြင့် အမွေရထိုက်ခွင့်ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြန်မာ့လေ့ထုံးတမ်းဥပဒေတွင် ဩရသအခွင့်အရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မိဘနှစ်ပါးအနက် သေသူသည် အဖဖြစ်၍ ဩရသမှာ သားဖြစ်လျှင် သို့မဟုတ် သေဆုံးသူမှာ အမိဖြစ်၍ ဩရသမှာ သမီးဖြစ်လျှင် မိဘ၏အမွေပစ္စည်း၏ လေးပုံတစ်ပုံကို တောင်းဆိုခွင့် ရှိသည်။ ထွန်းသာ နှင့် မသစ် အမှု^(၁)၊ မောင်စိုး နှင့် မောင်ဖိုးသိန်း အမှု^(၂)၊ ကက်ဝု နှင့် မောင်ဆင် အမှု^(၃) တို့ကို ရည်ညွှန်းသည်။

ဩရသအခွင့်အရေးများမှာ အပြီးအပိုင်ရရှိသည့် အကျိုးခံစားခွင့်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကာလစည်းကမ်းသတ် ၁၂ နှစ် မကျော်လွန်သေးပါက တောင်းဆိုနိုင်ကြောင်း၊ မကြာ နှင့် မောင်ရွှေကြာ အမှု^(၄) တွင် ထုံးဖွဲ့ထားသည်။ ထို့ပြင် ဩရသသားသမီး၏ လေးပုံတစ်ပုံ အမွေဝေစုဆိုသည်မှာ မိဘနှစ်ပါးပေါင်းသင်းချိန်က ရရှိခဲ့သည့် ပစ္စည်းနှင့်သက်ဆိုင်ကြောင်း မောင်ကျော်ဇေ နှင့် ဦးဒေတိ အမှု^(၅) တွင် ပြဆိုသည်။

သို့ဖြစ်၍ အထက်ဖော်ပြပါ စီရင်ထုံးလမ်းညွှန်ချက်အရ ဩရသသားသမီးအခွင့်အရေးသည် အပြီးအပိုင်ရရှိသည့် အခွင့်အရေးဖြစ်ပြီး ထိုအခွင့်အရေးကို ၎င်း၏လိင်တူမိဘတစ်ဦးဦးကွယ်လွန်ချိန်မှ တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်အတွင်း မိဘအမွေပစ္စည်း၏ လေးပုံတစ်ပုံကို တောင်းခံနိုင်သည်။

ယခုအမှုတွင် တရားလို၏ အဘိုးအဘွားများ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ် ကျန်ရစ်သည်။ ယင်းမြေအိမ်အပေါ်တွင် တရားလို၏ဖခင် ဦးခင်မောင်သန်းနှင့် ဖခင်၏ညီမ ဒေါ်တင်တင်လှတို့ မောင်နှမနှစ်ဦးက အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။ ဦးခင်မောင်သန်း ရရှိသည့်အမွေသည် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ညွှန်ရီ အသက်ထင်ရှားရှိစဉ် ရရှိသဖြင့် အမွေရလက်ထက်ပွားပစ္စည်း ဖြစ်သည်။ တရားလို ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်းသည် ဩရသသမီးဖြစ်လျှင် မိခင်ဒေါ်ညွှန်ရီ ကွယ်လွန်သောအခါ ယင်းပစ္စည်းအပေါ်တွင် မိခင်ကွယ်လွန်သည့်အချိန်မှစ၍ ၁၂ နှစ်ကာလအတွင်း ဩရသသမီးဝေစုဖြစ်သည့် ၃ ပုံကို တောင်းခံခွင့် ရှိမည် ဖြစ်သည်။

မောင်အိန် နှင့် မခင် အမှု^(၆) တွင် မနုကျယ်မမ္မသတ်ကို ကိုးကား၍ မွေးစားမိဘသည် ၎င်း၏မိဘများထံမှ အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိပြီး ပစ္စည်းလက်ရောက်မရရှိမီ သေဆုံးသွားပါက ကိတ္တိမမွေးစားသားသမီးသည် တစ်ဦးတည်းသော သားသမီးဖြစ်စေကာမူ အမွေတစ်ဝက်သာရခွင့်ရှိပြီး ကျန်တစ်ဝက်ကို မွေးစားမိဘ၏ သားသမီးများက ရခွင့်ရှိကြောင်း ပြဆိုသည်။ အဆိုပါအမှုမျိုးတွင် သားရင်း သမီးရင်းဖြစ်ပါက အမွေပစ္စည်းအားလုံးကို ရရှိမည်ဖြစ်သည်။ မခွဲဝေရသေးသော အမွေတွင် အမွေဆိုင်တစ်ဦး ရရန်ရှိသော အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်သည် အပြီးအပိုင်ရရှိသော အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်ဖြစ်၍ ၎င်းကွယ်လွန်သောအခါ ၎င်း၏အမွေစားအမွေခံများသို့ ဆင်းသက်ကြောင်း မောင်အောင်ဖေ နှင့် ဦးထွန်းအောင်ကျော် အမှု^(၇) တွင် ပြဆိုသည်။

တရားလို၏မိဘ ဦးခင်မောင်သန်းနှင့် ဒေါ်ညွန့်ရီတို့မှာ ဦးခင်မောင်သန်း၏ မိဘများထံမှ အမွေဆက်ခံခွင့်ရရှိပြီး ပစ္စည်းလက်ရောက်မရမီ မိခင်ဒေါ်ညွန့်ရီမှာ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ အထက်ပါစီရင်ထုံးလမ်းညွှန်ချက်များအရ အမွေပစ္စည်းလက်ရောက်မရမီ မိခင်ကွယ်လွန်ခဲ့သော်လည်း ယင်းပစ္စည်းအပေါ်တွင် ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်းသည် ဩရသသမီးအနေဖြင့် အမွေရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်း   နှင့်   ဦးခင်မောင်သန်း ပါ ၂   ၄၁၇

အမွေပုံပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု၊ မြန်မာစေလှေထုံးတမ်းဥပဒေ၊ လင်နှင့်မယား နှစ်ယောက်ကွယ်လွန်သည့်အခါ ပထမမယားနှင့် ရသည့် သားသမီးများနှင့် ဒုတိယမယားနှင့်ရသည့် သားသမီးများအမွေခွဲဝေကြပုံ၊ လင်နှင့်ပထမမယားတို့၏ လက်ထက်ပွားပစ္စည်းတွင် ပထမမယားနှင့်မွေးသည့် သားသမီးများက ၃ ပုံ

၂ ပုံ၊ ဒုတိယမယားနှင့်မွေးသည့် သားသမီးများက ၃ ပုံ ၁ ပုံ ရရှိပြီး၊ လင်နှင့် ဒုတိယမယားတို့၏ လက်ထက်ပွားပစ္စည်းတွင် ဒုတိယမယားနှင့်မွေးသည့် သားသမီးများက ၃ ပုံ ၂ ပုံ၊ ပထမ မယားနှင့်မွေးသည့် သားသမီးများက ၃ ပုံ ၁ ပုံ ရရှိခြင်း။ ကိစ္စိမသားသမီးသည် မိမိ၏မွေးစားမိဘက ၎င်း၏မိဘ (ကိစ္စိမသားသမီး၏ဘိုးဘွား) ၏ အမွေကို ဆက်ခံပြီး ပစ္စည်း လက်ရောက်မရသေးမီ ကွယ်လွန်သွားပါက ထိုမိဘ၏ အမွေ တစ်ဝက်ကိုသာရရှိပြီး၊ ကျန်အမွေတစ်ဝက်ကို ထိုမိဘ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများက ရရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လင်မယားနှစ်ယောက်အတူ ကြီးပမ်းရရှိသော ပစ္စည်းကို ဖတူမိကွဲ၊ မိတူဖကွဲ မောင်နှမများ အမွေခွဲဝေလျှင် အမွေပုံ ပစ္စည်းရစဉ်က ပေါင်းသင်းနေသည့်မယားနှင့် မွေးဖွားသော သားသမီး များသည် အခြားမယားနှင့် မွေးဖွားသည့် သားသမီးထက် နှစ်ဆရရှိ ကြောင်း မနီ နှင့် မောင်သိန်း အမှု^(၂) တွင် စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

မယားနှစ်ယောက်ရှိသောလင် ကွယ်လွန်သောအခါတွင် ပထမ အိမ်ထောင်မှ လက်ထက်ပွားပစ္စည်း၏ ၃ ပုံ ၂ ပုံကို ပထမမယားက ရရှိ၍ ကျန် ၃ ပုံ ၁ ပုံကို ဒုတိယမယားကရသည်။ ဒေါ်လှအုန်း နှင့် မညွန့် အမှု^(၃)၊ ဒေါ်ကြည်ကြည် နှင့် မစွန်မေရီဝိန် အမှု^(၄) တို့ကိုကြည့်ပါ။

လက်ရှိအိမ်ထောင်၌ ဖြစ်ထွန်းသော ပစ္စည်းတွင် အထက် သားသမီးများက ၃ ပုံ ၁ ပုံ၊ အောက်သားသမီးများက ၃ ပုံ ၂ ပုံရသည်။

အမွေမှုခန်း ဓမ္မသတ်ကျမ်းကြီး ပုဒ်မ ၂၃၇ တွင် ဖော်ပြထား သော ဓမ္မသတ်အများစုက နောက်အိမ်ထောင်တွင် ဖြစ်ထွန်းသော ပစ္စည်း၏ ၃ ပုံ ၁ ပုံကို အထက်သားသမီးများကလည်းကောင်း၊ ကျန် ၃ ပုံ ၂ ပုံကို အောက်သားသမီးများကလည်းကောင်း ရထိုက်သည်ဟု ပြဆိုသည်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက ဖတူမိကွဲသားသမီးများ၏ အမွေ ဆက်ခံပုံနှင့်ပတ်သက်၍ မနုကျယ်ဓမ္မသတ် ဒဿမတွဲ ပုဒ်မ ၇ တွင် အဖပါရင်းရှိ၍ မိထွေးပါရင်းမရှိ၊ နှစ်ပါးစုံလက်ထက်ပွား မရှိကလည်း ၄ စု၏ ၃ စု အဖသားစားစေ၊ ၁ စုကို နှစ်ပါးစုံသားစားစေဟု ပြဋ္ဌာန်း ထားကြောင်း၊ ထိုပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ဦးကြာဝါး၊ ဒေါ်ငွေဆင့်တို့၏ သား သမီးများသည် အမွေပုံ၏ ၄ ပုံ ၃ ပုံ ခံစားခွင့်ရှိကြောင်း တင်ပြသည်။

မနုကျယ်ဓမ္မသတ် ဒဿမတွဲ ပုဒ်မ ၇ ၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ အဖပါရင်းပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ ယခုအမှု တွင် အဖပါရင်းမရှိ၊ မိထွေးပါရင်းမရှိ၊ လက်ထက်ပွားသာရှိ၍ မနုကျယ် ဓမ္မသတ်ပါ အထက်ပါပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် အကျုံးဝင်မည်မဟုတ်ချေ။

ဦးကြာဝါးသည် ပထမမယား ဒေါ်ငွေဆင့်နှင့် ဒေါ်ကြင်မယ် ပါ ၆ ဦးကို ထွန်းကားသည်။ ဦးကြာဝါးနှင့် ဒုတိယမယား ဒေါ်မဲလုံး တို့သည် အယူခံတရားလိုကို မွေးဖွားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဦးကြာဝါးနှင့် ဒေါ်ငွေဆင့်တို့ လက်ထက်ပွားပစ္စည်းများ၌ ဒေါ်ကြင်မယ်တို့က ၃ ပုံ ၂ ပုံနှင့် အယူခံတရားလိုက ၃ ပုံ ၁ ပုံ ရရှိခံစားခွင့်ရှိသည်။ ဦးကြာဝါး နှင့် ဒေါ်မဲလုံးတို့၏ လက်ထက်ပွားပစ္စည်း၌မူ အယူခံတရားလိုသည် ၃ ပုံ ၂ ပုံနှင့် ဒေါ်ကြင်မယ်တို့က ၃ ပုံ ၁ ပုံ ခံစားထိုက်သည်။

ဦးကြာဝါးနှင့် ဒေါ်ငွေဆင့်တို့၏ လက်ထက်ပွားပစ္စည်းတွင် ၎င်းတို့၏ သားသမီး ၆ ဦးက ၃ ပုံ ၂ ပုံ ခံစားခွင့်ရှိ၍ သားသမီးတစ်ဦး လျှင် ၁၈ ပုံ ၂ ပုံစီ (၉ ပုံ ၁ ပုံစီ) ကို ရရှိခံစားကြသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကိတ္တိမသားသမီးသည် တစ်ဦးတည်းသော သားသမီးဖြစ်စေကာမူ မိမိ၏မွေးစားမိဘက ၎င်း၏မိဘ (ကိတ္တိမ သား သမီး၏ ဘိုးဘွား) ၏အမွေကို ဆက်ခံပြီးနောက် ပစ္စည်းလက်ရောက် မရသေးမီ ကွယ်လွန်သွားပါက ထိုမိဘ၏ အမွေတစ်ဝက်ကို ရခွင့် ရှိကြောင်း မောင်အိန် နှင့် မခင် အမှု^(၁) တွင် စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

ဦးကြည်ဝင်းနှင့် ဦးယုစိန်တို့သည် ဒေါ်ကျင်သွယ်၏ တရားဝင် ကိစ္စိမသားများ ဖြစ်ကြသည်။ ဒေါ်ကျင်သွယ်သည် ၎င်း၏မိဘထံမှ အမွေဆက်ခံ ရရှိပြီးဖြစ်သော်လည်း အမွေပစ္စည်းကို လက်ရောက် မရသေးမီ ကွယ်လွန်ခဲ့သဖြင့် ဦးကြည်ဝင်းနှင့် ဦးယုစိန်တို့သည် ဒေါ်ကျင်သွယ်ရရှိမည့် အမွေဝေစု ၉ ပုံ ၁ ပုံ၏ ၂ ပုံ ၁ ပုံဖြစ်သော ၁၈ ပုံ ၁ ပုံကို ရရှိခံစားခွင့်ရှိပေသည်။ ဒေါ်ကျင်သွယ်၌ ကိစ္စိမသား နှစ်ဦးရှိ၍ ဦးကြည်ဝင်းက ၃၆ ပုံ ၁ ပုံ ရရှိခံစားထိုက်ပြီး ကျန် ဒေါ်ကျင်သွယ်၏ အမွေဝေစု ၁၈ ပုံ ၁ ပုံကို ဒေါ်ကျင်သွယ်၏ ဆွေမျိုး သားချင်းများက ရရှိခံစားကြမည်ဖြစ်သည်။

ဦးယုစိ (ခ) ဦးအောင်မြတ် (ကိုယ်တိုင်နှင့် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်)	နှင့်	မအေးအေးမြတ်ခိုင် ပါ ၁၄ (၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်နှင့် ကွယ်လွန် သူ ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်များ)	၃၆၅
--	-------	--	-----

မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ၊ ကိစ္စိမမွေးစားသားသမီးများက မွေးစား ဖခင်အပေါ် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်ကို အကြောင်းပြု၍ မွေးစားမိခင်ကျန်ရစ်သည့် အမွေပုံပစ္စည်းများအား စီမံခန့်ခွဲ ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခြင်း၊ မွေးစားသားသမီးတို့သည် မွေးစားဖခင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုချိန်တွင် ရှိနေသော ပစ္စည်းများ၏ တစ်ဝက်ကို ရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း ပဏာမဒီကရီ ရရှိထားသော် လည်း အပြီးသတ်ဒီကရီ မရသေးသဖြင့် အမွေဝေစုကို လက်ရောက်မရရှိသေးခြင်း၊ ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပြီးနောက် ဖခင်ကွယ်လွန်သွားရာ မွေးစားသားသမီးတို့ ရထိုက်သည့် အမွေဝေစုပြောင်းလဲသွားခြင်းရှိ-မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မအေးအေးထိုက်တို့သည် မိခင်ကွယ်လွန်ပြီး နောက် ကျန်ရစ်သူဖခင် ဦးညွန့်မောင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဖခင်ဦးညွန့်မောင်အပေါ် အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ ဦးညွန့်မောင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုချိန်တွင်ရှိသော ပစ္စည်းတွင် တစ်ဝက်ရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း ပဏာမဒီကရီ ရရှိထားသည်။

မအေးအေးထိုက်တို့သည် ပဏာမဒီကရီ ရရှိထားသော်လည်း အပြီးသတ်ဒီကရီ မရသေးသဖြင့် ၎င်းတို့၏ဝေစုကို လက်ရောက်မရရှိ သေးပေ။ ထို့ကြောင့် မအေးအေးထိုက်တို့သည် ဖခင်ဦးညွန့်မောင် အိမ်ထောင်ပြုချိန်တွင် မိရင်းဖရင်းထံမှ ၎င်းတို့ရထိုက်သည့် ဝေစုကို ရရှိထားပြီးဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ ဤအခြေအနေတွင် ဖခင် ဦးညွန့်မောင် ကွယ်လွန်သွားပြန်ရာ ဒေါ်ပု နှင့် ဒေါ်အေးတင် အမှု^(၇) တွင် ထုံးဖွဲ့ထားသည့်အတိုင်း မိရင်းဖရင်း၏ အထက်ပါပစ္စည်း၏ လေးပုံသုံးပုံကို ရထိုက်ခွင့်ရှိလာသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သာမန်ဥပဒေသမှာ အမှုသည်တို့၏ အခွင့် အရေးကို အမှုစွဲဆိုသည့်နေ့၌ တည်ရှိသည့်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ရန် ဖြစ်သည်။ အမှုစွဲဆိုပြီးမှရရှိသော အခွင့်အရေးများအပေါ် အခြေခံ၍ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ တရားစွဲဆိုစဉ်က တရား စွဲဆိုရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်သေးလျှင် တရားစွဲဆိုပြီးမှ ပေါ်ပေါက် သည့် တရားစွဲဆိုနိုင်ရန်အကြောင်းကို အခွင့်ကောင်းယူကာ သက်သာ ခွင့်တောင်းခြင်းကို သာမန်အားဖြင့် ခွင့်ပြုမည်မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် အခြေအနေများ ပြောင်းလဲလာခြင်းကြောင့် မူလတောင်းဆိုသော သက်သာခွင့်မှာ မဆီလျော်တော့လျှင် သို့မဟုတ် အမှုဆိုင်ခြင်းကို တိုတောင်းစေရန်ဖြစ်စေ၊ အမှုသည်များအကြား တရားမျှတမှု အပြည့် အဝ ဖြစ်စေရန်ဖြစ်စေ ပြောင်းလဲလာသော အခြေအနေများအရ တရားရုံးက အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် လိုအပ်လျှင် တရားရုံးသည်

အထက်ပါဥပဒေသမှ သွေဖီကာ ပြောင်းလဲလာသော အခြေအနေများ အပေါ် အခြေခံ၍ သက်သာခွင့်ကို ခွင့်ပြုရန်ဖြစ်သည်။

မူလရုံးက ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပြီးနောက် အထူးအယူခံ မတိုင်မီတွင် ဦးညွှန်မောင် ကွယ်လွန်သွား၍ အခြေအနေပြောင်းလဲ သွားခဲ့သည်။ မအေးအေးထိုက်တို့၏ ရပိုင်ခွင့်ဝေစု တိုးသွားသည်။ ဤအခြေအနေတွင် မအေးအေးထိုက်တို့နှင့် ဒေါ်ခင်အေးကြည်တို့ အကြား အမှုတိုးပွားခြင်းကို ရှောင်လွှဲရန်နှင့် အမှုသည်အကြား ပြီးပြည့်စုံ သည့် တရားမျှတမှုဖြစ်စေရန် တရားရုံးသည် ပြောင်းလဲသွားသည့် အခြေအနေနှင့် ကိုက်ညီသည့် သက်သာခွင့်ကို ခွင့်ပြုမှုသာလျှင် မှန်ကန် မျှတမည် ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မအေးအေးထိုက်တို့က ဦးညွှန်မောင် အပေါ် အမွေပုံပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုစဉ်တွင် ဖခင် ဦးညွှန်မောင် ကွယ်လွန်သွား၍ မအေးအေးထိုက်တို့သည် အမွေဝေစု ထက်ဝက်အစား ၄ ပုံ ၃ ပုံရရန် အဆိုလွှာကိုပြင်ဆင်ရန် ဖြစ်သည်။ ယခုအမှုတွင် မအေးအေးထိုက်တို့သည် ပဏာမဒီကရီ ရရှိပြီးဖြစ်သော ကြောင့် အဆိုလွှာကို ပြင်ဆင်စေလျှင် အမှုကို အစမှပြန်လည်စစ်ဆေး စေရာ ရောက်မည်ဖြစ်သည်။ ဤအမှုတွင် ထူးခြားသည့်အခြေအနေမှာ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ခင်အေးကြည်က အယူခံတရားလိုတို့၏ တောင်းဆိုချက်ကို ကန့်ကွက်တင်ပြခြင်းမပြုဘဲ အထူးအယူခံခုံရုံးက ဥပဒေနှင့်အညီ လျော်ကန်သင့်မြတ်စွာ ချမှတ်သည့်အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာမည်ဟု တင်ပြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ အဆိုလွှာကို ပြင်ဆင်စေခြင်းမပြုဘဲ ပြောင်းလဲလာ သည့်အခြေအနေနှင့် ကိုက်ညီသည့် သက်သာခွင့်ကို ခွင့်ပြုခြင်းအားဖြင့် မအေးအေးထိုက်တို့နှင့် ဒေါ်ခင်အေးကြည်တို့အကြား အမှုတိုးပွားခြင်း

ကို ရှောင်လွှဲနိုင်ပြီး အမှုသည်တို့အတွက် ပြီးပြည့်စုံသည့် တရားမျှတမှု ကို ရရှိမည်ဖြစ်သည်။

စာမျက်နှာ

မအေးအေးထိုက် ပါ ၂ နှင့်

ဒေါ်ခင်အေးကြည်
(ကွယ်လွန်သူ ဦးညွန့်မောင်၏
တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်)

၄၇၉

မအေးအေးထိုက် ပါ ၂

ဒေါ်ခင်အေးကြည်
(ကွယ်လွန်သူ ဦးညွန့်မောင်၏
တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်)

အိမ်ရှင်၏ သဘောတူညီမှုမရှိဘဲ ကန်ထရိုက်တာထံမှ အခန်းဝယ်သူ သည် ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခြင်း မရှိသေးသည့် တိုက်ခန်းကို မိမိသဘောအလျောက် သော့ခတ်ပြီးနောက် အခန်းထဲ၌ မိမိ ပစ္စည်းများကိုထားလျက် ၉ လကြာအောင် အသုံးပြုခဲ့ခြင်း သည် ထိုတိုက်ခန်းကို သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ လက်ရှိထားရာရောက်-မရောက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုသည့်အမှုတွင် အဓိကစဉ်းစားရန်အချက်မှာ တရားလိုသည် မိမိ လက်ရှိဖြစ်သောပစ္စည်းမှ တရားဥပဒေအရမဟုတ်ဘဲ မိမိသဘောဆန္ဒ နှင့်ဆန့်ကျင်လျက် ဖယ်ရှားခြင်းခံရပြီး လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ခြင်းရှိ-မရှိ ဖြစ်သည်။

သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ မရွှေ့မပြောင်း နိုင်သော ဥပစာအတွင်း ကျူးကျော်ဝင်ရောက်သူအား ဖယ်ရှား၍ ယင်းဥပစာကို လက်ရောက်ရလိုကြောင်း စွဲဆိုမှုတွင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်

ပြဿနာ ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် အဆိုပါဥပစာ၏ ပိုင်ဆိုင်မှုကို တရားရုံးက စိစစ်ရန်မလိုချေ။ တရားရုံးက စိစစ်ရန် တစ်ခုတည်းသော ပြဿနာမှာ လက်ရှိထားသည့် ပြဿနာပင်ဖြစ်သည်။ တရားလိုသည် အချင်းဖြစ်ဥပစာမှ တရားနည်းလမ်းအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ဖယ်ရှားခံရကြောင်း မိမိအဆိုပြုချက်များကို သက်သေထင်ရှားပြနိုင်လျှင် တရားပြိုင်သည် တရားလိုထက်သာသော ပိုင်ဆိုင်မှုရှိစေကာမူ တရားလို၏အမှုကို အောင်မြင်စွာ ခုခံနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ တွင် တရားဥပဒေအရမှတစ်ပါး တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူအား ထိုသူ၏ သဘောတူညီချက် မရရှိဘဲ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းမှ ဖယ်ရှားလျှင် ဟူ၍သာ ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ တရားဥပဒေနှင့်အညီ လက်ဝယ်ရှိသောပစ္စည်းမှ ဖယ်ရှားလျှင် ဟူ၍ ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိပေ။

အိမ်ရှင်၏ သဘောတူညီမှုမရှိဘဲ ကန်ထရိုက်တာထံမှ အခန်းဝယ်သူသည် ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခြင်း မရှိသေးသည့် တိုက်ခန်းကို မိမိသဘောအလျောက် သော့ခတ်ပြီးနောက် အခန်းထဲ၌ မိမိပစ္စည်းများကို ထားလျက် ၉ လခန့်ကြာအောင် အသုံးပြုခဲ့ခြင်းသည် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ လက်ရှိထားခြင်းဖြစ်သည်။ အခန်းဝယ်သူသည် အချင်းဖြစ်အခန်းကို တိတ်တဆိတ်သော့ခတ်သည် ဆိုစေဦးတော့၊ ထိုအချိန်မှစ၍ တရားဥပဒေအရ မဟုတ်ဘဲ ဖယ်ရှားခြင်းခံရချိန်ထိ ၉ လခန့်ကြာအောင် လက်ရှိဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ လက်ရှိထားသည်ဟုဆိုရပေမည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဦးစိုးလွင်၏ လက်ရှိဖြစ်သည့်အခန်းကို လက်ရှိဖြစ်သူ၏ သဘောတူခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ အယူခံတရားလိုတို့က သော့ဖျက်ဝင်ရောက်ကြောင်း အငြင်းမပွားပေ။ အယူခံတရားလိုတို့က ဤသို့ သော့ဖျက်ဝင်ရောက်ခြင်းသည် လက်ရှိဖြစ်သူ အယူခံတရားပြိုင်

ဦးစိုးလွင်အား ဥပဒေလမ်းကြောင်းအရ မဟုတ်ဘဲ အချင်းဖြစ်အခန်းကို လက်လွတ်စေရာရောက်သည်။

စာမျက်နှာ

သို့ဖြစ်၍ သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ ဦးစိုးလွင်၏စွဲဆိုမှုကို ပလပ်သော တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက် ပြီး ဦးစိုးလွင်စွဲဆိုသည့်အတိုင်း တရားရုံးချုပ်က ဒီကရီချမှတ်ခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းခြင်းမရှိပေ။

ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့် ပါ ၃ နှင့် ဦးစိုးလွင်

၁၂၀

အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူသည် ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သည့် ဥပစာ တွင် အကျိုးခံစားခွင့် တစ်စုံတစ်ရာမရရှိခြင်း၊ အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူက လျှပ်စစ်မီတာခ၊ စည်ပင်သာယာအခွန်အခများ ပေးသွင်းပါက ထိုသူအား အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ခြင်းရှိ-မရှိ၊ မြေးဝမ်းကွဲသာ တော်စပ်သူသည် ငယ်စဉ်ကစ၍ အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် နေထိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိလျှင် အိမ်သားတစ်ဦးအဖြစ် နေထိုင်ရာမရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူဆိုသည်မှာ ခွင့်ပြု သူ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ဥပစာတွင် နေထိုင်ခွင့်ရသူကို ခေါ်သည်။ အခွင့် အမိန့်အရ နေထိုင်သူသည် ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သည့် ဥပစာတွင် အကျိုးခံစားခွင့် တစ်စုံတစ်ရာမရရှိပေ။ ရောင်းချခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်း၊ အငှားချထားခြင်းတို့တွင် ဝယ်ယူသူ၊ အပေါင်ခံသူနှင့် ငှားယူသူတို့သည် ရောင်းချသည့်ပစ္စည်း၊ ပေါင်နှံသည့်ပစ္စည်း၊ အငှားချထားသည့်ပစ္စည်း တွင် အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်ကို ရရှိသည်။

အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူသည် ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်စဉ် လျှပ်စစ်မီတာအခွန်အခ၊ စည်ပင်သာယာအခွန်အခများကို ပေးဆောင်

ရုံမျှဖြင့် အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သည့် ဥပစာတွင် အကျိုးခံစားခွင့် ရရှိမည် မဟုတ်ပေ။ အကျိုးခံစားခွင့်မရှိပါက အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူ အဖြစ်မှ ပြောင်းလဲသွားရန်အကြောင်း မရှိချေ။

အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူသည် ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သည့် ပစ္စည်းတွင် အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်မရှိသဖြင့် ခွင့်ပြုသူက ကြည်ဖြူသရွေ့သာ ထိုပစ္စည်းပေါ်၌ နေထိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ခွင့်ပြုသူသည် ၎င်း၏ ခွင့်ပြုချက်ကို အချိန်မရွေး ရပ်စဲနိုင်သည်။ ယင်းသို့ ရပ်စဲလိုက်လျှင် အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူသည် ခွင့်ပြုချက်အရနေထိုင်သည့် ပစ္စည်းပေါ်မှ မထွက်ခွာလိုကြောင်း မခုခံနိုင်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယခုအမှုတွင် ဒေါ်ခင်အေးစန်းသည် ဒေါ်ကြည်၏ သမီးမဟုတ်၊ မြေးဝမ်းကွဲတော်စပ်ရုံသာရှိသည့်အပြင် ငယ်စဉ်ကစ၍ အတူနေထိုင်လာသူမဟုတ်၍ ဦးဘိုးတူ၊ ဒေါ်ကြည်တို့ အိမ်ဥပစာတွင် အိမ်သားတစ်ဦးအဖြစ် နေထိုင်ရာမရောက်နိုင်ပေ။

ဒေါ်စောမြင့်ကြည်   နှင့်   ဦးမြင့်စိုး ပါ ။

တိုက်သစ်ဆောက်လုပ်ရာတွင် ဘေးချင်းကပ်လျက်ရှိသော အဆောက်အအုံမှ ကြွေပြားများ ကွဲသွားခြင်းကြောင့် ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူက စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီသို့ တိုင်ကြားခဲ့သည်။ စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီက စုံစမ်းမှုပြုပြီး တိုက်သစ် ဆောက်လုပ်ခြင်းလုပ်ငန်းကို ခေတ္တရပ်ဆိုင်းထားရန် ညွှန်ကြားသည်။ စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ၏ ညွှန်ကြားချက်ကြောင့် လုပ်ငန်းများ ရပ်ဆိုင်းထားရသည့် ကာလအတွက် နစ်နာသည့် လျော်ကြေးငွေကို တိုင်ကြားသူက ပေးရန်တာဝန်ရှိ-မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားပြိုင်၏ တိုက်သစ် ဆောက်လုပ် ရေးလုပ်ငန်းကြောင့် အယူခံတရားလို၏ တိုက်ရှေ့ဘေးဘက် ကြွေပြား တစ်ချပ်၌ အနည်းငယ်ပဲ့သွားသည်မှာ အငြင်းမပွားသည့်အချက် ဖြစ် သည်။

အယူခံတရားပြိုင်သည် တိုက်ဆောက်လုပ်ရာတွင် စည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်သဖြင့် စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်မှုများအား ၂၄ နာရီအတွင်း အမြန်ပြုပြင်ဆောင်ရွက်ရန်နှင့် လုပ်ငန်းအား ခေတ္တရပ်ဆိုင်းထားရန် လသာမြို့နယ်စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက (သက်သေခံ အမှတ်- ၁) ဖြင့် အကြောင်းကြားခဲ့သည်။

အယူခံတရားလိုက ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီ၊ အင်ဂျင်နီယာဌာန (အဆောက်အအုံ)၊ ဌာနမှူးထံ တင်ပြ သည့် သက်သေခံအမှတ်- ၃ စာပါ အကြောင်းအရာများသည် မမှန် မကန် ဖော်ပြတင်ပြထားခြင်း မဟုတ်သဖြင့် အယူခံတရားပြိုင်အပေါ် မသမာသောစိတ် သို့မဟုတ် မလိုမုန်းထားသောစိတ်ဖြင့် တင်ပြခဲ့သည် ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ၊ အင်ဂျင်နီယာ ဌာန (အဆောက်အအုံ) မှ အငယ်တန်းအင်ဂျင်နီယာ (၂) ဒေါ်စန်းစန်း ထွေး (လုံပြ-၂) ၏ ထွက်ဆိုချက်အရ အယူခံတရားလိုက ရန်ကုန် မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီသို့ သက်သေခံအမှတ်- ၃ စာကို တင်ပြသည့်အခါ ကော်မတီက တာဝန်ပေးအပ်သည့် အင်ဂျင်နီယာ များက သွားရောက်စစ်ဆေးပြီးနောက်မှ အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ် ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ အယူခံတရားလို က ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီကို တိုင်ကြား၍ ချက်ချင်း အဆောက်အအုံဆောက်လုပ်ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းစေခဲ့ခြင်း မဟုတ်ချေ။ ကော်မတီက လိုအပ်သောစစ်ဆေးမှုများပြုလုပ်ပြီး လုပ်ထုံး လုပ်နည်းနှင့်အညီ အဆောက်အအုံဆောက်လုပ်ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းစေခဲ့

ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အယူခံတရားလိုသည် ၎င်း၏တိုက် ထိခိုက်ပျက်စီးမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်တီသို့ တင်ပြ လျှောက်ထားခဲ့ခြင်းသည် မသမာသောစိတ် သို့မဟုတ် မလိုမုန်းထား သောစိတ်ဖြင့် တင်ပြလျှောက်ထားခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် အယူခံ တရားလိုက အယူခံတရားပြိုင်သို့ လျော်ကြေးငွေပေးရန်တာဝန်မရှိချေ။

ဒေါ်ဆွေရိမ်

နှင့်

ဒေါ်လှလှစိုး

၁၇၇

(၎င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ်
ဦးစန်းရှိန်)

(ကွယ်လွန်သူ ဦးညိုမောင်၏
တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်)

တရားလိုတို့ပိုင် လမ်းမြေထဲသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက် သွားလာခြင်း၊ ကျူးကျော်ဝင်ရောက် ကာရံခြင်း မပြုလုပ်ရန်အတွက် ထာဝရ တားဝရမ်း ထုတ်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခြင်း၊ ထာဝရ တားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ပေးရန်မှာ အခွင့်အရေးတစ်ရပ်အနေဖြင့် တောင်းဆို နိုင်သည့် သက်သာခွင့်မဟုတ်ခြင်း၊ တရားရုံးက မိမိသဘော အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရသည့်ကိစ္စဖြစ်ခြင်း၊ တရားပြိုင်သည် တရားလို၏ တရားဝင်အခွင့်အရေးကို ထိပါးခြင်းရှိ-မရှိကိုသာ စဉ်းစားရန်မဟုတ်၊ တားဝရမ်းထုတ်ဆင့်ခြင်းကြောင့် တရားပြိုင် အပေါ် ထိခိုက်နစ်နာစေမှုနှင့် ယှဉ်တွဲသုံးသပ်ရမည်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တားဝရမ်းထုတ်ဆင့်ပေးရန်မှာ အခွင့်အရေး တစ်ရပ်အနေဖြင့် တောင်းဆိုနိုင်သည့် သက်သာခွင့်မဟုတ်၊ တရားရုံးက မိမိသဘောအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရသည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။ သီးခြားသက်သာ ခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ နှင့် ၅၅ တို့တွင် “တရားရုံးသည် မိမိသဘော

အတိုင်း” ဟူသောစကားရပ် မပါရှိသော်လည်း ပုဒ်မ ၅၂ တွင် ယာယီ သို့မဟုတ် ထာဝရ တားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ခြင်းဖြင့် တားဆီးပိတ်ပင်သည့် သက်သာခွင့်ကို တရားရုံး၏သဘောအတိုင်း ခွင့်ပြုရသည်ဟု ပြဋ္ဌာန်း ထားသည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ယာယီဖြစ်စေ၊ ထာဝရဖြစ်စေ တားဝရမ်းကို တရားရုံး၏သဘောအတိုင်း ခွင့်ပြုရန်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား ပေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ တရားရုံးက တရားပြိုင်သည် တရားလို၏ တရားဝင် အခွင့်အရေးကို ထိပါးခြင်းရှိ-မရှိသာ စဉ်းစားရန်မဟုတ်၊ ထိုထိပါးခြင်း အား တားဆီးရန်အတွက် ဆောင်ရွက်မှုသည် သင့်မြတ်သော သက်သာ ခွင့်ဟုတ်-မဟုတ်လည်း စိစစ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စအလို့ငှာ တရားလို အား အကျိုးပျက်စီးစေသည့် သို့မဟုတ် ပျက်စီးရန် ခြိမ်းခြောက်လျက် ရှိသည့် ပမာဏကို တားဝရမ်းထုတ်ဆင့်ခြင်းကြောင့် တရားပြိုင်အပေါ် ထိခိုက်နစ်နာစေမှုနှင့် ယှဉ်တွဲသုံးသပ်ရမည်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလိုတို့က အယူခံတရားပြိုင် အသစ်ဖောက်လုပ်သော ဂိတ်ပေါက်အသစ်များမှ အဝင်အထွက် ပြုလုပ်ရန်အတွက် အချင်းဖြစ်လမ်းမြေအား အသုံးမပြုရန် တားမြစ် သည့် တားဝရမ်းထုတ်ဆင့်ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းမှာ အယူခံ တရားလိုတို့သည် အယူခံတရားပြိုင်များက အင်းလျားမြိုင်လမ်းသို့ အဝင်အထွက်ပြုလုပ်ရန် သုံးစွဲရင်းဖြစ်သော ဂိတ်ပေါက်မှ ဝင်ထွက်ခွင့် ရရှိနေပါလျက် နောက်ထပ်ဂိတ်ပေါက်များဖောက်ကာ အချင်းဖြစ်လမ်း အား သုံးစွဲရန် ပြုလုပ်ခြင်းကို တားမြစ်လိုခြင်းဖြစ်သည်။

အချင်းဖြစ်လမ်းသည် အယူခံတရားလိုနှင့် အယူခံတရားပြိုင် တို့ ပိုင်ဆိုင်သည့် မြေနုစ်ကွက်ကြားတွင် တည်ရှိနေသည်။ အယူခံ တရားပြိုင်တို့ မြေဝယ်စဉ်က လမ်းမြေနယ်စပ်တွင် အခိုင်အခန့် စည်းရုံး မရှိခဲ့ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် ၎င်းတို့ပိုင်မြေမှ

အချင်းဖြစ်လမ်းသို့ နေရာမရွေး ဝင်ထွက်နိုင်သည့်အနေအထား ရရှိသည်။ အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် ၎င်းတို့လက်ရှိနေထိုင်သည့်မြေကို အယူခံတရားလိုတို့ အရင်စော၍ ဝယ်ယူခဲ့ရာ အချင်းဖြစ်လမ်းကို အယူခံတရားလိုတို့ အရင်အသုံးပြုခဲ့ကြောင်းလည်း တွေ့ရှိရသည်။ ထိုသို့ အသုံးပြုလာခဲ့သည်မှာ ၁၁ နှစ်ခန့်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုတို့က အယူခံတရားပြိုင်တို့အား သုံးစွဲရင်း ဖြစ်သော ဂိတ်ပေါက်မှ အချင်းဖြစ်လမ်းသို့ ဝင်ထွက်သွားလာခြင်းကို ခွင့်ပြုပြီး နောက်ထပ်ပြုလုပ်သည့် ဂိတ်ပေါက်များမှ သွားလာခြင်းမပြုရန် တားမြစ်ခြင်းမှာ မဖြစ်နိုင်သောအမိန့်ကို တောင်းခံခြင်းဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သုံးစွဲရင်းဖြစ်သော ဂိတ်ပေါက်မှ ဝင်ထွက်ခွင့် ရရှိသူ အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် အချင်းဖြစ်လမ်းတစ်လျှောက် သွားလာနိုင်သည်ဖြစ်ရာ နယ်မြေကန့်သတ်၍ တားဝရမ်း ထုတ်ပေးရန်မှာ သဘာဝကျသည့်အချက် မဟုတ်ပေ။

အယူခံတရားပြိုင်တို့အား သုံးစွဲရင်းဂိတ်ပေါက်မှ အချင်းဖြစ်လမ်းမြေကို ဝင်ထွက်သွားလာခွင့် ပြုထားသည်ဖြစ်ရာ နောက်ထပ် ဂိတ်ပေါက်များမှ အချင်းဖြစ်လမ်းမြေကို ဝင်ထွက်သွားလာခြင်းအားဖြင့် အယူခံတရားလိုတို့အား တိုး၍ ထိခိုက်နစ်နာမှုဖြစ်စေရန် အကြောင်း မရှိချေ။ အယူခံတရားပြိုင်တို့က အချင်းဖြစ်လမ်းကို သုံးမြဲသုံးစွဲခြင်းအား တားမြစ်မှုမပြုလျှင် အယူခံတရားလိုတို့နှင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့ နှစ်ဦး နှစ်ဖက်လုံးအတွက် သိသာထင်ရှားသည့် အကျိုးပျက်စီးစေမှု မဖြစ်ပေါ်နိုင်သောကြောင့် ထာဝရတားဝရမ်းထုတ်ဆင့်ရန် မသင့်ကြောင့် သုံးသပ်ရရှိသည်။

အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူအား နှင်လိုမှု၊ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနပိုင် အိမ်ခန်း
 ၌ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်ထားကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည့် အမှုတွင်
 အိမ်ထောင်စုဝင်အဖြစ် ဖော်ပြထားသူသည် ခွင့်ပြုချက်အရ
 နေထိုင်သူဟုတ်-မဟုတ်၊ အိမ်ထောင်စုစာရင်းတွင်ပါသူသည်
 မိသားစုဝင်ဟုတ်-မဟုတ်၊ အိမ်ထောင်စုစာရင်းနှင့် မိသားစုဝင်
 စာရင်းတို့၏ ခြားနားချက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အိမ်ထောင်စုစာရင်းနှင့် မိသားစုဝင်စာရင်း
 တို့မှာ ကွဲပြားခြားနားသည်။ အိမ်ထောင်စုစာရင်းဆိုသည်မှာ ယင်း
 အိမ်ထောင်တွင် နေထိုင်ကြသူတို့၏စာရင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်စု
 စာရင်းတွင် ပါဝင်ရုံမျှဖြင့် ထိုသူတို့သည် မိသားစုဝင်ဖြစ်သည်ဟု
 တထစ်ချ မဆိုနိုင်ပေ။ မိသားစုဝင် မဟုတ်သူတို့သည်လည်း
 တစ်အိမ်ထောင်တည်းတွင် အတူနေထိုင်လေ့ရှိကြသည်။ သက်သေခံ
 အမှတ် (စ) ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာန၏ စုပေါင်း
 အိမ်ရာနေထိုင်ရေး စည်းကမ်းများတွင် အဓိပ္ပာယ်သတ်မှတ်ချက် ဖော်ပြ
 ပါရှိသည်။ မိသားစုဝင်ကို အောက်ပါအတိုင်း အဓိပ္ပာယ်သတ်မှတ်ထား
 သည်-

- (ဂ) မိသားစုဝင် ဆိုသည်မှာ အိမ်ချထားခြင်းခံရသူ၏
 တရားဝင် ဇနီး၊ ခင်ပွန်းနှင့် သားသမီးများ (တရားဝင်
 မွေးစားခြင်း အပါအဝင်) ကို ဆိုလိုသည်။

အဆိုပါ အဓိပ္ပာယ်သတ်မှတ်ချက်အရဆိုလျှင် အချင်းဖြစ်
 နေအိမ်ကို နေရာချထားပေးခြင်းခံရသူ ဦးမျိုးမြင့်၏ တရားဝင် ဇနီး၊
 ခင်ပွန်းနှင့် သားသမီးများသာ မိသားစုဝင်များဖြစ်ပြီး ယင်းတို့မှလွဲ၍
 အခြားသူတို့သည် မိသားစုဝင်များမဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ဒေါက်တာမြတ်ဦးသည် အိမ်ထောင်စုစာရင်းတွင် ပါဝင်သော်
 လည်း ဦးမျိုးမြင့်၏အစ်ကိုသာဖြစ်သဖြင့် မိသားစုဝင်မဟုတ်ကြောင်း
 အငြင်းပွားဖွယ်မရှိပေ။

အရ ဒဏ်ငွေပေးဆောင်ရန်သင့်-မသင့်ကို အခွန်စည်းကြပ်သူ
အရာရှိ သို့မဟုတ် စည်းကြပ်မှုအဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်ရန် ဖြစ်ခြင်း။

စာမျက်နှာ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၊ ပုဒ်မ ၁၆ နှင့် ပုဒ်မ
၁၉ တို့ကို နှိုင်းယှဉ်သုံးသပ်ပါက နှစ်တစ်နှစ်အတွင်း အခွန်စည်းကြပ်
ထိုက်သော ဝင်ငွေရရှိသူသည် ထိုဝင်ငွေရရှိချိန်၌ ဝင်ငွေခွန်ပေးဆောင်
ရန် တာဝန်ရှိကြောင်းနှင့် စည်းကြပ်မှုအဖွဲ့က စည်းကြပ်မှုမပြုမီ တင်ကြို
၍ အခွန်ပေးဆောင်ရန် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဇ) တွင် ဤပုဒ်မအရ ပေးသွင်း
ရမည့် အခွန်ကို မပေးသွင်းလျှင် သို့မဟုတ် ပေးသွင်းသည့် အခွန်သည်
သက်ဆိုင်ရာစည်းကြပ်မှုတွင် ကျသင့်အခွန်ထက် လျော့လျှင် ယင်း
လျော့ငွေ၏ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းထက် မပိုသောငွေကို ဒဏ်ငွေအဖြစ်
ပေးဆောင်စေနိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်ကို ထောက်ရှုပါက ပုဒ်မ
၁၆ (ဇ) အရ ပေးသွင်းရမည့်အခွန်ကို စည်းကြပ်မှုမတိုင်မီ တင်ကြို
ပေးသွင်းရန် လိုအပ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ နှစ်တစ်နှစ်အတွင်း အခွန်စည်းကြပ်ထိုက်
သော ဝင်ငွေရရှိခဲ့ပါလျက် ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ ပါအတိုင်း
ပေးသွင်းရမည့်အခွန်ကို မပေးသွင်းလျှင် သို့မဟုတ် စည်းကြပ်မှုတွင်
ကျသင့်သည့်အခွန်ထက် လျော့လျှင် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဇ) အရ
ဒဏ်ငွေပေးဆောင်စေနိုင်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဇ) တွင် မူလပြဋ္ဌာန်း
စဉ်က ဒဏ်ငွေပေးဆောင်စေရမည်ဟူသော ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ဝင်ငွေခွန်
ဥပဒေကိုပြင်ဆင်သည့်ဥပဒေအရ ဒဏ်ငွေပေးဆောင်စေနိုင်သည်ဟု
ပြင်ဆင်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဒဏ်ငွေပေးဆောင်ရန်သင့်-မသင့်ကို အခွန်

စည်းကြပ်သူအရာရှိ သို့မဟုတ် စည်းကြပ်မှုအဖွဲ့၏ ဆင်ခြင်တုံတရား အရ ဆုံးဖြတ်ရန်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

စာမျက်နှာ

တိုင်းအခွန်ဦးစီးဌာနမှူး

နှင့်

အေးရှင်းရာဘာကုမ္ပဏီ

၂၃၃

ပြည်တွင်းအခွန်များဦးစီးဌာန

လီမိတက်

ရန်ကုန်

သေတမ်းစာ အတည်ပြုသူအဖြစ် ခန့်ထားခြင်းခံရသူက အမွေထိန်း လက်မှတ်စာထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်း၊ ပစ္စည်းနှစ်ရပ် အတွက် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ လျှောက်ထားခဲ့ရာ တစ်ရပ် အတွက်သာ ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်များ အနက် တစ်စိတ်တစ်ဒေသသာ ရခဲ့သူသည် မရရှိသော သက်သာခွင့်အတွက် အယူခံဝင်ခွင့်ရှိ-မရှိ၊ သေတမ်းစာ အတည်ပြုသူအဖြစ် ခန့်ထားခြင်းခံရသူအား အမွေထိန်း လက်မှတ်စာထုတ်ပေးနိုင်-မနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမွေဆက်ခံခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၉ တွင် ဤအက်ဥပဒေဖြင့် အပ်နှင်းထားသည့် အခွင့်အာဏာအရ ခရိုင် တရားရုံးက ချမှတ်သည့် အမိန့်အရပ်ရပ်ကို အယူခံမှုများနှင့် သက်ဆိုင် သည့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေတွင် ပါရှိသော ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံဝင်ရောက်နိုင်သည်။

စွဲဆိုသမျှ သက်သာခွင့်အားလုံးကို မရရှိသော တရားလို အနေဖြင့် မိမိမရရှိသော သက်သာခွင့်အတွက် အယူခံဝင်ခွင့်ရှိပေ သည်။ သာမန်အားဖြင့် တရားမမှုခင်းများတွင် အယူခံဝင်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ဥပဒေသမှာ အမိန့်တစ်ရပ်သည် အမှုသည်တစ်ဦးအား

အပြီးအပြတ် အနိုင်ပေးခဲ့ပါမူ ယင်းအမိန့်အပေါ် အယူခံဝင်ရောက်ခွင့် မရှိပေ။ သို့ရာတွင် တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်များအနက် တစ်စိတ် တစ်ဒေသကိုသာ ရရှိပြီး သက်သာခွင့်အားလုံး မရရှိပါက မိမိမရရှိသော သက်သာခွင့်အတွက် အယူခံဝင်ခွင့်ရှိပေသည်။

ယခုအမှုတွင် အယူခံတရားပြိုင် ဦးလောရင့်မွန်းအနေဖြင့် မိမိတောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့် တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုသာ ခရိုင် တရားရုံးက ခွင့်ပြုသည့်အတွက် သက်သာခွင့်အားလုံး ရရှိရန်အလို့ငှာ တရားရုံးချုပ်တွင် အယူခံဝင်ရောက်ခြင်းသည် မှားယွင်းခြင်းမရှိချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားပြိုင် ဦးလောရင့်မွန်းသည် သေတမ်းစာ အတည်ပြုသူအဖြစ် ခန့်ထားခြင်းခံရသူ ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် တရားဝင်မစွမ်းဆောင်နိုင်သူဖြစ်ကြောင်း မပေါ်ပေါက်သည့် အပြင် ၎င်းက သေတမ်းစာ အတည်ပြုလိုသူအဖြစ် မဆောင်ရွက်လို ကြောင်း ငြင်းဆိုမှုလည်း မရှိချေ။ ၎င်းမှာ အသက်ထင်ရှားရှိနေသဖြင့် အမွေစားအမွေခံတစ်ဦးအား သေတမ်းစာ ပူးတွဲပါရှိသည့် အမွေထိန်း လက်မှတ်စာ ထုတ်ပေးရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ပေ။ သို့ရာတွင် အမွေဆက်ခံခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၂ (ခ) တွင် သေတမ်းစာ အတည်ပြုသူအား အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ ထုတ်ပေးရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်း မထားချေ။

အမွေဆက်ခံခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄၁ နှင့် ၂၄၂ တို့တွင် သေတမ်းစာ ပူးတွဲပါရှိသည့် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာကို ထုတ်ပေးခွင့် ရှိသည့် အကြောင်းအရာများကို ဖော်ပြထားရာ ယင်းအကြောင်းအရာ များမှာ သေတမ်းစာအတည်ပြုသူ မြန်မာနိုင်ငံတွင် မရှိသည့်အခါ ၎င်း၏ ကိုယ်စားလှယ်ကို ထုတ်ပေးခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည်။

ကွယ်လွန်သူသည် ဟိန္ဒူဘာသာ၊ မဟာမေဒင်ဘာသာ၊ ဗုဒ္ဓ ဘာသာ၊ ဆစ်(ခ်)ဘာသာ၊ ဂျိန်းဘာသာ တစ်ရပ်ရပ်ကို ကိုးကွယ်သောသူ

ဖြစ်လျှင် သို့မဟုတ် အမွေဆက်ခံရေးဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ ကင်းလွတ် ခွင့်ရသူဖြစ်လျှင် ၎င်းနှင့်သက်ဆိုင်သော မိသားစုဥပဒေအရ ကွယ်လွန် သူ၏ အမွေအားလုံးကိုဖြစ်စေ၊ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုဖြစ်စေ ရထိုက်သူ အား အမွေထိန်းစာထုတ်ပေးနိုင်သည်။

ဒေါ်ရွှေအိ ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဆိုသည့် သေတမ်းစာတွင် ရန်ကုန် မြို့၊ ကြည့်မြင်တိုင်တိုက်နယ်ရှိ အချင်းဖြစ်အိမ်ကို ဒေါ်ရွှေအိက သမီး ဖြစ်သူ ဒေါ်စိစိလီယာမွန်းအား ပေးအပ်ခဲ့သည်ဆိုရာ အယူခံတရားပြိုင် ဦးလောရင့်မွန်းသည် အချင်းဖြစ်အိမ်ကို ရထိုက်သူမဟုတ်၍ ယင်းအိမ် နှင့်စပ်လျဉ်းပြီး အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ ရထိုက်ခွင့်မရှိပေ။ တရားရုံးချုပ် က အမွေဆက်ခံခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၂ (ခ) အရ သေတမ်းစာ ပူးတွဲလျက် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာထုတ်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဦးလောရင့်မွန်းသည် သေတမ်းစာ အတည် ပြုသူအဖြစ် ခန့်ထားခြင်းခံရသူဖြစ်ရာ ၎င်းအနေဖြင့် သေတမ်းစာ အတည်ပြုလက်မှတ်ထုတ်ပေးရန်ကိုသာ လျှောက်ထားသင့်ပေသည်။

ဦးစောကနေဒီရင် ပါ ၂   နှင့်   ဦးလောရင့်မွန်း

အစ္စလာမ်တရားဥပဒေအရ အမွေပုံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု၊ အစ္စလာမ်တရားဥပဒေတွင် အမွေရှင်ကွယ်လွန်သည့်အခါ အမွေဆက်ခံခွင့်ကို အမွေခံများက အပြီးအပိုင်ရရှိသော အကျိုးခံစားခွင့် (Vested right) အဖြစ် ရရှိခြင်း၊ ကိုယ်စားပြု အမွေဆက်ခံခြင်းမူ (Principle of representation) ကို လက်မခံခြင်း၊ အမွေရှင်တွင် သမီးတစ်ဦးနှင့် သား၏သား၊ သား၏သမီးတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့လျှင် သမီးက ပုံသေအမွေဆက်ခံသူ

(Sharer) အဖြစ်လည်းကောင်း၊ သား၏သားနှင့် သား၏သမီးတို့က အမွေကျန်ဆက်ခံသူများ (residuaries) အဖြစ်လည်းကောင်း အမွေဆက်ခံရရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အစွလာမ်တရားဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံနိုင်သော အခွင့်အရေးသည် အမွေရှင်သေဆုံးသည့်အချိန်မှ အစပြု၍သာ ပေါ်ပေါက်သည်။ အမွေရှင်မသေဆုံးမီ လုံးဝအခွင့်အရေး မရှိသေးပေ။ အမွေရှင်ကွယ်လွန်ချိန်တွင် အမွေဆက်ခံခွင့်ကို အမွေခံများက အပြီးအပိုင်ရရှိသော အကျိုးခံစားခွင့် (Vested right) အဖြစ် ရရှိသည်။

အမွေရှင် အသက်ထင်ရှားရှိနေစဉ်ကာလတွင် အမွေခံဖြစ်ရန် အလားအလာရှိသူတစ်ဦး ကွယ်လွန်သွားသည့်အခါ ထိုကွယ်လွန်သူ၏ အမွေစား အမွေခံများက ထိုကွယ်လွန်သူ၏ကိုယ်စား အမွေရှင်၏ အမွေကို ဆက်ခံပိုင်ခွင့်ကို ကိုယ်စားပြု အမွေဆက်ခံခြင်းဟု ခေါ်သည်။

အစွလာမ်တရားဥပဒေ (အမွေခန်း) တွင် ကိုယ်စားပြု အမွေဆက်ခံခြင်းမူ (Principle of representation) ကို လက်မခံကြောင်း ဒေါ်ပု နှင့် အာမက်အီစမိုင်ဆီးမားနှင့် အခြား ၁၅ ဦး အမှု^(၁) တွင် စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

အယူခံတရားလိုများသည် အမွေရှင်မကွယ်လွန်မီ ကွယ်လွန်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်သော ၎င်းတို့၏ဖခင်များကိုယ်စား အမွေဆက်ခံခွင့် မရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမွေရှင်တွင် သမီးတစ်ဦးနှင့် သား၏ သား၊ သား၏သမီးတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့လျှင် သမီးဖြစ်သူသည် ပုံသေအမွေဆက်ခံသူ (Sharer) အဖြစ် အမွေ၏ ၂ ပုံ ၁ ပုံကို ရရှိမည်။ အမွေရှင်တွင် သား၏သား ကျန်ရှိခြင်းမရှိဘဲ သမီးတစ်ဦးတည်းသာ ရှိခဲ့လျှင် သား၏သမီးသည် ပုံသေအမွေဆက်ခံသူ (Sharer) အဖြစ် အမွေပစ္စည်း ၆ ပုံ ၁ ပုံ ခံစားခွင့်ရှိမည်။ သို့ရာတွင် သား၏သားသည် အမွေခံတစ်ဦးအဖြစ် ကျန်ရှိလျှင် သား၏သမီးနှင့် သား၏သားတို့သည်

အမွေကျန်ဆက်ခံသူများ (residuaries) အဖြစ် အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိမည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်ဖိတ်၏ကျန်ရစ်သောအမွေကို သမီးဒေါ်လှမြင့် က ၂ ပုံ ၁ ပုံ ကိုလည်းကောင်း၊ သား၏သားနှင့် သား၏သမီးတို့က ကျန်အမွေဝေစု ၂ ပုံ ၁ ပုံ ကိုလည်းကောင်း ရရှိကြမည်။ ဒေါ်လှမြင့် တွင် မောင်အရင်းမှမွေးသော တူ၊ တူမများ မရှိသောအခါမှသာ ကျန်အမွေဝေစု ၂ ပုံ ၁ ပုံကို အပြန်ဝေစုပေးခြင်း (Radd) အဖြစ် ဒေါ်လှမြင့် ထပ်မံရရှိမည်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လှမြင့်တွင် မောင်အရင်းမှ မွေးဖွားသော သားသမီးများရှိနေကြသဖြင့် ကျန်ဝေစု ၂ ပုံ ၁ ပုံကို ဒေါ်လှမြင့်က အမွေဆက်ခံရရှိနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ အယူခံတရားလို များနှင့် အမှတ် ၄ အယူခံတရားပြိုင်တို့က အမွေကျန်ဆက်ခံသူများ (residuaries) အဖြစ် ရရှိကြမည်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အစ္စလာမ်တရားဥပဒေ (စွန်နီအမွေခန်း) အရ အမွေရှင် ကွယ်လွန်သည့်အချိန်တွင် သမီးတစ်ဦးနှင့် သား၏သား၊ သား၏သမီးတို့ ကျန်ရှိကြလျှင် သမီးဖြစ်သူက ပုံသေအမွေဆက်ခံသူ (Sharer) အဖြစ် အမွေပစ္စည်း၏ ၂ ပုံ ၁ ပုံ ကိုလည်းကောင်း၊ သား၏ သားနှင့် သား၏သမီးတို့က ကျန်အမွေဝေစု ၂ ပုံ ၁ ပုံကို အမွေကျန် ဆက်ခံသူများ (residuaries) အဖြစ်လည်းကောင်း အမွေဆက်ခံ ပိုင်ဆိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။

မအုန်းသန်း ပါ ၁၇   နှင့်   မလှလှသန်း ပါ ၄

၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေ ဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများကို တရားဝင်ထိမ်းမြားသည့် မယားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသကဲ့သို့

အခြားဘာသာကိုးကွယ်သူ ကွယ်လွန်သူ၏ တရားဝင်မယားကို
အမွေဆက်ခံခွင့်မရှိဟု တားမြစ်ထားမှုမရှိခြင်း။

စာမျက်နှာ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ အထူးအက်ဥပဒေသည် ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင် မိန်းမကို တရားဝင်ထိမ်းမြားပြီးသည့် မယားအဖြစ် အသိ
အမှတ်ပြုသည်။ အခြားတရားဝင်မယားများရှိနေလျှင် မြန်မာဓလေ့
ထုံးတမ်းဥပဒေအရ တန်းတူရည်တူ လင့်အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိသည့်
တရားဝင် မယားပြိုင်အဖြစ်ကိုပေးသည်။ အထူးဥပဒေကပေးသော
အခွင့်အရေးကို တရားရုံးက နုတ်ပယ်၍မရပေ။ ဒေါ်ကြည်ကြည် နှင့်
မစွမ်းမေရီဝိန် အမှု ကို ကြည့်ပါ။

၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့်
အမွေဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄ နှင့် ၂၆ တို့တွင် ဤအက်ဥပဒေ
အရ ထိမ်းမြားကြသူတို့၏ သို့တည်းမဟုတ် ထိမ်းမြားခဲ့ကြသည်ဟု
မှတ်ယူခြင်းခံရသူတို့၏ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်၊ အမွေဆက်ခံမှုနှင့်စပ်လျဉ်း
သည့်ကိစ္စအားလုံးကို ထိုသူတို့နှင့် ထိုသူတို့၏ မိသားစုအားလုံးသည်
ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးချည်း ဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်း
ဥပဒေအရ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။

အခြားဘာသာကိုးကွယ်သူ ကွယ်လွန်သူ၏ တရားဝင်မယား
ကို အမွေဆက်ခံခွင့်မရှိဟု တားမြစ်ထားခြင်း မဟုတ်ပေ။ အခြား
ဘာသာဝင်ဖြစ်သည့် တရားဝင်မယားသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုး
အနေဖြင့် မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ရထိုက်ခွင့်ရှိသည့် အမွေကို
ဆက်ခံရရှိခွင့်ရှိရမည် ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒေါ်အမာ (ခ) ဒေါ်မိုင်မွန်၊ ဒေါ်ထွေးတို့
သည် တရားဝင်မယားများ ဖြစ်ပါလျက် တိုင်းတရားရုံးက အစွလာမ်
ဘာသာဝင် ခင်ပွန်း ဦးအိဆာ (ခ) ဦးမောင်လှ ကွယ်လွန်သည့်အခါ

ညွှန်းချက်

(ခရ)

ကျန်ရစ်သည့်ပစ္စည်းများကို ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ်အရ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်သူ ဇနီးဒေါ်ထွေးကသာ ဆက်ခံပိုင်ဆိုင်မည်ဖြစ်ရာ တရားလို အနေဖြင့် ခံစားခွင့်ရှိသည့် အမွေပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာ ကျန်ရစ်ခြင်း မရှိတော့ဟု သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

စာမျက်နှာ

ဦးအီဗရာဟင် (ခ)
ဦးထွန်းကြည် ပါ ၄

ဦးတင်မြင့် (ခ)
ဦးဟာမိန်

နှင့်

ဒေါ်ထွေး (ခ)
ဒေါ်ဟဝါဘီ ပါ ၉

ဦးအီဗရာဟင် (ခ)
ဦးထွန်းကြည် ပါ ၁၂

၄၄၂

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဒေါက်တာတင်အောင်အေး နှင့်
ဦးမြင့်သိန်းတို့ ရှေ့တွင်

+ ၂၀၀၁
ဧပြီလ
၂၇ ရက်

ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့် - ပါ ၃
နှင့်
ဦးစိုးလွင် *

အိမ်ရှင်၏ သဘောတူညီမှုမရှိဘဲ ကန်ထရိုက်တာထံမှ အခန်း
ဝယ်ယူသည် ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခြင်း မရှိသေးသည့် တိုက်
ခန်းကို မိမိသဘောအလျောက် သော့ခတ်ပြီးနောက်
အခန်းထဲ၌ မိမိပစ္စည်း များကိုထားလျက် ၉ လ ကြာ
အောင်အသုံးပြုခဲ့ခြင်းသည် ထိုတိုက်ခန်းကို သီးခြားသက်
သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ လက်ရှိထားရာရောက်
မရောက်။ -

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုသည့် အမှုတွင် အဓိက စဉ်းစားရန်အချက်မှာ
တရားလိုသည် မိမိလက်ရှိဖြစ်သော ပစ္စည်းမှ တရားဥပဒေအရ မဟုတ်
ဘဲ မိမိသဘောဆန္ဒနှင့် ဆန့်ကျင်လျက် ဖယ်ရှားခြင်းခံရပြီး လက်လွတ်
ဆုံးရှုံးခဲ့ခြင်းရှိ မရှိဖြစ်သည်။

သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ မရွှေ့မပြောင်း
နိုင်သော ဥပစာအတွင်း ကျူးကျော်ဝင်ရောက်သူအား ဖယ်ရှား၍

---

* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၄၄
+ ၁၉၉၉ ခုနှစ် တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၁၈ တွင် ချမှတ်သော
၂၉-၂-၂၀၀၀ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီ
ကို အထူးအယူခံမှု။

ယင်းဥပစာကို လက်ရောက်ရလိုကြောင်း စွဲဆိုမှုတွင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ပြဿနာပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် အဆိုပါ ဥပစာ၏ ပိုင်ဆိုင်မှုကို တရားရုံးက စိစစ်ရန် မလိုချေ။ တရားရုံးက စိစစ်ရန် တစ်ခုတည်းသော ပြဿနာမှာ လက်ရှိထားသည့် ပြဿနာပင် ဖြစ်သည်။ တရားလိုသည် အချင်းဖြစ် ဥပစာမှ တရားနည်းလမ်းအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ဖယ်ရှားခံရကြောင်း မိမိအဆိုပြုချက်များကို သက်သေ ထင်ရှားပြနိုင်လျှင် တရားပြိုင်သည် တရားလိုထက်သာသော ပိုင်ဆိုင် မှုရှိစေကာမူ တရားလို၏ အမှုကို အောင်မြင်စွာ ခုခံနိုင်မည် မဟုတ် ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၉ တွင် တရားဥပဒေအရမှ တစ်ပါးတစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူအား ထိုသူ၏ သဘောတူညီချက် မရရှိဘဲ မရွေးမပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းမှ ဖယ်ရှားလျှင်ဟူ၍သာ ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ တရားဥပဒေနှင့် အညီ လက်ဝယ်ရှိသော ပစ္စည်းမှ ဖယ်ရှားလျှင်ဟူ၍ ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိပေ။

အိမ်ရှင်၏ သဘောတူညီမှု မရှိဘဲ ကန်ထရိုက်တာထံ မှ အခန်းဝယ်သူသည် ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခြင်း မရှိသေးသည့် တိုက်ခန်း ကို မိမိသဘောအလျောက်သော့ခတ်ပြီးနောက် အခန်းထဲ၌ မိမိပစ္စည်း များကိုထားလျက် ၉ လခန့်ကြာအောင် အသုံးပြုခဲ့ခြင်းသည် သီးခြား သက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ လက်ရှိထားခြင်းဖြစ်သည်။ အခန်းဝယ်သူသည်အချင်းဖြစ်အခန်းကို တိတ်တဆိတ်သော့ခတ်သည် ဆိုစေဦးတော့ ထိုအချိန်မှစ၍ တရားဥပဒေအရ မဟုတ်ဘဲ ဖယ်ရှားခြင်း ခံရချိန်ထိ ၉ လခန့်ကြာအောင် လက်ရှိဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ လက်ရှိထားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဦးစိုးလွင်၏ လက်ရှိဖြစ်သည့် အခန်းကို လက်ရှိဖြစ်သူ၏ သဘောတူခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ အယူခံတရားလိုတို့က သော့ဖျက်ဝင်ရောက်ကြောင်း အငြင်းမပွားပေ။ အယူခံတရားလိုတို့က ဤသို့ သော့ ဖျက်ဝင်ရောက်ခြင်းသည် လက်ရှိဖြစ်သူ အယူခံတရား

ပြိုင်ဦးစိုးလွင်အား ဥပဒေလမ်းကြောင်းအရ မဟုတ်ဘဲ အချင်းဖြစ် အခန်းကို လက်လွှတ်စေရာရောက်သည်။

၂၀၀၁
ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့်
ပါ - ၃
နှင့်
ဦးစိုးလွင်

သို့ဖြစ်၍ သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ ဦးစိုးလွင်၏ စွဲဆိုမှုကို ပလပ်သော တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဦးစိုးလွင်စွဲဆိုသည့်အတိုင်း တရားရုံးချုပ်က ဒီကရီချမှတ်ခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းခြင်းမရှိပေ။

- အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးမင်းစိန်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးတင်ထွန်း
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်း(အနောက်ပိုင်း ခရိုင်) တရားရုံး ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၉၁ (ယခင်ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၃)တွင် အယူခံတရားပြိုင် (မူလရုံး တရားလို) ဦးစိုးလွင်က အယူခံတရားလို (မူလရုံးတရားပြိုင်) ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့်၊ ကိုထူး(ခ) ကိုထွန်းလှိုင်နှင့် ကိုတာတာတို့ အပေါ် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ မိမိဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်လက် ရှိထားသော နေအိမ်ခန်းအတွင်း အဓမ္မကျူးကျော်ဝင်ရောက်သူများကို ဖယ်ရှားနှင်ထုတ်၍ အချင်းဖြစ်အခန်းကို လက်ရောက်ရလိုကြောင်း စွဲဆိုရာ ပလပ်ခြင်းခံရသည်။ အယူခံတရားပြိုင် ဦးစိုးလွင်က တိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ကျေနပ်မှုမရှိသဖြင့် တရားရုံးချုပ် ၁၉၉၉ ခုနှစ်တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၁၈ တွင် ပြင်ဆင်မှုဝင်ရောက် ရာ တရားရုံးချုပ်က တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုပယ်ဖျက် ၍ အယူခံတရားပြိုင် ဦးစိုးလွင်အား အနိုင်ဒီကရီချမှတ်ပေးသည်။ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့် တို့က တရားရုံးချုပ် ၏ အမိန့်ကို ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေးပေးပါရန် လျှောက်ထားသည့်အခါ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာ

ရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည် -

၂၀၀၁
ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့်
ပါ - ၃
နှင့်
ဦးစိုးလွင်

“ အိမ်ရှင်၏ သဘောတူညီချက်မရှိဘဲ ကန်ထရိုက်ထံမှ အခန်းဝယ်ယူသူသည် ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခြင်း မရှိသေးသည့် တိုက်ခန်းကို မိမိသဘောအလျောက်တိတ်တဆိတ်သော့ ခတ်ထားရုံမျှဖြင့် ၎င်းသည် ထိုတိုက်ခန်းကို သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ လက်ရှိထားရာရောက် မရောက်။ အဆိုလွှာတွင် စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ မြေနီကုန်း မြောက်ရပ်ကွက်၊ ရှမ်းကုန်းလမ်း၊ ရပ်ကွက်အမှတ် ၂၉ ဘီ - ၂၊ မြေကွက်အမှတ် ၇၃၊ အမှတ် ၁၁ဟု ခေါ်တွင်သော ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့် ပိုင်မြေကွက်ပေါ်တွင် တည်ဆောက်နေသောနှစ်ထပ်ခွဲတိုက်အဆောက်အအုံမှ ပထမထပ် ခြေရင်းခန်းကို ဦးစိုးလွင်က အပျောက်တန်ဖိုး ငွေကျပ် ၆၀၀၀၀၀/- ပေးချေ၍ ကန်ထရိုက်တာ ဦးမြင့်ချိုထံမှ ၇.၉၉၀ ရက်စွဲပါ စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ မြေရှင်နှင့် ကန်ထရိုက်တာတို့ချုပ်ဆိုသော ၇.၉၉၀ ရက်စွဲပါ စာချုပ်နှင့် မြေရှင်က လွှဲအပ်သော အထူးကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာ များအရ ကန်ထရိုက်တာ ဦးမြင့်ချိုသည် အခန်းလွှဲပြောင်းရောင်းချခွင့်ရှိသူဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးစိုးလွင်သည် ၎င်းဝယ်ယူခဲ့သည့်အခန်းကို ၉.၁၀.၉၁ နေ့တွင် လက်ရောက်ရယူလျက် သော့ခတ်ခဲ့ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် အခန်းကို တရားလို ဦးစိုးလွင်က လက်ရောက်ရယူသော့ခတ်ခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အိမ်ရှင် ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့်က စမ်းချောင်းမြို့နယ် မြေနီကုန်းမြောက်ရပ်ကွက်၊ ရပ်ကွက်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌထံတိုင်ကြားခဲ့ကြောင်း၊ အဆိုပါတိုင်ကြားချက်အရ ရပ်ကွက်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့မှ ခေါ်ယူညှိနှိုင်းရာ ၁၀.၁၀.၉၁ ရက်စွဲပါ တာဝန်ယူကတိပြုခြင်း ခေါင်းစဉ်ဖြင့် သဘောတူညီချက်ရရှိခဲ့ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် အခန်းအား တရားလို ဦးစိုးလွင်က လာရောက်သော့ခတ်ခြင်းနှင့် အိမ်ဆက်လက်တည်ဆောက်မှုလုပ်ငန်း အဝဝအား အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေရန်သဘောတူညီခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့နောက် တရားလို ဦးစိုးလွင်က ၎င်းလက်ရောက်ရယူပြီး သော့ခတ်ထားသည့် အခန်းသို့ အမြဲတစေဝင်ထွက်သွားလာ၍ ဆောက်လုပ်ပြီးစီးမှု အခြေအနေကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလေ့ရှိကြောင်း၊ ၁၈.၇.၉၂ နေ့တွင် မြေရှင်၏

ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့်
ပါ - ၃
နှင့်
ဦးစိုးလွင်

မိသားစုဝင်ဖြစ်သော တရားပြိုင်ကို ထူး(ခ) ကိုထွန်းလှိုင်နှင့် ကိုတာတာ တို့က အချင်းဖြစ်အခန်းတွင်းသို့သော့ဖျက်ကာ ကျူးကျော်ဝင်ရောက် ကြပြီး ၎င်းတို့က တရားလိုအား အချင်းဖြစ် အခန်းသို့ မဝင်ရောက် ရန် အတင်းအကြပ်တားမြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုက အချင်းဖြစ်ကိစ္စ ကို အေးချမ်းပြေငြိမ်းသော နည်းဖြင့်ပြီး ပြတ်နိုင်ရန် အမျိုးမျိုးကြိုး စားသော်လည်းအမှတ် (၁) တရားပြိုင် ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့်က လက်မခံ ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။

ချေလွှာတွင် ကန်ထရိုက်တာ ဦးမြင့်ချိုသည် အချင်းဖြစ် အခန်း ကို တရားလို ဦးစိုးလွင်သို့ ၇၉၉၀ ရက်စွဲပါ နှစ်ဦးသဘောတူတိုက်ခန်း အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် အပေါင်ထားခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း အိမ်ရှင်က ကန်ထရိုက်တာသို့ လွှဲအပ်သည်ဆိုသော အထူးကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာသည် တရားဝင်လွှဲပြောင်းပေးအပ်ထားသော ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာ မဟုတ်ကြောင်း၊ ယင်းအထူးကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာ အရပင်လျှင် ကန်ထရိုက်တာသည် အဆောက်အအုံပြီးစီးမှသာ ရောင်း ချလွှဲပြောင်းပေါင်နှံခွင့်ရှိကြောင်း၊ တရားလို ဦးစိုးလွင်သည် အချင်း ဖြစ် အခန်းကို လွှဲပြောင်းရယူခဲ့ခြင်း မရှိဘဲ ၎င်းမှ အပေါင်ခံထား သည့် ငွေကြေးဆုံးရှုံးမည်စိုး၍ ၉၁၀၂၁ နေ့တွင် အချင်းဖြစ် အခန်း ကို တိတ်တဆိတ်သော့ခတ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ မြေနီကုန်းမြောက် ရပ်ကွက် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့၌ အချင်းဖြစ် အခန်း သော့ခတ်သည့် ကိစ္စကို ညှိနှိုင်းစဉ် တရားပြိုင် ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့် ကိုယ်စားဦးတင်မင်းက တရားလိုမှ အခန်းသော့ခတ်ခြင်းကို သဘော တူခွင့်ပြုခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ အိမ်ဆက်လက်တည်ဆောက်မှုလုပ်ငန်း အဝဝအား အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေရန်သာ တာဝန်ယူကတိပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားပြိုင် ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့်တို့သည် အချင်းဖြစ် ဥပစာ တွင် မူလကတည်းကပင် အိမ်ထောင်စုစာရင်းဖြင့်နေထိုင်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ အချင်းဖြစ် တိုက်တည်ရှိရာ မြေ၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ အချင်းဖြစ် တိုက်မှာ ဆောက်လုပ်ဆဲဖြစ်၍ လည်း ကောင်း၊ ယင်းဆောက်လုပ်ဆဲတိုက်၏ မည်သည့် အခန်းသို့မဆို ဝင်ရောက်သွားလာခွင့်ရှိသည်ဖြစ်၍ အချင်းဖြစ် အခန်းသို့ ကျူးကျော်

ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့်

ပါ - ၃

နှင့်

ဦးစိုးလွင်

ဝင်ရောက်သည်ဆိုခြင်းမှာ မမှန်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ချေပသည်။

မူလတိုင်းတရားရုံးက တရားလို ဦးစိုးလွင်သည် အချင်းဖြစ် အခန်းကို လက်ရောက်ရယူထားခြင်း မရှိသည့်အပြင် ၉.၁၀.၉၁ နေ့တွင် ၎င်း၏ အပေါင်ခံထားသော ငွေကြေးများ ဆုံးရှုံးမည်စိုး၍ မည်သူ့ခွင့်ပြုချက်မျှ မရှိဘဲ တိတ်တဆိတ်သော့ခတ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကောက်ယူလျက် တရားလို ဦးစိုးလွင်၏ စွဲဆိုမှုကို ပလပ်ခဲ့သည်။

တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်တွင် ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့်၏ ၉.၁၀.၉၁ ရက်စွဲပါ (ရဝတ)သို့ တိုင်စာအရ အချင်းဖြစ် အခန်းကို ဦးစိုးလွင်က လက်ဝယ်ရယူသော့ခတ်ထားသည်ဟု ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ မူလမူတရားပြိုင်တို့က အချင်းဖြစ် အခန်းသို့ သော့ဖျက်ဝင်ရောက်ခြင်းဖြင့် ဦးစိုးလွင်မှ အခန်းကို လက်လွတ်ခဲ့ရသည်ဟု ပေါ်ပေါက်ကြောင်း သုံးသပ်လျက် မူလမူတရားလို ဦးစိုးလွင်စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီချမှတ်ခဲ့သည်။

အယူခံတရားလိုတို့၏ ရှေ့နေက သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ လက်ဝယ်ထားခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်အညီ လက်ဝယ်ထားရာမှ ဥပဒေနှင့် မညီ လက်လွတ်မှသာ သက်သာခွင့်ရရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဥပဒေနှင့် မညီကျော်နင်းဝင်ရောက်သူသည် ဥပဒေနှင့်အညီ လက်ဝယ်ထားခြင်း မရှိသဖြင့် ပုဒ်မ ၉ အရ အခွင့်အရေးကို မရနိုင်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်သည် အချင်းဖြစ် အခန်းတွင် မိမိအမည် လာရေးလိုက် သူများကဖျက်လိုက်နှင့် နောက်ဆုံးတွင် သော့ခတ်ခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ တစ်ခါတစ်ရံသာ လက်ဝယ်ရှိလိုက် ပြန်လက်လွတ်လိုက်ဖြစ်နေသည့်ပြင် အမည်ရေးရုံနှင့် ဥပဒေအရ လက်ဝယ်ရှိသူ မဟုတ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်က မိမိသည်အဆောက်အအုံဆောက်လုပ်ခြင်းကို သွားကြည့်လေ့ကြည့်ထရှိပါသည်ဟု ဆိုကြောင်း၊ ယင်းအဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်သော အလုပ်သမားများသည် အယူခံတရားပြိုင်၏ အလုပ်သမားများမဟုတ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုက ဆက်ဆောက်သောကြောင့် အယူခံတရားလို၏ အလုပ်သမားများသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယင်းအခန်းကို အလုပ်သမား

မှ တဆင့်လက်ဝယ်ရှိနေသူမှာ အဆောက်အအုံကို ဆက်လက်ဆောက်လုပ်နေသူအမှတ်(၁) အယူခံတရားလိုသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်အခန်းမှာ ဆောက်လုပ်ဆဲအဆောက်အအုံတစ်ခု၏ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်ပြီး၊ စည်ပင်သာယာဥပဒေအရ အဆောက်အအုံပြီးစီးကြောင်းလက်မှတ် (ဘီစီစီ)ရရှိပြီးမှသာ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအခြေအနေတွင် အယူခံတရားပြိုင်၏ လက်ဝယ်တွင် မည်သို့မျှ တရားဥပဒေနှင့်အညီ မရှိနိုင်သဖြင့် အထူးအယူခံအတွက်ထုတ်ဆင့်ထားသည့် ဥပဒေပြဿနာဖြစ်သော အိမ်ရှင်၏ သဘောတူညီချက်မရှိဘဲ ကန်ထရိုက်ထံမှ အခန်းဝယ်ယူသူသည် ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခြင်း မရှိသေးသည့် တိုက်ခန်းကို မိမိသဘောအလျောက်တိတ်တဆိတ် သော့ခတ်ထားရုံဖြင့် ၎င်းသည် ထိုတိုက်ခန်းကို သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ လက်ရှိထားရာ မရောက်ဟု ဖြေကြားသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက ဦးစိုးလွင်က ဝယ်ယူထားသော တိုက်ခန်းကို သော့ခတ်သည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အချင်းဖြစ် တိုက်ခန်းတည်ရှိရာ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ မြေနီကုန်းမြောက်ရပ်ကွက်၏ ရပ်ကွက်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့တွင် ၁၀.၁၀.၉၁ နေ့တွင် ညှိနှိုင်းကြကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့် ကိုယ်စားရှေ့နေ ဦးတင်မင်း တက်ရောက်ခဲ့ကြောင်း၊ ညှိနှိုင်းချက်မှတ်တမ်းကို အမှုတွဲ၌ (သက်သေခံအမှတ်-ဆ) အရ တင်ပြထားကြောင်း၊ (သက်သေခံအမှတ်-ဆ)ပါ သဘောတူညီမှုအရ အချင်းဖြစ် တိုက်ခန်းကို ဦးစိုးလွင်က လက်ရောက်ရယူပြီး သော့ခတ်ထားသည်ကို ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့် သဘောတူခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အိမ်ရှင်သဘောတူညီမှုမရှိဘဲ သော့ခတ်သည်ဟူသော အချက်မှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ ရပ်ကွက်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ရှေ့မှောက်တွင် ၁၀.၁၀.၉၁ နေ့တွင် ဦးစိုးလွင် သော့ခတ်ထားသည်ကို သဘောတူညီခဲ့ပြီးနောက် ၉ လကျော်ကြာ ၁၈.၇.၉၂ နေ့တွင် မှ ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့် ပါ - ၃ ဦးတို့က ခတ်ထားသော သော့ကိုချိုးပြီး ကျူးကျော်ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တိတ်တဆိတ်သော့ခတ်သည်ဟုမဆိုနိုင်တော့ကြောင်း၊ တရားဥပဒေနှင့် အညီ လက်ဝယ်ရရှိမှသာ

ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့်

ပါ - ၃

နှင့်

ဦးစိုးလွင်

လျှင် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၉ အရ လက်ရှိ ဖြစ်သည် ဟူသော အယူအဆမှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို ဦးစိုးလွင် လက်ရှိထားခြင်းသည် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ လက်ရှိထားရာရောက်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ မြေနီကုန်းရပ်ကွက်၊ ရှမ်းကုန်းလမ်း၊ ရပ်ကွက်အမှတ် ၂၉၀၇-၂၊ မြေကွက်အမှတ် ၇၃၊ အမှတ် ၁၁ ဟုခေါ်တွင်သည့် အယူခံတရားလိုဒေါ်ခင်ကြည်မြင့် ပိုင်မြေကွက်တွင် တည်ဆောက်ဆဲဖြစ်သည့် နှစ်ထပ်ခွဲအဆောက်အအုံမှ ပထမထပ်ခြေရင်းခန်းကို ကန်ထရိုက်တာ ဦးမြင့်ချိုက ရောင်းသဖြင့် အယူခံတရားပြိုင် ဦးစိုးလွင်က ၇.၉.၉၀ ရက်စွဲပါစာချုပ် (သက်သေခံအမှတ် - က)ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့သည်။ အချင်းဖြစ် အခန်းသည် ကန်ထရိုက်တာ ဦးမြင့်ချိုမှ ရောင်းချပိုင်ခွင့်ရှိသည့် အခန်းဖြစ်ကြောင်းလည်း အငြင်းမပွားပေ။ ထို့နောက် ဦးစိုးလွင်က ၎င်းဝယ်ယူခဲ့သည့်တိုက်ခန်းကို ၉.၁၀.၉၁ နေ့တွင် သော့ခတ်ခဲ့သည်။ ဤသို့သော သော့ခတ်သည်ကို အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့်က မကျေနပ်သဖြင့် စမ်းချောင်းမြို့နယ် မြေနီကုန်း(မြောက်)ရပ်ကွက်၊ ရပ်ကွက်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့သို့ ၉.၁၀.၉၁ ရက်စွဲပါ (သက်သေခံအမှတ် - င) စာဖြင့် တိုင်ကြားခဲ့သည်။ အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့်က စမ်းချောင်းမြို့နယ် မြေနီကုန်း(မြောက်)ရပ်ကွက်သို့ ပေးပို့သည့်တိုင် ကြားစာ (သက်သေ ခံအမှတ် - င)တွင် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူအား ခွင့်ပြုချက်လုံးဝရယူခြင်း မရှိဘဲ ဦးစိုးလွင်ဆိုသူက တိုက်ခန်းအား သော့ခတ်ခြင်း အပေါ်အရေး ယူဆောင်ရွက်ပေးရန် ဖော်ပြထားသည်။

အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့်၏ တိုင်ကြားစာ(သက်သေခံအမှတ် - င)အရ (ရဝတ)ရုံးတွင် အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့်ကိုယ်စား ဦးတင်မင်း အယူခံတရားပြိုင် ဦးစိုးလွင်နှင့် ကန်ထရိုက်တာ ဦးမြင့်ချိုတို့ ညှိနှိုင်းခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့၏ ညှိနှိုင်းသဘောတူညီချက်ကို (ရဝတ)ရုံး၏ ၁၀.၁၀.၉၁ ရက်စွဲပါ တာဝန်ယူကတိပြုခြင်း (သက် သေခံအမှတ် - ဆ) မှတ်တမ်း၌ အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြလျက် အသီးသီးလက်မှတ်ရေးထိုးထားကြသည်-

“ ဦးတင်မင်းမှ ဦးစိုးလွင် ၎င်းအခန်းအား လာရောက်
သော့ခတ်ခြင်းကြောင့် ၎င်း၏ အိမ်ဆက်လက်တည်ဆောက်
မှုလုပ်ငန်း အဝဝအား အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေပါဟူ၍ လည်း
ကောင်း၊ အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ၏ သဘောတူညီမှုရှိမှသာ အခြားကိစ္စ
အဝဝကိုလည်း ဆောင်ရွက်ပါမည်ဟု လည်းကောင်း၊ သဘောတူ
လက်မှတ်ရေးထိုးပါသည်။ ကန်ထရိုက်တာအနေဖြင့်အဆောက်
အအုံအတွက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရန် ရှိပါကလည်း အချိန်
မရွေးဖွင့် ပေးပါမည်။ ”

ပုံ/xxxxx   ပုံ/xxxxx   ပုံ/xxxxxx
ဦးတင်မင်း   ကန်ထရိုက်တာ   အခန်းပိုင်ရှင်
(ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့်   ဦးမြင့်ချို   ဦးစိုးလွင်
ကိုယ်စား)   (အယ်လ်ပီအေ-၁၄၄၇၃၆)

၁၁။ ရှမ်းကုန်းလမ်း၊

အထက်ပါညှိနှိုင်းသဘောတူညီချက်အရ အယူခံတရားပြိုင် ဦးစိုး
လွင်သည် အချင်းဖြစ် အခန်းအား ၉၁၀.၉၁ နေ့မှ စ၍ သော့ခတ်
ထားခဲ့ရုံသာမက လက်ရှိထားခဲ့ကြောင်းလည်း ပေါ်ပေါက်သည်။

အယူခံတရားလို ဦးစိုးလွင်သည် ၎င်းသော့ခတ်ထားသည့်အ
ခန်းအတွင်း ၎င်း၏ ကြွေပြားဖာကလေးများလာချထားသည်ကို တွေ
ရကြောင်း၊ ကန်ထရိုက်တာ ဦးမြင့်ချိုက ထွက်ဆိုသည်။ ထို့ပြင်
သက်သေဦးယုဝေကလည်း ဦးစိုးလွင် ၎င်း၏အခန်းသို့ မကြာခဏ
သွားရောက်လျက် တိုက်ဆောက်လုပ်မှုအခြေအနေကို ကြည့်ရှုလေ့ရှိ
ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ယင်းထွက်ဆိုချက်များအပေါ် အယူခံတရားလို
ဦးစိုးလွင်သည် ၎င်းသော့ခတ်ထားသည့်အချင်းဖြစ် အခန်းကို ၉၁၀.၉၁
နေ့မှစ၍ လက်လွတ်ရသည့်နေ့တိုင်အောင် ၉လ ခန့်လက်ရှိထားခဲ့
ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ တွင် တရားဥပဒေအရ
မှတစ်ပါးတစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူအား ထိုသူ၏ သဘောတူညီ
ချက်မရရှိဘဲ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းမှ ဖယ်ရှားလျှင် အမှုတွင်
အခြားပိုင်ဆိုင်ခွင့်တစ်ရပ်ရပ်ကို တင်ပြနိုင်စေကာမူ ထိုသူကဖြစ်စေ၊

၂၀၀၁
ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့်

ပါ - ၃

နှင့်

ဦးစိုးလွင်

ထိုသူကို အမှီပြု၍ တောင်းပိုင်သူက ဖြစ်စေတရားမမှုစွဲဆိုပြီး လက်
ရောက်ပြန်လည် ရနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုသည့် အမှု
တွင် အဓိက စဉ်းစားရန် အချက်မှာ တရားလိုသည် မိမိလက်ရှိဖြစ်
သော ပစ္စည်းမှ တရားဥပဒေအရ မဟုတ်ဘဲ မိမိသဘောဆန္ဒနှင့်
ဆန့်ကျင်လျက်ဖယ်ရှားခြင်း ခံရပြီး လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ခြင်းရှိ မရှိ
ဖြစ်သည်။

သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉အရ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်
သော ဥပစာအတွင်း ကျူးကျော်ဝင်ရောက်သူအား ဖယ်ရှား၍ ယင်း
ဥပစာကို လက်ရောက်ရလိုကြောင်း စွဲဆိုမှုတွင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပြဿနာ
ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် အဆိုပါ ဥပစာ၏ ပိုင်ဆိုင်မှုကို
တရားရုံးက စိစစ်ရန် မလိုချေ။ တရားရုံးက စိစစ်ရန်တစ်ခုတည်း
သော ပြဿနာမှာ လက်ရှိထားသည့် ပြဿနာပင်ဖြစ်သည်။ တရားလို
သည် အချင်းဖြစ် ဥပစာမှ တရားနည်းလမ်းအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ
ဖယ်ရှားခံရကြောင်း မိမိအဆိုပြုချက်များကို သက်သေထင်ရှားပြနိုင်
လျှင် တရားပြိုင်သည် တရားလို ထက်သာသော ပိုင်ဆိုင်မှုရှိစေကာမူ
တရားလို၏ အမှုကို အောင်မြင်စွာ ခုခံနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

အချင်းဖြစ် အခန်းကို အယူခံတရားပြိုင် ဦးစိုးလွင်က အိမ်ရှင်
၏ သဘောတူညီချက် မရှိဘဲ ကန်ထရိုက်တာထံမှ ဝယ်ယူခဲ့သည်ဆို
ခြင်းကြောင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရနိုင် မရနိုင်ဆိုသည့်အချက်မှာ ယင်းအခန်း
နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်ကို ဆုံးဖြတ်ရာတွင် ထည့်သွင်းစဉ်းစား
ရမည့် အချက်သာဖြစ်ပေသည်။ ယခုအမှုမှာ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်ကို ဆုံးဖြတ်
ပေးခြင်း မဟုတ်ဘဲ လက်ရှိထား မထားကိုသာသုံးသပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

လက်ရှိထား မထားဆိုသည့်အချက်ကို သုံးသပ်ရာတွင်လည်း
အချင်းဖြစ် အခန်းပါဝင်သည့် တိုက်ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခြင်း ရှိ မရှိ
သည်လည်း အရေးပါသည့် အချက်မဟုတ်ပေ။ ယင်းအခန်းကို မူလ
ရုံးက တရားလိုက အမှန်တကယ်လက်ရှိထား မထားဆိုသည့်အချက်
ကိုသာ သုံးသပ်ရမည် ဖြစ်သည်။

စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့မှ ထုတ်ပေးသော အဆောက်အအုံ

ဆောက်လုပ်ပြီးစီးကြောင်း လက်မှတ်မရှိဘဲ နေထိုင်ပါက စည်ပင်သာယာဥပဒေအရ အရေးယူခြင်းခံရနိုင်သော်လည်း ယင်းကဲ့သို့ နေထိုင်သူအား လက်ရှိထားသူမဟုတ်ဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

နေအိမ်အပေါ်ထပ်ကို သော့ခတ်၍ လက်ရှိထားသူသည် အဆိုပါနေအိမ်အပေါ်ထပ်ကို လက်ရှိထားရာရောက်ကြောင်း ဦးလှသိန်းနှင့် ဦးကညောင်အမှု^(၁) တွင် ညွှန်ပြထားသည်။

ထို့ကြောင့် အချင်းဖြစ် အခန်းကို သော့ခတ်ရုံသာမက ပစ္စည်းများထားလျက် အသုံးပြုနေသူ အယူခံတရားပြိုင် ဦးစိုးလွင်သည် ယင်းအခန်းကို လက်ရှိဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရမည်ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေ တင်ပြသည့် အမှု^(၂) မှာကျူးကျော်သူသည် မိမိဖယ်ရှားသူ နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းကို လက်ရှိထားသည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း၊ ဖယ်ရှားခံရသူက ကျူးကျော်သူအား အဓမ္မပြန်လည်ဖယ်ရှားစေကာမူကျူးကျော်သူသည် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ တရားမစွဲဆိုနိုင်ကြောင်း ညွှန်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဦးစိုးလွင်သည် အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့်ကို ဖယ်ရှားပြီး အချင်းဖြစ် ဥပစာကို လက်ရှိထားခြင်း မဟုတ်သောကြောင့် အဆိုပါ အမှုဖြစ်ရပ်နှင့် တူညီခြင်း မရှိပေ။

ဦးမောင်မောင်မြင့်နှင့် ဦးခင်မောင်ကြီး ပါ - ၂ အမှု^(၃) တွင် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုသော အမှု၌ တရားဝင်အားဖြင့် လက်ရှိထားသည့် ပစ္စည်းဖြစ်ရမည်ဟူ၍ ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိကြောင်း အောက်ပါအတိုင်းထုံးဖွဲ့ထားသည်-

“ သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ တွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူအားမရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းမှ ဖယ်ရှားလျှင်ဟူ၍သာ ပြဋ္ဌာန်းထားပါလျက် မူလရုံးက တရားဥပဒေနှင့် အညီ တရားဝင်အားဖြင့် လက်ရှိထားသော ပစ္စည်းဖြစ်ရန်လိုကြောင်း သုံးသပ်ခြင်းမှာ ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိသည့် အချက်ကိုမိမိသဘောဖြင့် တိုးချဲ့ကောက်ယူရာရောက်ပေသည်။ ”

သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ တွင် တရားဥပဒေအရ

(၁) ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (ရုံးချုပ်) စာ - ၁၀၉၁။
(၂) အေ အိုင် အာရ် ၁၉၂၈ ခုနှစ် ပတ္တနား၊ စာ - ၁၂၄။
(၃) ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ - ၄၉

မှ တစ်ပါးတစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူ့အား ထိုသူ၏သဘောတူညီချက်မရရှိဘဲ မရွေးမပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းမှ ဖယ်ရှားလျှင် ဟူ၍ ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိပေ။

အိမ်ရှင်၏သဘောတူညီမှုမရှိဘဲ ကန်ထရိုက်တာထံမှအခန်းဝယ်သူသည် ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခြင်းမရှိသေးသည့် တိုက်ခန်းကို မိမိသဘောအလျောက်သော့ခတ်ပြီးနောက် အခန်းထဲ၌ မိမိပစ္စည်းများကိုထားလျက် ၉ လခန့်ကြာအောင် အသုံးပြုခဲ့ခြင်းသည် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ လက်ရှိထားခြင်းဖြစ်သည်။ အခန်းဝယ်သူသည် အချင်း ဖြစ်အခန်းကို တိတ်တဆိတ်သော့ခတ်သည်ဆိုစေဦးတော့ ထိုအချိန်မှစ၍ တရားဥပဒေအရ မဟုတ်ဘဲ ဖယ်ရှားခြင်း ခံရချိန်ထိ ၉လခန့်ကြာအောင် လက်ရှိဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ လက်ရှိထားသည်ဟုဆိုရပေသည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဦးစိုးလွင်၏ လက်ရှိဖြစ်သည့်အခန်းကို လက်ရှိဖြစ်သူ၏ သဘောတူခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ အယူခံတရားလိုတို့က သော့ဖျက်ဝင်ရောက်ကြောင်း အငြင်းမပွားပေ။ အယူခံတရားလိုတို့က ဤသို့ သော့ဖျက်ဝင်ရောက်ခြင်းသည် လက်ရှိဖြစ်သူ အယူခံတရားပြိုင် ဦးစိုးလွင်အား ဥပဒေလမ်းကြောင်းအရ မဟုတ်ဘဲ အချင်းဖြစ် အခန်းကို လက်လွှတ်စေရာရောက်သည်။

သို့ဖြစ်၍ သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ ဦးစိုးလွင်၏ စွဲဆိုမှုကို ပလပ်သော တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဦးစိုးလွင်စွဲဆိုသည့်အတိုင်း တရားရုံးချုပ်က ဒီကရီချမှတ်ခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းခြင်းမရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအထူးအယူခံခုံရုံးက ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာ ကို အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည် -

“ အိမ်ရှင်၏ သဘောတူညီချက်မရှိဘဲ ကန်ထရိုက်ထံမှ အခန်းဝယ်ယူသူသည် ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခြင်း မရှိသေးသည့် တိုက်ခန်းကို မိမိသဘောအလျောက်တိတ်တဆိတ်သော့ခတ်ထားရုံမျှဖြင့် ၎င်းသည်တိုက်ခန်းကို သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ လက်ရှိထားရာ မရောက်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း။ ”

ဤအထူး အယူခံမှုကို တရားရုံး အဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့် တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ်ငွေကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၁
မေလ
၂၅ ရက်

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဒေါက်တာတင်အောင်အေး နှင့်
ဦးချစ်လွင် တို့ရှေ့တွင်

ဝတ်မြန်မာထုတ်ကုန်သွင်းကုန်ထရောင်းကုမ္ပဏီ
(၎င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအမ်ဇော်နန်း)

နှင့်

တော့ပရင့်ကော်ပိုရေးရှင်း၊ အက်စ်ဒီအင်န်၊ ဘီအိပ်ချ်ဒီ*
(၎င်း၏ကိုယ်စားလှယ် မစ္စတာဝိုင်ယိုရှိုးဒါး)

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၁၊ နည်းဥပဒေ ၁၀ (၂)၊ တရားလို
သို့မဟုတ် တရားပြိုင်အဖြစ် ပူးတွဲပါဝင်သင့်သူ သို့မဟုတ်
ပြဿနာအားလုံးကို ပြည့်စုံထိရောက်စွာ စီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန်
အလို့ငှာ ပါဝင်ရန်လိုအပ်သူကို အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းရန်
အမိန့်ချမှတ်နိုင်ခြင်း၊ သို့ရာတွင် အငြင်းပွားမှုကို အဆုံးအဖြတ်
ပေးရန် လိုအပ်ခြင်း မရှိလျှင် တရားလိုက အရေးမဆိုသူအား
အမှုသည်အဖြစ် မထည့်သွင်းသင့်ခြင်း၊ တရားပြိုင်အဖြစ်
ထည့်သွင်းလိုသူထံမှ တရားလိုက သက်သာခွင့်တောင်းရန်
ရည်ရွယ်ချက်မရှိလျှင် ထိုသူအား တရားပြိုင်အဖြစ် မထည့်
သွင်းသင့်ခြင်း။

---

* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁၂။
+ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၇၃ တွင် ချမှတ်သော ၄-၈-၉၉ ရက်စွဲပါ
တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်ကို အထူးအယူခံမှု။

၂၀၀၁
 ဝတ်မြန်မာ
 ထုတ်ကုန်သွင်းကုန်
 ထရောင်းကုမ္ပဏီ
 (၎င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ
 ဦးအမ်ဇော်နန်း)
 နှင့်
 တော့ပရင့်
 ကော်ပိုရေးရှင်း
 အက်စ်ဒီအင်န်၊
 ဘီအိပ်ချ်ဒီ
 (၎င်း၏
 ကိုယ်စားလှယ်
 မစ္စတာပိုင်ယိုနိုဒါး)

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားလို သို့မဟုတ် တရားပြိုင်အဖြစ် ပူးတွဲ
 ပါဝင်သင့်သူ၏ အမည်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ တရားမမှုတွင် အကျိုး
 ဝင်လျက်ရှိသော ပြဿနာအားလုံးကို ပြည့်စုံထိရောက်စွာ စီရင်
 ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန်အလို့ငှာ ပါဝင်ရန် လိုအပ်သူတစ်ဦးဦး၏ အမည်ကို
 သော်လည်းကောင်း တရားရုံးကထည့်သွင်းရန် အမိန့်ချမှတ်နိုင်ကြောင်း
 တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၁၊ နည်းဥပဒေ ၁၀ (၂) တွင် ပြဋ္ဌာန်း
 ထားသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍
 မူသဘောမှာ အမှုသည်များ အငြင်းပွားသည့်ကိစ္စကို အဆုံးသတ်စေရန်
 အတွက် အမှုတွင်အကျိုးဝင်သော အငြင်းပွားမှုအရပ်ရပ်ကို အဆုံး
 အဖြတ်ပေးရန်ဖြစ်စေ၊ တရားမျှတမှုအတွက်ဖြစ်စေ လိုအပ်ခြင်းမရှိလျှင်
 တရားလိုက အရေးမဆိုသူအား အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းစေရန်
 တရားလိုအား အတင်းအကြပ် မပြုလုပ်သင့်ပေ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားပြိုင်အဖြစ်ထည့်သွင်းလိုသူထံမှ တရားလို
 က သက်သာခွင့်တောင်းဆိုသော ရည်ရွယ်ချက်မရှိသည့်အပြင်၊ ၎င်း
 အပေါ် မည်သို့မျှလည်း အရေးဆိုထားခြင်းမရှိလျှင် ထိုသူအား
 တရားပြိုင်အဖြစ် ထည့်သွင်းရန်မသင့်ချေ။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးဘကျော်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးစန်းလွင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (မြောက်ပိုင်းခရိုင်)၊ ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊
 တရားမကြီးမှုအမှတ် ၈၅၃ တွင် အယူခံတရားပြိုင် တော့ပရင့်ကော်ပို
 ရေးရှင်း၊ အက်စ်ဒီအင်န်၊ ဘီအိပ်ချ်ဒီက အယူခံတရားလို ဝတ်မြန်မာ

ထုတ်ကုန်သွင်းကုန်ထရေးဒင်းကုမ္ပဏီအပေါ် အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၅၀၄၇၄၇-၂၆ တန်ဖိုးနှင့်ညီမျှသော သစ် ၂၀၁၈. ၉၈၉၀ တန် ရလို့ကြောင်း တရားစွဲဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက ပဏာမငြင်းချက်များအပေါ် နှစ်ဖက်လျှောက်လဲချက်ကြားနာပြီးနောက် အမှုတွင် ကင်ရှိုမာ တိုင်ချီကော်ပိုရေးရှင်းသည် အမှုသည်တစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်သင့်သည် ဆိုခြင်းမှာ မှန်ကြောင်းအမိန့်ချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို တော့ပရင့်ကော်ပိုရေးရှင်းက တရားရုံးချုပ်သို့ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၇၃ ကို တင်သွင်းသောအခါ တရားရုံးချုပ်က တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်သည်။ တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်ကို ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန် ဝတ်မြန်မာထုတ်ကုန်သွင်းကုန်ထရေးဒင်းကုမ္ပဏီက လျှောက်ထားသည့် အခါ တရားရုံးချုပ်အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

“ကင်ရှိုမာတိုင်ချီ ကော်ပိုရေးရှင်းအား တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၁၊ နည်းဥပဒေ ၁၀ (၂) အရ တရားပြိုင်အဖြစ် ထည့်သွင်း တရားစွဲဆိုသင့်-မသင့်။”

တရားလို တော့ပရင့်ကော်ပိုရေးရှင်း၊ အက်စ်ဒီအင်နီ၊ ဘီအိပ်ချီ ဒီက တရားလိုနှင့် တရားပြိုင် ဝတ်မြန်မာထုတ်ကုန်သွင်းကုန်ထရေးဒင်း ကုမ္ပဏီတို့သည် မြန်မာနိုင်ငံရှိ ရာဘာသစ်သားများကို ပြုပြင်ပြီး တရားလိုမှတစ်ဆင့် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များအား ရောင်းချရန်အတွက် ၁-၁၀-၉၃ နေ့တွင် သဘောတူညီခဲ့ကြကြောင်း၊ ထိုသဘောတူစာချုပ်တွင် ကင်ရှိုမာတိုင်ချီကော်ပိုရေးရှင်းကလည်း ပါဝင်ခဲ့ပြီး ရာဘာသစ်သားများကို ပြုပြင်သည့် စက်ရုံတစ်ရုံကို မြန်မာနိုင်ငံတွင် တည်ဆောက်ရန်၊ ကင်ရှိုမာတိုင်ချီကော်ပိုရေးရှင်းက စက်ပစ္စည်းများကို လည်းကောင်း၊ တရားလိုက ရာဘာစေ့များနှင့် ဓာတ်သတ္တုပစ္စည်းများကိုလည်းကောင်း မြန်မာနိုင်ငံသို့တင်ပို့ကြရန်၊ တရားပြိုင်က စက်ရုံမှ

၂၀၀၁
 ဝတ်မြန်မာ
 ထုတ်ကုန်သွင်းကုန်
 ထရေးဒင်းကုမ္ပဏီ
 (၎င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ
 ဦးအမ်ဇော်နန်း)
 နှင့်
 တော့ပရင့်
 ကော်ပိုရေးရှင်း
 အက်စ်ဒီအင်နီ၊
 ဘီအိပ်ချီဒီ
 (၎င်း၏
 ကိုယ်စားလှယ်
 မစ္စတာဝိုင်ယိုရှိဒါး)

၂၀၀၁

ဝွတ်မြန်မာ
ထုတ်ကုန်သွင်းကုန်
ဆေးဒင်းကုမ္ပဏီ
(၎င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ
ဦးအမ်ဇော်နန်း)
နှင့်
တော့ပရင့်
ကော်ပိုရေးရှင်း
အက်စ်ဒီအင်န်၊
ဘီအိပ်ချ်ဒီ
(၎င်း၏
ကိုယ်စားလှယ်
မစ္စတာဝိုင်ယိုရှီးဒါး)

ထုတ်လုပ်သော ရာဘာသားများကို ကင်ရှိုမာတိုင်ချီကော်ပိုရေးရှင်းနှင့် တရားလိုသို့ ရောင်းချရန် သဘောတူညီခဲ့ကြကြောင်း၊ တရားပြိုင်သည် ရာဘာသားများကို ပထမတွင် တရားလိုသို့ တင်ပို့ခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် အခြားသူများအား ရောင်းချလာခဲ့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ တရားပြိုင်သည် ပေးရန်ကျန်ရှိသော ကြွေးမြီ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၅၀၄၇၄၇.၂၆ တန်ဖိုးနှင့်ညီမျှသော သစ်တန် ၂၀၁၈.၉၈၉၀ ကို ပေးစေရန်အတွက် ဒီကရီချမှတ်ပေးရန် အဆိုပြုစွဲဆိုသည်။

တရားပြိုင် ဝွတ်မြန်မာထုတ်ကုန်သွင်းကုန်ထရေဒင်းကုမ္ပဏီက အခြားအချက်များအပြင် ၁-၁၀-၉၃ နေ့တွင် ချုပ်ဆိုခဲ့သော သဘောတူ စာချုပ်တွင် တရားလို၊ တရားပြိုင်နှင့် ကင်ရှိုမာတိုင်ချီကော်ပိုရေးရှင်း တို့က လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ပြီး ဖက်စပ်ကုမ္ပဏီတည်ထောင်နိုင်ရန် သဘောတူညီခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ စာချုပ်အရ တရားပြိုင်က ရာဘာ သစ်သားများကို ကင်ရှိုမာတိုင်ချီကော်ပိုရေးရှင်းသို့ပေးရန် တာဝန်ရှိပြီး တရားလိုသည် ထိုကော်ပိုရေးရှင်းမှတစ်ဆင့် ရာဘာသစ်သားများကို ရယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားပြိုင်က ရာဘာသစ်သားများကို ၃ နှစ် အတွင်း ထိုကော်ပိုရေးရှင်းသို့ တင်ပို့ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကင်ရှိုမာတိုင်ချီကော်ပိုရေးရှင်းသည် ဤအမှုတွင် အမှုသည်တစ်ဦး အဖြစ် ပါဝင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ထုချေခဲ့သည်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက အယူခံတရားပြိုင်၏ ကိုယ်စား လှယ် မစ္စတာဝိုင်ယိုရှီးဒါးသည် ကင်ရှိုမာတိုင်ချီကော်ပိုရေးရှင်းအတွက် အယူခံတရားလိုထံ ရှေ့နေကြီး ဦးလှသင်းမှတစ်ဆင့် ကနဦးနိူတစ်စာ ပေးပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ၁-၁၀-၉၃ နေ့စွဲပါ မြန်မာရာဘာသစ်သားများ နိုင်ငံခြားသို့တင်ပို့ရန် အခြေခံသဘောတူစာချုပ်ပေါ်တွင် အခြေပြုပြီး ဤအမှုကို စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ပြီး၊ ထိုစာချုပ်တွင် အယူခံတရားလို၊ အယူခံ တရားပြိုင်နှင့် ကင်ရှိုမာတိုင်ချီကော်ပိုရေးရှင်းက လက်မှတ်ရေးထိုးထား ကြောင်း၊ ငြင်းချက်အမှတ် (၁)၊ (၄) နှင့် နောက်တိုးငြင်းချက်အမှတ်

(၁) တို့မှာ ကင်ရှိုမာတိုင်ချီကော်ပိုရေးရှင်းနှင့် သက်ဆိုင်နေကြောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၁၊ နည်းဥပဒေ ၁၀ (၂) ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အမှုအကြောင်းအရာနှင့်စပ်လျဉ်းသော အငြင်းပွားမှုနှင့် သက်ဆိုင်သူအားလုံးကို တရားရုံးရှေ့သို့ တစ်ချိန်တည်းတွင် ရောက်ရှိစေခြင်းဖြင့် ကြန့်ကြာမှု၊ အဆင်မပြေမှု၊ စရိတ်စကကုန်ကျမှု မရှိစေဘဲ အငြင်းပွားမှုကို တစ်ပြိုင်နက် အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်ရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘရားရုံးများလက်စွဲ အပိုဒ် ၁၁၄ တွင်လည်း အမှုသည်များ စုံစုံညီညီ ပါဝင်စေရန်အတွက် တရားရုံးများက ဂရုစိုက်ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ရှိသည်ဟုညွှန်ကြားထားကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ကင်ရှိုမာတိုင်ချီကော်ပိုရေးရှင်းအား တရားပြိုင်အဖြစ် ထည့်သွင်းပေးရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

၂၀၀၁
 ဝတ်မြန်မာ
 ထုတ်ကုန်သွင်းကုန်
 ထရေးဒင်းကုမ္ပဏီ
 (၎င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ
 ဦးအမ်ဇော်နန်း)
 နှင့်
 တော့ပရင့်
 ကော်ပိုရေးရှင်း
 အက်စ်ဒီအင်န်၊
 ဘီအိပ်ချီဒီ
 (၎င်း၏
 ကိုယ်စားလှယ်
 မစ္စတာဝိုင်ယိုဇိုဒါး)

အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေက ၁-၁၀-၉၃ နေ့စွဲပါ သဘောတူစာချုပ်တွင် အယူခံတရားလို၊ အယူခံတရားပြိုင်နှင့် ကင်ရှိုမာတိုင်ချီကော်ပိုရေးရှင်းတို့ လက်မှတ်ရေးထိုးထားသော်လည်း အယူခံတရားလိုသည် ပြုပြင်ထားသော ရာဘာသစ်သားများကို အယူခံတရားပြိုင်သို့ ပေးပို့ရန်သာ တာဝန်ရှိပြီး ကင်ရှိုမာတိုင်ချီကော်ပိုရေးရှင်းအား ကြားခံစခန်းအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြောင်း၊ အမှုသည်ထပ်မံထည့်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် မူသဘောမှာ အမှုသည်များသည် တရားဆိုင်ကြသည့် ကိစ္စကို အဆုံးသတ်ရန်အတွက် အမှုတွင်အကျိုးဝင်သော အငြင်းပွားမှုအရပ်ရပ်ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန်ဖြစ်စေ၊ တရားမျှတမှုအတွက်ဖြစ်စေ လိုအပ်ခြင်း မရှိလျှင် တရားလိုက အရေးမဆိုသူအား အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းစေရန် တရားလိုအား အတင်းအကြပ်မပြုလုပ်သင့်ကြောင်း မအေး နှင့် ဘုတ်ဂါးနှင့်အခြား ၅ ဦး အမှု^(၁) တွင် စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားကြောင်း၊ တရားပြိုင်အဖြစ် ထည့်သွင်းလိုသူထံမှ တရားလိုက သက်သာခွင့်တောင်းဆိုသည့် ရည်ရွယ်ချက် မည်သည့်အခါမျှ မရှိသည့်

(၁) ၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (လွှတ်တော်)၊ စာ-၈၉။

၂၀၀၁
 ဝတ်မြန်မာ
 ထက်ကုန်သွင်းကုန်
 ထရေးဒင်းကုမ္ပဏီ
 (၎င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ
 ဦးအမ်ဇော်နန်း)
 နှင့်
 တော့ပရင့်
 ကော်ပိုရေးရှင်း
 အက်စ်ဒီအင်နီ၊
 ဘီအိပ်ချ်ဒီ
 (၎င်း၏
 ကိုယ်စားလှယ်
 မစ္စတာဝိုင်ယိုရှီးဒါး)

အပြင် ၎င်းအပေါ် မည်သို့မျှလည်း အရေးဆိုထားခြင်းမရှိလျှင် ထိုသူ
 အား တရားပြိုင်အဖြစ် မထည့်သွင်းကြောင်း ဦးမောင်နှင့်တစ်ဦး နှင့်
 မလှရင်နှင့်အခြား ၇ ဦး အမှု^(၂) တွင် လမ်းညွှန်ထားကြောင်း၊ အယူခံ
 တရားပြိုင်နှင့် ကင်ရှိုမာတိုင်ချီကော်ပိုရေးရှင်းအကြားတွင် အပြန်အလှန်
 ကတိ (consideration) မရှိ၍ အယူခံတရားပြိုင်က ထိုကော်ပိုရေးရှင်း
 အပေါ် သက်သာခွင့် တစ်စုံတစ်ရာတောင်းခံရန်အကြောင်း (cause
 of action) မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ သက်သာခွင့်တစ်စုံတစ်ရာတောင်းရန်
 အကြောင်းမရှိ၍ ထိုကော်ပိုရေးရှင်းအား တရားပြိုင်အဖြစ် ထည့်သွင်း
 ရန် မလိုအပ်ကြောင်း၊ စာချုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးသည်ဆိုရုံမျှ
 သက်သက်ဖြင့် ထိုသူအား အမှုသည်အဖြစ်ပါဝင်ရန် လိုအပ်သည်ဟု
 တထစ်ချကောက်ယူရန် မသင့်ကြောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့်
 ၁၊ နည်းဥပဒေ ၁၀ (၂) အရ တရားရုံးသည် အမှု၏ မည်သည့်အဆင့်
 တွင်မဆို လိုအပ်ပါက တရားပြိုင်အဖြစ် ထည့်သွင်းခွင့်ရှိသဖြင့်
 သက်သေများအား စစ်ဆေးပြီးနောက် သူတစ်ဦးတစ်ယောက်အား
 အမှုသည်အဖြစ်ဖြစ်စေ၊ သက်သေအဖြစ်ဖြစ်စေ ထည့်သွင်းသင့်-မသင့်
 လိုအပ်သလို စီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ကြောင်း၊ မစ္စတာဝိုင်ယိုရှီးဒါးသည် အမှု
 မစွဲဆိုမီက ကင်ရှိုမာတိုင်ချီကော်ပိုရေးရှင်း၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်
 အယူခံတရားလိုထံ နို့တစ်စာပေးခဲ့ရုံမျှဖြင့် ကင်ရှိုမာတိုင်ချီကော်ပို
 ရေးရှင်းအား တရားပြိုင်အဖြစ် ထည့်ရန်မသင့်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍
 ဤတရားမအထူးအယူခံမှုကို ပလံပေးရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

တရားလို သို့မဟုတ် တရားပြိုင်အဖြစ် ပူးတွဲပါဝင်သင့်သူ၏
 အမည်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ တရားမမှုတွင် အကျုံးဝင်လျက်ရှိသော
 ပြဿနာအားလုံးကို ပြည့်စုံထိရောက်စွာ စီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန် အလို့ငှာ
 ပါဝင်ရန် လိုအပ်သူတစ်ဦးဦး၏ အမည်ကိုသော်လည်းကောင်း တရားရုံး

---

(၂) ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (လွတ်တော်)၊ စာ-၂၆၄။

က ထည့်သွင်းရန် အမိန့်ချမှတ်နိုင်ကြောင်း တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၁၊ နည်းဥပဒေ ၁၀ (၂) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

အယူခံတရားပြိုင်က အယူခံတရားပြိုင်နှင့် ကင်ရှိုမာတိုင်ချီ ကော်ပိုရေးရှင်းတို့သည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ရာဘာသစ်သားများ ပြုပြင် ထုတ်လုပ်သည့် စက်ရုံတစ်ရုံတည်ထောင်ရန်အတွက် လိုအပ်သော စက် ပစ္စည်းများ၊ ရာဘာစေ့များ၊ ဓာတ်သတ္တုများ ပေးပို့ပြီး အယူခံတရားလို က ထုတ်လုပ်ပြီးသော ရာဘာသစ်သားများကို အယူခံတရားပြိုင်နှင့် ကင်ရှိုမာတိုင်ချီကော်ပိုရေးရှင်းသို့ ရောင်းချရမည်ဖြစ်သော်လည်း အယူခံတရားလိုသည် ရာဘာသစ်သားများကို ပေးပို့ခြင်းမပြုသဖြင့် အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၅၀၄၇၄၇.၂၆ တန်ဖိုးနှင့်ညီမျှသော သစ် ၂၀၁၈.၉၈၉၀ တန်ကို ရလိုကြောင်း တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ အယူခံ တရားပြိုင်၏ အဆိုလွှာ၌ ကင်ရှိုမာတိုင်ချီကော်ပိုရေးရှင်းအပေါ် တစ်စုံ တစ်ရာ စွပ်စွဲထားခြင်းမရှိသည့်အပြင် သက်သာခွင့်တောင်းခံထားခြင်း လည်း မရှိပေ။ သက်သာခွင့်တစ်စုံတစ်ရာ ကောင်းဆိုလိုသည့် ရည်ရွယ် ချက် မရှိကြောင်းလည်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ထို့အပြင် အယူခံတရားပြိုင် နှင့် ကင်ရှိုမာတိုင်ချီကော်ပိုရေးရှင်းတို့အကြား အငြင်းပွားမှုများ ပေါ်ပေါက်နေကြောင်း အယူခံတရားပြိုင်၏ အဆိုလွှာ၌ ဖော်ပြထား ခြင်း မရှိပေ။

၂၀၀၁
ဝွတ်မြန်မာ
ထုတ်ကုန်သွင်းကုန်
ထရေးဒင်းကုမ္ပဏီ
(၎င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ
ဦးအမ်ဇော်နန်း)
နှင့်
တော့ပရင့်
ကော်ပိုရေးရှင်း
အက်စ်ဒီအင်န်၊
ဘီအိတ်ချီဒီ
(၎င်း၏
ကိုယ်စားလှယ်
မစ္စတာပိုင်ယိုနိုဒါး)

MA AYE V. BOKE GAH AND FIVE OTHERS အမှု^(၃) တွင်

အောက်ပါအတိုင်း စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားသည်-

" The principle governing the question of adding a party is that unless an adjudication on all the issues involved in the case ensuring finality of litigation between the parties, or interest of justice, demands it, a plaintiff should not be compelled to implead a party and particularly one against when no claim is preferred."

(၃) ၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (တရားလွှတ်တော်)၊ စာ-၈၉။

၂၀၀၁

ဝတ်မြန်မာ
ထုတ်ကုန်သွင်းကုန်
ထရေးဒင်းကုမ္ပဏီ
(၎င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ
ဦးအမ်ဇော်နန်း)
နှင့်
တော့ပရင့်
ကော်ပိုရေးရှင်း
အက်စ်ဒီအင်နစ်၊
ဘီအိပ်ချ်ဒီ
(၎င်း၏
ကိုယ်စားလှယ်
မစ္စတာပိုင်ယိုနိုဒါး)

သို့ဖြစ်၍ အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မှုသဘောမှာ အမှုသည်များ အငြင်းပွားသည့်ကိစ္စကို အဆုံးသတ်စေရန် အတွက် အမှုတွင်အကျုံးဝင်သော အငြင်းပွားမှုအရပ်ရပ်ကို အဆုံး အဖြတ်ပေးရန်ဖြစ်စေ၊ တရားမျှတမှုအတွက်ဖြစ်စေ လိုအပ်ခြင်းမရှိလျှင် တရားလိုက အရေးမဆိုသူအား အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းစေရန် တရားလိုအား အတင်းအကြပ် မပြုလုပ်သင့်ပေ။

U MAUNG AND ONE V. MA HLA YIN AND SEVEN

OTHERS အမှု^(၄) တွင် အောက်ပါအတိုင်း စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားသည်-

" Where the plaintiff never intended to seek any remedy from a person to be added as defendant and against whom there is no claim whatsoever, such a person should not be added as a defendant."

တရားပြိုင်အဖြစ် ထည့်သွင်းလိုသူထံမှ တရားလိုက သက်သာခွင့် တောင်းလိုသော ရည်ရွယ်ချက် မရှိသည့်အပြင် ၎င်းအပေါ် မည်သို့မျှလည်း အရေးဆိုထားခြင်းမရှိလျှင် ထိုသူအား တရားပြိုင်အဖြစ် ထည့်သွင်းရန်မသင့်ချေ။

မက်ဆား(စ်)ဇော်ယုံ ပါ ၈ နှင့် ဟာဂျီအီးအမ်အဗ္ဗဒူရာယီမန် ပါ ၈ အမှု^(၅) တွင်လည်း အောက်ပါအတိုင်း စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားသည်-

“ တရားလိုက အစိုးရအပေါ် သက်သာခွင့် မတောင်းလိုကြောင်း ပြောဆိုထားသဖြင့် အစိုးရကို အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းရန် လိုမည်မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ အစိုးရသည် မပါလျှင်မဖြစ်သည့် အမှုသည်ဖြစ်သည့်အလျောက် တရားလို တောင်းဆိုသော သက်သာခွင့်ကို မပေးနိုင်ဟု အောက်ရုံးက

(၄) ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (တရားလွတ်တော်) စာ-၂၆၄။
(၅) ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (တရားရုံးချုပ်) စာ-၆၀၈။

နောက်ဆုံးတွေ့ရှိလျှင် တရားလို၏တာဝန်သာရှိမည်ဖြစ်သည်။ မိမိရှေ့မှောက် ရောက်ရှိသည့် အမှုများအကြား ပေါ်ပေါက် လျက်ရှိသော ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်လျှင် အမှုသည် စုံလင်ခြင်း မရှိလင့်ကစား လိုအပ်သည့်ဒီကရီကို မချပေးနိုင် စရာအကြောင်း မရှိချေ။”

ဤအမှုတွင် အယူခံတရားပြိုင်က ကင်ရှိုမာတိုင်ချီကော်ပို ရေးရှင်းအပေါ် တစ်စုံတစ်ရာ သက်သာခွင့်တောင်းဆိုခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ မူလရုံးက အမှုကို စစ်ဆေးသွားပြီးနောက် နောက်ဆုံးတွင် ကင်ရှိုမာ တိုင်ချီကော်ပိုရေးရှင်းသည် အမှု၌ မပါလျှင်မဖြစ်သော အမှုသည် တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလျှင် အယူခံတရားပြိုင်၏တာဝန်သာ ဖြစ်ပေမည်။ တရားရုံးကလည်း နှစ်ဖက်အမှုသည်များအကြား ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိသော ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်လျှင် ဒီကရီချမှတ် ပေးနိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

တရားရုံးကထုတ်ထားသော ငြင်းချက်များတွင် ကင်ရှိုမာတိုင်ချီ ကော်ပိုရေးရှင်းအမည် ပါဝင်နေသော်လည်း ယင်းကော်ပိုရေးရှင်းအား အမှုတွင်တရားလိုအဖြစ်လည်းကောင်း၊ တရားပြိုင်အဖြစ်လည်းကောင်း ပူးတွဲသင့်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိ၍ အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းရန် လိုမည်မဟုတ်ပေ။

အယူခံတရားပြိုင်၏ ကိုယ်စားလှယ် မစ္စတာဝိုင်ယိုနီးဒါးက ဤအမှုကို မစွဲဆိုမီတွင် ကင်ရှိုမာတိုင်ချီကော်ပိုရေးရှင်းအတွက် အယူခံ တရားလိုထံ နို့တစ်စာပေးပို့ရုံမျှဖြင့် ကင်ရှိုမာတိုင်ချီကော်ပိုရေးရှင်းကို အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းရန် လိုအပ်မည်မဟုတ်ပေ။ ယင်းကော်ပို ရေးရှင်းသည် ၎င်း၏ဆန္ဒအတိုင်း အမှု၌ တရားလိုအဖြစ် ပါဝင်လိုက ပါဝင်နိုင်ခွင့်ရှိမည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အဆိုလွှာ၊ ချေလွှာတို့အရ အယူခံတရားပြိုင်က ကင်ရှိုမာတိုင်ချီကော်ပိုရေးရှင်းအား တရားပြိုင်အဖြစ် မလွဲမသွေ

၂၀၀၁
ဂွတ်မြန်မာ
ထုတ်ကုန်သွင်းကုန်
ထရေးဒင်းကုမ္ပဏီ
(၎င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ
ဦးအမ်ဇော်နန်း)
နှင့်
တော့ပရင့်
ကော်ပိုရေးရှင်း
အက်စ်ဒီအင်နံ၊
ဘီအိပ်ချီဒီ
(၎င်း၏
ကိုယ်စားလှယ်
မစ္စတာဝိုင်ယိုနီးဒါး)

၂၀၀၁
 ဝတ်မြန်မာ
 ထုတ်ကုန်သွင်းကုန်
 ထရောင်းကုမ္ပဏီ
 (၎င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ
 ဦးအမ်ဇော်နန်း)
 နှင့်
 တော့ပရင့်
 ကော်ပိုရေးရှင်း
 အက်စ်ဒီအင်နီ၊
 ဘီအိပ်ချ်ဒီ
 (၎င်း၏
 ကိုယ်စားလှယ်
 မစ္စတာဝိုင်ယိုရှိုးဒါး)

ထည့်သွင်းရန်အကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်ဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်သေး
 ဖေ။

သို့ဖြစ်၍ ဤအထူးအယူခံခုံရုံးက ကြားနာလျက်ရှိသော
 ပြဿနာကို အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

“ ကင်ရှိုမာတိုင်ချီကော်ပိုရေးရှင်းအား တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ
 အမိန့် ၁၊ နည်းဥပဒေ ၁၀ (၂) အရ တရားပြိုင်အဖြစ်
 ထည့်သွင်းစွဲဆိုရန် မသင့်ပါ။ ”

ထို့ကြောင့် ဤတရားမအထူးအယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်
 လိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ် ကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးခင်မြင့်နှင့် ဦးမြင့်သိန်း
တို့ရှေ့တွင်

ဦးစောကနေဒီရင် ပါ - ၂

နှင့်

ဦးလောရင့်မွန်း*

သေတမ်းစာ အတည်ပြုသူအဖြစ် ခန့်ထားခြင်း ခံရသူက အမွေ
ထိန်းလက်မှတ်စာထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်း၊ ပစ္စည်း
နှစ်ရပ်အတွက် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာလျှောက်ထားခဲ့ရာ
တစ်ရပ်အတွက်သာ ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ တောင်းဆိုသည့်သက်
သာခွင့်များအနက် တစ်စိတ်တစ်ဒေသသာရခဲ့သူသည် မရရှိ
သော သက်သာခွင့်အတွက် အယူခံဝင်ခွင့် ရှိ မရှိ၊ သေ
တမ်းစာ အတည်ပြုသူအဖြစ် ခန့်ထားခြင်း ခံရသူအား
အမွေထိန်းလက်မှတ်စာထုတ်ပေးနိုင် မနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ
၂၉၉တွင် ဤအက်ဥပဒေဖြင့် အပ်နှင်းထားသည့် အခွင့်အာဏာအရ
ခရိုင် တရားရုံးက ချမှတ်သည့်အမိန့်အရပ်ရပ်ကို အယူခံမှုများနှင့်
သက်ဆိုင်သည့်တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေတွင် ပါရှိသော ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်
အညီ တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံဝင်ရောက်နိုင်သည်။

---

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမ အထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁၄
+ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမအထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၄၆တွင်
ချမှတ်သော ၁၇.၇.၂၀၀၀ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်
နှင့်ဒီကရီကို အထူးအယူခံမှု။

ဦးစောကနေဒီရင်
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးလောရင့်မွန်း

စွဲဆိုသမျှသက်သာခွင့်အားလုံးကို မရရှိသော တရားလိုအနေဖြင့် မိမိမရရှိသော သက်သာခွင့်အတွက် အယူခံဝင်ခွင့်ရှိပေသည်။ သာမန် အားဖြင့် တရားမမှုခင်းများတွင် အယူခံဝင်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ဥပဒေသမှာ အမိန့်တစ်ရပ်သည်အမှုသည် တစ်ဦးအားအပြီးအပြတ် အနိုင်ပေးခဲ့ပါမူ ယင်းအမိန့်အပေါ်အယူခံဝင်ရောက်ခွင့် မရှိပေ။ သို့ရာ တွင် တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်များအနက် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ကိုသာ ရရှိပြီး သက်သာခွင့်အားလုံးမရရှိပါက မိမိမရရှိသော သက် သာခွင့်အတွက် အယူခံဝင်ခွင့်ရှိပေသည်။

ယခုအမှုတွင် အယူခံတရားပြိုင် ဦးလောရင့်မွန်းအနေဖြင့် မိမိ တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုသာ ခရိုင်တရားရုံး က ခွင့်ပြုသည့်အတွက် သက်သာခွင့်အားလုံးရရှိရန် အလို့ငှာ တရားရုံး ချုပ်တွင် အယူခံဝင်ရောက်ခြင်းသည် မှားယွင်းခြင်း မရှိချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားပြိုင် ဦးလောရင့် မွန်းသည် သေတမ်းစာ အတည်ပြုသူအဖြစ်ခန့်ထားခြင်း ခံရသူဖြစ် သည်။ ၎င်းသည် တရားဝင်မစွမ်းဆောင်နိုင်သူဖြစ်ကြောင်း မပေါ် ပေါက်သည့်အပြင် ၎င်းက သေတမ်းစာ အတည်ပြုလိုသူအဖြစ် မ ဆောင်ရွက်လိုကြောင်း ငြင်းဆိုမှုလည်း မရှိချေ။ ၎င်းမှာ အသက် ထင်ရှားရှိနေသဖြင့် အမွေစားအမွေခံတစ်ဦးအား သေတမ်းစာ ပူးတွဲပါရှိသည့် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာထုတ်ပေးရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ပေ။ သို့ရာတွင် အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၃၂ (ခ) တွင် သေတမ်းစာ အတည်ပြုသူအား အမွေထိန်းလက်မှတ် စာထုတ်ပေးရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းမထားချေ။

အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄၁နှင့် ၂၄၂ တို့တွင် သေတမ်းစာပူးတွဲပါရှိသည့် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာကို ထုတ်ပေးခွင့် ရှိသည့်အကြောင်းအရာများကို ဖော်ပြထားရာ ယင်းအကြောင်းအရာ များမှာ သေတမ်းစာ အတည်ပြုသူမြန်မာနိုင်ငံတွင် မရှိသည့်အခါ ၎င်း၏ ကိုယ်စားလှယ်ကို ထုတ်ပေးခြင်းနှင့်သက်ဆိုင်သည်။

ကွယ်လွန်သူသည် ဟိန္ဒူဘာသာ၊ မဟာမေဒင်ဘာသာ၊ ဗုဒ္ဓဘာ

ဦးစောကနေဒီရင်

ပါ - ၂

နှင့်

ဦးလောရင့်မွန်

ဒေါ်ရွှေအိ၏ မောင် ဦးဘရင်၏ သားများဖြစ်ကြသော အယူခံတရားလို ဦးစောကနေဒီရင် နှင့် ဦးစောဂျီရင်ဝယ်ရင် (ခ) ဦးမျိုးမင်းရင်တို့က ကန့်ကွက်သည်။ ခရိုင်တရားရုံးက အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၅ အရ တရားမကြီးမှုအဖြစ် ပြောင်းလဲစစ်ဆေးပြီး အယူခံတရားပြိုင် ဦးလောရင့်မွန် လျှောက်ထားချက်ပါအပိုဒ်(ခ)ပစ္စည်းအတွက်သာ အမွေထိန်း လက်မှတ်စာထုတ်ပေးခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို အယူခံ တရားပြိုင် ဦးလောရင့်မွန်က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်တွင် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားမအထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၄၆ အရ အယူခံဝင် ရောက်ရာ တရားရုံးချုပ်က ခရိုင်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံတရားပြိုင် ဦးလောရင့်မွန် လျှောက်ထားသည့်ပစ္စည်း အရပ်ရပ်အပေါ် အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၂ (ခ) သေတမ်းစာပူးတွဲလျက် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာထုတ်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ တရားရုံးချုပ် ၏ အမိန့်ကို ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရ ပြန်လည် စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန် အယူခံတရားလို ဦးစောကနေဒီရင်တို့ က လျှောက်ထားသည့်အခါ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အောက်ပါ ပြဿနာများကို ကြား နာရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

- (၁) မူလတရားရုံးက လျှောက်ထားသူကို အနိုင်ပေးသော အမိန့်အပေါ် အနိုင်ရသူက တရားရုံးချုပ်တွင် အယူခံ ဝင်ခြင်းမှာ မှန်ကန်မှုရှိ မရှိ၊
- (၂) သေတမ်းစာအရ အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိသူ ကိုယ်တိုင်နှင့် အမွေဆိုင်များ နေထိုင်လျက်ရှိသော အိမ်ခြံမြေ အတွက် အမွေထိန်းစာ ထုတ်ပေးခြင်းမှာ မှန်ကန်မှုရှိ မရှိ။

အယူခံတရားပြိုင် ဦးလောရင့်မွန်က ၎င်း၏ မိဘများမှာ ဦးစောစံမွန်နှင့် ဒေါ်ရွှေအိတို့ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖခင်ဦးစောစံမွန်သည် ၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ပြီး မိခင်ဒေါ်ရွှေအိသည် ၂၃.၈.၈၉ ရက် နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်ရွှေအိသည် ကရင်လူမျိုး ခရစ်ယာန် ဘာသာ ကိုးကွယ်သူဖြစ်၍ တည်ဆဲဥပဒေများ အရ သေတမ်း စာပြုလုပ်နိုင်သူဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ရွှေအိသည် ၎င်းမကွယ်လွန်မီ

၂၄.၉.၈၆ ရက်နေ့တွင် သေတမ်းစာတစ်စောင်ပြုလုပ်ပြီး ၎င်းအား သေတမ်းစာ အတည်ပြုသူအဖြစ်ခန့်အပ်ခဲ့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မိခင်ရေးသားခဲ့သော သေတမ်းစာကို အတည်ပြုပြီး သေတမ်းစာ ပါပစ္စည်းနှစ်ရပ်အပေါ် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာထုတ်ပေးရန် အဆိုပြု လျှောက်ထားသည်။

အယူခံတရားလိုတို့က ရန်ကုန်တိုင်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်၊ ကရင်အမျိုးသားရပ်ကွက်၊ စောတေလိန်းလမ်းအမှတ် ၆ ရှိ မြေနှင့် အိမ်ကို ဦးကုလားပုံ (ဒေါ်ရွှေအိ၏ ဖခင်)က ဒေါ်ရွှေအိသို့ စာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးကမ်းရာတွင် ဥပဒေနှင့် အညီ ပေးကမ်းခြင်း မဟုတ် ကြောင်း၊ လိမ်လည်ချုပ်ဆိုသော စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ရွှေအိအမှန် တကယ်ပိုင်ဆိုင်မှု မရှိသော ပစ္စည်းအပေါ် အယူခံတရားပြိုင် ဦးလော ရင့်မွန်းက အမွေထိန်းစာ လက်မှတ်ထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားခွင့် မရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။

ခရိုင်တရားရုံးက အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ လျှောက်လွှာအပိုဒ် (က)ပါ ပစ္စည်းတွင် ဒေါ်ရွှေအိ၊ သမီး ဒေါ်စိစိလီယာမွန်းနှင့် ဦးဘရင် ၏ သားသမီးများက လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်းများစွာက နေထိုင်လာ ကြောင်း၊ အချင်းချင်းပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိခဲ့ကြောင်း၊ အမွေထိန်းလက်မှတ်စာထုတ်ပေးပါက ပိုင်ဆိုင်မှုပြဿနာများ ပိုမိုရှုပ်ထွေးလာနိုင်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အမှတ် ၆ စောတေလိန်း လမ်းရှိ မြေနှင့် နေအိမ်အတွက် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာထုတ်ပေးရန် မလိုအပ်ကြောင်း၊ ယင်းလျှောက်လွှာအပိုဒ် (ခ) ပါပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း ၍ အမွေထိန်းလက်မှတ်စာရထိုက်ကြောင်း သုံးသပ်လျက် အင်းစိန်မြို့ နယ်၊ သမိုင်းရှိမြေနှင့် မြေပေါ်ရှိပစ္စည်းများအတွက် အမွေထိန်း လက်မှတ် စာထုတ်ပေးသည့် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

တရားရုံးချုပ်က အမွေထိန်းလက်မှတ်စာရလိုကြောင်း လျှောက် လွှာပါပစ္စည်းများသည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ရွှေအိပိုင် မပိုင်စသည့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပြဿနာကို အဆုံးအဖြတ်ပြုရန် မလိုကြောင်း၊ ဦးလောရင့် မွန်းသည် ကွယ်လွန်သူဒေါ်ရွှေအိ၏ သားဖြစ်ပြီး ၎င်းအားသေတမ်းစာ ပါပစ္စည်းအရပ်ရပ်အတွက် သေတမ်းစာအတည်ပြုသူအဖြစ်ခန့်အပ်

ဦးစောကနေဒီရင်

ပါ - ၂

နှင့်

ဦးလောရင့်မွန်

ခဲ့သဖြင့် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာလျှောက်ထားခွင့်ရှိသူဖြစ်ကြောင်း၊
 သေတမ်းစာပါပစ္စည်းအရပ်ရပ်ကို စီမံခန့်ခွဲရန် လိုအပ်သည့်အလျောက်
 အမွေထိန်းလက်မှတ်စာထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊
 ဤအခြေအနေတွင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပြဿနာကို အကြောင်းပြ၍ သေတမ်း
 စာပါ ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်ရှိ ပစ္စည်းများကို ချန်လှပ်ပြီး အင်းစိန်
 မြို့နယ် သမိုင်းရှိပစ္စည်းများအပေါ်အမွေထိန်းစာ လက်မှတ်ထုတ်ပေး
 ခြင်းသည် မှန်ကန်မှုမရှိကြောင်း သုံးသပ်လျက် မူလရုံးအမိန့်ကို
 ပယ်ဖျက်ကာ လျှောက်ထားသည့် ပစ္စည်းအရပ်ရပ်အပေါ် အမွေထိန်း
 လက်မှတ်စာထုတ်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

အယူခံတရားလိုတို့၏ ရှေ့နေက အမွေဆက်ခံရေး အက်ဥပဒေ
 ပုဒ်မ ၂၉၉ ပြဋ္ဌာန်းချက်ပါ အယူခံဝင်ရောက်ခွင့်မှာ အမှုသည်တို့၏
 အခွင့်အရေးတစ်စုံတစ်ရာကို အဆိုပါ ဥပဒေအပိုင်း ၉ ပါစီရင်ပိုင်
 ခွင့်အရ ဆုံးဖြတ်ချက်သာလျှင် အယူခံဝင်ရောက်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ ထိုသို့
 မဟုတ်ပါက အယူခံဝင်ရောက်ခွင့် မရှိကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် အယူ
 ခံတရားပြိုင်သည် တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံဝင်ရောက်လာခြင်းမှာ ၎င်း
 အား အမွေထိန်းစာထုတ်ပေးခြင်းအပေါ် အယူခံဝင်ရောက်ခြင်း မဟုတ်
 ကြောင်း၊ အမှန်အားဖြင့်လည်း မူလရုံးက အမွေထိန်းစာထုတ်ဆင့်
 ပေးထားသဖြင့် အယူခံဝင်ရောက်ရန် အကြောင်းမရှိကြောင်း၊ ပစ္စည်း
 နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အလိုဆန္ဒမပြည့်ဝမှုအပေါ် မကျေနပ်၍ အယူခံဝင်
 ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အမွေထိန်းစာလျှောက်ထားမှုတွင်
 ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်းသော ဆုံးဖြတ်ချက်အမိန့်မှာ အပြီးအပြတ်မဟုတ်
 ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ထိုပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်းသော အလိုမပြည့်မှုအပေါ်
 အယူခံဝင်ရောက်ခွင့် မရှိကြောင်း၊ မူလရုံးက အထက်ပါအမှု၏
 အခြေအနေနှင့် အမွေထိန်း စာရလိုသူတို့၏ ကြံရွယ်ချက်တို့ကို
 ဆင်ခြင်သုံးသပ်၍ သူတစ်ပါးများ ကျူးကျော်နေသော မြေအတွက်
 အမှန်ထိန်းသိမ်းရန် လိုအပ်၍ အမွေထိန်းစာထုတ်ပေးပြီး အမွေဆိုင်များ
 နေထိုင်သော နေအိမ်အတွက် အမှန် ထိန်းသိမ်းရန် မလိုအပ်၍
 ထည့်သွင်းမပေးခဲ့ခြင်းမှာ မူလရုံးတော်က ဆင်ခြင်တုံတရားအရ
 သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းသို့ မူလရုံးက

ဦးစောကနေဒီရင်
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးလောရင့်မွန်း

ဆင်ခြင်တုံတရားအရ ဆုံးဖြတ်သော အမိန့်မျိုးပေါ်တွင် အထက်
တရားရုံးချုပ်က အလွယ်တကူဝင်ရောက်စွက်ဖက်လေ့ မရှိကြောင်း၊
အကယ်၍ အဆိုပါသားချင်းတို့ နေထိုင်ကြသော အိမ်မြေနှင့်
စပ်လျဉ်း၍ ကွယ်လွန်သူက ပိုင်သောကြောင့် သေတမ်းစာအရ
အမွေဆက်ခံရသည် ဆိုပါလျှင်လည်း အဆိုပါ အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်
မှုအပေါ် အခြေခံ၍ အမှုစွဲရန်သာ ရှိကြောင်း၊ အမွေထိန်းစာရရန်
လျှောက်ထားတောင်းဆိုနေခြင်းမှာ မလိုအပ်သော ကိစ္စသာဖြစ်ကြောင်း
လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက အယူခံတရားပြိုင်သည် သေ
တမ်းစာ အတည်ပြုလျက် ပစ္စည်းနှစ်ရပ်လုံးအတွက် အမွေထိန်းလက်
မှတ်စာထုတ်ပေးပါရန် လျှောက်ထားခဲ့ရာတွင် သေတမ်းစာ အတည်
ဖြစ်နေပါလျက် ပစ္စည်းတစ်ရပ်ကိုသာ အမွေထိန်းလက်မှတ်စာထုတ်
ပေးရန် ခွင့်ပြုသည့်အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ အယူခံတရားပြိုင် လျှောက်
ထားသည့် သက်သာခွင့်အတိုင်း မရရှိခဲ့သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ တရားမ
အထွေထွေအယူခံမှု တင်သွင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မူလရုံးတော်က ချ
မှတ်ခဲ့သည့် ဒီကရီသည် တရားလိုအတွက် လုံးဝအနိုင်ရရှိသော ဒီကရီ
မဟုတ်ဘဲ တစ်စိတ်တစ်ဒေသသာလျှင် အနိုင်ဒီကရီရရှိပြီး တစ်စိတ်
တစ်ဒေသအနိုင်ဒီကရီမရရှိဘဲ အပယ်ခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံ
တရားပြိုင် ဦးလောရင့်မွန်းသည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ရွှေအိ၏ သား
ဖြစ်ပြီး သေတမ်းစာပါပစ္စည်းအရပ်ရပ်အတွက် သေတမ်းစာ
အတည်ပြုသူလူကြီး(Executor) အဖြစ်ခန့်အပ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊
အမွေထိန်းလက်မှတ်လျှောက်ထားခွင့်ရှိသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ကြောင်း၊
သေတမ်းစာပါပစ္စည်းအရပ်ရပ်ကို စီမံခန့်ခွဲရန် လိုအပ်သည့်အလျောက်
အမွေထိန်းလက်မှတ်စာထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊
အယူခံတရားလိုများသည် သေတမ်းစာ ရေးသားသူ ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်ရွှေအိ၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိသူများ မဟုတ်ကြကြောင်း၊ အယူ
ခံတရားလိုတို့သည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ရွှေအိ၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်
ရှိသူများ မဟုတ်ကြ၍ အယူခံတရားပြိုင်နှင့် အမွေဆိုင်များလည်း
မဟုတ်ကြောင်း၊ ကွယ်လွန်သူ၏ သေတမ်းစာတွင် အမွေပစ္စည်းများ

ဦးစောကနေဒီရင်
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးလောရင့်မွန်း

ဟု ဖော်ပြထားပြီး သေတမ်းစာအတည်ပြုသူလူကြီးအဖြစ် ဦးလောရင့်
မွန်းကို ခန့်ထားသဖြင့် ဦးလောရင့်မွန်းလျှောက်ထားသည့်အတိုင်း
သေတမ်းစာ အတည်ပြုပြီး သေတမ်းစာတွင် ဖော်ပြထားသည့် ပစ္စည်း
နှစ်ရပ်စလုံးအတွက် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာထုတ်ပေးရန် ဖြစ်ကြောင်း
လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဦးလောရင့်မွန်းက သေတမ်းစာပူးတွဲလျက်
အမွေထိန်းလက်မှတ်စာထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့ရာတွင် သေတမ်း
စာတွင် ပစ္စည်းနှစ်ရပ်ကို အောက်ပါအတိုင်းဖော်ပြထားသည်-

၁။ ရန်ကုန်မြို့၊ ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်၊ အုပ်စုနံပါတ် ၁၂၊
ဘလောက် နံပါတ် ၂၇အေ ၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၃၂
အက်ဖ် / ၁၉၁၉ - ၂၀၊ ပေ ၉၀ x ပေ ၄၀ ရှိမြေနှင့်
၎င်းမြေပေါ်တွင် တည်ရှိသော ကြည့်မြင်တိုင် ကရင်စု၊
စောတေလိန်းလမ်း၊ အိမ်နံပါတ် ၆ ရှိ ပျဉ်ထောင်ပျဉ်ခင်း၊
သွပ်မိုးအိမ်နှင့် အကျိုးခံစားခွင့်အားလုံး၊

၂။ အင်းစိန်မြို့၊ အုပ်စုနံပါတ် ၂၈၊ သမိုင်းမြို့ကွက်
နံပါတ် ၁၃ / ၁၉၃၆ ၃၇ ဦးပိုင်နံပါတ် ၄၊ ဧရိယာ
၈.၂၉၂ ဧကရှိ ခြံမြေအနက်အေ အမှတ်အသားပြထား
သော ဧရိယာ ၁.၀၀ ဧကရှိ ခြံမြေနှင့် ၎င်းမြေပေါ်ရှိ
သစ်ပင်ကြီးများ။

ယင်းပစ္စည်းများအနက် အမှတ် ၁ ပါ ပစ္စည်းကို ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်ရွှေအိက စတုတ္ထသမီးဖြစ်သူ ဒေါ်စိစိလီယာမွန်းအားလည်းကောင်း၊
အမှတ် ၂ ပါ ပစ္စည်းကို သားဖြစ်သူ ဦးလောရင့်မွန်းအား လည်း
ကောင်း၊ သေတမ်းစာရေးသား၍ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပေးအပ်ခဲ့သည်။ သေတမ်း
စာပါ အချက်အလက်များကို အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်
အတွက် ဦးလောရင့်မွန်းအား သေတမ်းစာ အတည်ပြုသူအဖြစ် ခန့်အပ်
ခဲ့သည်။

အမှတ် ၁ ပါပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပြဿနာများ
ပေါ်ပေါက်ဖွယ်ရှိကြောင်း အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ယင်းပစ္စည်းကို
ချန်လှုပ်ကာ အမှတ် ၂ ပါပစ္စည်းအတွက်သာ ခရိုင်တရားရုံးက

အမွေထိန်းလက်မှတ် စာထုတ်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်သည်။ အယူခံ တရားပြိုင် ဦးလောရင့်မွန်းသည် ပစ္စည်းနှစ်ရပ်အတွက် အမွေ ထိန်းလက်မှတ်စာလျှောက်ထားခဲ့ သော်လည်း ခရိုင်တရားရုံးက ပစ္စည်းတစ်ရပ်အတွက်သာ ခွင့်ပြုခဲ့သဖြင့် ခရိုင်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ကျေနပ်မှုမရှိ၍ ဤအယူခံကို တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၉ တွင် ဤအက်ဥပဒေ ဖြင့် အပ်နှင်းထားသည့် အခွင့်အာဏာအရ ခရိုင်တရားရုံးက ချမှတ် သည့်အမိန့် အရပ်ရပ်ကို အယူခံမှုများနှင့် သက်ဆိုင်သည့် တရားမကျင့် ထုံး ဥပဒေတွင် ပါရှိသော ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် အညီ တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံဝင်ရောက်နိုင်သည်။

စွဲဆိုသမျှသက်သာခွင့် အားလုံးကို မရရှိသော တရားလိုအနေ ဖြင့် မိမိမရရှိသော သက်သာခွင့်အတွက် အယူခံဝင်ခွင့်ရှိပေသည်။ သာမန်အားဖြင့် တရားမမှုခင်းများတွင် အယူခံဝင်ခြင်းနှင့် ပတ်သက် သည့် ဥပဒေသမှာ အမိန့်တစ်ရပ်သည် အမှုသည်တစ်ဦးအားအပြီး အပြတ် အနိုင်ပေးခဲ့ပါမူ ယင်းအမိန့်အပေါ် အယူခံဝင်ရောက်ခွင့် မရှိပေ။ သို့ရာတွင် တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်များအနက် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ကိုသာ ရရှိပြီး သက်သာခွင့်အားလုံး မရရှိပါက မိမိမရရှိသော သက်သာခွင့်အတွက် အယူခံဝင်ခွင့်ရှိပေသည်။

ယခုအမှုတွင် အယူခံတရားပြိုင် ဦးလောရင့်မွန်းအနေဖြင့် မိမိ တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုသာ ခရိုင်တရားရုံး က ခွင့်ပြုသည့်အတွက် သက်သာခွင့် အားလုံးရရှိရန် အလို့ငှာ တရား ရုံးချုပ်တွင် အယူခံဝင်ရောက်ခြင်းသည် မှားယွင်းခြင်း မရှိချေ။

သို့ဖြစ်၍ ကြားနာလျက်ရှိသော ပထမပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း ၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည် -

- (၁) မူလတရားရုံးက လျှောက်ထားသူကို အနိုင်ပေးသော အမိန့်အပေါ်အနိုင်ရသူက တရားရုံးချုပ်တွင် အယူခံဝင် ခြင်းမှာ တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့် တစ်စိတ်တစ်ဒေ သကိုသာ အနိုင်ရရှိ၍ မရရှိသော သက်သာခွင့်အတွက် အယူခံဝင်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အယူခံဝင်ခြင်းသည်

မှန်ကန်ကြောင်း။

ဦးစောကနေဒီရင်
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးလောရင်မွန်း

တရားရုံးချုပ်က အယူခံတရားပြိုင် ဦးလောရင်မွန်းလျှောက်ထားသည့်အတိုင်း အမွေဆက်ခံခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၂(ခ)အရ သေတမ်းစာ ပူးတွဲလျက် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာထုတ်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

အမွေဆက်ခံခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၂ (ခ)တွင် အောက်ပါအတိုင်းပြဋ္ဌာန်းထားသည် -

၂၃၂(ခ)။ သေဆုံးသူသည် သေတမ်းစာ အတည်ပြုသူတစ်ယောက်ကို ခန့်ထားသော်လည်း ၎င်းသည်တရားဝင် မစွမ်းဆောင်နိုင်သူဖြစ်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ၎င်းကမဆောင်ရွက်လိုဟု ငြင်းဆိုလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် သေတမ်းစာရေးသားသူ မသေမီ သို့မဟုတ် သေတမ်းစာကို ထင်ရှားအောင် မပြုလုပ်မီသေဆုံးလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ အမွေစားအမွေခံတစ်ဦးတစ်ယောက်အား သေတမ်းစာကို ထင်ရှားအောင် ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြုနိုင်သည့်အပြင် သေတမ်းစာ ပူးတွဲပါရှိသည့် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာကို ထုတ်ပေးနိုင်သည်။

အမွေဆက်ခံခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၂(ခ)ပါပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ဆိုလျှင် သေတမ်းစာအတည်ပြုသူသည် တရားဝင်မစွမ်းဆောင်နိုင်သူဖြစ်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် ၎င်းက မဆောင်ရွက်လိုဟု ငြင်းဆိုခြင်း သို့မဟုတ် သေတမ်းစာကို ထင်ရှားအောင် မပြုလုပ်မီ သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်မှသာလျှင် အမွေစား အမွေခံတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို သေတမ်းစာ ပူးတွဲပါသည့် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာကို ထုတ်ပေးနိုင်ခွင့်ရှိပေသည်။

ယခုအမှုတွင် အယူခံတရားပြိုင် ဦးလောရင်မွန်းသည် သေတမ်းစာအတည်ပြုသူအဖြစ်ခန့်ထားခြင်းခံရသူဖြစ်သည်။ ၎င်းသည်တရားဝင် မစွမ်းဆောင်နိုင်သူဖြစ်ကြောင်း မပေါ်ပေါက်သည့်အပြင် ၎င်းက သေတမ်းစာအတည်ပြုလိုသူအဖြစ် မဆောင်ရွက်လိုကြောင်း ငြင်းဆိုမှု

ဦးစောကနေဒီရင်
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးလောရင့်မွန်

လည်း မရှိချေ။ ၎င်းမှာ အသက်ထင်ရှားရှိနေသဖြင့် အမွေစားအမွေခံ တစ်ဦးအား သေတမ်းစာပူးတွဲပါရှိသည့် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ ထုတ်ပေးရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ပေ။ သို့ရာတွင် အမွေဆက်ခံ ခြင်းအက် ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၂(ခ)တွင် သေတမ်းစာ အတည်ပြုသူအား အမွေထိန်း လက်မှတ်စာထုတ်ပေးရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားချေ။

အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄၁ နှင့် ၂၄၂ တို့တွင် သေတမ်းစာပူးတွဲပါသည့် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာကို ထုတ်ပေးခွင့် ရှိသည့်အကြောင်းအရာများကို ဖော်ပြထားရာ ယင်းအကြောင်းအရာ များမှာ သေတမ်းစာအတည်ပြုသူ မြန်မာနိုင်ငံတွင် မရှိသည့်အခါ ၎င်း၏ ကိုယ်စားလှယ်ကို ထုတ်ပေးခြင်း နှင့်သက်ဆိုင်သည်။

ကွယ်လွန်သူသည် ဟိန္ဒူဘာသာ၊ မဟာမေဒင်ဘာသာ၊ ဗုဒ္ဓ ဘာသာ၊ ဆစ်(ခ်)ဘာသာ၊ ဂျိန်းဘာသာတစ်ရပ်ရပ်တို့ကို ကိုးကွယ် သောသူဖြစ်လျှင် သို့မဟုတ် အမွေဆက်ခံရေးဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ ကင်းလွတ်ခွင့်ရသူဖြစ်လျှင်၊ ၎င်းနှင့် သက်ဆိုင်သော မိသားစုဥပဒေ အရ ကွယ်လွန်သူ၏ အမွေအားလုံးကို ဖြစ်စေ၊ တစ်စိတ်တစ် ဒေသကို ဖြစ်စေ ရထိုက်သူ အား အမွေထိန်းစာထုတ်ပေးနိုင်သည်။

ဒေါ်ရွှေအိပြုလုပ်ခဲ့သည်ဆိုသည့် သေတမ်းစာတွင် ရန်ကုန်မြို့၊ ကြည့်မြင်တိုင်တိုက်နယ်ရှိ အချင်းဖြစ် အိမ်ကို ဒေါ်ရွှေအိက သမီးဖြစ် သူ ဒေါ်စိစိလီယာမွန်အား ပေးအပ်ခဲ့သည်ဆိုရာ အယူခံတရားပြိုင် ဦးလောရင့်မွန်သည် အချင်းဖြစ်အိမ်ကို ရထိုက်သူ မဟုတ်၍ ယင်း အိမ်နှင့် စပ်လျဉ်းပြီး အမွေထိန်းလက်မှတ်စာရထိုက်ခွင့် မရှိပေ။ တရားရုံးချုပ်က အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၃၂ (ခ)အရ သေတမ်းစာပူးတွဲလျက် အမွေထိန်းလက်မှတ် စာထုတ်ပေးရန် အမိန့် ချမှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဦးလောရင့်မွန်သည် သေတမ်းစာအတည်ပြု သူအဖြစ်ခန့်ထားခြင်းခံရသူဖြစ်ရာ ၎င်းအနေဖြင့် သေတမ်းစာ အတည် ပြုလက်မှတ်ထုတ်ပေးရန်ကိုသာ လျှောက်ထားသင့်ပေသည်။

ဤအထူးအယူခံမှုမှာ အယူခံတရားပြိုင် ဦးလောရင့်မွန် တင် သွင်းသည့် အမှုမဟုတ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်၍

ဦးစောကနေဒီရင်
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးလောရင့်မွန်း

အယူခံတရားပြိုင်အား သေတမ်းစာ အတည်ပြုလက်မှတ်ထုတ်ပေးရန်
မဖြစ်နိုင်ပေ။

သို့ဖြစ်၍ ကြားနာလျက်ရှိသည့် ဒုတိယပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း
၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည် -

(၂) သေတမ်းစာအရ အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိသူ ကိုယ်တိုင်နှင့်
အမွေဆိုင်များ နေထိုင်လျက်ရှိသော အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ
အတွက် သေတမ်းစာအတည်ပြုသူအား အမွေထိန်းလက်
မှတ်စာထုတ်ပေးခြင်းမှာ မှန်ကန်မှု မရှိကြောင်း။

အထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်
၍ ခရိုင်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့် တကွ
ပြန်လည်အတည်ပြုလိုက်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၁

မေလ

၂၅ ရက်

တရားရုံးချုပ်၊ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးခင်မြင့် နှင့်
ဦးထွန်းရှင် တို့ရှေ့တွင်

ဒေါ်စောမြင့်ကြည်

နှင့်

ဦးမြင့်စိုး ပါ ။*

အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူသည် ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သည့် ဥပစာ
တွင် အကျိုးခံစားခွင့် တစ်စုံတစ်ရာမရရှိခြင်း၊ အခွင့်အမိန့်အရ
နေထိုင်သူက လျှပ်စစ်မီတာခ၊ စည်ပင်သာယာအခွန်အခများ
ပေးသွင်းပါက ထိုသူအား အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူဟု
ခေါ်ဆိုနိုင်ခြင်းရှိ-မရှိ၊ မြေးဝမ်းကွဲသာ တော်စပ်သူသည်
ငယ်စဉ်ကစ၍ အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် နေထိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိလျှင်
အိမ်သားတစ်ဦးအဖြစ် နေထိုင်ရာမရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူဆိုသည်မှာ ခွင့်ပြု
သူ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ဥပစာတွင် နေထိုင်ခွင့်ရသူကို ခေါ်သည်။ အခွင့်
အမိန့်အရ နေထိုင်သူသည် ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သည့် ဥပစာတွင်

---

* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁၈။
+ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၇၅ တွင် ချမှတ်သော ၂၈-၁၂-၉၉
ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အထူးအယူခံမှု။

၂၀၀၁
ဒေါ်စောမြင့်ကြည်
နှင့်
ဦးမြင့်စိုး
ပါ ။

အကျိုးခံစားခွင့် တစ်စုံတစ်ရာမရရှိပေ။ ရောင်းချခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်း၊ အငှားချထားခြင်းတို့တွင် ဝယ်ယူသူ၊ အပေါင်ခံသူနှင့် ငှားယူသူတို့သည် ရောင်းချသည့်ပစ္စည်း၊ ပေါင်နှံသည့်ပစ္စည်း၊ အငှားချထားသည့်ပစ္စည်း တွင် အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်ကို ရရှိသည်။

အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူသည် ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်စဉ် လျှပ်စစ်မီတာအခွန်အခ၊ စည်ပင်သာယာအခွန်အခများကို ပေးဆောင် ရုံမျှဖြင့် အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သည့် ဥပစာတွင် အကျိုးခံစားခွင့် ရရှိ မည် မဟုတ်ပေ။ အကျိုးခံစားခွင့်မရှိပါက အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူ အဖြစ်မှ ပြောင်းလဲသွားရန်အကြောင်း မရှိချေ။

အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူသည် ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သည့် ပစ္စည်းတွင် အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်မရှိသဖြင့် ခွင့်ပြုသူက ကြည်ဖြူသရွေ့ သာ ထိုပစ္စည်းပေါ်၌ နေထိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ခွင့်ပြုသူသည် ၎င်း၏ ခွင့်ပြု ချက်ကို အချိန်မရွေး ရပ်စဲနိုင်သည်။ ယင်းသို့ ရပ်စဲလိုက်လျှင် အခွင့် အမိန့်အရနေထိုင်သူသည် ခွင့်ပြုချက်အရနေထိုင်သည့် ပစ္စည်းပေါ်မှ မထွက်ခွာလိုကြောင်း မခုခံနိုင်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယခုအမှုတွင် ဒေါ်ခင်အေးစန်းသည် ဒေါ်ကြည်၏ သမီးမဟုတ်၊ မြေးဝမ်းကွဲတော်စပ်ရုံသာရှိသည့်အပြင် ငယ်စဉ်ကစ၍ အတူနေထိုင်လာသူမဟုတ်၍ ဦးဘိုးတူ၊ ဒေါ်ကြည်တို့ အိမ်ဥပစာတွင် အိမ်သားတစ်ဦးအဖြစ် နေထိုင်ရာမရောက်နိုင်ပေ။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမြင့်ဦး၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးမင်းလွင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းခရိုင်)၊ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၇၇ တွင် အယူခံတရားလို ဒေါ်စောမြင့်ကြည်က

အယူခံတရားပြိုင် ဦးမြင့်စိုးနှင့် ဒေါ်ခင်အေးစန်းတို့ ၂ ဦးအပေါ် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်နေထိုင်သူအား ဖယ်ရှားပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခဲ့ရာ အနိုင်ဒီကရီ ရရှိခဲ့သည်။ အယူခံတရားပြိုင် ဦးမြင့်စိုးတို့က တရားရုံးချုပ်၊ ၁၉၉၉ ခု နှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၇၅ အရ အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ရာ တရားရုံးချုပ်က ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းခရိုင်) ၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်၍ အယူခံတရားလို စွဲဆိုသည့် အမှုကို ပလပ်ခဲ့သည်။ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန် ဒေါ်စောမြင့်ကြည်က လျှောက်ထားသည့်အခါ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံး က အောက်ပါပြဿနာများကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

- (၁) မူလရုံးအမှုတွဲ ပေါ်ပေါက်ချက်အရ လျှောက်ထားသူသည် အချင်းဖြစ် နေအိမ်ဥပစာ အမွေရှင်၏ သမီးအရင်း ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပြီး လျှောက်ထားခံရသူ (၂) သည် အမွေရှင်၏ မြေးတစ်ဝမ်းကွဲသာ တော်စပ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါလျက် တရားရုံးချုပ်က လျှောက်ထားခံရသူ များသည် အချင်းဖြစ်နေအိမ်ဥပစာ အောက်ထပ်၌ ခွင့်ပြု ချက်ဖြင့် အခမဲ့နေထိုင်သည်ဆိုခြင်းထက် မိသားစုအသွင် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်မှုသည် မှန်ကန်မှုရှိ-မရှိ၊
- (၂) မြေးဝမ်းကွဲတော်စပ်သူက ဘိုးဘွားများအိမ်တွင် နေထိုင် စဉ် အခါအားလျော်စွာ မိတာခများ၊ မြေငှားခအခွန်များ ထမ်းဆောင်ပေးခြင်းသည် အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင် ခြင်း မဟုတ်ဘဲ မိသားစုအသွင် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထားဖြစ်-မဖြစ်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက တရားရုံးချုပ်၊ ပထမအယူခံရုံးက

ဦးဘုန်းကျော် (လိပြ-၅) နှင့် ဦးဝင်းလွင် (လိပြ-၆) တို့မှာ ကြံကြိုက် သက်သေများဖြစ်၍ တရားပြိုင်များ အချင်းဖြစ်နေအိမ်တွင် နေထိုင်ခြင်း မှာ တရားလို၏ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဆိုသော ၎င်း သက်သေနှစ်ဦး၏ ထွက်ဆိုချက်များကို လက်ခံရန်မသင့်ကြောင်း သုံးသပ်ထားကြောင်း၊ ကြံကြိုက်သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို အခြားအထောက်အကူပြု သက်သေရှိပါက လက်ခံနိုင်ကြောင်းကို ဦးအောင်စိန် နှင့် ဦးခင်ဆင့် အမှု^(၁) တွင် ထုံးစွဲထားကြောင်း၊ မူလရုံး အမှုတွင် ဦးဘထွန်း၊ ဦးမြင့်၊ ဦးခင်ငြိမ်းနှင့် ဦးမြသောင်းတို့၏ ထွက်ဆို ချက်များက ဦးဘုန်းကျော်နှင့် ဦးဝင်းလွင်တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များကို အထောက်အကူပြုလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိနိုင်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ တရားရုံးချုပ် ပထမအယူခံရုံး သုံးသပ်ချက်မှာ မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင် ကြောင်း၊ တရားပြိုင်များသည် တရားလိုမိသားစုနှင့် တစ်ခန်းတည်းနေ၊ တစ်အိုးတည်းစား၊ တစ်စီးပွားတည်း လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသူများ မဟုတ် ကြောင်း၊ တရားလို မိသားစု၏ အိမ်ထောင်စုလူဦးရေစာရင်းတွင်လည်း ပါဝင်သူများ မဟုတ်ကြောင်း၊ အိမ်ထောင်ကျပြီးစ အချိန်တွင်မှ အချင်းဖြစ်နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာကြသူများဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက် လျက်ရှိကြောင်း၊ တရားပြိုင်များဘက်မှ ဒေါ်လှစိန် နှင့် အာမာ (ခ) အောင်သိန်း ပါ ၂ အမှု^(၂) စီရင်ထုံးနှင့် ဒေါ်မြသန်း နှင့် ဒေါ်တင်မေ အမှု^(၃) စီရင်ထုံးများကို ကိုးကားပြီး တရားပြိုင်များမှာ အချင်းဖြစ်နေအိမ် တွင် အိမ်သူအိမ်သားများအဖြစ် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သယောင် တင်ပြခဲ့ သည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်အမှုများတွင် တရားပြိုင်တို့သည် အချင်းဖြစ်နေအိမ်တွင် ငယ်စဉ်ကတည်းက လူလားမြောက်သည်အထိ နေထိုင်လာခဲ့သူများ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင်

(၁) ၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၁၂၇။
 (၂) ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၅၉။
 (၃) ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၆၄။

၂၀၀၁
ဒေါ်စောမြင့်ကြည်
နှင့်
ဦးမြင့်စိုး
ပါ ၂

ပေါ်ပေါက် နေသော အကြောင်းခြင်းရာများနှင့် တူညီခြင်းမရှိကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ် ပထမအယူခံရုံးက ဦးမြင့်စိုးတို့လင်မယားသည် အချင်းဖြစ် အိမ်တွင် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အခမဲ့နေထိုင်သည်ဆိုခြင်းထက် ဦးဘိုးတူ ဒေါ်ကြည်၊ ဒေါ်စောမြင့်ကြည်တို့နှင့် တစ်အိမ်တည်း မိသားစုအသွင် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည်ဟု သုံးသပ်ထားခြင်းမှာလည်း အကြောင်းအကျိုး ဆီလျော်မှုရှိသည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက အယူခံတရားပြိုင် (တရားပြိုင်) တို့က နေခွင့်တောင်း၍ အခမဲ့နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်ဟူသော တရားလို၏ အဆိုပြုချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ စိတ်ချယုံကြည်လောက်သည့် သက်သေခံချက်မရှိသည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ ကြိုကြိုက်သက်သေများ ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို သတိနှင့်လက်ခံရကြောင်း၊ ကြိုကြိုက်သက်သေတိုင်း မမှန်သက်သေဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း ထိုသက်သေမျိုးကို အလွယ်တကူနှင့် ပြသနိုင်သည့်အလျောက် ခြွင်းချက်မရှိ လက်ခံခြင်း မပြုနိုင်ပေဟု ဦးလှထွန်း နှင့် ဦးသီ အမှု^(၄) တွင်လည်းကောင်း၊ အခြား အထောက်အခံ သက်သေမရှိဘဲ ကြိုကြိုက်သက်သေခံချက်ကို မယုံကြည်ထိုက်ကြောင်း ဦးအောင်စိန် နှင့် ဦးခင်ဆင့် အမှု^(၅) တွင် လည်းကောင်း ညွှန်ပြထားကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်အေးစန်းသည် ဦးဘိုးတူ ၏ဇနီး ဒေါ်ကြည်၏မြေးတစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သူဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တရားရုံးချုပ်က ဒေါ်စောမြင့်ကြည်၏ဖခင် ဦးဘိုးတူတို့မှာ အသက် အရွယ် ကြီးရင့်ပြီးဖြစ်၍ အကူအညီရနိုင်ရန်အလို့ငှာ ခေါ်ယူနေထိုင် စေခြင်းဖြစ်ပြီး အယူခံတရားပြိုင် ဦးမြင့်စိုးတို့လင်မယား နေထိုင်မှု အခက်အခဲကြောင့် အချင်းဖြစ်အိမ်တွင် နေထိုင်ရန် ခွင့်တောင်းပြီးမှ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု အတိအကျ မဆိုနိုင်ကြောင်း၊

(၄) ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၁၅၉၉။
(၅) ၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၁၂၇။

၂၀၀၁
ဒေါ်စောမြင့်ကြည်
နှင့်
ဦးမြင့်စိုး
ပါ ။

အယူခံတရားပြိုင်တို့အနေဖြင့် အချင်းဖြစ်အိမ်၌ နေထိုင်ခြင်းသည် အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သည်ဆိုခြင်းထက် အိမ်သူအိမ်သားအဖြစ် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင် တို့သည် အချင်းဖြစ်နေအိမ်၌ နေထိုင်သူအားလုံး သုံးစွဲသည့် မိတာခ ကို ၁၉၈၈ ခုနှစ်ကစ၍ ပေးဆောင်ရကြောင်း၊ အယူခံတရားလို ဒေါ်စောမြင့်ကြည်က ဝန်ခံထွက်ဆိုထားကြောင်း၊ မြေခွန် မြေခ ပေးဆောင်ရသည့် အထောက်အထားကို သက်သေခံအမှတ်- ၂ အရ တင်ပြထားကြောင်း၊ ဤပေါ်ပေါက်ချက်များအရ အယူခံတရားပြိုင် တို့သည် အယူခံတရားလို ဒေါ်စောမြင့်ကြည်က အဆိုပြုစွပ်စွဲထားသည့် အတိုင်း အချင်းဖြစ်နေအိမ်၌ အခမဲ့နေသည်ဆိုခြင်းကို တရားရုံးချုပ်က လက်မခံခြင်းမှာ မှန်ကန်ကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ်က အယူခံတရားပြိုင် တို့သည် အချင်းဖြစ်နေအိမ်၌ ပိုင်ရေးဆိုင်ခွင့်အရ နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည် ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခြင်းမဟုတ် ဟုသာ ဆုံးဖြတ်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ဒေါ်စောမြင့်ကြည်က ရန်ကုန်တိုင်း၊ သာကေတမြို့နယ်၊ ၂/မြောက်ရပ်ကွက်၊ ဇင်္ဂလမ်း၊ မြေကွက်အမှတ် ၂၁/က၊ အိမ်အမှတ် ၅၄ တွင် မိဘများဖြစ်ကြသော ဦးဘိုးတူ၊ ဒေါ်ကြည်တို့နှင့် အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ မိဘများရှိစဉ် ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်တွင် တရားပြိုင် ဦးမြင့်စိုး၊ ဒေါ်ခင်အေးစန်းတို့က လက်ထပ်ပြီးခါစဖြစ်၍ နေထိုင်စရာ မရှိ၍ မေတ္တာဖြင့်နေထိုင်ခွင့်ပြုပါရန် တောင်းခံလာသဖြင့် တရားလို မိဘများပိုင်အိမ်၏ အောက်ထပ်ခြေရင်းခန်းတွင် နေထိုင်ခွင့်ပေးခဲ့ ကြောင်း၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် အောက်ထပ်ခေါင်းရင်းခန်းကိုပါ မိဘများက နေခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုသည် မိဘများ၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဖြစ်၍ မိဘများကွယ်လွန်သည့်အခါ မိဘများမှ တရားပြိုင်တို့အား ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားခဲ့ခြင်းကို ဆက်ခံခွင့်ရကြောင်း၊ တရားလိုက ခွင့်ပြု ချက်ဖြင့် နေထိုင်ခွင့်ကို ရုပ်သိမ်းခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း အဆိုပြုသည်။

ဦးမြင့်စိုးတို့က တရားလိုသည် ဦးဘိုးတူ၊ ဒေါ်ကြည်တို့၏ သမီး အရင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ မှတ်ပုံတင်ထားခြင်းမရှိသည့် မွေးစားသမီးသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ အမှတ်-၂ တရားပြိုင်သည် ဒေါ်ကြည်၏မြေး ဖြစ်ပြီး ဦးဘိုးတူ၊ ဒေါ်ကြည်တို့နှင့်အတူ နေထိုင်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးဘိုးတူ၊ ဒေါ်ကြည်တို့ထံ ခွင့်တောင်း၍ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခြင်း မဟုတ် ကြောင်း၊ ဦးဘိုးတူ၊ ဒေါ်ကြည်တို့၏ အမွေဆိုင်များဖြစ်၍ ဆိုင်ရေး ဆိုင်ခွင့်အရ နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ချေပကြသည်။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက တရားလို ဒေါ်စောမြင့်ကြည်သည် ဦးဘိုးတူနှင့် ဒေါ်ကြည်တို့၏ သမီးအရင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးအုန်းကျော် (လိပြ-၅) နှင့် ဦးဝင်းလွင် (လိပြ-၆) တို့က တရားပြိုင်များသည် ဦးဘိုးတူ နှင့် တရားလိုတို့ထံ ခွင့်တောင်း၍ နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ထောက်ခံ ထားကြကြောင်း၊ အမှတ်-၂ တရားပြိုင်သည် ဦးဘိုးတူ၏ အိမ်ထောင်စု ဇယား၌ ပါရှိသူများမဟုတ်၍ အိမ်သားများအဖြစ် နေထိုင်သူများ မဟုတ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တရားလိုတို့သည် တရားပြိုင်တို့အား အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်မှာ မှန်ကန် ကြောင်း ဆုံးဖြတ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က ဦးအုန်းကျော် (လိပြ-၅) နှင့် ဦးဝင်းလွင် (လိပြ-၆) တို့သည် ဦးမြင့်စိုးတို့မှ နေထိုင်ခွင့်တောင်းခံနေသည်ကို ကြိုကြိုက်၍ တွေ့မြင်ရသည့်သဘော ထွက်ဆိုကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ကြိုကြိုက်သက်သေတို့၏ ထွက်ဆိုချက်တို့ကို စိတ်ချလက်ချလက်ခံရန် မသင့်ကြောင်း၊ ဦးမြင့်စိုးတို့သည် အချင်းဖြစ်အိမ်တွင် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အခမဲ့နေထိုင်သည်ဆိုခြင်းထက် ဦးဘိုးတူ၊ ဒေါ်ကြည်၊ ဒေါ်စောမြင့် ကြည်တို့နှင့် တစ်အိမ်တည်း၌ မိသားစုအသွင် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆရန်ရှိကြောင်း သုံးသပ်သည်။

ရန်ကုန်တိုင်း၊ သာကေတမြို့နယ်၊ ၂/မြောက်ရပ်ကွက်၊ ဇင်္ဂလမ်း၊ မြေကွက်အမှတ် ၂၁/က၊ အိမ်အမှတ် ၅၄ ကို ဦးဘိုးတူ၊

၂၀၀၁
ဒေါ်စောမြင့်ကြည်
နှင့်
ဦးမြင့်စိုး
ပါ ၂

ဒေါ်ကြည်တို့ ပိုင်ကြောင်း အငြင်းပွားခြင်းမရှိပေ။

တိုင်းတရားရုံးက တရားလို ဒေါ်စောမြင့်ကြည်သည် ဦးဘိုးတူ နှင့် ဒေါ်ကြည်တို့၏ သမီးအရင်းဖြစ်ကြောင်း လက်ခံသည်။ တရားရုံးချုပ် ကလည်း ဦးမြင့်စိုးတို့လင်မယားအား ဒေါ်စောမြင့်ကြည်၏ ဖခင် ဦးဘိုးတူမှာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ပြီးဖြစ်၍ အကူအညီရနိုင်ရန်အလို့ငှာ ခေါ်ယူနေထိုင်စေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆနိုင်သည်ဟူ၍ သုံးသပ်ခဲ့ရာ ဦးဘိုးတူသည် ဒေါ်စောမြင့်ကြည်၏ဖခင်ဖြစ်သည်ဟု တရားရုံးချုပ်က အတည်ပြုရာရောက်သည်။

ဒေါ်စောမြင့်ကြည်သည် ဦးဘိုးတူ၊ ဒေါ်ကြည်တို့၏ သမီးဖြစ်၍ မိဘများကွယ်လွန်သောအခါ မိဘများပိုင်ဆိုင်သည့်ပစ္စည်းကို အမွေ ဆက်ခံရရှိမည်ဖြစ်သည်။

ပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံရရှိသူသည် ကွယ်လွန်သူ အမွေရှင်က ယင်းပစ္စည်းတွင် အခမဲ့နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့သူအား မိမိ၏အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူအဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားခွင့်ရှိသည်ဟူ၍ တရားရုံးချုပ်က အစဉ် တစိုက် လက်ခံဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ဦးသိန်းအောင် နှင့် ဒေါ်ဝင်း အမှု^(၆) ကို ကြည့်ပါ။

သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်စောမြင့်ကြည်၏ မိဘများဖြစ်ကြသည့် ဦးဘိုးတူ၊ ဒေါ်ကြည်တို့က ဦးမြင့်စိုးနှင့် ဒေါ်ခင်အေးစန်းတို့အား အချင်းဖြစ်ဥပစာ တွင် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းရှိ-မရှိ စိစစ်ရန်လိုပေသည်။

ဦးဘုန်းကျော် (လိပြ-၅) နှင့် ဦးဝင်းလွင် (လိပြ-၆) တို့က ဦးဘိုးတူ၊ ဒေါ်ကြည်၊ သမီးဒေါ်စောမြင့်ကြည်တို့က ဦးမြင့်စိုးနှင့် ဒေါ်ခင်အေးစန်းတို့အား အချင်းဖြစ်ဥပစာ၌ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို အခိုင်အမာထွက်ဆိုကြသည်။

---

(၆) ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၃၃၁။

တရားရုံးချုပ်က ဦးဘုန်းကျော် (လိပြ-၅) နှင့် ဦးဝင်းလွင် (လိပြ-၆) တို့သည် ကြိုကြိုက်သက်သေများဖြစ်၍ ၎င်းတို့၏ထွက်ဆိုချက်များကို စိတ်ချလက်ချ လက်ခံရန်မသင့်ကြောင်း ဝေဖန်ထားသည်။

ကြိုကြိုက်သက်သေ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို သတိနှင့်လက်ခံရမည် မှန်သော်လည်း ကြိုကြိုက်သက်သေတိုင်း မမှန်သက်သေဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ဦးဘထွန်း (လိပြ-၁)၊ ဦးမြင့် (လိပြ-၂)၊ ဦးမြသောင်း (လိပြ-၃)၊ ဦးခင်ငြိမ်း (လိပြ-၄) တို့က အချင်းဖြစ်အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် ဦးဘိုးတူ၊ ဒေါ်ကြည်နှင့် သမီးမစောမြင့်ကြည်တို့မိသားစု နေထိုင်ကြကြောင်း၊ ၁၉၈၁ ခုနှစ်နောက်ပိုင်းတွင် တရားပြိုင် ဒေါ်ခင်အေးစန်းတို့ အချင်းဖြစ်အိမ်အောက်ထပ် ခြေရင်းခန်းသို့ လာရောက်နေထိုင်သည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ တရားပြိုင်များသည် မည်သည့်ပုံစံဖြင့် ရောက်ရှိလာခြင်းကို မသိသော်လည်း အမျိုးအနွယ်နှင့် မှီခိုသူအဖြစ် လာရောက်နေထိုင်တာ သိကြောင်း ထွက်ဆိုကြသည်။

ယင်းတို့၏ထွက်ဆိုချက်များနှင့် ဦးဘုန်းကျော် (လိပြ-၅)၊ ဦးဝင်းလွင် (လိပြ-၆) တို့၏ထွက်ဆိုချက်များကို ပေါင်းစပ်သုံးသပ်သည့် အခါ တရားပြိုင်တို့သည် မှီခိုသူအဖြစ် လာရောက်နေထိုင်သည်ဆိုခြင်း မှာ အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် အခွင့်အရေး တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ နေထိုင်ခြင်းသာဖြစ်၍ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဦးဘုန်းကျော် (လိပြ-၅) နှင့် ဦးဝင်းလွင် (လိပြ-၆) တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များကို ထောက်ခံချက်အဖြစ် လက်ခံနိုင်ပေသည်။

ဒေါ်စောမြင့်ကြည်က ၁၉-၄-၉၆ ရက်စွဲပါ သက်သေခံအမှတ် (ဆ) စာဖြင့် သာကေတမြို့နယ်၊ ၂/မြောက်ရပ်ကွက်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌထံ ညှိနှိုင်းဖြေရှင်းပေးရန် တင်ပြခဲ့သည်။ ယင်းစာထဲတွင် “ဖခင်ဖြစ်သူရှိစဉ်က အိမ်၏အောက်ထပ်ခေါင်းရင်း၊ ခြေရင်း ၂ ခန်းစလုံးကို အိမ်စပေါ်၊ အိမ်လခ မယူဘဲ ယခုနေထိုင်သူ

၂၀၀၀
ဒေါ်စောမြင့်ကြည်
နှင့်
ဦးမြင့်စိုး
ပါ ၂

များဖြစ်သော ကိုမြင့်စိုး၊ မခင်အေးစန်းတို့အား ခေါ်တင်ထားခဲ့ပါသည်”
ဟု ဖော်ပြခဲ့သည်။

ဒေါ်စောမြင့်ကြည်၏စာထဲတွင် ဖခင်ဖြစ်သူရှိစဉ်က အိမ်၏
အောက်ထပ် ခေါင်းရင်းခြေရင်း ၂ ခန်းလုံးကို အိမ်စပေါ်၊ အိမ်လခ
မယူဘဲ ကိုမြင့်စိုး၊ မခင်အေးစန်းတို့အား ခေါ်တင်ထားခဲ့ပါသည်ဟု
ဖော်ပြခြင်းသည် အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ဦးမြင့်စိုးတို့လင်မယားသည် အချင်းဖြစ်အိမ်၌ နေထိုင်
စဉ် မိတာခများပေးသွင်းရကြောင်း၊ မြေငှားခအခွန်များ ထမ်းဆောင်ရ
ကြောင်း တွေ့ရသည့်အတွက် ၎င်းတို့သည် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အခမဲ့နေထိုင်
သည်ဆိုခြင်းထက် ဦးဘိုးတူ၊ ဒေါ်ကြည်၊ ဒေါ်စောမြင့်ကြည်တို့နှင့်
မိသားစုအသွင် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု တရားရုံးချုပ်က ယူဆခဲ့သည်။

ဦးမြင့်စိုးတို့သည် အချင်းဖြစ်အိမ်တွင်နေစဉ် မိတာခ၊ မြေခွန်
များ ထမ်းဆောင်ရုံဖြင့် အခွင့်အမိန့်ဖြင့် နေထိုင်ခြင်းမဟုတ်ဟု မဆို
နိုင်ပေ။

အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူဆိုသည်မှာ ခွင့်ပြုသူ၏ ခွင့်ပြုချက်
အရ ဥပစာတွင် နေထိုင်ခွင့်ရသူကိုခေါ်သည်။ အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်
သူသည် ခွင့်ပြုချက်အရနေထိုင်သည့် ဥပစာတွင် အကျိုးခံစားခွင့် တစ်စုံ
တစ်ရာ မရရှိပေ။ ရောင်းချခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်း၊ အငှားချထားခြင်းတို့တွင်
ဝယ်ယူသူ၊ အပေါင်ခံသူနှင့် ငှားယူသူတို့သည် ရောင်းချသည့်ပစ္စည်း၊
ပေါင်နှံသည့်ပစ္စည်း၊ အငှားချထားသည့်ပစ္စည်းတွင် အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်
ကို ရရှိသည်။

အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူသည် ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်စဉ်
လျှပ်စစ်မိတာအခွန်အခ၊ စည်ပင်သာယာအခွန်အခများကို ပေးဆောင်
ရုံမျှဖြင့် အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သည့်ဥပစာတွင် အကျိုးခံစားခွင့် ရရှိ
မည် မဟုတ်ပေ။ အကျိုးခံစားခွင့်မရှိပါက အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူ
အဖြစ်မှ ပြောင်းလဲသွားရန်အကြောင်း မရှိချေ။

၂၀၀၁
ဒေါ်စောမြင့်ကြည်
နှင့်
ဦးမြင့်စိုး
ပါ ၂

အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူသည် ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သည့် ပစ္စည်းတွင် အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်မရှိသဖြင့် ခွင့်ပြုသူက ကြည်ဖြူသရွေ့ သာ ထိုပစ္စည်းပေါ်၌ နေထိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ခွင့်ပြုသူသည် ၎င်း၏ခွင့်ပြု ချက်ကို အချိန်မရွေးရပ်စဲနိုင်သည်။ ယင်းသို့ရပ်စဲလိုက်လျှင် အခွင့်အမိန့် အရ နေထိုင်သူသည် ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သည့်ပစ္စည်းပေါ်မှ မထွက် ခွာလိုကြောင်း မခုခံနိုင်ပေ။

ဒေါ်မြသန်း နှင့် ဒေါ်တင်မေ အမှု^(၇) တွင် မွေးစားမိဘ နေအိမ်တွင် အိမ်သားတစ်ဦးအဖြစ် နေခြင်းဖြစ်ပြီး မွေးစားမိဘ၏ အခွင့် အမိန့်အရ နေထိုင်ခြင်းမဟုတ်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

ထိုနည်းတူ ငယ်စဉ်ကစ၍ ဖခင်နှင့်အတူနေသူ သားသမီးသည် ဖခင်ပိုင်ဥပစာတွင် ၎င်း၏ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူမဟုတ်ကြောင်း ဒေါ်လှစိန် နှင့် အားမား အမှု^(၈) တွင် ညွှန်ပြသည်။

ထိုအမှုများမှာ အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် ငယ်စဉ်ကစ၍ မိဘနှင့် အတူနေထိုင်သည့် သားသမီးသည် မိဘ၏ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုအမှုတွင် ဒေါ်ခင်အေးစန်းသည် ဒေါ်ကြည်၏သမီး မဟုတ်၊ မြေးဝမ်းကွဲတော်စပ်ရုံသာ ရှိသည့်အပြင် ငယ်စဉ်ကစ၍ အတူ နေထိုင်လာသူ မဟုတ်၍ ဦးဘိုးတူ၊ ဒေါ်ကြည်တို့ အိမ်ဥပစာတွင် အိမ်သားတစ်ဦးအဖြစ် နေထိုင်ရာမရောက်နိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် တရားရုံးချုပ်၏ သုံးသပ်ချက်သည် မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

သို့ဖြစ်၍ ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာနှင့်စပ်လျဉ်းပြီး အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

(၇) ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၆၄။
(၈) ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၅၉။

၂၀၀၁
ဒေါ်စောမြင့်ကြည်
နှင့်
ဦးမြင့်စိုး
ပါ ၂

(၁) မူလရုံးအမှုတွဲ ပေါ်ပေါက်ချက်အရ လျှောက်ထားသူသည် အချင်းဖြစ် နေအိမ်ဥပစာ အမွေရှင်၏ သမီးအရင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပြီး လျှောက်ထားခံရသူ (၂) သည် အမွေရှင်၏ မြေးတစ်ဝမ်းကွဲသာ တော်စပ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါလျက် တရားရုံးချုပ်က လျှောက်ထားခံရသူများသည် အချင်းဖြစ်နေအိမ်ဥပစာ အောက်ထပ်၌ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အခမဲ့နေထိုင်သည်ဆိုခြင်းထက် မိသားစုအသွင်နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်မှုသည် မှန်ကန်မှုမရှိကြောင်း၊

(၂) မြေးဝမ်းကွဲတော်စပ်သူက ဘိုးဘွားများအိမ်တွင် နေထိုင်စဉ် အခါအားလျော်စွာ မိတာခများ၊ မြေငှားခအခွန်များ ထမ်းဆောင်ပေးခြင်းသည် အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ မိသားစုအသွင် နေထိုင်သည့် အထောက်အထား မဖြစ်နိုင်ကြောင်း။

ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ကာ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ပြန်လည်အတည်ပြုလိုက်သည်။

ခရူနေစရိတ် ကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၁

မေလ

၂၅ ရက်

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဒေါက်တာတင်အောင်အေးနှင့်
ဦးချစ်လွင် တို့ရှေ့တွင်

ဦးစိုးမြင့်

နှင့်

ဦးအောင်ကျော်မင်း ပါ ၂*

ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှုတွင် တရားလိုက သက်သေ
ပြရမည့်အချက်၊ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို ပဋိညာဉ်
အတိုင်း သီးခြားဆောင်ရွက်ပေးရန် စွဲဆိုမှုနှင့် မရွှေ့မပြောင်း
နိုင်သောပစ္စည်းကို ပဋိညာဉ်အတိုင်း သီးခြားဆောင်ရွက်စေပြီး
လက်ရောက်ရလိုမှုတို့၏ ခြားနားချက်၊ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော
ပစ္စည်းကို ဝယ်ယူသူက ရောင်းသူအပေါ် အရောင်းအဝယ်
စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ပေးရန်နှင့် ပစ္စည်းလက်ရောက်ရလို
ကြောင်း စွဲဆိုမှုတွင် ရောင်းသူသည် ယင်းပစ္စည်းအားတရားဝင်
ပိုင်ဆိုင်မှုမရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပါက ဝယ်ယူသူစွဲဆိုသည့်
အတိုင်း ဒီကရီကိုရနိုင်-မနိုင်။

---

* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၉။
+ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ တရားမဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၇၁ တွင် ချမှတ်သော ၁၀-၈-၉၉
ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အထူးအယူခံမှု။

၂၀၀၁
ဦးစိုးမြင့်
နှင့်
ဦးအောင်ကျော်
မင်း ပါ ၂

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှုတွင် တရားလိုသည် ၎င်းနှင့်တရားပြိုင်အကြားတွင် ပြီးမြောက်သော ပဋိညာဉ် ရှိကြောင်း၊ ပဋိညာဉ်ပါ ဆောင်ရွက်ရန်ရှိသည့်ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက် ရန် အဓိကကျသည့်နေ့ရက်များတွင် အသင့်ရှိသည့်အပြင် အာသီသ လည်းရှိကြောင်း၊ ထို့ပြင် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ကြောင်း သက်သေပြရမည်။ ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ တရားရုံး က မိမိသဘောအတိုင်း ခွင့်ပြုရသည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို ပဋိညာဉ် အတိုင်း သီးခြားဆောင်ရွက်စေရန် စွဲဆိုမှုသက်သက်ဖြစ်ပါမူ ဆိုလိုသည် မှာ အရောင်းပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေရန်နှင့် လွှဲပြောင်း စာချုပ် ချုပ်ဆိုရန်ဖြစ်လျှင် ထိုအမှုတွင် ပစ္စည်း၏ပိုင်ဆိုင်မှုကို အဆုံး အဖြတ်ပေးရန် မဟုတ်ပေ။ ထိုအမှုများ၌ အငြင်းပွားသော တစ်ခုတည်း သော ပြဿနာမှာ ပဋိညာဉ်ပြုလုပ်ခြင်းရှိ-မရှိ၊ ရှိလျှင် သီးခြား ဆောင်ရွက်ပေးသင့်သော အကြောင်းရှိ-မရှိ ဖြစ်သည်။ မရွှေ့မပြောင်း နိုင်သောပစ္စည်းကို ပဋိညာဉ်အတိုင်း သီးခြားဆောင်ရွက်စေရန်နှင့် ပစ္စည်းလက်ရောက်ရလိုမှုဖြစ်လျှင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်း၏ ပိုင်ဆိုင်မှုကို တရားရုံးက အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည်။ ဤအမှုတွင် ဦးအောင်ကျော်မင်း တို့က ဦးစိုးမြင့်အပေါ် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို ပဋိညာဉ်အတိုင်း မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုရန်နှင့် ပစ္စည်းလက်ရောက်ပေးအပ်ရန် တရား စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ဦးစိုးမြင့်က တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်မှု ရှိ-မရှိကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားရမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလို ဦးစိုးမြင့်က အချင်းဖြစ် မြေကွက်ကို သက်သေခံအမှတ် (ခ) ခြံမြေအရောင်းအဝယ်စာချုပ်အရ ငွေ ၁၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဦးသူတော်ထံမှ ဝယ်ယူခဲ့သည်။ သက်သေခံအမှတ် (ခ) စာချုပ်မှာ တံဆိပ်ခေါင်းထမ်းဆောင်ခြင်း မရှိသည့်အပြင် မှတ်ပုံ

တင်ထားခြင်းလည်း မရှိသဖြင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ နှင့် စာချုပ်စာတမ်းများမှတ်ပုံတင်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇ တို့အရ တရားမဝင်သဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို ဦးစိုးမြင့်က တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိနိုင်ပေ။ ဦးစိုးမြင့်သည် မြေကွက်ကို တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိသောကြောင့် ရောင်းချပိုင်ခွင့်လည်း မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကို ဦးစိုးမြင့်က ပဋိညာဉ်အတိုင်း အရောင်းမှတ်ပုံတင်စာချုပ်ချုပ်ဆိုပြီး လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

၂၀၀၁
ဦးစိုးမြင့်
နှင့်
ဦးအောင်ကျော်
မင်း ပါ ။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမောင်မောင်စိုး
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဒေါ်ဥမ္မာခင်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရွှေတောင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၆၂ တွင် အယူခံတရားပြိုင် ဦးအောင်ကျော်မင်းနှင့် ဒေါ်သန်းနွဲ့တို့က အယူခံတရားလို ဦးစိုးမြင့်အပေါ် ပဋိညာဉ်အတိုင်း မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ချုပ်ဆိုပြီး မြေနှင့်အိမ်ကို လက်ရောက်ရလို့မူ စွဲဆိုရာ မြို့နယ်တရားရုံးက အနိုင်ဒီကရီချမှတ်သည်။ မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ဦးစိုးမြင့်က ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး (ပြည်ခရိုင်) သို့ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၇ ကို တင်သွင်းသောအခါ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံမှုကို ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် ဦးစိုးမြင့်က တရားရုံးချုပ်သို့ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ တရားမဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၇၁ ကို တင်သွင်းရာ တရားရုံးချုပ်က အယူခံကိုအကျဉ်းနည်းပယ်သည်။ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေး

၂၀၀၁
ဦးစိုးမြင့်
နှင့်
ဦးအောင်ကျော်
မင်း ပါ ၂

စီရင်ပေးရန် ဦးစိုးမြင့်က လျှောက်ထားသည့်အခါ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာ ဆုံးဖြတ်ရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

“မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို ဝယ်ယူသူက ရောင်းသူ အပေါ် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ပေးရန်နှင့် ပစ္စည်းလက်ရောက်ရလိုကြောင်း စွဲဆိုမှုတွင် ရောင်းချသူက အဆိုပါပစ္စည်းအပေါ် တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်မှု မရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေပါလျက် ဒီကရီချမှတ်ပေးခြင်းသည် မှန်ကန်မှု ရှိ-မရှိ။”

မူလရုံးတရားလို ဦးအောင်ကျော်မင်းတို့က တရားပြိုင် ဦးစိုးမြင့် နှင့် ဇနီးဒေါ်စန်းရီတို့သည် အချင်းဖြစ် ရွှေတောင်မြို့၊ သရက်တော ရပ်ကွက်ရှိ မြေကွက်အမှတ် ၂၀၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၁၀၇၊ မြေအမျိုးအစား ဘီ (ဘိုးဘွားပိုင်)၊ ဧရိယာ ၀. ၁၃၀ ဧကရှိ မြေကွက်နှင့် မြေကွက်ပေါ်ရှိ ၄ ပင်ပတ်လည် သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ထောင်၊ ပျဉ်ခင်းအိမ်ကို ပိုင်ဆိုင်ပြီး ငွေ ၁၄၀၀၀၀ ကျပ်ဖြင့်ရောင်းရန် ကမ်းလှမ်းသဖြင့် ၃၁-၈-၉၆ နေ့တွင် မြေနှင့်အိမ်အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို ပြုလုပ်ပြီး ဦးအောင်ကျော်မင်း တို့က ဦးစိုးမြင့်အား ငွေ ၁၄၀၀၀၀ ကျပ်ပေးချေခဲ့ကြောင်း၊ စာချုပ် ချုပ်ဆို ပြီး ၆ လအကြာ ၂၈- ၂-၉၇ နေ့တွင် မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီး မြေနှင့်အိမ်ကို လက်ရောက်ပေးအပ်မည်ဟု ကတိပြုခဲ့သော်လည်း လိုက်နာမှုမရှိ၍ ၁-၃-၉၇ နေ့တွင် တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဦးစိုးမြင့်တို့က ပဋိညာဉ်အတိုင်း မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီး မြေနှင့်အိမ်ကို လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် အဆိုပြုစွဲဆိုသည်။

မူလရုံးတရားပြိုင် ဦးစိုးမြင့်တို့က ၃၁-၈-၉၆ နေ့တွင် တရားလို ဦးအောင်ကျော်မင်းတို့ထံမှ ငွေ ၁၀၀ ကျပ်လျှင် အတိုးငွေ ၁၀ ကျပ် နှုန်းဖြင့် ငွေချေးယူခဲ့သဖြင့် ယုံကြည်မှုရှိအောင် အာမခံအဖြစ်

အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုး ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးစိုးမြင့်တို့၏သမီး မပုံပုံက ၁-၉-၉၆ နေ့တွင် စာချုပ်၌ မြေနှင့်အိမ်၏ ကာလတန်ဖိုးအဖြစ် ချေးယူခဲ့သော ငွေ ၁၄၀၀၀၀ ကျပ်ကို ရေးဖြည့်ခဲ့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အမှုအားပလပ်ပေးရန် ထုချေခဲ့သည်။

ရွှေတောင်မြို့နယ်တရားရုံးက တရားပြိုင် ဦးစိုးမြင့်တို့ လင်မယားသည် ငွေကြေးအခက်အခဲဖြစ်နေ၍ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ် ကို ဝယ်ယူရန် ၃ ကြိမ်တိုင်တိုင် လာရောက်ပြောဆိုသဖြင့် ငွေ ၁၄၀၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် သက်သေခံအမှတ် (က) စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုပြီး ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း တရားလို ဦးအောင်ကျော်မင်းက ထွက်ဆိုသွားကြောင်း၊ ဦးစိုးမြင့်က လည်း ထိုစာချုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း ငြင်းဆိုခြင်း မရှိဘဲ စာချုပ်မှာ ဟန်ဆောင်စာချုပ်သာဖြစ်သည်ဟု ထွက်ဆိုခဲ့သော် လည်း ထိုအချက်ကို သက်သေမတင်ပြနိုင်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဦးစိုးမြင့် တို့က ဦးအောင်ကျော်မင်းတို့အား အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို ငွေ ၁၄၀၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ရောင်းချခဲ့ကြောင်းမှာ ထင်ရှားနေသဖြင့် မြေနှင့် အိမ်ကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီး လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး (ပြည်ခရိုင်) က ဦးစိုးမြင့်သည် အချင်းဖြစ် မြေနှင့်အိမ်ကို ပိုင်ဆိုင်မှုမရှိကြောင်းကို ငြင်းဆိုထားခြင်း မရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း ဦးစိုးမြင့်က အယူခံအကြောင်းပြချက်အနေဖြင့် တင်ပြထားခြင်းအား လက်ခံရန် မသင့်၍ အယူခံမှုကိုပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က အယူခံမှုကို အကျဉ်းနည်းပယ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက အချင်းဖြစ် မြေကွက်ကို သက်သေခံအမှတ် (ဃ) အရ ဦးမောင်ခနှင့် ဒေါ်စောရှင်တို့က အမည် ပေါက် ပိုင်ဆိုင်ကြကြောင်း၊ မြေကွက်ကို သက်သေခံအမှတ် (ခ) စာချုပ်

၂၀၀၁
ဦးစိုးမြင့်
နှင့်
ဦးအောင်ကျော်
မင်း ပါ ၂

တွင် အယူခံတရားလိုက ဦးသူတော်ထံမှ ဝယ်ယူခဲ့သော်လည်း ထို စာချုပ်သည် မှတ်ပုံတင်ထားခြင်းမရှိသဖြင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက် ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ အရ တရားမဝင်ကြောင်း၊ စာချုပ်သည် တရားမဝင် သဖြင့် အယူခံတရားလိုသည် မြေကွက်ကို တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိ ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဤတရားမအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး အယူခံ တရားပြိုင်များစွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်ပေးရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်များ၏ ရှေ့နေက အချင်းဖြစ်မြေကွက်သည် သက်သေခံအမှတ် (ဃ) မြေပုံနှင့် သက်သေခံအမှတ် (င) မြေ၏ဦးပိုင် ရာဇဝင်အရ ဦးမောင်ခနှင့် ဒေါ်စောရှင်တို့ အမည်ပေါက်နေကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုသည် မြေကွက်ကို ဦးမောင်ခနှင့် ဒေါ်စောရှင်တို့၏ သားသမီးများထံမှ သက်သေခံအမှတ် (ခ) စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူပြီးအိမ်ကို ဆောက်လုပ်ကာ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော် နေထိုင်လာခဲ့ကြောင်း၊ အချင်း ဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို အယူခံတရားလိုက ပိုင်ဆိုင်ခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အဆိုလွှာနှင့် ချေလွှာတို့တွင် အငြင်းမပွားကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင် တို့သည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ် မဝယ်ယူမီက ထိုက်သင့်သော ဝိရိယ စိုက်ထုတ်၍ စုံစမ်းခဲ့ရာ အယူခံတရားလိုသည် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း လက္ခဏာရှိသူဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်၍ ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁ ၏ အကာအကွယ် ခံစားခွင့်ရှိသဖြင့် ဤတရားမအထူးအယူခံမှုကို ပလပ်ပေးရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို အယူခံတရားပြိုင် ဦးအောင်ကျော်မင်း တို့က အယူခံတရားလို ဦးစိုးမြင့်ထံမှ သက်သေခံအမှတ် (က) မြေနှင့် အဆောက်အအုံ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်အရ ငွေ ၁၄၀၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့သဖြင့် ပဋိညာဉ်အတိုင်း အရောင်းအဝယ်မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီး မြေနှင့်အဆောက်အအုံကို လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် ဦးအောင်ကျော်မင်းတို့က အဆိုပြု၍ တရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှုတွင် တရားလိုသည် ၎င်းနှင့် တရားပြိုင်အကြားတွင် ပြီးမြောက်သော ပဋိညာဉ်ရှိကြောင်း၊ ပဋိညာဉ်ပါ ဆောင်ရွက်ရန်ရှိသည့်ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ရန် အဓိက ကျသည့် နေ့ရက်များတွင် အသင့်ရှိသည့်အပြင် အာသီသလည်း ရှိကြောင်း၊ ထို့ပြင် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ကြောင်း သက်သေ ပြရမည်။ ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်စေခြင်းမှာ တရားရုံးက မိမိ သဘောအတိုင်း ခွင့်ပြုရသည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။

ဦးဇော်ဖေ နှင့် ဒေါ်ခင်သန်း အမှု^(၁) တွင် အောက်ပါအတိုင်း စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားသည်-

“အရောင်းအဝယ်ပဋိညာဉ်ကို သီးခြား ဆောင်ရွက်ပေးစေရန် စွဲဆိုသောအမှုတွင် ပေါ်ပေါက်သော အမှုစွဲဆိုရန်အကြောင်း သည် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်သည့် ပစ္စည်းကို လက်ရောက် ပေးအပ်ရန် စွဲဆိုသောအမှု၌ ပေါ်ပေါက်သော အမှုစွဲဆိုရန် အကြောင်းနှင့် မတူချေ။ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကို သီးခြား ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှုမှာ ပစ္စည်းရောင်းချရန်ပဋိညာဉ်အပေါ် အခြေခံ၍ စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ပြီး လက်ရောက်ပေးအပ်စေလိုမှုမှာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းစာချုပ်အပေါ် အခြေခံ၍ စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။”

မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို ပဋိညာဉ်အတိုင်း သီးခြား ဆောင်ရွက်ပေးရန် စွဲဆိုမှုနှင့် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို ပဋိညာဉ် အတိုင်း သီးခြားဆောင်ရွက်စေပြီး လက်ရောက်ရလိုမှုတို့ နှစ်ခု ခြားနား ခြင်းကို သတိချပ်ရန်လိုသည်။

မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို ပဋိညာဉ်အတိုင်း သီးခြား ဆောင်ရွက်စေရန် စွဲဆိုမှုသက်သက်ဖြစ်ပါမူ၊ ဆိုလိုသည်မှာ အရောင်း

(၁) ၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (ဗဟိုတရားရုံး)၊ စာ-၂၉။

၂၀၀၁
ဦးစိုးမြင့်
နှင့်
ဦးအောင်ကျော်
မင်း ပါ ၂

ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေရန်နှင့် လွှဲပြောင်းစာချုပ် ချုပ်ဆိုရန် ဖြစ်လျှင် ထိုအမှုတွင် ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှုကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် မဟုတ် ပေ။ ထိုအမှုများ၌ အငြင်းပွားသော တစ်ခုတည်းသော ပြဿနာမှာ ပဋိညာဉ်ပြုလုပ်ခြင်းရှိ-မရှိ၊ ရှိလျှင် သီးခြား ဆောင်ရွက်ပေးသင့်သော အကြောင်းရှိ-မရှိဖြစ်သည်။ မရွေးမပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို ပဋိညာဉ် အတိုင်း သီးခြားဆောင်ရွက်စေရန်နှင့် ပစ္စည်းလက်ရောက်ရလို့မူ ဖြစ်လျှင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်း၏ပိုင်ဆိုင်မှုကို တရားရုံးက အဆုံးအဖြတ် ပေးရမည်။ ဤအမှု တွင် ဦးအောင်ကျော်မင်းတို့က ဦးစိုးမြင့်အပေါ် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို ပဋိညာဉ်အတိုင်း မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုရန် နှင့် ပစ္စည်းလက်ရောက်ပေးအပ်ရန် တရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်သဖြင့် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ဦးစိုးမြင့်က တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်မှုရှိ-မရှိကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားရမည်။

အချင်းဖြစ်မြေကွက်၏ ဦးပိုင်မြေပုံ(သက်သေခံအမှတ်- ဃ)နှင့် ဦးပိုင်တစ်ခု၏ မြေရာဇဝင် (သက်သေခံအမှတ်- င) တို့တွင် မြေကွက် ပိုင်ရှင်အဖြစ် ဦးမောင်ခနှင့် ဒေါ်စောရှင်တို့ အမည်ပေါက်နေသည်။

အယူခံတရားလို ဦးစိုးမြင့်က အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို သက်သေခံအမှတ် (ခ) ခြံမြေအရောင်းအဝယ်စာချုပ်အရ ငွေ ၁၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဦးသူတော်ထံမှ ဝယ်ယူခဲ့သည်။ သက်သေခံအမှတ် (ခ) စာချုပ် မှာ တံဆိပ်ခေါင်းထမ်းဆောင်ခြင်း မရှိသည့်အပြင် မှတ်ပုံတင်ထားခြင်း လည်း မရှိသဖြင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ နှင့် စာချုပ် စာတမ်းများမှတ်ပုံတင်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇ တို့အရ တရားမဝင်သဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို ဦးစိုးမြင့်က တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိနိုင်ပေ။ ဦးစိုးမြင့်သည် မြေကွက်ကို တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိသောကြောင့် ရောင်းချပိုင်ခွင့်လည်း မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို ဦးစိုးမြင့်က ပဋိညာဉ်အတိုင်း အရောင်းမှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီး လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ဦးအောင်ကျော်မင်းတို့က အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို မဝယ်ယူမီ ထိုက်သင့်သော ဝိရိယစိုက်ထုတ်၍ စုံစမ်းခဲ့ရာ ဦးစိုးမြင့်သည် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း လက္ခဏာရှိသူဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်ပြီး ဝယ်ယူခဲ့သဖြင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁ ၏ အကာအကွယ်ကို ရသင့်ကြောင်း တင်ပြသည်။ အချင်းဖြစ်မြေကွက်၌ မြေကွက်ပိုင်ရှင်အဖြစ် ဦးမောင်ခနှင့် ဒေါ်စောရှင်တို့ အမည်ပေါက်နေသည်။ ဦးအောင်ကျော်မင်းတို့သည် သက်ဆိုင်ရာ မြေစာရင်းဦးစီးဌာန၌ စုံစမ်းမှုအနည်းငယ် ပြုလုပ်ရုံမျှဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေကို ဦးစိုးမြင့်တို့က တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း သိရှိနိုင်သည်။ ထိုကဲ့သို့ သိရှိနိုင်ပါလျက် အချင်းဖြစ်မြေကွက် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းမှာ အကြောင်းအားလျော်စွာ စုံစမ်းပြီး ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ဟု မဆိုနိုင်သဖြင့် ဦးအောင်ကျော်မင်းတို့သည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁ ၏ အကျိုးကျေးဇူးကို ခံစားခွင့်ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

မြေကွက်ကို အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ကြရာတွင် အရောင်းအဝယ် ပျက်ပြားသွားပါက ပေးသွင်းထားသည့်ငွေကို ပြန်လည်ပေးအပ်ရန်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိပေ။ ပေးသွင်းငွေသည် ရောင်းကြေးငွေအတွက် တစ်စိတ်တစ်ဒေသအဖြစ် ပေးသွင်းခဲ့လျှင် ရောင်းသူသော်လည်းကောင်း၊ ဝယ်သူသော်လည်းကောင်း ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် ပျက်ကွက်ပါက ထိုငွေကို ပြန်လည်ပေးအပ်ရမည် ဖြစ်သည်။ ဤအမှုတွင် ရောင်းသူ ဦးစိုးမြင့်က ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်မပေးနိုင်သော အခြေအနေ ရှိနေသဖြင့် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်အတိုင်း မဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ခြင်းဖြစ်ပြီး ဝယ်သူ ဦးအောင်ကျော်မင်းတို့က တစ်စုံတစ်ရာပျက်ကွက်ခြင်း မရှိချေ။ ဦးအောင်ကျော်မင်းတို့က ဦးစိုးမြင့်သို့ ရောင်းကြေးငွေ ၁၄၀၀၀၀ ကျပ်ကို အပြည့်အဝပေးအပ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သဖြင့် ထိုငွေကို ဦးစိုးမြင့်က ပြန်လည်ပေးစေသင့်သည်။

၂၀၀၁
ဦးစိုးမြင့်
နှင့်
ဦးအောင်ကျော်
မင်း ပါ ၂

သို့ဖြစ်၍ ဤအထူးအယူခံခုံရုံးက ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာကို အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

“မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို ဝယ်သူက ရောင်းသူအပေါ် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ပေးရန်နှင့် လက်ရောက် ရလို့ကြောင်း စွဲဆိုသောအမှုတွင် ရောင်းသူက အဆိုပါပစ္စည်း အပေါ် ပိုင်ဆိုင်မှုမရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေပါလျက် စွဲဆို သည့်အတိုင်း ဒီကရီချမှတ်ခဲ့ခြင်းသည် မှန်ကန်မှုမရှိပါ။”

ထို့ကြောင့် တရားရုံးအဆင့်ဆင့်တို့၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီ တို့ကို ပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံတရားပြိုင်တို့ စွဲဆိုသောအမှုကို တရားရုံး အဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ အယူခံတရားလိုက အယူခံတရားပြိုင်များသို့ ရောင်းကြေးငွေ ၁၄၀၀၀၀/- ကျပ်ကို ပြန်ပေး စေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

ရှေ့နေစရိတ် ကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၁

နိုဝင်ဘာလ

၂ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဒေါက်တာတင်အောင်အေး နှင့်
ဦးထွန်းရှင် တို့ရှေ့တွင်

ဒေါ်ဆွေရိမ်

(၎င်း၏ အခွင့်ရ ကိုယ်စားလှယ် ဦးစန်းရှိန်)

နှင့်

ဒေါ်လှလှစိုး*

(ကွယ်လွန်သူ ဦးညိုမောင်၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်)

တိုက်သစ် ဆောက်လုပ်ရာတွင် ဘေးချင်းကပ်လျက်ရှိသော
အဆောက်အအုံမှ ကြွေပြားများကွဲသွားခြင်းကြောင့် ပိုင်ရှင်
ဖြစ်သူက စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီသို့တိုင်ကြားခဲ့
သည်။ စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီက စုံစမ်းမှုပြုပြီး
တိုက်သစ်ဆောက်လုပ်ခြင်းလုပ်ငန်းကို ခေတ္တရပ်ဆိုင်းထား
ရန် ညွှန်ကြားသည်။ စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီ၏
ညွှန်ကြားချက်ကြောင့် လုပ်ငန်းများ ရပ်ဆိုင်းထားရသည့်
ကာလအတွက် နစ်နာသည့် လျော်ကြေးငွေကို တိုင်ကြားသူ
ကပေးရန် တာဝန်ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားပြိုင်၏ တိုက်သစ်ဆောက်
လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကြောင့် အယူခံတရားလို၏ တိုက်ရှေ့ဘေးဘက်
ကြွေပြားတစ်ချပ်၌ အနည်းငယ်ပဲ့သွားသည်မှာ အငြင်းမပွားသည့်

---

* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၅၀
+ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၁၄၃ တွင်
ချမှတ်သော ၁၄. ၂ . ၂၀၀၀ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို
အထူးအယူခံမှု။

ဒေါ်ဆွေရီမိ
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးစန်းရှိန်)
 နှင့်
 ဒေါ်လှလှစိုး
 (ကွယ်လွန်သူ
 ဦးညိုမောင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်)

အချက်ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားပြိုင်သည် တိုက်ဆောက်လုပ်ရာတွင် စည်းကမ်း
 ဖောက်ဖျက်သဖြင့် စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်မှုများအား ၂၄ နာရီအတွင်း
 အမြန်ပြုပြင်ဆောင်ရွက်ရန်နှင့် လုပ်ငန်းအား ခေတ္တရပ်ဆိုင်းထားရန်
 လသာမြို့နယ်စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက (သက်သေခံ
 အမှတ် - ၁) ဖြင့် အကြောင်းကြားခဲ့သည်။

အယူခံတရားလိုက ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်
 မတီ၊ အင်ဂျင်နီယာဌာန (အဆောက်အအုံ) ဌာနမှူးထံ တင်ပြသည့်
 သက်သေခံအမှတ် (၃) စာပါအကြောင်းအရာများသည် မမှန်မကန်
 ဖော်ပြတင်ပြထားခြင်း မဟုတ်သဖြင့် အယူခံတရားပြိုင်အပေါ် မသမာ
 သော စိတ် သို့မဟုတ် မလိုမုန်းထားသော စိတ်ဖြင့် တင်ပြခဲ့သည်ဟု
 ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီ၊ အင်ဂျင်နီယာ
 ဌာန(အဆောက်အအုံ)မှ အငယ်တန်း အင်ဂျင်နီယာ (၂) ဒေါ်စန်းစန်း
 ထွေး (လိုပြ - ၂) ၏ ထွက်ဆိုချက်အရ အယူခံတရားလိုက
 ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီသို့ သက်သေခံ အမှတ်
 (၃) စာကို တင်ပြသည့်အခါ ကော်မတီက တာဝန်ပေးအပ် သည့်
 အင်ဂျင်နီယာများက သွားရောက်စစ်ဆေးပြီးနောက်မှ အဆောက် အအုံ
 ဆောက်လုပ်ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။
 အယူခံတရားလိုက ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ
 ကို တိုင်ကြား၍ ချက်ချင်းအဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်ခြင်းကို
 ရပ်ဆိုင်းစေခဲ့ခြင်း မဟုတ်ချေ။ ကော်မတီက လိုအပ်သော စစ်ဆေး
 မှုများပြုလုပ်ပြီး လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့်အညီ အဆောက်အအုံဆောက်
 လုပ်ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းစေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အယူခံတရားလိုသည် ၎င်း၏တိုက် ထိခိုက်ပျက်စီးမည်ကို စိုးရိမ်
 သဖြင့် ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီသို့ တင်ပြလျှောက်
 ထားခဲ့ခြင်းသည် မသမာသော စိတ်သို့မဟုတ်မလိုမုန်းထားသော
 စိတ်ဖြင့် တင်ပြလျှောက်ထားခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့်အယူခံ တရား
 လိုက အယူခံတရားပြိုင်သို့ လျော်ကြေးငွေပေးရန် တာဝန်မရှိချေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးတင်လှိုင်ထွေး
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
 အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ကိုယ်တိုင် (မလာ)

ဒေါ်ဆွေရိမ်
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးစန်းရှိန်)
 နှင့်
 ဒေါ်လှလှစိုး
 (ကွယ်လွန်သူ
 ဦးညိုမောင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်)

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်) ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊
 တရားမကြီးအမှုအမှတ် ၇၇ တွင် ဦးညိုမောင်က အယူခံတရားလို
 ဒေါ်ဆွေရိမ်အပေါ် နစ်နာကြေး ငွေ ၁၅ သိန်းရလိုမှုစွဲရာ တိုင်းတရား
 ရုံးက အမှုအား ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံး
 ၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်၍ ဦးညိုမောင်က တရားရုံးချုပ်
 သို့ ၁၉၉၉ ခုနှစ် တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၁၄၃ ကို တင်
 သွင်းသောအခါ တရားရုံးချုပ်က တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်
 ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဒေါ်ဆွေရိမ်အား လျော်ကြေးငွေ ၅၅၀၀၀/-
 ကျပ် ပေးစေရန် ဒီကရီချမှတ်သည်။ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်
 ဒီကရီကို ဒေါ်ဆွေရိမ်က ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ
 ၇ အရ ပြန်လည်စီရင်ဆုံးဖြတ်ပေးရန် လျှောက်ထားသောအခါ
 တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံး
 ဖြင့် ပြန်လည်စီရင် ဆုံးဖြတ်ရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

“ ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ၏ ညွှန်
 ကြားချက်အရ ဦးညိုမောင်၏ လုပ်ငန်းရပ်ဆိုင်းထားရသည့် ကာလ
 အတွက် နစ်နာသည့် လျော်ကြေးငွေကို တိုင်ကြားသူ ဒေါ်ဆွေရိမ်က
 ပေးရန် တာဝန်ရှိ မရှိ”

အထူးအယူခံအမှုအတောအတွင်း အယူခံ တရားပြိုင် ဦးညို
 မောင် ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် ၎င်း၏ နေရာတွင် ဒေါ်လှလှစိုးအား
 တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ်ထည့်သွင်းခဲ့သည်။

အဆိုလွှာတွင် တရားလို ဦးညိုမောင်က တရားလိုသည် ကန်ထ
 ရိုက်တာတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်တိုင်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ် ၄ ရပ်ကွက်၊
 ၉ လမ်း အမှတ် ၁၆ ၊ ဦးမောင်မောင်ကြင်ပိုင်မြေကွက်ပေါ်၌ ၇ထပ်
 တိုက်အဆောက်အအုံကို ဆောက်လုပ်ခွင့်ရရှိခဲ့ကြောင်း၊ တရားပြိုင်
 ဒေါ်ဆွေရိမ်သည် အမှတ် ၁၆ အဆောက်အအုံနှင့် ဘေးချင်းကပ်

ဒေါ်ဆွေရိမ်
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးစန်းရှိန်)
 နှင့်
 ဒေါ်လှလှစိုး
 (ကွယ်လွန်သူ
 ဦးညိုမောင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်)

လျက်ရှိသော အဆောက်အအုံတွင် နေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုသည် အဆောက်အအုံကို ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ၊ အင်ဂျင်နီယာဌာန (အဆောက်အအုံ)၏ ညွှန်ကြားချက်နှင့် အညီ ဘေးအကာအရံများ ပြုလုပ်ပြီး ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ၈.၇.၉၇ နေ့တွင် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းမှ သံချိုသံကွင်းပြုလုပ်စဉ် တရားပြိုင်၏ တိုက်ဘေး ရှေ့ ၄ လက်မ ကြွေပြားတွင် ၁ လက်မခန့်ပဲ့သွား သဖြင့် ပြန်လည်ပြုလုပ်ပေးမည်ဟု ပြောကြားခဲ့ကြောင်း၊ တရားပြိုင်က ထိုကိစ္စကို ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီသို့ မဟုတ် မမှန်တင်ပြပြီး ဆောက်လုပ်ခွင့်ရပ်ဆိုင်းပေးရန်နှင့် နစ်နာကြေး ငွေ ကျပ် ၁၅ သိန်းပေးရန် တိုင်ကြားသဖြင့် ၇.၈.၉၇ နေ့တွင် အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းထားခဲ့ရကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီ၊ အင်ဂျင်နီယာဌာန (အဆောက်အအုံ)က ကွင်းဆင်းစစ်ဆေးပြီးနောက် ၂.၁၀.၉၇ နေ့တွင် အဆောက်အအုံကို ဆက်လက်ဆောက်လုပ်ရန် ခွင့်ပြုမိန့်ချမှတ်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ တရားပြိုင်က ၎င်း၏ အဆောက်အအုံ မပျက်စီးဘဲ ပျက်စီးကြောင်း တရားလိုအား နစ်နာစေလိုသော ဆန္ဒဖြင့် မဟုတ် မမှန်တိုင်ကြားခဲ့သောကြောင့် ၅၅ ရက်ကြာလုပ်ငန်းရပ်ဆိုင်းထားခဲ့ရသဖြင့် တရားပြိုင်က နစ်နာကြေး ငွေကျပ် ၁၅ သိန်း ပေးစေရန်အတွက် အမိန့်ချမှတ်ပေးရန် အဆိုပြုသည်။

ချေလွှာတွင် တရားပြိုင် ဒေါ်ဆွေရိမ်က တရားလို ဦးညိုမောင်သည် အဆောက်အအုံကို ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ၏ ညွှန်ကြားချက်နှင့်အညီ ဘေးအကာအရံများပြုလုပ်၍ ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ တရားလိုက ကြွေပြားကွဲသွားခြင်းကို ပြန်လည်ပြုပြင်ပေးမည်ဟု ပြောကြားခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ၊ အင်ဂျင်နီယာဌာန(အဆောက်အအုံ)သို့ တရားစွဲဆိုမှ တရားလိုထံမှ အာမခံငွေ ၁၅ သိန်းကျပ်ရယူထားရန်နှင့် တရားပြိုင်၏ တိုက်ပျက်စီးနစ်နာမှုကို တွက်ချက်ပြီး အာမခံငွေမှ ထုတ်ပေးရန် တင်ပြခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ၊ အင်ဂျင်နီယာဌာန (အဆောက်အအုံ)က

ကွင်းဆင်းစစ်ဆေးပြီး လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့် အညီ ဆောင်ရွက် ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်၍ တရားပြိုင်၏ တာဝန်မရှိသဖြင့် အဆိုလွှာကို ပလပ်ပေးပါရန်ထုချေသည်။

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အနောက်ပိုင်း ခရိုင်) က တရားပြိုင် က တရားလိုအား နစ်နာစေရန် မသမာသော စိတ်ဖြင့် တိုင်ကြားခဲ့ ကြောင်း တရားလိုက သက်သေပြရန် တာဝန်ရှိကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့ တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီက ခွင့်ပြုချက်ရရှိမှသာ တိုက် ဆောက်လုပ်ခွင့်ရှိသလို၊ ရပ်ဆိုင်းခွင့်လည်းရှိကြောင်း၊ တရားပြိုင်သည် ၎င်း၏ တိုက်ကိုထိခိုက်မိခြင်း၊ တစ်ဖက်ဆောက်လုပ်စ တိုက်ပြိုကျ သွားပါက ၎င်း၏ အိမ်အား တစ်ပါတည်းဆွဲချသွားမည်ကို စိုးရိမ်၍ တိုင်ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တိုက်ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းအား ရပ်ဆိုင်းခဲ့ ခြင်းမှာ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီက ၎င်း၏ လုပ်ပိုင်ခွင့် ဘောင်အတွင်းမှ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု ပြု လုပ်ပြီးမှ ဆောက်လုပ်ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းခဲ့ခြင်းဖြစ် ကြောင်း၊ တရားပြိုင် သည် မဟုတ်မမှန်လိမ်လည်၍ တိုင်ကြားခဲ့ ကြောင်းအမှု၌ မပေါ်ပေါက်သဖြင့် အမှုအား ပလပ်ကြောင်း သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ဒေါ်ဆွေရိမ်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးစန်းရှိန်)
နှင့်
ဒေါ်လှလှစိုး
(ကွယ်လွန်သူ
ဦးညိုမောင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)

တရားရုံးချုပ်က ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ က လုပ်ငန်းရပ်ဆိုင်းရန် အကြောင်းကြားချက် (သက်သေခံအမှတ်- က) အရ ၅၅ ရက်ကြာလုပ်ငန်း ရပ်ဆိုင်းခဲ့ရသဖြင့် ဦးညိုမောင်၌ နစ်နာမှုဖြစ်ပေါ်စေမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်စန်းစန်းထွေး (လိပ်ပြ - ၂)နှင့် ဒေါ်ဆွေရိမ်၏ ကိုယ်စားလှယ် ဦးစန်းရှိန်တို့၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ဒေါ်ဆွေရိမ်၏ တိုင်ကြားချက်ကြောင့် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများ ကို ခေတ္တရပ်ဆိုင်းရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာ ရေး ကော်မတီ၏ ဆက်လက်ဆောက်လုပ်ရန် အကြောင်းကြားစာ (သက်သေခံအမှတ် - ဆ) အရ ဒေါ်ဆွေရိမ်၏ နေအိမ်ထိခိုက်မှု မှာ ပြောပလောက်သော အခြေအနေမရှိကြောင်းပေါ်ပေါက်နေကြောင်း၊ ၅၅ ရက်ကြာရပ်ဆိုင်း ခံရသဖြင့် ဦးညိုမောင်၏ နစ်နာမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေပြီး ထိုနစ်နာမှုသည် ဒေါ်ဆွေရိမ်၏ မတရားပြုလုပ်မှု

ဒေါ်ဆွေရိမ်
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးစန်းရှိန်)
 နှင့်
 ဒေါ်လှလှစိုး
 (ကွယ်လွန်သူ
 ဦးညိုမောင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်)

ကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ဆွေရိမ်သည် ၎င်း၏တိုက်ပျက်စီးမှု မရှိဘဲ နစ်နာကြေးငွေ ၁၅ သိန်းကျပ်ကို ဦးညိုမောင်ထံမှ တောင်းခံထားသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ၎င်းတိုက် ပျက်စီးမှုမရှိဘဲ လျော်ကြေးငွေတောင်းခံခြင်းမှာ မသမာသောစိတ်ဖြင့် တောင်းခံရာရောက်ကြောင်း၊ ၇ ထပ် တိုက်တစ်လုံးတည်ဆောက်မှုအတွက် တစ်ရက်လျှင် နစ်နာမှုသည် ငွေ ၁၀၀၀ ကျပ်သတ်မှတ်လျှင် သင့်တော်မည် ဖြစ်၍၅၅ရက်ကြာသည့်အတွက် လျော်ကြေးငွေ ၅၅၀၀၀ကျပ် ရထိုက်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ဆွေရိမ်က ဦးညိုမောင်သို့ လျော်ကြေးငွေ ၅၅၀၀၀ ကျပ်ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက အယူခံတရားပြိုင်ဖြစ်သူ ကန်ထရိုက်တာ ဦးညိုမောင်၏ ပေါ့လျော့လုပ်ဆောင်မှုကြောင့် နေအိမ်အဆောက်အအုံအား ထိခိုက်ပျက်စီးခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလို၏ ပေါ့လျော့မှု၊ ပျက်ကွက်မှု တစ်စုံတစ်ရာ မရှိခဲ့ကြောင်း၊ ကန်ထရိုက်တာ ဦးညိုမောင်၏ လုပ်ဆောင်ချက်အရ အယူခံတရားလို၏ နေအိမ်အား ထိခိုက်လာခဲ့ရာ ပစ္စည်းအနေဖြင့် လည်းကောင်း၊ လူခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းအားလည်းကောင်း၊ ထိခိုက်လာနိုင်၍ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် တာဝန်ရှိသူ စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ အင်ဂျင်နီယာဌာန (အဆောက်အအုံ) သို့ တာဝန်ရှိစွာဖြင့် တင်ပြတိုင်တန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလို၏ နည်းလမ်းတကျလျှောက်ထားချက်အရ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ အင်ဂျင်နီယာဌာန (အဆောက်အအုံ)မှ အချင်းဖြစ် နေရာသို့ ကွင်းဆင်းစစ်ဆေးခဲ့ပြီး စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်အရ အယူခံတရားပြိုင်ကန်ထရိုက်တာ ဦးညိုမောင်အား အဆောက်အအုံ ဆက်လက်ဆောက်လုပ်ခြင်းကို ခေတ္တရပ်ဆိုင်းစေခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုမှ ရပ်ဆိုင်းစေခဲ့ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုက မမှန်မကန်လိမ်လည်တိုင်တန်းခြင်း၊ ပေါ့လျော့မှု၊ ပျက်ကွက်မှုတစ်စုံတစ်ရာပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းတို့မရှိခဲ့ကြောင်း၊ စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ၏ အရေးယူဆောင်ရွက်ချက်မှာလည်း စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်ဘောင်အတွင်းမှ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း

မရှိကြောင်း၊ စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ၏ ဆောင်ရွက်ချက်ကြောင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရမှုအပေါ် အယူခံတရားလိုအပေါ်၌ လျော်ကြေးငွေ တောင်းခံနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ အမှုတွင် ပေါ်ပေါက်သည့် သက်သေခံချက်များအရ လည်းကောင်း၊ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် စီရင်ထုံးပြုထားချက်များအရ လည်းကောင်း၊ အယူခံတရားလို ဒေါ်ဆွေရိမ်သည် လျော်ကြေး ငွေပေးရန် တာဝန်ရှိသူ မဟုတ်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ဒေါ်ဆွေရိမ်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးစန်းရှိန်)
နှင့်
ဒေါ်လှလှစိုး
(ကွယ်လွန်သူ
ဦးညိုမောင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)

အယူခံတရားပြိုင်လာရောက်လျှောက်လဲတင်ပြခြင်း မပြုချေ။

အယူခံတရားလိုသည် မသမာသော စိတ်ဖြင့် ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီသို့ တိုင်ကြားခဲ့ခြင်းဟုတ် မဟုတ်စိစစ်ရန် လိုမည်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်မိမိကျော်နှင့်ဦးကျော်လှ(၎င်း၏အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်စာရသူဦးကျော်စိုးညွန့်) ဒေါ်နန်းအေးအေးအမှု^(၁)တွင် အောက်ပါအတိုင်းစီရင်ထုံးဖွဲ့ထားသည်-

မသမာသော စိတ်ထားဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်းမြောက်ရန် အောက်ပါအချက်များနှင့် ပြည့်စုံရန် လိုအပ်သည် -

- (၁) တရားပြိုင်က တရားလိုကို ပြစ်မှုကြောင်းအရ တရားစွဲဆိုခြင်း၊
- (၂) ယင်းအမှုတွင် တရားလိုကိုအသာပေးဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း၊
- (၃) တရားပြိုင်စွဲဆိုသော ပြစ်မှုသည် အခြေအမြစ်မရှိခြင်း၊
- (၄) တရားပြိုင်သည် မသမာသော စိတ်သို့မဟုတ်မလိုမုန်းထားစိတ်ဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်း၊
- (၅) တရားလိုတွင် နစ်နာဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်ပေါ်ခြင်း။

အာဇာတထား၍ ဖွင့်လှစ်စွဲဆိုသည်ဟု စွပ်စွဲကာလျော်ကြေးရရန် စွဲဆိုသောအမှုတစ်မှုတွင် တရားလိုက မိမိအပေါ်သို့ ဖွင့်လှစ်တိုင်တန်းထားသော အမှုသည် အာဇာတထား၍ ဖွင့်လှစ်ကြောင်း၊ ယုတ္တိမရှိဘဲတိုင်တန်းကြောင်းတို့ကိုအထင်အရှားပြသရန်လိုအပ်ကြောင်း ဦးတိုက်တောင်းနှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံပါ ၂ အမှု^(၂) တွင်

(၁) ၁၉၉၅ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး (တရားရုံးချုပ်) စာ - ၉၇။
(၂) ၁၉၆၄ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (တရားရုံးချုပ်)စာ - ၉၄၃။

ဒေါ်ဆွေရီမ်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးစန်းရှိန်)
နှင့်
ဒေါ်လှလှစိုး
(ကွယ်လွန်သူ
ဦးညိုမောင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)

ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

အယူခံတရားလိုက အယူခံတရားပြိုင်အပေါ်တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်း မရှိသဖြင့် အထက်ဖော်ပြပါ စီရင်ထုံးပါ မူများနှင့် အကျုံးမဝင်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

အယူခံတရားလိုက ၁၆.၇.၉၇ ရက်စွဲပါ (သက်သေခံအမှတ် - ၃) ဖြင့် ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ၊ အင်ဂျင်နီယာဌာန (အဆောက်အအုံ)ဌာနမှူးထံ အရေးယူပေးပါရန် လျှောက်ထားခဲ့ရာ (သက်သေခံအမှတ် -၃) စာတွင် “ အိမ်ဘေးမှ အမှတ် ၁၆ တွင် ကန်ထရိုက်တိုက်ဆောက်လုပ်နေခြင်းကြောင့် ကြွေပြားအက်ခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိပါသည်။ ထို့ပြင် မဆလာများပေကျုံခြင်း၊ ရေမြောင်းများပိတ်ဆို့နေခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်ကို အရေးယူပေးပါရန် လျှောက်ထားအပ်ပါသည်” ဟု ဖော်ပြထားသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ တိုက်သစ်ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကြောင့် အယူခံတရားလို၏ တိုက်ရှေ့ဘေးဘက် ကြွေပြားတစ်ချပ်၌ အနည်းငယ်ပဲ့သွားသည်မှာ အငြင်းမပွားသည့်အချက်ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားပြိုင်သည် တိုက်ဆောက်လုပ်ရာတွင် စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်သဖြင့် စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်မှုများအား ၂၄ နာရီအတွင်း အမြန်ပြုပြင်ဆောင်ရွက်ရန် နှင့် လုပ်ငန်းအား ခေတ္တရပ်ဆိုင်းထားရန် လသာမြို့နယ် စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက (သက်သေခံအမှတ် - ၁) ဖြင့် အကြောင်းကြားခဲ့သည်။

အယူခံတရားလိုက ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ၊ အင်ဂျင်နီယာဌာန (အဆောက်အအုံ)ဌာနမှူးထံ တင်ပြသည့် သက်သေခံအမှတ် (၃) စာပါအကြောင်းအရာများသည် မမှန်မကန် ဖော်ပြတင်ပြထားခြင်း မဟုတ်သဖြင့် အယူခံတရားပြိုင်အပေါ် မသမာသောစိတ် သို့မဟုတ် မလိုမုန်းထားသောစိတ် ဖြင့်တင်ပြခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင် မည် မဟုတ်ပေ။

ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီ၊ အင်ဂျင်နီယာဌာန(အဆောက်အအုံ)မှ အငယ်တန်း အင်ဂျင်နီယာ (၂) ဒေါ်စန်းစန်းထွေး(လိုပြ-၂)၏ ထွက်ဆိုချက်အရ အယူခံတရားလိုက ရန်ကုန်မြို့

ဒေါ်ဆွေရိမ်
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးစန်းရှိန်)
 နှင့်
 ဒေါ်လှလှစိုး
 (ကွယ်လွန်သူ
 ဦးညိုမောင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်)

တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီသို့ သက်သေခံအမှတ် (၃) စာကို တင်ပြသည့်အခါ ကော်မတီက တာဝန်ပေးအပ်သည့် အင်ဂျင်နီယာများက သွားရောက်စစ်ဆေးပြီးနောက်မှ အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ အယူခံတရားလိုက ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီသို့တိုင်ကြား၍ ချက်ချင်း အဆောက်အအုံဆောက်လုပ်ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းစေခဲ့ခြင်း မဟုတ်ချေ။ ကော်မတီက လိုအပ်သော စစ်ဆေးမှုများပြုလုပ်ပြီး လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့်အညီ အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းစေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အယူခံတရားလိုသည် ၎င်း၏ တိုက်ထိခိုက်ပျက်စီးမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီသို့ တင်ပြလျှောက်ထားခဲ့ခြင်းသည် မသမာသော စိတ်သို့မဟုတ် မလိုမုန်းထားသော စိတ်ဖြင့် တင်ပြလျှောက်ထားခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် အယူခံ တရားလိုကအယူခံ တရားပြိုင်သို့ လျော်ကြေးငွေပေးရန် တာဝန်မရှိချေ။

သို့ဖြစ်၍ ဤအထူးအယူခံခုံရုံးက ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာကို အောက်ပါအတိုင်းဖြေဆိုလိုက်သည်။

“ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီ၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ဦးညိုမောင်၏ လုပ်ငန်းရပ်ဆိုင်းထားသည့် ကာလအတွက် နစ်နာသည့် လျော်ကြေးငွေကို တိုင်ကြားသူ ဒေါ်ဆွေရိမ်က ပေးရန် တာဝန်မရှိကြောင်း ”

ထို့ကြောင့် ဤတရားမအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်၍ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို တရားရုံး အဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့် တကွ ပြန်လည် အတည်ပြုလိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးခင်မြင့် နှင့် ဦးချစ်လွင်တို့ရှေ့တွင်

ဦးဇော်မင်းမြင့် ပါ ၂

နှင့်

ဦးတင်မောင်အေး ပါ ၂ *

တရားလိုတို့ပိုင် လမ်းမြေထဲသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက် သွားလာခြင်း၊ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ကာရံခြင်း မပြုလုပ်ရန်အတွက် ထာဝရ တားဝရမ်း ထုတ်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခြင်း၊ ထာဝရ တားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ပေးရန်မှာ အခွင့်အရေးတစ်ရပ်အနေဖြင့် တောင်းဆိုနိုင်သည့်သက်သာခွင့် မဟုတ်ခြင်း၊ တရားရုံးက မိမိသဘောအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရသည့်ကိစ္စဖြစ်ခြင်း၊ တရားပြိုင်သည် တရားလို၏ တရားဝင်အခွင့်အရေးကို ထိပါးခြင်းရှိ မရှိကိုသာ စဉ်းစားရန်မဟုတ်၊ တားဝရမ်းထုတ်ဆင့်ခြင်းကြောင့် တရားပြိုင်အပေါ် ထိခိုက်နစ်နာစေမှုနှင့် ယှဉ်တွဲသုံးသပ်ရမည် ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တားဝရမ်းထုတ်ဆင့်ပေးရန်မှာ အခွင့်အရေးတစ်ရပ်အနေဖြင့် တောင်းဆိုနိုင်သည့်သက်သာခွင့်မဟုတ်၊ တရားရုံးက မိမိသဘောအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရသည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။ သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ နှင့် ၅၅ တို့တွင် “တရားရုံးသည် မိမိသဘောအတိုင်း” ဟူသောစကားရပ် မပါရှိသော်လည်း ပုဒ်မ ၅၂ တွင် ယာယီ သို့မဟုတ် ထာဝရ တားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ခြင်းဖြင့် တားဆီးပိတ်ပင်သည့်

---

* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၂၅
+ ၁၉၉၈ ခုနှစ် တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၇၈ တွင် ချမှတ်သော ၁၅-၉-၉၉ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို အထူးအယူခံမှု။

၂၀၀၁
ဦးဇော်မင်းမြင့်
ပါ ။
နှင့်
ဦးတင်မောင်
အေး ပါ ။

သက်သာခွင့်ကို တရားရုံး၏သဘောအတိုင်း ခွင့်ပြုရသည်ဟု ပြဋ္ဌာန်း ထားသည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ယာယီဖြစ်စေ၊ ထာဝရဖြစ်စေ တားဝရမ်းကို တရားရုံး၏သဘောအတိုင်းခွင့်ပြုရန်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ တရားရုံးက တရားပြိုင်သည် တရားလို၏တရားဝင် အခွင့်အရေးကို ထိပါးခြင်းရှိမရှိသာ စဉ်းစားရန်မဟုတ်၊ ထိုထိပါးခြင်း အား တားဆီးရန်အတွက် ဆောင်ရွက်မှုသည် သင့်မြတ်သော သက်သာ ခွင့်ဟုတ် မဟုတ်လည်း စိစစ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စအလို့ငှာ တရားလို အား အကျိုးပျက်စီးစေသည့် သို့မဟုတ် ပျက်စီးရန်ခြိမ်းခြောက်လျက် ရှိသည့် ပမာဏကို တားဝရမ်းထုတ်ဆင့်ခြင်းကြောင့် တရားပြိုင်အပေါ် ထိခိုက်နစ်နာစေမှုနှင့်ယှဉ်တွဲသုံးသပ်ရမည်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလိုတို့က အယူခံတရားပြိုင် အသစ်ဖောက်လုပ်သော ဂိတ်ပေါက်အသစ်များမှ အဝင်အထွက်ပြုလုပ် ရန်အတွက် အချင်းဖြစ်လမ်းမြေအား အသုံးမပြုရန် တားမြစ်သည့် တားဝရမ်းထုတ်ဆင့်ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းမှာ အယူခံတရားလို တို့သည် အယူခံတရားပြိုင်များက အင်းလျားမြိုင်လမ်းသို့ အဝင်အထွက် ပြုလုပ်ရန် သုံးစွဲရင်းဖြစ်သော ဂိတ်ပေါက်မှ ဝင်ထွက်ခွင့်ရရှိနေပါလျက် နောက်ထပ်ဂိတ်ပေါက်များဖောက်ကာ အချင်းဖြစ်လမ်းအား သုံးစွဲရန် ပြုလုပ်ခြင်းကို တားမြစ်လိုခြင်းဖြစ်သည်။

အချင်းဖြစ်လမ်းသည် အယူခံတရားလိုနှင့် အယူခံတရားပြိုင် တို့ ပိုင်ဆိုင်သည့် မြေနှစ်ကွက်ကြားတွင် တည်ရှိနေသည်။ အယူခံတရား ပြိုင်တို့ မြေဝယ်စဉ်က လမ်းမြေနယ်စပ်တွင် အခိုင်အခန့်စည်းရိုးမရှိခဲ့ ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် ၎င်းတို့ပိုင်မြေမှ အချင်းဖြစ် လမ်းသို့ နေရာမရွေးဝင်ထွက်နိုင်သည့်အနေအထား ရရှိသည်။ အယူခံ တရားပြိုင်တို့သည် ၎င်းတို့လက်ရှိနေထိုင်သည့်မြေကို အယူခံတရားလို တို့ အရင်စော၍ဝယ်ယူခဲ့ရာ အချင်းဖြစ်လမ်းကို အယူခံ တရားလိုတို့ အရင်အသုံးပြုခဲ့ကြောင်းလည်း တွေ့ရှိရသည်။ ထိုသို့ အသုံးပြုလာခဲ့ သည်မှာ ၁၁ နှစ်ခန့်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

၂၀၀၁
ဦးဇော်မင်းမြင့်
ပါ ၂
နှင့်
ဦးတင်မောင်
အေး ပါ ၂

အယူခံတရားလိုတို့က အယူခံတရားပြိုင်တို့အား သုံးစွဲရင်း ဖြစ်သော ဂိတ်ပေါက်မှ အချင်းဖြစ်လမ်းသို့ ဝင်ထွက်သွားလာခြင်းကို ခွင့်ပြုပြီး နောက်ထပ်ပြုလုပ်သည့် ဂိတ်ပေါက်များမှ သွားလာခြင်းမပြုရန် တားမြစ်ခြင်းမှာ မဖြစ်နိုင်သောအမိန့်ကို တောင်းခံခြင်းဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သုံးစွဲရင်းဖြစ်သော ဂိတ်ပေါက်မှ ဝင်ထွက်ခွင့် ရရှိသူ အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် အချင်းဖြစ်လမ်းတစ်လျှောက် သွားလာ နိုင်သည်ဖြစ်ရာ နယ်မြေကန့်သတ်၍ တားဝရမ်းထုတ်ပေးရန်မှာ သဘာဝကျသည့်အချက်မဟုတ်ပေ။

အယူခံတရားပြိုင်တို့အား သုံးစွဲရင်းဂိတ်ပေါက်မှ အချင်းဖြစ် လမ်းမြေကို ဝင်ထွက်သွားလာခွင့်ပြုထားသည်ဖြစ်ရာ နောက်ထပ်ဂိတ် ပေါက်များမှ အချင်းဖြစ်လမ်းမြေကို ဝင်ထွက်သွားလာခြင်းအားဖြင့် အယူခံတရားလိုတို့အား တိုး၍ ထိခိုက်နစ်နာမှုဖြစ်စေရန် အကြောင်းမရှိ ချေ။ အယူခံတရားပြိုင်တို့က အချင်းဖြစ်လမ်းကို သုံးမြဲသုံးစွဲခြင်းအား တားမြစ်မှုမပြုလျှင် အယူခံတရားလိုတို့နှင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့ နှစ်ဦး နှစ်ဖက်လုံးအတွက် သိသာထင်ရှားသည့် အကျိုးပျက်စီးစေမှု မဖြစ်ပေါ် နိုင်သောကြောင့် ထာဝရတားဝရမ်းထုတ်ဆင့်ရန် မသင့်ကြောင်း သုံးသပ်ရရှိသည်။

- အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးမျိုးတင့်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးအောင်သန်း
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (တရားမ) ၁၉၉၅ ခုနှစ် တရားမကြီး မှုအမှတ် ၂၃ တွင် အယူခံတရားလို ဦးဇော်မင်းမြင့်နှင့် ဦးအောင်နိုင်မြင့် တို့က အယူခံတရားပြိုင် ဦးတင်မောင်အေးနှင့် ဒေါ်ဆွေဆွေတို့အပေါ် ထာဝရ တားဝရမ်းထုတ်ပေးရန် တရားစွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက အမှု အား ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်၍ ဦးဇော်မင်းမြင့်တို့က တရားရုံးချုပ်သို့ ၁၉၉၈

ခုနှစ် တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၇၈ ကို တင်သွင်းခဲ့သော်လည်း တရားရုံးချုပ်က အယူခံမှုကို ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ တရားရုံးချုပ်၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ဦးဇော်မင်းမြင့်တို့က တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန် လျှောက်ထားသောအခါ တရားရုံးချုပ်အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာများကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ပြန်လည်စီရင်ဆုံးဖြတ်ရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့် ပြုခဲ့သည်-

- (က) မူလရုံးတရားပြိုင်များသည် မိမိတို့သုံးစွဲခွင့်ရသော အချင်းဖြစ်လမ်းမြေကို လက်ရှိဖြစ်သူ မူလရုံးတရားလို၏ ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ နောက်ထပ်တံခါးပေါက်များ ပြုလုပ်သုံးစွဲခြင်းမှာ ကျူးကျော်မှုကျူးလွန်ရာရောက်မရောက်၊
- (ခ) တရားလိုများစွဲဆိုသော အမှုသည်ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ကြောင်း မူလတိုင်းတရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့က ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းသည် မှန် မမှန်။

အယူခံတရားလိုတို့၏ရှေ့နေက ဒုတိယပြဿနာဖြစ်သော ကာလစည်းကမ်းသတ်ပြဿနာကို ကနဦး တင်ပြလျှောက်လဲကြောင်း၊ ယခုအမှုမှာ လမ်းသွားလာခွင့် (Right of way) နှင့်စပ်လျဉ်းသော အမှုဖြစ်ကြောင်း၊ လမ်းသွားလာခွင့်သည် ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၆ တွင် ဖော်ပြထားသော သုံးစွဲခွင့် (Easement right) တစ်မျိုးဖြစ်ကြောင်း၊ လမ်းသွားလာခွင့်ကို အခွင့်အရေးအနေနှင့်လည်းကောင်း၊ သုံးစွဲခွင့်အနေနှင့်လည်းကောင်း၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသည်ဆိုသော သူတစ်ဦးတစ်ယောက်က နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် အဆက်မပြတ် အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ အထင်အရှားခံစားလျက်ရှိသည့်ကိစ္စ၌ အဆိုပါလမ်းကို ခံစားရန်အခွင့်အရေးသည် အကြွင်းမဲ့ဖြစ်သည့်အပြင် ပျက်ပြယ်ခြင်းမရှိသော အခွင့်အရေးလည်းဖြစ်သည်ဟု ပြဌာန်းထားကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်များ၏ ချေလွှာအရပင် အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် လမ်းတစ်ခုလုံးကို သုံးစွဲခွင့်ရုံးမှန်သည့်တိုင်အောင် (မှန်ကန်ကြောင်း ဝန်မခံပါ) ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၆ တွင် သတ်မှတ်

၂၀၀၁
ဦးဇော်မင်းမြင့်
ပါ ၂
နှင့်
ဦးတင်မောင်
အေး ပါ ၂

ထားသော အနှစ်နှစ်ဆယ်ကာလ မပြည့်သေးသည်မှာ ထင်ရှားပါ၍ အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် လမ်းကိုသုံးစွဲရန် အကြွင်းမဲ့အခွင့်အရေး မရရှိသေးကြောင်း၊ အဆိုလွှာအပိုဒ် ၄ တွင် အဆိုပြုထားသည့်အတိုင်း ဤအမှုကို မစွဲဆိုမီ ၆ လခန့်က အယူခံတရားပြိုင်များသည် ဂိတ်ပေါက် အသစ်နှစ်ပေါက်ဖောက်ရာမှ အယူခံတရားလိုတို့၏ ကိုယ်ပိုင်လမ်းကို တိုးချဲ့သုံးစွဲလိမ့်မည်ဟု စိုးရိမ်သောကြောင့် အယူခံတရားလိုတို့က ဤအမှုကို စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အမြဲတမ်းတားဝရမ်းကို သီးခြား သက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ အရ ထုတ်ပေးခွင့်ရှိကြောင်း၊ ဤအမှု သည် ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေ ပထမဇယားအမှတ်စဉ် ၁၂၀ နှင့် သက်ဆိုင်သည်ဆိုစေဦးတော့၊ အယူခံတရားပြိုင်တို့က အယူခံ တရားလိုတို့၏ လမ်းမြေပေါ်မှ ဖြတ်သန်း၍ ဝင်ထွက်သွားလာရန် ရည်ရွယ်လျက် နောက်ထပ်ဂိတ်ပေါက်နှစ်ပေါက်ကို အသစ်ဖောက်လုပ် ခြင်းကို အကြောင်းပြုပြီးစွဲဆိုသော ဤအမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ရန် အကြောင်းမရှိကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်တို့ နောက်ထပ် အသစ်ဖောက်လုပ်သော ဂိတ်ပေါက်အသစ်များမှ အဝင်အထွက်ပြုရန် အတွက် အချင်းဖြစ်လမ်းမြေအား အသုံးမပြုရန် တားမြစ်သည့် တား ဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ပေးရန် လျှောက်ထားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်ရာ တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းသည် ထိုဂိတ်ပေါက်အသစ် ဖောက်လုပ်သည့်နေ့မှစတင် ပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် ထိုနေ့မှစတင်ရေတွက်သော် ၆ နှစ်ကာလ ကျော်လွန်ခြင်းမရှိသည်မှာ ထင်ရှားနေပါ၍ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ရန် အကြောင်းမရှိကြောင်း၊ ကာလစည်းကမ်းသတ်အက် ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ တွင် ပဋိညာဉ်နှင့်မသက်ဆိုင်သော မတရားပြုမှုကို ဆက်လက်ကျူးလွန်နေသည့်ကိစ္စ၌ ထိုကိစ္စကို ဆက်လက်ကျူးလွန်နေ သောကာလအတွင်းတွင် အဆိုပါကျူးလွန်သည့်အခါတိုင်းမှစ၍ စည်းကမ်းသတ်ကာလကို အသစ်ရေတွက်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထား ကြောင်း၊ သို့ပါ၍ ယခုအမှုတွင်ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ခြင်း မရှိသည်မှာ ထင်ရှားနေကြောင်း၊ အငြင်းပွားမှုမပေါ်မီက အဝင် အထွက်ဂိတ်တစ်ခုတည်းသာရှိပါ၍ အယူခံတရားပြိုင်များသည် အချင်း ဖြစ်လမ်းကို ထိုအတိုင်းအတာထက်ပို၍ သုံးစွဲရန် အကြောင်းမရှိ

၂၀၀၁
ဦးဇော်မင်းမြင့်
ပါ ၂
နှင့်
ဦးတင်မောင်
အေး ပါ ၂

ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်များသည် အင်းလျားမြိုင်လမ်းသို့ အဝင် အထွက်ပြုရန် သုံးစွဲရင်းဖြစ်သောဂိတ်ပေါက်မှ ဝင်ထွက်ခွင့်ရရှိနေ ပါလျက် နောက်ထပ်ဂိတ်ပေါက်များဖောက်ကာ သူတစ်ပါး၏ကိုယ်ပိုင် လမ်းကို ပိုမိုသုံးစွဲရန် အရေးဆိုနေခြင်းသည် တရားမျှတမှန်ကန်မှု မရှိကြောင်း၊ အဆိုလွှာအပိုဒ် ၄ ပါ အဆိုပြုချက်များအရ ဂိတ်ပေါက်များ အသစ်ဖောက်လုပ်ခြင်းမှာ အယူခံတရားလိုတို့၏ ကိုယ်ပိုင်လမ်းကို အသုံးပြုရန် ခြိမ်းခြောက်လာခြင်းဖြစ်ရာ သီးခြားသက်သာခွင့်အက် ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ ပါ တတိယစာပိုဒ်၏ အဓိပ္ပါယ်အရ အယူခံတရားလိုများ ၏ကိုယ်ပိုင်လမ်းတွင် မိမိတို့၏အခွင့်အရေးကို ထိပါးရန်ခြိမ်းခြောက်ခြင်း ဖြစ်၍ ထိုခြိမ်းခြောက်သည့်လုပ်ရပ်ကို တားဆီးပိတ်ပင်သော တားဝရမ်း ရထိုက်ကြောင်းလျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ရှေ့နေက မြေကွက်များ၏ မူလပိုင်ရှင် ဦးစိုးဝင်းထွက်ဆိုသည့်အတိုင်း အချင်းဖြစ်လမ်းမြေကိုချန်၍ အယူခံ တရားပြိုင်တို့အား ရောင်းချသည်မှန်ဦးတော့၊ (သက်သေခံအမှတ်-၁) မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အရဆိုလျှင် လမ်းမြေကိုပါထည့် ရောင်းချခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်အချင်းဖြစ်လမ်းကို သုံးစွဲခွင့်ပေးရန် ရည်ရွယ် ချက် ရှိခဲ့ကြောင်း၊ ယုံမှားဖွယ်မရှိကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်လမ်းမြေသည် ဦးစိုးဝင်းပိုင်ဖြစ်ခဲ့ပြီး လမ်းသုံးစွဲခွင့်ရှိသောမြေ (Dominant tenement) ကို အယူခံတရားပြိုင်တို့အား ပထမရောင်းချပြီးမှ ထိုသို့လမ်းအဖြစ် သုံးစွဲခွင့်ခံစားရာမြေ (Servient Tenement) ဖြစ်သည့်လမ်းမြေ (ထိုလမ်းမြေကိုအယူခံတရားလိုတို့အားရောင်းချခဲ့သည်မှန်ခဲ့လျှင်) ပါဝင်သောမြေကို အယူခံတရားလိုတို့အား ရောင်းချခြင်းဖြစ်ရာ အထက်ဖော်ပြပါ အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် ဥပဒေ သက်ရောက်ချက် အရ အချင်းဖြစ်လမ်းကို သုံးစွဲခွင့်ရရှိကြောင်း၊ ဦးစိုးဝင်း၏ ထွက်ဆိုချက် အရ အယူခံတရားပြိုင်တို့ မြေကိုကနဦးဝယ်ယူစဉ်ကထိုမြေမှ အင်းလျားမြိုင်လမ်းသို့ထွက်ရန် အချင်းဖြစ်လမ်းကို မသုံးမဖြစ် သုံးစွဲရ ကြောင်းပေါ်လွင်ပါသဖြင့် ထိုစဉ်ကပင် လမ်းသုံးစွဲခွင့် တည်ရှိလာခဲ့ ကြောင်း၊ အယူခံ တရားပြိုင်တို့သည် ယခုလည်းထိုလမ်းကိုပင် မသုံး မဖြစ် သုံးစွဲရန်လိုအပ်သည်မှာယုံမှားဖွယ်မရှိကြောင်း၊ အခြား

၂၀၀၁
 ဦးဇော်မင်းမြင့်
 ပါ ၂
 နှင့်
 ဦးတင်မောင်
 အေး ပါ ၂

ထွက်ပေါက်မရှိကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်တို့ မြေဝယ်စဉ်က လမ်းမြေ နယ်စပ်တွင် အခိုင်အခံ့ စည်းရိုးမရှိခဲ့ကြောင်း၊ အယူခံ တရားလိုတို့က ဝန်ခံထွက်ဆိုကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ရာ အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် မိမိတို့မြေမှ လမ်းသို့ နေရာမရွေး ထွက်နိုင်သည့်အနေအထားတွင် ရှိခဲ့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ရာ အယူခံ တရားပြိုင်တို့က လက်ရှိအုတ်တံတိုင်းတွင် လူဝင် ပေါက်အသစ် ပြုလုပ်ခြင်းသည် ကျူးကျော်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် ယင်းလမ်းကို ဦးစွာသုံးစွဲလာခဲ့ပြီး (၁၁) နှစ် ကျော်ကြာမှ အမှုစွဲဆိုလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တားဝရမ်းထုတ်ပေး ခြင်းအပါအဝင် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေအရ ခွင့်ပြုသော သက်သာခွင့်များမှာ မူလကအီကွီတီ (Equity) ရုံးများကပေးသော သက်သာခွင့်ဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်တို့ (၁၁) နှစ်ကျော် သုံးစွဲလာခဲ့သည့်လမ်းကို သုံးစွဲခွင့် မရစေနိုင်ရန် ဤအမှုစွဲဆိုလာခြင်းကို ခွင့်ပြုရန်မသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

မူလရုံးတရားလို ဦးဇော်မင်းမြင့်ပါ-၂ တို့၏ အဆိုလွှာတွင် ရန်ကုန်မြို့၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရွှေတောင်ကြားအမှတ် (၁) ရပ်ကွက်၊ အင်းလျားမြိုင်လမ်း၊ ခြံအမှတ် ၃၀ (က) ဟုခေါ်တွင်သည့် ရန်ကုန်မြို့၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက်အမှတ် (၃၆ ဂျီ)၊ မြေကွက်အမှတ် (၉၃-ဘီ)၊ (၉၃-စီ) နှင့် (၉၄-အက်ဖ်) မြေဧရိယာ ၀. ၇၄၄ ဧကရှိ မြေ အနက်မှ မြေကွက်အမှတ် (၉၄-အက်ဖ်) (၉၃-စီ) မြေဧရိယာ ၀. ၆၁၇ ဧကရှိ မြေအစိတ်အပိုင်းနှင့် မြေကွက်အမှတ် (၉၃-ဘီ) ၏ တောင်ဘက် ခြမ်းအစိတ်အပိုင်းမှ အလျား $\frac{၂၉၈}{၂၃၀} \frac{၆၀}{၆၀}$ x အနံ ၁၀ ပေရှိ လူသွားလမ်း မြေနေရာအပါအဝင် မြေကွက်တို့ကို တရားလိုများသည် မြေပိုင်ရှင် ဦးစိုးဝင်း ထံမှ ၈-၁၀-၈၇ ရက်စွဲပါ မှတ်ပုံတင် အရောင်းအဝယ် စာချုပ်အမှတ် ၃၃၁/၈၈ ဖြင့် အပြီးအပိုင် ဝယ်ယူခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလို များသည် အဆိုပါလမ်းမြေမှ နေအိမ်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာ ခြင်းပြုလုပ်ကြကြောင်း၊ တရားပြိုင် ဦးတင်မောင်အေးတို့သည် ယင်းလမ်းမြေနှင့်ကပ်လျက်ရှိသော ခြံတွင် နေထိုင်လျက်ရှိကြကြောင်း၊ တရားပြိုင်များသည် တရားလိုများအား အသိမပေးဘဲ ထိုလမ်းမြေ၏ လက်ဝဲ ဘက်အခြမ်းတွင် လွန်ခဲ့သော ၆ လ ခန့်က အုတ်တံတိုင်း

၂၀၀၁
 ဦးဇော်မင်းမြင့်
 ပါ ၂
 နှင့်
 ဦးတင်မောင်
 အေး ပါ ၂

အခိုင်အမာကာရံခဲ့ပြီး လမ်းမြေပေါ်သို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ရန်အတွက် အုတ်တံတိုင်း၌ ဝင်ထွက်ရန် တံခါးပေါက်နှင့် ကားဝင်ထွက်ရန် တံခါးပေါက် တို့ပြုလုပ်ခဲ့ကြကြောင်း၊ တရားလိုတို့၏ ကိုယ်ပိုင်လမ်းမြေပေါ်သို့ တရားပြိုင်များက ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ပြီး ဝင်ထွက်သွားလာခြင်း၊ အသုံးပြုခြင်း၊ ထိပါး နှောင့်ယှက်ခြင်း ထာဝရမပြုလုပ်ရန်အတွက် ထာဝရ တားဝရမ်းထုတ်ပေးရန် လိုအပ် နေကြောင်း၊ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် တရားပြိုင် နှင့် ညှိနှိုင်းခဲ့သော်လည်း လက်မခံသဖြင့်တရားပြိုင်များသည် တရားလိုတို့ပိုင် လမ်းမြေအထဲသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက် သွားလာ ခြင်း၊ အသုံးပြုခြင်း၊ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ကာရံခြင်း၊ မပြုလုပ်ရန် အတွက် ထာဝရတားဝရမ်း ထုတ်ပေးရန် ဦးဇော်မင်းမြင့်တို့က အဆိုပြု စွဲဆိုသည်။

မူလရုံးတရားပြိုင် ဦးတင်မောင်အေးပါ - ၂ တို့က ဗဟန်း မြို့နယ်၊ ရွှေတောင်ကြားအမှတ် (၁) ရပ်ကွက်၊ အင်းလျားမြိုင်လမ်း၊ ခြံအမှတ် ၃၀(က) ဟုခေါ်တွင်သော မြေကွက်ကို ပိုင်ရှင်ဦးစိုးဝင်းထံမှ မှတ်ပုံတင်အရောင်းအဝယ်စာချုပ်အမှတ် ၁၀၈၅/၈၆ ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ပြီး ၁၉၈၄ ခုနှစ်ကစ၍ အချင်းဖြစ်လမ်းမြေကို အသုံးပြုခဲ့ကြောင်း၊ ထိုလမ်းမြေကို စာချုပ်အရ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်ရှိ၍ သုံးစွဲလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တရားပြိုင် များသည် မြို့နယ်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ အုတ်တံတိုင်း ကာရံခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလို စွဲဆိုသော အမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေပြီးဖြစ်၍ အဆိုလွှာအား ပလပ် ပေးရန် ဦးတင်မောင်အေးတို့က ထုချေသည်။

တိုင်းတရားရုံးက အချင်းဖြစ်လမ်းမြေမှာ တရားလိုများပိုင်ဆိုင် သည့် ကိုယ်ပိုင်လမ်းမြေဖြစ်သည် ဆိုခြင်းမှာမှန်ကြောင်း၊ လမ်းမြေ၏ သဘာဝ အနေအထားအရလည်းကောင်း၊ သာတူညီမျှ သဘောတရား အရလည်းကောင်း၊ တရားပြိုင်များသည် အချင်းဖြစ်လမ်းမြေကို အသုံး ပြုခွင့်ရှိကြောင်း၊ တရားလိုများပိုင် ကိုယ်ပိုင်လမ်းမြေတွင် တရားပြိုင် များသည် အခွင့်အရေးမရှိဘဲ မတရားရယူအသုံးပြုနေခြင်း မဟုတ် ကြောင်း၊ တရားလိုများစွဲဆိုသောအမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ဖြေဆိုဆုံးဖြတ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က သက်သေခံအမှတ် (၁) မြေအရောင်းအဝယ်

၂၀၀၁
 ဦးဇော်မင်းမြင့်
 ပါ ၂
 နှင့်
 ဦးတင်မောင်
 အေး ပါ ၂

စာချုပ်အရ အချင်းဖြစ် ၁၀ ပေ အကျယ်ရှိသော လမ်းမြေကို အယူခံ တရားပြိုင်ဦးတင်မောင်အေးတို့က ဝင်ထွက်လမ်းအဖြစ် အသုံးပြုခွင့် ရရှိပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုလမ်းမြေကို အယူခံတရားလို ဦးဇော်မင်းမြင့် တို့က ပိုင်သော်လည်း ၎င်းတို့သီးသန့်အသုံးပြုသော လမ်းမြေဖြစ်သည် ဟု တထစ်ချကောက်ယူခြင်း မပြုနိုင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်အယူခံ တရားပြိုင်တို့သည် အချင်းဖြစ်လမ်းမြေသို့ ဝင်ထွက်သွားလာ အသုံးပြု နိုင်သောအခွင့်အရေးရှိကြောင်း သုံးသပ်ခဲ့သည်။

အယူခံတရားလို ဦးဇော်မင်းမြင့်တို့သည် ဦးစိုးဝင်းထံမှ ဗဟန်း မြို့နယ် မြေတိုင်းရပ်ကွက်အမှတ် (၃၆-ဂျီ)၊ မြေကွက်အမှတ် (၉၃-ဘီ) (၉၃-စီ) နှင့် (၉၄-အက်ဖ်) မြေဧရိယာ ၀. ၇၄၄ ဧကရှိ မြေအနက်မှ ဦးပိုင်အမှတ် (၉၄-အက်ဖ်) (၉၃-စီ)မြေဧရိယာ ၀. ၆၁၇ ဧကရှိ အဆောက်အအုံမရှိသည့် မြေကွက်နှင့် ယင်းမြေကွက်များသို့ ဝင်ရောက်ရာလမ်းဖြစ်သော မြေကွက်အမှတ် (၉၃-ဘီ) ၏ တောင် ဘက်ခြမ်းအစိတ်အပိုင်း ၀. ၁၂၇ ဧကအနက်မှ အလျား $\frac{၂၃၈}{၂၃၀} \text{ပေ} \times$ အနံ ၁၀ ပေရှိ လူသွားလမ်းမြေနေရာကို သက်သေခံအမှတ် (၉) အရောင်းအဝယ်မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ၈-၁၀-၁၉၈၇ နေ့က ဝယ်ယူ ခဲ့သည်။

အယူခံတရားပြိုင်ဦးတင်မောင်အေးတို့သည်လည်း ဦးစိုးဝင်း ထံမှပင် ဗဟန်း မြို့နယ် မြေတိုင်းရပ်ကွက်အမှတ် (၃၆-ဂျီ)၊ မြေကွက် အမှတ်(၉၃-ဘီ) (၉၃-စီ) နှင့် (၉၄-အက်ဖ်) မြေဧရိယာ ၀. ၇၄၄ ဧကရှိ မခွဲစိတ်ရသေးသောမြေကွက်များမှ မြေကွက်အမှတ် (၉၃-ဘီ) အလျား $\frac{၂၃၀}{၂၃၀} \text{ပေ} \times$ အနံ $\frac{၄၆}{၄၀} \text{ပေ}$ မြေကွက်ကို သက်သေခံအမှတ် (၁) မှတ်ပုံတင် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ဖြင့် ၂၈-၈-၈၆ နေ့က ဝယ်ယူ ခဲ့သည်။ ထိုစာချုပ်တွင် “ အပိုင်ဝယ်ယူသူများက အပိုင်ရောင်းချသူ၏ ဆန္ဒအရ မြေကွက်အမှတ် (၉၃-အက်ဖ်) နှင့် (၉၃-စီ) တို့မှ ထာဝစဉ် ထွက်ပေါက်အဖြစ် ယခုဝယ်ယူသည့် မြေကွက်အမှတ် (၉၃-ဘီ) ၏ တောင်ဘက်ခြမ်း ၁၀ ပေကျယ်လမ်းကို အစဉ်အမြဲ ပိတ်ဆို့ခြင်းမရှိဘဲ အင်းလျားမြိုင်လမ်းအထိ ထွက်ပေါက်အဖြစ် ဖွင့်လှစ်ပေးထားရန် သဘောတူပါသည် ” ဟုဖော်ပြထားသည်။ အဆိုပါ ဖော်ပြချက်အရ

၂၀၀၁
ဦးဇော်မင်းမြင့်
ပါ ၂
နှင့်
ဦးတင်မောင်
အေး ပါ ၂

ဆိုလျှင် အချင်းဖြစ်လမ်းမြေသည် အယူခံတရားပြိုင် ဦးတင်မောင်အေး တို့ ဝယ်ယူခဲ့သည့် မြေထဲတွင် ပါဝင်နေသည်ဟု ယူဆရန်ရှိနေသည်။

သို့ရာတွင် ရောင်းသူဦးစိုးဝင်းနှင့် ဝယ်ယူဦးတင်မောင်အေး တို့သည် ၁၈-၉-၉၂ နေ့တွင် အမှားပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်စာချုပ် သက်သေခံ အမှတ် (၄) ကို ချုပ်ဆိုခဲ့ကြသည်။

အမှားပြင်ဆင်ချက်အရ မူလစာချုပ်တွင် မှားယွင်းဖော်ပြ ခဲ့သော ရန်ကုန်တိုင်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက်အမှတ် (၃၆-ဂျီ)၊ မြေကွက်အမှတ် (၉၃-ဘီ)၊ (၉၃-စီ) နှင့် (၉၄-အက်ဖ်) ဧရိယာ ၀. ၇၄၄ ဧကရှိ မခွဲစိတ်ရသေးသော ဖော်ပြပါမြေကွက်များပေါ်မှ မြေပုံပေါ်တွင် ဖော်ပြထားသည့် အဝါရောင်ဆေးချယ်ထားသော မြေကွက်အမှတ် (၉၃-ဘီ)၊ အလျား $\frac{၂၇၀}{၂၀၀} \frac{၆၀}{၆၀}$ x အနံ $\frac{၄၆}{၄၀} \frac{၆၀}{၆၀}$ ရှိ မြေဆိုသည့်အစား ရန်ကုန်တိုင်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ် မြေတိုင်းရပ်ကွက် အမှတ် ၃၆ ရှိ မြေကွက်အမှတ် (၉၃-ဘီ) နှင့် (၉၄-အက်ဖ်) ဧရိယာ ၀. ၂၁၆ ဧက ရှိ မြေပိုင်မြေနှင့် ယင်းမြေကွက်ပေါ်ရှိ အကျိုးခံစားခွင့် အရပ်ရပ်များအားလုံး ဟူ၍ ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။

ဦးတင်မောင်အေးက အမည်ပေါက် ပြောင်းလဲ နိုင်ရန် အတွက် လမ်းမြေကို ချန်လှပ်၍ အမှားပြင်ဆင်စာချုပ်ချုပ်ဆိုကြောင်း ထွက်ဆိုပြီး အမှားပြင်ဆင်ချက်စာချုပ်ကို သက်သေခံအမှတ် (၄) အရ တင်ပြသည်။

အယူခံတရားလိုနှင့် အယူခံတရားပြိုင် တို့အား မြေကွက်များ ရောင်းသူ ဦးစိုးဝင်း (လိုပြ- ၂) က အယူခံတရားပြိုင်တို့အား ရောင်းစဉ်က အချင်းဖြစ် ၁၀ ပေလမ်းကို ချန်၍ ရောင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် ၁၀ ပေလမ်းအပါအဝင် မြေကွက်ကို အယူခံတရားလိုအား ရောင်းချ ခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

မြေကွက်ရောင်းသူ ဦးစိုးဝင်း (လိုပြ- ၂) နှင့် သက်သေခံအမှတ် (၆) စာချုပ်၊ သက်သေခံအမှတ် (၄) အမှားပြင်ဆင်ချက်စာချုပ်တို့တွင် ဖော်ပြထား ချက်များအရ အချင်းဖြစ် ၁၀ ပေ လမ်းသည် အယူခံ တရားလို ဝယ်ယူသည့် မြေကွက်တွင်အပါအဝင်ဖြစ်၍ အယူခံ တရားလိုပိုင်သည့် ကိုယ်ပိုင်လမ်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

၂၀၀၁
ဦးဇော်မင်းမြင့်
ပါ ၂
နှင့်
ဦးတင်မောင်
အေး ပါ ၂

အချင်းဖြစ်လမ်းမြေကို အယူခံတရားလိုတို့ပိုင်ကြောင်းကို တိုင်းတရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့က တွေ့ရှိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အချင်း ဖြစ်လမ်းသည် အယူခံတရားလိုများသာ သီးသန့်အသုံးပြုရန် သတ်မှတ် ထားသည့် ပုဂ္ဂလိကသွားလာခွင့် (Private right of way) သက်သက် အရလမ်းမြေမဟုတ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်များက လည်း အသုံးပြုသွားလာခွင့်ရှိသည့်မြေဖြစ်ကြောင်း ကောက်ယူ ကြသည်။

အချင်းဖြစ်လမ်းမြေသည် အယူခံတရားလိုတို့ပိုင်သည့် ကိုယ်ပိုင်လမ်းမြေဖြစ်ရာ ယင်းလမ်းမြေကို အယူခံတရားပြိုင်တို့က သွားလာအသုံးပြုရုံမျှဖြင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့ အသုံးပြုသွားလာခွင့် ရရှိမည်မဟုတ်ပေ။

ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၆ တွင် လမ်း သွားလာခွင့်ကို အခွင့်အရေးအနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ သုံးစွဲခွင့် အနေနှင့်လည်းကောင်း နှစ်ပေါင်း ၂၀ အဆက်မပြတ် အနှောင့်အယှက် မရှိဘဲ အထင်အရှားခံစားခဲ့သည့်ကိစ္စ၌ အဆိုပါလမ်းသွားလာခွင့်ကို ခံစားရန်အခွင့်အရေးသည် အကန့်အသတ် မရှိသည့်အပြင် ပျက်ပြား ခြင်းမရှိသော အခွင့်အရေးဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် အချင်းဖြစ်လမ်းကို နှစ်ပေါင်း ၂၀ အဆက်မပြတ် သွားလာသုံးစွဲခဲ့ပါက အစဉ်အမြဲ သုံးစွဲပိုင်ခွင့် ရရှိမည် ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် ၎င်းတို့နေထိုင်သည့် မြေကွက်ကို ဝယ်ယူသည့် ၁၉၈၆ ခုနှစ်ကစ၍ အချင်းဖြစ်လမ်းကို အသုံးပြုခဲ့သည်ဟု လက်ခံစေကာမူ အသုံးပြုခဲ့သည့်ကာလမှာ နှစ်ပေါင်း ၂၀ မရှိသေး သဖြင့် အစဉ်အမြဲ သုံးစွဲပိုင်ခွင့် ရရှိမည်မဟုတ်ပေ။

အထက်တွင် သုံးသပ်ခဲ့သည့်အတိုင်း မူလမြေပိုင်ရှင် ဦးစိုးဝင်း က လမ်းသုံးစွဲခွင့်ရှိသောမြေ (Dominant tenement) ကို အယူခံ တရားပြိုင်တို့အား ပထမ ရောင်းချခဲ့ခြင်းမဟုတ်ဘဲ အယူခံတရားလိုတို့ အားသာ နှေးဦးစွာရောင်းချ ခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်၍ အယူခံတရားပြိုင် တို့သည် ဥပဒေသက်ရောက်ချက် (by implication of law) အရလည်း အချင်းဖြစ်လမ်းမြေကို သုံးစွဲခွင့်မရနိုင်ပေ။

၂၀၀၁
ဦးဇော်မင်းမြင့်
ပါ ၂
နှင့်
ဦးတင်မောင်
အေး ပါ ၂

သို့ရာတွင် တားဝရမ်းထုတ်ဆင့်ပေးရန်မှာ အခွင့်အရေးတစ်ရပ် အနေဖြင့် တောင်းဆိုနိုင်သည့် သက်သာခွင့်မဟုတ်။ တရားရုံးက မိမိသဘောအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရသည့် ကိစ္စဖြစ်သည်။ သီးခြား သက်သာခွင့်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၄ နှင့် ၅၅ တို့တွင် “ တရားရုံးသည် မိမိသဘောအတိုင်း” ဟူသော စကားရပ် မပါရှိသော်လည်း ပုဒ်မ ၅၂ တွင် ယာယီ သို့မဟုတ် ထာဝရ တားဝရမ်းထုတ်ဆင့်ခြင်းဖြင့် တားဆီး ပိတ်ပင်သည့် သက်သာခွင့်ကို တရားရုံး၏ သဘောအတိုင်း ခွင့်ပြုရသည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ယာယီ ဖြစ်စေ၊ ထာဝရဖြစ်စေ တားဝရမ်းကို တရားရုံး၏ သဘောအတိုင်း ခွင့်ပြုရန်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ တရားရုံးက တရားပြိုင်သည် တရားလို၏ တရားဝင် အခွင့်အရေးကို ထိပါးခြင်း ရှိ မရှိ သာ စဉ်းစားရန်မဟုတ်။ ထိုထိပါးခြင်း အား တားဆီးရန်အတွက် ဆောင်ရွက်မှုသည် သင့်မြတ်သော သက်သာ ခွင့် ဟုတ် မဟုတ်လည်း စိစစ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စအလို့ငှာ တရားလိုအား အကျိုးပျက်စီးစေသည့် သို့မဟုတ် ပျက်စီးရန်ခြိမ်းခြောက် လျက်ရှိသည့် ပမာဏကို တားဝရမ်းထုတ်ဆင့်ခြင်းကြောင့် တရားပြိုင် အပေါ် ထိခိုက်နစ်နာစေမှုနှင့် ယှဉ်တွဲသုံးသပ်ရမည်ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုတို့က အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ဆောင်ရွက်မှု ကြောင့် ၎င်းတို့တွင် ထိခိုက်နစ်နာမှုဖြစ်ကြောင်းကို အဆိုလွှာအပိုဒ် (၄) နှင့် (၆) တို့တွင် အောက်ပါအတိုင်း အဆိုပြုထားသည်-

- (၄) တရားပြိုင်တို့သည် တရားလိုများပိုင် ကိုယ်ပိုင်လမ်း၏ လက်ဝဲဘက်အခြမ်း (တရားပြိုင်များနေထိုင်သည့်အခြမ်း) ကို တရားလိုအား အသိမပေးဘဲ လွန်ခဲ့သော ၆ လခန့် က အုတ်တံတိုင်း အိုင်အခန့်ကို ကာရံခဲ့ပါသည်။ တရားလိုများပိုင် ၁၀ ပေ အကျယ်အဝန်း မြေနေရာကို ထိပါးခြင်း ရှိ မရှိ အကြောင်းကြားခြင်း၊ တင်ပြခြင်း၊ ခွင့်တောင်းခြင်း မရှိဘဲ ၎င်းတို့ သဘောအလျောက် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်အပြင် တရားလိုများပိုင် ကိုယ်ပိုင် လမ်းမြေပေါ် သို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက် အသုံးပြုရန် အဝင်

၂၀၀၁
ဦးဇော်မင်းမြင့်
ပါ ၂
နှင့်
ဦးတင်မောင်
အေး ပါ ၂

အထွက်အပေါက်တို့ကို တစ်ဖက်ခြံမှနေ၍ ကြိုတင်ပြုလုပ်
ကာ အပေါက် ၂ ပေါက်ဖောက်ထားပါသည်။ လူသွားလမ်း
အဝင်အထွက်အပေါက်နှင့် ကားအဝင်အထွက်ပြုလုပ်ရန်
အပေါက်တို့ကို အသင့်ပြုလုပ်ထားရှိပါသည်။

အဆိုပါ အဝင်အထွက်အပေါက်များသည် တရားလို
များပိုင် ကိုယ်ပိုင်လမ်းမြေပေါ်၌ မတရား ရယူသုံးစွဲရန်
ဆောင်ရွက်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း အသေအချာ သိရှိ
ရပါသည်။

(၆) ထိုမျှမက တရားပြိုင်တို့သည် အုတ်တံတိုင်းများကို
ထပ်ဆင့်၍ ပြုလုပ် ကာရံနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိရ
ပါသည်။ ယင်းသို့ပြုလုပ်နေခြင်းကြောင့် တရားလိုများပိုင်
ကိုယ်ပိုင်လမ်းမြေကို ထိခိုက်စေသည့်အပြင် များစွာ
စိတ်ဆင်းရဲ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။

အယူခံတရားလိုတို့၏ အဆိုလွှာအရ အယူခံတရားပြိုင်တို့
သည် အယူခံတရားလိုတို့၏မြေကို ကျူးကျော်၍ တံတိုင်း ကာရံခြင်း
မဟုတ်၊ ၎င်းတို့ပိုင်မြေတွင် ကာရံခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့က ၎င်းတို့ပိုင်သည့်မြေတွင် အုတ်တံတိုင်း
ကာရံခြင်း၊ တံခါးပေါက်များဖောက်ခြင်းတို့ကြောင့် အယူခံတရားလို
တို့အား ထိခိုက်နစ်နာစေရန် အကြောင်းမရှိပေ။ မိမိတို့လုံခြုံရေးအတွက်
မိမိတို့ပိုင်မြေကို ဝင်းခြံ၊ တံတိုင်း ကာရံခွင့်ရှိခြင်းမှာ ပိုင်ရှင်တိုင်း၏
အခွင့်အရေးဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုတို့က အယူခံတရားပြိုင် အသစ်ဖောက်
လုပ်သော ဂိတ်ပေါက်အသစ်များမှ အဝင်အထွက်ပြုလုပ်ရန်အတွက်
အချင်းဖြစ်လမ်းမြေအား အသုံးမပြုရန်တားမြစ်သည့် တားဝရမ်း
ထုတ်ဆင့်ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းမှာ အယူခံတရားလိုတို့သည်
အယူခံတရားပြိုင်များက အင်းလျားမြိုင်လမ်းသို့ အဝင်အထွက် ပြုလုပ်
ရန် သုံးစွဲရင်းဖြစ်သော ဂိတ်ပေါက်မှ ဝင်ထွက်ခွင့်ရရှိနေပါလျက်
နောက်ထပ်ဂိတ်ပေါက်များဖောက်ကာ အချင်းဖြစ်လမ်းအား သုံးစွဲရန်
ပြုလုပ်ခြင်းကို တားမြစ်လိုခြင်းဖြစ်သည်။

အချင်းဖြစ်လမ်းသည် အယူခံတရားလိုနှင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့ ပိုင်ဆိုင်သည့် မြေနှစ်ကွက်ကြားတွင် တည်ရှိနေသည်။ အယူခံတရားပြိုင်တို့ မြေဝယ်စဉ်က လမ်းမြေနယ်စပ်တွင် အခိုင်အခန့်စည်းရုံးမရှိခဲ့ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် ၎င်းတို့ပိုင်မြေမှ အချင်းဖြစ်လမ်းသို့ နေရာမရွေး ဝင်ထွက်နိုင်သည့် အနေအထား ရရှိသည်။ အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် ၎င်းတို့လက်ရှိနေထိုင်သည့် မြေကို အယူခံတရားလိုတို့ အရင်စော၍ ဝယ်ယူခဲ့ရာ အချင်းဖြစ်လမ်းကို အယူခံတရားလိုတို့ အရင်အသုံးပြုခဲ့ကြောင်းလည်း တွေ့ရှိရသည်။ ထိုသို့ အသုံးပြုလာခဲ့သည်မှာ ၁၁ နှစ်ခန့်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုတို့က အယူခံတရားပြိုင်တို့အား သုံးစွဲရင်းဖြစ်သော ဂိတ်ပေါက်မှ အချင်းဖြစ်လမ်းသို့ ဝင်ထွက်သွားလာခြင်းကို ခွင့်ပြုပြီး နောက်ထပ်ပြုလုပ်သည့် ဂိတ်ပေါက်များမှ သွားလာခြင်းမပြုရန် တားမြစ်ခြင်းမှာ မဖြစ်နိုင်သောအမိန့်ကို တောင်းခံခြင်းဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သုံးစွဲရင်းဖြစ်သော ဂိတ်ပေါက်မှ ဝင်ထွက်ခွင့် ရရှိသူ အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် အချင်းဖြစ်လမ်းတစ်လျှောက် သွားလာနိုင်သည်ဖြစ်ရာ နယ်မြေကန့်သတ်၍ တားဝရမ်း ထုတ်ပေးရန် မှာ သဘာဝကျသည့် အချက်မဟုတ်ပေ။

အယူခံတရားပြိုင်တို့အား သုံးစွဲရင်းဂိတ်ပေါက်မှ အချင်းဖြစ်လမ်းမြေကို ဝင်ထွက်သွားလာခွင့် ပြုထားသည်ဖြစ်ရာ နောက်ထပ် ဂိတ်ပေါက်များမှ အချင်းဖြစ်လမ်းမြေကို ဝင်ထွက်သွားလာခြင်းအားဖြင့် အယူခံတရားလိုတို့အား တိုး၍ ထိခိုက်နစ်နာမှု ဖြစ်စေရန် အကြောင်းမရှိချေ။ အယူခံတရားပြိုင်တို့က အချင်းဖြစ်လမ်းကို သုံးမြဲသုံးစွဲခြင်းအား တားမြစ်မှုမပြုလျှင် အယူခံတရားလိုတို့နှင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့ နှစ်ဦး နှစ်ဖက်လုံးအတွက် သိသာထင်ရှားသည့် အကျိုးပျက်စီးစေမှု မဖြစ်ပေါ်နိုင်သောကြောင့် ထာဝရတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ရန်မသင့်ကြောင်း သုံးသပ်ရရှိသည်။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် တိုင်းတရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့က ထာဝရတားဝရမ်း ထုတ်ပေးရန် တရားစွဲဆိုသည့် ဦးဇော်မင်းမြင့် တို့၏ အမှုကို ပလုပ်ခြင်းသည် မှားယွင်းသည်ဟု

၂၀၀၁
 ဦးဇော်မင်းမြင့်
 ပါ ၂
 နှင့်
 ဦးတင်မောင်
 အေး ပါ ၂

၂၀၀၁
ဦးဇော်မင်းမြင့်
ပါ ၂
နှင့်
ဦးတင်မောင်
အေး ပါ ၂

မဆိုနိုင်ပေ။

ကြားနာလျက်ရှိသော အမှတ် (၁) ပြဿနာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြေကြားလိုက်သည်-

(က) မူလရုံး တရားပြိုင်များသည် မူလရုံး တရားလို၏ ခွင့်ပြုချက်မရရှိဘဲ နောက်ထပ် တံခါးပေါက်များ ပြုလုပ် သုံးစွဲခဲ့ခြင်းမှာ ကျူးကျော်မှု ကျူးလွန်ရာ မရောက်ပါ။

အမှတ် (၁) ပြဿနာအပေါ် ဖြေကြားချက်အရ အမှတ် (၂) ပြဿနာကို ဖြေဆိုရန် မလိုတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤတရားမအထူးအယူခံမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် ၏ စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေ စရိတ် ၃၀၀၀၀/ သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးခင်မြင့် နှင့် ဦးချစ်လွင်တို့ရှေ့တွင်

ဒေါ်တီတီ

နှင့်

ဦးကျူ

ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေခွင့်ပြုထားသူအား နှင်ထုတ်ဖယ်ရှားပေးစေလိုမှု၊
ရောင်းပေါင်နှင့် ပြန်လည်ရောင်းချပါမည်ဆိုသော စည်းကမ်း
ချက်နှင့်ရောင်းချခြင်းတို့၏ခြားနားချက်၊ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း
အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၈ (ဂ) ခြွင်းချက်ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်၊ အခွင့်
အမိန့်သက်သက်အရ နေသူနှင့် ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်အမိန့်
နှင့်နေသူတို့ မည်သို့ ကွဲပြားခြားနားသည်၊ လျှပ်စစ်မီတာခ၊
စည်ပင်သာယာအခွန်အခများပေးဆောင်ပြီးနေထိုင် သူသည်
အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူဟုတ်-မဟုတ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ စာချုပ်တစ်ခုသည် အရောင်းစာချုပ်ဖြစ်သလား၊
အပေါင်စာချုပ်ဖြစ်သလားဆိုသည့်ပြဿနာနှင့်ပတ်သက်၍ စာချုပ်၌
ဖော်ပြထားသော စကားရပ်များအပေါ် သာမန်အားဖြင့် အမှီသဟဲပြု
ကာ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ရောင်းချကြောင်းအတိအလင်းဖော်ပြ
ထားပါမူ ရောင်းချခြင်းမဟုတ်ဘဲ ပေါင်နှံခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု
ဆိုလာလျှင် ထိုကဲ့သို့ အဆိုပြုသူအပေါ်၌ ယင်းအဆိုပြုချက်ကို ထင်ရှား
အောင်ပြသရန် တာဝန်ကျရောက်သည်။

---

* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၂၉
+ ၁၉၉၈ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၁၃၅ တွင် ချမှတ်သော ၂၂-၄-၉၉ ရက်စွဲပါ
တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အထူးအယူခံမှု

၂၀၀၁
ဒေါ်တီတီ
နှင့်
ဦးကြူ

သက်သေခံအမှတ် (ခ) စာချုပ်တွင် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို ရောင်းချခြင်းဖြစ်ကြောင်း အတိအလင်းဖော်ပြထားသည်ဖြစ်ရာ ရောင်းချခြင်းမဟုတ်၊ ပေါင်နှံခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရန် အကြောင်းမရှိချေ။ ပေါင်နှံခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားအောင် ဒေါ်တီတီ က တင်ပြနိုင်ခြင်းလည်းမရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရောင်းပေါင်နှင့် ပြန်လည်ရောင်းချပါမည် ဆိုသော စည်းကမ်းချက်နှင့် ရောင်းချခြင်းကို ခွဲခြားရန်လိုသည်။ ရောင်းပေါင်ဆိုသည်မှာ ပစ္စည်းကို အမြင်အားဖြင့်သာ ရောင်းချခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန် တကယ်ရောင်းချခြင်းမဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် အကျိုးသက်ရောက်မှုမှာ များစွာကွာခြားသည်။ ရောင်းပေါင်တွင် သတ်မှတ်ထားသည့်အချိန်အတွင်း အရောင်းစာချုပ်၌ ဖော်ပြထားသည့် ငွေကို ရောင်းသူကမပေးလျှင် ရောင်းချခြင်းသည် အတည်ဖြစ်သော် လည်း ရောင်းသူသည် ပစ္စည်းကိုရွေးနုတ်ရန် အခွင့်အရေးဆုံးရှုံးခြင်း မရှိသေးပေ။ ပြန်လည်ရောင်းချမည်ဆိုသောစည်းကမ်းချက်နှင့် ရောင်း ချခြင်းမှာမူ တကယ်ရောင်းချခြင်းဖြစ်၍ စာချုပ်တွင်ပါရှိသည့်အချိန် အတွင်း ရောင်းသူကမဝယ်လျှင် ရောင်းသူအနေဖြင့် ပစ္စည်းကိုဝယ်ရန် အခွင့်အရေးသည် အပြီးအပိုင်ဆုံးရှုံးသွားသည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၈ (ဂ) တွင် စည်းကမ်း ချက်ထား၍ ရောင်းချသောပေါင်နှံခြင်းကို ဖော်ပြထားသည်။

စာချုပ်တစ်ခုသည် ရောင်းပေါင်စာချုပ်ဖြစ်သည် သို့မဟုတ် ပြန်လည်ရောင်းချမည် ဆိုသော စည်းကမ်းချက်ပါသည့် အရောင်း စာချုပ်ဖြစ်သည်ဆိုသည်ကို စဉ်းစားရာတွင် စာချုပ်ချုပ်ဆိုသူတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ခန့်မှန်းရန်မလွယ်ကူသဖြင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၈ (ဂ) ၏ခြင်းချက်တွင် အရောင်းစာချုပ်၌ ပစ္စည်း ဝယ်သူ က ရောင်းသူသို့ ပြန်လည်ရောင်းချမည်ဆိုသည့် စည်းကမ်းချက် မပါရှိ လျှင် ပေါင်နှံခြင်းဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူခြင်းမပြုရကြောင်း ပြဌာန်းထား ခြင်းဖြစ်သည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၈ (ဂ) ၏ခြွင်းချက် အရ အရောင်းစာချုပ်၌ ကန့်သတ်ထားသည့်အချိန်အတွင်း ရောင်းသူက ဝယ်လျှင် ဝယ်သူကပြန်ရောင်းရမည်ဆိုသော စည်းကမ်းချက်ကို ထည့်သွင်းထားမှသာ ရောင်းပေါင်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆနိုင်သည်ဖြစ်ရာ ပစ္စည်းကိုပြန်လည်လွှဲပေးပါမည်ဆိုသော ပဋိညာဉ်ကို အရောင်းစာချုပ်၌ ရေးသွင်းထားခြင်းမရှိဘဲ သီးခြားစာချုပ်တစ်ခုချုပ်ဆိုထားခဲ့ပါမူ ရောင်းပေါင်အဖြစ် သက်သာခွင့်တောင်းဆိုနိုင်ခြင်း မပြုနိုင်ကြောင်း ကိုသိန်း ပါ-၂ နှင့် ဦးသိန်း ပါ-၂ အမှု ^(၁) ၊ ဦးနုရမြား ပါ-၂ နှင့် ဦးမြင့်ဆွေ ပါ-၅ အမှု ^(၂) တို့တွင် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သက်သေခံအမှတ် (ခ) အရောင်းစာချုပ်တွင် ဝယ်သူက ပြန်လည်ရောင်းချမည်ဆိုသော စည်းကမ်းချက်ကို ထည့်သွင်းဖော်ပြထားခြင်းမရှိသဖြင့် ယင်းစာချုပ်ကို အမှန်တကယ်အရောင်းစာချုပ်ဟူ၍ သာ ကောက်ယူရမည်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အခွင့်အမိန့်အရနေသူအမျိုးမျိုးရှိရာ စည်းကမ်းချက်ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ခြင်းမပြုဘဲ ဥပစာတွင် နေထိုင်ခွင့်ရသူကို အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူ (Bare Licensee) ဟုခေါ်သည်။ ခွင့်ပြုသူနှင့် အခွင့်အမိန့်အရနေသူတို့ သဘောတူညီကြသည့်စည်းကမ်းချက်များအရ ဥပစာတွင်နေထိုင်ခွင့်ရသူကို ပဋိညာဉ်အရအခွင့်အမိန့်နှင့် နေသူ (Contractual Licensee) ဟုခေါ်သည်။

အခွင့်အမိန့်သက်သက်အရနေသူနှင့် ပဋိညာဉ်အရအခွင့်အမိန့်နှင့်နေသူတို့၏ ခြားနားချက်မှာ အခွင့်အမိန့်သက်သက်အရနေသူသည် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်နေထိုင်သည့် ဥပစာတွင် အခွင့်အရေးတစ်စုံတစ်ရာ မရရှိပေ။ မေတ္တာရိထားသည့်အခွင့်အမိန့်ကို အချိန်မရွေး ရုပ်သိမ်းနိုင်သည်။ ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်အမိန့်နှင့်နေသူကို ခွင့်ပြုသူနှင့် အခွင့်အမိန့်အရနေသူတို့ သဘောတူညီကြသည့် စည်းကမ်းချက်များနှင့်အညီ သာ ရုပ်သိမ်းခွင့်ရှိသည်။

ဒေါ်တီတီတို့သည် ၄င်းတို့ရောင်းချထားသည့်ဥပစာကို ပြန်လည်ဝယ်ယူရန် သတ်မှတ်ထားသည့်ကာလ ကုန်ဆုံးသည်အထိ

၂၀၀၁
ဒေါ်တီတီ
နှင့်
ဦးကြူ

အချင်းဖြစ်နေအိမ်တွင် နေခွင့်ရရှိခြင်းသည် ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်
အမိန့်နှင့်နေခွင့်ရရှိခြင်းဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူဆိုသည်မှာ
ခွင့်ပြုသူ၏ခွင့်ပြုချက်အရ ဥပစာတွင် နေထိုင်ခွင့်ရသူကိုခေါ်သည်။
အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူသည် ခွင့်ပြုချက်အရနေထိုင်သည့်ဥပစာတွင်
အကျိုးခံစားခွင့်တစ်စုံတစ်ရာ မရရှိပေ။ ရောင်းချခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်း၊
အငှားချထားခြင်းတို့တွင် ဝယ်ယူသူ၊ အပေါင်ခံသူနှင့် ငှားယူသူတို့သည်
ရောင်းချသည့်ပစ္စည်း၊ ပေါင်နှံသည့်ပစ္စည်း၊ အငှားချထားသည့်ပစ္စည်း
တွင် အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်ကို ရရှိသည်။

အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူသည် ခွင့်ပြုချက်အရနေထိုင်စဉ်
လျှပ်စစ်မီတာအခွန်အခ၊ စည်ပင်သာယာအခွန်အခများကို
ပေးဆောင်ရုံမျှဖြင့် အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သည့်ဥပစာတွင် အကျိုး
ခံစားခွင့်ရရှိမည်မဟုတ်ပေ။ အကျိုးခံစားခွင့်မရှိပါက အခွင့်အမိန့်အရ
နေထိုင်သူအဖြစ်မှ ပြောင်းလဲသွားရန်အကြောင်းမရှိချေ။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးလှရွှေ
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးတင်ရွှေ
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး (မော်လမြိုင်ခရိုင်) ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ တရားမ
ကြီးမှုအမှတ် ၃၅ တွင် အယူခံတရားပြိုင် ဦးကြူကတရားလိုပြုလုပ်၍
အယူခံတရားလို ဒေါ်တီတီအပေါ် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အခမဲ့နေခွင့်ပြု
ထားသူအား နှင်ထုတ်ဖယ်ရှားပေးစေလိုမှုစွဲဆိုရာ အယူခံတရားပြိုင်
စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီချမှတ်ပေးခဲ့သည်။ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး
၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံတရားလိုဒေါ်တီတီက မကျေနပ်၍
တရားရုံးချုပ်သို့ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၁၃၅/၉၈ ဖြင့်
ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ တရားရုံးချုပ်က မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး (မော်လမြိုင်

ခရိုင်) ၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုပြီးအယူခံတရားလို ဒေါ်တီတီ၏အယူခံမှုကို ပလပ်သည်။ တရားရုံးချုပ်၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည် စစ်ဆေးပေးရန် ဒေါ်တီတီကလျှောက်ထားရာ တရားရုံးချုပ်အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့်ကြားနာရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

“ မူလရုံးတရားလိုက မူလရုံးတရားပြိုင်အား အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်၌ အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခွင့်ပေးခဲ့ခြင်းသည် သက်သေခံ (င) သဘောတူညီချက်ကတိစာချုပ်ပါ ပြန်လည်ဝယ်ယူခွင့်အတွက် သတ်မှတ်ပေးထားသော ကာလစေ့ရောက်သည့် ၁၀-၇-၅၈ ရက်နေ့နှင့် ယင်းနေ့နောက်ပိုင်းတွင် ရပ်စဲသွားခြင်းရှိ မရှိ ”

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက အမှုတွဲရှိ သက်သေခံအမှတ် (ဂ) (ဃ) နှင့် (င) စာချုပ် ၃ စောင်ကို လေ့လာသုံးသပ်ပါက အိမ်နှင့်မြေကို အပေါင်ပြုလုပ်၍ အတိုးဖြင့်ငွေချေးခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိနိုင်ကြောင်း၊ မေတ္တာဖြင့်အခမဲ့နေထိုင်ခွင့်ပြုခြင်းခံရသူများသည် နေထိုင်သည့်အိမ်၏ အိမ်ခွန်နှင့် မြေခွန်များကို ပေးဆောင်ရန်တာဝန်မရှိကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုတို့သည် အချင်းဖြစ်အိမ်ပေါ်မှ ဖယ်ရှားပေးခဲ့ရသည့် ၁၉၉၉ ခုနှစ်အထိ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်၏အခွန်အရပ်ရပ်ကို ပေးဆောင်လျက်နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ အငြင်းမပွားကြောင်း၊ အကယ်၍ သက်သေခံ (င) စာချုပ်ပါ သဘောတူညီချက်အရ အယူခံတရားလိုတို့နေထိုင်ခြင်းမှာ ၇-၁၀-၅၈ ရက်နေ့ စေ့ရောက်သည်နှင့် ရပ်စဲသည်ဟု ကောက်ယူပါက ယင်းနေ့နောက်ပိုင်းတွင် အယူခံတရားလိုမိသားစုအား အယူခံတရားပြိုင်က မေတ္တာဖြင့်အခမဲ့စတင်နေထိုင်ခွင့်ပြုကြောင်း၊ အခွန်အခများကိုလည်း အယူခံတရားလိုတို့က ပေးဆောင်ရန်တာဝန်မထားကြောင်း၊ တိကျခိုင်မာသော သက်သေအထောက်အထားများကို အယူခံတရားပြိုင်ဘက်မှ လုံးဝတင်ပြထားခြင်းမရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ၇-၁၀-၅၈ ရက်နေ့နောက်ပိုင်းတွင် အယူခံတရားလိုသည် အယူခံတရားပြိုင်၏ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အခမဲ့နေထိုင်

၂၀၀၁
ဒေါ်တီတီ
နှင့်
ဦးကြူ

ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ပြန်လည်ရွေးနုတ်ခွင့်ကို စွဲကိုင်၍ အယူခံတရားပြိုင်အား ဆန့်ကျင်နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း၊ ကောက်ယူသုံးသပ်နိုင်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုသည် အချင်းဖြစ်အိမ်တည်ရာမြေတွင် ပြန်လည် ရွေးနှုတ်ခွင့်အရ နေထိုင်ခြင်းနှင့် မူလရုံးတရားလိုအား ဆန့်ကျင် နေထိုင်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သဖြင့် မူလရုံးတရားလိုစွဲဆိုသည့် အမှုမှာ အမှုစွဲဆိုပုံမှားယွင်းလျက်ရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေက တရားလိုပြသက်သေများ ဖြစ်ကြသော(လိပြ-၂)ဦးလှကြည်နှင့် (လိပြ-၁) ဦးလှတင်တို့၏ထွက်ချက် များက မူလရုံးတရားလို ဦးကြူ၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ်ဒေါ်နှင်းအေး ၏ထွက်ချက်ကို ထောက်ခံထွက်ဆိုထားကြောင်း၊ မူလရုံးတရားပြိုင် ဒေါ်တီတီသည် အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့်မြေတွင် ဦးကြူ၏အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ၁၀-၇-၅၈ ရက်နေ့နှင့် ယင်းနေ့နောက်ပိုင်းတွင် အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခွင့် ပေးခဲ့ခြင်းသည် ရပ်စဲသွားခြင်းမရှိကြောင်း၊ မူလရုံးတရားပြိုင်ဒေါ်တီတီ သည် အေးချမ်းစွာ ထွက်ခွာဖယ်ရှားပေးခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်းမှာလည်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားကြောင်း၊ ကာလစည်းကမ်းသတ်ပြဿနာကို ထုတ်နုတ် ထားခြင်းမရှိ၍ ဤအထူးအယူခံမှုတွင် စဉ်းစားသုံးသပ်ရန်အကြောင်း မရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

မူလရုံးတရားလိုဦးကြူက မော်လမြိုင်မြို့၊ အုပ်စုအမှတ် ၁၃၊ အောက်ကျင်းရပ်၊ အကွက်အမှတ် ၃/ အောက်ကျင်း၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၂၀ (ဃ)၊ ဧရိယာ . ၀၃၂ ဧကရှိမြေကွက်နှင့်ယင်းမြေကွက်ပေါ်ရှိ အမှတ် ၂၀ (က) မြောက်၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းဟုခေါ်တွင်သည့်အိမ်ကို မှတ်ပုံတင်အရောင်းအဝယ်စာချုပ်အမှတ် ၅၁၅/၅၆ အရ ၃၀-၁၀-၅၆ ရက်နေ့တွင် ရောင်းသူဒေါ်အက်စ်မူရှူးဝါးမား (ခ) ဒေါ်စိန်မနှင့် သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်တီတီ၊ သားဖြစ်သူဦးကျော်တို့ထံမှ ဝယ်ယူ၍ လက်ရောက်ရယူလက်ရှိထားခဲ့ကြောင်း၊ ရောင်းသူဒေါ်အက်စ်မူရှူး ဝါးမား (ခ) ဒေါ်စိန်မတို့မိသားစုက အချင်းဖြစ်မြေပေါ်ရှိအိမ်တွင် ၎င်းတို့မိသားစုအား နေထိုင်ခွင့်ပေးထားရန်နှင့် တရားလိုအလိုရှိသည့် အခါတွင် ဖယ်ရှားထွက်ခွာပေးပါမည်ဟု ခွင့်တောင်းခံ၍ နေခွင့်ပြုခဲ့

ကြောင်း၊ ဒေါ်အက်စ်မူရူးဝါးမား (ခ) ဒေါ်စိန်မ ကွယ်လွန်ပြီးနောက်
၎င်း၏သားဖြစ်သူ ဦးကျော်သည်လည်းအခြားသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်
သဖြင့် တရားပြိုင် ဒေါ်တီတီ တစ်ဦးသာ အချင်းဖြစ်နေအိမ်နှင့်
မြေကွက်တွင် အခမဲ့သက်သက်နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင်
တရားလိုကအငှားဂရန် အသစ်လဲလှယ်ရရှိခဲ့သော အငှားဂရန်မြေကွက်
ကို ဂရန်ရရှိရန်အတွက် တရားပြိုင်ကလျှောက်ထား၍ တရားလို၏
ပိုင်ဆိုင်မှုကို ထိပါးနှောင့်ယှက်လာသဖြင့် ၎င်းအားအခမဲ့နေထိုင်ခွင့်
ပြုထားခြင်းကို ရုပ်သိမ်း၍ ဖယ်ရှားပေးရန် တောင်းဆိုသော်လည်း
ထွက်ခွာသွားခြင်းမရှိ၍ ယခုအမှုကို စွဲဆိုရခြင်းဖြစ်ကြောင်း အဆိုပြု
ဖော်ပြသည်။

မူလရုံးတရားပြိုင်ဒေါ်တီတီက ၎င်း၏မိခင်ဖြစ်သူရှိစဉ်ကပင်
အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို ရောင်းပေါင်ပြုလုပ်၍ ငွေချေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊
တရားလိုက အရောင်းစာချုပ်ပြုလုပ်ပေးမှ ငွေချေးမည်ဟုပြောသဖြင့်
အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို ဟန်ဆောင်စာချုပ်
အဖြစ် ပြုလုပ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုထံမှ ငွေချေးယူစဉ်
အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို အပေါင်ပစ္စည်းထား၍ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘော
တူကတိစာချုပ်များ ချုပ်ဆိုခဲ့ကြကြောင်း၊ တရားပြိုင်က သဘောတူ
ကတိစာချုပ်ပါ စည်းကမ်းချက်များအတိုင်း တိုးရင်းငွေများပေးဆပ်၍
အပေါင်ပြန်လည်ရွေးနှုတ်ခဲ့သော်လည်း တရားလိုက လက်မခံခဲ့
ကြောင်း၊ တရားလိုသည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်တို့ကို မည်သည့်အခါ
ကမျှ လက်ဝယ်ရရှိခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း၊ တရားပြိုင်မိသားစုသည် အချင်း
ဖြစ်အိမ်နှင့်မြေပေါ်တွင် တရားလို၏အခမဲ့ခွင့်ပြု ချက်အရ နေထိုင်
ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ဖော်ပြချေပသည်။

မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး (မော်လမြိုင်ခရိုင်) က အမှုတွင် နှစ်ဦး
နှစ်ဖက်ပြုလုပ်သော သဘောတူကတိစာချုပ်များ၏ စည်းကမ်းချက်များ
ပါ သတ်မှတ်ကာလများမှာ ကျော်လွန်နေပြီဖြစ်၍ တရားပြိုင်သည်
ပဋိညာဉ်စည်းကမ်းချက်များအရ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူ
(Contractual Licensee) မဟုတ်ကြောင်း၊ သာမန်ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်
နေထိုင်သူ (Bare Licensee) မှသာဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်၍ တရားလို

၂၀၀၁
ဒေါ်တီတီ
နှင့်
ဦးကြူ

သည် တရားပြိုင်အား အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်အပေါ်၌ အခမဲ့ခွင့်ပြုချက် ဖြင့် နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်ဆိုသည်မှာ မှန်ကြောင်း ဖြေဆိုသုံးသပ်၍ တရားလိုစွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီချမှတ်ခဲ့သည်။

တရားရုံးချုပ်က မူလရုံးတရားလို ဦးကြူသည် ဒေါ်တီတီ မိသားစုကို အချင်းဖြစ်နေအိမ်၌ အခမဲ့နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်ဟူသော အဆိုပြုချက်ကို ဒေါ်တီတီတို့က ငြင်းဆိုပြီး ပေါင်နံခြင်းဖြစ်ကြောင်းသာ ဖခင်ကထားထုချေကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ပေါ်တွင် ဦးကြူ၏ အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခြင်းမဟုတ်ဟု ပြန်လည်ရှင်းလင်းထားမှု မရှိကြောင်း၊ ဦးကြူက ဒေါ်တီတီကို အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်တွင် အခမဲ့ ထားကြောင်း၊ ဦးလှတင် (လိုပြ-၁) နှင့် ဦးလှကြည် (လိုပြ-၂) တို့ကို တင်ပြ၍ သက်သေထင်ရှားပြသခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်မူလရုံးက ဦးကြူ သည် ဒေါ်တီတီမိသားစုကို အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ပေါ်တွင် အခမဲ့ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်မှာမှန်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းမှုမရှိဟု သုံးသပ်ကာ မူလရုံး၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အတည်ပြု၍ ဒေါ်တီတီ၏အယူခံမှုကို ပလုပ်ခဲ့သည်။

မော်လမြိုင်မြို့၊ အောက်ကျင်းရပ်ကွက်၊ အကွက်အမှတ် ၃၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၂၀ (ဃ) မြေကွက်နှင့် ယင်းမြေပေါ်ရှိ မြောက်၊ ဗိုလ်ချုပ် လမ်း၊ အမှတ် ၂၉ (အေ) ဟု ခေါ်တွင်သည့်အိမ်ကို ဒေါ်အက်စ်မူရှူး ဝါးမား (ခ) ဒေါ်စိန်မ နှင့် သမီးဒေါ်တီတီ၊ သား ဦးဂျော့တို့က တန်ဖိုး ငွေကျပ် ၃၀၀၀/- ဖြင့် ၃၀-၁၀-၅၆ နေ့က ဦးကြူသို့ ရောင်းချသည့် မော်လမြိုင်မြို့၊ မှတ်ပုံတင်အရောင်းစာချုပ်အမှတ် ၅၁၅/၅၆ ကို သက်သေခံအမှတ် (၁) အရ တင်ပြထားသည်။

ဒေါ်တီတီက သက်သေခံအမှတ် (၁) စာချုပ်ချုပ်ဆိုသည်ကို ငြင်းဆိုခြင်းမပြု။ သို့ရာတွင် တရားလိုထံမှ ငွေချေးရာတွင် အချင်းဖြစ် မြေနှင့်အိမ်ကို အပေါင်ထားပြီး ဟန်ဆောင်အရောင်းစာချုပ်ချုပ်ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ချေပပြီး အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို တရားပြိုင်တို့က ပြန်လည်ဝယ်ယူရန် တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့ သဘောတူကြသည်။ ၃၀-၁၀-၅၆ ရက်စွဲပါ ကတိစာချုပ်၊ ၁-၃-၅၇ ရက်စွဲပါ ကတိစာချုပ်နှင့် ၇-၁၀-၅၇ ရက်စွဲပါ ကတိစာချုပ်များ ချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

မူလရုံးတရားလိုက တရားပြိုင်မိသားစုနှင့် ကတိစာချုပ်များ ချုပ်ဆိုခဲ့သည်ကို ဝန်ခံပြီး ယင်းစာချုပ်များကို သက်သေခံအမှတ် (ဂ) (ဃ) နှင့် (င) တို့အရ တင်ပြသည်။

သက်သေခံအမှတ် (၁) အရောင်းအဝယ်စာချုပ်အရ ကျပ် ၃၀၀၀/-ဖြင့် အရောင်းအဝယ်ပြုခဲ့သည့် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို မူလရုံးတရားပြိုင်မိသားစုက ပြန်လည်ဝယ်ယူမည်ဆိုက တစ်နှစ်အတွင်း ဆိုလျှင် ကျပ် ၃၅၀၀/- ၊ ၆ လအတွင်း ဝယ်ယူမည်ဆိုလျှင် ကျပ် ၃၀၀၀/- နှင့် စာချုပ် ချုပ်သည့်နေ့မှ ၆ လအတွင်း၌ ဝယ်ယူရန် အားထုတ်လျှင် တစ်လလျှင် ၇၅/- နှုန်းဖြင့် လျော့ပေါ့ ရောင်းချရန် ၃၀-၁၀-၅၆ ရက်စွဲပါ သက်သေခံအမှတ် (ဂ) ကတိစာချုပ်အရ သဘောတူ ပဋိညာဉ်ပြုခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

၁-၃-၅၇ ရက်စွဲပါသက်သေခံအမှတ် (ဃ) ကတိစာချုပ်တွင် ပြန်လည်ဝယ်ယူရမည့်တန်ဖိုးကို ၆ လအတွင်းဖြစ်ပါက ကျပ် ၅၀၅၀/- ၊ တစ်နှစ်ကြာမှ ဝယ်ယူမည်ဆိုပါက ကျပ် ၅၈၀၀/- ဟု သတ်မှတ်ထားပြီး ၇-၁၀-၅၇ ရက်စွဲပါ သက်သေခံအမှတ် (ဂ) ကတိစာချုပ်တွင် ၇-၁-၅၈ ရက်နေ့တွင်မှ ပြန်လည်ဝယ်ယူပါက ကျပ် ၇၀၃၉/- ၊ ၇-၄-၅၈ ရက်နေ့တွင်မှ ပြန်လည်ဝယ်ယူပါက ကျပ် ၇၇၂၆/- ၊ ၇-၁၀-၅၈ ရက်နေ့တွင်မှ ပြန်လည်ဝယ်ယူမည်ဆိုပါက ငွေကျပ် ၈၉၀၀/- ဖြင့် ပြန်လည်ရောင်းချရန်ဖြစ်ကြောင်း သဘောတူ ပဋိညာဉ် ပြုလုပ်ခဲ့ကြကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

မူလရုံးတရားလိုနှင့် မူလရုံးတရားပြိုင်မိသားစုတို့သည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်သည့် မှတ်ပုံတင်အရောင်းစာချုပ်သက်သေခံအမှတ် (၁) ကို ချုပ်ဆိုသကဲ့သို့ ယင်းမြေနှင့် အိမ်ကို ရောင်းသူအား ဝယ်သူက ပြန်လည်ရောင်းချရန် သဘောတူသည့် ကတိစာချုပ်များဖြစ်သည့် သက်သေခံအမှတ် (ဂ) (ဃ) နှင့် (င) တို့ကိုလည်း ချုပ်ဆိုခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ သက်သေခံအမှတ် (စ) စာချုပ်သည် အရောင်းစာချုပ်ဖြစ်သလား၊ အပေါင်စာချုပ်ဖြစ်သလားဆိုသည်ကို သေချာစွာ စိစစ်ရမည်ဖြစ်သည်။

စာချုပ်တစ်ခုသည် အရောင်းစာချုပ်ဖြစ်သလား၊ အပေါင်

၂၀၀၁
ဒေါ်တီတီ
နှင့်
ဦးကြူ

စာချုပ်ဖြစ်သလား ဆိုသည့်ပြဿနာနှင့်ပတ်သက်၍ စာချုပ်၌ဖော်ပြထားသောစကားရပ်များအပေါ် သာမန်အားဖြင့် အမှီသဟဲပြုကာ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ရောင်းချကြောင်း အတိအလင်းဖော်ပြထားပါမူ ရောင်းချခြင်းမဟုတ်ဘဲ ပေါင်နှံခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ဆိုလာလျှင် ထိုကဲ့သို့အဆိုပြုသူအပေါ်၌ ယင်းအဆိုပြုချက်ကို ထင်ရှားအောင် ပြသရန် တာဝန်ကျရောက်သည်။

သက်သေခံအမှတ် (၁) စာချုပ်တွင် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို ရောင်းချခြင်းဖြစ်ကြောင်း အတိအလင်းဖော်ပြထားသည်ဖြစ်ရာ ရောင်းချခြင်းမဟုတ် ပေါင်နှံခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရန် အကြောင်းမရှိချေ။ ပေါင်နှံခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားအောင် ဒေါ်တီတီက တင်ပြနိုင်ခြင်းလည်း မရှိပေ။

ရောင်းပေါင်နှင့် ပြန်လည်ရောင်းချပါမည်ဆိုသော စည်းကမ်းချက်နှင့် ရောင်းချခြင်းကို ခွဲခြားရန်လိုသည်။ ရောင်းပေါင်ဆိုသည်မှာ ပစ္စည်းကို အမြင်အားဖြင့်သာရောင်းချခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်တကယ် ရောင်းချခြင်းမဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့်အကျိုးသက်ရောက်မှုမှာ များစွာ ကွာခြားသည်။ ရောင်းပေါင်တွင် သတ်မှတ်ထားသည့် အချိန်အတွင်း အရောင်းစာချုပ်၌ ဖော်ပြထားသည့်ငွေကို ရောင်းသူကမပေးလျှင် ရောင်းချခြင်းသည် အတည်ဖြစ်သော်လည်း ရောင်းသူသည် ပစ္စည်းကို ရွေးနှုတ် ရန် အခွင့်အရေးဆုံးရှုံးခြင်း မရှိသေးပေ။ ပြန်လည် ရောင်းချမည်ဆိုသော စည်းကမ်းချက်နှင့်ရောင်းချခြင်းမှာမူ တကယ်ရောင်းချခြင်း ဖြစ်၍ စာချုပ်တွင်ပါရှိသည့်အချိန်အတွင်း ရောင်းသူက မဝယ်လျှင် ရောင်းသူ အနေဖြင့် ပစ္စည်းကိုဝယ်ရန် အခွင့်အရေးသည် အပြီးအပိုင် ဆုံးရှုံး သွားသည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၈ (ဂ)တွင် စည်းကမ်းချက်ထား၍ ရောင်းချသောပေါင်နှံခြင်းကို ဖော်ပြထားသည်။

စာချုပ်တစ်ခုသည် ရောင်းပေါင်စာချုပ်ဖြစ်သည် သို့မဟုတ် ပြန်လည်ရောင်းချမည်ဆိုသော စည်းကမ်းချက်ပါသည့် အရောင်းစာချုပ်ဖြစ်သည်ဆိုသည်ကို စဉ်းစားရာတွင် စာချုပ်ချုပ်ဆိုသူတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ခန့်မှန်းရန်မလွယ်ကူသဖြင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း

အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၈ (ဂ) ၏ခြွင်းချက်တွင် အရောင်းစာချုပ်၌ ပစ္စည်းဝယ်သူ က ရောင်းသူသို့ ပြန်လည်ရောင်းချမည်ဆိုသည့် စည်းကမ်းချက်မပါရှိ လျှင် ပေါင်နှံခြင်းဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူခြင်း မပြုရကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထား ခြင်းဖြစ်သည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၈ (ဂ) ၏ ခြွင်းချက် အရ အရောင်းစာချုပ်၌ ကန့်သတ်ထားသည့်အချိန်အတွင်း ရောင်းသူ ကဝယ်လျှင် ဝယ်သူက ပြန်ရောင်းရမည် ဆိုသော စည်းကမ်းချက်ကို ထည့်သွင်း ထားမှသာ ရောင်းပေါင်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆနိုင်သည်ဖြစ်ရာ ပစ္စည်းကို ပြန်လည်လွှဲပေးပါမည်ဆိုသော ပဋိညာဉ်ကို အရောင်း စာချုပ်၌ ရေးသွင်းထားခြင်းမရှိဘဲ သီးခြားစာချုပ်တစ်ခုချုပ်ဆိုထားခဲ့ပါမူ ရောင်းပေါင်အဖြစ်သက်သာခွင့် တောင်းဆိုနိုင်ခြင်းမပြုနိုင်ကြောင်း ကိုသိန်း ပါ-၂ နှင့် ဦးသိန်း ပါ-၂ အမှု ^(၁)၊ ဦးနုရမြား ပါ-၂ နှင့် ဦးမြင့်ဆွေ ပါ-၅ အမှု ^(၂) တို့တွင် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သက်သေခံအမှတ် (၁) အရောင်းစာချုပ်တွင် ဝယ်သူက ပြန်လည်ရောင်းချမည်ဆိုသော စည်းကမ်းချက်ကို ထည့်သွင်းဖော်ပြ ထားခြင်းမရှိသဖြင့် ယင်းစာချုပ်ကို အမှန်တကယ်အရောင်းစာချုပ် ဟူ၍သာ ကောက်ယူရမည်ဖြစ်သည်။

ဦးကြူသည် အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့်မြေကို ဒေါ်တီတီတို့ထံမှ သက်သေခံအမှတ် (၁) မှတ်ပုံတင်အရောင်းစာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ အရ ဦးကြူသည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်လာသည်။

သက်သေခံအမှတ် (ဂ) (ဃ) နှင့် (ဇ) ကတိစာချုပ်များတွင် ဖော်ပြထားသည့် သဘောတူညီချက်များအရ ဒေါ်တီတီတို့သည် ကတိ စာချုပ်အသီးသီးပါ ပြန်လည်ဝယ်ယူရန် သတ်မှတ်ပေးထားသည့်ကာလ ကုန်ဆုံးသည်အထိ အချင်းဖြစ်အိမ်တွင် နေထိုင်ခွင့်ရရှိခြင်းသည် ဦးကြူ ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ခွင့်ရရှိခြင်းဖြစ်သည်။

အခွင့်အမိန့်အရနေသူအမျိုးမျိုးရှိရာ စည်းကမ်းချက်ဖြင့်

---

(၁) ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၅၄၁
(၂) ၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၅၉

၂၀၀၁
ဒေါ်တီတီ
နှင့်
ဦးကြူ

နှောင်ဖွဲ့ခြင်းမပြုဘဲ ဥပစာတွင်နေထိုင်ခွင့်ရသူကို အခွင့်အမိန့် သက်သက်အရ နေထိုင်သူ (Bare Licensee) ဟုခေါ်သည်။ ခွင့်ပြုသူ နှင့်အခွင့်အမိန့်အရနေသူတို့ သဘောတူညီကြသည့် စည်းကမ်းချက်များ အရ ဥပစာတွင် နေထိုင်ခွင့်ရသူကို ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်အမိန့်နှင့်နေသူ (Contractual Licensee) ဟုခေါ်သည်။

အခွင့်အမိန့်သက်သက်အရနေသူနှင့် ပဋိညာဉ်အရအခွင့် အမိန့်နှင့်နေသူတို့၏ ခြားနားချက်မှာ အခွင့်အမိန့်သက်သက်အရနေသူ သည် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်နေထိုင်သည့်ဥပစာတွင် အခွင့်အရေးတစ်စုံတစ်ရာ မရရှိပေ။ မေတ္တာရိထားသည်အခွင့်အမိန့်ကို အချိန်မရွေး ရုပ်သိမ်းနိုင် သည်။ ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်အမိန့်နှင့်နေသူကို ခွင့်ပြုသူနှင့် အခွင့်အမိန့် အရနေသူတို့ သဘောတူညီကြသည့်စည်းကမ်းချက်များနှင့်အညီသာ ရုပ်သိမ်းခွင့်ရှိသည်။

ဒေါ်တီတီတို့သည် ၎င်းတို့ရောင်းချထားသည့် ဥပစာကို ပြန်လည်ဝယ်ယူရန် သတ်မှတ်ထားသည့်ကာလ ကုန်ဆုံးသည်အထိ အချင်းဖြစ်နေအိမ်တွင် နေခွင့်ရရှိခြင်းသည် ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်အမိန့် နှင့်နေခွင့်ရရှိခြင်းဖြစ်သည်။

သက်သေခံအမှတ် (c) ကတိစာချုပ်အရ ၇-၁၀-၅၈ နေ့အထိ ဒေါ်တီတီတို့အား ပြန်လည်ဝယ်ယူခွင့်ပြုထားရာ ဒေါ်တီတီတို့သည် ထိုနေ့အထိ အချင်းဖြစ်အိမ်တွင် ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်အမိန့်နှင့် နေထိုင် ခွင့်ရရှိခဲ့သည်။ ဦးကြူက ဒေါ်တီတီတို့အား ပဋိညာဉ်အရ အခမဲ့နေခွင့်ပြု ထားသည့် ၇-၁၀-၅၈ နေ့နောက်ပိုင်းတွင် ဒေါ်တီတီတို့သည် မည်သည့်ပုံစံဖြင့် အချင်းဖြစ်အိမ်တွင် ဆက်လက်နေထိုင်သည်ကို စိစစ်ရန်လိုပေသည်။

ဦးကြူ၏သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်နှင်းအေးက ဦးကြူ၏ အခွင့်ရ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် အစစ်ခံရာ၌ အောက်ပါအတိုင်းထွက်ဆိုသည်-

“ x x x ဒေါ်စိန်မ မိသားစုသည် သတ်မှတ်ထားသည့်ကာလ အတောအတွင်း အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့်မြေကို ပြန်လည်ဝယ်ယူ ခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့ပါ။ သတ်မှတ်ရက်မကုန်မီ ဒေါ်စိန်မက တရားလို ၏အိမ်သို့လာရောက်ပြီးလျှင် အိမ်နှင့်မြေကို ပြန်ဝယ်ယူရန်

အတွက် ငွေအင်အားမတတ်နိုင်တော့ကြောင်း၊ မိမိမှာလည်း လုတ်တလောပြောင်းရွှေ့ရန် အခက်အခဲရှိကြောင်း၊ မြေကွက် တွင် တရားလိုက အိမ်ဆောက်လုပ်ခြင်း မပြုလုပ်သေးပါက မိမိအားနေထိုင်ခွင့်ပြုထားရန်နှင့် အိမ်နှင့်မြေကို ပြန်လည် အလိုရှိကြောင်း (၁၅) ရက်ခန့် ကြိုတင်၍ အကြောင်းကြား ပါက မိမိတို့ဖယ်ရှားထွက်ခွာသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို၍ ခွင့်ပန်ပါသည်။ တရားလိုကလည်း ဒေါ်စိန်မ၏ ပြောင်းရွှေ့ရန် အခက်အခဲကို သိရှိသည့်အပြင် ဒေါ်စိန်မမှာလည်း ရိုးသား ဖြောင့်မတ်သူဖြစ်သောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ အိမ်နှင့်မြေကို ပြန်လည်၍ အလိုရှိသည့်အခါဖယ်ရှားပေးပါမည်ဟု ဒေါ်စိန်မ ၏ ကတိစကားကို ယုံကြည်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်စိန်မအား အခမဲ့နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်၌ ဦးဖန်နှင့် ဦးလှကြည်တို့ ရှိနေကြပါသည်။”

ဦးလှတင် (လိပြ-၁) က တရားပြိုင်၏အိမ်နှင့်မြေကို ဦးကြူ ဝယ်လိုက်သည်ကိုသိကြောင်း၊ အိမ်နှင့်မြေဝယ်ပြီးနောက် ဦးကြူက မော်တော်ကားရုံတစ်ခုဆောက်လုပ်ကြောင်း၊ တရားပြိုင်၏အိမ်နှင့်မြေ ကို ဝယ်ယူပြီးနောက် ၂ နှစ်ခန့်အကြာတွင် တရားပြိုင်၏မိခင်ဒေါ်စိန်မ က ဦးကြူထံလာရောက်ပြီး မိမိပြောင်းရွှေ့ရန် အခက်အခဲရှိသဖြင့် ၎င်း အိမ်တွင် မိမိအားဆက်လက်၍ အခမဲ့နေခွင့်ပြုရန် ပြောဆိုကြောင်း၊ ဦးကြူကလည်း ၎င်း၏ရှေ့တွင် ခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း ထောက်ခံထွက်ဆို သည်။

ဦးလှကြည် (လိပြ-၂) က တရားပြိုင်သည် အချင်းဖြစ်အိမ်တွင် အခမဲ့နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းထွက်ဆိုသည်။

အဆိုပါသက်သေခံအထောက်အထားများအရ မူလရုံးနှင့် ပထမအယူခံရုံးဖြစ်သောတရားရုံးချုပ်တို့က ဦးကြူသည် ဒေါ်တီတီတို့ အား အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်တွင် အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ ကြောင်း တစ်သဘောတည်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ကြသည်။

ဒေါ်တီတီသည် အချင်းဖြစ်အိမ်တွင်နေစဉ် မိတာခ၊ မြေခွန် များ ထမ်းဆောင်ရုံဖြင့် အခွင့်အမိန့်ဖြင့် နေထိုင်ခြင်းမဟုတ်ဟု မဆိုနိုင်

၂၀၀၁
ဒေါ်တီတီ
နှင့်
ဦးကြူ

ပေ။

အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူဆိုသည်မှာ ခွင့်ပြုသူ၏ခွင့်ပြုချက် အရ ဥပစာတွင် နေထိုင်ခွင့်ရသူကိုခေါ်သည်။ အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင် သူသည် ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သည့်ဥပစာတွင် အကျိုးခံစားခွင့် တစ်စုံ တစ်ရာမရရှိပေ။ ရောင်းချခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်း၊ အငှားချထားခြင်းတို့တွင် ဝယ်ယူသူ၊ အပေါင်ခံသူနှင့် ငှားယူသူတို့သည် ရောင်းချသည့်ပစ္စည်း ပေါင်နှံသည့်ပစ္စည်းအငှားချထားသည့်ပစ္စည်းတွင် အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့် ကိုရရှိသည်။

အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူသည် ခွင့်ပြုချက်အရနေထိုင်စဉ် လျှပ်စစ်မီတာခ၊ စည်ပင်သာယာအခွန်အခများကို ပေးဆောင်ရုံမျှဖြင့် အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သည့်ဥပစာတွင် အကျိုးခံစားခွင့်ရရှိမည် မဟုတ်ပေ။ အကျိုးခံစားခွင့် မရှိပါက အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူအဖြစ် မှ ပြောင်းလဲသွားရန် အကြောင်းမရှိချေ။

အကြောင်းခြင်းရာနှင့်ပတ်သက်၍ ပထမအယူခံရုံး၏ ဆုံးဖြတ် ချက်ကို သက်သေအထောက်အထား လုံးဝမရှိမှသာ ဒုတိယအယူခံရုံး သည် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခွင့်ရှိသည်။ ပထမအယူခံရုံး၏ အကြောင်း ခြင်းရာဆုံးဖြတ်ချက်သည် သက်သေအထောက်အထားရှိနေလျှင် ထိုဆုံးဖြတ်ချက်မှာ စိတ်ကျေနပ်ဖွယ် မရှိလင့်ကစား ပယ်ဖျက်ခြင်းမပြု နိုင်ပေ။ အခွင့်အမိန့်နှင့်ထား မထားဆိုသည့်ဆုံးဖြတ်ချက်သည် အကြောင်းခြင်းရာနှင့် စပ်လျဉ်းသည့်ဆုံးဖြတ်ချက်သာဖြစ်သည်။ ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်သည် အထောက်အထားလုံးဝမရှိသည့် ဆုံးဖြတ်ချက် မဟုတ်လျှင် ဒုတိယအယူခံရုံးအနေဖြင့် ပထမအယူခံရုံး၏အဆိုပါ ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ အယူအဆ ကွဲလွဲကာမျှဖြင့် ပြင်ရမည်ဟုဆိုလျှင် ဆုံးဖြတ်ချက်အမျိုးမျိုးဖြစ်ပေါ်ရန် သာရှိပေသည်။

ပထမအယူခံရုံးဖြစ်သောတရားရုံးချုပ်က ဒေါ်တီတီတို့သည် အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် ဦးကြူ၏ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ရာ၌ အထောက်အထားမဲ့မဟုတ်သောကြောင့် တရားရုံးချုပ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန်သင့်မည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ပြင်မူလရုံးနှင့် ပထမအယူခံရုံးတို့က အကြောင်းခြင်းရာ ပေါ်တွင် တစ်သဘောတည်းချမှတ်ထားသောဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်၍ ဤအထူးအယူခံခုံရုံးအနေဖြင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမရှိ ချေ။

ထို့ကြောင့် ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်းဖြေဆိုလိုက်သည်-

“ မူလရုံးတရားလိုက မူလရုံးတရားပြိုင်အား အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်၌ အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခွင့်ပေးခဲ့ခြင်းသည် သက်သေခံ အမှတ် (င) သဘောတူညီချက် ကတိစာချုပ်ပါ ပြန်လည်ဝယ်ယူရန် အတွက် သတ်မှတ်ပေးထားသောကာလစေ့ရောက်သည့် ၁၀-၇-၅၈ ရက်နေ့နှင့် ယင်းနောက်ပိုင်းတွင် ဆက်လက်၍ခွင့်ပြုချက်ပေးခြင်း ကြောင့် ရပ်စဲသွားခြင်းမရှိကြောင်း”

အထူးအယူခံမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေစရိတ် ကျပ် ၃၀၀၀/ သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးမြင့်သိန်း နှင့်
ဦးချစ်လွင် တို့ရှေ့တွင်

ဦးတင်လတ် (ခ) ဦးစိုင်းလတ် ပါ ၂

နှင့်

ဦးကျော်ငြိမ်း*

ကုန်အမှတ်တံဆိပ်၏အဓိပ္ပါယ်၊ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကို အသုံးပြုခြင်းဖြင့်
တံဆိပ်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် သို့မဟုတ် အခွင့်အရေး
ရရှိနိုင်ခြင်း၊ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကို အတုပြုလုပ်ခြင်း မြောက်ရန်
လိုအပ်သည့်အချက်၊ ကုန်အမှတ်တံဆိပ် အတုပြုလုပ်ခြင်းကို
တားမြစ်ရန်အတွက် ယာယီတားဝရမ်းထုတ်ပေးသင့်-မသင့်
စဉ်းစားရမည့်အချက်များ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူ၏ ထုတ်လုပ်
သော ကုန်စည်ဖြစ်ကြောင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ အရောင်းအဝယ်
ကုန်စည်ဖြစ်ကြောင်းကိုသော်လည်းကောင်း ဖော်ပြရန် အသုံးပြုသော
အမှတ်အသားကို ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ဟုခေါ်သည်။ ရာဇသတ်ကြီး
ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၈ ကို ကြည့်ပါ။

---

* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၂၃။
+ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၂၉ တွင်ချမှတ်သော ၃၀-၁၂-၉၉
ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို မကျေနပ်၍ အထူးအယူခံမှု။

ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ဟူသည့် ဈေးကွက်တွင် ရောင်းချသော ကုန်စည်များကို အခြားအလားတူ ကုန်စည်များနှင့် ခွဲခြားနိုင်ရန် လည်းကောင်း၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်သော ပိုင်ရှင်နှင့်ဆက်စပ်မိစေရန် လည်းကောင်း ထိုရောင်းသော ကုန်စည်များအတွက် အသုံးပြုသည့် သို့မဟုတ် ကုန်စည်များအပေါ်တွင် ကပ်ထားသော သင်္ကေတ၊ အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သည်။ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်က ပုံအမှတ် (device)၊ အမှတ်တံဆိပ် (brand)၊ ခေါင်းစီး (heading) အစရှိသည်များ၊ ၎င်းတို့အား စုပေါင်းထားချက်များ ပါဝင်သည်။

၂၀၀၁
ဦးတင်လတ် (ခ)
ဦးစိုင်းလတ်
ပါ ၂
နှင့်
ဦးကျော်ငြိမ်း

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကုန်အမှတ်တံဆိပ် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိပေ။ သို့ရာတွင် အသုံးပြုခြင်းဖြင့် တံဆိပ်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် သို့မဟုတ် အခွင့်အရေး ရရှိနိုင်သည်။ ဦးကျော် နှင့် ဦးဘအေး အမှု^(၁) ကို ကြည့်ပါ။

တရားလိုတို့သည် တောင်ကြီးမောက်မယ်ဘူး ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကို ၁၉၉၄ ခုနှစ်မှစ၍ အသုံးပြုခဲ့သဖြင့် ထိုကုန်အမှတ်တံဆိပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မူပိုင်ခွင့်ကို ၁၉၉၄ ခုနှစ်ကစ၍ ရရှိသည်ဟုဆိုနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားပြိုင်သည် တောင်ကြီးမောက်မယ် ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကို တုပ၍ ရောင်းချခွင့်မရှိပေ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အတုပြုလုပ်သည်ဆိုရာတွင် အရာဝတ္ထု၏ ပုံသဏ္ဍာန် ထပ်တူထပ်မျှတူရန်မလို၊ မှားလောက်အောင် ဆင်တူယိုးမှားဖြစ်လျှင် လုံလောက်အကျုံးဝင်သည်ဟု ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၈ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

တုပမှုဖြစ်စေရန်အတွက် တံဆိပ်အစစ်နှင့် အတုသည် အသေးစိတ် အချက်အလက်အားလုံး ထပ်တူ တူညီရန်မလို၊ အဆိုပါတံဆိပ်နှစ်ခု တူနေခြင်းသည် အချင်းဖြစ်ကုန်ပစ္စည်းများကို ရောင်းချရန် ရည်စူး

၂၀၀၁
ဦးတင်လတ် (ခ)
ဦးစိုင်းလတ်
ပါ ၂
နှင့်
ဦးကျော်ငြိမ်း

သော လူများအား လှည့်ဖြားရန် စီမံပြုလုပ်ထားသည်ဟု သဘောရရှိ
လျှင် တုပမှုဖြစ်ရန် ဥပဒေအရလုံလောက်ကြောင်း ဂေါ်ရွှမ်းဆွတ် နှင့်
အီးစီမဒါး ဘရားသား(စ်) အမှု^(၇) တွင် ပြဆိုထားသည်။

ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကို အတုပြုလုပ်ရာ၌ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်
အချင်းချင်းသည် ထပ်တူထပ်မျှ တူညီရန်မလို၊ အမှတ်တံဆိပ်နှစ်ခုကို
ယှဉ်၍ ကြည့်ရှုလျှင် အနည်းငယ်ကွဲပြားချက်များရှိသော်လည်း တစ်ခု
နှင့်တစ်ခု ဆင်တူရိုးမှားဖြစ်လောက်အောင် ဆင်တူမှုရှိလျှင် အတုပြုလုပ်
ခြင်း မြောက်သည်။ ဦးမောင်မောင် (ခ) အလီဘိုင် နှင့် ဒေါ်ခင်သန်းမြင့်
အမှု^(၈) ကို ကြည့်ပါ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားလိုစွဲဆိုသော အမှုသည် အခြေအမြစ်
ရှိပါက ထာဝရတားဝရမ်း မထုတ်ပေးမီ အမှုအတောအတွင်း ယာယီ
တားဝရမ်းကို ထုတ်ပေးသည့်သာဓက ရှိသည်။ ယာယီတားဝရမ်း
ထုတ်ပေးသင့်-မသင့် စဉ်းစားရာ၌ မူပိုင်တံဆိပ်ကိစ္စ၊ ဆင်တူယိုးမှား
တုပခြင်းတို့ကို ကြိုတင်၍ ဆုံးဖြတ်ရန်မလိုအပ်ပေ။ တရားလိုစွဲဆိုသည့်
အမှုသည် အခြေအမြစ်ရှိ-မရှိကိုသာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ရန် လိုပေသည်။

ယခုအမှုတွင် တရားပြိုင်သည် ဆင်တူယိုးမှား ကုန်အမှတ်
တံဆိပ်ဖြင့် တရားလို၏ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကို တုပပြီး ဆေးသနပ်ခါး
များ ထုတ်လုပ်ရောင်းချနေသည်ဟု အမြင်အားဖြင့် ယူဆနိုင်အောင်
တရားပြိုင်အသုံးပြုသည့် ဆေးညွှန်းစာရွက်၊ ဆေးသနပ်ခါးထည့်၍
ရောင်းချသော ဂျပံဘူးပါကုန်အမှတ်တံဆိပ် ပလစ်စတစ်ဘူးတို့ကို
တရားလိုအသုံးပြုသည့် ပစ္စည်းများနှင့် နှိုင်းယှဉ်တင်ပြထားသည်ဖြစ်ရာ
တရားလိုတို့ စွဲဆိုသောအမှုသည် အခြေအမြစ်ရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်၍
ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ပေးသင့်ပေသည်။

- အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးမင်းလွင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးဇော်မြင့်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၇ တွင် ဦးစင်လတ် (ခ) ဦးစိုင်းလတ်နှင့် ဒေါ်တင်တင်ဝင်း (ခ) ဒေါ်ဝင်းတို့က ဦးကျော်ငြိမ်းအပေါ် တရားလိုများ၏ အသားနုချော အထူးဆေးသနပ်ခါး ထုတ်လုပ်ရောင်းချလျက်ရှိသော “တောင်ကြီး မောက်မယ်” မှတ်ပုံတင်ကုန်တံဆိပ် အမှတ်အသားနှင့် ထပ်တူယိုးမှား “ရှမ်းမောင်မယ်” ကုန်အမှတ်တံဆိပ် အမှတ်အသားဖြင့် တရားပြိုင်က အထူးအသားချောဆေးသနပ်ခါး ထုတ်လုပ်ရောင်းချလာကြောင်း အဆို ပြု၍ တရားပြိုင်အား ယင်း “ရှမ်းမောင်မယ်” ကုန်တံဆိပ်အမှတ်အသား ကို ဆက်လက်သုံးစွဲခြင်း မပြုစေရန် သီးခြားသက်သာခွင့်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ အရ ထာဝရတားဝရမ်းထုတ်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ အမှုအတော အတွင်း ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၃၉၊ နည်းဥပဒေ ၁ အရ ယာယီတားမြစ်မိန့်ထုတ်ဆင့်ကြောင်း ၁၁-၃-၉၉ နေ့တွင် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ အဆိုပါအမိန့်ကို ဦးကျော်ငြိမ်းက မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်၊ တရားမအထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၂၉/၉၉ တွင် အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ရာ တရားရုံးချုပ်က အထွေထွေအယူခံမှုကို ခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံး၏ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၃၉၊ နည်းဥပဒေ ၁ အရ ယာယီတားမြစ်မိန့် ထုတ်ဆင့်ခြင်းထားခြင်းကို ပယ်ဖျက်လိုက် သည်။ ဦးစင်လတ် (ခ) ဦးစိုင်းလတ်တို့က တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်ကို ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့်အခါ တရားရုံးချုပ်အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာ များကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန်အတွက် အထူးအယူခံ ဝင်ခွင့် ပြုခဲ့သည်-

၂၀၀၁
 ဦးစင်လတ် (ခ)
 ဦးစိုင်းလတ်
 ပါ ၂
 နှင့်
 ဦးကျော်ငြိမ်း

“(၁) ကုန်အမှတ်တံဆိပ် သုံးစွဲခြင်းကို ထာဝရတားမြစ်မိန့် ထုတ်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသောအမှုမျိုးတွင် ယာယီတားမြစ် မိန့် ထုတ်ဆင့်ရန် ငြင်းပယ်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်မှုရှိ-မရှိ၊

၂၀၀၁
ဦးတင်လတ် (ခ)
ဦးစိုင်းလတ်
ပါ ၂
နှင့်
ဦးကျော်ငြိမ်း

(၂) ကုန်အမှတ်တံဆိပ် သုံးစွဲခြင်းကို ထာဝရတားမြစ်မိန့် ထုတ်ပေးစေလိုမှုဖြင့် စွဲဆိုသော အမှုမျိုးတွင် ယာယီ တားမြစ်မိန့် ထုတ်ပေးခြင်းသည် ထာဝရတားမြစ်မိန့် လျှောက်ထားသော အမှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကြိုတင်ဆုံးဖြတ် ရာရောက်-မရောက်၊

(၃) ထာဝရတားမြစ်မိန့် လျှောက်ထားသည့် ကုန်အမှတ် တံဆိပ်ဖြင့် ကုန်ပစ္စည်းထုတ်လုပ် ရောင်းချမှုကို ယာယီ တားမြစ်သည့်အမိန့် မထုတ်ဆင့်ဘဲထားပါက အလားတူ ကုန်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်မှုကြောင့် ကုန်တံဆိပ်မူပိုင်ခွင့်ရသူ ပထမလူတွင် ကုစားမရလောက်အောင် နစ်နာဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်ရန် အကြောင်းရှိ-မရှိ။

အယူခံတရားလိုတို့၏ ရှေ့နေက အယူခံတရားပြိုင်သည် အယူခံတရားလိုများ ထုတ်လုပ်ရောင်းချလျက်ရှိသည့် ကုန်ပစ္စည်းနှင့် မျိုးတူသနပ်ခါးများကို အယူခံတရားလိုတို့ သုံးစွဲလျက်ရှိသော ကုန် အမှတ်တံဆိပ်နှင့် ဆင်တူယိုးမှားတံဆိပ်ဖြင့် ရောင်းချလျက်ရှိသည်မှာ မြင်သာကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ရာ အယူခံတရားလိုတို့မှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆုံးရှုံး နစ်နာလျက်ရှိကြောင်း၊ ဆုံးရှုံးနစ်နာမှု အတိုင်းအတာကို အယူခံ တရားလိုတို့က တိတိကျကျ ထုတ်ဖော်တင်ပြနိုင်စွမ်း မရှိကြောင်း၊ ဤ အခြေအနေတွင် အယူခံတရားလိုတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ကာကွယ်ရန် အလို့ငှာ ယာယီတားဝရမ်းထုတ်ဆင့်ကာ အယူခံတရားပြိုင်အား ဆင်တူ ယိုးမှားဖြစ်သည့် ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကို အသုံးမပြုရန်၊ တားမြစ်ရန် အရေးတကြီးလိုအပ်ကြောင်း၊ “တောင်ကြီးမောက်မယ်” ကုန်အမှတ် တံဆိပ်ကို ၁၉၉၄ ခုနှစ်မှစ၍ အသုံးပြုခဲ့သည်ဆိုသော အချက်ကို လည်းကောင်း၊ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် မြဝတီရုပ်မြင်သံကြားတို့တွင် ငွေကြေးအကုန်အကျခံ ကြော်ငြာဆောင်ရွက်ရာမှ မြန်မာပြည်တစ်ဝန်း လုံး၌ အထူးအောင်မြင် ကျော်ကြားလျက်ရှိသည့် အချက်ကို

ဦးတင်လတ် (ခ)

ဦးစိုင်းလတ်

ပါ ၂

နှင့်

ဦးကျော်ငြိမ်း

လည်းကောင်း တရားရုံးချုပ်က လက်ခံကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်သည် ၁၉၉၄ ခုနှစ်နောက်ပိုင်းတွင်မှ အချင်းဖြစ် ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကို အသုံးပြုခဲ့သည်မှာ အမှုတွင် အငြင်းမပွားသော အချက်ဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုများသည် ၁၉၉၄ ခုနှစ်မှစ၍ ကုန်အမှတ်တံဆိပ် သုံးစွဲခြင်းဖြင့် မူပိုင်ခွင့်ရရှိသည်ဖြစ်၍ ဦးကျော်ငြိမ်းသည် “တောင်ကြီးမောက်မယ်” တံဆိပ်ကို တုပခွင့်မရှိသည်မှာ တည်ဆဲဥပဒေဖြစ်ကြောင်း၊ ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်သည့်ကိစ္စများ၌ နှစ်ဖက်သောအမှုသည် နှစ်ဦးအနက် တစ်ဖက်ဖက်ကို အနည်းနှင့်အများ ထိခိုက်စေသည်မှာ မြင်သာသောအချက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ပေးပါက သူတစ်ပါး၏ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်အား တုပရောင်းချခြင်းကို လက်ပိုက်ကြည့်နေရာရောက်ကြောင်း၊ တစ်နည်းအားဖြင့် အားပေးရာရောက်ကြောင်း၊ တရားလိုစွဲဆိုသောအမှု အခြေအမြစ်ရှိပါက ထာဝရတားဝရမ်း မထုတ်ပေးမီ အမှုအတောအတွင်း ယာယီတားဝရမ်းကို ထုတ်ပေးလေ့ရှိကြောင်း၊ သို့မှသာလျှင် တရားလို နစ်နာမှုမရှိစေရန် အပြည့်အဝ အကာအကွယ်ပေးနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကုန်အမှတ်တံဆိပ် တုပသုံးစွဲခြင်းကို တားမြစ်ရန် ထာဝရတားဝရမ်း ထုတ်ပေးစေလိုမှုတွင် ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ပေးခြင်းသည် စွဲဆိုသောအမှုကို ကြိုတင်ဆုံးဖြတ်ရာ၊ စကားဦးသန်းရာ ရောက်သည်ဟူသော ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိကြောင်း ထုံးသာကေလည်းမရှိကြောင်း၊ ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ပေးရန်အဆင့်တွင် တံဆိပ်မူပိုင်ကိစ္စ ဆင်တူယိုးမှားတို့ကို ကြိုတင်၍ ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ရန် မလိုကြောင်း၊ တိုင်းတရားရုံးက တရားလိုများ ထံမှ အာမခံငွေ ကျပ်တစ်သိန်း တောင်းထားပါသဖြင့် အမှုကို အပြီးသတ်ဆုံးဖြတ်သည့်အခါ တရားပြိုင်အနိုင်ရပါက ၎င်းအား နစ်နာကြေးပေးမည်ဖြစ်ရာ တရားပြိုင်အပေါ် ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ခြင်းဖြင့် ဦးကျော်ငြိမ်းအနေဖြင့် ပြုပြင်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ထိခိုက် နစ်နာမှု မရှိနိုင်ကြောင်း ယုံမှားဖွယ်မရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ဦးတင်လတ် (ခ)

ဦးစိုင်းလတ်

ပါ ၂

နှင့်

ဦးကျော်ငြိမ်း

အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေက ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကို ဆင်တူ
 ယိုးမှား တုပသည်ဟု အဆိုပြု၍ စွဲဆိုသောအမှုတိုင်းတွင် အမှုမပြီး
 ပြတ်မိစပ်ကြား ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ရမည်ဟု ဥပဒေအရ ပုံသေ
 သတ်မှတ်ထားခြင်း မရှိကြောင်း၊ အမှုတွင်ဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေ
 အနေအရ အငြင်းပွားသည့်ပစ္စည်း ပျက်စီးယိုယွင်းမည် သို့မဟုတ်
 ဖျက်ဆီးခံရမည် သို့မဟုတ် လွှဲပြောင်းပေးခြင်းခံရမည် သို့မဟုတ် ယာယီ
 တားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်မပေးလျှင် လျှောက်ထားသူတွင် ငွေကြေးဖြင့်
 ထေ၍မရသည့် ဆုံးရှုံးမှုကို ခံစားရမည့်အခြေအနေတွင် ရှိသောအခါ
 မှ ဥပဒေနှင့်အညီ ယာယီတားမြစ်မိန့်ကို ထုတ်ဆင့်ပေးနိုင်ကြောင်း၊
 ထိုသို့အခြေအနေမျိုး မရှိဘဲ ယာယီတားဝရမ်းကို လွယ်လွယ်နှင့်
 ထုတ်ပေးခဲ့ပါက ဈေးကွက်အတွင်း မျိုးတူပစ္စည်းတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာ
 လျှင် ၎င်းတို့၏ပစ္စည်းကို ဆင်တူယိုးမှား တုပပါသည်ဟု အဆိုပြုကာ
 မူလထုတ်လုပ်သူက အမှုစွဲဆိုပြီး ယာယီတားဝရမ်း ရယူခြင်းဖြင့်
 ဈေးကွက်အတွင်း ၎င်း၏ပစ္စည်းနှင့်အပြိုင် ထုတ်လုပ်ရောင်းချမည့်
 မျိုးတူပစ္စည်း မပေါ်ပေါက်လာစေဘဲ ဈေးကွက်ကို တစ်ဦးတည်း
 လက်ဝါးကြီးအုပ် အပိုင်စီးသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယာယီတားဝရမ်း
 ထုတ်ဆင့်ခြင်းသည် အမှုအဖြစ်အပျက် အကြောင်းခြင်းရာများအရ
 တရားမျှတမှုနှင့်အညီ ပေးသင့်မှပေးရသော အခွင့်အရေးမျိုး ဖြစ်
 ကြောင်း၊ ဥပဒေအရ မပေးမနေရသော အမိန့်မျိုးမဟုတ်ကြောင်း၊ အမှု
 တွင်ပေါ်ပေါက်ချက်အရ အယူခံတရားလိုများ၏ “တောင်ကြီး
 မောက်မယ်” နှင့် အယူခံတရားပြိုင်၏ “ရှမ်းမောင်မယ်” တို့မှာ အမည်
 အားဖြင့်ပင် သီးခြားစီဖြစ်သည်မှာ ပေါ်လွင်ကြောင်း၊ တောင်ကြီး
 မောက်မယ်တံဆိပ်မှာ ဇာမဏီငှက်ဖြစ်ပြီး ရှမ်းမောင်မယ်မှာ နဂါးတံဆိပ်
 ဖြစ်၍ တံဆိပ်ချင်းမှာလည်း လုံးဝကွဲပြားကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်မှာ
 အယူခံတရားလိုများ၏ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကို တုပထုတ်လုပ်ခြင်း
 မဟုတ်ဘဲ မျိုးတူပစ္စည်းကို သီးခြားအမည်ကွဲပြားသောတံဆိပ်၊ ကိုယ်ပိုင်

ဖော်မြူလာဖြင့် ဈေးကွက်အတွင်း အပြိုင်ရောင်းချခြင်းသာ ပေါ်လွင် လျက်ရှိကြောင်း၊ ကုန်အမှတ်တံဆိပ် သုံးစွဲခြင်းကို ထာဝရတားမြစ်မိန့် ထုတ်ပေးစေလိုမှုဖြင့် စွဲဆိုသော အမှုမျိုးတွင် ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ပေးခြင်း၊ မပေးခြင်းသည် အမှုအဖြစ်အပျက် အကြောင်း ခြင်းရာအပေါ်တွင် မူတည်ပြီး မူလကပင် အတုပြုလုပ်ကြောင်း မြင်သာ ထင်ရှားပါက အမှုမပြီးပြတ်မီ ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ပေးခြင်းမှာ မှန်ကန်မှုတသော်လည်း အမှုအဖြစ်အပျက် အကြောင်းခြင်းရာအရ အမည်နာမအားဖြင့်ပင် ကွဲပြားပါလျက် ဆင်တူယိုးမှားဖြစ်ပါသည်ဟု စွပ်စွဲသော ယခုအမှုမျိုးတွင်မူ ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ပေးခဲ့ပါက ဥပဒေအရ မှန်ကန်မှုတမူရှိမည်မဟုတ်၍ ထိုအမှုမျိုးတွင် ယာယီ တားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ပေးရန် ငြင်းပယ်ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ် သည့် မှန်ကန်မှုတသော သုံးသပ်ချက်ဖြစ်ကြောင်း၊ စီရင်ထုံးများကို လေ့လာကြည့်ပါက အမှုတွဲပေါ်ပေါက်ချက်အရ အတုပြုလုပ်ကြောင်း မြင်သာထင်ရှားပါက အမှုမပြီးမပြတ်မီ ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့် ပေးခြင်းမှာ မှန်ကန်မှုတသော်လည်း အမှုအဖြစ်အပျက် အကြောင်း ခြင်းရာအရ အမည်နာမအားဖြင့်ပင် ကွဲပြားပါလျက် ဆင်တူယိုးမှား ဖြစ်ပါသည်ဟု စွပ်စွဲသော ယခုအမှုမျိုးတွင်မူ ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ပေးခဲ့ပါက ဥပဒေအရ မှန်ကန်မှုတမူရှိမည် မဟုတ်၍ ထိုအမှု မျိုးတွင် ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ပေးရန် ငြင်းပယ်ခြင်းသည် ဥပဒေ နှင့်ညီညွတ်သည့် မှန်ကန်မှုတသော သုံးသပ်ချက်ဖြစ်ကြောင်း၊ စီရင်ထုံး များကို လေ့လာကြည့်ပါက အမှုတွဲပေါ်ပေါက်ချက်အရ အတုပြုလုပ် ကြောင်း မြင်သာထင်ရှားနေပြီး ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်မပေးမှု ကြောင့် တရားလိုတွင် ငွေကြေးဖြင့်ထေ၍မရသည့် ဆုံးရှုံးမှုဖြစ်ပေါ် စေမည်ဆိုမှသာ အမှုအတွင်း တရားလိုတွင် နစ်နာမှုမရှိစေရန် ဥပဒေ နှင့်အညီ ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ပေးလေ့ရှိကြောင်း၊ ငွေကြေးဖြင့် ထေ၍မရသော ဆုံးရှုံးမှုဆိုရာ၌ အတုပြုလုပ်ခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဈေးကွက်အတွင်း မျိုးတူပစ္စည်းကိုသာ သီးခြားအမည်ဖြင့်

၂၀၀၁
 ဦးတင်လတ် (ခ)
 ဦးစိုင်းလတ်
 ပါ ၂
 နှင့်
 ဦးကျော်ငြိမ်း

ဦးတင်လတ် (ခ)

ဦးစိုင်းလတ်

ပါ ၂

နှင့်

ဦးကျော်ငြိမ်း

အပြိုင်ရောင်းချလာခြင်းကို မဆိုလိုကြောင်း၊ ထာဝရတားမြစ်မိန့်
 နေ့လျှောက်ထားသည့် ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ဖြင့် ကုန်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်
 ရောင်းချမှုကို ယာယီတားမြစ်သည့်အမိန့် မထုတ်ဘဲ ထားပါက
 အလားတူကုန်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်မှုကြောင့် ကုန်တံဆိပ် မူပိုင်ခွင့်ရသူ
 ပထမလူတွင် ကုစားမရလောက်အောင် နစ်နာဆုံးရှုံးမှုဖြစ်ရန်မှာ မူလ
 ပိုင်ခွင့်ရသူ၏ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကို အတုပြုလုပ်၍ မူပိုင်ခွင့်ရသူ၏
 ကုန်အမှတ်တံဆိပ်သဖွယ် ရောင်းချသော အမှုမျိုးတွင်သာ ရှိနိုင်ပြီး
 ဆင်တူယိုးမှားဖြစ်ပါသည်ဟု အဆိုပြုခြင်းခံရပြီး အမှန်မှာ သီးခြား
 အမည်၊ ကွဲပြားသော အမှတ်တံဆိပ်ကို တရားဝင်မှတ်ပုံတင်၍ မူပိုင်ခွင့်
 ရယူကာ ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိသော ဤအမှုတွင်မူ ယာယီတားဝရမ်း မထုတ်
 ဆင့်ဘဲ ထားပါက အယူခံတရားလိုတွင် ကုစားမရအောင် နစ်နာဆုံးရှုံးမှု
 ဖြစ်ရန် အကြောင်းမရှိဟူ၍ သုံးသပ်မှသာ ဥပဒေအရ မှန်ကန်မှု
 ရှိကြောင်း၊ သို့မဟုတ်ပါက အမှုကို ကြိုတင်ဆုံးဖြတ်ရာလည်းရောက်၍
 ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှုရှိမည် မဟုတ်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

မူလရုံးတရားလို ဦးတင်လတ် (ခ) ဦးစိုင်းလတ်တို့က အဆိုလွှာ
 နှင့်အတူ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၃၉၊ နည်း ၁၊ ၂၊ ၃ တို့အရ
 တရားပြိုင်အား ၎င်းသုံးစွဲလျက်ရှိသည့် “ရှမ်းမောင်မယ်” ကုန်အမှတ်
 တံဆိပ်ကို သုံးစွဲခြင်းမပြုရန်အတွက် ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ပေးရန်
 ကျမ်းကျိန်လွှာပူးတွဲ၍ လျှောက်ထားသည်။

တရားလိုတို့၏ လျှောက်လွှာနှင့် ကျမ်းကျိန်လွှာတွင် တရားလို
 များသည် “တောင်ကြီးမောက်မယ်” ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ဖြင့် အသားနု
 ချောဆေးကို ၁၉၉၄ ခုနှစ်မှ စတင်ရောင်းချခဲ့ရာ ယခုအခါ မြန်မာပြည်
 တစ်ဝန်းလုံး အောင်မြင်ကျော်ကြားလျက်ရှိပြီး အရောင်းရတွင်ကျယ်
 လျက်ရှိကြောင်း၊ ထို့ပြင် ၁၉၉၅ ခုနှစ်မှစ၍ ငွေကြေးအမြောက်အမြား
 အကုန်အကျခံကာ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် မြဝတီရုပ်မြင်သံကြား
 တို့တွင် “တောင်ကြီးမောက်မယ်” ဆေးသနပ်ခါးကို ကြော်ငြာခဲ့ရာ

ဦးတင်လတ် (ခ)

ဦးစိုင်းလတ်

ပါ ၂

နှင့်

ဦးကျော်ငြိမ်း

လူအများတွင်ကျယ်စွာ အသုံးပြုလျက်ရှိကြောင်း၊ ထိုအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ တရားပြိုင်က “ရှမ်းမောင်မယ်” အမည်ဖြင့် အလားတူသနပ်ခါးကို ထုတ်လုပ်ရောင်းချရာ ဝယ်ယူသုံးစွဲသူများက တရားလိုတို့ ထုတ်လုပ်ရောင်းချသော ဆေးသနပ်ခါးဖြစ်သည်ဟု အမှတ်တမဲ့ယုံကြည်၍ ဝယ်ယူခဲ့ကြကြောင်း၊ တရားပြိုင်တို့ အသုံးပြုသည့် ဆေးသနပ်ခါးဘူး ၆ ဘူးစီပါသည့် ဂျပံဘူးနှင့် ဆေးသနပ်ခါးထည့်သည့်ဘူးတို့သည် တရားလိုတို့ အသုံးပြုသည့် ဂျပံဘူးနှင့် ဆေးသနပ်ခါးထည့်သည့်ဘူးတို့နှင့် ဆင်တူယိုးမှားတူလျက်ရှိကြောင်း၊ တရားပြိုင်သည် နေ့စဉ်နှင့်အမြဲ တရားလိုတို့၏ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကို တုပရောင်းချလျက်ရှိသဖြင့် တရားလိုများ ဆုံးရှုံးနစ်နာရသည့်ပမာဏကို ငွေကြေးဖြင့် တိုင်းတာခန့်မှန်း၍ မရနိုင်သောကြောင့် ယာယီတားဝရမ်းထုတ်ပေးရန် လိုအပ်ကြောင်း ဖော်ပြထားပါသည်။

တရားပြိုင်က “ရှမ်းမောင်မယ်” တံဆိပ် ဆေးသနပ်ခါးကို ဥပဒေနှင့်အညီ သုံးစွဲ၍ ထုတ်လုပ်ဖြန့်ဖြူးခြင်းဖြစ်ပြီး တရားလိုများ စွပ်စွဲသကဲ့သို့ အတုအပပြုလုပ်ဖြန့်ချိခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ တရားလိုများ၏ တားဝရမ်းလျှောက်လွှာနှင့်အတူ ပူးတွဲတင်ပြထားသည့် ကျမ်းကျိန်လွှာပါ ဖော်ပြချက်များကို ငြင်းဆိုကြောင်း၊ ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ပေးနိုင်လောက်အောင် တရားလိုတွင် ငွေကြေးဖြင့်ထေ၍မရသော ဆုံးရှုံးမှု၊ နစ်နာမှုများ ဖြစ်ပေါ်နိုင်ရန် အကြောင်းမရှိကြောင်း၊ တရားပြိုင်အနေဖြင့် ဥပဒေနှင့်အညီ ငွေကြေးအမြောက်အမြား အကုန်အကျခံပြီး တရားလိုတို့၏ “တောင်ကြီးမောက်မယ်” ကို တုပထားခြင်း မရှိသည့် “ရှမ်းမောင်မယ်” ဆေးသနပ်ခါးကို ထုတ်လုပ်ရောင်းချခြင်းသာဖြစ်သောကြောင့် တရားလိုတို့ လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ပေးမည်ဆိုပါက နစ်နာဆုံးရှုံးမည့်သူမှာ တရားပြိုင်သာဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြ၍ တရားလိုတို့လျှောက်ထားသည့် ယာယီတားဝရမ်းလျှောက်လွှာကို ပလပ်ပေးရန် ကန့်ကွက်တင်ပြသည်။

၂၀၀၁
ဦးတင်လတ် (ခ)
ဦးစိုင်းလတ်
ပါ ၂
နှင့်
ဦးကျော်ငြိမ်း

တရားလိုတို့က ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ပေးရန် လျှောက်
ထားခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တိုင်းတရားရုံးက တရားလိုတို့ စွဲဆိုသော အမှု
သည် အခြေအမြစ်မရှိဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း၊ ကုန်အမှတ်တံဆိပ် အသုံးပြု
ပိုင်ခွင့်ရှိနေကြောင်းနှင့် အမှုအတောအတွင်း ယာယီတားမြစ်ခြင်း မရှိ
ရန် ဦးစွာ မူပိုင်အသုံးပြုခွင့်ရထားသူ တရားလိုအဖို့ ကုစား၍ မရအောင်
နစ်နာဆုံးရှုံးနိုင်ကြောင်း သုံးသပ်ပြီးနောက် တရားပြိုင် ဦးကျော်ငြိမ်း
အား အမှုအတောအတွင်း “ရှမ်းမောင်မယ်” ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ဖြင့်
အထူးအသားနုချော ဆေးသနပ်ခါး ထုတ်လုပ်ခြင်း၊ ဖြန့်ဖြူးခြင်း၊
ရောင်းချခြင်း မပြုစေရန် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၃၉၊ နည်း ၁
အရ ယာယီတားမြစ်မိန့် ထုတ်ဆင့်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က “ရှမ်းမောင်မယ်” ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ဖြင့် အထူး
ဆေးသနပ်ခါး ထုတ်လုပ်ဖြန့်ဖြူးရောင်းချမှုကို ယာယီတားမြစ်သည့်
အမိန့် မထုတ်ဆင့်ဘဲထားပါက အလားတူကုန်ပစ္စည်းကို ကုန်တံဆိပ်
မူပိုင်ခွင့်ရသူ ပထမလူတွင် ကုစားမရလောက်အောင် နစ်နာဆုံးရှုံးမှု
ဖြစ်ရန်အကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ “ရှမ်းမောင်မယ်” အထူး
ဆေးသနပ်ခါးကို ထုတ်လုပ်ဖြန့်ဖြူးရောင်းချခွင့် မပြုရန် ယာယီတားမြစ်
မိန့် ထုတ်ဆင့်ထားခြင်းသည် ကုန်အမှတ်တံဆိပ် သုံးစွဲခြင်းကို ထာဝရ
တားဝရမ်း ထုတ်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသော ယခုကဲ့သို့ အမှုမျိုးတွင်
ကုန်အမှတ်တံဆိပ် သုံးစွဲမှုကို ကြိုတင်ပိတ်ပင်တားမြစ်ရာ ရောက်နိုင်
ကြောင်း၊ မူလရုံးတရားပြိုင်အား ‘အမှုဆုံးဖြတ်ခြင်းမပြုမီ ပြုပြင်၍
မရနိုင်လောက်အောင် ထိခိုက်မှုရှိစေနိုင်ကြောင်း သုံးသပ်ပြီးနောက်
တိုင်းတရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၃၉၊ နည်း ၁ အရ
ယာယီတားမြစ်မိန့် ထုတ်ဆင့်ထားခြင်းကို ပယ်ဖျက်ခဲ့သည်။

ဦးတင်လတ် (ခ) ဦးစိုင်းလတ်တို့၏ အဆိုပြုချက်အရ ၎င်းတို့
သည် “တောင်ကြီးမောက်မယ်” အမည်ရှိ ဆေးသနပ်ခါးကို ၁၉၉၄ ခုနှစ်
တွင် မှတ်ပုံတင်ခဲ့ပြီးနောက် မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် မြဝတီရုပ်မြင်

၂၀၀၁
 ဦးတင်လတ် (ခ)
 ဦးစိုင်းလတ်
 ပါ ၂
 နှင့်
 ဦးကျော်ငြိမ်း

သံကြားတို့တွင် ကြော်ငြာကာ မြန်မာပြည်တစ်ဝန်းလုံးတွင် ဖြန့်ချိ ရောင်းချခဲ့သည်ဆိုသည်။

တရားပြိုင် ဦးကျော်ငြိမ်းသည် ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် “ရှမ်း မောင်မယ်” အထူးအသားနုချော ဆေးအမည်ရှိ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကို မှတ်ပုံတင်၍ တရားလိုများရောင်းချလျက်ရှိသော ဆေးသနပ်ခါးနှင့် မျိုးတူသနပ်ခါးကို ရောင်းချခဲ့သည်။

တရားလိုတို့ ရောင်းချသည့် “တောင်ကြီးမောက်မယ်” ဆေး သနပ်ခါးနှင့် တရားပြိုင်တို့ရောင်းချသည့် “ရှမ်းမောင်မယ်” ဆေးသနပ်ခါး မှာ အမည်အားဖြင့် ထပ်တူထပ်မျှတူညီသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း တရားလိုတို့ အသုံးပြုသည့် ဂျပ်ဘူးပါ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်၊ ဆေးညွှန်း စာရွက်၊ တရားလိုတို့၏ အသားနုချော အထူးဆေးသနပ်ခါးထည့်၍ ရောင်းချသော ပလပ်စတစ်ဘူးပုံသဏ္ဍာန် အရွယ်အစားတို့နှင့် တရားပြိုင်တို့၏ ဂျပ်ဘူးပါ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်၊ ဆေးညွှန်း၊ ပလပ်စတစ် ဘူးပုံသဏ္ဍာန် အရွယ်အစားတို့သည် ဆင်တူယိုးမှား တူညီလျက်ရှိ ကြောင်း တရားလိုက အဆိုပြုထားသည်။

တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူ၏ ထုတ်လုပ်သော ကုန်စည်ဖြစ် ကြောင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ အရောင်းအဝယ် ကုန်စည်ဖြစ်ကြောင်း ကိုသော်လည်းကောင်း ဖော်ပြရန် အသုံးပြုသော အမှတ်အသားကို ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ဟု ခေါ်သည်။ ရာဇသတ်ကြီးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၈ ကို ကြည့်ပါ။

ကုန်အမှတ်တံဆိပ်တူသည့် ဈေးကွက်တွင် ရောင်းချသော ကုန်စည်များကို အခြားအလားတူ ကုန်စည်များနှင့် ခွဲခြားနိုင်ရန် လည်းကောင်း၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်သော ပိုင်ရှင်နှင့်ဆက်စပ်မိစေရန် လည်းကောင်း ထိုရောင်းသော ကုန်စည်များအတွက် အသုံးပြုသည့် သို့မဟုတ် ကုန်စည်များအပေါ်တွင် ကပ်ထားသောသင်္ကေတ၊ အထိမ်း အမှတ် ဖြစ်သည်။ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်က ပုံအမှတ် (device)၊ အမှတ်

၂၀၀၁
ဦးတင်လတ် (ခ)
ဦးစိုင်းလတ်
ပါ ၂
နှင့်
ဦးကျော်ငြိမ်း

တံဆိပ် (brand)၊ ခေါင်းစီး (heading) အစရှိသည်များ၊ ၎င်းတို့အား စုပေါင်းထားချက်များ ပါဝင်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကုန်အမှတ်တံဆိပ် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိပေ။ သို့ရာတွင် အသုံးပြုခြင်းဖြင့် တံဆိပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် သို့မဟုတ် အခွင့်အရေး ရရှိနိုင်သည်။ ဦးကျော် နှင့် ဦးဘအေး အမှု^(၁) ကို ကြည့်ပါ။

တရားလိုတို့သည် တောင်ကြီးမောက်မယ်ဘူး ကုန်အမှတ် တံဆိပ်ကို ၁၉၉၄ ခုနှစ်မှစ၍ အသုံးပြုခဲ့သဖြင့် ထိုကုန်အမှတ်တံဆိပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မူပိုင်ခွင့်ကို ၁၉၉၄ ခုနှစ်ကစ၍ ရရှိသည်ဟုဆိုနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားပြိုင်သည် “တောင်ကြီးမောက်မယ်” ကုန်အမှတ် တံဆိပ်ကို တုပ၍ ရောင်းချခွင့်မရှိပေ။

ဆရာဦးညိုစိမ့် နှင့် ဆရာရှိန် အမှု^(၂) တွင် ကုန်အမှတ်တံဆိပ် အား အသုံးပြုခြင်းကို တားဆီးပိတ်ပင်သော ယာယီတားဝရမ်း ရရှိနိုင် ရန် တရားလိုက ထိုသို့အရေးတကြီးဆောင်ရွက်ရန် လိုအပ်သော အမှု ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုတွင် အခြေအမြစ်ရှိသည့် ဆိုင်ရာဆိုင်ခွင့် ရှိကြောင်းနှင့် နောက်ပိုင်းတွင် တရားပြိုင်၌ အခွင့်အရေးရှိကြောင်း တွေ့ရှိရသည့်တိုင်အောင် တားဝရမ်းထုတ်ဆင့်ခြင်းကြောင့် တရားပြိုင် အား ပြုပြင်၍မရနိုင်လောက်သည့် ထိခိုက်နစ်နာမှု မရှိကြောင်းကို တရားလိုက ပြသရမည်ဟု ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

တရားလိုတို့က တရားပြိုင်သည် တရားလိုတို့ အသုံးပြုသည့် ဂျပ်ဘူးပါ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်၊ ဆေးညွှန်းစာရွက်၊ ဆေးသနပ်ခါး ထည့် သည့်ဘူးတို့ကိုပါ တုပ၍ ဆင်တူယိုးမှား ပြုလုပ်ရောင်းချကြောင်း အဆိုပြု၍ တရားလိုအသုံးပြုသည့် ပစ္စည်းများနှင့် တရားပြိုင်အသုံးပြု

---

(၁) ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၁၈၇ (ရုံးချုပ်)။
(၂) ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ ၁၃၄။

သည့်ပစ္စည်းတို့ကို နှိုင်းယှဉ်တင်ပြထားသည်ဖြစ်ရာ တရားလိုစွဲဆိုသည့် အမှုသည် အခြေအမြစ်ရှိကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။

၂၀၀၁
ဦးတင်လတ် (ခ)
ဦးစိုင်းလတ်
ပါ ၂
နှင့်
ဦးကျော်ငြိမ်း

အတုပြုလုပ်သည်ဆိုရာတွင် အရာဝတ္ထု၏ ပုံသဏ္ဍာန် ထပ်တူ ထပ်မျှ တူရန်မလို၊ မှားလောက်အောင် ဆင်တူယိုးမှားဖြစ်လျှင် လုံလောက်အကျုံးဝင်သည်ဟု ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၈ တွင် ပြဋ္ဌာန်း ထားသည်။

တုပမှုဖြစ်စေရန်အတွက် တံဆိပ်အစစ်နှင့် အတုသည် အသေးစိတ် အချက်အလက်အားလုံး ထပ်တူ တူညီရန်မလို၊ အဆိုပါတံဆိပ် နှစ်ခု တူနေခြင်းသည် အချင်းဖြစ်ကုန်ပစ္စည်းများကို ရောင်းချရန် ရည်စူးသော လူများအား လှည့်ဖြားရန် စီမံပြုလုပ်ထားသည်ဟု သဘောရရှိလျှင် တုပမှုဖြစ်ရန် ဥပဒေအရလုံလောက်ကြောင်း **ဂေါ်ရွှမ်းဆွတ် နှင့် အီးစီမဒါး ဘရားသား(စ်) အမှု^(၃)** တွင် ပြဆိုထားသည်။

ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကို အတုပြုလုပ်ရာ၌ ကုန်အမှတ်တံဆိပ် အချင်းချင်းသည် ထပ်တူထပ်မျှ တူညီရန်မလို၊ အမှတ်တံဆိပ်နှစ်ခုကို ယှဉ်၍ ကြည့်ရှုလျှင် အနည်းငယ်ကွဲပြားချက်များရှိသော်လည်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆင်တူရိုးမှားဖြစ်လောက်အောင် ဆင်တူမှုရှိလျှင် အတုပြုလုပ်ခြင်း မြောက်သည်။ **ဦးမောင်မောင် (ခ) အလီဘိုင် နှင့် ဒေါ်ခင်သန်းမြင့် အမှု^(၄)** ကို ကြည့်ပါ။ တရားလိုအသုံးပြုသည့် ကုန်အမှတ်တံဆိပ်နှင့် တရားပြိုင်တို့ အသုံးပြုသည့် ကုန်အမှတ်တံဆိပ်တို့သည် အမြင်အားဖြင့် ဆင်တူယိုးမှားဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံပစ္စည်းများ တင်ပြထားသည်။

တရားပြိုင်သည် တရားလိုတို့ ထုတ်လုပ်ရောင်းချသည့် ဆေးသနပ်ခါးနှင့် မျိုးတူသနပ်ခါးများကို တရားလိုတို့သုံးစွဲသည့် ကုန်အမှတ်တံဆိပ်နှင့် ထပ်တူယိုးမှားဖြစ်သော ကုန်အမှတ်ဖြင့် ထုတ်လုပ်ရောင်းချ

---

(၃) ၁၉၅၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (တရားလွှတ်တော်)၊ စာ-၁၃၆။
(၄) ၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၇၂။

၂၀၀၁
ဦးတင်လတ် (ခ)
ဦးစိုင်းလတ်
ပါ ၂
နှင့်
ဦးကျော်ငြိမ်း

ပါက တရားလိုတို့တွင် နစ်နာဆုံးရှုံးမှုဖြစ်မည်မှာ မြင်သာသည့်အချက် ဖြစ်ပေသည်။

ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကို အတုပြုလုပ်ခြင်းကြောင့် စွဲဆိုသည့် အမှု အတောအတွင်း ယာယီအားဖြင့် အမိန့်ကို လျှောက်ထားသူအား ထုတ်ပေးခြင်းကြောင့် ၎င်းအတွက် နစ်နာဆုံးရှုံးမှုမှာ ငွေကြေးဖြင့် တွက်ချက် လျော်ကြေးပေးရန် မဖြစ်နိုင်သည့် နစ်နာမှုမျိုးဖြစ်စေနိုင် ကြောင်း၊ ယာယီတားမြစ်မိန့်ကို ထုတ်ပေးမှသာလျှင် တရားမျှတမှု ရှိနိုင် မည်ဖြစ်ကြောင်း ဦးမောင်မောင် (ခ) အလီဘိုင် နှင့် ဒေါ်ခင်သန်းမြင့် အမှု^(၅) တွင် ညွှန်ပြထားသည်။

ထို့ကြောင့် တရားပြိုင်အား ဆင်တူယိုးမှားဖြစ်သည့် ကုန်အမှတ် တံဆိပ်ကို အသုံးပြုခြင်းမှ တားဆီးရန် အရေးတကြီးလိုအပ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

တိုင်းတရားရုံးက တရားလိုစွဲဆိုသော အမှုသည် အခြေအမြစ် မရှိတူ မဆိုနိုင်ကြောင်း၊ အမှုအတောအတွင်း တရားပြိုင်အား ယာယီ တားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ထားခြင်းမရှိလျှင် ဦးစွာ မူပိုင်အသုံးပြုခွင့်ရထားသူ တရားလိုအား ကုစား၍ မရအောင် နစ်နာဆုံးရှုံးနိုင်ကြောင်း သုံးသပ်ခဲ့ သည်။

မူလရုံးက ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ပေးရန် အကြောင်းအကျိုး ဥပဒေစီရင်ထုံးများကို ကောင်းစွာစဉ်းစားပြီးနောက် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် ချိန်ဆ၍ ဆုံးဖြတ်ထားသည်ကို အယူခံရုံးက လေးလေးနက်နက် မစဉ်း စားဘဲ ပြင်ဆင်ရန်မသင့်ကြောင်း ဦးအောင် နှင့် သာဓုဖလင် အမှု^(၆) တွင် ညွှန်ပြသည်။

တရားလိုစွဲဆိုသော အမှုသည် အခြေအမြစ်ရှိပါက ထာဝရ တားဝရမ်း မထုတ်ပေးမီ အမှုအတောအတွင်း ယာယီတားဝရမ်းကို

---

(၅) ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၁၁၂၂။

ထုတ်ပေးသည့်သာဓက ရှိသည်။ ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ပေးသင့်-
မသင့် စဉ်းစားရာ၌ မှပိုင်တံဆိပ်ကိစ္စ၊ ဆင်တူယိုးမှား တုပခြင်းတို့ကို
ကြိုတင်၍ ဆုံးဖြတ်ရန်မလိုအပ်ပေ။ တရားလိုစွဲဆိုသည့် အမှုသည်
အခြေအမြစ်ရှိ-မရှိကိုသာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ရန် လိုပေသည်။

၂၀၀၁
ဦးတင်လတ် (ခ)
ဦးစိုင်းလတ်
ပါ ၂
နှင့်
ဦးကျော်ငြိမ်း

ယခုအမှုတွင် တရားပြိုင်သည် ဆင်တူယိုးမှား ကုန်အမှတ်
တံဆိပ်ဖြင့် တရားလို၏ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကို တုပပြီး ဆေးသနပ်ခါး
များ ထုတ်လုပ်ရောင်းချနေသည်ဟု အမြင်အားဖြင့် ယူဆနိုင်အောင်
တရားပြိုင်အသုံးပြုသည့် ဆေးညွှန်းစာရွက်၊ ဆေးသနပ်ခါးထည့်၍
ရောင်းချသော ဂျပ်ဘူးပါကုန်အမှတ်တံဆိပ် ပလစ်စတစ်ဘူးတို့ကို
တရားလိုအသုံးပြုသည့် ပစ္စည်းများနှင့် နှိုင်းယှဉ်တင်ပြထားသည်ဖြစ်ရာ
တရားလိုတို့ စွဲဆိုသောအမှုသည် အခြေအမြစ်ရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်၍
ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ပေးသင့်ပေသည်။ တရားရုံးချုပ်က ယာယီ
တားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ရန် ချမှတ်သည့် တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို
ပယ်ဖျက်ခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာနှင့်စပ်လျဉ်း၍
အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

- ၁။ ကုန်အမှတ်တံဆိပ် သုံးစွဲခြင်းကို ထာဝရတားမြစ်မိန့်
ထုတ်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသောအမှုမျိုးတွင် တရားလို စွဲဆို
သော အမှုသည် အခြေအမြစ်ရှိပါက ယာယီတားမြစ်မိန့်
ထုတ်ဆင့်ရန် ငြင်းပယ်ခြင်းသည် မှန်ကန်မှုမရှိကြောင်း၊
- ၂။ ကုန်အမှတ်တံဆိပ် သုံးစွဲခြင်းကို ထာဝရတားမြစ်မိန့် ထုတ်
ပေးစေလိုမှုမျိုးတွင် ယာယီတားမြစ်မိန့်ထုတ်ပေးခြင်းသည်
ထာဝရတားမြစ်မိန့် ထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားသောအမှု
နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကြိုတင်ဆုံးဖြတ်ရာ မရောက်ကြောင်း၊
- ၃။ ထာဝရတားမြစ်မိန့်လျှောက်ထားသည့် ကုန်အမှတ်တံဆိပ်
ဖြင့် ကုန်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရောင်းချမှုကို ယာယီတားမြစ်

၂၀၀၁
ဦးတင်လတ် (ခ)
ဦးစိုင်းလတ်
ပါ ၂
နှင့်
ဦးကျော်ငြိမ်း

သည့်အမိန့် မထုတ်ဆင့်ဘဲထားပါက အလားတူ ကုန်
ပစ္စည်းထုတ်လုပ်မှုကြောင့် ကုန်တံဆိပ်မူပိုင်ခွင့်ရသူ ပထမ
လူတွင် ကုစားမရလောက်အောင် နစ်နာဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်ရန်
အကြောင်းရှိကြောင်း။

တိုင်းတရားရုံးက မူလရုံးတရားလိုတို့ တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း
ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ပေးခဲ့ရာတွင် အမှုကို အပြီးသတ်ဆုံးဖြတ်သည့်
အခါ တရားလိုစွဲဆိုသောအမှု ရုံးနိမ့်ပါက ယာယီတားမြစ်မိန့်ကြောင့်
တရားပြိုင်နစ်နာသည့်အတွက် တရားလိုက တရားပြိုင်အား ပေးလျော်
ရန် ကျပ်တစ်သိန်းတန် ခံဝန်ပြုလုပ်စေခဲ့သည်။

တရားလို၏ အဆိုလွှာတွင်ဖော်ပြချက် အမှုတန်ဖိုးသတ်မှတ်
ချက်နှင့် နှိုင်းစာပါက တရားလိုချုပ်ဆိုသည့် ခံဝန်ငွေသည် နည်းပါး
ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံးက သတ်မှတ်သည့် ခံဝန် ငွေကျပ်
တစ်သိန်းအစား ငွေကျပ်ငါးသိန်းတန် ခံဝန်ပြုလုပ်ရန် မူလရုံးတရားလို
အား ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို
ပယ်ဖျက်၍ တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို စရိတ်နှင့်တကွ ပြန်လည်
အတည်ပြုလိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ် ကျပ် ၁၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမလွှဲအပ်လွှာ

တရားမအထွေထွေလျှောက်လွှာ

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီး ဦးခင်မြင့် ရှေ့တွင်

တိုင်းအခွန်ဦးစီးဌာနမှူး

ပြည်တွင်းအခွန်များဦးစီးဌာန

ရန်ကုန်

နှင့်

အေးရှင်းရာဘာကုမ္ပဏီ

လီမိတက်*

ဝင်ငွေခွန် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၊ နှစ်တစ်နှစ်အတွင်း အခွန်စည်းကြပ်ထိုက်သော ဝင်ငွေရရှိသူသည် စည်းကြပ်မှုအဖွဲ့က စည်းကြပ်မှုမပြုမီ တင်ကြို၍ အခွန်ပေးဆောင်ရန် တာဝန်ရှိမရှိ၊ ပုဒ်မ ၁၆ (ဇ) အရ ဒဏ်ငွေပေးဆောင်ရန် သင့်မသင့်ကို အခွန်စည်းကြပ်သူအရာရှိသို့မဟုတ် စည်းကြပ်မှုအဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်ရန်ဖြစ်ခြင်း၊

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဝင်ငွေခွန် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၊ ပုဒ်မ ၁၆နှင့် ပုဒ်မ ၁၉ တို့ကို နှိုင်းယှဉ်သုံးသပ်ပါက နှစ်တစ်နှစ်အတွင်း အခွန်စည်းကြပ်ထိုက်သော ဝင်ငွေရရှိသူသည် ထိုဝင်ငွေရရှိချိန်၌ ဝင်ငွေခွန်ပေးဆောင်ရန် တာဝန်ရှိကြောင်းနှင့် စည်းကြပ်မှုအဖွဲ့က စည်းကြပ်မှုမပြုမီ တင်ကြို၍ အခွန်ပေးဆောင်ရန် ပြဌာန်းထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

---

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေ လျှောက်လွှာအမှတ် ၇ လွှဲအပ်လွှာအမှတ် ၂
+ ၁၉၉၉ ခုနှစ် ဝင်ငွေခွန်လွှဲအပ်မှုအမှတ် (၁) တွင် ဥပဒေပြဿနာကို တရားရုံးချုပ်မှ အဆုံးအဖြတ်ရယူရန် တင်သွင်းလာမှု။

တိုင်းအခွန်ဦးစီးဌာန
မှူး ပြည်တွင်း
အခွန်များဦးစီးဌာန
ရန်ကုန်
နှင့်
အေးရှင်းရာဘာ
ကုမ္ပဏီလီမိတက်

ဝင်ငွေခွန် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဇ) တွင် ဤပုဒ်မအရပေးသွင်းရမည့် အခွန်ကို မပေးသွင်းလျှင် သို့မဟုတ်ပေးသွင်းသည့်အခွန်သည် သက်ဆိုင်ရာစည်းကြပ်မှုတွင် ကျသင့်အခွန်ထက်လျော့လျှင် ယင်းလျော့ငွေ၏ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်း ထက်မပိုသော ငွေကို ဒဏ်ငွေအဖြစ်ပေးဆောင်စေနိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်ကို ထောက်ရှုပါက ပုဒ်မ ၁၆ (ဇ) အရ ပေးသွင်းရမည့်အခွန်ကို စည်းကြပ်မှုမတိုင်မီ တင်ကြိုပေးသွင်းရန် လိုအပ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ နှစ်တစ်နှစ်အတွင်း အခွန်စည်းကြပ်ထိုက်သော ဝင်ငွေရရှိခဲ့ပါလျက် ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ ပါ အတိုင်းပေးသွင်းရမည့်အခွန်ကို မပေးသွင်းလျှင်သို့မဟုတ် စည်းကြပ်မှုတွင် ကျသင့်သည့်အခွန်ထက်လျော့လျှင် ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆ (ဇ)အရ ဒဏ်ငွေပေးဆောင်စေနိုင်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဇ)တွင် မူလပြဋ္ဌာန်းစဉ်က ဒဏ်ငွေပေးဆောင်စေရမည်ဟူသော ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေကို ပြင်ဆင်သည့် ဥပဒေအရဒဏ်ငွေပေးဆောင်စေနိုင်သည်ဟု ပြင်ဆင်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဒဏ်ငွေပေးဆောင်ရန် သင့် မသင့်ကို အခွန်စည်းကြပ်သူအရာရှိ သို့မဟုတ် စည်းကြပ်မှုအဖွဲ့၏ ဆင်ခြင်တုံတရားအရ ဆုံးဖြတ်ရန်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

- လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးခင်မောင်သန်း၊ လက်ထောက် ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး။
- လျှောက်ထားခံရသူအတွက်- ဦးကျော်စိန်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ။

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ဗိုလ်မြတ်ထွန်းလမ်း၊ အမှတ် ၁၄၀၊ အေးရှင်းရာဘာအင်တာနေရှင်နယ်ကုမ္ပဏီလီမိတက်အား ကုမ္ပဏီများဆိုင်ရာ အခွန်လုပ်ငန်းစုရုံးက ၁၉၉၆ - ၉၇ စည်းကြပ်နှစ်အတွက် ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (ဂ) အရ အခွန်ငွေ ၁၁၃၂၅၁၁၁/- ကျပ်နှင့် ပုဒ်မ ၁၆ (ဇ) အရ ဒဏ်ငွေ ၁၁၃၂၅၁၁/- ကျပ်စည်းကြပ်ခဲ့ခြင်းကို

ကုမ္ပဏီက ကျေနပ်ခြင်း မရှိသဖြင့် ပထမအယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ရာ ပထမအယူခံအဖွဲ့ (ရန်ကုန်တိုင်း အခွန်ဦးစီးဌာနမှူးရုံး)က ဝင်ငွေခွန် ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂ (ဃ) အရ မူလစည်းကြပ်မှုကို အတည်ပြုခဲ့သည်။

တိုင်းအခွန်ဦးစီးဌာန
မှူး ပြည်တွင်း
အခွန်များဦးစီးဌာန
ရန်ကုန်
နှင့်
အေးရှင်းရာဘာ
ကုမ္ပဏီလီမိတက်

ပထမအယူခံအဖွဲ့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျေနပ်မှုမရှိသဖြင့် ကုမ္ပဏီက ဒုတိယအယူခံအဖွဲ့(အခွန်အယူခံခုံအဖွဲ့)သို့ ထပ်မံ၍ အယူခံ ဝင်ရောက်ခဲ့သည့်အခါ အခွန်အယူခံခုံအဖွဲ့က ဝင်ငွေခွန် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (ဂ) အရ စည်းကြပ်ခြင်းကို လျော်ကန်သင့်မြတ်သဖြင့် ဝင်ငွေခွန် ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၂ (ဃ)အရ သင့်လျော်သော အမိန့်ဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော်လည်း ဝင်ငွေခွန် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဇ) အရ ဒဏ်ငွေ တပ်ရိုက်ခြင်းအား ပယ်ဖျက်ကြောင်း ပြင်ဆင်အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

ထိုအခါ ဝင်ငွေခွန် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဇ) အရ တပ်ရိုက်သည့် ဒဏ်ငွေမှာ ဥပဒေကြောင်းအရ တပ်ရိုက်သည့် ဒဏ်ငွေဖြစ်သဖြင့် အခွန်အယူခံခုံအဖွဲ့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်တွင် ဥပဒေကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း ၍ ဖြေရှင်းရမည့်အချက်ပေါ်ပေါက်သောကြောင့် တရားရုံးချုပ်က အ ဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်ရန်အတွက် လွှဲအပ်ပေးရန် ပထမအယူခံအဖွဲ့ဖြစ် သော ရန်ကုန်တိုင်း အခွန်ဦးစီးဌာနမှူးက အဆိုပြုလျှောက်ထားသည်။

အခွန်အယူခံခုံအဖွဲ့က ဥပဒေပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ တရားရုံး ချုပ်၏ အဆုံးအဖြတ်ရယူသင့်သည်ဟု ယူဆသဖြင့် ၁၉၇၄ ခုနှစ် ဝင်ငွေခွန် ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ အရ အောက်ဖော်ပြပါ ဥပဒေပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးချုပ်၏ အဆုံးအဖြတ်ရယူရန် အလို့ငှာ သက်ဆိုင် ရာ အမှုတွဲနှင့် တကွ လွှဲအပ်တင်ပို့သည် -

ဥပဒေပြဿနာ

အမှုအကြောင်းအရာနှင့် အခြေအနေများကို ထောက် ထား၍ ဝင်ငွေခွန် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ ပါ “ မည်သူမဆို နှစ်တစ် နှစ်အတွင်း အခွန်စည်းကြပ်ထိုက်သော စုစုပေါင်းဝင်ငွေရရှိလျှင် ထိုဝင်ငွေရရှိချိန်၌ ဝင်ငွေပေးဆောင်ရန် တာဝန်ရှိစေရမည်” ဟူသော ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို လိုက်နာခြင်း မပြုသဖြင့် ဝင်ငွေခွန် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၊ ပုဒ်မခွဲ (ဇ) ပါ “ ပေးသွင်းရမည့်အခွန်ကို

တိုင်းအခွန်ဦးစီးဌာန
မှူး ပြည်တွင်း
အခွန်များဦးစီးဌာန
ရန်ကုန်
နှင့်
အေးရှင်းရာဘာ
ကုမ္ပဏီလီမိတက်

မပေးသွင်းလျှင် သို့မဟုတ် ပေးသွင်းသည့်အခွန်သည် သက်ဆိုင်
ရာ စည်းကြပ်မှုတွင် ကျသင့်အခွန်ထက်လျော့လျှင် ယင်းလျော့
ငွေ၏ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်း ထက်မပိုသော ငွေကို ဒဏ်ငွေအဖြစ်
ပေးဆောင်စေနိုင်သည်” ဟူသော ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ဒဏ်ငွေ
တပ်ရိုက်ခြင်းကို အခွန်အယူခံအဖွဲ့က ပယ်ဖျက်လိုက်ခြင်းသည်
ဥပဒေအရမှန်ကန်ပါသလား။”

အေးရှင်းရာဘာကုမ္ပဏီလီမိတက်သည် ၁၉၉၆ - ၉၇ စည်း
ကြပ်နှစ်အတွက်ဝင်ငွေ ကြေညာလွှာတင်သွင်းခဲ့ရာ ၁၉၉၅ - ၉၆
ဝင်ငွေနှစ်တွင် အမြတ်ငွေ ၅၀၅၁၀၄၉/- ကျပ် ရရှိကြောင်း ဖော်ပြ
ကြေညာခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီများဆိုင်ရာ အခွန်လုပ်ငန်းစုရုံးက
အေးရှင်းရာဘာ ကုမ္ပဏီလီမိတက်၏ ပြည်ပသွင်းကုန်များ ဖြစ်သည့်
ကော်စော့ရေခဲမုန့်လုပ်စက်၊ ရေခဲမုန့်လုပ်ရာတွင် အသုံးပြုသော
ပေါင်ဒါရောင်းဈေးများမှာ ကာလပေါက်ဈေးထက်လျော့နည်း နေသဖြင့်
ပြင်ဆင်တွက်ချက်၍ ကုန်ရောင်းရငွေများအပေါ် ကုန်ဝယ်စရိတ်နှင့်
စီမံခန့်ခွဲမှုစရိတ်များနုတ်ပြီး စည်းကြပ်ရန် ဝင်ငွေ (အသားတင်အမြတ်)
၉၉၅၉၅၅၄ ကျပ် ၁၅ ပြားဟု သတ်မှတ်သည်။ ထိုဝင်ငွေမှ ၁၉၉၅-၉၆
စည်းကြပ်နှစ်အတွက် သတ်မှတ်ခဲ့သည့် အရုံးငွေ ၆၁၈၄၅၁၇/-ကျပ်
ကို ခုနှိမ်ပြီး ၁၉၉၆ - ၉၇ စည်းကြပ် နှစ်အတွက် စည်းကြပ်ရန်
ဝင်ငွေ ၃၇၇၅၀၃၇ ကျပ် ၁၅ ပြား အပေါ်ကျသင့်အခွန်ငွေ ၃၀
ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်သည့်ငွေ ၁၁၃၂၅၁၅/- ကျပ်နှင့် ဝင်ငွေခွန် ဥပဒေပုဒ်မ
၁၆ (ခ) အရ ဒဏ်ငွေ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းငွေ ၁၁၃၂၅၁၅/- ကျပ် သတ်
မှတ်စည်းကြပ်ခဲ့သည်။

ထိုကဲ့သို့ စည်းကြပ်ခြင်းကို အေးရှင်းရာဘာကုမ္ပဏီလီမိတက်
က မကျေနပ်၍ ရန်ကုန်တိုင်း အခွန်ဦးစီးမှူးထံ ပထမအယူခံဝင်ရောက်
ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တိုင်း တွဲဖက်တိုင်း အခွန်ဦးစီးဌာနမှူးက အခွန်ထမ်း
တင်ပြသည့် ပြည်ပသွင်းကုန်ဈေးများသည် အရောင်းပြေစာအထောက်
အထားများ ခိုင်လုံပြည့်စုံမှုအရ လည်းကောင်း၊ ရောင်းချစဉ်ကာလ
ပေါက်ဈေးများအရလည်းကောင်း၊ ယင်းကာလပေါက်ဈေးတွင် ဖြစ်
ပေါ်သော ငွေလဲလှယ်နှုန်းများအရ လည်းကောင်း ယုတ္တိမတန်လျော့

တိုင်းအခွန်ဦးစီးဌာန
 မှူး ပြည်တွင်း
 အခွန်များဦးစီးဌာန
 ရန်ကုန်
 နှင့်
 အေးရှင်းရာဘာ
 ကုမ္ပဏီလီမိတက်

နည်းနေသဖြင့် စည်းကြပ်သူအခွန်အရာရှိက ပြင်ဆင်တိုးမြှင့်သတ်မှတ်
 ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆(ဇ)အရ ဒဏ်ငွေတပ်
 ရိုက်ခြင်းမှာလည်း သက်ဆိုင်ရာဝင်ငွေနှစ်အတွက် အခွန်စည်းကြပ်
 ထိုက်သော ဝင်ငွေပေါ်ထွက်သဖြင့် အခွန်စည်းကြပ်ထားခြင်းဖြစ်ရာ
 ထိုရရှိဝင်ငွေအတွက် ဝင်ငွေနှစ်မှာပင် အခွန်ပေးဆောင်ရန် ပျက်ကွက်
 ခဲ့ခြင်းကို ပုဒ်မ ၁၆(ဇ) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ဒဏ်ရိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့်
 မူလအမိန့်ကို အတည်ပြုကြောင်းဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

အေးရှင်းရာဘာကုမ္ပဏီလီမိတက်က ရန်ကုန်တိုင်းတွဲဖက်တိုင်း
 အခွန်ဦးစီးဌာနမှူး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ အခွန်အယူခံခုံအဖွဲ့သို့
 ဒုတိယအယူခံတင်သွင်းခဲ့သည်။ အခွန်အယူခံခုံအဖွဲ့က ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေ
 ပုဒ်မ ၁၆(ဇ) တွင် “ ပေးသွင်းရမည့်အခွန်ကို မပေးသွင်းလျှင်
 သို့မဟုတ် ပေးသွင်းသည့်အခွန်သည် သက်ဆိုင်ရာစည်းကြပ်မှုတွင်
 ကျသင့်အခွန်ထက်လျော့လျှင် လျော့ငွေ၏ တစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းထက်
 မပိုသော ငွေကို ဒဏ်ငွေအဖြစ် ပေးဆောင်စေနိုင်သည်” ဟုပြဋ္ဌာန်း
 ထားကြောင်း၊ ဥပဒေအရ ပျက်ကွက်မှုရှိခဲ့လျှင်ပင် မလွဲမသွေဒဏ်
 ငွေပေးဆောင်ရမည်ဟု မဆိုထားသည့်အပြင် သွင်းကုန်ဈေးနှုန်းများ
 ပြင်ဆင်တွက်ချက်သည့်အခါမှ စည်းကြပ်ထိုက်သော ဝင်ငွေ
 ပေါ်ပေါက်လာခြင်းတို့ကြောင့် ပေးဆောင်ရန် တာဝန်ရှိလာသည်ကို
 အခွန်ပေးဆောင်ရန် ပျက်ကွက်သည်ဟု သတ်မှတ်ရန် မသင့်ကြောင်း
 သုံးသပ်ပြီး ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆(ဇ) အရ ဒဏ်ငွေ ၁၁၃၂၅၁/-ကျပ်
 တပ်ရိုက်ခြင်းအား ပယ်ဖျက်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊ လက်ထောက်ညွှန်
 ကြားရေးမှူးက ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဇ)အရ ဒဏ်တပ်ရိုက်
 သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ခဲ့ခြင်းမှာ ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေအရ ကြိုတင်ခွန်
 ပေးဆောင်ရန် ပျက်ကွက်သူများအပေါ် ဒဏ်ရိုက်ခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်
 သည့် ဥပဒေပါပြဋ္ဌာန်းချက်များအား အခွန်ထမ်းများအနေဖြင့် လွဲမှား
 ၍ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူနိုင်သည့်အပြင် ဝင်ငွေခွန်ပေါ်ပေါက်ချိန်၌
 အမှန်တကယ်ကြိုတင်ခွန်ပေးရန် ပျက်ကွက်သူများအပေါ် အရေးယူ
 ဆောင်ရွက်ရာတွင် အားနည်းမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်ကြောင်း၊ စီးပွားရေး

ဘိုင်းအခွန်ဦးစီးဌာန
 မှူး ပြည်တွင်း
 အခွန်များဦးစီးဌာန
 ရန်ကုန်
 နှင့်
 အေးရှင်းရာဘာ
 ဘုမ္မဏီလီမိတက်

လုပ်ငန်းတစ်ရပ်တွင် စည်းကြပ်နှစ်တစ်နှစ်အတွက် အရုံးအမြတ်မည် မျှရှိသည်ဟု သတ်မှတ်ချက်မှာ ယင်းလုပ်ငန်း၏ သက်ဆိုင်ရာ ဘဏ္ဍာ နှစ်အတွက် ဝင်ငွေအပေါ်ဝင်ငွေခွန် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရ တာဝန် အပ်နှင်းထားသည့် အခွန်စည်းကြပ်သူအရာရှိ၏ စည်းကြပ်မိန့်ပေါ်တွင် အခြေတည်ကြောင်း၊ ၁၉၉၆-၉၇ စည်းကြပ်နှစ်တွင် အခွန်ထမ်းက ၎င်းစာရင်းအရ ကျပ်သိန်း ၅၀မြတ်သည်ဟု ဖော်ပြခြင်းမှာ ၎င်း၏ သဘောအလျောက်စာရင်းရေးဆွဲပြုစုတွက်ချက်ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ အခွန်စည်းကြပ်သူအရာရှိက လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအတိုင်း စိစစ်နုတ်ဖြတ် ခြင်းပြု၍ စည်းကြပ်မိန့်ချမှတ်ရာတွင် အခွန်ထမ်းတင်ပြသည့်အမြတ် ငွေထက် ပမာဏ ပိုမိုပေါ်ပေါက်သဖြင့် အရုံးငွေကို ခုနှိမ်ပြီး အမြတ် ငွေ ၃၇၇၅၁၃၅/-ကျပ်ပေါ်ပေါက်၍ ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (ဂ)အရ အခွန်စည်းကြပ်ခဲ့ကြောင်း၊ သက်ဆိုင်ရာနှစ်အတွင်း အခွန်စည်းကြပ် ထိုက်သော ဝင်ငွေရရှိခဲ့သဖြင့် ဝင်ငွေရရှိသော အချိန်ကာလအတွင်း အခွန်ပေးဆောင်ရမည်ဖြစ်ရာ ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်း ချက်ကို အခွန်ထမ်းက လိုက်နာရန် တာဝန်ရှိကြောင်း၊ ဝင်ငွေခွန် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဇ)ကို ပြဋ္ဌာန်းခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အခွန်ထမ်း များအနေဖြင့် စည်းကြပ်နှစ်အတွက်ရရှိသည့် ဝင်ငွေကို မှန်ကန်စွာ တင်ပြစေရန် ရည်ရွယ်ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အခွန် အယူခံခုံအဖွဲ့က မူလအခွန်ရုံးမှ လျှောက်ထားခံရသူအပေါ်ပုဒ်မ ၁၆(ဇ) အရ ဒဏ်ငွေ တပ်ရိုက်ခြင်းကို ပယ်ဖျက်လိုက်သော အမိန့်သည် နောင်စီရင်ထုံးသဖွယ် အားကိုးအားထားပြုပြီး ဝင်ငွေကို မှန်ကန်စွာ တင်ပြမှုမရှိသူများအပေါ် အရေးယူဆောင်ရွက်ရာတွင် အားနည်း စေတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အခွန်အယူခံခုံအဖွဲ့၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ မူလအမိန့်ကို ပြန်လည်အတည်ပြုပေးရန် လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ၏ ရှေ့နေက အခွန်ထမ်းသည် ဝင်ငွေခွန် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို လိုက်နာရန် ပျက်ကွက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ သက်ဆိုင်ရာ ဝင်ငွေနှစ်အတွင်း အခွန်စည်းကြပ်ထိုက်သော စုစုပေါင်းဝင်ငွေမရရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် အဆိုပါဝင်ငွေနှစ်အတွင်း၌ ဝင်ငွေ

ခွန်ပေးဆောင်ရန် တာဝန်မရှိသဖြင့် မပေးဆောင်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ အခွန်အယူခံခံအဖွဲ့က လွှဲအပ်သော ဥပဒေပြဿနာအစတွင် “ အမှုအကြောင်းအရာနှင့် အခြေအနေကို ထောက်ထား၍ ” ဟုပါရှိသဖြင့် အကြောင်းအချက်ပါဝင်ဖော်ပြထားသည့် ဥပဒေပြဿနာကို တရားရုံးချုပ်က ဥပဒေပြဿနာအဖြစ် လက်မခံသင့်ကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ်၏ အဆုံးအဖြတ်ရယူရန်အတွက် တင်ပို့လာသည့် ဥပဒေပြဿနာသည် မပီပြင်သဖြင့် တိကျစွာ မေးမြန်းသည့် ပြဿနာဖြစ်စေရန် ပြင်ဆင်ပြုလုပ်ရန်လိုအပ်သည့်အတိုင်း တရားရုံးချုပ်က မေးခွန်းပြဿနာကို ပြန်လည် ဖော်ထုတ်ပြီး ယင်းပြဿနာအပေါ်တရားရုံးချုပ်က ဖြေဆိုဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့် သာဓကများရှိကြောင်း၊ အခွန်အယူခံခံအဖွဲ့သည် ၎င်းရေးဆွဲထားသည့် ဥပဒေပြဿနာမူကြမ်းကို လွှဲအပ်မှု အဆိုပြုလွှာပေးပို့ရန်အတွက် ပြဿနာမရှိခဲ့ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

တိုင်းအခွန်ဦးစီးဌာန
မှူး ပြည်တွင်း
အခွန်များဦးစီးဌာန
ရန်ကုန်
နှင့်
အေးရှင်းရာဘာ
ကုမ္ပဏီလီမိတက်

အေးရှင်းရာဘာကုမ္ပဏီလီမိတက်သည် ၁၉၉၆ - ၉၇ စည်းကြပ်နှစ်အတွက် ဝင်ငွေကြေးညာလွှာတင်သွင်းခဲ့ရာ ယင်းဝင်ငွေနှစ်အတွင်း စည်းကြပ်ထိုက်သည့် ဝင်ငွေမရှိဟု တွက်ချက်ပြီး အခွန်မပေးဆောင်ခဲ့ပေ။ အခွန်စည်းကြပ်သူ အရာရှိက လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအတိုင်း စိစစ်တွက်ချက်သည့်အခါ စည်းကြပ်ထိုက်သည့်ဝင်ငွေပေါ်ပေါက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၉၆ - ၉၇ စည်းကြပ်နှစ်အတွက် စည်းကြပ်ရန် ဝင်ငွေ ၃၇၇၅၀၃၇ ကျပ် ၁၅ပြား အပေါ် ကျသင့်အခွန်ငွေ ၃၀ ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်သည့် ငွေကျပ် ၁၁၃၂၅၁၁၁/- ကျပ်နှင့် ပုဒ်မ ၁၆ (ဇ) အရ ဒဏ်ငွေ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်သော ငွေ ၁၁၃၂၅၁၁ ကျပ်ကို သတ်မှတ်စည်းကြပ်ခဲ့သည်။

ပထမအယူခံအဖွဲ့ဖြစ်သော တိုင်းအခွန်ဦးစီးဌာနမှူး ရုံးက အခွန်ထမ်း၏ သက်ဆိုင်ရာ ဝင်ငွေနှစ်အတွက်အခွန်စည်းကြပ်ထိုက်သော ဝင်ငွေပေါ်ထွက်ကြောင်းနှင့် ထိုဝင်ငွေအတွက်ဝင်ငွေနှစ်အတွင်း အခွန်ပေးဆောင်ရန် ပျက်ကွက်ခြင်းကြောင့် ဝင်ငွေခွန် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဇ) အရ ဒဏ်ငွေတပ်ရိုက်ခံထိုက်ကြောင်း သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်သည်။

ဒုတိယအယူခံအဖွဲ့ဖြစ်သော အခွန်အယူခံခံအဖွဲ့ကလည်း အခွန်စည်းကြပ်သူအရာရှိသည် ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (ဂ)ပြဌာန်းချက်

တိုင်းအခွန်ဦးစီးဌာန
 မှူး ပြည်တွင်း
 အခွန်များဦးစီးဌာန
 ရန်ကုန်
 နှင့်
 အေးရှင်းရာဘာ
 ကုမ္ပဏီလီမိတက်

အတိုင်း သက်သေခံအထောက်အထားများကို စိစစ်ပြီး ဝင်ငွေခွန်စည်း
 ကြပ်ထားသည်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း သုံးသပ်ခဲ့သည်။

ဒုတိယအယူခံအဖွဲ့ဖြစ်သော အခွန်အယူခံခုံအဖွဲ့က ဝင်ငွေခွန်
 ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (ဂ)အရ ဝင်ငွေခွန်စည်းကြပ်ခြင်းမှာ မှန်ကန်သော်
 လည်း ပုဒ်မ ၁၆ (ဇ)အရ ဒဏ်ငွေ မတပ်ရိုက်သင့်ကြောင်း၊ သွင်းကုန်
 ဈေးနှုန်းများ ပြင်ဆင်တွက်ချက်သည့်အခါမှ စည်းကြပ်ထိုက်သော
 ဝင်ငွေ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းကြောင့် ပေးဆောင်ရန် တာဝန်ရှိလာသည်ကို
 အခွန်ပေးဆောင်ရန် ပျက်ကွက်သည်ဟု သတ်မှတ်ရန် မသင့်ကြောင်း
 ကောက်ယူသုံးသပ်သည်။

အမှန်အားဖြင့် အေးရှင်းရာဘာကုမ္ပဏီလီမိတက်သည်
 ၁၉၉၆-၉၇စည်းကြပ်နှစ်အတွက် စည်းကြပ်ရန် ဝင်ငွေရရှိကြောင်းကို
 ကုမ္ပဏီများဆိုင်ရာ အခွန်လုပ်ငန်းစုရုံး၊ ပထမအယူခံအဖွဲ့ဖြစ်သော
 ရန်ကုန်တိုင်းအခွန်ဦးစီး ဌာနမှူးရုံးနှင့် ဒုတိယအယူခံအဖွဲ့ဖြစ်သော
 အခွန်အယူခံခုံအဖွဲ့တို့က တစ်သဘောတည်း တွေ့ရှိခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။
 ထို့ကြောင့် ဝင်ငွေခွန် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉(ဂ)အရ ဝင်ငွေခွန်စည်းကြပ်
 မှုသည် သင့်လျော်ကြောင်း တညီတညွတ်တည်း အဆုံးအဖြတ်
 ပြုခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ အခွန်စည်းကြပ်သူအရာရှိက စိစစ်တွက်ချက်သည့်
 အခါမှ စည်းကြပ်ထိုက်သော ဝင်ငွေပေါ်ပေါက်လာခြင်း မဟုတ်ပေ။
 စည်းကြပ်နှစ်အတွက် စည်းကြပ်ရန် ဝင်ငွေမှာ မူလကပင်ရှိနေသည်
 ကို အခွန်စည်းကြပ်သူအရာရှိက သက်သေခံအထောက်အထားများမှ
 မှန်ကန်စွာ တွက်ချက်ဖော်ထုတ်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ အခွန်ထမ်းက
 ဝင်ငွေနှစ်အတွင်း ရရှိသည့်စုစုပေါင်း ဝင်ငွေကို မှန်ကန်စွာ တွက်ချက်
 မှု မပြုသဖြင့် စည်းကြပ်ထိုက်သည့် ဝင်ငွေမပေါ်ပေါက်ခြင်းဖြစ်သည်။
 သို့ဖြစ်ရာ အခွန်စည်းကြပ်သူအရာရှိက စိစစ်တွက်ချက်သည့်အခါမှ
 စည်းကြပ်ထိုက်သော ဝင်ငွေ ပေါ်ပေါက်လာသည်ဟု ဒုတိယအယူခံ
 အဖွဲ့က ကောက်ယူသုံးသပ်ခြင်းသည် မှန်ကန်ခြင်း မရှိချေ။

ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ တွင် မည်သူမဆို နှစ်တစ်နှစ်အတွင်း
 အခွန်စည်းကြပ်ထိုက်သော စုစုပေါင်းဝင်ငွေရရှိလျှင် ထိုဝင်ငွေရရှိချိန်

၌ ဝင်ငွေခွန်ပေးဆောင်ရန် တာဝန်ရှိရမည်ဟု လည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၁၆(က)တွင် ပုဒ်မ ၁၅ ပါ အတိုင်း ပေးဆောင်ရမည့် အခွန်သည် ထိုနှစ်အတွင်း မိမိရရှိမည့် စုစုပေါင်းဝင်ငွေကို ခန့်မှန်းတွက်ချက်၍ ယင်းအပေါ်ကျသင့်သည့် အခွန်ဖြစ်ရမည်။ ထိုအခွန်ကို လစဉ် သို့မဟုတ် သုံးလတစ်ကြိမ်အရစ်ဖြင့် ပေးဆောင်ရမည်ဟု လည်းကောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

တိုင်းအခွန်ဦးစီးဌာန
မှူး ပြည်တွင်း
အခွန်များဦးစီးဌာန
ရန်ကုန်
နှင့်
အေးရှင်းရာဘာ
ကုမ္ပဏီလီမိတက်

ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ခ) တွင် ဤပုဒ်မအရ ပေးသွင်းရမည့် အခွန်ကို မပေးသွင်းလျှင် သို့မဟုတ် ပေးသွင်းသည့် အခွန်သည် သက်ဆိုင်ရာ စည်းကြပ်မှုတွင် ကျသင့်အခွန်ထက် လျော့လျှင် ယင်းလျော့ငွေ၏ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းထက်မပိုသော ငွေကို ဒဏ်ငွေအဖြစ် ပေးဆောင်စေနိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (ဂ) တွင် ပုဒ်မခွဲ (ခ)အရ အခွန်ထမ်းတင်ပြသည့် သက်သေခံအထောက်အထားမှ ဝင်ငွေကို မှန်ကန်စွာ တွက်ချက်ရရှိနိုင်လျှင် ယင်းအထောက်အထားများကိုသာ အခြေပြု၍ ဝင်ငွေခွန်စည်းကြပ်ရမည်။ သို့ရာတွင် အခွန်ထမ်းပြသသော သက်သေခံအထောက်အထားများမှ ဝင်ငွေကို မှန်ကန်စွာ တွက်ချက်မရနိုင်လျှင် စည်းကြပ်မှုအဖွဲ့က လိုအပ်သောအခါ သက်သေခံအထောက်အထားများကို စိစစ်ပြီး ဝင်ငွေခွန်စည်းကြပ်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၊ ပုဒ်မ ၁၆ နှင့် ပုဒ်မ ၁၉ တို့ကို နှိုင်းယှဉ်သုံးသပ်ပါက နှစ်တစ်နှစ်အတွင်း အခွန်စည်းကြပ်ထိုက်သော ဝင်ငွေရရှိသူသည် ထိုဝင်ငွေရရှိချိန်၌ ဝင်ငွေခွန်ပေးဆောင်ရန် တာဝန်ရှိကြောင်းနှင့် စည်းကြပ်မှုအဖွဲ့က စည်းကြပ်မှု မပြုမီ တင်ကြို၍ အခွန်ပေးဆောင်ရန် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ခ) တွင် ဤပုဒ်မအရ ပေးသွင်းရမည့် အခွန်ကို မပေးသွင်းလျှင်၊ သို့မဟုတ် ပေးသွင်းသည့် အခွန်သည် သက်ဆိုင်ရာ စည်းကြပ်မှုတွင် ကျသင့်အခွန်ထက်လျော့လျှင် ယင်းလျော့ငွေ၏ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းထက်မပိုသော ငွေကို ဒဏ်ငွေအဖြစ် ပေးဆောင်စေနိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်ကို ထောက်ရှုပါက ပုဒ်မ

တိုင်းအခွန်ဦးစီးဌာန
 မှူး ပြည်တွင်း
 အခွန်များဦးစီးဌာန
 ရန်ကုန်
 နှင့်
 အေးရှင်းရာဘာ
 ကုမ္ပဏီလီမိတက်

၁၆(ဇ)အရ ပေးသွင်းရမည့် အခွန်ကို စည်းကြပ်မှု မတိုင်မီ တင်ကြိုပေးသွင်းရန် လိုအပ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

နှစ်တစ်နှစ်အတွင်း အခွန်စည်းကြပ်ထိုက်သော ဝင်ငွေရရှိခဲ့ပါလျက် ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ပါအတိုင်း ပေးသွင်းရမည့် အခွန်ကို မပေးသွင်းလျှင် သို့မဟုတ် စည်းကြပ်မှုတွင် ကျသင့်သည့်အခွန်ထက်လျော့လျှင် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဇ) အရ ဒဏ်ငွေပေးဆောင်စေနိုင်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဇ)တွင် မူလပြဋ္ဌာန်းစဉ်က ဒဏ်ငွေပေးဆောင်စေရမည်ဟူသော ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေကို ပြင်ဆင်သည့် ဥပဒေအရ ဒဏ်ငွေပေးဆောင်စေနိုင်သည်ဟု ပြင်ဆင်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဒဏ်ငွေပေးဆောင်ရန် သင့် မသင့်ကို အခွန်စည်းကြပ်သူအရာရှိ သို့မဟုတ် စည်းကြပ်မှုအဖွဲ့၏ ဆင်ခြင်တုံ တရားအရ ဆုံးဖြတ်ရန်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

တရားရုံးချုပ်၏ အဆုံးအဖြတ်ကို ရယူရန်အလို့ငှာ လွှဲအပ်တင်ပို့သည့် ဥပဒေပြဿနာမှာ “ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို လိုက်နာခြင်း မပြုသဖြင့် ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဇ) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ဒဏ်ငွေတပ်ရိုက်ခြင်းကို အခွန်အယူခံခုံအဖွဲ့က ပယ်ဖျက်လိုက်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်ပါသလား” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

အခွန်စည်းကြပ်သူအရာရှိက အေးရှင်းရာဘာကုမ္ပဏီလီမိတက်အား ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဇ) အရ ဒဏ်ငွေတပ်ရိုက်ခြင်းကို အခွန် အယူခံခုံအဖွဲ့က ပယ်ဖျက်လိုက်ခြင်းသည် ယင်းဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် နှင့် ဆန့်ကျင်ခြင်း မရှိသောကြောင့် ဥပဒေအရ မှားယွင်းခြင်းမရှိပေ။

ဝင်ငွေခွန်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဇ)တွင် မလွဲမသွေဒဏ်ငွေတပ်ရိုက်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိသဖြင့် အခွန်အယူခံခုံအဖွဲ့က ဒဏ်ငွေတပ်ရိုက်ခြင်းအား ပယ်ဖျက်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဥပဒေပြဿနာပေါ်ပေါက်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ဤစီရင်ချက် မဆုံးမီ မှတ်ချက်ပြုလိုသည်မှာ ဤတရားမအထွေထွေလျှောက်လွှာသည် အခွန်အယူခံခုံအဖွဲ့မှလွဲအပ်လွှာဖြစ်သည့်အတွက်

တရားမလွဲအပ်လွှာအဖြစ် ပြောင်းလဲဖွင့်လှစ်ရန် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤတရားမအထွေထွေလျှောက်လွှာအား တရားမလွဲအပ်လွှာအဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်သည်။

အခွန်အယူခံခံအဖွဲ့မှ လွဲအပ်ပေးသည့် ပြဿနာမှာ ဝင်ငွေခွန် ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ အရ ဥပဒေကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဖြေရှင်းပေးရမည့် ပြဿနာမဟုတ်သဖြင့် ဤတရားမလွဲအပ်လွှာကို ပလပ်ရန်သာရှိပေ သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဤတရားမလွဲအပ်လွှာကို ပလပ်လိုက်သည်။
စရိတ် မရှိ။

တိုင်းအခွန်ဦးစီးဌာန
မှူး ပြည်တွင်း
အခွန်များဦးစီးဌာန
ရန်ကုန်
နှင့်
အေးရှင်းရာဘာ
ကုမ္ပဏီလီမိတက်

တရားရုံးချုပ်၊ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးခင်မြင့် နှင့်
ဦးချစ်လွင် တို့ရှေ့တွင်

ဒေါ်ထား ပါ ၂
မောင်ချန်လှိုင်

နှင့်

ဒေါ်ထားစိန် ပါ ၃*
ဒေါ်ထားစိန် ပါ ၄

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းဥပဒေ၊ ဥပဒေအရ စာဖြင့်ရေးသားပြီးနောက်
လွှဲပြောင်းနိုင်သည့်ကိစ္စများ၊ စွန့်လွှတ်ခြင်းကို နုတ်ဖြင့်ပြုလုပ်
နိုင်ခြင်း၊ စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် မိမိ၏အကျိုးခံစားခွင့်ကို
လက်လွှတ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်၍ အကျိုးခံစားခွင့်သည်
တစ်ဦးဦးစီသို့ လွှဲပြောင်းသည့်သဘော မသက်ရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဥပဒေအရ စာဖြင့်ရေးသားပြီးမှသာ လွှဲပြောင်း
နိုင်သည့်ကိစ္စများမှာ အောက်ပါကိစ္စရပ်များ ဖြစ်သည်-

---

* ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁၃ နှင့် ၂၆။
+ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၁၃၀ နှင့် ၉၃ တွင် ချမှတ်သော
၁-၁၁-၉၅ နှင့် ၁၇-၁၁-၉၅ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို
အထူးအယူခံမှု။

- ၁။ ပုဒ်မ ၅၄ အရ ငွေကျပ် ၁၀၀ နှင့်အထက် တန်ဖိုးရှိသော မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ဖြပ်ရှိသောပစ္စည်း နောက်မှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသည့်အရာ သို့မဟုတ် အခြားဖြပ်မရှိသည့် ပစ္စည်းကို ရောင်းချခြင်း၊
- ၂။ ပုဒ်မ ၅၉ အရ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်စာချုပ်ကို အပ်နှံ၍ ပေါင်နှံခြင်း မှအပ ငွေကျပ် ၁၀၀ နှင့်အထက် တန်ဖိုးရှိ အခြားပေါင်နှံမှု အမျိုးမျိုးနှင့် လက်မဲ့ပေါင်နှံခြင်း၊
- ၃။ ပုဒ်မ ၁၀၇ အရ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ငှားရမ်းခြင်း၊ တစ်နှစ် ထက်ပို၍ ငှားရမ်းခြင်း၊ ငှားရမ်းခကို နှစ်အလိုက်သတ်မှတ် ၍ ငှားရမ်းခြင်း၊
- ၄။ ပုဒ်မ ၁၀၈ အရ ငွေကျပ် ၁၀၀ နှင့်အထက် တန်ဖိုးရှိသော မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းကို လဲလှယ်ခြင်း၊
- ၅။ ပုဒ်မ ၁၂၃ အရ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို မေတ္တာဖြင့် အပိုင်ပေးခြင်း၊
- ၆။ ပုဒ်မ ၁၃၁ အရ တရားစွဲ တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်ကို လွှဲပြောင်း ခြင်း။

၂၀၀၀
ဒေါ်ထား ပါ ၂
မောင်ချန်လှိုင်
နှင့်
ဒေါ်ထားစိန်
ပါ ၃
ဒေါ်ထားစိန်
ပါ ၄

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ စာဖြင့်ရေးသားပြီးမှ လွှဲပြောင်းနိုင်သည့် ကိစ္စများတွင် စွန့်လွှတ်ခြင်း မပါဝင်သည့်အတွက် စွန့်လွှတ်ခြင်းကို နှုတ်ဖြင့် ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် စွန့်လွှတ်သည့်ပစ္စည်းတွင် စွန့်လွှတ်သူက အခွင့်အရေး တစ်စုံတစ်ရာမရှိ၊ အခွင့်အရေးကို ကုန်ဆုံးပြတ်စဲစေခြင်း ဖြင့် အကျိုးသက်ရောက်သည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅ တွင် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆို ထားသည့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း၌ စွန့်လွှတ်ခြင်း အကျိုးမဝင်ပေ။ စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် မိမိ၏အကျိုးခံစားခွင့်ကို လက်လွှတ်လိုက်သည့်

၂၀၀၁
 ဒေါ်ထား ပါ ၂
 မောင်ချန်လှိုင်
 နှင့်
 ဒေါ်ထားစိန်
 ပါ ၃
 ဒေါ်ထားစိန်
 ပါ ၄

သဘောထက် ပိုမိုခြင်းမရှိသဖြင့် တစ်ဦးဦးစီသို့ လွှဲပြောင်းသည့်သဘော သက်ရောက်ခြင်း မရှိချေ။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးလှရွှေ၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
 ဦးလှကျော်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ၁ နှင့် ၂။ ဦးနီနီယု
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
 ၃။ ဦးလှကျော်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
 ၁ နှင့် ၂။ ဦးနီနီယု
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
 ၃ နှင့် ၄။ ဦးလှရွှေ
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၊ ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၆၉ (ယခင် ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၃) တွင် ဦးရွှေအောင်က ဦးရှိန်ဝှက်အပေါ် အချင်းဖြစ်ဥပစာ၏ ၃ ပုံ ၁ ပုံကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးစေလိုမှုနှင့် အမွေပုံစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ အမှုအတွင်း ဦးရွှေအောင် ကွယ်လွန်သဖြင့် ဇနီး ဒေါ်ထားစိန်နှင့် သား ဗိုလ်မှူးစံဝင်းတို့က ကွယ်လွန်သူ ဦးရွှေအောင်၏ တရားဝင် ကိုယ်စား လှယ်များအဖြစ်ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ တရားပြိုင် ဦးရှိန်ဝှက်အပြင် ဒေါ်ထား၊ မောင်အောင်သိန်းဦးနှင့် ကိုချန်လှိုင်တို့သည် တရားပြိုင်များအဖြစ် ပါဝင် ခဲ့ကြသည်။

ပြည်နယ်တရားရုံးက တရားလိုများသည် အချင်းဖြစ်ဥပစာ၏ ၃ ပုံ ၁ ပုံကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟချက်ဒီကရီနှင့် အချင်းဖြစ်ဥပစာ၏ ကျန် ၃ ပုံ ၂ ပုံ၏တစ်ဝက်ကို တရားလိုများနှင့် ကျန်အမှတ် ၁ တရားပြိုင် များက တစ်ဝက်စီအညီအမျှပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ဒီကရီချမှတ်သည်။

ပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ကိုချန်လှိုင်က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်သို့ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှု အမှတ် ၉၃ အရလည်းကောင်း၊ ဒေါ်ထားနှင့် မောင်အောင်သိန်းဦး တို့ကလည်း မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၁၃၀ အရလည်းကောင်း အယူခံမှုအသီးသီး တင်သွင်းကြသည်။ တရားရုံးချုပ်က အယူခံမှုနှစ်လုံးကို ပလပ်သည်။ ကိုချန်လှိုင်နှင့် ဒေါ်ထားစိန်၊ မောင်အောင်သိန်းဦးတို့က တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့် အခါ တရားရုံးချုပ်အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာများကို အထူးအယူခံခုံရုံး ဖြင့် ကြားနာရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

- (၁) အချင်းဖြစ်ဥပစာ၏ ၃ ပုံ ၁ ပုံကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟ ကြေညာပေးစေလိုမှုနှင့် ကျန်အချင်းဖြစ်ဥပစာ၏ ၃ ပုံ ၂ ပုံကို အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတို့မှာ အမှုဖြစ် အကြောင်းခြင်းရာပေါ်ပေါက်မှု မတူညီသဖြင့် ယင်းအမှု ဖြစ် အကြောင်းခြင်းရာများကို ပူးတွဲစွဲဆိုခြင်းသည် အမှု စွဲဆိုပုံ မှားယွင်းခြင်းရှိ-မရှိ၊
- (၂) အမွေပုံစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတွင် အမွေစား အမွေခံ စုံလင် အောင် ထည့်သွင်းစွဲဆိုခြင်း မရှိဘဲ မူလပြည်နယ်တရားရုံး က တရားလိုတောင်းဆိုထားသည့်အတိုင်း ဒီကရီချမှတ် ပေးခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်းရှိ-မရှိ။

ဤအထူးအယူခံမှုများတွင် ဆုံးဖြတ်ရမည့် ပြဿနာများသည် အတူတူပင်ဖြစ်၍ ဤစီရင်ချက်သည် အထူးအယူခံမှု ၂ မှုလုံးနှင့် သက်ဆိုင်စေရမည်။

အယူခံတရားလို ဒေါ်ထားတို့၏ရှေ့နေက မြွက်ဟကြေညာ ပေးစေလိုမှုမှာ သီးခြားသက်သာခွင့်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရဖြစ်ပြီး၊

၂၀၀၁
 ဒေါ်ထား ပါ ၂
 မောင်ချန်လှိုင်
 နှင့်
 ဒေါ်ထားစိန်
 ပါ ၃
 ဒေါ်ထားစိန်
 ပါ ၄

၂၀၀၁
ဒေါ်ထား ပါ ၂
မောင်ချန်လှိုင်
နှင့်
ဒေါ်ထားစိန်
ပါ ၃
ဒေါ်ထားစိန်
ပါ ၄

ဦးရွှေအောင်က ပိုင်ဆိုင်မှုရှိသူအနေဖြင့် မိမိ၏ပိုင်ဆိုင်မှုကို ထင်ရှားစေရန် စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဥပစာ၏ ကျန် ၃ ပုံ ၂ ပုံကို အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးရန် စွဲဆိုခြင်းမှာ ဦးရွှေအောင်က ကွယ်လွန်သူ ဦးစွံဝမ်၏ အမွေစားအမွေခံတစ်ဦးအဖြစ် မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ သီးခြားပိုင်ဆိုင်သူဟုဆိုလျက် ဥပစာ၏ ၃ ပုံ ၁ ပုံကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးစေလိုမှုနှင့် အမွေဆက်ခံသူအဖြစ် ဥပစာ၏ ကျန် ၃ ပုံ ၂ ပုံကို အမွေခွဲဝေပေးရန် စွဲဆိုသော အမှုနှစ်မှုမှာ အခြေပြုသည့် ဥပဒေ၊ အခြေပြုသည့် အခွင့်အရေး၊ သက်သေပြရမည့် အကြောင်းရပ်များ၊ တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်၊ ဆိုင်ရာဥပဒေအသီးသီးနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် ကာလစည်းကမ်းသတ် ပြဋ္ဌာန်းချက်တို့မှာ လုံးဝတူညီခြင်းမရှိဘဲ အထင်အရှားကွဲပြားလျက်ရှိကြောင်း၊ အမှုနှစ်မှုတွင် ပေါ်ပေါက်သော အမှုဖြစ်အကြောင်းအရာတို့မှာ လုံးဝမတူညီပါသဖြင့် ပူးတွဲစွဲဆိုခွင့်မရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ပါ၍ ဥပဒေပြဿနာအမှတ် (၁) ကို အမှုစွဲဆိုပုံ မှားယွင်းလျက် ရှိသည်ဟု ဖြေဆိုသင့်ကြောင်း၊ အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုများတွင် အမွေရှင်၏ အမွေစား အမွေခံများအားလုံးကို ပြည့်စုံစွာ ထည့်သွင်းစွဲဆိုရမည်မှာ တည်တံ့ခိုင်မြဲသော ဥပဒေမူဖြစ်ကြောင်း၊ မူလမူ တရားလို ပြသက်သေ ဒေါ်သန်းမြ၊ ဒေါ်ရင်ရွှေနှင့် ဒေါ်ခင်မေတို့မှာ ကွယ်လွန်သူ ဦးစွံဝမ်၏ ညီမအရင်းများဖြစ်ကြကြောင်း၊ အမွေခွဲဝေပေးစေလိုမှုတွင် အမွေဆိုင်များဖြစ်သော မပါမဖြစ်သည့် ဒေါ်သန်းမြ၊ ဒေါ်ရင်ရွှေနှင့် ဒေါ်ခင်မေတို့ကို အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းမစွဲဆိုခဲ့ကြောင်း အထင်အရှား ပေါ်ပေါက်နေပါ၍ ဥပဒေပြဿနာအမှတ် (၂) ကို အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတွင် အမွေစား အမွေခံ စုံလင်အောင် ထည့်သွင်းစွဲဆိုခြင်း မရှိဘဲ မူလပြည်နယ်တရားရုံးက တရားလို တောင်းဆိုထားသည့် အတိုင်း ဒီကရီချမှတ်ပေးခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်း မရှိဟု ဖြေကြားသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ထားစိန်တို့၏ ရှေ့နေက တရားမ
 ကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂၊ နည်း ၃ အရ တရားလိုတစ်ဦးသည် တရားပြိုင်
 တစ်ဦးတည်း သို့မဟုတ် တူသောတရားပြိုင်များအပေါ်တွင် နည်းဥပဒေ
 တွင် ခွင့်ပြုထားသည့်အတိုင်း ခြားနားသော တရားစွဲဆိုနိုင်ရန်
 အကြောင်းများကို ပူးတွဲနိုင်သည်သာမက အမိန့် ၁၊ နည်း ၃ အရ
 ပူးတွဲစွဲဆိုနိုင်သောကိစ္စတွင် ကွဲပြားခြားနားသော တရားပြိုင်များအပေါ်
 ခြားနားသော တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်းများကိုလည်း ပူးတွဲစွဲဆိုနိုင်
 ကြောင်း၊ တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်းများကို တစ်မှုတည်းတွင် စု၍စွဲဆို
 ရမည်ဟု ကြပ်တည်းစွာ ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိကြောင်း၊ တရားလို၏ အလို
 ဆန္ဒအတိုင်း တစ်မှုတည်းတွင် ပူးပေါင်း၍ စွဲဆိုလိုက စွဲဆိုခွင့်ရှိကြောင်း၊
 တရားစွဲဆိုရန်ပေါ်ပေါက်သော အကြောင်းများကို စုပေါင်းစွဲဆိုသည့်
 အခါ အဆင်မပြေဖြစ်ပြီး ရှုပ်ထွေးစေသည့်အခါကျမှ တသီးတခြားစီ
 ခွဲခြားပြီး စွဲဆိုရန်လိုအပ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ပါ၍ ယခုအမှုတွင် အမှုဖြစ်
 အကြောင်းခြင်းရာမတူဘဲ စုပေါင်း၍ စွဲဆိုထားမှုသည် တရားမကျင့်ထုံး
 ဥပဒေ အမိန့် ၂၊ နည်း ၃ နှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊
 အမွေပုံစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတွင် အမွေစား အမွေခံ စုံလင်အောင်
 ထည့်သွင်း စွဲဆိုရမည်ဆိုသည့်အချက်မှာ ဥပဒေအရ အငြင်းမထွက်
 သော အချက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် အမွေဆိုင်တစ်ဦးအဖြစ်
 ဒေါ်သန်းမြသည် အမှုတွင်မပါသော်လည်း ရုံးရှေ့သို့ရောက်ပြီး
 ကွယ်လွန်သူ ဦးစွိဝမ်၏အမွေကို မိမိမယူလိုကြောင်း၊ အစ်ကိုနှစ်ဦး
 ဖြစ်သူ ရယူသည်ကို ကျေနပ်ပါကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆို ဝန်ခံသွား
 ကြောင်း၊ ယင်းသို့ အမွေဆိုင်ဖြစ်သူ ဒေါ်သန်းမြမှ ၎င်း၏အခွင့်အရေး
 အား ရယူလိုခြင်းမရှိကြောင်း၊ ကျေနပ်ကြောင်း ရုံးရှေ့တွင် ဝန်ခံပြောဆို
 ခြင်းဖြင့် ကျန်တရားလို၊ တရားပြိုင်များ၏ ဥပဒေအခွင့်အရေးအား
 မထိခိုက်သကဲ့သို့ အမှု၏အရည်အသွေးကိုလည်း မထိခိုက်ကြောင်း၊
 ကျန်အမွေဆိုင် အမှုသည်များအနေဖြင့် နစ်နာဆုံးရှုံးမှုမရှိသည့်အပြင်

၂၀၀၁
 ဒေါ်ထား ပါ ၂
 မောင်ချန်လှိုင်
 နှင့်
 ဒေါ်ထားစိန်
 ပါ ၃
 ဒေါ်ထားစိန်
 ပါ ၄

၂၀၀၁
 ဒေါ်ထား မိ ၂
 မောင်ချန်လှိုင်
 နှင့်
 ဒေါ်ထားစိန်
 ပါ ၃
 ဒေါ်ထားစိန်
 ပါ ၄

၎င်းတို့၏ရပိုင်ခွင့်ပါ ပို၍ပင်တိုးပွားလာကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မူလရုံးက တရားလို တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း ဒီကရီချမှတ်ပေးခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှုမရှိဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင် ကိုချန်လှိုင်၏ရှေ့နေက ယခုအမှုတွင် ကွယ်လွန်သူ ဦးစွဲဝမ်၏အမွေကို ဦးရွှေအောင်နှင့် ဦးရှိန်ဝှက်တို့က အမွေပုံစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ကွယ်လွန်သူ ဦးစွဲဝမ်၏ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများမှာ အမှုမှ မူလရုံးတရားလို ဦးရွှေအောင်၊ ဦးရှိန်ဝှက်တို့အပြင် တရားလိုပြသက်သေ ဒေါ်သန်းမြ၊ ဒေါ်ရင်ရွှေ၊ ဒေါ်ခင်မေတို့ ဖြစ်ကြကြောင်း၊ ဦးစွဲဝမ်၏အမွေကို ဦးရွှေအောင်နှင့် ဦးရှိန်ဝှက်တို့ ရရှိခံစားပိုင်ခွင့်ရှိသလို ဒေါ်သန်းမြ၊ ဒေါ်ရင်ရွှေ၊ ဒေါ်ခင်မေတို့သည်လည်း ခံစားပိုင်ခွင့်ရှိကြသူများ ဖြစ်ကြကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တရားလိုစွဲဆိုသော ကွယ်လွန်သူ ဦးစွဲဝမ်၏အမွေကို အမွေပုံစီမံခန့်ခွဲပေးလိုမှုတွင် ဒေါ်သန်းမြ၊ ဒေါ်ရင်ရွှေ၊ ဒေါ်ခင်မေတို့ကို အမှုသည်များအဖြစ် ထည့်သွင်းစွဲဆိုရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် ဒေါ်သန်းမြ၊ ဒေါ်ရင်ရွှေ၊ ဒေါ်ခင်မေတို့ မပါဝင်ဘဲ တရားစွဲဆိုထားသော အမှုမှာ အောင်မြင်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိကြောင်း၊ အမွေပုံစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုများတွင် အမွေစား အမွေခံအားလုံးတို့အား အစုံအညီ ပါဝင်အောင် ထည့်သွင်း၍ တရားစွဲဆိုရမည်ဖြစ်ပြီး အမွေဆိုင်သူ အားလုံးကို စုံညီစွာ တရားစွဲဆိုမှသာလျှင် အမွေပုံအဖြစ် စီမံခန့်ခွဲပေးနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အဆိုလွှာတွင် မော်လမြိုင်မြို့၊ ရွှေတောင်ရပ်ကွက်၊ မိန်းကလေးကျောင်းလမ်း၊ အမှတ်- ၁၂ အမည်တွင်သည့် ဥပစာကို မူလပိုင်ရှင် ဦးချစ်လှိုင်ထံမှ ဦးရွှေအောင်နှင့် ဦးစွဲဝမ်၏ဇနီး ဒေါ်တင်တို့က ငွေကျပ် ၃၀၀၀၀/- ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ရာ ဦးရွှေအောင်၏ ငွေကျပ် ၁၀၀၀/- ပါဝင်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်ဥပစာ၏ အောက်ထပ်တွင် ဦးရွှေအောင်က လက်ရှိနေထိုင်ပြီး အပေါ်ထပ်တွင် ဦးစွဲဝမ်နှင့် ဒေါ်တင်တို့ နေထိုင်ခဲ့

ကြောင်း၊ ဒေါ်တင် ကွယ်လွန်သည့်အခါ ဒေါ်တင်၏ ပိုင်ဆိုင်မှု အချိုး အစားကို ၎င်း၏ခင်ပွန်း ဦးစွိဝမ်က ဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ ဦးစွိဝမ် လည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပြန်ရာ ဦးစွိဝမ်နှင့် ဒေါ်တင်တို့တွင် သားသမီးအရင်း မရှိ၍ ဦးရွှေအောင်နှင့် ဦးရှိန်ဝှက်တို့ ညီအစ်ကိုက အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင် ကြောင်း၊ ဦးရွှေအောင်သည် အချင်းဖြစ်ဥပစာ၏ ၃ ပုံ ၁ ပုံကို မူလ ဝယ်စဉ်ကပင် ပိုင်ဆိုင်ပြီးဖြစ်နေ၍ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြက်ဟကြေညာ ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုကြောင်းနှင့် ၃ ပုံ ၂ ပုံကို ဦးရွှေအောင်နှင့် ဦးရှိန်ဝှက် တို့ အညီအမျှတစ်ဝက်စီ အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်သဖြင့် အမွေစီမံခန့်ခွဲ ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း အဆိုပြုသည်။

၂၀၀၁
ဒေါ်ထား ပါ ၂
မောင်ချန်လှိုင်
နှင့်
ဒေါ်ထားစိန်
ပါ ၃
ဒေါ်ထားစိန်
ပါ ၄

အမှတ် ၁ တရားပြိုင် ဦးရှိန်ဝှက်၏ ချေလွှာတွင် ဦးရွှေအောင် သည် အချင်းဖြစ်ဥပစာ၏ အောက်ထပ်တွင် ဒေါ်တင်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေသူသာဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ဦးချန်လှိုင်ထံမှ ဒေါ်တင် တစ်ဦးတည်း၏ငွေဖြင့် ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်တင် ကွယ်လွန်သောအခါ ၎င်း၏ခင်ပွန်း ဦးစွိဝမ်က ဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ ဦးစွိဝမ် ကွယ်လွန်သောအခါ ညီအရင်းတော်သူ ဦးရှိန်ဝှက်ကသာ ဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ ဦးစွိဝမ်က ဦးရှိန်ဝှက်နှင့်ဇနီးတို့အား အချင်းဖြစ် ဥပစာကို ပေးကမ်းခဲ့ပြီးလည်းဖြစ်ကြောင်း ချေပထားသည်။

အမှတ် ၂ တရားပြိုင် ဒေါ်ထားနှင့် အမှတ် ၃ တရားပြိုင် မောင်အောင်သိန်းဦးတို့က ဦးရွှေအောင်သည် ဦးစွိဝမ်တို့၏ဖခင် ဦးလောင်ထွန်း၏သား မဟုတ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် ဦးစွိဝမ် က ဦးရွှေအောင်အား အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်နှင့် ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မောင်အောင်သိန်းဦးသည် ဦးစွိဝမ်၏ တစ်ဦးတည်းသော ကိစ္စိမသား ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဦးစွိဝမ် ကွယ်လွန်သောအခါ ကိစ္စိမသားဖြစ်သူ မောင်အောင်သိန်းဦးကသာ အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ ဦးရွှေ အောင်သည် အမွေဆက်ခံခွင့်မရှိကြောင်း၊ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြက်ဟ ကြေညာပေးစေလိုမှုနှင့် အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတို့ကို ပူးတွဲစွဲဆိုခွင့်

၂၀၀၁

 ဒေါ်ထား ပါ ၂
 မောင်ချန်လှိုင်
 နှင့်
 ဒေါ်ထားစိန်
 ပါ ၃

 ဒေါ်ထားစိန်
 ပါ ၄

မရှိသဖြင့် အဆိုလွှာကို ပလပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ချေပသည်။

အမှတ် ၄ တရားပြိုင် ကိုချန်လှိုင်က ဦးရွှေအောင်သည် ဦးလောင်ထွန်း၏သား မဟုတ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် ဦးစွိဝမ် ၏ အခွင့်အမိန့်နှင့် ဦးရွှေအောင် နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုချန်လှိုင် တစ်ဦးတည်းသာလျှင် ဦးစွိဝမ်နှင့် ဒေါ်တင်တို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်၍ ၎င်းတစ်ဦးတည်းသာအမွေဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း ချေပသည်။

တရားလို၏ အဆိုလွှာအရ တရားလိုသည် အချင်းဖြစ်ဥပစာ၏ ၃ ပုံ ၁ ပုံကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးစေလိုမှုနှင့် ကျန် အချင်းဖြစ်ဥပစာ၏ ၃ ပုံ ၂ ပုံကို အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ တရားလိုသည် တရားပြိုင်များအပေါ် ခြားနားသော တရားစွဲဆိုနိုင်ရန်အကြောင်းများကို ပူးတွဲစွဲဆိုထားခြင်း ဖြစ်သည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂၊ နည်း ၃ တွင် အခြားနည်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်မှတစ်ပါး တရားလိုတစ်ဦးသည် တရားပြိုင်တစ်ဦး တည်းအပေါ်ဖြစ်စေ၊ တရားပြိုင်များအပေါ် ပူးတွဲ၍ဖြစ်စေ တရားစွဲဆို ရန်အကြောင်းများကို တရားမမှုတစ်မှုတည်းတွင် စုပေါင်း၍ စွဲဆိုနိုင် ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

တရားလိုတစ်ဦးသည် တရားပြိုင်တစ်ဦးတည်း သို့မဟုတ် တူသောတရားပြိုင်များအပေါ် ဤနည်းဥပဒေတွင် ခွင့်ပြုထားသည့် အတိုင်း ခြားနားသော တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်းများကို ပူးတွဲနိုင်သည် သာမက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၁၊ နည်း ၃ အရ ပူးတွဲစွဲဆိုနိုင် သောကိစ္စတွင် ကွဲပြားခြားနားသော တရားပြိုင်များအပေါ် ခြားနား သော တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်းများကိုလည်း ပူးတွဲစွဲဆိုနိုင်သည်။

ဤနည်းဥပဒေနှင့် သက်ဆိုင်စေရန် အချက်တစ်ရပ်မှာ တရားပြိုင်များသည် အမှုတွင် ပူးတွဲလိုသော တရားစွဲဆိုနိုင်ရန် အကြောင်း အသီးသီးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပူးတွဲတာဝန်ရှိရမည် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် တရားပြိုင်များသည် အမှု၌ပေါ်ပေါက်သော အဓိကပြဿနာများနှင့် ပူးတွဲအကျိုးသက်ဆိုင်ကြလျှင် ၎င်းတို့အသီးသီးသည် တောင်းဆိုထားသော သက်သာခွင့်အရပ်ရပ် အကျိုးသက်ဆိုင်ရန် မလိုအပ်ပေ။

ဦးရွှေအောင်က ဦးရှိန်ဝှက်အပေါ် အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ၃ ပုံ ၁ ပုံ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးစေရန်နှင့် ကျန်ဥပစာကို အမွေပုံစီမံခန့်ခွဲပေးစေရန် စွဲဆိုသည့်အမှုတွင် ဦးရှိန်ဝှက်သည် အချင်းဖြစ် အကြောင်းအရာနှစ်ရပ်လုံးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပူးတွဲအကျိုးသက်ဆိုင်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် ဦးရွှေအောင်က ဦးရှိန်ဝှက်အပေါ် ခြားနားသော တရားစွဲဆိုနိုင်ရန်အကြောင်းများကို ပူးတွဲစွဲဆိုနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

၂၀၀၀
ဒေါ်ထား ပါ ၂
မောင်ချန်လှိုင်
နှင့်
ဒေါ်ထားစိန်
ပါ ၃
ဒေါ်ထားစိန်
ပါ ၄

ဒေါ်မြ နှင့် ကိုမောင်သန်း အမှု^(၁) တွင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂ နည်းဥပဒေ ၃ သည် တရားစွဲဆိုနိုင်ရန်အကြောင်းများကို တရားပြိုင်တစ်ဦးတည်းအပေါ် တစ်မှုတည်းတွင် စွဲဆိုခွင့်ပြုထားသည်မှာ သံသယဖြစ်စရာမရှိကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ ခွင့်ပြုသည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်မျှသာဖြစ်ပြီး မလွဲမသွေလိုက်နာရန် ပြဋ္ဌာန်းချက်မဟုတ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဤအမှုတွင် တရားလိုအား ကွဲပြားခြားနားသည့် အမှု ၂ မှုကို ပူးပေါင်းစွဲဆိုခြင်းအား တားမြစ်ခြင်းမရှိကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂ နည်းဥပဒေ ၃ တွင် ခြားနားသော တရားစွဲဆိုနိုင်ရန်အကြောင်းများကို ပူးတွဲစွဲဆိုနိုင်ရန် ခွင့်ပြုထားသည်ဖြစ်၍ တရားလို ဦးရွှေအောင် စွဲဆိုသောအမှုသည် အမှုစွဲဆိုပုံမှားယွင်းခြင်းမရှိပေ။

ဦးရွှေအောင်က ၎င်းနှင့် အမှတ် ၁ တရားပြိုင် ဦးရှိန်ဝှက်တို့သည် ကွယ်လွန်သူ ဦးစွိဝမ်၏ညီအရင်း တော်စပ်သူများဖြစ်ကြောင်း၊

(၁) ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၆၅၄။

၂၀၀၁
 ဒေါ်ထား ပါ ၂
 မောင်ချန်လှိုင်
 နှင့်
 ဒေါ်ထားစိန်
 ပါ ၃
 ဒေါ်ထားစိန်
 ပါ ၄

ဦးစွိဝမ် ကွယ်လွန်သည့်အခါ ဦးစွိဝမ် ကျန်ရစ်သည့်ပစ္စည်းများကို ညီအရင်းတော်စပ်သူ တရားလိုနှင့် အမှတ် ၁ တရားပြိုင်တို့ အညီအမျှ အမွေဆက်ခံကြောင်း ၎င်း၏အဆိုလွှာတွင် ဖော်ပြထားသည်။

ဒေါ်သန်းမြ (လိုပြ ၃) က တရားလို ဦးရွှေအောင်၊ အမှတ် ၁ တရားပြိုင် ဦးရှိန်ဝှက်နှင့် ကွယ်လွန်သူ ဦးစွိဝမ်တို့မှာ ၎င်း၏အစ်ကိုများ ဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။

ဒေါ်သန်းမြ (လိုပြ ၃) က ၎င်းအနေဖြင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးစွိဝမ် ပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းများနှင့်ပတ်သက်ပြီး အမွေခံစားခွင့် တစ်စုံတစ်ရာ ကို ရယူလိုခြင်းမရှိကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။

အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတွင် ကွယ်လွန်သူ အမွေရှင်၏ အမွေစား အမွေခံအားလုံးကို အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းစွဲဆိုရသည်။ အမွေပုံတွင် အကျိုးသက်ဆိုင်သူများအားလုံး ပါဝင်ရမည်ဖြစ်သည်။ အမွေစား အမွေခံ စုံလင်အောင် ပါဝင်ခြင်းမရှိသည့်အမှုတွင် အမွေ ပစ္စည်းကို တရားရုံးက စီမံခန့်ခွဲရန် ဒီကရီချမှတ်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ဒေါ်သန်းမြ (လိုပြ ၃) ၏ ထွက်ချက်ကို ယုံကြည်လျက် လက်ခံ ပါက ၎င်းသည် အမွေဆိုင်တစ်ဦးဖြစ်၍ ဦးရွှေအောင်စွဲဆိုသည့် အမွေမှု တွင် အမှုသည်တစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်ရမည်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဒေါ်သန်းမြက ၎င်းအနေဖြင့် ဦးစွိဝမ်ကျန်သည့် အမွေပုံပစ္စည်းကို အမွေခံစားခွင့် တစ်စုံတစ်ရာ ရယူလိုခြင်းမရှိကြောင်း ထွက်ဆိုထားရာ ဒေါ်သန်းမြမပါဝင်ဘဲ အမွေပုံပစ္စည်းကို စီမံခန့်ခွဲနိုင်ခွင့်ရှိ-မရှိ စိစစ်ရန် လိုပေသည်။

ဒေါ်သန်းမြက ဦးစွိဝမ်ကျန်ရစ်သည့် အမွေပုံပစ္စည်းကို အမွေ ခံစားခွင့် တစ်စုံတစ်ရာ ရယူလိုခြင်းမရှိကြောင်း ထွက်ဆိုခြင်းမှာ ၎င်း ခံစားခွင့်ရှိသည့် အမွေဝေစုကို နှုတ်ဖြင့် စွန့်လွှတ်ရာရောက်သည်။

ဆရာမှန် နှင့် ဆရာလှနှင့်အခြားသူများ အမှု^(၂) တွင် နှုတ်ဖြင့် စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေအရ ခိုင်လုံသော လွှဲပြောင်းမှုဖြစ်သည်ဟု ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

၂၀၀
ဒေါ်ထား ပါ ၂
မောင်ချန်လှိုင်
နှင့်
ဒေါ်ထားစိန်
ပါ ၃
ဒေါ်ထားစိန်
ပါ ၄

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ တွင် စာဖြင့်ရေးသား ရန် ဥပဒေအရ အတည့်အလင်း မလိုသည့်ကိစ္စတွင် စာဖြင့်မရေးသား ဘဲ ပစ္စည်းကိုလွှဲပြောင်းနိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ဥပဒေအရ စာဖြင့်ရေးသားပြီးမှသာ လွှဲပြောင်းနိုင်သည့်ကိစ္စ များမှာ အောက်ပါကိစ္စရပ်များ ဖြစ်သည်-

- ၁။ ပုဒ်မ ၅၄ အရ ငွေကျပ် ၁၀၀ နှင့်အထက် တန်ဖိုးရှိသော မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ခြပ်ရှိသောပစ္စည်း နောက်မှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသည့် အရာ သို့မဟုတ် အခြားခြပ်မရှိသည့် ပစ္စည်းကို ရောင်းချခြင်း၊
- ၂။ ပုဒ်မ ၅၉ အရ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်စာချုပ်ကို အပ်နှံ၍ ပေါင်နှံခြင်း မှအပ ငွေကျပ် ၁၀၀ နှင့်အထက် တန်ဖိုးရှိ အခြားပေါင်နှံမှု အမျိုးမျိုးနှင့် လက်မဲ့ပေါင်နှံခြင်း၊
- ၃။ ပုဒ်မ ၁၀၇ အရ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ငှားရမ်းခြင်း၊ တစ်နှစ် ထက်ပို၍ ငှားရမ်းခြင်း၊ ငှားရမ်းခကို နှစ်အလိုက်သတ်မှတ် ၍ ငှားရမ်းခြင်း၊
- ၄။ ပုဒ်မ ၁၀၈ အရ ငွေကျပ် ၁၀၀ နှင့်အထက် တန်ဖိုးရှိသော မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းကို လဲလှယ်ခြင်း၊
- ၅။ ပုဒ်မ ၁၂၃ အရ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို မေတ္တာဖြင့် အပိုင်ပေးခြင်း၊
- ၆။ ပုဒ်မ ၁၃၁ အရ တရားစွဲ တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်ကို လွှဲပြောင်း ခြင်း။

(၂) အေအိုင်အာရ် ၁၉၃၅၊ ရန်ကုန်၊ ၄၄၈

၂၀၀၁
 ဒေါ်ထား ပါ ၂
 မောင်ချန်လှိုင်
 နှင့်
 ဒေါ်ထားစိန်
 ပါ ၃
 ဒေါ်ထားစိန်
 ပါ ၄

စာဖြင့်ရေးသားပြီးမှ လွှဲပြောင်းနိုင်သည့်ကိစ္စများတွင် စွန့်လွှတ်ခြင်း မပါဝင်သည့်အတွက် စွန့်လွှတ်ခြင်းကို နှုတ်ဖြင့်ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် စွန့်လွှတ်သည့်ပစ္စည်းအတွက် စွန့်လွှတ်သူက အခွင့်အရေး တစ်စုံတစ်ရာမရှိ၊ အခွင့်အရေးကို ကုန်ဆုံးပြတ်စဲစေခြင်းဖြင့် အကျိုးသက်ရောက်သည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅ တွင် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုထားသည့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း၌ စွန့်လွှတ်ခြင်း အကျုံးမဝင်ပေ။ စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် မိမိ၏အကျိုးခံစားခွင့်ကို လက်လွှတ်လိုက်သည့် သဘောထက် ပိုမိုခြင်းမရှိသဖြင့် တစ်ဦးဦးစီသို့ လွှဲပြောင်းသည့်သဘော သက်ရောက်ခြင်း မရှိချေ။

မြန်မာ့လေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ကွယ်လွန်သူ၏ အမွေကို အမွေစား အမွေခံများက အတူပိုင်ဆိုင်သူများအဖြစ် ဆက်ခံကြသည်။ အတူပိုင်ဆိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည့် ဒေါ်သန်းမြက ၎င်း၏အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်ကို စွန့်လွှတ်ခြင်းအားဖြင့် ၎င်းဆက်ခံရရှိသည့် အခွင့်အရေးသည် ပျက်သုဉ်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်သန်းမြ ပါဝင်ခြင်းမရှိဘဲ ဦးစွိဝမ် ကျန်ရစ်သည့် အမွေပုံပစ္စည်းကို အခြားအမွေစား အမွေခံများအား စီမံခန့်ခွဲပေးသည့် ဒီကရီကို တရားရုံးက ချမှတ်ပေးနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို ဒေါ်ထားတို့နှင့် အယူခံတရားပြိုင် ကိုချန်လှိုင်၏ရှေ့နေက ကွယ်လွန်သူ ဦးစွိဝမ်၏ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများမှာ ဦးရွှေအောင်၊ ဦးရှိန်ဝှက်၊ ဒေါ်သန်းမြတို့အပြင် သက်သေခံအမှတ် ၆ နှင့် ၇ တို့အရ ဒေါ်ရင်ရွှေနှင့် ဒေါ်ခင်မေတို့လည်း ကျန်သေးကြောင်း တင်ပြကြသည်။

သက်သေခံအမှတ် ၆ မှာ မော်လမြိုင်မြို့နယ်တရားရုံးက ထုတ်ပြန်သည့် လေလံကြော်ငြာဖြစ်သည်။ သက်သေခံအမှတ် ၇ မှာ

၂၀၀၁
ဒေါ်ထား ပါ ၂
မောင်ချန်လှိုင်
နှင့်
ဒေါ်ထားစိန်
ပါ ၃
ဒေါ်ထားစိန်
ပါ ၄

တော်ရှိန်ဝှက်က ဒေါ်ငွေလင်းသို့ ငွေကျပ် ၃ သောင်း ပေးဆပ်ရန် သဘောတူကြောင်း ရေးသားသည့်စာ ဖြစ်သည်။

မူလရုံးတရားပြိုင်တို့က ဦးစွဲဝမ်တွင် ညီမများဖြစ်ကြသော ဒေါ်ရင်ရွှေနှင့် ဒေါ်ခင်မေတို့လည်း ကျန်ရစ်ကြောင်း ထုချေခဲ့ခြင်း မရှိသည့်အပြင် သက်သေခံအမှတ် ၆ နှင့် ၇ တို့မှာ မသက်ဆိုင်သည့် ကိစ္စများဖြစ်နေ၍ ဒေါ်ရင်ရွှေနှင့် ဒေါ်ခင်မေတို့အား အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းစွဲဆိုရန်လိုသည်ဆိုသည့် အယူခံတရားလို ဒေါ်ထားတို့နှင့် အယူခံတရားပြိုင် ကိုချန်လှိုင်၏ရှေ့နေ တင်ပြချက်ကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားရန် မလိုအပ်ပေ။

သို့ဖြစ်၍ ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

- (၁) အချင်းဖြစ်ဥပစာ၏ ၃ ပုံ ၁ ပုံကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟ ကြေညာပေးစေလိုမှုနှင့် ကျန်အချင်းဖြစ်ဥပစာ၏ ၃ ပုံ ၂ ပုံကို အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုမှာ အမှုဖြစ် အကြောင်း ခြင်းရာ ပေါ်ပေါက်မှု မတူညီသော်လည်း ယင်းအမှုဖြစ် အကြောင်းခြင်းရာများကို ပူးတွဲစွဲဆိုခြင်းသည် အမှုစွဲဆိုပုံ မှားယွင်းခြင်းမရှိကြောင်း၊
- (၂) အမွေပုံစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတွင် အမွေစား အမွေခံ စုံလင် အောင် ထည့်သွင်းစွဲဆိုခြင်း မရှိသော်လည်း အမှုတွင် မပါဝင်သူ အမွေဆိုင်တစ်ဦးက ၎င်းရခွင့်ရှိသည့် အမွေ ဝေစုကို စွန့်လွှတ်ထားသဖြင့် မူလပြည်နယ်တရားရုံးက တရားလိုတောင်းဆိုထားသည့်အတိုင်း ဒီကရီချမှတ်ပေး ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်းရှိကြောင်း။

ဤစီရင်ချက်ကို အဆုံးမသတ်မီ မှတ်ချက်ပြုလိုသည်မှာ ပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်တွင် အချင်းဖြစ်ဥပစာ၏ ၃ ပုံ ၂ ပုံကို တရားပြိုင် ၁ နှင့် တရားလိုတို့က တစ်ဝက်စီ အညီအမျှခွဲဝေ အမွေ

၂၀၀၁
 ဒေါ်ထား ပါ ၂
 မောင်ချန်လှိုင်
 နှင့်
 ဒေါ်ထားစိန်
 ပါ ၃
 ဒေါ်ထားစိန်
 ပါ ၄

ဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်း သုံးသပ်ခဲ့ပါလျက် အမိန့်နှင့်ဒီကရီတွင် တရားလို များသည် အချင်းဖြစ်ဥပစာ၏ ကျန် ၃ ပုံ ၂ ပုံ၏တစ်ဝက်ကို တရားလို များနှင့် တရားပြိုင် ၁ တို့က တစ်ဝက်စီ အညီအမျှပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ဒီကရီချမှတ်ခြင်းမှာ ရှေ့နောက်ညီညွတ်ခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ပြည်နယ်တရားရုံးက သဘောရိုးဖြင့် မှားယွင်းဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၁ အရ အမှန်အတိုင်း ပြင်ဆင်ရန် လိုပေမည်။

ထို့ပြင် ပြည်နယ်တရားရုံး၏ ဒီကရီမှာ ပဏာမဒီကရီ ဖြစ်သော် လည်း ပဏာမဆိုသည့်စကားရပ် ကျန်ရစ်နေသည့်အတွက် ပဏာမ ဒီကရီ ချမှတ်ပေးလိုက်သည်ဟု ဖြည့်စွက်ရန်လည်း လိုအပ်ကြောင်း ညွှန်ပြလိုက်သည်။

ဤအထူးအယူခံမှု ၂ မှုလုံးကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့် တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ် ကျပ် ၁၀၀၀/- စီ သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဒေါက်တာတင်အောင်အေးနှင့်
ဦးမြင့်အောင်တို့ရှေ့တွင်

ဒေါ်နီ (ခ) ဒေါ်မိမိလေး
နှင့်
ဒေါ်အေး *

အိမ်နှင့်မြေရောင်းရန် ကတိပြုသူသည် စရန်ငွေကို လက်ခံရယူပြီး
နောက် ကျန်ငွေကို အပြီးအပိုင်ပေးချေရန် သတ်မှတ်ထား
သော ရက်မတိုင်မီ ယင်းစာချုပ်ပါအိမ်ကို ဖျက်သိမ်းခဲ့ခြင်း
သည် အိမ်မြေအရောင်းအဝယ်စာချုပ်ပါ ပဋိညာဉ်ကို ဖောက်
ဖျက်ရာရောက်-မရောက်၊ ရောင်းသူပျက်ကွက်ပါက ဝယ်သူ
သည် မည်သည့်သက်သာခွင့် ရရှိနိုင်သနည်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ-၅၂ တွင် အပြန်အလှန်
ကတိများအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန်အစီအစဉ်ကို ပဋိညာဉ်အရ အတိ
အလင်း သတ်မှတ်ထားလျှင် ထိုအစီအစဉ်အတိုင်းဆောင်ရွက်ရမည်။
ထို့ပြင် ပဋိညာဉ်အရ အစီအစဉ်ကို အတိအလင်းသတ်မှတ်ခြင်းမရှိလျှင်
အမှုကိစ္စသဘောအရ လိုအပ်သောအစီအစဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရ
မည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ သာမန်အားဖြင့် အပြန်အလှန်
ကတိပြုသူနှစ်ဦးသည် ပဋိညာဉ်တွင် ပါရှိသောအစီအစဉ်အတိုင်း
၎င်းတို့၏ တာဝန်များကို ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သည်။

---

* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၃၆ (မန္တလေး)
+ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၄၆ တွင် ချမှတ်သော ၈-၇-၉၉ ရက်စွဲပါ
တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) ၏ အမိန့်ကို အထူးအယူခံမှု

၂၀၀၁
ဒေါ်နီ (ခ)
ဒေါ်မိမိလေး
နှင့်
ဒေါ်အေး

သို့ရာတွင် ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁ အရ ပဋိညာဉ်တွင် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဆောင်ရွက်ရန် အပြန်အလှန်ကတိများ ပါဝင်ရာ၌ ကတိရသူသည် မိမိ၏အပြန်အလှန်ကတိအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် အသင့်မရှိသည့်အပြင် အာသီသလည်း မရှိခဲ့လျှင် မည်သည့်ကတိပြုသူ ကမျှ မိမိကတိအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန်မလိုပေ။

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁ ဥပမာ(ခ) တွင် “အေ” က “ဘီ” အား ကုန်စည်များပေးအပ်ရန် “ဘီ” က တန်ဖိုးငွေကို အရစ်ကျ ပေးချေရန်နှင့် ပထမအရစ်ကို ကုန်စည်ပေးအပ်သည့်အခါ ပေးချေရန် “အေ” နှင့် “ဘီ” တို့ ပဋိညာဉ်ပြုကြသည်။ ကုန်စည်များပေးအပ်သည့် အခါ “ဘီ” က ပထမအရစ် ငွေပေးအပ်ရန် အသင့်မရှိသည့်အပြင် အာသီသလည်း မရှိခဲ့လျှင် “အေ” သည် ကုန်စည်များကို ပေးအပ်ရန် မလို၊ ပထမအရစ်ကျငွေကို ပေးချေသည့်အခါ “အေ” သည် ကုန်စည် များကိုပေးအပ်ရန် အသင့်မရှိသည့်အပြင် အာသီသမရှိခဲ့လျှင် “ဘီ” သည် ပထမအရစ်ကျငွေကို ပေးချေရန် မလိုဟု ဖော်ပြထားသည်။

သက်သေခံအမှတ် (က) ခြံမြေအရောင်းအဝယ်စရန်ပေး စာချုပ်အရ အယူခံတရားလိုက ၃၀-၅-၉၆ နေ့တွင် ကျန်ငွေကို ပေးချေရန်နှင့် အယူခံတရားပြိုင်က အချင်းဖြစ်ခြံမြေနှင့် အဆောက် အအုံကို ပေးအပ်ရန်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့မတိုင်မီတွင် အချင် ဖြစ် ခြံမြေအကျယ်အဝန်းမှာ ပဋိညာဉ်ချုပ်ဆိုစဉ်က အတိုင်းအတာ ထက် လျော့နည်းသွားသည့်အပြင် အဆောက်အအုံကိုလည်း အယူခံ တရားပြိုင်က ၎င်း၏သဘောအလျောက် ဖျက်သိမ်းပြီးဖြစ်သည်။ အယူခံတရားပြိုင်သည် ပဋိညာဉ်ပြုခဲ့သည့် အချင်းဖြစ်ခြံမြေနှင့် အဆောက်အအုံကို ပေးအပ်ရန် အသင့်မရှိသည့်အပြင် အာသီသ လည်းမရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေ၍ အယူခံတရားလိုက ထိုနေ့တွင် ကျန်ငွေများကို ပေးချေရန် လိုအပ်မည်မဟုတ်တော့ပေ။

ကတိများကို အပြန်အလှန် ဆောင်ရွက်ရန်ဖြစ်ကြလျှင် တစ်ဘက်စီသည် ပဋိညာဉ်အရ မိမိဆောင်ရွက်ရန်ရှိသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်လိုက ဆောင်ရွက်ခွင့်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် မိမိဆောင်ရွက်ရန် သဘောတူညီသော အပိုင်းကို ဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုဘဲ အခြားတစ်ဘက်

အား ထိုသူက ကတိအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် မတောင်းဆိုနိုင်ချေ။

ကတိပြုသူသည် ပဋိညာဉ်အရ မိမိဆောင်ရွက်ရန်အပိုင်းကို ဆောင်ရွက်ရန်ပျက်ကွက်လျှင် ကတိရသူသည် ပဋိညာဉ်တစ်ရပ်လုံးကို ဖျက်သိမ်းနိုင်သည်။ သို့သော် ပဋိညာဉ်ကို ဆက်လက်တည်သည်ဟု သတ်မှတ်လျှင် ကတိပြုသူအား ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါဟု တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်ရှိနိုင်ရန် မိမိဆောင်ရွက်ရန်ရှိသည်များကို အပြည့်အဝ ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုနှင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် ပဋိညာဉ်တွင် ပါဝင်သော အပြန်အလှန်ကတိများအတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြရမည် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အယူခံတရားပြိုင်သည် ရောင်းချထားသော အဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းခြင်းဖြင့် ပဋိညာဉ်ပါကတိကို စတင် ချိုးဖောက်သည်။ ထိုအခါ အယူခံတရားလိုသည် ကတိအတိုင်း ကျန်ငွေ များကို မပေးအပ်ဘဲ ပဋိညာဉ်ကို ဖျက်သိမ်းနိုင်သည်။ သို့မဟုတ် ပဋိညာဉ်ကို ဆက်လက်အတည်ပြုနိုင်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ပဋိညာဉ်ကို ဆက်လက်အတည်ပြုလိုလျှင် အယူခံတရားလိုသည် ပဋိညာဉ်ပါကတိ အတိုင်း ကျန်ငွေကို သတ်မှတ်ရက်တွင် ပေးချေရမည်။ အယူခံတရားလို သည် ပဋိညာဉ်ကို ဆက်လက်အတည်မပြုလိုလျှင် ကျန်ငွေများကို မပေးဆပ်ဘဲ ပဋိညာဉ်ကို ဖျက်သိမ်းပိုင်ခွင့်ရှိပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို ဝယ်ယူ ရန် ပဋိညာဉ်ကိုပြုလုပ်သောဝယ်သူက စရန်ငွေကို ပေးထားရာ ပဋိညာဉ်အတိုင်း အပြီးသတ်ဆောင်ရွက်ရန် အချိန်စေ့ရောက်သော အခါ ရောင်းသူသည် အပြီးသတ်ဆောင်ရွက်ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့လျှင် ဝယ်သူသည် အောက်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်သည်-

- (၁) ဝယ်သူသည် ပဋိညာဉ်ကို ဖျက်သိမ်းသည်ဟု မှတ်ယူ ၍ စရန်ငွေကို ရလိုကြောင်း စွဲဆိုနိုင်သည်။
- (သို့မဟုတ်)

၂၀၀၁
ဒေါ်နီ (ခ)
ဒေါ်မိမိလေး
နှင့်
ဒေါ်အေး

၂၀၀၁
ဒေါ်နီ (ခ)
ဒေါ်မိမိလေး
နှင့်
ဒေါ်အေး

(၂) ပဋိညာဉ်ကို ဆက်လက် အတည် ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူ၍

- (က) ပဋိညာဉ်ကိုချိုးဖောက်သည့်အတွက် နစ်နာကြေး ရလို့မူ စွဲဆိုနိုင်သည်။
(သို့မဟုတ်)
- (ခ) ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေရန် စွဲဆိုနိုင်သည်။

ဘာဘူကနီရာလား(လ်)ဒနကာ နှင့် မက်ဆား(စ်)ရွှေပြည်စိုး ဖလင် ကုမ္ပဏီအမှု ^(ခ) တွင် အောက်ပါအတိုင်း စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားသည်-

“ အရောင်းအဝယ်ပျက်ပြယ်သဖြင့် ပေးသွင်းထားသောငွေကို ပြန်လည်ပေးအပ်ရေးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေတွင် ပြဌာန်းထားချက်များ မတွေ့ရပေ။ ဤပြဿနာကို ဆုံးဖြတ်ရာ၌ ပေးသွင်းသောငွေသည် ရောင်းငွေအတွက်တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် ပေးသွင်းခဲ့လျှင် ရောင်းသူသော်လည်းကောင်း ၊ ဝယ်သူသော်လည်းကောင်း ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် ပျက်ကွက်က ထိုငွေကို ပြန်လည်ပေးအပ်ရမည်။ ”

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၇၄ အရလည်း ပဋိညာဉ်ကို ဖောက်ဖျက်သောအခါ ထိုသို့ ဖောက်ဖျက်ပါက ပေးရန်ဖြစ်သော ငွေပမာဏကို ပဋိညာဉ်တွင် ဖော်ပြထားလျှင်ထိုသို့ ဖောက်ဖျက်ခြင်းကြောင့် အမှန်တကယ်ပျက်စီး ဆုံးရှုံးမှုရှိကြောင်း ထင်ရှားသည် ဖြစ်စေ၊ မထင်ရှားသည်ဖြစ်စေ ဖောက်ဖျက်ကြောင်း တိုင်တန်းသူသည် ဖောက်ဖျက်သူထံမှ ထိုဖော်ပြသော ငွေကြေးပမာဏကို ရပိုင်ခွင့် ရှိသည်။

သက်သေခံအမှတ် (က) ခြံမြေအရောင်းအဝယ် စရန်ပေးစာချုပ်တွင် ရောင်းသူက ပျက်ကွက်ပါက စရန်ငွေ၏ နှစ်ဆကို ပေးလျော်မည်ဟု နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သဘောတူညီထားကြသဖြင့် စရန်ငွေ ၅၀၀၀၀/- ၏ နှစ်ဆဖြစ်သော ငွေ ၁ သိန်းကျပ်ကို ဝယ်သူအယူခံ တရားလိုက ရပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမင်းသွင်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးဘထိုက်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

၂၀၁၁
ဒေါ်နီ (ခ)
ဒေါ်မိမိလေး
နှင့်
ဒေါ်အေး

မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၁၈ တွင် အယူခံတရားလို ဒေါ်နီ (ခ) ဒေါ်မိမိလေးက အယူခံ တရားပြိုင် ဒေါ်အေးအပေါ် စရန်ငွေနှစ်ဆဖြစ်သော ငွေ ၁ သိန်းကျပ် ရလို့မှုစွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက အနိုင်ဒီကရီချမှတ်သည်။ တိုင်းတရား ရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို မကျေနပ်၍ ဒေါ်အေးက တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၄၆ ကို တင်သွင်းသောအခါ တရားရုံးချုပ်က တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဒေါ်နီ (ခ) ဒေါ်မိမိလေး စွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီ ကို ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရ ပြန်လည် စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန် ဒေါ်နီ (ခ) ဒေါ်မိမိလေးက လျှောက်ထားသော အခါ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာကို အထူးအယူခံ ခုံရုံးဖြင့် ပြန်လည်စီရင်ဆုံးဖြတ်ရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

“ အိမ်နှင့်မြေ ရောင်းချရန် ကတိပြုသူသည် စရန်ငွေကို လက်ခံရယူပြီးနောက် ကျန်ငွေကို အပြီးအပိုင် ပေးချေရန် သတ်မှတ်ထားသောရက် မတိုင်မီ ယင်းစာချုပ်ပါအိမ်ကို ဖျက်သိမ်းထားခြင်းသည် အိမ်မြေအရောင်းအဝယ် စရန် စာချုပ်ပါ ပဋိညာဉ်ကို ဖောက်ဖျက်ရာရောက်-မရောက် ”

မူလရုံးတရားလို ဒေါ်နီ (ခ) ဒေါ်မိမိလေး၏ အဆိုလွှာတွင် တရားလိုနှင့်တရားပြိုင်ဒေါ်အေးတို့သည် ခင်မင်ရင်းနှီးသူများဖြစ်ကြ ကြောင်း၊ တရားပြိုင်က မန္တလေးမြို့၊ ချမ်းမြသာစည်မြို့နယ်၊ ကျွန်းလုံး ဥသျှောင်ရပ်ရှိ တရားပြိုင်ပိုင်ဆိုင်နေထိုင်လျက်ရှိသော ခြံမြေအနောက် ဘက်ခြမ်းနှင့် အဆောက်အအုံကိုရောင်းရန် ကမ်းလှမ်းလာသဖြင့် ငွေ ၂ သိန်းကျပ်ဖြင့် ဝယ်ယူရန်သဘောတူခဲ့ကြောင်း၊ ၃၀-၁၀-၉၅

၂၀၀၁
 ဒေါ်နီ (ခ)
 ဒေါ်မိမိလေး
 နှင့်
 ဒေါ်အေး

နေ့တွင် တရားလိုနှင့်တရားပြိုင်တို့ ခြံမြေအရောင်းအဝယ် စရန်ပေး စာချုပ်ချုပ်ဆိုပြီး စရန်ငွေ ၅၀၀၀၀/- ကို ပေးအပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ၃၀-၅-၉၆ နေ့တွင် ကျန်ငွေကို ပေးချေသည့်အခါ အရောင်းအဝယ် မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုရန် သဘောတူညီခဲ့ကြကြောင်း၊ စရန်ပေး စာချုပ် ချုပ်ဆိုစဉ်က တရားပြိုင်က မြေနှင့်အိမ်၏ပိုင်ဆိုင်မှုကို တာဝန် ခံသည့်အပြင် ရောင်းချရန်ပျက်ကွက်ပါက စရန်ငွေ၏ နှစ်ဆကို ပေးလျော်မည်ဟု ဝန်ခံခဲ့ကြောင်း၊ ကျန်ငွေကို ပေးချေရန်နေ့ရက် မတိုင်မီ ခြံမြေနှင့် အဆောက်အအုံကို သွားကြည့်သောအခါ အဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းထားသည့်အပြင် မြေမှာလည်း ကျူးကျော်မြေဖြစ်နေ၍ တရားပြိုင်က အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ချုပ်ဆို ပေးနိုင်ခြင်း မရှိတော့ကြောင်း၊ စရန်ငွေ၏ နှစ်ဆဖြစ်သောငွေ ၁ သိန်း ကျပ် ကို ပေးရန်ပြောသောအခါ လိုက်နာရန် ပျက်ကွက်၍ ၃-၆-၉၆ နေ့တွင် တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ တရားပြိုင်က စရန်ငွေ၏ နှစ်ဆဖြစ်သော ငွေ ၁ သိန်းကျပ် ပေးစေရန် အဆိုပြုသည်။

မူလရုံးတရားပြိုင် ဒေါ်အေး၏ ချေလွှာတွင် အချင်းဖြစ်ခြံမြေ သည် ကျူးကျော်မြေမဟုတ်သည့်အပြင် အဆောက်အအုံကိုလည်း ဖျက်သိမ်းထားခြင်းမရှိကြောင်း၊ ရဝတအဖွဲ့၏ ရပ်ကွက်သာယာ လှပရေးနှင့် မီးဘေးကြိုတင်ကာကွယ်ရေးစီမံချက်အရ လမ်းတိုးချဲ့ သဖြင့် ခြံဝင်းထရံကို အနည်းငယ် နောက်ဆုတ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ လမ်းကြောနှင့်မလွတ်သည့် အဆောက်အအုံ၏ အစိတ်အပိုင်းကိုသာ ဖျက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တရားပြိုင်သည် ခြံမြေအရောင်းအဝယ် စရန်ပေးစာချုပ်ပါ ကတိကို ပျက်ကွက်ခြင်းမရှိသည့်အပြင် အရောင်း အဝယ်ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပေးရန် အဆင်သင့်ရှိသဖြင့် အဆိုလွှာအား ပလပ်ပေးသင့်ကြောင်း ထုချေသည်။

မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးက တရားလို ဒေါ်နီ (ခ) ဒေါ်မိမိလေး က တရားပြိုင် ဒေါ်အေးအား တရားပြိုင်နေအိမ်၏အနောက်ဘက်ခြမ်း ခြံမြေနှင့်မြေပေါ်ရှိထရံကာ၊ ရှေ့ပျဉ်ကာ၊ ပျဉ်ခင်းအဆောက်အအုံကို ငွေ ၂ သိန်းကျပ်ဖြင့် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရန် သဘောတူညီကြပြီး

၂၀၀၁
ဒေါ်နီ (ခ)
ဒေါ်မိမိလေး
နှင့်
ဒေါ်အေး

စရန်ငွေ ၅၀၀၀၀/- ပေးခဲ့ခြင်းမှာ အငြင်းမပွားကြောင်း၊ နှစ်ဘက် သက်သေထွက်ဆိုချက်များအရ လမ်းကိုတိုးချဲ့ခဲ့သဖြင့် အချို့သည် ၆ လက်မ၊ ၈ လက်မစသည်ဖြင့် ခြံဝင်းထရံများကို နောက်ဆုတ် ပေးခဲ့ ရသော်လည်း အချင်းဖြစ်အဆောက်အအုံကိုမူ တရားပြိုင်သည် ၎င်း၏ သဘောအလျောက် ဖျက်သိမ်းခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားပြိုင်သည် လမ်းပေါ်သို့ ကျူးကျော်နေသော မြေအစိတ်အပိုင်းမှ ဖယ်ရှားပေး လိုက်ရသည့်အပြင် အဆောက်အအုံ မှာလည်း ဖျက်သိမ်းပြီးဖြစ်၍ ၃၀-၁၀-၉၅ ရက်စွဲပါ အရောင်းအဝယ် စရန်ပေးစာချုပ်ကို တရားပြိုင် က ဖောက်ဖျက်ရာရောက်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ တရားပြိုင်က စရန်ငွေ နှစ်ဆဖြစ်သော ငွေ ၁သိန်းကျပ်ကို ပေးစေရန် သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်သည်။

တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) က နှစ်ဘက်သက်သေခံချက် များအရ ဒေါ်နီ (ခ) ဒေါ်မိမိလေးနှင့် ဒေါ်အေးတို့သည် ၃၀-၁၀-၉၅ ရက်စွဲပါ အရောင်းအဝယ် စရန်ပေးကတိစာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း၊ ရဝတအဖွဲ့က ရပ်ကွက်သာယာရေးနှင့် မီးဘေးကြိုတင်ကာကွယ်ရေး စီမံချက်အရ လမ်းတိုးချဲ့သည့်အတွက် အချင်းဖြစ်ခြံမြေဝင်းထရံကို ၈ ပေ ခန့် ဆုတ်ပေးခဲ့ရပြီး ဒေါ်အေးက အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံးကို ဖျက်သိမ်းခဲ့ကြောင်း၊ စရန်ပေးစာချုပ်အရ ဒေါ်နီ (ခ) ဒေါ်မိမိလေးက ဒေါ်အေးသို့ ၃၀-၅-၉၆ နေ့တွင် ကျန်ငွေကို ပေးချေခြင်းမပြုဘဲ သက်သေခံအမှတ် (ဂ) အကြောင်းကြားစာဖြင့် စရန်ငွေ နှစ်ဆ ဖြစ်သော ငွေ ၁ သိန်းကျပ်ကို ပေးရန်တောင်းခံထားကြောင်း၊ ပဋိညာဉ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ဒေါ်နီ (ခ) ဒေါ်မိမိလေးသည် ပဋိညာဉ်ပါအစီအစဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပြီး သတ်မှတ်ထားသည့် ရက်တွင် ကျန်ငွေကို ပေးချေသောအခါ ဒေါ်အေးက အချင်းဖြစ် ခြံမြေနှင့်အဆောက်အအုံကို ပေးအပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ကျန်ငွေကို ပေးချေရန် အစီအစဉ်ကို ပြုလုပ်ခြင်းမရှိဘဲ ခြံမြေနှင့် အဆောက်အအုံကို ပေးအပ်ရန်အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်အေးသည် ပဋိညာဉ်ကို ဖောက်ဖျက်ရာ မရောက်သဖြင့် တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဒေါ်နီ (ခ) ဒေါ်မိမိလေးစွဲဆိုသောအမှုကို ပလုပ်ကြောင်းအမိန့်ချမှတ်သည်။

၂၀၀၁
ဒေါ်နီ (ခ)
ဒေါ်မိမိလေး
နှင့်
ဒေါ်အေး

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက ပဋိညာဉ်အရ ပျက်ကွက်သူ သည် အယူခံတရားပြိုင်ဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်သည် သဘောတူထားသည့်အတိုင်း စရန်ငွေ၏ နှစ်ဆကို ပြန်လည်ပေးရန် တာဝန်ရှိကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်က မိမိသဘောအရ အိမ်ကို ဖျက်ခြင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ သက်ဆိုင်ရာမှ ဖျက်ခိုင်း၍ဖျက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထုချေသော်လည်း သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူများ၊ ရဝတ၊ လမ်းကော်မတီတို့၏အစစ်ခံချက်တွင် မြေကိုသာ အဆုတ်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အိမ်ကိုအဖျက်ခိုင်းခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်ပျက်ကွက်သူမှာ အယူခံတရားပြိုင်ဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုအနေဖြင့် မိမိပေးထားရသည့် စရန်ငွေကိုလည်း ပြန်မရ၊ စရန်ငွေ၏နှစ်ဆကိုလည်း စာချုပ်ပါအတိုင်း ပြန်မရသဖြင့် များစွာနစ်နာကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေက ယခုအမှုမှာ နှစ်ဘက်သက်သေ ခံချက်အရ ၃၀-၁၀-၉၅ ရက်စွဲပါ အရောင်းအဝယ်စရန်ပေးစာချုပ် သက်သေခံအမှတ် (က) အပေါ် အခြေခံ၍ အမှုဖြစ်ပွားလာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ စရန်ပေးစာချုပ်ချုပ်ပြီး ၄ လအကြာတွင် တရားပြိုင်၏ သဘောဆန္ဒအရ ဆုတ်ရခြင်း၊ ဖျက်ရခြင်းမဟုတ်ဘဲ တရားပြိုင်နေသည့် အိမ်ဝင်းအနောက်ဘက်လမ်းကို ရပ်ရွာသာယာလှပရေးနှင့် မီးဘေးကြိုတင်ကာကွယ်ရေးအတွက် သက်ဆိုင်ရာ (ရဝတ) မှ လမ်းချဲ့ ထွင်သဖြင့် ဆုတ်ရ၊ ဖျက်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မူလရုံးတရားလိုမှာ စာချုပ်ပါ ကျန်ငွေပေးရန် ကမ်းလှမ်းပါလျက် စာချုပ်ပါပစ္စည်း ပေးအပ်ရန် ပျက်ကွက်ပါက ပဋိညာဉ်အတိုင်း မဆောင်ရွက်ဘဲ ဖောက်ဖျက်သည်ဟု မှတ်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မူလရုံးတရားလို အနေဖြင့် မိမိဆောင်ရွက်ရမည့် ကျန်ငွေပေးချေရန် အစီအစဉ်ကို လုံးဝ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ယခုအမှုဖြစ်ပွားရခြင်းမှာ တရားလိုနှင့် တရားပြိုင် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ စာချုပ်ချုပ်စဉ်က ပါဝင်ခဲ့ခြင်းမရှိသော လမ်းကိစ္စမှာ စာချုပ်ချုပ်ပြီး ၄ လခန့်အကြာမှ အခြေအနေအရပ်ရပ် ကြောင့် (ရဝတ) မီးဘေးကြိုတင်ကာကွယ်ရေးနှင့် ရပ်ရွာသာယာ လှပရေး အတွက် လမ်းချဲ့ထွင်ခိုင်းသည့်ကိစ္စကြောင့်ပေါ်ပေါက်လာ

၂၀၀၁
ဒေါ်နီ (ခ)
ဒေါ်မိမိလေး
နှင့်
ဒေါ်အေး

သဖြင့် စာချုပ်အတိုင်း မဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ပါ၍ လျှောက်ထားခံရသူဘက်မှ ပဋိညာဉ်နှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ဖောက်ဖျက်ခဲ့ခြင်းမရှိသဖြင့် လျှောက်ထားသူတောင်းဆိုသော စရန်ငွေ ၂ ဆကို ရထိုက်ခွင့်မရှိပါကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်ဒေါ်အေးသည် အယူခံတရားလို ဒေါ်နီ (ခ) ဒေါ်မိမိလေးသို့ ဒေါ်အေး နေထိုင်ပိုင်ဆိုင်လျက်ရှိသော မြေ၏ အနောက်ဘက်ခြမ်းရှိ ခြံမြေနှင့် မြေပေါ်ရှိအဆောက်အအုံကို ငွေ ၂ သိန်း ကျပ်ဖြင့် ၃၀-၁၀-၉၅ နေ့တွင် သက်သေခံအမှတ် (က) ခြံမြေအရောင်းအဝယ်စရန်ပေးစာချုပ်ချုပ်ဆိုပြီး ရောင်းချသည်။ ထိုနေ့ တွင်ပင် ဒေါ်နီ က စရန်ငွေ ၅၀၀၀၀/- ပေးပြီး ကျန်ငွေများကို ၃၀-၅-၉၆ နေ့တွင် ပေးချေရန် သဘောတူခဲ့ကြသည်။ ၃၀-၅-၉၆ နေ့ မတိုင်မီ ရဝတက ကားအဝင်အထွက် ပြုလုပ်နိုင်ရန်အတွက် လမ်းကို တိုးချဲ့ခဲ့ရာ အယူခံတရားပြိုင်၏ ခြံဝင်းထရံသည် လမ်းမြေပေါ်သို့ ကျူးကျော်နေသဖြင့် ၂ ပေခန့် နောက်ဆုတ်ပေးခဲ့ရသည်။ ထို့ပြင် အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်အေးသည် အချင်းဖြစ်ခြံမြေပေါ်ရှိ အဆောက် အအုံကိုလည်း ဖျက်သိမ်းခဲ့သည်။ ရဝတဥက္ကဋ္ဌ ဦးစံလှ (လိုပြ-၄) က အယူခံတရားပြိုင်၏ အဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းရန် ညွှန်ကြားမှု မပြုလုပ်ကြောင်းထွက်ဆိုသည်။ ရပ်ကွက်စိတ်မျိုးဦးမြင့်ဆွေ(ပြိုင်ပြ-၁) နှင့် အယူခံတရားပြိုင်၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးကုလား (ပြိုင်ပြ-၂) တို့က ဒေါ်အေး၏ အဆောက်အအုံကို မည်သူကမျှ ဖျက်သိမ်းရန် ညွှန်ကြား ခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်းဝန်ခံထွက်ဆိုကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားပြိုင် သည် အချင်းဖြစ်အဆောက်အအုံကို ၎င်း၏သဘောဆန္ဒအလျောက် ဖျက်သိမ်းခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂ တွင် အပြန်အလှန်ကတိများ အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန်အစီအစဉ်ကို ပဋိညာဉ်အရ အတိအလင်း သတ်မှတ်ထားလျှင် ထိုအစီအစဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမည်။ ထို့ပြင် ပဋိညာဉ်အရ အစီအစဉ်ကို အတိအလင်းသတ်မှတ်ခြင်းမရှိလျှင် အမှုကိစ္စသဘောအရ လိုအပ်သောအစီအစဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက် ရမည်ဟု ပြဌာန်းထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ သာမန်အားဖြင့် အပြန်အလှန်

၂၀၀၁
ဒေါ်နီ (ခ)
ဒေါ်မိမိလေး
နှင့်
ဒေါ်အေး

ကတိပြုသူနှစ်ဦးသည် ပဋိညာဉ်တွင်ပါရှိသော အစီအစဉ်အတိုင်း ၎င်းတို့၏တာဝန်များကို ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁ အရ ပဋိညာဉ်တွင် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဆောင်ရွက်ရန် အပြန်အလှန်ကတိများ ပါဝင်ရာ၌ ကတိရသူသည် မိမိ၏အပြန်အလှန်ကတိအတိုင်းဆောင်ရွက်ရန် အသင့်မရှိသည့်အပြင် အာသီသလည်း မရှိခဲ့လျှင် မည်သည့်ကတိပြုသူ ကမျှ မိမိကတိအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန်မလိုပေ။

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁ ဥပမာ (ခ) တွင် “ အေ ” က “ ဘီ ” အားကုန်စည်များပေးအပ်ရန် “ ဘီ ” က တန်ဖိုးငွေကို အရစ်ကျ ပေးချေရန်နှင့် ပထမအရစ်ကို ကုန်စည်ပေးအပ်သည့်အခါ ပေးချေရန် “ အေ ” နှင့် “ ဘီ ” တို့ ပဋိညာဉ်ပြုကြသည်။ ကုန်စည်များ ပေးအပ်သည့်အခါ “ ဘီ ” က ပထမအရစ်ငွေပေးအပ်ရန် အသင့်မရှိ သည့်အပြင် အာသီသမရှိခဲ့လျှင် “ အေ ” သည် ကုန်စည်များကို ပေးအပ်ရန်မလို၊ ပထမအရစ်ကျငွေကို ပေးချေသည့်အခါ “ အေ ” သည် ကုန်စည်များကို ပေးအပ်ရန် အသင့်မရှိသည့်အပြင် အာသီသ လည်းမရှိခဲ့လျှင် “ ဘီ ” သည် ပထမအရစ်ကျငွေကို ပေးချေရန်မလိုဟု ဖော်ပြထားသည်။

သက်သေခံအမှတ် (က) ခြံမြေအရောင်းအဝယ်စရန်ပေး စာချုပ်အရ အယူခံတရားလိုက ၃၀-၅-၉၆ နေ့တွင် ကျန်ငွေကိုပေးချေ ရန်နှင့် အယူခံတရားပြိုင်က အချင်းဖြစ်ခြံမြေနှင့် အဆောက်အအုံကို ပေးအပ်ရန်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့မတိုင်မီတွင် အချင်းဖြစ်ခြံမြေ အကျယ်အဝန်းမှာ ပဋိညာဉ်ချုပ်ဆိုစဉ်ကအတိုင်းအတာထက် လျော့နည်းသွားသည့်အပြင် အဆောက်အအုံကိုလည်း အယူခံ တရားပြိုင်က ၎င်း၏သဘောအလျောက် ဖျက်သိမ်းပြီးဖြစ်သည်။ အယူခံတရားပြိုင်သည် ပဋိညာဉ်ပြုခဲ့သည့် အချင်းဖြစ်ခြံမြေနှင့် အဆောက်အအုံကို ပေးအပ်ရန် အသင့်မရှိသည့်အပြင် အာသီသ လည်းမရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေ၍ အယူခံတရားလိုက ထိုနေ့တွင် ကျန်ငွေများကို ပေးချေရန် လိုအပ်မည် မဟုတ်တော့ပေ။

ကတိများကို အပြန်အလှန်ဆောင်ရွက်ရန်ဖြစ်ကြလျှင်

၂၀၀၁
ဒေါ်နီ (ခ)
ဒေါ်မိမိလေး
နှင့်
ဒေါ်အေး

တစ်ဘက်စီသည် ပဋိညာဉ်အရ မိမိဆောင်ရွက်ရန်ရှိသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်လိုက ဆောင်ရွက်ခွင့်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် မိမိဆောင်ရွက်ရန် သဘောတူညီသောအပိုင်းကို ဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုဘဲ အခြားတစ်ဘက် အား ထိုသူက ကတိအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန်မတောင်းဆိုနိုင်ချေ။

ကတိပြုသူသည် ပဋိညာဉ်အရ မိမိဆောင်ရွက်ရန်အပိုင်းကို ဆောင်ရွက်ရန်ပျက်ကွက်လျှင် ကတိရသူသည် ပဋိညာဉ်တစ်ရပ်လုံးကို ဖျက်သိမ်းနိုင်သည်။ သို့သော် ပဋိညာဉ်ကို ဆက်လက်တည်သည်ဟု သတ်မှတ်လျှင် ကတိပြုသူအား ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါဟု တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်ရှိနိုင်ရန် မိမိဆောင်ရွက်ရန်ရှိသည်များကို အပြည့်အဝ ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုနှင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် ပဋိညာဉ်တွင် ပါဝင်သော အပြန်အလှန်ကတိများအတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြရမည် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အယူခံတရားပြိုင်သည် ရောင်းချထားသော အဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းခြင်းဖြင့် ပဋိညာဉ်ပါကတိကို စတင် ချိုးဖောက်သည်။ ထိုအခါ အယူခံတရားလိုသည် ကတိအတိုင်း ကျန်ငွေ များကို မပေးအပ်ဘဲပဋိညာဉ်ကို ဖျက်သိမ်းနိုင်သည်။ သို့မဟုတ် ပဋိညာဉ်ကို ဆက်လက် အတည်ပြုနိုင်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ပဋိညာဉ်ကို ဆက်လက်အတည်ပြုလိုလျှင် အယူခံတရားလိုသည် ပဋိညာဉ်ပါ ကတိအတိုင်း ကျန်ငွေကို သတ်မှတ်ရက်တွင် ပေးချေရမည်။ အယူခံတရားလိုသည် ပဋိညာဉ်ကို ဆက်လက်အတည်မပြုလိုလျှင် ကျန်ငွေများကို မပေးဆပ်ဘဲ ပဋိညာဉ်ကို ဖျက်သိမ်းပိုင်ခွင့်ရှိပေသည်။

ထို့ကြောင့် တရားရုံးချုပ်အထူးအယူခံခုံရုံးက ပြဿနာကို အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

“ အိမ်နှင့်မြေရောင်းရန်ကတိပြုသူသည် စရန်ငွေကို လက်ခံရယူပြီးနောက် ကျန်ငွေကို အပြီးအပိုင်ပေးချေရန် သတ်မှတ်ထားသော ရက်မတိုင်မီ ယင်းစာချုပ်ပါ အိမ်ကို ဖျက်သိမ်းထားခြင်းသည် အိမ်မြေအရောင်းအဝယ် စရန် စာချုပ်ပါ ပဋိညာဉ်ကို ဖောက်ဖျက်ရာရောက်သည်။ ”

၂၀၀၁
ဒေါ်နီ (ခ)
ဒေါ်မိမိလေး
နှင့်
ဒေါ်အေး

မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို ဝယ်ယူရန် ပဋိညာဉ် ပြုလုပ်သော ဝယ်သူက စရန်ငွေကို ပေးထားရာ ပဋိညာဉ်အတိုင်း အပြီးသတ် ဆောင်ရွက်ရန်အချိန်စေ့ရောက်သောအခါ ရောင်းသူသည် အပြီးသတ်ဆောင်ရွက်ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့လျှင် ဝယ်သူသည် အောက်ပါ အတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်သည်-

- (၁) ဝယ်သူသည် ပဋိညာဉ်ကို ဖျက်သိမ်းသည်ဟု မှတ်ယူ၍ စရန်ငွေကို ရလိုကြောင်းစွဲဆိုနိုင်သည်။ (သို့မဟုတ်)
- (၂) ပဋိညာဉ်ကို ဆက်လက်အတည်ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူ၍
  - (က) ပဋိညာဉ်ကို ချိုးဖောက်သည့်အတွက် နစ်နာကြေးရလိုမှု စွဲဆိုနိုင်သည်။ (သို့မဟုတ်)
  - (ခ) ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေရန် စွဲဆိုနိုင်သည်။

ဘာဘူကနီရာလား (လ်) ဒနုကာ နှင့် မက်ဆား (စ်) ရွှေပြည်စိုး
ဖလင်ကုမ္ပဏီအမှု ^(၁) တွင် အောက်ပါအတိုင်းစီရင်ထုံးဖြဲ့ထားသည်။

“ အရောင်းအဝယ်ပျက်ပြယ်သဖြင့် ပေးသွင်းထားသော ငွေကို ပြန်လည်ပေးအပ်ရန်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားချက်များ မတွေ့ရပေ။ ဤပြဿနာကို ဆုံးဖြတ်ရာ၌ ပေးသွင်းသောငွေသည် ရောင်းငွေအတွက် တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် ပေးသွင်းခဲ့လျှင် ရောင်းသူသော်လည်းကောင်း၊ ဝယ်သူသော်လည်းကောင်း ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် ပျက်ကွက်က ထိုငွေကို ပြန်လည်ပေးအပ်ရမည်။ ”

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၇၄ အရလည်း ပဋိညာဉ်ကို ဖောက်ဖျက်သောအခါ ထိုသို့ဖောက်ဖျက်ပါက ပေးရန်ဖြစ်သော ငွေပမာဏကို ပဋိညာဉ်တွင် ဖော်ပြထားလျှင် ထိုသို့ဖောက်ဖျက်ခြင်းကြောင့် အမှန်တကယ် ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုရှိကြောင်း ထင်ရှားသည်ဖြစ်စေ၊ မထင်ရှားသည်ဖြစ်စေ ဖောက်ဖျက်ကြောင်း တိုင်တန်းသူသည် ဖောက်ဖျက်သူထံမှ ထိုဖော်ပြသော ငွေကြေးပမာဏကိုရပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

---

(၁) ၁၉၆၄ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (တရားရုံးချုပ်) စာ - ၁၉၅။

၂၀၀၁
ဒေါ်နီ (ခ)
ဒေါ်မိမိလေး
နှင့်
ဒေါ်အေး

သက်သေခံအမှတ် (က) ခြံမြေအရောင်းအဝယ် စရန်ပေး
စာချုပ် တွင် ရောင်းသူက ပျက်ကွက်ပါက စရန်ငွေ၏ နှစ်ဆကို
ပေးလျော်မည်ဟု နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူညီထားကြသဖြင့် စရန်ငွေ
၅၀၀၀၀/ ၏ နှစ်ဆဖြစ်သော ငွေ ၁ သိန်းကျပ်ကို ဝယ်သူ အယူခံ
တရားလိုက ရပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

သို့ဖြစ်၍ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီသည်မှန်ကန်ခြင်း
မရှိချေ။

ဤတရားမအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး တရားရုံးချုပ်၏
စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ကာ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်
ဒီကရီကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့်တကွ ပြန်လည် အတည်ပြု
လိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ် ၃၀၀၀၀/ သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

၂၆ ရက်

တရားရုံးချုပ် ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးမြင့်သိန်း နှင့်
ဦးချစ်လွင် တို့ရှေ့တွင်

ဦးမောင်တင် ပါ ၂

နှင့်

ဒေါ်အေးမြင့်*

ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၊ ကာလစည်းကမ်းသတ်
ကျော်လွန်ပြီးမှ စွဲဆိုသည့်အမှုကို ပလပ်နိုင်ရန် ကာလ
စည်းကမ်းသတ်ပြဿနာမှာတရားရုံးရှေ့မှောက်ရှိ ဝန်ခံထား
သော သို့မဟုတ် သက်သေထင်ရှားပြပြီးဖြစ်သော အ
ကြောင်းခြင်းရာများရှိရန် လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃
တွင် စည်းကမ်းသတ် ကာလကုန်ဆုံးပြီးမှ စွဲဆိုသည့် တရားမကြီး
မှု၊ အယူခံမှုနှင့် လျှောက်ထားမှုတို့ကို ကာလစည်းကမ်းသတ်ချက်ကို
အကြောင်း ပြု၍ ချေပခြင်းပင် မပြုသော်လည်း ပလပ်ရမည်ဖြစ်
ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်း ထားသည်။

ယင်းသို့ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန်အတွက် ကာလစည်းကမ်းသတ်ပြဿနာ
မှာ တရားရုံးရှေ့မှောက်ရှိ ဝန်ခံထားသော သို့မဟုတ် သက်သေထင်
ရှားပြပြီးဖြစ်သော အကြောင်းခြင်းရာများရှိရန်လိုသည်။ သို့ရာတွင်
ကာလစည်းကမ်းသတ်ပြဿနာမှာ အကြောင်းခြင်းရာနှင့် စပ်လျဉ်း

---

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁၇။

+ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၉၉ တွင်
ချမှတ်သော စ. စ . ၂၀၀၀ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို
အထူးအယူခံမှု။

ဦးမောင်တင် ပါ၂
နှင့်
ဒေါ်အေးမြင့်

သည့် အဆုံးအဖြတ်အပေါ်တည်နေလျှင်ဖြစ်စေ၊ လိုအပ်သည့် အချက်အလက်များကို သက်သေထင်ရှားပြမထားလျှင် ဖြစ်စေ၊ တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ခြင်း မပြုနိုင်၊ တရားပြိုင်သည် အယူခံ တွင် ယင်းပြဿနာကို တင်ပြခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

- အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးခွန်ဝင်းလှိုင်၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ။
- အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးစိုးမိုးထွန်း၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ။

သထုံမြို့နယ်၊ တရားရုံး ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၁ တွင် ဦးမောင်တင်နှင့် ဒေါ်တင်မြတို့က မောင်ကျော်နိုင်နှင့် ဒေါ်အေးမြင့်တို့အပေါ် ကျူးကျော်နေထိုင်သော မြေမှ ဖယ်ရှားပေးစေ လိုမှုစွဲဆိုရာ သထုံမြို့နယ် တရားရုံးက တရားလိုစွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီချမှတ်သည်။ ယင်းစီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ဒေါ်အေးမြင့် က မကျေနပ်၍ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး (သထုံခရိုင်) သို့တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂ /၂၀၀၀ ဖြင့် အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ရာ သထုံခရိုင်တရားရုံးက မူလမြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်၍ တရားလိုစွဲဆိုသည့် အမှုကို စရိတ်နှင့် တကွ ပလပ်သည်။ မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး (သထုံခရိုင်)၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ဦးမောင်တင်နှင့် ဒေါ်တင်မြတို့က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်သို့ တရားမ ဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၉၉ / ၂၀၀၀ ဖြင့် အယူခံဝင်ရောက် ရာ ပလပ်ခြင်း ခံရသဖြင့် တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေး ပေးရန် ဦးမောင်တင်နှင့် ဒေါ်တင်မြတို့က လျှောက်ထားရာတွင် တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံး ဖြင့် ကြားနာရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည် -

(၁) ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရတရားလို စွဲဆိုသော အမှုကို ပလပ်နိုင်ရန်အတွက် တရားရုံးရှေ့မှောက်

တွင် ဝန်ခံထားသော သို့မဟုတ် သက်သေထင်ရှားပြီး ဖြစ်သော အကြောင်းအရာများ ထင်ရှားပေါ်ပေါက်ခြင်းရှိ မရှိ။

(၂) မူလရုံးတရားပြိုင် ဒေါ်အေးမြင့်သည် အမှုဖြစ် ဥပစာကို တစ်ဆက်တည်း နေခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဘဲ လက်ရှိထားခဲ့ခြင်းမှာ တရားလိုအား ဆန့်ကျင်လက်ရှိထားရာ ရောက်၍ တရားလို စွဲဆိုသော အမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်သည် ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှန် မမှန်။

မူလရုံး တရားလိုတို့၏ အဆိုလွှာတွင် သထုံမြို့၊ သိမ်ဆိပ်ကျေး ရွာအရှေ့ကွင်းအမှတ် ၅၄၀၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၃၃၉ ၊ မြေဧရိယာ ၀.၁၆၆ဧက ရှိ မြေကွက်သည် ဒေါ်တင်မြ၏ မိခင်ဒေါ်ပုလုံးအမည်ပေါက်ပိုင်ဆိုင် ၍ မိခင်ဒေါ်ပုလုံးကွယ်လွန်ပြီးနောက် တရားလိုတို့က အမွေဆက်ခံ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းမြေကွက်ပေါ်တွင် ဒေါ်အေးမြင့်နှင့် ကိုကျော်နိုင် တို့သည် တရားလိုများ၏ ခွင့်ပြုချက်တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်နေထိုင်သူများဖြစ်၍ ၎င်းတို့အပါအဝင် အလားတူ ကျူးကျော်သူ ၇ ဦးရှိခဲ့ရာ ၅ ဦးသည် တရားလိုများ အလိုရှိသည့် အချိန်ထွက်ခွါပေးမည်ဟု ကျေးရွာ အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းများ ရှေ့တွင် ဝန်ခံကတိလက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြသော်လည်း ဒေါ်အေးမြင့်နှင့် ကိုကျော်နိုင်တို့နှစ်ဦးသည် ဝန်ခံကတိမပြုသည့်အပြင် မြေမှထွက်ခွါ မပေးသဖြင့် ရှေ့နေမှ တစ်ဆင့်အကြောင်းကြားစာပေးပို့၍ ကျူးကျော် နေထိုင်သည့် မြေကွက်မှ ဖယ်ရှားပေးရန် အကြောင်းကြားခဲ့သော်လည်း ဖယ်ရှားမပေး၍ အမှုစွဲဆိုရကြောင်း ဖော်ပြအဆိုပြုသည်။

ဒေါ်အေးမြင့်က ၎င်း၏ ချေလွှာတွင် အချင်းဖြစ် မြေကွက်၌ ဒေါ်တင်မြ၏ မိခင်ဒေါ်ပုလုံးဝင်ရောက်မနေထိုင်မီ လွန်ခဲ့သော နှစ် ပေါင်း ၄၈ နှစ်ခန့်ကပင် အစဉ်တစိုက်နေထိုင်လာခဲ့ကြောင်း၊ ကျေးရွာ အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းမှ ၎င်းအားတစ်ကြိမ်ခေါ်ယူပြောဆိုခဲ့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သည့်ဝန်ခံချက်ကိုမျှ ဝန်ခံလက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ တရားလိုသည် တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက် ကြောင်း စသည်ဖြင့် ချေပသည်။

မူလမြို့နယ် တရားရုံးက အချင်းဖြစ်မြေကွက်သည် တရားလိုများ၏ မိခင်ဒေါ်ပုလုံးအမည် ပေါက်ပိုင်ဆိုင်၍ ဒေါ်ပုလုံးကွယ်လွန်သည့်အခါ ဦးမောင်တင်နှင့် ဒေါ်တင်မြတို့က အမွေဆက်ခံခြင်းဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ တရားပြိုင် ဒေါ်အေးမြင့်သည် အချင်းဖြစ် မြေကွက်တွင် နေထိုင်ခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း အိမ်ထောင်နှစ်ဆက်ကျ၍ ထားဝယ်မြို့တွင် ၄ နှစ်ခန့်၊ တောင်ငူမြို့တွင် ၄ နှစ်ခန့် နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်၍ အချင်းဖြစ် မြေကွက်တွင် တရားလိုများ မနေမီ ၄၈ နှစ် ကျော်ကတည်းက အစဉ်တစိုက်နေထိုင်သည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ကန်မှုမရှိဟု သုံးသပ်လျက် အချင်းဖြစ် မြေကွက်မှ ကျူးကျော်နေသူအား ဖယ်ရှားပေးရန် တရားလိုများစွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီချမှတ်သည်။

မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး(သထုံခရိုင်)က အချင်းဖြစ် မြေကွက်သည် ဒေါ်ပုလုံးအမည်ပေါက်ပိုင်ဆိုင်သည်ဆိုသော်လည်း ဒေါ်ပုလုံးတွင် ဒေါ်တင်မြအပါအဝင် သားသမီး ၃ ဦး ရှိခဲ့သည်ဟု ပေါ်ပေါက်၍ ဒေါ်ပုလုံးကွယ်လွန်သည့်အခါ အချင်းဖြစ်မြေကွက်နှင့်ပတ်သက်၍ ဒေါ်တင်မြတစ်ဦးတည်း အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်ပေါက်မှု မရှိသည့်အပြင် မူလအမည်ပေါက် ဒေါ်ပုလုံးကွယ်လွန်ပြီးနောက် သမီး ဒေါ်တင်မြက မြေကို လက်ရှိထားပိုင်ခွင့် ရရှိရန်အတွက် အောက်မြန်မာပြည်မြို့နှင့် ကျေးရွာများ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ မှ ၁၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ထားရှိသည်ဟု မပေါ်ပေါက်၍ ဒေါ်တင်မြက အချင်းဖြစ်မြေကို အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ခိုင်လုံထင်ရှားခြင်း မရှိကြောင်း၊ ဒေါ်အေးမြင့်သည် အချင်းဖြစ် မြေကွက်၌ နေထိုင်ခဲ့ခြင်းသည် လွန်ခဲ့သော ၂၅ နှစ်ခန့်ကပင် တရားလိုများအား ဆန့်ကျင်၍ ကျူးကျော်နေထိုင်သည်ဟု ပေါ်ပေါက်သဖြင့် ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေ ပထမဇယားအပိုဒ် ၁၄၄ အရ တရားစွဲဆိုရမည့် ကာလ ၁၂ နှစ်ထက်ကျော်လွန်ပြီးမှ တရားစွဲဆိုကြောင်း တွေ့ရှိရသည်ဟု သုံးသပ်ကာ မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်၍ မူလရုံးတရားလိုများစွဲဆိုသည့်အမှုကို ပလပ်သည်။

ဦးမောင်တင် ပါ၂
နှင့်
ဒေါ်အေးမြင့်

ဒုတိယအယူခံရုံးဖြစ်သည့် တရားရုံးချုပ်က ပထမအယူခံရုံးက ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့် စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီသည် ဥပဒေအရ မှားယွင်းမှု မရှိဟု သုံးသပ်ကာ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး(သထုံခရိုင်)၏ စီရင်ချက် နှင့် ဒီကရီကို အတည်ပြု၍ အယူခံမှုကို ပလပ်သည်။

အယူခံတရားလိုတို့၏ ရှေ့နေက ကာလစည်းကမ်းသတ်နှင့် ပတ်သက်၍ အယူခံတရားပြိုင်သည် ပထမအိမ်ထောင်နှင့် ထားဝယ်မြို့ တွင် ၄ နှစ်၊ ဒုတိယအိမ်ထောင်နှင့် တောင်ငူတွင် ၄ နှစ် နေထိုင်ခဲ့ ကြောင်း၊ ဝန်ခံချက်ပေးထား၍ အချင်းဖြစ် မြေကွက်လက်လွှတ်ခဲ့ ကြောင်း၊ ထင်ရှားသဖြင့် ပိုင်ရှင်အား ဆန့်ကျင် လက်ရှိ အစဉ်တစိုက် ထားခြင်းမှာ ပေါ်လွင်မှုမရှိကြောင်း၊ ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် ကျူးကျော် မှုနှင့် ပတ်သက်၍ စတင်ဖြစ်ပွားပြီး အချင်းများခဲ့သည်မှာ ပေါ်လွင် ထင်ရှားလျက်ရှိကြောင်း၊ ရယက ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အခြားအဖွဲ့ဝင်များ က ဒေါ်အေးမြင့် ပြန်လည်ဝင်ရောက်ကျူးကျော်နေသည်ကို ထွက်ဆိုခဲ့ ကြကြောင်း၊ လိုပြသက်သေ ရယက ဥက္ကဋ္ဌ နှင့် သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များကို ချေဖျက်နိုင်ရန်အတွက် သန်းခေါင်စာရင်း စသည့် အထောက်အထားများလည်း ပြနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ယခုအချင်း ဖြစ် အိမ်သည်လွန်ခဲ့သော ၁၂ နှစ်ကျော်က ဆောက်ထားကြောင်း ခိုင်လုံသော သက်သေမပြသနိုင်ကြောင်း၊ စီရင်ထုံးလမ်းညွှန်ချက်များ နှင့် ဥပဒေလမ်းညွှန်ချက်များအရ တရားလိုများဘက်မှ မြေနှင့် ဥပစာ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်းပြသည့်အခါ တရားပြိုင်က တရားလိုနှင့် ဆန့်ကျင်လျက် ၁၂ နှစ်ကျော်နေခဲ့ကြောင်း သက်သေထူရန် တရားပြိုင်တွင်သာ တာဝန် ရှိကြောင်း၊ တရားပြိုင်များသည် ဆန့် ကျင်လက်ရှိ မဖြစ်သည်မှာ ပေါ်လွင် ထင်ရှားကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက မူလရုံးတွင် အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေမှ ၁၁.၁၁.၉၈ ရက်စွဲဖြင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၁၊ နည်း ၁၊ ၂ အရ မေးခွန်းများ မေးမြန်းခဲ့ရာ အမှတ် ၂ အယူခံတရား လို ဒေါ်တင်မြမှ အမှတ် ၂ တရားပြိုင် ဒေါ်အေးမြင့်သည် ၁၉၈၇ ခုနှစ်ခန့်တွင် ဝင်ရောက်ကျူးကျော်နေထိုင်ခဲ့ပါသည်ဟု ဖြေဆိုခဲ့

ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုကိုယ်တိုင်က ရုံးရှေ့ထွက်ချက်၌ သူကြီး လက်ထက်က တည်းက ရောက်ရှိနေထိုင်ကြောင်း ထွက်ဆိုထားပြီး အခြားသက်သေ များ၏ ထွက်ချက်များတွင်လည်း ၁၉၇၁ - ၇၂ ခုနှစ်ခန့်ကပင် အချင်းဖြစ် မြေကွက်၌ ရောက်ရှိနေထိုင်သည်ဟု ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ တရားလိုကိုယ်တိုင်ကျမ်းကျိန်ပြီး ဝန်ခံပြောကြား ချက်နှင့် ရုံးရှေ့ ထွက်ချက်အရပင် ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ အရ တရားလို စွဲဆိုသော အမှုကို ပလပ်နိုင်ရန်အတွက် တရားရုံး ရှေ့မှောက်တွင် ဝန်ခံထားသော သို့မဟုတ် သက်သေ ထင်ရှားပြပြီးဖြစ်သော အကြောင်းအရာများ ထင်ရှားပေါ်ပေါက်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရန်သာ ရှိကြောင်း၊ ထိုကြောင့် မူလရုံးတရားပြိုင် ဒေါ်အေးမြင့်သည် တရားလိုအား ဆန့်ကျင်လက်ရှိ နေထိုင်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

မူလအမှုသည် ဦးမောင်တင်နှင့် ဒေါ်တင်မြတို့က သထုံမြို့ သိမ်ဆိပ်ကျေးရွာ သိမ်ဆိပ်အရှေ့ကွင်း အမှတ် ၅၄၀၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၃၃၉၊ မြေဧရိယာ ၀.၁၆ ဧကရှိ မြေကွက်ပေါ်တွင် ကျူးကျော်နေထိုင် သည့် မောင်ကျော်နိုင်နှင့် ဒေါ်အေးမြင့်တို့အား အချင်းဖြစ် မြေပေါ်မှ ဖယ်ရှားပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ စွဲဆိုရာ၌ အချင်းဖြစ် မြေကွက်သည် မူလရုံး တရားလိုအမှတ် ၂ ဒေါ်တင်မြ၏ မိခင် ဒေါ်ပုလုံး အမည်ပေါက်ပိုင်ဆိုင်ပြီး ဒေါ်ပုလုံး ကွယ်လွန်ချိန်တွင် တရားလိုများက အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်း အဆိုပြုစွဲဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို ဒေါ်ပုလုံး ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အချင်းဖြစ် မြေကွက်၏ မြေစာရင်းပုံစံ ၁၀၅ အရ ထုတ်ပေးသည့် မြေပုံ (သက်သေခံ - င) မြေစာရင်းပုံစံ ၁၀၆ ဟု ထုတ်ပေးသည့် ဦးပိုင်တစ်ခု၏ တရားဝင်(သက်သေခံ - စ) နှင့် သထုံခရိုင်မြေစာရင်း ဦးစီးဌာနမှ ထုတ်ပေးသည့် လယ်ယာမြေနှင့် အကျုံးမဝင်ကြောင်း ဝန်ခံချက်လက်မှတ်(သက်သေခံ - ဆ) တို့ကို တင်ပြခဲ့သည်။ အဆိုပါ အထောက်အထားများအရ အချင်းဖြစ်မြေကွက်သည် ဒေါ်ပုလုံးအမည် ပေါက်ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း နှစ်ဖက်အငြင်းမပွားကြပေ။ သက်သေထွက်

ချက်များအရ ဒေါ်ပုလုံးတွင် ဒေါ်တင်မြ၊ ဦးကြီးစိန်၊ ဦးရွှေဆိုသော သားသမီး ၃ ဦး ရှိကြောင်းပေါ်ပေါက်သည်။ ဒေါ်ပုလုံးကွယ်လွန် သည့်အခါ ဒေါ်တင်မြအပါအဝင် သားသမီး ၃ ဦး တို့က အချင်းဖြစ် မြေကို အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။ **ဒေါ်ငွေမဲနှင့် ကိုသန်းမောင် အမှု**^(၁)တွင် မရွှေမပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းပိုင်ရှင်များ အနက် ပူးတွဲပိုင်ရှင်တစ်ဦးသည်အခြား ပူးတွဲပိုင်ရှင်များကို အမှုတွင် အမှုသည်အဖြစ်မထည့်ဘဲကျူးကျော်သူအပေါ်နှင့်လိုမှု စွဲဆိုနိုင်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အမွေဆိုင် တစ်ဦးဖြစ်သူ ဒေါ်တင်မြက အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်အေးမြင့်တို့အပေါ် ကျူးကျော်နေထိုင်သော မြေမှ ဖယ်ရှားပေးစေလိုမှုစွဲဆိုခြင်းမှာ မှားယွင်းခြင်း မရှိပေ။

တရားရုံးချုပ်နှင့် မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးတို့က ဒေါ်တင်မြ စွဲဆိုသော အမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ကြောင်း သုံးသပ် ကြသည်။

မူလမြို့နယ် တရားရုံးက ဒေါ်တင်မြ စွဲဆိုသော အမှုသည် ကာလ စည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ခြင်း ရှိ မရှိကို ငြင်းချက်ထုတ်နုတ်၍ စစ်ဆေး ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။

ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ တွင် စည်းကမ်း သတ် ကာလကုန်ဆုံးပြီးမှ စွဲဆိုသည့်တရားမကြီးမှု၊ အယူခံမှုနှင့် လျှောက်ထား မှုတို့ကို ကာလစည်းကမ်းသတ်ချက်ကို အကြောင်းပြု၍ ချေပခြင်းပင် မပြုသော်လည်း ပလပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထား သည်။

ယင်းသို့ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန်အတွက် ကာလစည်းကမ်းသတ်ပြဿနာ မှာ တရားရုံးရှေ့မှောက်ရှိ ဝန်ခံထားသော သို့မဟုတ် သက်သေထင်ရှား ပြုပြီးဖြစ်သော အကြောင်းခြင်းရာများရှိရန် လိုသည်။ သို့ရာတွင် ကာလစည်းကမ်းသတ်ပြဿနာမှာ အကြောင်းခြင်းရာနှင့် စပ်လျဉ်း သည့် အဆုံးအဖြတ်အပေါ်တည်နေလျှင်ဖြစ်စေ၊ လိုအပ်သည့် အချက် အလက်များကို သက်သေထင်ရှားပြမထားလျှင်ဖြစ်စေ တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ခြင်း မပြုနိုင်၊ တရားပြိုင်သည် အယူခံတွင် ယင်းပြဿနာကို

(၁) ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ - ၂၃၅ (လွှတ်တော်)

တင်ပြခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

မူလရုံးတရားပြိုင်များဘက်မှ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၁၁ နည်း ၁ နှင့် ၂ တို့အရ မေးမြန်းချက်များကို မူလရုံးတရားလို ဒေါ်တင်မြက ဖြေကြားရာ၌ အချင်းဖြစ် မြေကွက်တွင် ၂ တရားပြိုင် ဒေါ်အေးမြင့်သည် ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်နေထိုင်ကြောင်း ကျမ်းကျိန်ဖြေဆိုခဲ့သည်။ တရားလို ဦးမောင်တင်၏ ရုံးရှေ့ထွက်ဆိုချက်တွင် ဒေါ်အေးမြင့်တို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်နေထိုင်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အောက်ပါအတိုင်းထွက်ဆိုခဲ့သည် -

ဦးမောင်တင် ပါ၂
နှင့်
ဒေါ်အေးမြင့်

“ ၎င်းခြံထဲတွင် ဒေါ်အေးမြင့်မှာ ၁၉၈၇ ခုနှစ်မှစတင် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်အေးမြင့်သည် ၎င်းတို့ မိဘရှိစဉ်က မှီခိုသူအဖြစ်နေထိုင်ခဲ့ပြီး အိမ်ထောင်ကျပြီးသည့်အခါ မိသားစုမှခွဲထွက်ပြီး အခြားဒေသတွင် သွားရောက်နေထိုင်သူဖြစ်ပါသည်။ မိဘများ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ၁၉၈၇ ခုနှစ်ကျမှ ခြံထဲသို့ ပြန်လည်ကျူးကျော်ဝင်ရောက်နေထိုင်သဖြင့် ထိုစဉ်က ကောင်စီလူကြီးများနှင့် တိုင်တန်းခဲ့သော်လည်း အတင်းဝင်ရောက်နေထိုင်သူဖြစ်ပါသည် ”

မူလရုံးတရားလိုတို့၏ ထွက်ဆိုချက်အရဆိုလျှင် ဒေါ်အေးမြင့် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်နေထိုင်သည်မှာ ၁၉၈၇ ခုနှစ်ကဖြစ်၍ ၁၉၉၈ခုနှစ်တွင် တရားစွဲဆိုသည့် တရားလိုတို့၏ အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်သေးခြင်း မရှိပေ။

မူလရုံးတရားလို ဦးမောင်တင်နှင့် ဦးကြည်ဝင်း (လိုပြ-၁)တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များအရလည်းကောင်း၊ ဦးဖေစိန် (ပြိုင်ပြ-၂)၊ ဒေါ်ခင်ကြည်(ပြိုင်ပြ -၅)၊ ဒေါ်စောခင် (ပြိုင်ပြ -၆)၊ ဒေါ်ကျင်ယုံ (ပြိုင်ပြ-၁၀)တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ ဒေါ်အေးမြင့်သည် မိဘများလက်ထက်ကပင် အချင်းဖြစ် မြေကွက်တွင် မိဘများနှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သော်လည်း ပထမတစ်ကြိမ် အိမ်ထောင်ကျစဉ်က ထားဝယ်မြို့သို့ ခင်ပွန်းနှင့်အတူ ၄ နှစ်ခန့်လိုက်နေခဲ့၍ ဒုတိယအိမ်ထောင်ပြုသောအခါတွင်လည်း တောင်ငူမြို့သို့ ၄ နှစ်ခန့်သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ဘူးပြီး အချင်းဖြစ် မြေကွက်တွင် ၎င်း၏ မိခင်

ဦးမောင်တင် ပါ၂

နှင့်
ဒေါ်အေးမြင့်

မကွယ်လွန်မီပြန်လည်ရောက်ရှိ နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ မူလရုံးတရားပြိုင် ဒေါ်အေးမြင့်သည် အချင်းဖြစ် မြေကွက်ပေါ်၌ တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်း နေထိုင်ခဲ့၍ တရားလိုအား ၁၂ နှစ် ကျော်ဆန့်ကျင်လက်ရှိထားရှိခဲ့သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ မူလ ရုံးတရားလို တရားပြိုင်တို့နှင့် ၎င်းတို့ပြဿသည့် သက်သေထွက်ဆို ချက်များမှာ အမျိုးမျိုးကွဲပြားနေကြသည်ဖြစ်ရာ တရားလိုစွဲဆိုသော အမှုကို ပလပ်ရန်အတွက် ရုံးရှေ့တွင် ဝန်ခံထားသော သို့မဟုတ် သက်သေထင်ရှားပြုပြီးဖြစ်သော အကြောင်းအရာများ ထင်ရှားပေါ် ပေါက်ပြီးဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူနိုင်ခြင်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ကာလ စည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ အရ တရားလိုစွဲဆိုသော အမှုကို ပလပ်ရန် မသင့်ပေ။

ထို့ကြောင့် အထူးအယူခံခုံရုံးက ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာ နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်းဖြေဆိုလိုက်သည်-

(၁) ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃အရ တရားလို စွဲဆိုသော အမှုကို ပလပ်နိုင်ရန် အတွက် တရားရုံးရှေ့မှောက် တွင် ဝန်ခံထားသော သို့မဟုတ် သက်သေထင်ရှားပြုပြီးဖြစ် သော အကြောင်းအရာများထင်ရှားပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိကြောင်း။

(၂) မူလရုံးတရားပြိုင် ဒေါ်အေးမြင့်သည် အမှုဖြစ် ဥပစာကို တစ်ဆက်တည်းနေခဲ့ခြင်း မဟုတ်သော်လည်း မိဘများနှင့်အတူ လက်ရှိထားခဲ့ခြင်းမှာ တရားလိုအား ဆန့်ကျင်လက်ရှိထားရာ ရောက်၍ တရားလိုစွဲဆိုသော အမှုသည် ကာလစည်းကမ်း သတ်ကျော်လွန်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မမှန်ကြောင်း။

ဤတရားမအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီးတရားရုံးချုပ်နှင့် ပြည်နယ်တရားရုံးတို့၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီတို့ကို ပယ်ဖျက်ကာ မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်စရိတ် နှင့်တကွ ပြန်လည် အတည်ပြုလိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ငွေ ကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဒေါက်တာတင်အောင်အေး နှင့်
ဦးထွန်းရှင်တို့ ရှေ့တွင်

ဦးမောင်မောင်လတ် ပါ- ၃

နှင့်

ဦးကြီးကြိမ်(ခ)ဦးကံကောင်း*

မရွှေမပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို မှတ်ပုံမတင်ရသေးသော စာချုပ်
ဖြင့် ဝယ်ယူပြီး လက်ရောက်ရရှိသူသည် အဆိုပါမြေကို
ပိုင်ရှင်က အခြားသူတစ်ဦးအား ရောင်းချသည့် မှတ်ပုံတင်
စာချုပ်အား ပယ်ဖျက်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုနိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ၊
ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ပါ ပြဋ္ဌာန်း
ချက်ကို အခြေပြု၍ တရားစွဲဆိုနိုင် မနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားပြိုင်သည် အချင်းဖြစ်
မြေကို ၁၇.၂.၈၅ ရက်စွဲပါ မှတ်ပုံမတင်သော စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၍ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ အရ တရားဝင်
ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရရှိနိုင်ပေ။ မြေကို တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိသော
ကြောင့် ထိုမြေကို အခြားသူတစ်ဦးအား ရောင်းခြင်းမှာ အယူခံတရား
ပြိုင်အား အကြီးအကျယ်နစ်နာစေသည်ဟု ကောက်ယူ၍ရမည်
မဟုတ်ချေ။

သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၇(ခ)အရ မြေရောင်း

---

* ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၃၉
+ ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၂၉၉ တွင်
ချမှတ်သော ၂၃-၁၀-၉၈ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်
ချက်နှင့် ဒီကရီကို အထူး အယူခံမှု။

၂၀၀၁
ဦးမောင်မောင်လတ်
ပါ - ၃
နှင့်
ဦးကြီးကြိမ်
(ခ)
ဦးကံကောင်း

ရန် ပဋိညာဉ်အား သီးခြားဆောင်ရွက်စေရန် ရောင်းသူအပေါ်တွင်
သာမက မူလပဋိညာဉ်ရှိကြောင်းသိလျက်နှင့် နောက်ပိုင်းတွင် ဝယ်ယူ
သူအပေါ်တွင်လည်း တောင်းဆိုနိုင်သည်။ အယူခံတရားပြိုင်သည်
သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၇ (ခ) အရ သက်သာခွင့်
တောင်းခံနိုင်သဖြင့် ဒေါ်သန်းမြင့်က ဦးမောင်မောင်လတ်သို့ အချင်း
ဖြစ် မြေကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ရောင်းချလိုက်ခြင်းကြောင့် အ
ကြီးအကျယ်နစ်နာစေသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို
မှတ်ပုံမတင်သော စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူလက်ရောက်ရရှိခဲ့သူသည်
ရောင်းသူက ၎င်းအပေါ် ထိုပစ္စည်းမှ ဖယ်ရှားရန် တရားစွဲဆိုသောအခါ
ပစ္စည်းလွှဲ ပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃ - က ပါပြဋ္ဌာန်းချက်ကို
အကာအကွယ် အဖြစ်သုံးစွဲခွင့်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ဝယ်ယူသူသည်
ထိုစာချုပ်အပေါ် အခြေပြုပြီး မိမိ၏ အခွင့်အရေးကို တရားစွဲဆို
တောင်းဆိုခွင့် မရှိပေ။

အယူခံတရားပြိုင်သည် ၁၇.၂.၈၅ ရက်စွဲပါ မှတ်ပုံမတင်သော
အရောင်းစာချုပ်အပေါ်အခြေပြုကာ အချင်းဖြစ် မြေကိုဝယ်ယူကြောင်း
အဆိုပြုပြီး ယင်းမြေကို အခြားသူတစ်ဦးအား ရောင်းချသည့် မှတ်ပုံတင်
စာချုပ်အမှတ် ၇၁၆/၉၆ ၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ပယ်ဖျက်ပေးရန်
စွဲဆိုခြင်းသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-ကပါ
ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို အခြေပြုကာ ၎င်း၏အခွင့်အရေးကို တရားစွဲဆို
တောင်းခံခြင်းသာဖြစ်သည်။ အယူခံတရားပြိုင်သည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်း
ခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၃ - က၏ အကျိုးကျေးဇူးကို ခံစားခွင့်ရှိ
သဖြင့် ပစ္စည်းပေါ်မှ နှင်ထုတ်ခြင်းမှ အကာအကွယ်ရရှိနိုင်သော်လည်း
ယင်းပုဒ်မပါ အကျိုးခံစားခွင့်ကို အခြေပြု၍ စာချုပ်ပယ်ဖျက်ပေးစေလိုမှု
တရားစွဲဆိုခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးကျား
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးတင်အောင်
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

၂၀၀၁
 ဦးမောင်မောင်လတ်
 ပါ - ၃
 နှင့်
 ဦးကြီးကြိမ်
 (ခ)
 ဦးကံကောင်း

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး(အရှေ့ပိုင်းခရိုင်) ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၇ တွင်ဦးကြီးကြိမ် (ခ) ဦးကံကောင်းက ဦးမောင်မောင်လတ်၊ ဒေါ်နီလာမြင့်၊ ဒေါ်သန်းမြင့်တို့အပေါ် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၇၁၆/၉၆၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအား ပယ်ဖျက်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက အဆိုလွှာအား ပလပ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်၍ ဦးကြီးကြိမ်က တရားရုံးချုပ်သို့ ၁၉၉၇ ခုနှစ် တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၉၉ ကို တင်သွင်းသော အခါ တရားရုံးချုပ်က တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီးအမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို ဦးမောင်မောင်လတ် ပါ - ၃ တို့က ၁၉၈၈ ခုနှစ် တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန် လျှောက်ထားသောအခါ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အောက်ပါ ပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုသည် -

“ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃ -က ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အကျိုးခံစားခွင့်ရရှိပြီးသူ တရားလို ဦးကြီးကြိမ်က တရားပြိုင် ဦးမောင်မောင်လတ်တို့ အပေါ်ဤအမှုပုံစံဖြင့် စွဲဆိုခွင့်ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မူလရုံး ပဏာမငြင်းချက်အပေါ်ပြင်ဆင်ဖြေဆိုပြီး အမှုပလပ်သည့် မူလရုံး၏ ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်၍ ကျန်ငြင်းချက်များ ဆက်လက်စစ်ဆေးဆုံးဖြတ်ရန် ညွှန်ကြားသည့် တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်သည်မှန်ကန်ခြင်း ရှိ မရှိ။ ”

အဆိုလွှာတွင်တရားလို ဦးကြီးကြိမ်သည် ရန်ကုန်တိုင်း၊ သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက်အမှတ် ၂၇ / ခ၊ မြေကွက်အမှတ်

ဦးမောင်မောင်လတ်
ပါ - ၃
နှင့်
ဦးကြီးကြိမ်
(ခ)
ဦးကံကောင်း

၄ / ခ၊ ဧရိယာ ၀.၀၅၅ ဧကရှိမြေကွက်ကို ၁၉၈၅ ခုနှစ်ကပင် ဒေါ်ရင်မြနှင့် ဦးကျော်ဇံတို့ထံမှ တန်ဖိုးငွေ အကြေးပေးပြီး ဝယ်ယူကာလက်ရောက်ရယူခဲ့ကြောင်း၊ ထိုစဉ်က မြေကို ခွဲစိတ်ရန် ရှိနေ၍ မှတ်ပုံတင်စာချုပ် မချုပ်ဆိုခဲ့ရကြောင်း၊ တရားလို၏ညီအစ်ကို မောင်နှမများ ငွေဖြင့် မြေကွက်ပေါ်တွင် အိမ်ဆောက်ခဲ့ရာ အကြမ်းထည်ပြီးစီးချိန်တွင် တရားလို၏ အစ်ကိုရင်း ဖြစ်သူအမှတ် (၁) တရားပြိုင် ဦးမောင်မောင်လတ် နိုင်ငံခြားမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး အိမ်ကို ဆက်လက်ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ အိမ်ပြီးစီးသည့်အခါ အိမ်တွင် ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ စုပေါင်းနေထိုင်ခဲ့ကြကြောင်း၊ ဦးမောင်မောင်လတ်သည် တရားလိုအား အသိမပေးဘဲ ၎င်း၏ ဇနီးအမှတ်(၂) တရားပြိုင် ဒေါ်နီလာမြင့်အမည်ဖြင့် အမှတ် (၃)တရားပြိုင် ဒေါ်သန်းမြင့်ထံမှ အထက်ဖော်ပြပါ မြေကွက်အပါအဝင် မြေကွက်နှစ်ကွက်ကို မှတ်ပုံတင် စာချုပ်အမှတ် ၇၁၆ / ၉၆ ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်သန်းမြင့်သည် ဦးကျော်ဇံ၏ ဇနီးဖြစ်ပြီး ဦးကျော်ဇံက အချင်းဖြစ် မြေကွက်ကို တရားလိုအား ရောင်းချခဲ့ကြောင်း သိရှိလျက် ဦးမောင်မောင်လတ်တို့အား ရောင်းချခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မှတ်ပုံတင်စာချုပ် အမှတ် ၇၁၆ / ၉၆ ပါ မြေကွက်အမှတ် ၄ / ခ နှင့်ပတ်သက်သမျှ ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် ဦးကြီးကြိမ်က အဆိုပြုစွဲဆိုသည်။

အမှတ် (၁)(၂) တရားပြိုင်များ၏ ချေလွှာတွင် ဦးမောင်မောင်လတ်သည် အချင်းဖြစ် မြေကွက်ကို ဦးကျော်ဇံ၊ ဒေါ်ရင်မြထံမှ ဝယ်ယူခဲ့ပြီး ဦးကျော်ဇံကွယ်လွန်သောအခါ အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်သူ ဒေါ်ရင်မြကမြေကို ခွဲစိတ်ပြီး မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ကိုချုပ်ဆိုပေးခဲ့ကြောင်း၊ ဦးကြီးကြိမ်သည် မှတ်ပုံတင်စာချုပ် မချုပ်ဆိုရသေး၍ တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်မှု မရှိသေးသဖြင့် တရားစွဲဆိုခွင့် မရှိကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် အိမ်ကို ဦးမောင်မောင်လတ်၏ငွေဖြင့် ဆောက်လုပ်ခဲ့ပြီး ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ၏ ငွေပါဝင်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ လင်မယားနှစ်ဦးပိုင်ပစ္စည်းကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးကျော်ဇံတစ်ဦးတည်းထံမှ ဝယ်ယူခဲ့သော စာချုပ်မှာ တရားမဝင်ကြောင်း၊ ဦးကြီးကြိမ်သည် မြေကွက်နှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း

မရှိ၍ တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ကြောင်းဖြင့် ဦးမောင်မောင်လတ်တို့က ထုချေသည်။

အမှတ် (၃) တရားပြိုင် ဒေါ်သန်းမြင့်၏ ချေလွှာတွင်အချင်းဖြစ် မြေကို ဦးကျော်ဇံ၊ ဒေါ်ရင်မြတို့ထံမှ ဦးမောင်မောင်လတ်က ဝယ်ယူ ပြီး ဦးကျော်ဇံကွယ်လွန်သည့်အခါ ဒေါ်သန်းမြင့်က မှတ်ပုံတင်စာ ချုပ် ချုပ်ဆိုပေးခဲ့ကြောင်း၊ လင်မယားနှစ်ဦးပိုင် ပစ္စည်းကို ခင်ပွန်း ဖြစ်သူ ဦးကျော်ဇံတစ်ဦးတည်းထံမှ ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းသည် တရားမဝင် ကြောင်း၊ ဦးကြီးကြိမ်သည် အချင်းဖြစ် မြေကွက်နှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိ၍ တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ကြောင်းဖြင့် ထုချေသည်။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး(အရှေ့ပိုင်း ခရိုင်)က “ တရားလိုက ဒေါ်ရင်မြနှင့် ဦးကျော်ဇံတို့ထံမှ ဝယ်ယူခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း မှတ်ပုံတင် စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခြင်း မဟုတ်သည့်အတွက် တရားလိုသည် ဤအမှု ကို ဤပုံစံအတိုင်း စွဲဆိုခွင့်မရှိဆိုခြင်းမှာ မှန်သလား” ဟူသော ပဏာမငြင်းချက်ကို နှစ်ဖက်လျှောက်လဲချက် ကြားနာပြီး ဦးကြီး ကြိမ်စွဲဆိုသော အဆိုလျှာကို ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး(အရှေ့ပိုင်း ခရိုင်)က သီးခြားသက်သာ ခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ အရ တရားစွဲဆိုလျှင် တရားလိုသည် ၎င်းအား အလွန်အမင်း ထိခိုက်စေမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အဆိုလျှာ၌ အဆိုပြုရန် လိုကြောင်း၊ တရားလိုသည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်း၌ အကျိုးခံစားခွင့် ရှိရမည့်အပြင် ထိုစာချုပ်ကို မပယ်ဖျက်ပါက တရားလို၏ အကျိုးခံစား ခွင့်ကို ထိခိုက်နစ်နာရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၁၇.၂.၈၅ရက်စွဲပါ စာချုပ်တွင် တရားလို ဦးကြီးကြိမ်သည် အချင်းဖြစ်မြေကို စရန်ငွေ ၄၀၀၀၀/ကျပ် ပေးဝယ်ပြီး ကျန်ငွေ ၄၀၀၀၀/ကျပ်ကို ၃၁.၃.၈၅ နောက်ဆုံးထား၍ ပေးရန် သဘောတူထားကြောင်း၊ ထိုစာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ထားခြင်း လည်း မရှိ၍ တရားလို၌ နစ်နာမှုရှိသည်ဟု မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဤအမှုကို ဤပုံစံအတိုင်း စွဲဆိုခွင့်မရှိ၍ အဆိုလျှာကို ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က စာချုပ်စာတမ်းတစ်ရပ်တည်ရှိနေခြင်းဖြင့် နစ်နာသူတစ်ဦးသည် အဆိုပါစာချုပ်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် သီးခြား

ဦးမောင်မောင်လတ်
ပါ - ၃
နှင့်
ဦးကြီးကြိမ်
(ခ)
ဦးကံကောင်း

ဦးမောင်မောင်လတ်
ပါ - ၃
နှင့်
ဦးကြီးကြိမ်
(ခ)
ဦးကံကောင်း

သက်သာ ခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ အရ တရားစွဲဆိုခွင့်ရှိကြောင်း၊ နစ်နာသူ ဆိုသည်မှာ ထိုစာချုပ်နှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းတွင် အကျိုးခံစားခွင့်ရှိသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုသည် အချင်းဖြစ် မြေကို ခွဲစိတ်ရန် ရှိနေ၍ မှတ်ပုံတင်စာချုပ် မချုပ်ဆိုလင့်ကစား မြေတန်ဖိုးကို အကြေပေးချေကာ မြေကို လက်ရောက်ရယူပြီးဖြစ်၍ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက် ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က အရ အရောင်းအဝယ်တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ကို ဆောင်ရွက်ပြီးသည့် အခြေအနေတွင်ရှိနေကြောင်း၊ ထိုအခြေအနေ တွင် မြေကိုလက်ရှိထားပိုင်ခွင့်၊ အကျိုးခံစားခွင့်လည်း ရှိနေ၍ ယင်းအကျိုးခံစားခွင့်ကို ထိပါးစေသည့် စာချုပ်အား ပယ်ဖျက်ရေးအတွက် တရားစွဲဆိုခွင့်ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် မြေကို ဝယ်ယူခဲ့ခြင်း မှန် မမှန်နှင့် အရောင်းအဝယ်ကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဆောင်ရွက်သည့် အနေဖြင့် မြေကို လက်ရောက်ရယူခဲ့ခြင်းဟုတ်မဟုတ်မှာ အမှုပုံစံနှင့် မသက်ဆိုင်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက် နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးသွားရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

အယူခံတရားလိုများ၏ ရှေ့နေက အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အဆောက်အအုံတွင် ဦးကြီးကြိမ်နေထိုင်လျက်ရှိသကဲ့သို့ ဦးမောင်မောင်လတ်တို့လည်း နေထိုင်လျက်ရှိသဖြင့် တရားရုံးချုပ်က ဦးကြီးကြိမ်သည် လက်ရှိထားပိုင်ခွင့်ရှိသည့် အကျိုးခံစားခွင့်ရှိနေပြီဟု သုံးသပ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းနေကြောင်း၊ ဦးကြီးကြိမ်သည် မှတ်ပုံမတင်သော ကတိစာချုပ်ဖြင့် မြေကို ဝယ်ယူခဲ့သည်ဟု ဆိုသဖြင့် အရောင်းအဝယ်မှာ အထမမြောက်၍ မြေ၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်မလာသေးကြောင်း၊ ဒေါ်တင်တင်လှနှင့် ဦးသန်းလွင် (ခ) အော်လီပါ-၂ အမှု^(၁) တွင် မရွှေမပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို မှတ်ပုံတင်သော စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူပြီး ပစ္စည်းကို လက်ရှိထားသူအပေါ် ရောင်းသူက သို့တည်းမဟုတ် ထိုသူ၏ အကျိုးဆက်ခံခွင့်ရှိသူက နှင်ထုတ်ရန် တရားစွဲဆိုသော အမှုတွင်သာ ဝယ်သူက ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က အရ ခုခံကာကွယ်ခွင့်ရှိကြောင်း စီရင်ထုံးဖွဲ့ထား

(၁)၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (တရားရုံးချုပ်) စာ - ၆၀

ကြောင်း၊ ယခုအမှုမှာ မူလမြေကွက်ပိုင်ရှင် ဦးကျော်ဇံက တရားစွဲဆိုခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဝယ်ယူသူ ဦးကြီးကြိမ်က စွဲဆိုခြင်းဖြစ်၍ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က အရ ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့် မရနိုင်ကြောင်း၊ ဦးကြီးကြိမ်သည် စရန်ပေးစာချုပ် အပေါ်အခြေပြု၍ ဤအမှုကို စွဲဆိုနိုင်ခြင်းဖြစ်၍ အမှုပုံစံမှားယွင်းနေကြောင်းဖြင့် တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

ဦးမောင်မောင်လတ်
ပါ - ၃
နှင့်
ဦးကြီးကြိမ်
(ခ)
ဦးကံကောင်း

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက ၁၇.၂.၈၅ ရက်စွဲပါ စာချုပ်အရ ဦးကြီးကြိမ်သည် ဦးကျော်ဇံနှင့် ဒေါ်ရင်မြထံမှ မြေကို ဝယ်ယူပြီး လက်ရောက်ရယူနေထိုင်ခဲ့သဖြင့် မြေတွင် ပိုင်ရေးဆိုင်ခွင့်ရှိသူတစ်ဦးအနေဖြင့် နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း၊ ထိုအချိန်တွင် မြေကိုအခြားသူ တစ်ဦးသို့ လွှဲပြောင်းမှုပြုလုပ်သဖြင့် ထိခိုက်နစ်နာရသည်ဆိုလျှင် ထိုသို့ ထိခိုက်နစ်နာသူသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းပေးသည့် စာချုပ်အား ပယ်ဖျက်ပေးရန် တရားစွဲဆိုနိုင်ကြောင်းဖြင့် တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ တွင် စာချုပ်စာတမ်း တစ်ခုကို ပယ်ဖျက်ခြင်း မပြုဘဲထားပါက ထိုသူအား အကြီးအကျယ် နစ်နာစေမည်ဟု စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ အကြောင်းရှိလျှင် ထိုသူသည် ယင်း စာချုပ်ပျက်ပြယ်အတည်မဖြစ်ကြောင်း အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် တရားစွဲဆိုနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၇၁၆ / ၉၆ ၏တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ပယ်ဖျက်ခြင်း မပြုပါက အယူခံတရားပြိုင်အား အကြီးအကျယ် နစ်နာမှုရှိ မရှိစိစစ်ရန် လိုသည်။

အယူခံတရားပြိုင်သည် အချင်းဖြစ်မြေကို ၁၇.၂.၈၅ ရက်စွဲပါ မှတ်ပုံမတင်သော စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ အရ တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရရှိနိုင်ပေ။ မြေကို တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိသောကြောင့် ထိုမြေကို အခြားသူတစ်ဦးအား ရောင်းခြင်းမှာ အယူခံတရားပြိုင်အား အကြီးအကျယ်နစ်နာစေသည်ဟု ကောက်ယူ၍ ရမည် မဟုတ်ချေ။

သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၇ (ခ) အရ မြေရောင်းရန် ပဋိညာဉ်အား သီးခြားဆောင်ရွက်စေရန် ရောင်းသူအပေါ်တွင် သာမက မူလပဋိညာဉ်ရှိကြောင်းသိလျက်နှင့် နောက်ပိုင်းတွင် ဝယ်ယူ

ဦးမောင်မောင်လတ်

ပါ - ၃

နှင့်

ဦးကြီးကြိမ်

(ခ)

ဦးကံကောင်း

သူအပေါ်တွင်လည်း တောင်းဆိုနိုင်သည်။ အယူခံတရားပြိုင်သည် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၇ (ခ)အရ သက်သာခွင့်တောင်း ခံနိုင်သဖြင့် ဒေါ်သန်းမြင့်က ဦးမောင်မောင်လတ်သို့ အချင်းဖြစ်မြေ ကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ရောင်းချလိုက်ခြင်းကြောင့် အကြီးအကျယ် နစ်နာစေသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

အယူခံတရားပြိုင်က အချင်းဖြစ် မြေကို ဒေါ်ရင်မြနှင့် ဦးကျော်ခံ တို့ထံမှ ငွေ ၈၀၀၀၀/- ကျပ်ဖြင့် ၁၇.၂.၈၅ ရက်စွဲပါ မှတ်ပုံမတင်သော စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့သောကြောင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၃-က ၏ အခွင့်အရေးရသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ဦးအောင်တင်နှင့် ဒေါ်နီ အမှု^(၂) တွင် အောက်ပါအတိုင်း စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားသည် -

“ မရွှေမပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို မှတ်ပုံမတင်ရသေး သော စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူ၍ ဝယ်ယူသူက လက်ရောက်ရရှိခဲ့ပြီးနောက် ပိုင်းတွင် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်မှာ ဥပဒေနှင့်မညီသဖြင့် တရားမဝင် သော စာချုပ်ဟုဆိုပြီး ရောင်းသူက ဝယ်ယူအားအချင်းဖြစ် မရွှေမ မြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းမှ ဖယ်ရှားစေရန် တရားစွဲဆိုလာသည့်အခါ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ပါပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ဝယ်ယူသူက အကာအကွယ်အဖြစ် သုံးစွဲခွင့်ရှိသည်။ ပုဒ်မ ၅၃-ကပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို အခြေပြု၍ ဝယ်ယူက ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ကြေညာပေးရန် တရားစွဲ ဆိုခွင့် မရှိချေ။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက် ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို တစ်စုံတစ်ယောက်က မိမိအပေါ် တရားစွဲဆိုသည့် အခါ ခုခံကာကွယ်ရန်အတွက်သာ အသုံးပြုနိုင်သည်။ ယင်းအချက်ကို အခြေပြု၍ မိမိကအရေးဆို တရားစွဲဆိုခွင့်မရှိချေ။ ”

ထို့ကြောင့် မရွှေမပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို မှတ်ပုံမတင်သော စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူလက်ရောက်ရရှိခဲ့သူသည် ရောင်းသူက ၎င်းအပေါ် ထိုပစ္စည်းမှ ဖယ်ရှားရန် တရားစွဲဆိုသောအခါ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၃-က ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို အကာအကွယ်အဖြစ် သုံးစွဲခွင့်ရှိ သည်။ သို့ရာတွင် ဝယ်ယူသူသည် ထိုစာချုပ်အပေါ်အခြေပြု

(၂) ၁၉၈၁ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး(ဗဟိုတရားရုံး) စာ-၁၂၅

ပြီး မိမိ၏ အခွင့်အရေးကို တရားစွဲဆိုတောင်းဆိုခွင့် မရှိပေ။

အယူခံတရားပြိုင်သည် ၁၇.၂.၈၅ ရက်စွဲပါ မှတ်ပုံမတင်သော အရောင်းစာချုပ်အပေါ်အခြေပြုကာ အချင်းဖြစ် မြေကို ဝယ်ယူကြောင်း အဆိုပြုပြီး ယင်းမြေကို အခြားသူတစ်ဦးအား ရောင်းချသည့် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၇၁၆ / ၉၆ ၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ပယ် ဖျက်ပေးရန်စွဲဆိုခြင်းသည်၊ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ပါပြဋ္ဌာန်းချက်ကို အခြေပြုကာ ၎င်း၏အခွင့်အရေးကို တရားစွဲ ဆိုတောင်းခံခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားပြိုင်သည် ပစ္စည်းလွှဲ ပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ၏ အကျိုးကျေးဇူးကို ခံစားခွင့်ရှိနေသဖြင့် ပစ္စည်းပေါ်မှနှင်ထုတ်ခြင်းမှ အကာအကွယ်ရရှိနိုင်သော်လည်း ယင်းပုဒ်မပါ အကျိုးခံစားခွင့်ကို အခြေပြု၍ စာချုပ်ပယ် ဖျက်ပေးစေလိုမှု တရားစွဲဆိုခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

သို့ဖြစ်၍ ဤအထူးအယူခံခံရုံးက ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာကို အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည် .-

“ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ပါပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အကျိုးခံစားခွင့်ရရှိပြီးသူအယူခံတရားပြိုင် ဦးကြီးကြိမ်က အယူခံတရားလို ဦးမောင်မောင်လတ်တို့အပေါ် ဤအမှုပုံစံဖြင့် စွဲဆိုခွင့်ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မူလရုံးပဏာမငြင်း ချက်အပေါ်ပြင်ဆင်ဖြေဆိုပြီး အမှုပလပ်သည့် မူလရုံး၏ ဒီကရီ ကို ပယ်ဖျက်၍ ကျန်ငြင်းချက်များ ဆက်လက်စစ်ဆေးဆုံးဖြတ် ရန် ညွှန်ကြားသည့်တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်သည် မှန်ကန်ခြင်း မရှိ။ ”

ထိုကြောင့် ဤတရားမအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး တရားရုံး ချုပ်၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ကာ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အရှေ့ပိုင်း ခရိုင်) ၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို စရိတ်နှင့် တကွ ပြန်လည်အတည် ပြုလိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ် ၃၀၀၀/- ကျပ် သတ်မှတ်သည်။

ဦးမောင်မောင်လတ်
ပါ - ၃
နှင့်
ဦးကြီးကြိမ်
(ခ)
ဦးကံကောင်း

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဒေါက်တာတင်အောင်အေး နှင့်
ဦးမြင့်သိန်း တို့ရှေ့တွင်

ဦးမောင်မြ ပါ ၆

နှင့်

မသန်းသန်းချို*

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ.၁၂၂၊ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော
ပစ္စည်းကို မေတ္တာဖြင့်ပေးကမ်းရာတွင် ရယူသူကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊
ရယူသူကိုယ်စား တစ်ဦးဦးကဖြစ်စေ လက်ခံရယူရန် လိုအပ်
ခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်းကို လက်ခံရယူသူများက လက်ရောက်မရ
ခဲ့လျှင် ပေးကမ်းခြင်းသည် တရားမဝင်သောကြောင့် ပေးကမ်း
သည့်စာချုပ် ဖျက်ပြယ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၂
အရ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းကို မေတ္တာဖြင့်ပေးကမ်းရာတွင်
ရယူသူကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ ရယူသူကိုယ်စား တစ်ဦးဦးကဖြစ်စေ လက်ခံ
ရယူရမည်ဖြစ်ပြီး၊ ယင်းမေတ္တာဖြင့် ပေးကမ်းစာချုပ်ကိုလည်း မှတ်ပုံတင်

---

* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁။
+ ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၁၁ တွင် ချမှတ်သော ၂၉-၄-၉၈
ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို မကျေနပ်၍ အထူးအယူခံမှု။

ရန် လိုအပ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ လက်ရောက်ပေးကမ်းခဲ့ခြင်း မရှိပါက ပေးကမ်းခြင်း အထမြောက်မည် မဟုတ်ပေ။ မူလရုံးတရားလို၏ အဆိုလွှာ၊ ၎င်း၏ထွက်ဆိုချက်နှင့် အမှုတွဲပေါ်ပေါက်ချက်အရ ပေးကမ်းခြင်းမှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၅/၈၀ ဖြင့် ပေးကမ်းခြင်းကို လက်ခံရယူသူများက လက်ရောက်မရခဲ့သဖြင့် ထိုပေးကမ်းခြင်းစာချုပ် သည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၂ နှင့် ညီညွတ်မှုမရှိ၍ ထိုပေးကမ်းခြင်းသည် တရားမဝင်သောကြောင့် ပျက်ပြယ်သည့်စာချုပ် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

၂၀၀၁
ဦးမောင်မြ
ပါ ၆
နှင့်
မသန်းသန်းချို

- အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးစိန်လှ၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးတင့်ဆန်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး၊ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၂ တွင် တရားလို မသန်းသန်းချိုက ဦးမောင်မြ၊ ဦးတင့်ဆွေ၊ ဒေါ်ကြည်ဝင်း၊ ဒေါ်တင်တင်ဝင်း၊ မခင်မြတ်ဆွေနှင့် ဦးမြတ်စိုးတို့ အပေါ် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၅/၉၀ ဖြင့် ခွဲဝေပြီးသော အိမ်ယာ မြေ၏ ၆ ပုံ ၁ ပုံ၊ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၄၅/၈၆ ဖြင့် အမွေပုံစီမံ ခန့်ခွဲသော နေအိမ်အဆောက်အအုံ၏ ၄ ပုံ ၁ ပုံနှင့် နဂါးဆေးတိုက် ဆေးကုသခြင်းလုပ်ငန်း၊ ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ခြင်းလုပ်ငန်းတို့မှ အကျိုး အမြတ်များ ခွဲဝေပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက မသန်းသန်းချို စွဲဆိုသည့်အမှုကို ပလပ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို မသန်းသန်းချိုက မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်တွင် ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၁၁ ဖြင့် အယူခံဝင်ရောက်ရာ တရားရုံးချုပ်က တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး တရားလို မသန်းသန်းချို စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ဦးမောင်မြက မှတ်ပုံတင်စာချုပ် အမှတ် ၁၅/၈၀ ဖြင့် ခွဲဝေပေးသော ပစ္စည်းများဖြစ်သည့် ဟင်္သာတမြို့၊

၂၀၀၁
ဦးမောင်မြ
ပါ ၆
နှင့်
မသန်းသန်းချို

အကွက်အမှတ် ၃၄၊ ပတ္တမြားရပ်ကွက်၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၇/၆ မြေဧရိယာ
၀. ၁၂၉ ဧကရှိ မြေကွက်နှင့် ယင်းမြေပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော
နဂါးဆေးတိုက် အဆောက်အအုံကိုလည်းကောင်း၊ နဂါးဆေးတိုက်
ဆေးကုသခြင်းလုပ်ငန်း၊ ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရောင်းချခြင်းလုပ်ငန်းများ၏
အကျိုးအမြတ်များမှလည်းကောင်း၊ ၆ ပုံ ၁ ပုံစီကို မသန်းသန်းချိုအား
ခွဲဝေပေးရန် အနိုင်ဒီကရီချမှတ်ပေးခဲ့သည်။ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်
နှင့်ဒီကရီကို ဦးမောင်မြ ပါ ၆ ဦးတို့က မကျေနပ်သဖြင့် တရားစီရင်ရေး
ဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေးပေးရန် လျှောက်ထားသည့်အခါ
တရားရုံးချုပ်အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့်
ကြားနာရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

“အိမ်နှင့်အိမ်ယာမြေ အပေးစာချုပ်အမှတ် ၁၅/၈၀ ချုပ်ဆိုပြီး
ဖြစ်၍ ယင်းစာချုပ်တွင်ပါရှိသော ပစ္စည်းများကိုပင် မိသားစု
အချင်းချင်းစီမံမှုဖြင့် အမွေပုံစီမံခန့်ခွဲမှုစာချုပ်အမှတ် ၄၅/၈၆
ကို သဘောတူ ထပ်မံချုပ်ဆိုခွင့်မရှိကြောင်း ကောက်ယူ
သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ အမှုပေါ်ပေါက်သော အထောက်
အထားများ၊ အဖြစ်အပျက်အခြေအနေတို့နှင့် ညီညွတ်မှန်ကန်
မှုရှိ-မရှိ။”

အယူခံတရားလိုများ၏ရှေ့နေက အယူခံတရားလို ဦးမောင်မြ
သည် မိမိပိုင်ပစ္စည်းကို ကိုယ်တိုင်မသေမီ အိုမင်းမစွမ်းရှိနေစဉ် စီမံ
ခန့်ခွဲခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ပဋိညာဉ်ချုပ်ဆိုရာတွင်လည်း ဖခင်ဦးမောင်မြ
ပိုင် ဟင်္သာတမြို့၊ အကွက်အမှတ် ၃၄၊ ပတ္တမြားရပ်ကွက်၊ ဗိုလ်အောင်
ကျော်လမ်းရှိ ဦးပိုင်အမှတ် ၇/၆ မြေဧရိယာ ၀. ၁၂၉ နှင့် ယင်းမြေ
ပေါ်ရှိ နှစ်ထပ်တိုက်၊ နဂါးဆေးတိုက်တစ်လုံးနှင့် ဆေးတိုက်လုပ်ငန်းများ
အပေါ် အခြေပြုပြီး ပထမစာချုပ် ၁၅/၈၀ ၌ သားသမီးများအား
ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းပေးပြီး၊ ဒုတိယစာချုပ်အမှတ် ၄၅/၈၆ ၌ ယင်းပစ္စည်း
များကိုပင် တန်ဖိုးသင့်၍ သားသမီး၊ မြေး၊ ချွေးမတစ်ဦးလျှင် ငွေကျပ်

၂၆၀၀၀/- စီ ပြောင်းလဲ၍ အသစ်အစားထိုး ချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း၊ ယင်း ပြဿနာကို ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၆၂ ကို အခြေခံစဉ်းစားသင့်ကြောင်း၊ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၆၂ တွင် “ပဋိညာဉ်ချုပ်ဆိုရာတွင် ပါဝင်သူများသည် ထိုပဋိညာဉ်ကို ပဋိညာဉ်အသစ်ဖြင့် အစားထိုးရန် ဖြစ်စေ၊ ဖျက်သိမ်းရန်ဖြစ်စေ၊ ပြောင်းလဲရန်ဖြစ်စေ သဘောတူညီလျှင် မူလပဋိညာဉ်ကို ဆောင်ရွက်ရန်မလို” ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း၊ ပထမ စာချုပ် ၁၅/၈၀ ၌ ဦးမောင်မြနှင့် သားသမီး ၆ ဦးတို့ စာချုပ်နောက်ဆုံး စာမျက်နှာ၌ သဘောတူ လွှဲပြောင်းလက်ခံသူများအဖြစ် လက်မှတ် ရေးထိုးထားသကဲ့သို့ ဒုတိယစာချုပ် ၄၅/၈၆ တွင် စာချုပ် စာမျက်နှာ တိုင်းတွင် ပေးကမ်းသူ ဦးမောင်မြနှင့် လက်ခံသူ သားသမီး၊ မြေး၊ ချွေးမ ၇ ဦးတို့က သဘောတူ လက်မှတ်ရေးထိုးထားကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ပထမပဋိညာဉ်စာချုပ်အစား ဒုတိယပဋိညာဉ်စာချုပ်ဖြင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အစားထိုးသဘောတူချုပ်ဆိုကြခြင်းမှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ် က စာချုပ် ၁၅/၈၀ ကို စာချုပ် ၄၅/၈၆ ဖြင့် အစားထိုးကြောင်း၊ ပြင်ဆင်ကြောင်း စာချုပ် ၄၅/၈၆ ၌ ဖော်ပြထားခြင်းမရှိ၍ ယင်းစာချုပ် ၁၅/၈၀ မှာ ပျက်ပြယ်သည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ဟု သုံးသပ်ထား ကြောင်း၊ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၆၂ တွင် ထိုသို့ဖော်ပြရန် လိုအပ် ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိကြောင်း၊ ပထမစာချုပ် ရှိမှန်းသိလျက်နှင့် ဒုတိယစာချုပ်ကို သဘောတူလက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ခြင်းမှာ ဒုတိယစာချုပ် ကို အစားထိုးရန်သဘော သက်ရောက်သော သဘောတူညီမှုပြုရာ ရောက်ကြောင်း၊ ပဋိညာဉ်စာချုပ်အသစ် ပြုလုပ်ခြင်းကို နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူညီချက်ရှိခဲ့သဖြင့် ပထမပဋိညာဉ်စာချုပ်ကို ဆောင်ရွက်ရန် မလိုဟု ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၆၂ အရ ကောက်ယူသင့်ကြောင်း၊ ဒုတိယစာချုပ် ၄၅/၈၆ ဖြင့် ငွေကျပ် ၂၆၀၀၀/- စီကို လက်မှတ်ထိုး၍ အားလုံးရယူခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ်စီရင်ချက်အရ ပထမစာချုပ် ၁၅/၈၀ အရ ခွဲဝေရဦးမည်ဟုဆိုပါက အမွေပုံပစ္စည်းကို ၂ ခါပေးရာ

၂၀၀၁
 ဦးမောင်မြ
 ပါ ၆
 နှင့်
 မသန်းသန်းချို

၂၀၀၁
ဦးမောင်မြ
ပါ ၆
နှင့်
မသန်းသန်းချို

ရောက်ကြောင်း၊ ပထမစာချုပ်ကိုသာ အတည်ပြုဆောင်ရွက်လိုပါက ဒုတိယစာချုပ်ကို ငွေကုန်ခံ၊ လူပင်ပန်းခံပြီး မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ကို ပါဝင်သူ အားလုံးက သွားရောက်ချုပ်ဆို လက်မှတ်ထိုးရန်လိုမည်မဟုတ်ကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် ပထမအပေးစာချုပ် ၁၅/၈၀ မှာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၃ နှင့်အညီ လွှဲပြောင်းခြင်းဖြစ်ပြီး စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇ အရ မှတ်ပုံတင်ထားသော်လည်း မူလ ရုံးတရားပြိုင် ဦးမောင်မြက သားသမီးများအား အမှန်တကယ် ပစ္စည်း ခွဲဝေပေးရခြင်း မရှိကြောင်း၊ ပေးသည့်ပစ္စည်းကို လက်ခံသူများက လက်ခံပြီးမှသာ အတည်ဖြစ်မည်ဖြစ်၍ ပေးသူကိုယ်တိုင်ကလက်ရောက် ပေးကမ်းခဲ့ခြင်း မရှိသေး၍ ထိုပေးကမ်းခြင်းသည် အတည်မဖြစ်သည် မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အိမ်နှင့်မြေ အပေးစာချုပ်အမှတ် ၁၅/၈၀ ချုပ်ဆိုပြီးဖြစ်၍ ယင်းစာချုပ်တွင်ပါရှိသော ပစ္စည်းများကိုပင် မိသားစုအချင်းချင်း စီမံမှုဖြင့် အမွေပုံစီမံခန့်ခွဲမှု စာချုပ်အမှတ် ၄၅/၈၆ ကို သဘောတူ ထပ်မံချုပ်ဆိုခွင့်ရှိသည်ဟု ဆုံးဖြတ်သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေက မူလအမှုတွင် အပေးစာချုပ် အမှတ် ၁၅/၈၀ ချုပ်ဆိုရခြင်းမှာ ဦးမောင်မြ နောက်အိမ်ထောင်မပြုမီ ၎င်းပိုင်ပစ္စည်းများအား နောက်အိမ်ထောင်မှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မှု မရှိ စေရန် သားသမီးများအား ၎င်းပိုင်ပစ္စည်းအရပ်ရပ်ကို ခွဲဝေပေးကမ်းခြင်း ဖြစ်၍ စာချုပ်အမှတ် ၁၅/၈၀ မှာ မြန်မာ့လေ့ထုံးတမ်းဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှုရှိသော စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ အဆိုပါစာချုပ်ကို ပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၃ နှင့်အညီ ချုပ်ဆိုပြီး စာချုပ် စာတမ်းမှတ်ပုံတင်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇ အရ စာချုပ်စာတမ်းမှတ်ပုံတင်ရုံး တွင် တရားဝင် မှတ်ပုံတင်ထားပြီးဖြစ်၍ သက်သေခံ (က) မြေစာရင်း ပုံစံ ၁၀၅ တွင် အခွန်စည်းကြပ်ခံရသူပိုင်ရှင် အမည်ဖြင့် သားသမီး များဖြစ်ကြသော မောင်သိန်းဆွေ၊ မောင်တင့်ဆွေ၊ မခင်မြတ်ဆွေ၊

မကြည်ဝင်း၊ မောင်မြတ်စိုး၊ မောင်ဇော်လင်းတို့က အမည်ပေါက်ပိုင်ဆိုင်
 နေပြီးသော ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း၊ သားသမီးများ ပိုင်ဆိုင်လျက်ရှိသော
 ပစ္စည်းအရပ်ရပ်ကို မိသားစုအချင်းချင်း စီမံမှုဖြင့် အမွေပုံစီမံခန့်ခွဲမှု
 စာချုပ်ဟု ဖော်ပြ၍ စာချုပ်အမှတ် ၄၅/၈၆ ကို ထပ်မံချုပ်ဆိုခြင်းမှာ
 ဥပဒေအရ မှန်ကန်မှုမရှိ၍ ထိုစာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးသော စာချုပ်မှာ
 ဥပဒေအရ ပျက်ပြယ်လျက်ရှိကြောင်း၊ စာချုပ်အမှတ် ၄၅/၈၆ သည်
 စာချုပ်အမှတ် ၁၅/၈၀ ကို အစားထိုးချုပ်ဆိုကြောင်း ဖော်ပြထားခြင်း
 မရှိသည့်အပြင် မူလက သားသမီးများကိုသာ ပေးပြီးသော ပစ္စည်းများ
 အား မြေးဖြစ်သူ မင်းဇော်ဦးကို ထည့်သွင်းခွဲဝေပေးခြင်းသည် မှန်ကန်မှု
 မရှိကြောင်း၊ သို့ပါ၍ ဥပဒေအရ တရားဝင် အတည်ဖြစ်လျက်ရှိသော
 စာချုပ်အမှတ် ၁၅/၈၀ အပေးစာချုပ်အရ သားသမီးများက အမည်
 ပေါက် ပိုင်ဆိုင်ပြီးဖြစ်သော ပစ္စည်းများကို ထပ်မံ၍ခွဲဝေရန် စာချုပ်
 အမှတ် ၄၅/၈၆ ကို ထပ်မံချုပ်ဆိုခွင့်မရှိဟု ဖြေဆိုဆုံးဖြတ်သင့်ကြောင်း
 လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

မူလရုံးတရားလို မသန်းသန်းချိုက ၎င်းသည် တရားပြိုင်
 ဦးမောင်မြ၏သား ကိုဇော်လင်း၏ဇနီးဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးမောင်မြသည်
 ၎င်းပိုင်ဆိုင်သော ဟင်္သာတမြို့၊ အကွက်အမှတ် ၃၄၊ ဦးပိုင်အမှတ်
 ၇/၉ နှင့် ၎င်းမြေပေါ်ရှိ တိုက်တစ်လုံး၊ အဆိုပါအိမ်တွင် ဖွင့်လှစ်ထား
 သော နဂါးဆေးတိုက် ဆေးကုသခြင်းနှင့် ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ခြင်း
 လုပ်ငန်းတို့ကို တရားလို၏ခင်ပွန်း ကိုဇော်လင်းအပါအဝင် သားသမီး
 ၆ ဦးအား အမွေပစ္စည်းအဖြစ် ခွဲဝေပေးခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုသည်
 အမွေဝေစု ၆ ပုံ ၁ ပုံကို ခွဲဝေပေးရန် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁/၉၅
 ဖြင့် စွဲဆိုဆောင်ရွက်နေစဉ် ၁-တရားပြိုင် ဦးမောင်မြသည် တရားလို၏
 ခင်ပွန်းအပါအဝင် သားသမီးမြေးများအား မိသားစုစီမံမှုဖြင့် မှတ်ပုံတင်
 စာချုပ်အမှတ် ၄၅/၈၆ ကို ထပ်မံပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း သိရှိသဖြင့် စွဲဆို
 သည့်အမှုကို ရုပ်သိမ်းပြီး မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၅/၈၀ နှင့် စာချုပ်

၂၀၀၁

ဦးမောင်မြ

ပါ ၆

နှင့်

မသန်းသန်းချို

အမှတ် ၄၅/၈၆ တို့အရ တရားလို၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုဇော်လင်း ရထိုက် သည့် အစုအတွက် စုစုပေါင်းငွေကျပ် ၁၂၆၁၈၇၅/- ကို တရားပြိုင် များထံမှရလိုကြောင်း အဆိုပြုဖော်ပြသည်။

မူလရုံးတရားပြိုင်အမှတ်-၅ မခင်မြတ်ဆွေမှာ ဆင့်စာအတည် ဖြစ်သော်လည်း တရားရုံးသို့ လာရောက်ခြင်း မရှိသဖြင့် ၎င်းနှင့် ပတ်သက်၍ အမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ကျန်တရားပြိုင် ဦးမောင်မြ ပါ ၅ ဦးက ဦးမောင်မြသည် အသက်ရှင်ဆဲရှိနေ၍ အမွေခန်းကိစ္စ မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ တရားလို၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုဇော်လင်းသည် ဖခင်ဖြစ်သူ ၁-တရားပြိုင် ဦးမောင်မြ ထက်စော၍ ကွယ်လွန်ခဲ့သဖြင့် တရားလိုသည် အမွေဆက်ခံရန် အကြောင်း မရှိကြောင်း၊ စာချုပ်အမှတ် ၁၅/၈၀ သည် ဦးမောင်မြက ဒေါ်ရီနှင့် ဒုတိယအိမ်ထောင်မပြုမီ သားသမီးများနှင့် နားလည်မှုယူ၍ ပြုလုပ်ထားသော ဟန်ဆောင်စာချုပ်သာဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မြေ နှင့်တိုက်၊ နဂါးဆေးတိုက်လုပ်ငန်းတို့ကို အပေးမှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၄၅/၈၆ ဖြင့် ထပ်မံခွဲဝေပေးပြီးဖြစ်၍ အပေးမှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၅/၈၀ သည် ပျက်ပြယ်ပြီးဖြစ်သည့်အပြင် ယခုစွဲဆိုသည့်အမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေကြောင်း၊ အပေးစာချုပ်အမှတ် ၄၅/၈၆ အရ အချင်းဖြစ်တိုက်၊ ဆေးတိုက်လုပ်ငန်းတို့ကို တန်ဖိုးငွေ ကျပ် ၁၀၄၀၀၀/- ထား၍ ဦးမြတ်စိုး၊ ဒေါ်ကြည်ဝင်း၊ မောင်ဇော်လင်း၊ မောင်တင့်ဆွေတို့အား တစ်ဦးလျှင် ငွေကျပ် ၂၆၀၀၀/- စီ အသီးသီး ခွဲဝေပေးပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို တန်ဖိုးသတ်မှတ်၍ မင်းဇော်ဦး၊ မခင်မြတ်ဆွေ၊ မတင်တင်ဝင်းတို့အား ငွေကျပ် ၂၆၀၀၀/- စီ အသီးသီးခွဲဝေပေးပြီးဖြစ်၍ ယခုအမှုကို တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဖော်ပြချေပသည်။

ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံးက မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၅/၈၀ ကို ၁၃-၅-၈၀ ရက်နေ့တွင် ချုပ်ဆိုခဲ့ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးမောင်မြ

ဦးမောင်မြ
ပါ ၆
နှင့်
မသန်းသန်းချို

နှင့် ၎င်း၏သားသမီးများအကြားတွင် အငြင်းမပွားကြောင်း၊ စာချုပ် အမှတ် ၁၅/၈၀ ပါ မြေကွက်အတွက် ကွယ်လွန်သူသမီး မစန်းကြူ၏ သားဖြစ်သူ မောင်မင်းဇော်ဦး၊ ၅-တရားပြိုင် မခင်မြတ်ဆွေနှင့် ကွယ်လွန် သူသား မောင်သိန်းဆွေ၏ဇနီး မတင်တင်ဝင်းတို့အား ငွေကျပ် ၂၆၀၀၀/- စီကို ခွဲဝေပေးပြီး စာချုပ်အမှတ် ၄၅/၈၆ ကို ချုပ်ဆိုခဲ့ ကြောင်း၊ ထိုနေ့မှာပင် ဆေးတိုက်အဆောက်အအုံနှင့် ဆေးတိုက် လုပ်ငန်းကို တန်ဖိုးသတ်မှတ်၍ သားသမီးများဖြစ်သော ၆-တရားပြိုင် ဦးမြတ်စိုး၊ ၂-တရားပြိုင် မောင်တင့်ဆွေ၊ မောင်ဇော်လင်းနှင့် ၃- တရားပြိုင် မကြည်ဝင်းတို့အား ငွေကျပ် ၂၆၀၀၀/- စီ ခွဲဝေပေးခဲ့ ကြောင်း၊ ယင်းငွေများကို သားသမီးများက လက်ခံရယူပြီးဖြစ်သည်ဟု ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ဦးမောင်မြသည် ဒုတိယအိမ်ထောင် ဒေါ်ရီနှင့် ၂ နှစ်ခန့်ပေါင်းသင်းပြီး လင်မယားကွဲသွားသဖြင့် အဆိုပါပစ္စည်းများကို ဒေါ်ရီက လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ခြင်း မပြုနိုင်ရန် သားသမီးများအား အပေး စာချုပ်ပြုလုပ်၍ ပေးကမ်းခြင်းဖြစ်သည်ဆိုသည့် အချက်မှာ ယုတ္တိ ရှိကြောင်း၊ ပထမစာချုပ် ချုပ်ဆိုခဲ့ပြီးနောက် ဒုတိယစာချုပ်ကို ဦးမောင်မြ နှင့် သားသမီးများက သဘောတူ ချုပ်ဆိုကြခြင်းဖြစ်၍ ပဋိညာဉ်အက် ဥပဒေပုဒ်မ ၆၂ အရ မူလပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန်မလိုတော့ ကြောင်း သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

တရားရုံးချုပ်က ပထမချုပ်ဆိုခဲ့သည့် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၅/၈၀ ကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၄၅/၈၆ ဖြင့် အစားထိုးကြောင်း၊ ပြင်ဆင်ကြောင်း စာချုပ်အမှတ် ၄၅/၈၆ တွင် ဖော်ပြထားခြင်း မရှိ သဖြင့် ပထမမှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၅/၈၀ သည် ပျက်ပြယ်သည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၅/၈၀ သည် တရားဝင် အတည်ဖြစ်လျက်ရှိသည့် အခြေအနေတွင် ဦးမောင်မြ အနေဖြင့် အဆိုပါပစ္စည်းများကို မိသားစုစီမံမှုစာချုပ်ပြုလုပ်၍ ထပ်မံ ခွဲဝေခွင့်မရှိကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မြေသည် မောင်သိန်းဆွေ ပါ ၆ ဦး

၂၀၀၁

ဦးမောင်မြ
ပါ ၆
နှင့်
မသန်းသန်းချို

အမည်ပေါက်လျက်ရှိသဖြင့် အဆိုပါပစ္စည်းများတွင် ဦးမောင်မြ၏ သား တစ်ဦးဖြစ်သည့် ကွယ်လွန်သူ မောင်ဇော်လင်းသည် ၆ ပုံ ၁ ပုံ ပိုင်ဆိုင် သဖြင့် ယင်းဝေစုကို ဇနီးဖြစ်သူ မသန်းသန်းချိုက ဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိကြောင်း၊ တိုင်းတရားရုံးက မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၄၅/၈၆ ကို နောက်ထပ်ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် မူလပဋိညာဉ်စာချုပ်အမှတ် ၁၅/၈၀ ပါ ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန်မလိုဟု သုံးသပ်၍ မသန်းသန်းချို၏ အမှုကို ပလပ်ခဲ့ခြင်းသည် မှန်ကန်မှုမရှိကြောင်း သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်သည်။

ဦးမောင်မြသည် ၁၃-၅-၈၀ နေ့တွင် အိမ်နှင့် အိမ်ယာမြေ အပေးစာချုပ်အမှတ် ၁၅/၈၀ ကို ပြုလုပ်ခဲ့၍ ၎င်း၏သားသမီးများအား ပေးကမ်းခဲ့သည့် ယင်းစာချုပ်တွင် “ဟင်္သာတမြို့၊ အကွက်အမှတ် ၃၄၊ ပတ္တမြားရပ်ကွက်၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းရှိ ဦးပိုင်အမှတ် ၇/၈၊ မြေ ဧရိယာ ၀. ၁၂၉ ရှိ အိမ်ယာမြေနှင့် မြေပေါ်တွင်ဆောက်လုပ်ထားသော နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးသည် ဦးမောင်မြ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ ယင်းအိမ်ယာ မြေနှင့် တိုက်တစ်လုံးကို ကာလတန်ဖိုး တစ်သောင်းထား၍ သားသမီး များအား အပြီးအပိုင် မေတ္တာအလျောက် အမွေပစ္စည်းအဖြစ် ခွဲဝေ ပေးကမ်းကြောင်းနှင့် ပေးကမ်းသည့်တိုက်မှာ နဂါးဆေးတိုက်ဖြစ်၍ ဆေးကုသခြင်းလုပ်ငန်းများ၊ ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရောင်းချသည့်လုပ်ငန်း ကိုပါ သားသမီးများအား လွှဲပြောင်းပေးကြောင်း” ဖော်ပြထားသည်။ ယင်းစာချုပ်တွင် ပေးကမ်းခြင်းကို လက်ခံသူများမှာ ဦးမောင်မြ၏ သား သမီးများဖြစ်သော မောင်သိန်းဆွေ၊ မောင်တင့်ဆွေ၊ မခင်မြတ်ဆွေ၊ မကြည်ဝင်း၊ မောင်မြတ်စိုးနှင့် မောင်ဇော်လင်းတို့ ၆ ဦး ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ လွှဲပြောင်းပေးကမ်းခဲ့သော်လည်း လွှဲပြောင်းပေးကမ်း သည့် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို သားသမီးများက လက်ရောက်ရရှိခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ထိုသို့ လက်ရောက်မရကြောင်း မူလရုံးတရားလို မသန်းသန်းချို ၏ အဆိုလွှာအပိုဒ် ၄ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည်-

“ဆိုလွှာအပိုဒ် ၃ ပါအတိုင်း မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ခွဲဝေပေးပြီး ဖြစ်သော်လည်းလက်ရောက်ခွဲဝေရယူခြင်းမပြုဘဲ ၁-တရားပြိုင်၏ လက်ဝယ်တွင် မိမိတို့ရရှိသောဝေစုကို ထားရှိ၍ အမှတ်-၁ တရားပြိုင်မှ ဆေးကုသမှုလုပ်ငန်း၊ ဆေးဝါးထုတ်လုပ်မှုလုပ်ငန်းများကို ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်သူနှင့် မြေနှင့်အိမ်ကို ထိန်းသိမ်းသူအဖြစ် လက်ရှိနေထိုင်၍ လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။”

ထို့ပြင် မူလရုံးတရားလို မသန်းသန်းချို၏ ရုံးရှေ့ထွက်ဆိုချက်၌ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၅/၈၀ ဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို ပေးကမ်းသော်လည်း ဦးမောင်မြက လက်ရှိထား၍ ပေးကမ်းခြင်းကို လက်ခံရယူသူများ လက်ဝယ်မရသေးကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၂ အရ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းကို မေတ္တာဖြင့်ပေးကမ်းရာတွင် ရယူသူကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ ရယူသူကိုယ်စား တစ်ဦးဦးကဖြစ်စေ လက်ခံရယူရမည်ဖြစ်ပြီး ယင်းမေတ္တာဖြင့်ပေးကမ်းစာချုပ်ကိုလည်း မှတ်ပုံတင်ရန် လိုအပ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ လက်ရောက်ပေးကမ်းခဲ့ခြင်းမရှိပါက ပေးကမ်းခြင်း အထမြောက်မည်မဟုတ်ပေ။ မူလရုံးတရားလို၏ အဆိုလွှာ၊ ၎င်း၏ ထွက်ဆိုချက်နှင့် အမှုတွဲပေါ်ပေါက်ချက်အရ ပေးကမ်းခြင်းမှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၅/၈၀ ဖြင့် ပေးကမ်းခြင်းကို လက်ခံရယူသူများက လက်ရောက်မရခဲ့သဖြင့် ထိုပေးကမ်းခြင်းစာချုပ်သည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၂ နှင့် ညီညွတ်မှုမရှိ၍ ထိုပေးကမ်းခြင်းသည် တရားမဝင်သောကြောင့် ပျက်ပြယ်သည့်စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

မူလရုံးတရားပြိုင်အမှတ်-၁ ဦးမောင်မြသည် ၎င်း၏သားသမီးများနှင့် ၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် အချင်းဖြစ်အဆောက်အအုံနှင့် မြေကွက်အပါအဝင် ဆေးတိုက်လုပ်ငန်းများကို မိသားစုအချင်းချင်း စီမံမှုဖြင့်

၂၀၀၁
ဦးမောင်မြ
ပါ ၆
နှင့်
မသန်းသန်းချို

အမွေပုံစီမံခန့်ခွဲသည့်မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၄၅/၈၆ကို၁၅-၁၁-၈၆ နေ့တွင် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထိုစာချုပ်တွင် ဦးမောင်မြက ၎င်း၏သားသမီး များကို ခွဲဝေပေးရာ၌ ကွယ်လွန်သူသမီး ဒေါ်စန်းကြူ၏ ဝေစုအတွက် ၎င်း၏သားအကြီး မောင်မင်းဇော်ဦး၊ မခင်မြတ်ဆွေနှင့် ကွယ်လွန်သူ သား မောင်သိန်းဆွေ၏ ဝေစုအတွက် ၎င်း၏ဇနီး မတင်တင်ဝင်းတို့ကို အချင်းဖြစ်မြေကွက်အားခွဲဝေပေးကြောင်းဖော်ပြ၍ ငွေကျပ် ၂၆၀၀၀/- စီကို လက်ရောက်ပေးအပ်၍ လက်ခံရရှိခဲ့ကြကြောင်း၊ အဆောက်အအုံ နှင့် ဆေးတိုက်လုပ်ငန်းကို တန်ဖိုးငွေ ကျပ် ၁၀၄၀၀၀/- သတ်မှတ်၍ ဦးမြတ်စိုး၊ ဒေါ်ကြည်ဝင်း၊ မောင်ဇော်လင်းနှင့် မောင်တင့်ဆွေတို့ ၄ ဦးကို တစ်ဦးလျှင် ငွေကျပ် ၂၆၀၀၀/- စီဖြင့် ခွဲဝေပေး၍ လက်ခံရရှိ ကြောင်းကို ယင်းစာချုပ်တွင် လက်ခံရယူသူများက လက်မှတ်ရေးထိုး ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

သို့ဖြစ်၍ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၄၅/၈၆ အရ ဦးမောင်မြ သည် ၎င်းမကွယ်လွန်မီ ၎င်း၏သားသမီးမြေးတို့ကို မိသားစုစီမံမှုဖြင့် အချင်းဖြစ်တိုက်နှင့် မြေအပါအဝင် နဂါးဆေးတိုက်လုပ်ငန်းတို့ကို ခွဲဝေ ရာ၌ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများကို တန်ဖိုးသတ်မှတ်၍ တစ်ဦးလျှင် ငွေ ကျပ် ၂၆၀၀၀/- စီ ပေးကမ်းခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့် မူလရုံးတရားလို မသန်းသန်းချို၏ခင်ပွန်း ကိုဇော်လင်းသည် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၄၅/၈၆ အရ ၎င်းရသင့်ရထိုက်သည့် ဝေစုကို ရရှိပြီးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် မူလရုံးတရားလို မသန်းသန်းချို အနေဖြင့် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၄၅/၈၆ ကို အခြေခံ၍ ရပိုင်ခွင့်ကို တောင်းဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းနှင့် ဆေးတိုက်လုပ်ငန်း များသည် ဦးမောင်မြပိုင်အဖြစ် တည်မြဲလျက်ပင်ရှိပေမည်။

မူလရုံးတရားလို မသန်းသန်းချိုသည် ၎င်း၏အဆိုလွှာအပိုဒ် ၁၁ နှင့် ၁၂ တို့အရ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၅/၈၀ အရ ၎င်း၏ ခင်ပွန်း ကိုဇော်လင်း၏ ဝေစုဖြစ်သော အကွက်အမှတ် ၃၄၊ ဦးပိုင်

၂၀၀၁
ဦးမောင်မြ
ပါ ၆
နှင့်
မသန်းသန်းချို

အမှတ် ၇/၆ ဧရိယာ ၀. ၁၂၉ ဧကရှိ မြေ၏ ၆ ပုံ ၁ ပုံနှင့် မှတ်ပုံတင် စာချုပ်အမှတ် ၄၅/၈၆ အရ ၎င်း၏ခင်ပွန်း ကိုဇော်လင်း၏ ဝေစု ဖြစ်သော အချင်းဖြစ်မြေပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံ၏ ၄ ပုံ ၁ ပုံနှင့် နဂါးဆေးတိုက်လုပ်ငန်း ဝင်ငွေ၏ ၄ ပုံ ၁ ပုံ ရထိုက်ကြောင်း၊ တန်ဖိုး အားဖြင့် စုစုပေါင်းငွေကျပ် ၁၂၆၁၈၅၅/- ကိုရလိုကြောင်း အဆိုပြု ဖော်ပြ စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

အထက်တွင်ဖော်ပြပါ တွေ့ရှိချက်များအရ မှတ်ပုံတင်စာချုပ် အမှတ် ၁၅/၈၀ သည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၂ နှင့် ညီညွတ်မှုမရှိ၍ ပေးကမ်းခြင်း အထမမြောက်သောကြောင့် ယင်း စာချုပ်ကိုအခြေခံ၍ မူလရုံးတရားလို မသန်းသန်းချို၏ စွဲဆိုမှုအပေါ် အနိုင်ဒီကရီချပေးနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၄၅/၈၆ နှင့်စပ်လျဉ်း၍ မူလရုံးတရားလို မသန်းသန်းချို၏ခင်ပွန်း ကိုဇော်လင်းသည် ၎င်းရထိုက်ခွင့်ရှိသော ဝေစုငွေ ကျပ် ၂၆၀၀၀/- ကို လက်ခံရရှိပြီးဖြစ်ကြောင်း ထိုစာချုပ်အရ ပေါ်ပေါက်ပြီးဖြစ်သဖြင့် ယင်းစာချုပ်အပေါ် အခြေခံ၍ စွဲဆိုသည့် မသန်းသန်းချို၏ စွဲဆိုမှုသည် လည်း အနိုင်ဒီကရီချမှတ်ပေးရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ပေ။

သို့ဖြစ်၍ ဤအထူးအယူခံခုံရုံးက ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

“အိမ်နှင့်အိမ်ယာမြေ အပေးစာချုပ်အမှတ် ၁၅/၈၀ ချုပ်ဆိုပြီး ဖြစ်၍ ယင်းစာချုပ်တွင်ပါရှိသော ပစ္စည်းများကိုပင် မိသားစု အချင်းချင်း စီမံမှုဖြင့် အမွေပုံစီမံခန့်ခွဲမှုစာချုပ်အမှတ် ၄၅/၈၆ ကို သဘောတူ ထပ်မံချုပ်ဆိုခွင့်မရှိကြောင်း ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ အမှုပေါ်ပေါက်သော အထောက်အထားများ၊ အဖြစ်အပျက်အခြေအနေတို့နှင့် ညီညွတ်မှုမရှိကြောင်း။”

အထက်ပါအကြောင်းများကြောင့် ဤတရားမအထူးအယူခံမှု ကို ခွင့်ပြုသည်။ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး

၂၀၀၁
ဦးမောင်မြ
ပါ ၆
နှင့်
မသန်းသန်းချို

ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်
စရိတ်နှင့်တကွ ပြန်လည်အတည်ပြုလိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ် ကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးခင်မြင့်နှင့်
ဦးချစ်လွင်တို့ ရှေ့တွင်

ဦးမျိုးမြင့်

(၎င်း၏ ကိုယ်စားလှယ် စာရသူ ဒေါ်ဖြူဖြူအေး)

နှင့်

ဒေါ်အေးတင့်*

အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူအား နှင်လိုမှု၊ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနပိုင် အိမ်ခန်း၌ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်ထားကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည့် အမှုတွင် အိမ်ထောင်စုဝင်အဖြစ် ဖော်ပြထားသူသည် ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူဟုတ် မဟုတ်၊ အိမ်ထောင်စုစာရင်းတွင် ပါသူသည် မိသားစုဝင် ဟုတ် မဟုတ်၊ အိမ်ထောင်စုစာရင်းနှင့် မိသားစုဝင်စာရင်းတို့၏ ခြားနားချက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အိမ်ထောင်စုစာရင်းနှင့် မိသားစုဝင်စာရင်းတို့မှာ ကွဲပြားခြားနားသည်။ အိမ်ထောင်စုစာရင်းဆိုသည်မှာ ယင်းအိမ်ထောင်တွင် နေထိုင်ကြသူတို့၏ စာရင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်စုစာရင်းတွင် ပါဝင်ရုံမျှဖြင့် ထိုသူတို့သည် မိသားစုဝင်ဖြစ်သည်ဟု တထစ်ချမဆိုနိုင်ပေ။ မိသားစုဝင်မဟုတ်သူတို့သည်လည်း တစ်အိမ်ထောင်တည်းတွင် အတူနေထိုင်လေ့ရှိကြသည်။ သက်သေခံ

---

* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၂၆
+ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမ အယူခံမှုအမှတ် ၂၃၃ တွင် ချမှတ်သော ၃၀-၉-၉၉ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အထူးအယူခံမှု။

၂၀၀၁
ဦးမျိုးမြင့်
(၎င်း၏ကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဒေါ်ဖြူဖြူအေး)
နှင့်
ဒေါ်အေးတင့်

အမှတ် (စ) ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာန၏ စု
ပေါင်းအိမ်ရာ နေထိုင်ရေး စည်းကမ်းများတွင် အဓိပ္ပာယ် သတ်မှတ်
ချက် ဖော်ပြပါရှိသည်။ မိသားစုဝင်ကို အောက်ပါအတိုင်း အဓိပ္ပာယ်
သတ်မှတ်ထားသည် -

(ဂ) **မိသားစုဝင်** ဆိုသည်မှာ အိမ်ချထားခြင်း ခံရသူ၏
တရားဝင်ဇနီး၊ ခင်ပွန်းနှင့် သားသမီးများ(တရားဝင်
မွေးစားခြင်း အပါအဝင်) ကိုဆိုလိုသည်။

အဆိုပါ အဓိပ္ပာယ် သတ်မှတ်ချက်အရ ဆိုလျှင် အချင်းဖြစ်
နေအိမ်ကို နေရာချထားပေးခြင်း ခံရသူ ဦးမျိုးမြင့်၏ တရားဝင်ဇနီး၊
ခင်ပွန်း နှင့် သားသမီးများသာ မိသားစုဝင်များဖြစ်ပြီး ယင်းတို့မှ
လွဲ၍ အခြားသူတို့သည် မိသားစုဝင်များမဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှား
သည်။

ဒေါက်တာမြတ်ဦးသည် အိမ်ထောင်စုစာရင်းတွင် ပါဝင်သော်
လည်း ဦးမျိုးမြင့်၏ အစ်ကိုသာဖြစ်သဖြင့် မိသားစုဝင် မဟုတ်
ကြောင်း အငြင်းပွားဖွယ် မရှိပေ။

ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနက အချင်းဖြစ်
နေအိမ်ကို ဦးမျိုးမြင့်ကိုသာ နေရာချထားပေးခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်
စုစာရင်းတွင် ပါဝင်သူများအား နေရာချပေးခြင်း မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်
ရာ ဒေါက်တာမြတ်ဦးသည် အချင်းဖြစ် နေအိမ်တွင် မိသားစုဝင်
အဖြစ် နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးကျော်စိန်အောင်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ၊
- အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - မစ္စတာ အော်ဂတ်စ်တင်ဂေးလ်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ။

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး(မြောက်ပိုင်းခရိုင်) ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ တရား
မကြီးမှုအမှတ် ၄၉ တွင် အယူခံတရားလို ဦးမျိုးမြင့်က အယူခံ
တရားပြိုင် ဒေါ်အေးတင့် အပေါ်အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူအား
နှင်ထုတ်ပေးစေလိုမှုစွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံတရားလိုစွဲဆို

ဦးမျိုးမြင့်
(၎င်း၏ကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဒေါ်ဖြူဖြူအေး)
နှင့်
ဒေါ်အေးတင့်

သည့်အတိုင်း ဒီကရီချမှတ်သည်။

တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်၍ ဒေါ်အေး တင့်က တရားရုံးချုပ်သို့ ၁၉၉၈ ခုနှစ် တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၃၃ ကို တင်သွင်းသောအခါ တရားရုံးချုပ်က တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဦးမျိုးမြင့်စွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ် ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီ ကို ဦးမျိုးမြင့်က တရားစီရင်ရေး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည် စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန်လျှောက်ထားသောအခါ တရားရုံးချုပ်အထူးခုံရုံး က အောက်ပါပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ပြန်လည်ကြားနာ ဆုံးဖြတ်ရန် အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည် -

“ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနပိုင် အိမ်ခန်း၌ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည့်အမှုတွင် အိမ်ထောင်စုဝင်အဖြစ် ဖော် ပြရုံမျှဖြင့်နှင့် ထုတ်ခွင့်မရှိဟု တရားရုံးချုပ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မျှတမှန်ကန်ခြင်း ရှိ မရှိ ”

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက အမှုတွဲအတွင်း ရှိသက်သေထွက် ချက်နှင့် သက်သေခံအထောက်အထားများအရ စိစစ်ကြည့်ပါလျှင်အ ချင်းဖြစ် နေအိမ်ခန်းသည် အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနပိုင်မဟုတ်ကြောင်း အ ထင်အရှားပေါ်ပေါက်နေ၍ တရားရုံးချုပ်မှ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနပိုင်အခန်း ဟု ကောက်ယူ၍ မူလရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ခဲ့ခြင်း သည် မျှတမှန်ကန်မှုမရှိကြောင်း၊ တရားလိုနှင့် လိုပြသက်သေထွက် ချက်များအရ ဆိုပါလျှင် အချင်းဖြစ် နေအိမ်သည် အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနပိုင် နေအိမ်ခန်း မဟုတ်ဘဲ အယူခံတရားလို ဦးမျိုးမြင့် တရားဝင်စယ်ယူ ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် နေအိမ်ခန်းဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ တရားရုံး ချုပ် တရားမ ပထမအယူခံရုံးက မူလရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်မပြု ဘဲ အမှုတွင် အဓိကမကျသည့်အချက် အပေါ်အခြေခံ၍ မူလတိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ခဲ့ခြင်းသည် မျှတမှန် ကန်မှုမရှိကြောင်း၊ ၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် ဦးမျိုးမြင့် (အယူခံတရားလို) က သက်သေခံအမှတ် (စ)နှင့် ပူးတွဲထားသည့် အိမ်ထောင်စုစာရင်း ပါ ဒေါက်တာမြတ်ဦး အမည်ကို စာရင်းမှ ထုတ်ပယ်ပေးရန် အိုးအိမ်

ဦးမျိုးမြင့်
(၎င်း၏ကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဒေါ်ဖြူဖြူအေး)
နှင့်
ဒေါ်အေးတင့်

ဦးစီးဌာနသို့ လျှောက်ထားခဲ့ရာ သက်ဆိုင်ရာက ဒေါက်တာမြတ်ဦး
အမည်ကို ဦးမျိုးမြင့်၏ အိမ်ထောင်စုစာရင်းဝင်အဖြစ်မှ ထုတ်ပယ်ခဲ့
ကြောင်း၊ ဒေါက်တာ မြတ်ဦးနှင့် ဒေါ်အေးတင့်တို့သည် အချင်းဖြစ်
ဥပစာတွင် မိမိတို့၏ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ထောင်စုစာရင်းဖြင့် နေထိုင်လာ
သည်မှာ မူလအမှုမစွဲဆိုမီ ၂ နှစ် ၇ လနှင့် ၁၃ ရက် အကြာက
ပင် နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ်မှ ဒေါက်တာမြတ်ဦးသည်
ဦးမျိုးမြင့်၏ အိမ်ထောင်စုစာရင်းဝင်အဖြစ် နေထိုင်သူဖြစ်၍ နှင်ထုတ်
ခွင့်မရှိဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းသည် အမှုတွဲအတွင်း ရှိသက်သေခံအထောက်
အထားများ၊ သက်သေထွက်ချက်များနှင့် ညီညွတ်မှန်ကန်မှု မရှိပါသ
ဖြင့် တရားရုံးချုပ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မျှတမှန်ကန်မှု မရှိကြောင်း
လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက ဒေါက်တာမြတ်ဦးသည် အယူ
ခံတရားလိုနှင့် ၁၉၈၂ ခုနှစ်တွင် အိမ်ထောင်ပြု၍ အချင်းဖြစ်တိုက်
တွင် ၁၉၉၁ ခုနှစ်ကွယ်လွန်သည်အထိ နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ အမှန်တ
ကယ် ဒေါက်တာမြတ်ဦး ပိုင်ဆိုင်ခြင်း မရှိဘဲ ဦးမျိုးမြင့်ပိုင်ဆိုင်သည်
ဆိုပါက ၎င်းကာလအတွင်း ဒေါက်တာမြတ်ဦးအား တရားစွဲဆို
ဖယ်ရှားရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလို ဦးမျိုးမြင့်နှင့် ဒေါ်ဖြူဖြူအေး
တို့က ထွက်ဆိုသကဲ့သို့ ဒေါက်တာမြတ်ဦးအား အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်
ထားခဲ့သည်ဆိုလျှင် ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေအရ ၆နှစ်
အတွင်းစွဲဆိုရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သက်သေခံအမှတ် (စ)တွင်ပါ
အိမ်ခန်းချပေးရာ၌ ဒေါက်တာမြတ်ဦး၏ ဓာတ်ပုံနှင့် ပူးတွဲချပေး
ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ အိမ်သားတစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် အတူနေထိုင်သူတစ်ဦး
အား အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူအဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားပေးရန်
တရားစွဲဆိုခွင့်မရှိကြောင်း၊ ဒေါက်တာမြတ်ဦးအမည်ကို အိမ်ထောင်စု
စာရင်းမှ ပယ်ဖျက်လိုက်၍ ဒေါက်တာမြတ်ဦးအား ကျူးကျော်သူဟု
သတ်မှတ်၍ရကြောင်း၊ အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်နှင့် ထားသူ မဟုတ်ကြောင်း၊
အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်နှင့် ထားသူဆိုလျှင် ၆ နှစ် အတွင်း တရားစွဲ
ဆိုရမည်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

မူလရုံးတရားလို ဦးမျိုးမြင့်၏ အဆိုလွှာတွင် ရန်ကုန်တိုင်း၊

ဦးမျိုးမြင့်
(၎င်း၏ကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဒေါ်ဖြူဖြူအေး)
နှင့်
ဒေါ်အေးတင့်

သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ် သုဝဏ္ဏမြို့အမှတ် ၂၉ရပ်ကွက်၊ ခွန်နီလမ်း
သွယ် (၂)၊ အမှတ် ၉၈ နေအိမ်ကို အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနထံမှ တရားလို၏
ဖခင်ဗိုလ်မှူး တင်အေးက တရားလို အမည်ဖြင့် အရစ်ကျငွေပေး
ချေပြီး ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုနှင့် မိသားစုသည် အချင်းဖြစ်အိမ်
၌ ၂၁.၁.၇၇ နေ့မှစ၍ နေထိုင်ခဲ့ကာ ၁၉၇၈ ခုနှစ်တွင် တရားလို
သည် နိုင်ငံခြားသို့ အလုပ်သွားရောက် လုပ်ကိုင်မည်ဖြစ်၍ ဖခင်နေအိမ်
သို့ သွားရောက် နေထိုင်ပြီး အချင်းဖြစ် အိမ်ကို သော့ပိတ်ထား
ခဲ့ကြောင်း၊ ၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် ဒေါက်တာ မြတ်ဦးနှင့် ဇနီးဖြစ်သူ
တရားလိုအစ်မ ဒေါ်ဖြူဖြူအေးတို့က အချင်းဖြစ် အခန်း၌ နေထိုင်
လိုကြောင်း ခွင့်တောင်းသဖြင့် အခမဲ့အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်ခွင့်ပေး
ခဲ့ပြီး ဧည့်စာရင်းတိုင်ပြီး နေထိုင်ရန် ခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုသည်
၁၉၈၁ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံခြားသို့ သွားရောက်အလုပ်လုပ်ကိုင်ပြီး ၁၉၈၃
ခုနှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြောင်း၊ ဒေါ်ဖြူဖြူ
အေးက ၁၉၈၃ ခုနှစ်ထဲတွင် ဒေါက်တာမြတ်ဦးသည် နောက်ဇနီးဖြစ်
သူ တရားပြိုင် ဒေါ်အေးတင့်နှင့်အတူ အချင်းဖြစ်နေအိမ်၌ သွားရောက်
နေထိုင်သည်ဟု ပြောပြကြောင်း၊ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဒေါက်တာ
မြတ်ဦးအား အချင်းဖြစ်နေအိမ်မှ ပြောင်းရွှေ့ပေးရန် ပြောကြားသော
အခါ အခန်းရရှိလျှင် ပြောင်းရွှေ့ပေးမည်ဟု ကတိပေးခဲ့ကြောင်း၊
၂၆.၈.၉၁ နေ့တွင် ဒေါက်တာမြတ်ဦး ကွယ်လွန်ခဲ့ကြောင်း၊ တရား
ပြိုင်အား ၄၁၀.၉၀ နေ့ကုန်ဆုံးသည်နှင့် နေအိမ်မှ ဖယ်ရှားပေးရန်
တောင်းဆိုသော်လည်း လိုက်နာမှုမရှိသဖြင့် တရားပြိုင်အား အချင်း
ဖြစ်နေအိမ်မှ ဖယ်ရှားပေးရန် ဦးမျိုးမြင့်က အဆိုပြုစွဲဆိုသည်။

တရားပြိုင် ဒေါ်အေးတင့်က အချင်းဖြစ်နေအိမ်ကို တရားလို
အမည်ဖြင့် ဝယ်ယူထားသော်လည်း ဒေါက်တာမြတ်ဦး ငွေဖြင့် ဝယ်
ယူထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုသည် အမည်ခံသက်သက်ဖြစ်
ကြောင်း၊ ဒေါက်တာမြတ်ဦးသည် ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်အရ အချင်းဖြစ်
နေအိမ်တွင် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလို၏ ခွင့်ပြုချက်အရ
နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ချေပသည်။

တိုင်းတရားရုံးက အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို တရားလို ဦးမျိုးမြင့်၏

၂၀၀၁

ဦးမျိုးမြင့်
(၎င်း၏ကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဒေါ်ဖြူဖြူအေး)
နှင့်
ဒေါ်အေးတင့်

ဖခင်ဗိုလ်မှူး တင်အေးက ငွေတစ်ဝက် စိုက်ထုတ်ဝယ်ပေးပြီး ကျန်ငွေကို ဦးမျိုးမြင့်က အရစ်ကျပေးသွင်းဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါက်တာ မြတ်ဦး၏ ငွေဖြင့် ဝယ်ယူသည်ဟု မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ဒေါက်တာ မြတ်ဦးနှင့် ဒေါ်ဖြူဖြူအေးတို့က ဦးမျိုးမြင့်ထံ ခွင့်တောင်းပြီး ဦးမျိုးမြင့် ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အချင်းဖြစ် နေအိမ်တွင် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဒေါက်တာမြတ်ဦးနှင့် ဒေါ်ဖြူဖြူအေးတို့ ပြတ်စဲပြီးနောက် ဒေါက်တာ မြတ်ဦးသည် ဒေါ်အေးတင့်နှင့် နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီး တရားလို ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က အမှုတွင် တင်ပြထားသည့် သက်သေခံအ ထောက်အထားများအနက် သက်သေခံအမှတ် (၈)မှာ အဓိကကျသော သက်သေခံချက်တစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ သက်သေခံအမှတ် (၈)မှာ ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာန၏ စုပေါင်းအိမ်ရာ နေထိုင်ရေးစည်းကမ်းများနှင့် ပူးတွဲတင်ပြသည့် အိမ်ထောင်စုစာရင်း နှင့် အိမ်ထောင်စုဓာတ်ပုံတို့ဖြစ်ကြောင်း၊ သက်သေခံအမှတ် (၈)တွင် ဒေါက်တာမြတ်ဦး၊ ဒေါ်ဖြူဖြူအေးတို့ကိုလည်း အိမ်ထောင်စုဝင်မိသားစု အဖြစ်ဖော်ပြထားကြောင်း၊ သက်သေခံအမှတ်(၈)အရ ဒေါက်တာမြတ် ဦးမိသားစုသည် အချင်းဖြစ် နေအိမ်ခန်းတွင် မူလအစတည်းကပင် အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနတွင် အမည်ပေါက်ဖြစ်သူ အယူခံတရားပြိုင် ဦးမျိုးမြင့် ၏ မိသားစုဝင်အဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် ဦးမျိုးမြင့်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သုံးသပ်သည်။

သက်သေခံအမှတ် (၈)မှာ ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ အိုး အိမ်ဦးစီးဌာနမှ စုပေါင်းအိမ်ရာစီမံကိန်းအရ ဆောက်လုပ်သည့် ရန်ကုန် မြို့၊ သုဝဏ္ဏစခန်း၊ ခွန်နီလမ်းသွယ် (၂) လမ်း၊ တိုက်အမှတ် ၉၈ကို ဦးမျိုးမြင့်အား နေထိုင်ခွင့်ပြုရာတွင် လိုက်နာရမည့် စုပေါင်းအိမ်ရာ နေထိုင်ရေးစည်းကမ်းများဖြစ်သည်။

ယင်းစည်းကမ်းချက်များနှင့် ပူးတွဲ၍ စုပေါင်းအိမ်ရာနေရာချ ထားခံရသော အိမ်ထောင်စုစာရင်းပါရှိသည်။ အဆိုပါ စာရင်းတွင် ဦးမျိုးမြင့်သည် အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်ပြီး ဒေါက်တာမြတ်ဦးအား အိမ် ထောင်ဦးစီး၏ အစ်ကိုအဖြစ် ဖော်ပြထားသည်။

တရားရုံးချုပ်က အဆိုပါအိမ်ထောင်စုစာရင်းတွင် ဒေါက်တာ မြတ်ဦး အမည်ပါရှိသည့်အတွက် ဒေါက်တာမြတ်ဦးသည် အချင်းဖြစ် အိမ်တွင် မိသားစုဝင်အဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကောက်ယူ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးမျိုးမြင့်
(၎င်း၏ကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဒေါ်ဖြူဖြူအေး)
နှင့်
ဒေါ်အေးတင့်

အဆိုပါစာရင်းသည် အိမ်ထောင်စုစာရင်းသာ ဖြစ်သည်။ မိသားစုဝင်စာရင်း မဟုတ်ချေ။ အိမ်ထောင်စုစာရင်းနှင့် မိသားစုဝင် စာရင်းတို့မှာ ကွဲပြားခြားနားသည်။ အိမ်ထောင်စုစာရင်းဆိုသည်မှာ ယင်းအိမ်ထောင်တွင် နေထိုင်ကြသူတို့၏ စာရင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင် စုစာရင်းတွင်ပါဝင်ရုံမျှဖြင့် ထိုသူတို့သည် မိသားစုဝင်ဖြစ်သည်ဟု တထစ်ချ မဆိုနိုင်ပေ။ မိသားစုဝင်မဟုတ်သူတို့သည်လည်း တစ်အိမ် ထောင်တည်းတွင် အတူနေထိုင်လေ့ရှိကြသည်။ သက်သေခံအမှတ် (စ)ဆောက်လုပ် ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာန၏ စုပေါင်းအိမ်ရာ နေထိုင်ရေး စည်းကမ်းများတွင် အဓိပ္ပာယ်သတ်မှတ်ချက် ဖော်ပြပါ ရှိသည်။ မိသားစုဝင်ကို အောက်ပါအတိုင်း အဓိပ္ပာယ်သတ်မှတ် ကားသည် -

- (ဂ) မိသားစုဝင် ဆိုသည်မှာ အိမ်ချထားခြင်းခံရသူ၏ တရားဝင်ဇနီး၊ ခင်ပွန်းနှင့် သားသမီးများ(တရားဝင် မွေးစားခြင်း အပါအဝင်)ကိုဆိုလိုသည်။

အဆိုပါအဓိပ္ပာယ်သတ်မှတ်ချက်အရ ဆိုလျှင် အချင်းဖြစ် နေ အိမ်ကို နေရာချထားပေးခြင်းခံရသူ ဦးမျိုးမြင့်၏ တရားဝင်ဇနီး၊ ခင်ပွန်းနှင့်သားသမီးများသာ မိသားစုဝင်များဖြစ်ပြီး ယင်းတို့မှလွဲ၍ အခြားသူတို့သည် မိသားစုဝင်များ မဟုတ်ကြောင်းထင်ရှားသည်။

ဒေါက်တာမြတ်ဦးသည် အိမ်ထောင်စုစာရင်းတွင် ပါဝင်သော် လည်း ဦးမျိုးမြင့်၏ အစ်ကိုသာဖြစ်သဖြင့် မိသားစုဝင်မဟုတ်ကြောင်း အငြင်းပွားဖွယ် မရှိပေ။

ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနက အချင်းဖြစ် နေအိမ်ကို ဦးမျိုးမြင့်ကိုသာ နေရာချထားပေးခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင် စုစာရင်းတွင် ပါဝင်သူများအား နေရာချထားပေးခြင်း မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါက်တာမြတ်ဦးသည် အချင်းဖြစ် နေအိမ်တွင် မိသားစု

ဦးမျိုးမြင့်
(၎င်း၏ကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဒေါ်ဖြူဖြူအေး)
နှင့်
ဒေါ်အေးတင့်

ဝင်အဖြစ် နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ တရားရုံးချုပ်
က ဒေါက်တာမြတ်ဦးသည် အချင်းဖြစ် နေအိမ်တွင် မိသားစုဝင်အဖြစ်
နေထိုင်သည်ဟု ကောက်ယူသုံးသပ်ခြင်းသည် မှန်ကန်ခြင်း မရှိပေ။

ဒေါ်ဖြူဖြူအေး(လိုပြ-၂) သည် ဒေါက်တာမြတ်ဦး၏ ပထမ
ဇနီးဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဖြူဖြူအေး (လိုပြ-၂)က အောက်ပါအတိုင်း ထွက်
ဆိုသည် -

“ ၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် ကျွန်မနှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဒေါက်တာ
မြတ်ဦးတို့သည် ဦးမျိုးမြင့်ထံမှ အခမဲ့ နေထိုင်ခွင့်ပြုရန် တောင်း
ဆို၍ ဦးမျိုးမြင့်က ကျွန်မတို့အား နေခွင့်ပြုပြီး ဧည့်စာရင်းတိုင်၍
နေထိုင်စေခဲ့ပါသည်။ ”

ဒေါ်ဖြူဖြူအေးသည် အချင်းဖြစ် တိုက်ခန်းတွင် ဒေါက်တာ
မြတ်ဦးနှင့် အတူ ပထမဆုံး နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်၍ ၎င်းထွက်ဆို ချက်ကို
အလေးထားလက်ခံရမည်ဖြစ်သည်။

မူလရုံးတရားပြိုင် ဒေါ်အေးတင့်သည် ၁၉၈၂ ခုနှစ်တွင်
ဒေါက်တာမြတ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ပြီးမှ အချင်းဖြစ် တိုက်ခန်းသို့ ရောက်
ရှိလာသူဖြစ်ရာ အဆိုပါ တိုက်ခန်းတွင် ဒေါက်တာမြတ်ဦးသည် မည်
သည့်အခွင့်အရေးအရ နေထိုင်သည်ကို သိရှိနိုင်သူ မဟုတ်ပေ။ ၎င်း
က အချင်းဖြစ်တိုက်ကို ဒေါက်တာမြတ်ဦး ဝယ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း
ကို တစ်ဆင့်ကြား သက်သေခံချက်သာ ထွက်ဆိုနိုင်သည်။ သက်သေ
ထင်ရှားပြသနိုင်ခြင်း မရှိပေ။

ဦးအုန်းမောင်နှင့် ဒေါ်သန်းညွန့်အမှု^(၁) တွင် အခွင့်အမိန့်အရ
နေသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် မေတ္တာရိ နေခွင့်ပေးထားသော
ဥပစာကို ရောက်လာသူလည်း အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူတစ်ဦးသာ
ဖြစ်သည်။ ခွင့်ပြုချက်ရပ်စဲလျှင် ၎င်းသည် ဆက်လက်နေထိုင်ခွင့်
မရှိတော့ပေဟု ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

တရားပြိုင် ဒေါ်အေးတင့်သည် ဒေါက်တာမြတ်ဦးနှင့် အိမ်
ထောင်ကျပြီးနောက် ဒေါက်တာမြတ်ဦးအားခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားသော
ဥပစာသို့ရောက်လာသူဖြစ်ရာ ဦးမျိုးမြင့်က ခွင့်ပြုချက်ကို ရပ်စဲလိုက်

(၁) ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ - ၁၃၄၅(၁၃၄၈)

သည့်အခါ အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် ဆက်လက်နေထိုင်ခွင့်ရှိမည် မဟုတ်ပေ။

ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည် -

“ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနပိုင် အိမ်ခန်း၌ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည့်အမှုတွင် အိမ်ထောင်စုဝင်အဖြစ် ဖော်ပြရုံမျှဖြင့် နှင်ထုတ်ခွင့်မရှိဟု တရားရုံးချုပ်က ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မျှတမှန်ကန်ခြင်း မရှိကြောင်း ”

ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်၍ တိုင်းတရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုတရားရုံးအဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့်တကွ ပြန်လည်အတည်ပြုလိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

ဦးမျိုးမြင့်
(၎င်း၏ကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဒေါ်ဖြူဖြူအေး)
နှင့်
ဒေါ်အေးတင့်

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးမြင့်သိန်းနှင့်
ဦးချစ်လွင်တို့ ရှေ့တွင်

ဒေါ်မြကြင်(ခ)ဒေါ်ကြင် ပါ ၊

နှင့်

ဒေါ်ကြင်မြိုင်(ခ)

ဒေါ်နန်းအောင်

(၎င်း၏ အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်စာရသူဦးမြင့်သိန်း)*

အမွေပုံပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု၊ လင်နှင့် ပထမမယားတို့ပေါင်း
သင်းခဲ့ရာသားသမီး ၅ ဦးထွန်းကားခဲ့သည်။ လင်ဖြစ်သူက
ဒုတိယအိမ်ထောင်ပြုခဲ့ရာ ပထမမယားသည်လင်၊ ဒုတိယ
မယားတို့နှင့် တစ်အိမ်တည်းနေခဲ့သေးသော်လည်း ကြာရှည်
အတူ မနေနိုင်သဖြင့် အိမ်ခွဲနေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ပထမမယား
ကဒုတိယမယားနှင့်အတူ မနေနိုင်၍ သီးခြားနေထိုင်ရာတွင်
လင်က ပထမမယားနှင့် အတူ မနေခြင်းသည် ပထမ
မယားကို စွန့်ပစ်ထားရာရောက်ခြင်း၊ ပထမမယားသည်
လင်၊ ဒုတိယမယားတို့နှင့် ခွဲခြားနေထိုင်ခြင်းကြောင့် လင်
နှင့် ပထမမယားတို့ လင်မယားကွာရှင်းပြတ်စဲရာ ရောက်
မရောက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဓမ္မသတ်များအရလင်ယောက်ျား
တစ်ယောက်သည် မယားအများယူနိုင်ခွင့်ရှိသော်လည်း လင်ဖြစ်သူ

---

* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားမ အထူးအယူခံမှုအမှတ် ၂၂
+ ၁၉၉၉ ခုနှစ် တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၁၀၂တွင်ချမှတ်
သော ၂၄-၁၂-၉၉ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်
ဒီကရီကို အထူးအယူခံမှု။

သည် ပထမမယား၏ ခွင့်ပြုချက်မရပဲ ဒုတိယမယားယူ၍ ပထမ
မယား၌ ကွာရှင်းခွင့်ရနိုင်ပေသည်။ **မောင်ဆက်မောင်နှင့် မကြင်
သွေးအမှု**^(၁) ကိုကြည့်ပါ။

အကြင်လင်မယားသည်အတူတကွ နေထိုင်ပေါင်းသင်းရန်မည်
သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်၍ သီးခြားခွဲနေထိုင်ရန် မလွဲမရှောင်သာ
သောအကြောင်းများရှိပါက ယင်းကဲ့သို့ သီးခြားနေထိုင်ခြင်းအားဖြင့်
မိမိသဘောအလျောက်နေထိုင်သည်ဟု မယူဆနိုင်ကြောင်း **မောင်
ထွန်းရွှေနှင့် မထွေးအမှု**^(၂) တွင်ပြဆိုသည်။

လင်သည်မယားသဘောမတူဘဲနောက် မယားယူထားလျှင်
ပထမမယားသည် ဒုတိယမယားနှင့်တစ်အိမ်တည်းအတူနေထိုင်ရန်
ငြင်းဆိုနိုင်သည်။ ထိုသို့ငြင်းဆိုသည့်အတွက် မယား၏အခွင့်
အရေးမဆုံးရှုံးပေ။ **မကာဦးနှင့် ဖိုးစောအမှု**^(၃) ကိုကြည့်ပါ။

ဒေါ်ကြင်မြိုင်သည် မယားပြိုင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မြကြင်နှင့် အတူ
မနေနိုင်၍ သီးခြားနေထိုင်ရာတွင် ယောက်ျားဖြစ်သူ ဦးဟုတ်စိန်က
ပထမမယားဖြစ်သူ ဒေါ်ကြင်မြိုင်နှင့် အတူ မနေထိုင်ခြင်းသည် ဒေါ်
ကြင်မြိုင်အား စွန့်ပစ်ထားရာရောက်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လင်မယားနှစ်ဦး တရားဝင်အကြင်
လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းခဲ့ရာ သားသမီးများ ထွန်းကားခဲ့ပြီးနောက်
လင်ယောက်ျားဖြစ်သူက နောက်အိမ်ထောင်ပြုခြင်းကို အကြောင်းပြု၍
ပထမမယားသည် လင်ဖြစ်သူနှင့် ဒုတိယမယားတို့ နှင့်အတူ မနေနိုင်၍
သီးခြားနေထိုင်ခဲ့ရာ ယင်းသို့နေထိုင်ခြင်းကြောင့် လင်နှင့်
ပထမမယားတို့ လင်မယားကွာရှင်းပြတ်စဲရာရောက်သည်ဟု
ကောက်ယူမည်ဆိုပါက ပထမမယား၏ အခွင့်အရေးများ နစ်နာဆုံး
ရှုံးမည်ဖြစ်သည်။

လင်နှင့် မယားတို့အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်
သမျှ ကာလပတ်လုံးသီးခြားနေထိုင်ရမည်ဖြစ်ရာ လင်ဖြစ်သူ သေဆုံး
သည့်တိုင်အောင် မယားက သီးခြားနေထိုင်စေကာမူ လင်မယားကွာ
ရှင်းပြတ်စဲခြင်း မရှိပေ။

ဒေါ်မြကြင်(ခ)
ဒေါ်ကြင်
ပါ - ၇
နှင့်
ဒေါ်ကြင်မြိုင်
(ခ)
ဒေါ်နန်းအောင်
(၎င်း၏ကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးမြင့်သိန်း)

ဒေါ်မြကြင်(ခ)
 ဒေါ်ကြင်
 ပါ - ၇
 နှင့်
 ဒေါ်ကြင်မြိုင်
 (ခ)
 ဒေါ်နန်းအောင်
 (၎င်း၏ကိုယ်စား
 လှယ်စာရသူ
 ဦးမြင့်သိန်း)

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးမင်းလွင်
 အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးဝင်းရွှေကြီး
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံး၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၀ တွင် ဒေါ်ကြင်မြိုင် (ခ) ဒေါ်နန်းအောင်က ဒေါ်မြကြင်(ခ) ဒေါ်ကြင်ပါ ၇ဦး အပေါ် အမွေပုံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ ပလပ်ခံရသည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ဒေါ်ကြင်မြိုင် (ခ)ဒေါ်နန်း အောင်က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်တွင် ၁၉၉၉ ခုနှစ် တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၁၀၂ အရ အယူခံ ဝင်ရောက်သည်။ တရားရုံးချုပ်က တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဒေါ်ကြင်မြိုင်(ခ)ဒေါ်နန်းအောင်သည် အထက်ပါပစ္စည်းများ (ရှိခဲ့လျှင်) နှံ့ပုံနှင့် ဦးဟုတ်စိန်နှင့်ဒေါ်မြကြင် တို့ ပေါင်းသင်းစဉ် ဖြစ်ထွန်းသော လက်ထက်ပွားပစ္စည်းများ၏ နှံ့ပုံရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း ပဏာမဒီကရီချ မှတ်ခဲ့သည်။ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ၁၉၈၈ ခုနှစ် တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေးပေးရန် ဒေါ်မြကြင် (ခ) ဒေါ်ကြင်ပါ ၇ ဦးတို့က လျှောက်ထားသည့်အခါ တရားရုံးချုပ်အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာများကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည် -

- (၁) မြန်မာလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံခွင့် မရှိသူများ အပေါ်အမွေစီမံခန့်ခွဲသည့် ဒီကရီချမှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှု ရှိ မရှိ။
- (၂) ဦးဟုတ်စိန်နှင့် ဒေါ်ကြင်မြိုင်တို့လင်မယားကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း မရှိဟုတရားရုံးချုပ်က ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည်အမှုတွဲရှိ သက်သေခံ အထောက်အထားများအရ မှန်ကန်မှု ရှိ မရှိ။

ဒေါ်မြကြင်(ခ)
 ဒေါ်ကြင်
 ပါ - ၇
 နှင့်
 ဒေါ်ကြင်မြိုင်
 (ခ)
 ဒေါ်နန်းအောင်
 (၎င်း၏ကိုယ်စား
 လှယ်စာရသူ
 ဦးမြင့်သိန်း)

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက အယူခံတရားလိုအမှတ် ၂ မှ ၇ တို့သည် ဖခင်၏ အမွေကို ရခွင့်မရှိသည်မှာ မငြင်းနိုင်သောအချက် ဖြစ်ကြောင်း၊ အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတွင် အမွေစား၊ အမွေခံများ သာလျှင် အမှုသည်များဖြစ်ကြောင်း၊ အမွေဆက်ခံခွင့်မရှိသူကို အမှု တွင် ထည့်သွင်းတရားစွဲဆိုပါက အမှုသည်များ စာရင်းမှ ဖယ်ထုတ် ရန် ဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုအမှတ် ၂ မှ ၇ အထိတို့ကို အမှု မှ ဖယ်ထုတ်ပစ်ရမည့်အစား ဒီကရီချမှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ်က တိုင်းတရားရုံးသည် ဒေါ် ကြင်မြိုင်နှင့် ဦးဟုတ်စိန်တို့ကွာရှင်းပြီးကြောင်း ဆုံးဖြတ်ရာ၌ ခိုင်မာ သော တရားဝင်အထောက်အထား မရှိပဲထင်ကြေးဖြင့် တွေးယူ ဆုံးဖြတ်ရာရောက်မည် ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းပြခြင်းသည် မှားယွင်း ကြောင်း၊ ဦးဟုတ်စိန်က လင်မယားပြတ်စဲပြီး ဖြစ်ကြောင်း လူသိရှင် ကြားကြေညာခြင်းကို ဒေါ်ကြင်မြိုင်က ၁၉၅၉ ခုနှစ် မှစ၍ ဦးဟုတ်စိန် သေဆုံးသည်အထိ ငြင်းကွယ်ခြင်း မပြုဘဲ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ခြင်းမှာ သဘောတူခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ကြင်မြိုင်သည် ၁၉၅၉ ခုနှစ် နောက်ပိုင်း ဦးဟုတ်စိန် သေဆုံးသည်အထိ ဦးဟုတ်စိန်နှင့်အတူ နေထိုင်ခြင်း မရှိတော့သည်မှာလည်း ထင်ရှားကြောင်း၊ ဦးဟုတ်စိန် နှင့် ဒေါ်ကြင်မြိုင်တို့ပစ္စည်းခွဲဝေခြင်း မရှိ၍ လင်မယားကွာရှင်းခြင်း မရှိဟု တရားရုံးချုပ်က ကောက်ယူခြင်းသည်မှားယွင်းကြောင်း၊ လင်မယား ကွာရှင်းခြင်းနှင့် ပစ္စည်းခွဲဝေခြင်းသည် သီးခြားကိစ္စရပ် များဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ကြင်မြိုင်သည် မိမိနှင့် အတူပါသွားသော နို့ စို့အရွယ်ကလေးအတွက် ဦးဟုတ်စိန်ထံမှ ကလေးစရိတ်တောင်းခံ သော်လည်း မယားစရိတ်ကိုမူ လုံးဝမတောင်းဆိုခဲ့ကြောင်း၊ မိမိဝမ်း မိမိကျောင်းကာတစ်သီးတစ်ခြားနှစ်ပေါင်းကြာမြင့်စွာ နေထိုင်ခဲ့ခြင်း သည် ဦးဟုတ်စိန်၏ မယားမဟုတ်တော့သည့်အချက်ကို ညွှန်ပြလျက်ရှိ ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက တရားရုံးချုပ်က ဒီကရီချမှတ် ခြင်းမှာ မြန်မာလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရအမွေဆက်ခံခွင့် မရှိသူများ အပေါ်တွင် အမွေစီမံခန့်ခွဲသည့် ဒီကရီချပေးခြင်း မဟုတ်ပဲ၊ ကွယ်လွန်

ဒေါ်မြကြင်(ခ)
 ဒေါ်ကြင်
 ပါ - ၇
 နှင့်
 ဒေါ်ကြင်မြိုင်
 (ခ)
 ဒေါ်နန်းအောင်
 (၎င်း၏ကိုယ်စား
 လှယ်စာရသူ
 ဦးမြင့်သိန်း)

သူဦးဟုတ်စိန် (ခ) ဦးစေးရင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပစ္စည်းများကို ဒေါ်မြကြင်ထံတွင် ရှိပါက ဒေါ်ကြင်မြိုင်သို့ စီမံခန့်ခွဲပေးရန် အမိန့်ချမှတ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ကြင်မြိုင်နှင့် ဒေါ်မြကြင်တို့သည် ကွယ်လွန်သူ ဦးဟုတ်စိန်၏ ပထမဇနီးနှင့် ဒုတိယဇနီးများဖြစ်ကြသည့် အလျောက် ထိုအမွေဆိုင်နှစ်ဦးအပေါ်တွင်သာ ဒီကရီချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံခွင့်မရှိသူများ အပေါ်တွင် စီမံခန့်ခွဲသည့် ဒီကရီချပေးခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ဒေါ်နန်းအောင်(ခ) ဒေါ်ကြင်မြိုင်ကလည်း ဦးဟုတ်စိန်နှင့် ကွာရှင်းခြင်း မရှိသေးသော တရားဝင်မယားကြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ၂၀၁၁.၅.၉နေ့ထုတ် ဟံသာဝတီသတင်းစာတွင် ပြန်လည်ကြော်ငြာသည့် စာကို သက်သေခံ (ဂ)အဖြစ်တင်ပြထားရာ ယင်းစာတမ်းအမှတ်အသားအရ ဦးဟုတ်စိန်နှင့် ဒေါ်နန်းအောင်(ခ) ဒေါ်ကြင်မြိုင်တို့ လင်မယားမကွာကြသေးကြောင်း ထင်ရှားပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ဦးဟုတ်စိန်က သတင်းစာတွင် ပြန်လည်ရှင်းလင်းချက်အား ဒေါ်နန်းအောင်က ထပ်မံမကြော်ငြာခြင်းသည် မိုးမဆုံးလေမဆုံးသတင်းစာတွင် ကြော်ငြာနေရမည့် ကိစ္စမျိုး ဖြစ်သည့်အတွက် ဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍သာ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကြင်မြိုင်သည် ဦးဟုတ်စိန်နှင့် လင်မယားကွာရှင်းပါက ပင်ပန်းကြီးစွာ အတူတကွ စီးပွားရှာခဲ့ကြ၍ ကြီးပွားချမ်းသာနေခဲ့သည့် စီးပွားကို မလွဲဧကန်ခွဲယူမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်ခါဘူးမှ ပစ္စည်းမခွဲခဲ့ခြင်းသည် လင်မယားမကွာရသေး၍ မခွဲယူခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူခဲ့သော တရားရုံးချုပ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှားယွင်းခြင်းမရှိကြောင်း၊ ဦးဟုတ်စိန်က ဒေါ်ကြင်မြိုင်အား ငွေကြေးထောက်ပံ့သည်ဆိုသော အချက်မှာ အငြင်းမပွားနိုင်သော အချက်ဖြစ်၍ လင်မယား မကွာရှင်းရသေးကြောင်း တရားရုံးချုပ်၏ သုံးသပ်ချက်မှာ မှားယွင်းခြင်း မရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

မူလရုံးတရားလိုဒေါ်ကြင်မြိုင်က ၎င်းနှင့် ဦးဟုတ်စိန်(ခ)ဦးစေးရင်တို့သည် ၁၉၄၄ ခုနှစ်တွင် မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့နယ်၊ ဘုရားစုံကျေးရွာ၌ မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းနှင့် အညီ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့ကြောင်း ၂၁၁.၅၉ ရက်နေ့တွင် ဦးဟုတ်စိန်သည် မူလရုံးအမှတ် ၁ တရားပြိုင်

ဒေါ်မြကြင်(ခ)ဒေါ်ကြင်နှင့် ဒုတိယအိမ်ထောင်ထပ်မံပြုခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ၎င်းသည် ဦးဟုတ်စိန်၏ ပထမဇနီးဖြစ်ပြီး ဒေါ်မြကြင် (ခ) ဒေါ်ကြင်သည် ဒုတိယဇနီးဖြစ်ကြောင်း၊ အမှတ် ၂ မှ ၇ ထိ တရားပြိုင်တို့မှာ ဦးဟုတ်စိန်နှင့် ဒေါ်မြကြင်တို့ ပေါင်းသင်းရာမှ ထွန်းကားသော သားသမီးများဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးဟုတ်စိန်သည် ၂၇.၁.၉၀ နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ ဂျပန်ဆေးရုံကြီး၌ ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ ၎င်းကျန်ရစ်သော ရွှေပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းနှင့် မရွှေပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းများ အပေါ်အမွေပုံစီမံခန့်ခွဲပေး စေလိုကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆိုပြုစွဲဆိုသည်။

မူလရုံးတရားပြိုင်ဒေါ်မြကြင်(ခ)ဒေါ်ကြင်၊ မပေါက်ပေါက်(ခ)မစန်းခင်၊ မခင်စုဝါဟုတ် (ခ) တင်တင်ဌေးနှင့် မောင်သူရဇော်တို့က တရားလို ဒေါ်ကြင်မြိုင်၊ ဦးဟုတ်စိန်တို့သည် ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် လင်မယားကွာရှင်းခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းသို့ကွာရှင်းပြီးမှ ၂.၁၁.၅၉ ရက်နေ့တွင် ဦးဟုတ်စိန်က ဒေါ်မြကြင်(ခ)ဒေါ်ကြင်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးဟုတ်စိန်နှင့် တရားလို ဒေါ်ကြင်မြိုင်တို့ ပေါင်းသင်းစဉ် ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ထွန်းခြင်း မရှိကြောင်း၊ ဒေါ်ကြင်မြိုင်နှင့် ဦးဟုတ်စိန်တို့ လင်မယားကွာရှင်းခဲ့ကြပြီးဖြစ်၍ ဤအမှုစွဲဆိုရန် အကြောင်းချင်းရာ မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ တရားလိုစွဲဆိုသော အမှုသည် ကာလ စည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်နေကြောင်း စသဖြင့် ချေပခဲ့သည်။

တိုင်းတရားရုံးက ကွယ်လွန်သူ ဦးဟုတ်စိန် (ခ) ဦးစေးရင်တွင် အမွေပုံပစ္စည်းကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုစွဲဆိုသော အမှုမှာကာလ စည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်နေသည်ဆိုခြင်းမှာ မမှန်ကြောင်း၊ ဦးဟုတ်စိန်သည် တရားပြိုင်ဒေါ်မြကြင်နှင့် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းပြီး နောက်ပိုင်းတွင် မယားကြီး ဒေါ်ကြင်မြိုင် (ခ)ဒေါ်နန်းအောင်နှင့် ခွဲခွာနေခဲ့ခြင်း၊ လင်မယားအဖြစ်ပြတ်စဲကြောင်း သတင်းစာ၌ ကြော်ငြာခြင်း၊ တဖြေဖြေထောက်ပံ့မှု မပြုခြင်းတို့သည် တရားလိုဒေါ်ကြင်မြိုင်အား စွန့်ပစ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးဟုတ်စိန်က ဒေါ်ကြင်မြိုင်နှင့် လင်မယားပြတ်စဲကြောင်းကို သတင်းစာ၌ ကြော်ငြာခဲ့သော်လည်း ဒေါ်ကြင်မြိုင်က ပြန်လည်တုန့်ပြန်မှု မပြုခဲ့

ဒေါ်မြကြင်(ခ)
ဒေါ်ကြင်
ပါ - ၇
နှင့်
ဒေါ်ကြင်မြိုင်
(ခ)
ဒေါ်နန်းအောင်
(၎င်း၏ကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးမြင့်သိန်း)

ဒေါ်မြကြင်(ခ)
 ဒေါ်ကြင်
 ပါ - ၇
 နှင့်
 ဒေါ်ကြင်မြိုင်
 (ခ)
 ဒေါ်နန်းအောင်
 (၎င်း၏ကိုယ်စား
 လှယ်စာရသူ
 ဦးမြင့်သိန်း)

ကြောင်း၊ ယင်းသို့ တုန့်ပြန်မှုမပြုခြင်းသည် လင်မယားအဖြစ်ပြတ်စဲ
 ကြောင်း၊ ဒေါ်ကြင်မြိုင်၏ ဆန္ဒကိုထုတ်ဖော်ရာရောက်ကြောင်း၊ ထို့
 ကြောင့် ဒေါ်ကြင်မြိုင်(ခ)ဒေါ်နန်းအောင်နှင့် ဦးဟုတ်စိန်(ခ) ဦးစေးရင်
 တို့သည် လင်မယားအဖြစ် ကွာရှင်းပြတ်စဲသည်မှာ မှန်ကြောင်းဖြေဆို၍
 တရားလိုသည် ၎င်းတောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်ကို မရထိုက်
 ကြောင်း ဆုံးဖြတ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က ပထမမယား ဒေါ်ကြင်မြိုင်နှင့် ဦးဟုတ်စိန်
 တို့ လင်မယား တရားဝင်ကွာရှင်းပြတ်စဲကြောင်း ထင်ရှားစေသည့်
 စာချုပ်စာတမ်းအထောက်အထားဖြစ်စေ၊ တရားရုံး၏ ဒီကရီဖြစ်စေ
 ဒေါ်မြကြင်တို့ ဘက်မှ တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ လင်မယား ၃
 ဦး အတူ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းရန် မဖြစ်နိုင်သဖြင့် ဒေါ်ကြင်မြိုင်က
 နေအိမ်မှ ဆင်း၍ ဦးဟုတ်စိန်ကွယ်လွန်သည်အထိ ခွဲခြားနေထိုင်ရုံမျှဖြင့်
 အလိုအလျောက်လင်မယား တရားဝင်ကွာရှင်းပြတ်စဲရာ ရောက်
 သည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း၊ လင်မယားပစ္စည်းခွဲဝေပြီး ဖြစ်သည်
 ဆိုသည်အချက် အမှုတွင် မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ဒေါ်ကြင်မြိုင်နှင့်
 ဦးဟုတ်စိန်တို့ လင်မယားတရားဝင်ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း မရှိကြောင်း
 စသည်ဖြင့် ကောက်ယူသုံးသပ်လျက် တရားပြိုင် ဒေါ်မြကြင်(ခ)
 ဒေါ်ကြင်အပါအဝင် သားသမီးများဖြစ်ကြသည့် အမှတ် ၂ မှ ၇
 ထိ တရားပြိုင်တို့ အပေါ်ပဏာမဒီကရီချမှတ်သည်။

ဦးဟုတ်စိန် (ခ) ဦးစေးရင်နှင့် ဒေါ်ကြင်မြိုင်(ခ)ဒေါ်နန်းအောင်
 တို့သည် ၁၉၄၄ ခုနှစ်က မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့တွင် တရားဝင်အ
 ကြင် လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းခဲ့ရာ သားသမီး ၅ ဦး ထွန်း
 ကားခဲ့သည်။ ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် ဦးဟုတ်စိန်သည် ဒေါ်မြကြင်(ခ)
 ဒေါ်ကြင်နှင့် ဒုတိယအိမ်ထောင်ပြုခဲ့ရာ သားသမီး ၆ ဦးမွေးဖွားသည်။
 ဦးဟုတ်စိန်နှင့် ဒေါ်ကြင်မြိုင် (ခ) ဒေါ်နန်းအောင်၊ ဒေါ်မြကြင်
 (ခ) ဒေါ်ကြင်တို့ တစ်အိမ်တည်းအတူ နေထိုင်ခဲ့ရာမှ ၁၉၆၀ ခုနှစ်
 တွင် ဒေါ်ကြင်မြိုင်သည် အိမ်ခွဲနေထိုင်ခဲ့သည်။ ဦးဟုတ်စိန်သည်
 ဒေါ်ကြင်မြိုင်နှင့် ပေါင်းသင်းနေထိုင်စဉ် ဒေါ်မြကြင်နှင့် နောက်အိမ်
 ထောင်ပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဓမ္မသတ်များအရ လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် မယား အများယူနိုင်ခွင့်ရှိသော်လည်း လင်ဖြစ်သူသည် ပထမမယား၏ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ ဒုတိယမယားယူ၍ ပထမမယား၌ ကွာရှင်းခွင့် ရနိုင်ပေသည်။ မောင်ဆက်မောင် နှင့် မကြင်သွေးအမှု^(၁) ကိုကြည့်ပါ။

ဒေါ်မြကြင်(ခ)

ဒေါ်ကြင်

ပါ - ၇

နှင့်

ဒေါ်ကြင်မြိုင်

(ခ)

ဒေါ်နန်းအောင်

(၎င်း၏ကိုယ်စား

လှယ်စာရသူ

ဦးမြင့်သိန်း)

ဒေါ်ကြင်မြိုင်သည် လင်ဖြစ်သူ ဦးဟုတ်စိန်က ဒုတိယမယား ယူစေကာမူ လင်နှင့် ကွာရှင်းခြင်း မပြုဘဲ လင်ယောက်ျား၊ ဒုတိယမယားတို့နှင့် အတူနေထိုင်ခဲ့သေးသည်။ သို့ရာတွင် ဒေါ်ကြင်မြိုင်သည် ဒုတိယမယားနှင့် အတူမနေနိုင်၍ အိမ်ခွဲ၍ နေခဲ့ရသည်။

အကြင်လင်မယားသည် အတူတကွ နေထိုင်ပေါင်းသင်းရန် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်၍ သီးခြားခွဲနေထိုင်ရန် မလွဲမရှောင်သာ သောအကြောင်းများရှိပါက ယင်းကဲ့သို့ သီးခြားနေထိုင်ခြင်းအားဖြင့် မိမိ သဘောအလျောက်နေထိုင်သည်ဟု မယူဆနိုင်ကြောင်း မောင်ထွန်းရွှေ နှင့် မထွေးအမှု^(၂) တွင်ပြဆိုသည်။

လင်သည်မယားသဘောမတူဘဲနောက် မယားယူထားလျှင် ပထမမယားသည် ဒုတိယမယားနှင့် တစ်အိမ်တည်းအတူ နေထိုင်ရန် ငြင်းဆိုနိုင်သည်။ ထိုသို့ငြင်းဆိုသည့်အတွက်မယား၏ အခွင့်အရေး မဆုံးရှုံးပေ။ မကာဦး နှင့် ဖိုးစောအမှု^(၃) ကိုကြည့်ပါ။

ဒေါ်ကြင်မြိုင်သည် မယားပြိုင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မြကြင်နှင့်အတူ မနေနိုင်၍ သီးခြားနေထိုင်ရာတွင် ယောက်ျားဖြစ်သူ ဦးဟုတ်စိန်က ပထမမယားဖြစ်သူ ဒေါ်ကြင်မြိုင်နှင့်အတူ မနေထိုင်ခြင်းသည် ဒေါ်ကြင်မြိုင်အား စွန့်ပစ်ထားရာရောက်သည်။

ယခင်စီရင်ထုံးဟောင်းများတွင် လင်ဖြစ်သူသည် မိမိ၏ဇနီးကို မချစ်မနှစ်သက်၍ မထောက်ပံ့ဘဲ ၃ နှစ်တိုင် စွန့်ပစ်ထားလျှင်လည်း ကောင်း၊ မယားဖြစ်သူက လင်ဖြစ်သူကို ထိုနည်းတူ တစ်နှစ်တိုင် စွန့်ပစ်ထားလျှင် လည်းကောင်း၊ လင်ခန်းမယားခန်း အလိုလိုပြုတ်စဲ

(၁) ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ - ၂၉၅။
(၂) ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ - ၂၈၇။
(၃) ၄ အယ်ဘီအာ ၃၄၀ (စုံညီ)။

ဒေါ်မြကြင်(ခ)
 ဒေါ်ကြင်
 ပါ - ၇
 နှင့်
 ဒေါ်ကြင်မြိုင်
 (ခ)
 ဒေါ်နန်းအောင်
 (၎င်း၏ကိုယ်စား
 လှယ်စာရသူ
 ဦးမြင့်သိန်း)

ကြောင်းထုံးဖွဲ့ထားသည်။ သို့ရာတွင် ဒေါ်ခင်ပုနှင့် ဒေါက်တာ
 သာမြအမှု^(၄) တွင် သတ်မှတ်ထားသော အချိန်အကွင်း စွန့်ပစ်ပြီး
 ထောက်ပံ့ခြင်း မပြုလျှင် သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ရာ အဆက်အသွယ်
 မပြုလျှင် ထိမ်းမြားခြင်း မပျက်ပြယ်ကြောင်း၊ လင်ဖြစ်စေ၊ မယား
 ဖြစ်စေ တစ်ဦးတစ်ယောက်က သတ်မှတ်ထားသည့် အချိန်ကာလ
 အတွင်း စွန့်ပစ်ခြင်းမှာ စွန့်ပစ်ခြင်း ခံရသူက ထိမ်းမြားမှုကို
 ပျက်ပြယ်လိုက ပျက်ပြယ်နိုင်ခွင့် ပေးလိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊
 စွန့်ပစ်ခြင်းခံရသူက လင်ခန်းမယားခန်း ပြတ်စဲလိုခြင်း မရှိလျှင်
 သို့မဟုတ် စွန့်ပစ်ခြင်း ခံရသူက ကွာရှင်းလိုသော အပြုအမူကို
 ဖော်ပြခြင်း မရှိလျှင် လင်ခန်းမယားခန်း မပြတ်စဲကြောင်းဆုံး
 ဖြတ်ခဲ့သည်။

အဆိုပါအမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားလွှတ်တော်ချုပ်က ထိမ်းမြား
 မှုကို ပျက်ပြယ်လိုသော လင်ယောက်ျား၏ ဆန္ဒဖြင့် လင်နှင့် မယား
 တို့ ၂ ဦးသဘောတူညီချက်အရ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည့် ထိမ်းမြားမှု အနှောင်
 အဖွဲ့ကို ပျက်ပြယ်ရန် မလုံလောက်ကြောင်း၊ ထိုအနှောင်အဖွဲ့ကို ပျက်
 ပြယ်ရန်မှာ မယားဖြစ်သူကလည်း ထိမ်းမြားမှုကို ပျက်ပြယ်လိုသော
 ဆန္ဒရှိကြောင်း တုန့်ပြန်မှုရှိရန် လိုအပ်ကြောင်း၊ တုန့်ပြန်သည့် ဆန္ဒ
 ကို အထင်အရှားဖြစ်စေ သို့မဟုတ် သိသာထင်ရှားသည့် အမူအရာ
 ဖြင့် ဖြစ်စေ ပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖြင့် ထုံးဖွဲ့ခဲ့သည်။ ဒေါက်တာသာ
 မြ နှင့် ဒေါ်ခင်ပုအမှု^(၅) ကို ကြည့်ပါ။

အထက်ပါ အမှုတွင် ထုံးဖွဲ့ထားမှုကို မခင်မြ နှင့် ကုလား(ခ)
 မောင်လှရွှေအမှု^(၆) တွင် လိုက်နာသည်။

ယင်းအမှုတွင် စွန့်ပစ်ခြင်း အတွက် သတ်မှတ်ထားသည့် အချိန်
 ကာလကုန်လွန်သွားသော်လည်း ထိမ်းမြားလက်ထပ်မှုသည် အလိုအ
 လျောက်ပျက်ပြယ်မသွားကြောင်း၊ စွန့်ပစ်ခြင်းခံရသူကလည်း ထိမ်းမြား
 ခြင်း ကို ပျက်ပြယ်လိုသည့် ဆန္ဒတုန့်ပြန်မှုပြုရန်အတွက် အချိန်ကာလ

(၄) ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ - ၂၈၃(လွှတ်တော်)။
 (၅) ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ -၁၀၈(လွှတ်တော်ချုပ်)
 (၆) ၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ - ၂၆၄။

သတ်မှတ်ထားခြင်း မရှိကြောင်း သုံးသပ်ထားသည်။

ဒေါ်မြကြင်(ခ)
ဒေါ်ကြင်
ပါ - ၇
နှင့်
ဒေါ်ကြင်မြိုင်
(ခ)
ဒေါ်နန်းအောင်
(၎င်း၏ကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးမြင့်သိန်း)

ဦးဟုတ်စိန်က ဒုတိယမယား ဒေါ်မြကြင်ကို နောက်အိမ်ထောင် ပြုပြီးနောက် ပထမမယား ဒေါ်ကြင်မြိုင်အား စွန့်ပစ်ထားကာ ၎င်း၏ ဆန္ဒဖြင့် လင်နှင့် မယားတို့နှစ်ဦး သဘောတူပြုလုပ်ခဲ့ကြသည့် ထိမ်း မြားမှု အနှောင်အဖွဲ့ကို ပယ်ဖျက်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ဦးဟုတ်စိန်က ၎င်းနှင့် ဒေါ်ကြင်မြိုင် (ခ) ဒေါ်နန်းအောင် တို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်စိတ်သဘောခြင်း မတိုက်ဆိုင်၍ လင်ခန်းမယားခန်းပြတ်စဲကြောင်း သက်သေခံအမှတ် ၁ သတင်းစာ တွင် ထည့်သွင်းကြော်ငြာခဲ့ရာ ဒေါ်ကြင်မြိုင်(ခ)ဒေါ်နန်းအောင်က လင်မယား မပြတ်စဲကြောင်း၊ ၎င်းသာလျှင် တရားဝင်မယားကြီးဖြစ် ကြောင်းကို သက်သေခံအမှတ် ၈ အရ သတင်းစာတွင် ပြန်လည် ကြော်ငြာခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဦးဟုတ်စိန်က ၎င်းနှင့် ဒေါ် ကြင်မြိုင်တို့ လင်မယားပြတ်စဲကြောင်း သတင်းစာတွင်ထပ်မံကြော် ငြာခဲ့သော်လည်း ဒေါ်ကြင်မြိုင်က ပြန်လည်ကြော်ငြာခြင်း မပြု တော့ပေ။

ဒေါ်ကြင်မြိုင်က ၎င်းနှင့် ဦးဟုတ်စိန်တို့ လင်ခန်းမယားခန်း ပြတ်စဲမှု မရှိကြောင်းကို သတင်းစာတွင် ထည့်သွင်းကြော်ငြာခြင်းဖြင့် ၎င်း၏ ဆန္ဒကို အထင်အရှားဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ အထင် အရှားတုန့်ပြန်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ဦးဟုတ်စိန်က လင်မယားပြတ်စဲကြောင်း သတင်းစာတွင် နောက်ထပ်ကြော်ငြာသည်ကို ပြန်ကြားရန် လိုမည် မဟုတ်ပေ။ လင်မယားကွာရှင်းပြတ်စဲလိုသူက သတင်းစာတွင် အ ကြိမ်ကြိမ်ကြော်ငြာတိုင်း မပြတ်စဲလိုသူက တုန့်ပြန်ဖြေကြားရန် အ ကြောင်း မရှိပေ။ တုန့်ပြန်ခြင်း မပြု၍ သဘောတူရာ ရောက်သည်ဟု ကောက်ယူပါက မျှတမှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ဒေါ်ကြင်မြိုင်သည် လင်ဖြစ်သူ ဒုတိယမယားယူသည်ကိုအ ကြောင်းပြု၍ လင်နှင့် ကွာရှင်းခွင့်ရှိရာ ဒေါ်ကြင်မြိုင်ကသာ ကွာရှင်း ပြတ်စဲလိုပါက လင်မယားကွာရှင်းရန်နှင့် ပစ္စည်းခွဲဝေရန် တောင်းဆို နိုင်ပေသည်။ လင်မယားကွာရှင်းခြင်းနှင့် ပစ္စည်းခွဲဝေခြင်းတို့သည် သီးခြားကိစ္စများဖြစ်သည် မှန်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ လင်နှင့်မယား

ဒေါ်မြကြင်(ခ)

ဒေါ်ကြင်

ပါ - ၇

နှင့်

ဒေါ်ကြင်မြိုင်

(ခ)

ဒေါ်နန်းအောင်

(၎င်း၏ကိုယ်စား

လှယ်စာရသူ

ဦးမြင့်သိန်း)

နှစ်ကာလကြာမြင့်စွာ သီးခြားနေထိုင်သည့်အမှုမျိုးတွင် မယားကနောက် အိမ်ထောင်ပြုသည့် လင်ထံပစ္စည်းခွဲဝေပေးရန် တောင်းဆိုမှု မပြုခြင်း သည် မယားသည် လင်နှင့်ကွာရှင်းပြတ်စဲရန် ဆန္ဒမရှိကြောင်း ညွှန် ပြသည့် အချက်ဖြစ်ပေသည်။

ဦးဟုတ်စိန်သည် ဒေါ်မြကြင်နှင့် နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီးသော် လည်း ပထမမယားဖြစ်သူ ဒေါ်ကြင်မြိုင်နှင့် ပြတ်စဲမှုမရှိကြောင်း၊ ထောက်ပံ့ပေးကမ်းမှုပြုကြောင်းကို သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်သန်းသန်းဝင်း (လိုပြ-၅)က ထွက်ဆိုသည်ကို ဒေါ်ကြင်ကြင်ဝင်း (လိုပြ-၈)၊ ဦးခင်လင်း (လိုပြ-၉)တို့က ထောက်ခံထွက်ဆိုထားကြသည်။

လင်မယားနှစ်ဦးတရားဝင်အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်း ခဲ့ရာ သားသမီးများထွန်းကားခဲ့ပြီးနောက် လင်ယောက်ျားဖြစ်သူက နောက်အိမ်ထောင်ပြုခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပထမမယားသည် လင် ဖြစ်သူနှင့် ဒုတိယမယားတို့နှင့် အတူမနေနိုင်၍ သီးခြားနေထိုင်ခဲ့ရာ ယင်းသို့နေထိုင်ခြင်းကြောင့် လင်နှင့် ပထမ မယားတို့လင်မယား ကွာရှင်းပြတ်စဲ ရာရောက်သည်ဟု ကောက်ယူမည်ဆိုပါက ပထမ မယား၏ အခွင့်အရေးများ နစ်နာဆုံးရှုံးမည်ဖြစ်သည်။

လင်နှင့်မယားတို့အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရန် မဖြစ်နိုင် သမျှကာလပတ်လုံးသီးခြားနေထိုင်ရမည်ဖြစ်ရာ လင်ဖြစ်သူသေဆုံး သည့်တိုင်အောင်မယားက သီးခြားနေထိုင်စေကာမူ လင်မယားကွာရှင်း ပြတ်စဲခြင်း မရှိပေ။

ပထမမယား ဒေါ်ကြင်မြိုင် (ခ) ဒေါ်နန်းအောင် နှင့် ဒုတိယ မယားဒေါ်မြကြင်(ခ) ဒေါ်ကြင်တို့သည် မယားပြိုင်များဖြစ်၍ ၎င်းတို့ သည် ကွယ်လွန်သူ ဦးဟုတ်စိန်၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိသည့်အ လျောက်၎င်းတို့ ၂ ဦးမှာ အမွေဆိုင်များဖြစ်ကြသည်။ ဦးဟုတ်စိန် နှင့် ဒေါ်ကြင်မြိုင်(ခ) ဒေါ်နန်းအောင်တို့မှ မွေးဖွားသည့် သားသမီး များမှာ အမွေဆိုင်များ မဟုတ်၍အမွေဆိုင် မဟုတ်သူအား အမွေ ပုံ စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုမှ ဖယ်ထုတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည် -

ဒေါ်မြကြင်(ခ)

ဒေါ်ကြင်

ပါ - ၇

နှင့်

ဒေါ်ကြင်မြိုင်

(ခ)

ဒေါ်နန်းအောင်

(၎င်း၏ကိုယ်စား

လှယ်စာရသူ

ဦးမြင့်သိန်း)

(၁) မြန်မာ့လေ့ထုံးထမ်းဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံခွင့်မရှိသူများအပေါ်အမွေစီမံခန့်ခွဲသည့် ဒီကရီချမှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှု မရှိကြောင်း၊

(၂) ဦးဟုတ်စိန်နှင့် ဒေါ်ကြင်မြိုင်တို့လင်မယားကွာရှင်းပြတ်စဲမှု မရှိဟုတရားရုံးချုပ်က ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် အမှုတွဲရှိသက်သေခံအထောက်အထားများအရ မှန်ကန်မှုရှိကြောင်း။

အမွေဆိုင် မဟုတ်သူများအား အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုမှ ထုတ်ပယ်ရန် မှတ်ချက်ပြုလိုက်သည်။

ဤအထူးအယူခံမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

တရားစရိတ်ကို အမွေပုံမှ ကျခံစေရမည်။

ရှေ့နေစရိတ်ကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဒေါက်တာတင်အောင်အေး
နှင့် ဦးချစ်လွင်တို့ ရှေ့တွင်

ဦးမြလှိုင်

နှင့်

ဒေါ်လှလှရီ

မြေတစ်ကွက်ကို ပူးတွဲ၍မြေငှား ဂရန်ရရှိသူ နှစ်ဦးအနက်တစ်ဦး
က မြေတစ်ဝက်ကို ခွဲခြမ်း၍ ရောင်းချခဲ့သည်။မြေငှားဂရန်
စည်းကမ်းချက်များတွင် အငှားချထားသူ၏ သဘောတူညီမှု
မရရှိဘဲ ဂရန်ချထားသည့် မြေကို ခွဲခြမ်းခြင်း မပြုရသည့်
အပြင် လွှဲပြောင်းခြင်း မပြုရန် စည်းကမ်းချက် တစ်ရပ်
ပါရှိသည်။ ယင်းစည်းကမ်းချက်ကို ဖောက်ဖျက်၍ ရောင်းချ
ခြင်းသည် ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃အရ ပျက်ပြယ်ခြင်း
ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြေငှားဂရန်ရရှိသူသည် မြေငှား
ဂရန်ပါစည်းကမ်းချက်များကို ဖောက်ဖျက်ပြီး အငှားချထားလျှင် ဂရန်
ထုတ်ပေးသူ အရာရှိက ဒဏ်ငွေတပ်ရိုက်နိုင်သည့်အပြင် မြေငှားဂရန်
ကိုလည်း ဖျက်သိမ်းနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ ငှားရမ်းခြင်းသည်
ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်သော
ပဋိညာဉ် မဟုတ်ပေ။

---

* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားမ အထူးအယူခံမှုအမှတ် ၄
+ ၁၉၉၈ တရားမ ဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၈၂ တွင် ချမှတ်သော
၂၉. ၇ - ၉၈ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီ
ကို အထူးအယူခံမှု

ဂရန်ထုတ်ပေးသူအရာရှိ၏ သဘောတူညီချက်မရရှိဘဲ ငှားရမ်းခြင်းပါ စည်းကမ်းချက်များကို ဖောက်ဖျက်ပြီး အငှားချထားသော မြေကို ရောင်းချခဲ့သော်လည်း ထိုကဲ့သို့ရောင်းချခြင်း၏ တရားဝင်မှုကိုထိခိုက်ခြင်း မရှိနိုင်ချေ။

ဦးမြလှိုင်
နှင့်
ဒေါ်လှလှရီ

MG KYIN MAUNG AND ONE V. MA WAING

KYI အမှု^(ခ) ကို ကြည့်ပါ။

ထို့ကြောင့် ဂရန်ထုတ်ပေးသူ အရာရှိ၏ သဘောတူညီချက်မရရှိဘဲ မြေငှားဂရန်ပါ စည်းကမ်းချက်များကို ဖောက်ဖျက်ပြီး မြေကို ရောင်းချခြင်း၊ ပေါင်နံခြင်း၊ တစ်ဆင့်ငှားရမ်းခြင်း၊ လွှဲပြောင်းခြင်းတစ်ခုခုကို ပြုလုပ်ခဲ့လျှင် ဂရန်ထုတ်ပေး သူအရာရှိက ပြစ်ဒဏ်တစ်ခုခုချမှတ်နိုင်သည့်အပြင် မြေငှားဂရန်ကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့ ရောင်းချခြင်း၊ ပေါင်နံခြင်း၊ တစ်ဆင့်ငှားရမ်းခြင်း၊ လွှဲပြောင်းခြင်းစသည်တို့သည် ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်သော ပဋိညာဉ် မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုက အချင်းဖြစ် မြေကို ရောင်းချခြင်းသည် သက်သေခံအမှတ် (ခ) မြေငှားဂရန်ပါစည်းကမ်းချက်ကို ဖောက်ဖျက်ရာရောက်သော်လည်း ထိုကဲ့သို့ ရောင်းချခဲ့ခြင်းသည် ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၃ အရ ပျက်ပြယ်ခြင်း မရှိပေ။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ကိုယ်တိုင်
- အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးကျော်ဝေ၊
- တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်း၊ မြို့နယ်တရားရုံး (တရားမ) ၁၉၉၄ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၃၅ တွင် အယူခံတရားလို ဦးမြလှိုင်က အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်လှလှရီ အပေါ် ပဋိညာဉ်အတိုင်း မှတ်ပုံတင်အရောင်းစာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီး မြေနှင့် အိမ်ကိုလက်ရောက်ရလိမ့်မည်ဆိုရာ မြို့နယ်တရားရုံး က အမှုအား ပလုပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ဦးမြလှိုင်
နှင့်
ဒေါ်လှလှရီ

မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ဦးမြလှိုင်က ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးသို့ ၁၉၉၇ ခုနှစ် တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၈၂ ကို တင်သွင်းသောအခါ တိုင်းတရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး ကျန်ငြင်းချက်များကို ဖြေဆိုဆုံးဖြတ်ရန် အမိန့်ချ မှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ဒေါ်လှလှရီက တရားရုံးချုပ် သို့ ၁၉၉၈ ခုနှစ် တရားမ ဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၈၂ ကို တင်သွင်း ရာ တရားရုံးချုပ်က တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး မြို့နယ် တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပြန်လည်အတည်ပြုသည်။ တရား ရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ဦးမြလှိုင်က ၁၉၈၈ ခုနှစ်တရားစီ ရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည်စီရင်ဆုံးဖြတ်ပေးရန် လျှောက် ထားသည့်အခါ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာများ ကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် စီရင်ဆုံးဖြတ်ရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင် ခွင့်ပြုခဲ့သည် -

- (၁) သက်သေခံ (ခ) မြေဂရန်စည်းကမ်းချက် ၁ (စ)နှင့် ဆန့်ကျင်၍ အချင်းဖြစ်မြေတစ်ခြမ်းနှင့် မြေပေါ်ရှိ နေ အိမ်တို့ကို ရောင်းဝယ်ရန် ချုပ်ဆိုထားကြသည့် သက် သေခံ(က) စာချုပ်အပေါ် အခြေခံ၍ တရားလို၏ အဆို လွှာတွင် တောင်းခံသည့် သက်သာခွင့် ရထိုက်ခွင့် ရှိ မရှိ။
- (၂) အကယ်၍ တရားလို၊ တရားပြိုင်တို့ အချင်းဖြစ်မြေတစ် ခြမ်းနှင့် နေအိမ်တို့ကို လွှဲပြောင်းရောင်းဝယ်ခွင့် မရှိ၊ တရားမဝင်ဟုဆိုပါက အဆိုလွှာတွင် တရားလိုက ပေး ချေပြီးသော မြေဖိုးငွေနှင့် နစ်နာကြေးများထည့်သွင်း မတောင်းဆိုလင့်ကစား ယင်းသက်သာခွင့်များကိုသာ တရားရုံး၏ သဘောအရချမှတ်ပေးခွင့် ရှိ မရှိ။

မူလရုံး တရားလို ဦးမြလှိုင်က ၎င်းနှင့် တရားပြိုင် ဒေါ်လှလှရီ တို့သည် ရန်ကုန်မြို့၊ ဒေါ်ပုံမြို့နယ်၊ မြေတိုင်း ရပ်ကွက် ၆၊ လူနေ ရပ်ကွက်အမှတ် ဆေးစက်၊ မြေကွက်အမှတ် ၁၃၆ /က ဟုခေါ်တွင်

ဦးမြလှိုင်
နှင့်
ဒေါ်လှလှရီ

သော ၁၂ ၊ ပေ x ၅၀ ပေရှိ မြေကွက်နှင့် ယင်းမြေကွက်ပေါ်ရှိ အိမ်အား ငွေ ၅၀၀၀၀/- ကျပ်ဖြင့် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရန် သဘော တူညီကြသဖြင့် ၁၀၁၁.၉၃ နေ့တွင် အိမ်မြေအရောင်းအဝယ် ကတိစာ ချုပ်ကို ချုပ်ဆိုခဲ့ကာ ဒေါ်လှလှရီသို့ စရန်ငွေ ၄၀၀၀၀/- ကျပ်ကို ပေးချေခဲ့ပြီး ကျန်ငွေကို ၆ လ အတွင်း ပေးချေရန် သဘောတူညီခဲ့ ကြကြောင်း၊ ထိုနေ့တွင်ပင် ဒေါ်လှလှရီက အချင်းဖြစ်မြေ၏နှစ်၆၀ မြေငှားဂရန်၊ မြေပုံ၊ မြေရာဇဝင်တို့ကို ပေးအပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ၁၀.၅.၉၄ နေ့တွင် ဒေါ်လှလှရီသို့ ကျန်ငွေ ၁၀၀၀၀/-ကျပ်ကိုလက်ခံပြီး အိမ် မြေအရောင်းမှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုကာ မြေကွက်ကို လက်ရောက် ပေးအပ်ရန် ရှေ့နေမှတစ်ဆင့်အကြောင်းကြား စာပေးပို့ခဲ့သော်လည်း လိုက်နာမှုမရှိသဖြင့် ဒေါ်လှလှရီသည် ကျန်ငွေ ၁၀၀၀၀/-ကျပ်ကို လက်ခံပြီး အိမ်မြေမှတ်ပုံတင် အရောင်းစာချုပ်ချုပ်ဆိုကာ လက်ရောက် ပေးအပ်ရန် အဆိုပြုစွဲဆိုသည်။

မူလရုံးတရားပြိုင် ဒေါ်လှလှရီက အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို ငွေ ၅၀၀၀၀/-ကျပ်ဖြင့် ရောင်းရန်သဘောတူပြီး စရန်ငွေ ၄၀၀၀၀/-ကျပ် လက်ခံကာ ၁၀၁၁.၉၃ရက်စွဲပါ အိမ်မြေအရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ် ကို ချုပ်ဆိုခဲ့သည်ဆိုခြင်းမှာ မမှန်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် မြေကွက်ကို ဒေါ်လှလှရီက တစ်ဦးတည်း ပိုင်ဆိုင်ခြင်း မရှိဘဲ ဒေါ်လှလှရီနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့နှစ်ဦး အမည်ပေါက်ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ ဦးမြလှိုင်ထံ ၌ ဒေါ်ညွန့်ရီမှတစ်ဆင့် ငွေ ၇၀၀၀/- ကျပ်ကို ငွေ ၁၀၀/- ကျပ်လျှင် ငွေ ၁၀/- ကျပ်အတိုးနှုန်းဖြင့် ချေးငှားခဲ့ပြီး စာရေးသားခြင်းမရှိသည့် ၂၅/- ကျပ်တန်စာချုပ်ပေါ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးပေးခဲ့ခြင်းဖြစ် ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အမှုအား ပလပ်ပေးရန် ထုချေသည်။

ရန်ကုန်တိုင်း၊ မြို့နယ်တရားရုံး (တရားမ)က သက်သေခံအမှတ် (ခ) မြေငှားဂရန်စာချုပ်အရ မြေကွက်အမှတ် ၁၃၆ (အလျား ၂၅ ပေ x ၅၀ ပေ) သည် ဒေါ်လှလှရီနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်အမည်ပေါက် နေကြောင်း၊ မြေကွက်အမှတ် ၁၃၆ ကို တရားဝင်ခွဲစိတ်သတ်မှတ်ပေးရ ခြင်း မရှိကြောင်း၊ မြေငှားဂရန် စည်းကမ်းချက်အပိုဒ် ၁(စ) တွင် အငှားချထားသူ၏ စာဖြင့် ကြိုတင်သဘောတူညီချက် မရရှိဘဲ စာချုပ်

၂၀၀၁
ဦးမြလှိုင်
နှင့်
ဒေါ်လှလှရီ

ပါမြေကို ခွဲခြမ်းခြင်း မပြုရဟု စည်းကမ်းချက်သတ်မှတ်ထားကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်လှလှရီက အငှားချထားသူ၏ သဘောတူညီချက်မရရှိဘဲ မြေကို ခွဲခြမ်းရောင်းချခြင်းသည် ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃တွင် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုထားသည့် ဥပဒေက တားမြစ်ထားခြင်းကို ပြုလုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ မြေငှားဂရန်အရ အချင်းဖြစ် မြေကွက်ကို ဒေါ်လှလှရီနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့နှစ်ဦးက ပိုင်ဆိုင်ကြသဖြင့် ဒေါ်လှလှရီ တစ်ဦးတည်းက မြေကို ရောင်းချပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ၁၀.၁၁.၉၃ ရက်စွဲပါ ကတိစာချုပ်သည် ပျက်ပြယ်သော စာချုပ်ဖြစ်သဖြင့် အမှုအား ပလပ်ကြောင်း သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်သည်။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက မြေကွက်အမှတ် ၁၃၆(၂၅ပေx၅၀ပေ) ၏ မြေငှားဂရန်တွင် ဒေါ်လှလှရီနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့ ပူးတွဲအမည် ပေါက်နေကြောင်း၊ ထိုမြေကွက်၏ တစ်ဝက်စီဖြစ်သော ၁၂ ၂ပေx၅၀ပေ တွင် ဒေါ်လှလှရီက အိမ်အမှတ် ၁၃၆ / က အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်ခင်ကြည်က အိမ်အမှတ် ၁၃၆ / ခ အဖြစ်လည်းကောင်း၊ သီးခြားစီအိမ်ဆောက်နေထိုင်လျက်ရှိကြကြောင်း၊ သက်သေခံအမှတ် (ခ) မြေငှားဂရန်အပိုဒ် ၁ (စ) တွင် အငှားချထားသူ၏ စာဖြင့် ကြိုတင်သဘောတူညီချက် မရရှိဘဲ စာချုပ်ပါမြေကို ခွဲခြမ်းခြင်း၊ တစ်ဆင့် ငှားရမ်းခြင်း၊ လက်လွတ်ခြင်း မပြုရဟု ဖော်ပြထားကြောင်း၊ ရဝတဥက္ကဋ္ဌ ဦးသာဇံ (လိပြ - ၄) ၏ ထွက်ဆိုချက်အရ မြေကွက်အမှတ် ၁၃၆ ကို နေရာချထားစဉ်ကပင် ဒေါ်လှလှရီနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့အား မြေကွက်၏ တစ်ဝက်စီကို ခွဲခြမ်းနေရာချထားပေးပြီးဖြစ်၍ ယင်းမြေကွက်ကို ဒေါ်လှလှရီနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့က ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်ကြခြင်း မရှိတော့ကြောင်း၊ ဒေါ်လှလှရီသည် ၎င်းပိုင်ဆိုင်သော မြေကို ဆန္ဒအလျောက်ရောင်းချပိုင်ခွင့်ရှိ၍ မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးသွားရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က သက်သေခံအမှတ် (ခ) မြေငှားဂရန် စည်းကမ်းချက်အပိုဒ် ၁ (စ) အရ အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို ခွဲစိတ်ရောင်းချလိုပါက သက်ဆိုင်ရာဌာန၏ ကြိုတင်ခွင့်ပြုချက်ရယူရန် လိုအပ်

ဦးမြလှိုင်
နှင့်
ဒေါ်လှလှရီ

ကြောင်း၊ ဒေါ်လှလှရီသည် သက်ဆိုင်ရာဌာန၏ ကြိုတင်ခွင့်ပြုချက် မရရှိဘဲ အချင်းဖြစ် မြေကွက်ကို ရောင်းချခြင်းသည် မြေငှားဂရန် ပါ စည်းကမ်းချက်များနှင့် ညီညွတ်ခြင်း မရှိသဖြင့် သက်သေခံအမှတ် (က) အိမ်မြေအရောင်းအဝယ် စာချုပ်သည် တရားဝင်သော စာချုပ် တစ်ခုမဟုတ်ကြောင်း၊ မြေငှားဂရန်တွင် မြေကွက်ကို ဒေါ်လှလှရီ နှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့နှစ်ဦးအမည်ဖြင့် နေရာချထားခဲ့သော်လည်း ဒေါ်လှလှရီတစ်ဦးတည်းက အချင်းဖြစ် မြေကွက်ကို ရောင်းချသဖြင့် ဦးမြလှိုင် သို့ထိုမြေကွက်လက်ရောက်ပေးအပ်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီးမြို့နယ်တရားရုံး (တရားမ)၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပြန်လည်အတည်ပြုသည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက သက်သေခံအမှတ် (ခ) မြေငှား ဂရန် ချပေးစဉ်ကပင် အယူခံတရားပြိုင်နှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့နှစ်ဦး အား သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူများက ၂၅ပေ x ၅၀ပေရှိသော မြေကွက် ကို ၁၂ ၃/၄ပေ x ၅၀ပေ စီခွဲဝေသတ်မှတ်ပေးပြီး ဖြစ်၍ အယူခံတရား ပြိုင်သည် ၎င်းရရှိသော မြေအစိတ်အပိုင်းပေါ်တွင် အိမ်ဆောက်ပြီး အိမ်အမှတ် ၁၃၆ / က အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်ခင်ကြည်က လည်း ၎င်းရရှိသော မြေကွက်၌ အိမ်ဆောက်ကာ အိမ်အမှတ် ၁၃၆ / ခ အဖြစ်လည်းကောင်း သီးခြားစီနေထိုင်လျက်ရှိကြကြောင်း၊ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅နှင့် ၁၈(ခ) တို့အရ အချင်း ဖြစ်မြေ အစိတ်အပိုင်းကို လွှဲပြောင်းရန် ဆင့်ဆိုနိုင်သည့် ဒီကရီချမှတ် ပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ ဝယ်ယူသည် နစ်နာမှုကို နည်းလမ်းနှစ်သွယ်ဖြင့် အရေးဆိုနိုင်ကြောင်း၊ ပထမနည်းလမ်းမှာ ကတိစာချုပ်အတိုင်း ဆက် လက်အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရွက်ပြီး မြေကွက်ကိုတရားဝင်လွှဲ ပြောင်း ရယူရန် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒုတိယနည်းမှာ ကတိစာချုပ်အရ ပေးချေထားသော တန်ဖိုး ငွေကို ပြန်လည်တောင်းခံရန် ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဤ တရားမ အထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုရန် လျှောက်လဲတင် ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက သက်သေခံအမှတ် (ခ) မြေငှား ဂရန်အပိုဒ် ၁(စ) တွင် အငှားချထားသူ၏ စာဖြင့် ကြိုတင်သဘော

ဦးမြလှိုင်
နှင့်
ဒေါ်လှလှရီ

တူညီချက် မရရှိဘဲ စာချုပ်ပါမြေကို ခွဲခြမ်းခြင်း မပြုရသည့်အပြင် ၎င်းမြေ၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုလည်း လွှဲပြောင်းခြင်း၊ တစ်ဆင့် ၎င်းရမ်းခြင်း၊ လက်လွတ်ခြင်း မပြုလုပ်ရဟု ဖော်ပြထားကြောင်း၊ ဥပဒေက တားမြစ်ထားသော ပဋိညာဉ်ကို ပြုလုပ်ခဲ့လျှင်ပျက်ပြယ် ကြောင်း ပဋိညာဉ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ ၌ ပြဋ္ဌာန်းထားသဖြင့် မြေ ၎င်းဂရန်ပါ စည်းကမ်းချက်များကို ဖောက်ဖျက်ပြီး မြေကွက်ကို ရောင်း ချခြင်းသည် ပုဒ်မ ၂၃ အရ ပျက်ပြယ်သောကြောင့် ဤတရားမအထူး အယူခံမှုကို ပလပ်ပေးရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ ဒေါ်ပုံမြို့နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက် ၆၊ လူနေရပ်ကွက် အမှတ် ဆေးစက်၊ မြေကွက်အမှတ် ၁၃၆၊ အကျယ် ၂၅ပေx၅၀ပေ ရှိသော မြေကွက်ကို သက်သေခံအမှတ်(ခ)မြေငှားဂရန်အရ အယူခံ တရားပြိုင်ဒေါ်လှလှရီနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့အား အငှားချထားခဲ့သည်။ အယူခံတရားပြိုင်နှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့သည် ၎င်းတို့ခွဲဝေရရှိသော မြေအစိတ်အပိုင်းပေါ်တွင် သီးခြားအိမ်ဆောက်၍ နေထိုင်ကြသည်။

သက်သေခံအမှတ် (ခ) မြေငှားဂရန်အပိုဒ် ၁(စ)တွင် “ အငှား ချထားသူ၏ စာဖြင့် ကြိုတင်သဘောတူညီချက် မရရှိဘဲ စာချုပ်ပါ မြေကို ခွဲခြမ်းခြင်း မပြုရသည့်အပြင် ၎င်းမြေ၏တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို လည်း လွှဲပြောင်းခြင်း၊ တစ်ဆင့် ၎င်းရမ်းခြင်း၊ လက်လွတ်ခြင်း များ မပြုလုပ်ရ ” ဟုပါရှိသည်။

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၃ (က) အရ ဥပဒေအရ တားမြစ် ထားသော သဘောတူညီချက်တစ်ရပ်သည် ပျက်ပြယ်မည်ဖြစ်သည်။

ဤအမှုတွင် အယူခံတရားပြိုင်က အယူခံတရားလိုသို့ သက် သေခံအမှတ် (က) အိမ်မြေအရောင်းစာချုပ်အရ အချင်းဖြစ် မြေကွက် ကို ရောင်းချရန် သဘောတူညီခဲ့သည်ဟု အယူခံတရားလိုက အဆိုပြု သည်။ သို့ဖြစ်၍ ယင်းအိမ်မြေအရောင်းစာချုပ်သည် ပဋိညာဉ်အက် ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၃ အရ ပျက်ပြယ်ခြင်း ရှိ မရှိ သုံးသပ်ရမည်။

ဘိုးမောင် နှင့် ဗွီ၊ အာ(ရ်)၊ အမ်၊ စီ၊ အာ(ရ်)အမ်ချစ်တီး အမှု^(၁) တွင် ဂရန်ထုတ်ပေးသူ အရာရှိ၏ ခွင့်ပြုချက် မရရှိဘဲ မြေ

(၁) ဘီ၊ အယ်လ်၊ တီ အတွဲ ၁၂၊ စာ - ၁၅၆။

ငှားဂရန်ပါ စည်းကမ်းချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်ပြီး ဂရန်မြေကို လွှဲပြောင်း ခဲ့လျှင် မြေငှားဂရန်ကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ခြင်းခံရနိုင်သည့်အပြင် မြေဂရန်ရရှိသူသည် ပြစ်ဒဏ်တစ်ခုခုကျခံနိုင်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့ လွှဲပြောင်းခြင်းသည် ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်က တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားသည့် လွှဲပြောင်းခြင်းမျိုး မဟုတ်ကြောင်း၊ အငှားဂရန်ပိုင်ရှင်သည် မြေငှားဂရန်ပါစည်းကမ်းချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်ပြီး ပေါင်နှံခြင်းကို တရားဝင်ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ပေါင်နှံသူသည် မြေငှား ဂရန်ကို သိမ်းပိုက်ခြင်းခံရမည့် စွန့်စားမှုကို ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ စည်းကမ်းချက်ကို ဖောက်ဖျက်၍ မြေငှားဂရန်ကို သိမ်းပိုက်ခြင်းခံရသည့်တိုင်အောင် ပေါင်နှံခြင်းသည် တရားဝင်ပြီး အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရွက်နိုင်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

ဦးမြလှိုင်
နှင့်
ဒေါ်လှလှရီ

ဦးမြသိန်း ပါ - ၂ နှင့် ဦးမြသီး ပါ- ၃ အမှု^(၂) တွင် အောက်ပါအတိုင်း စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားသည် -

“ ဟင်္သာတခရိုင်ဝန်က အချင်းဖြစ် မြေကွက်ကို အယူခံ တရားပြိုင်အား အငှားချထားသည့် ဂရန်စာချုပ်ပါ စည်းကမ်းချက်အမှတ် ၅ ၌ ခရိုင်ဝန်၏ ကြိုတင်သဘောတူညီချက် မရှိဘဲ မြေ၏တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို တစ်ဆင့်ငှားရမ်းခြင်း မပြုရဟု သတ်မှတ်ထားသည်မှာ မှန်၏။ သို့ရာတွင် အောက်မြန်မာပြည်မြို့နှင့် ရွာမြေများ အက်ဥပဒေတွင် အငှားဂရန်ချထားသော မြေကွက်များကို တစ်ဆင့် ငှားရမ်းခြင်း မပြုရဟု တားမြစ်သည့် ပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိချေ။ ပုဒ်မ ၂၀ ၌ အငှားဂရန် စာချုပ်ပါ စည်းကမ်းချက်များကို ချိုးဖောက်လျှင် အစိုးရ ကိုယ်စားခရိုင်ဝန်သည်မြေငှားဂရန်ရသူအား ဒဏ်ငွေတပ်ရိုက်နိုင်သည်။ ဂရန်ကို ဖျက်သိမ်းနိုင်သည်ဟုသာ ဖော်ပြထားသည်။ ယခုအမှု၌ အယူခံတရားပြိုင်တို့က ကြိုတင်သဘောတူညီခွင့် မရဘဲ တစ်ဆင့် အငှားချထားခဲ့သည့် ကိစ္စအတွက် ခရိုင်ဝန်က ဒဏ်ရိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ ဂရန်ကိုမူ ဖျက်သိမ်းခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ အောက်

(၂) ၁၉၇၁ခုနှစ်၊မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး(တရားရုံးချုပ်)စာ- ၁၃၄

မြန်မာပြည်မြို့နှင့် ရွာမြေများအက်ဥပဒေအရ ဂရန်မြေကို တစ်ဆင့် အငှားချထားခြင်း မပြုရဟု အတိအလင်းတားမြစ်ထားခြင်း မရှိသည့်အလျောက် ဂရန်စည်းကမ်းချက်ကို ချိုးဖောက်ပြီး တစ်ဆင့်ငှားရမ်းခြင်းသည် ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၃ အရ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်သော ပဋိညာဉ်ဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။”

သို့ဖြစ်၍ မြေငှားဂရန်ရရှိသူသည် မြေငှားဂရန်ပါစည်းကမ်းချက်များကို ဖောက်ဖျက်ပြီး အငှားချထားလျှင် ဂရန်ထုတ်ပေးသူ အရာရှိက ဒဏ်ငွေ တပ်ရိုက်နိုင်သည့်အပြင် မြေငှားဂရန်ကိုလည်း ဖျက်သိမ်းနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ငှားရမ်းခြင်းသည် ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၃ အရ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်သော ပဋိညာဉ် မဟုတ်ပေ။

ဂရန်ထုတ်ပေးသူ အရာရှိ၏ သဘောတူညီချက် မရရှိဘဲ ငှားရမ်းခြင်းပါ စည်းကမ်းချက်များကို ဖောက်ဖျက်ပြီး အငှားချထားသော မြေကို ရောင်းချခဲ့သော်လည်း ထိုကဲ့သို့ရောင်းချခြင်း၏ တရားဝင်မှုကို ထိခိုက်ခြင်း မရှိနိုင်ချေ။ **MG KYIN MAUNG AND ONE V. MA WAING KYI** အမှု^(၃) ကို ကြည့်ပါ။

ထို့ကြောင့် ဂရန်ထုတ်ပေးသူ အရာရှိ၏ သဘောတူညီချက် မရရှိဘဲ မြေငှား ဂရန်ပါစည်းကမ်းချက်များကို ဖောက်ဖျက်ပြီး မြေကို ရောင်းချခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်း၊ တစ်ဆင့်ငှားရမ်းခြင်း၊ လွှဲပြောင်းခြင်း တစ်ခုခုကို ပြုလုပ်ခဲ့လျှင် ဂရန်ထုတ်ပေးသူ အရာရှိက ပြစ်ဒဏ်တစ်ခုခုချမှတ်နိုင်သည့်အပြင် မြေငှားဂရန်ကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့ ရောင်းချခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်း၊ တစ်ဆင့်ငှားရမ်းခြင်း၊ လွှဲပြောင်းခြင်း စသည်တို့သည် ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၃ အရ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်သော ပဋိညာဉ် မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုက အချင်းဖြစ်မြေကို ရောင်းချခြင်းသည် သက်သေခံအမှတ် (ခ) မြေငှားဂရန်ပါစည်းကမ်းချက်ကို ဖောက်ဖျက်ရာရောက်သော်လည်း ထိုကဲ့သို့ ရောင်းချခဲ့ခြင်းသည် ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ ပျက်ပြယ်ခြင်း မရှိပေ။

(၃) ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး(တရားရုံးချုပ်)စာ-၉၁၂။

ဦးပိုင်အမှတ် ၁၃၆၊ အကျယ် ၂၅ပေ x ၅၀ပေရှိသော မြေကွက်သည် သက်သေခံအမှတ် (ခ) မြေငှားဂရန်တွင် အယူခံတရားပြိုင်ဒေါ်လှလှရီနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့အမည်ပေါက်နေသည်။ အယူခံတရားပြိုင်က အယူခံတရားလိုသို့ယင်းမြေကွက်မှ ၁၂ ျပေ x ၅၀ပေရှိသော မြေအစိတ်အပိုင်းကို သက်သေခံအမှတ် (က) အိမ်မြေအရောင်းအဝယ်စာချုပ်ဖြင့် ရောင်းချခဲ့သည်ဆိုလျှင် အယူခံတရားပြိုင်နှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့သည် မြေကွက်ကို တရားဝင်ခွဲစိတ်ရခြင်း မရှိသေးစေကာမူ ထိုမြေကွက်တွင် အယူခံတရားပြိုင်၏ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသည့် အချိုးဝေစုအတွက် ရောင်းချခြင်းသည် အတည်ဖြစ်နိုင်သဖြင့် သက်သေခံအမှတ်(က)စာချုပ်သည် ပျက်ပြယ်သော စာချုပ်တစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူ၍ မရနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအထူးအယူခံခုံရုံးက ကြားနာလျက်ရှိသော အမှတ်(၁) ပြဿနာကို အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည် -

“ သက်သေခံအမှတ် (ခ)မြေငှားဂရန် စည်းကမ်းချက်အပိုဒ် ၁(စ)နှင့် ဆန့်ကျင်၍ အချင်းဖြစ်မြေတစ်ခြမ်းနှင့် မြေပေါ်ရှိနေအိမ်ကို အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရန် ချုပ်ဆိုသည့် သက်သေခံအမှတ် (က) အိမ်မြေအရောင်းအဝယ် စာချုပ်သည် ပျက်ပြယ်ခြင်း မရှိ။ ”

အမှတ် (၁) ပြဿနာကို ဖြေဆိုချက်အရ မူလတရားရုံးသည် အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးပြီး အခြားငြင်းချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမိန့်ချမှတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အမှတ်(၂) ပြဿနာကို ယခုအဆင့်တွင် ဖြေဆိုရန် မလိုအပ်တော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤတရားမအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ကာ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို စရိတ်နှင့် တကွ ပြန်လည်အတည်ပြုလိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ် ၃၀၀၀/- ကျပ်သတ်မှတ်သည်။

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး ဒေါက်တာတင်အောင်အေး ရှေ့တွင်

မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊ မြန်မာ့လယ်ယာထွက်ကုန်ပစ္စည်း
ရောင်းဝယ်ရေး၊ ကျ်ပျော်မြို့

ဦးဝင်းနိုင်

နှင့်

ဦးပြေအေး ပါ ၂*

မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊ မြန်မာ့လယ်ယာထွက်ကုန်ပစ္စည်း
ရောင်းဝယ်ရေး၊ ကျ်ပျော်မြို့ ပါ ၂

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၆၊ ၂၃၈၊ မြန်မာ့လယ်ယာထွက်ကုန်
ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးနှင့် ဆန်စက်ပိုင်ရှင်၏ ကိုယ်စားလှယ်
တို့ ပဋိညာဉ်ချုပ်ဆို၍ မြန်မာ့လယ်ယာထွက်ကုန်ပစ္စည်း
ရောင်းဝယ်ရေးပိုင် စပါးများကို ဆန်စက်ပိုင်ရှင်၏ ကိုယ်စား
လှယ်ထံ အပ်နှံကြိတ်ခွဲရာတွင် စပါး၊ ဆန်၊ ဆန်ထွက်ပစ္စည်း
နှင့် ထုတ်ပိုးပစ္စည်းများ လျော့နည်းမှုအတွက် ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူတွင်
တာဝန်ရှိခြင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူအကျိုးငှာ ကိုယ်စားလှယ်
က တာဝန်ထမ်းဆောင်၍ ကျူးလွန်သော မတရားမှုအသီးသီး
အတွက်လည်း ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူတွင်ပါ တာဝန်ရှိခြင်း။

* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၇၅ နှင့် ၂၉၄။
+ ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၀ တွင် ချမှတ်သော ၂၈-၈-၂၀၀၀ ရက်စွဲပါ
ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အယူခံမှု။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၆ အရ ကိုယ်စားလှယ်မှတစ်ဆင့် ချုပ်ဆိုသော ပဋိညာဉ်များကိုလည်းကောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်ကပြုသော ပြုလုပ်မှုများကိုလည်းကောင်း ကိုယ်စားလှယ် လွှဲသူကိုယ်တိုင် ချုပ်ဆို သို့မဟုတ် ပြုဘိသကဲ့သို့ ထိုပဋိညာဉ်များ အတိုင်း၊ ထို့ပြင် ထိုပြုလုပ်မှုများမှ ပေါ်ပေါက်သော တာဝန်များအတိုင်း ဆောင်ရွက်စေနိုင်သည့်အပြင် ဥပဒေအရလည်း ထပ်တူထပ်မျှ အကျိုး ရှိမည်ဖြစ်သည်။

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၈ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“ကိုယ်စားလှယ်များက မိမိတို့အား ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူများ အတွက် မိမိတို့၏လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်စဉ် ပြုသော အလွဲပြောမှုများသည် သို့မဟုတ် ကျူးလွန်သော လိမ်လည် လှည့်ဖြားမှုများသည် ထိုအလွဲပြောမှုများကို ကိုယ်စားလှယ် လွှဲသူများက ပြုဘိသကဲ့သို့သော်လည်းကောင်း၊ ထိုလိမ်လည် လှည့်ဖြားမှုများကို ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူများက ကျူးလွန်ဘိ သကဲ့သို့လည်းကောင်း ထိုကိုယ်စားလှယ်များက ပြုလုပ်သော သဘောတူညီချက်များအပေါ် ထပ်တူထပ်မျှ အကျိုး သက်ရောက်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ်စားလှယ်များက မိမိတို့၏ အခွင့်အာဏာအတွင်း မကျရောက်သောကိစ္စများတွင်ပြုသော အလွဲပြောမှုများ သို့မဟုတ် ကျူးလွန်သော လိမ်လည်လှည့်ဖြား မှုများသည် မိမိတို့အား ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူများကို ထိခိုက် စေသည်မဟုတ်။”

သခင်၏အကျိုးငှာ အခိုင်းအစေ သို့မဟုတ် ကိုယ်စားလှယ်က တာဝန်ထမ်းဆောင်ဆဲ၌ ကျူးလွန်သော မတရားမှုအသီးသီးအတွက် သခင်တွင် တာဝန်ရှိကြောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်က မိမိတာဝန်ဝတ္တရားများ ဆောင်ရွက်စဉ် မတရားလက်ခံရရှိသော ငွေအတွက် ကိုယ်စားလှယ်

၂၀၀၁
 မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
 မြန်မာ့လယ်ယာ
 ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
 ရောင်းဝယ်ရေး၊
 ကျွဲပျော်မြို့၊
 ဦးဝင်းနိုင်
 နှင့်
 ဦးဖြေအေး ပါ ။
 မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
 မြန်မာ့လယ်ယာ
 ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
 ရောင်းဝယ်ရေး၊
 ကျွဲပျော်မြို့၊
 ပါ ။

၂၀၀၀

မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
မြန်မာ့လယ်ယာ
ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
ရောင်းဝယ်ရေး၊

ကျ်ပျော်မြို့

ဦးဝင်းနိုင်

နှင့်

ဦးပြေအေး ပါ ၂

မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊

မြန်မာ့လယ်ယာ

ထွက်ကုန်ပစ္စည်း

ရောင်းဝယ်ရေး၊

ကျ်ပျော်မြို့

ပါ ၂

လွှဲသူတွင် တာဝန်ရှိကြောင်း၊ ကုန်သည်သည် မိမိ၏ပွဲစား လိမ်လည်
သည့်အတွက် တာဝန်ရှိကြောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ် ကျူးလွန်သော
လိမ်လည်လှည့်ဖြားမှုသည် ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူအား အကျိုးရှိစေဖို့မလို။
လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်စဉ် ကျူးလွန်ခြင်းဖြစ်လျှင် လုံလောက်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့
ထားသည့် စီရင်ထုံးများလည်းရှိသည်။

၁ တရားပြိုင် ဦးပြေအေးသည် ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဖြစ်၍၊
၂ တရားပြိုင် ဦးဝင်းနိုင်သည် ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ
မြန်မာ့လယ်ယာထွက်ကုန်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးက ဦးဝင်းနိုင်အား
အပ်နှံသည့် စပါးများကို ဆန်ကြိတ်ခွဲရာ၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော နစ်နာ
ဆုံးရှုံးမှုများအတွက် ၁ တရားပြိုင် ဦးပြေအေးပါ တာဝန်ရှိမည် ဖြစ်ပေ
သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးခင်မောင်သန်း
လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး
ရှေ့နေချုပ်ရုံး
ဦးသန်းအောင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များတွက် - ၁။ ဦးစိုးဝင်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
၂။ ကိုယ်တိုင် (မလာ)
၁။ ဦးခင်မောင်သန်း
လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး
ရှေ့နေချုပ်ရုံး
၂။ ဦးစိုးဝင်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၀/၉၇ တွင်
မူလရုံးတရားလို ဧရာဝတီတိုင်း၊ ကျ်ပျော်မြို့နယ် မြန်မာ့လယ်ယာ
ထွက်ကုန်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး မန်နေဂျာက ၇-၄-၉၃ နေ့တွင်

မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
 မြန်မာ့လယ်ယာ
 ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
 ရောင်းဝယ်ရေး၊
 ကျွဲပျော်မြို့
 ဦးဝင်းနိုင်
 နှင့်
 ဦးပြေအေး ပါ ၂
 မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
 မြန်မာ့လယ်ယာ
 ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
 ရောင်းဝယ်ရေး၊
 ကျွဲပျော်မြို့
 ပါ ၂

ကျွဲပျော်မြို့၊ လေးကျွန်းစန္ဒာဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဦးပြေအေး (မူလရုံး
 တရားပြိုင်-၁) နှင့် ယင်း၏ကိုယ်စားလှယ် ဦးဝင်းနိုင် (မူလရုံး တရားပြိုင်-
 ၂) တို့နှင့် စပါးတင်း (၆၈၆၂၄) တင်းကို စာချုပ်ချုပ်ဆို၍ ကြိတ်ခွဲရန်
 အပ်နှံခဲ့ရာ စပါး၊ ဆန်နှင့် ဆန်ထွက်ပစ္စည်း ဂုံနီအိတ်များ စုစုပေါင်း
 တန်ဖိုးငွေ ၁၁၂၂၁၆၈၅/၆၁း လျော့နည်းနေသဖြင့် တရားပြိုင်များ
 အပေါ် လျော်ကြေးရလို့မူဖြင့် တရားစွဲဆိုခဲ့ရာ ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး
 က ဦးပြေအေးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမှုကိုပလပ်ပြီး၊ ဦးဝင်းနိုင်ထံမှ
 လျော်ကြေးငွေ ၁၁၁၆၇၀၂၀/၆၁း ရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း စရိတ်နှင့်တကွ
 အနိုင်ဒီကရီချမှတ်ပေးခဲ့သည်။ ယင်းစီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို မကျေနပ်
 သဖြင့် မူလရုံးတရားလို မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊ မြန်မာ့လယ်ယာထွက်ကုန်
 ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးက တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၇၅/၂၀၀၀
 ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မူလရုံးတရားပြိုင်-၂ ဦးဝင်းနိုင်က တရားမပထမ
 အယူခံမှုအမှတ် ၂၉၄/၂၀၀၀ ဖြင့်လည်းကောင်း တရားရုံးချုပ်သို့
 အယူခံတင်သွင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤအယူခံမှုများသည် မူလတရားမကြီးမှု တစ်မှုတည်းမှ
 ဖြစ်ပေါ်လာသော အယူခံမှုများဖြစ်၍ ဤစီရင်ချက်သည် ဖော်ပြပါ
 အယူခံမှု ၂ မှစလုံးနှင့် သက်ဆိုင်စေရမည်။

အဆိုလွှာအရ ဦးပြေအေးသည် အချင်းဖြစ်စက်၏ ပိုင်ရှင်
 ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးဝင်းနိုင်သည် ယင်း၏ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်ကြောင်း၊
 တရားလိုဌာနမှ ၇-၄-၉၃ ရက်နေ့တွင် စပါးကြိုတင်အပ်နှံသည့်စာချုပ်
 ဖြင့် စပါး (၆၈၆၂၄) တင်းကို အပ်နှံပြီး အခကြေးငွေဖြင့် ကြိတ်ခွဲစေခဲ့
 ကြောင်း၊ ထွက်ရှိလာသော ဆန်နှင့်ဆန်ထွက်ပစ္စည်းများကို တရားလို
 ဌာနသို့ ပြန်လည်ပေးသွင်းရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၃၁-၈-၉၃ နေ့ ဆန်စက်
 လက်ကျန်ပစ္စည်းများ စစ်ဆေးရာ စပါး (၃၅၈၈၇၅)တင်း လျော့နည်း
 နေကြောင်း၊ တဝတသတ်မှတ်နှုန်းဖြင့် တန်ဖိုးငွေ ၁၀၇၆၆၂၅၀/-
 ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆန်နှင့်ဆန်ထွက်ပစ္စည်းများ လျော့နည်းနေပြီး တန်ဖိုးငွေ

၂၀၀၁

မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
မြန်မာ့လယ်ယာ
ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
ရောင်းဝယ်ရေး၊

ကျ်ပျော်မြို့

ဦးဝင်းနိုင်

နှင့်

ဦးပြေအေး ပါ ၂

မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
မြန်မာ့လယ်ယာ
ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
ရောင်းဝယ်ရေး၊

ကျ်ပျော်မြို့

ပါ ၂

၃၃၉၂၂၅/၇၀၆ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဂုံနီအိတ် (၃၈၁) လုံး တန်ဖိုး
၁၇၅၄၅/၀၅၆ လျော့နည်းနေကြောင်း၊ ကျ်ပျော်ရဲစခန်းတွင်းရှိနေသော
ဦးပြေအေးအားမေးရာ အမှုတွင်တာဝန်ရှိသည့်အပိုင်းများ ပေါ်ပေါက်
ပါက တာဝန်ယူပေးလျော်မည်ဟုပြောကြောင်း၊ တရားပြိုင်များသည်
၁၉၉၂-၉၃ ဘဏ္ဍာရေးနှစ်အတွင်း ကြိတ်ခွဲခကြိုတင်ငွေ ၇၅၀၀၀/-
ထုတ်ယူထားကြောင်း၊ စက်ကြိတ်ခခုနှိမ်ပါက ၄၁၇၇၅/၇၅၆ ပြန်လည်
ပေးသွင်းရန် ကျန်ရှိနေကြောင်း၊ အမှုဖြစ်ပွားစဉ် ဆန်စက်အား
ချိတ်ပိတ်ထားရာမှ ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်စစ်ဆေးသည့်အခါ ဆန်ကွဲနှင့်ဖွဲ
တန်ဖိုး ၅၄၆၆၅/- လျော့နည်းနေကြောင်း၊ စုစုပေါင်းလျော်ကြေးငွေ
၁၁၂၂၁၆၈၅/၆၁၆ ကို တရားပြိုင်များထံမှ တောင်းခံရာမရသဖြင့်
တရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း အဆိုပြုသည်။

၁-တရားပြိုင် ဦးပြေအေးမှ ချေလွှာတင်သွင်းရာတွင်
အချင်းဖြစ်ဆန်စက်အား ၂-တရားပြိုင် ဦးဝင်းနိုင်အား တစ်နှစ်လျှင်
ငွေ ၆၀၀၀၀/- ဖြင့် ငှားရမ်းပြီး ကိုယ်စားလှယ်လွှဲပေးခဲ့ပြီး လုပ်ကိုင်
စေခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ကုန်သွယ်လယ်ယာနှင့် စပါးအပ်နှံခြင်း၊ ကြိတ်ခွဲ
ခြင်း၊ ကြိတ်ခွဲပြီး စပါးများ၊ ဆန်များ အပ်နှံခြင်းအစရှိသောကိစ္စများသည်
၎င်းနှင့်သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ၂-တရားပြိုင် ဦးဝင်းနိုင်နှင့်သာ သက်ဆိုင်
သောကိစ္စများဖြစ်ကြောင်း အစရှိသဖြင့် ချေပသည်။

၂-တရားပြိုင် ဦးဝင်းနိုင်က ချေလွှာတင်သွင်းရာတွင် ၎င်းသည်
၁-တရားပြိုင် ဦးပြေအေး၏ ကိုယ်စားလှယ်ရသူအနေဖြင့် ယင်း
ကိုယ်စား ကုန်သွယ်/လယ်ယာမှ ငွေသွင်း ငွေထုတ်သာလျှင်
ဆောင်ရွက်ရပြီး ကျန်ကိစ္စအဝဝကို ဦးပြေအေးညွှန်ကြားချက်အရသာ
ဆောင်ရွက်ရသူဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးပြေအေးသည် ရန်ကုန်တွင်လည်း
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်နေသဖြင့် ၎င်းအား အကူအညီတောင်း
သောကြောင့် ၁၉၉၁ ခုနှစ်မှစတင်၍ ဆန်စက်ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့
ကြောင်း၊ ယင်းသို့ စတင်လုပ်ကိုင်သည့်အချိန်ကပင် ဆန်နှင့်စပါးများကို

စစ်ဆေးရာ လျော့နည်းနေသည်ကို တွေ့ရ၍ ဦးပြေအေးထံ အကြောင်းကြားခဲ့ကြောင်း၊ ဦးပြေအေးက ကြည့်ရှုဆောင်ရွက်ထားရန် ညွှန်ကြားသဖြင့် လက်ကျန်စာရင်းနှင့် မြေပေါ်လက်ကျန် ကိုက်ညီအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရကြောင်း၊ ၎င်းတာဝန်မယူမီကပင် ဦးပြေအေးက ဖက်စပ် (၂) တွင် ကြိုတင်ထုတ်ယူခဲ့သော ငွေများအတွက် စပါးများ ပေးသွင်းခြင်းမရှိ၍ ပေးသွင်းရန်တောင်းခံလာသည့်အခါ ဦးပြေအေး ညွှန်ကြားချက်အရ ကုန်သွယ်လယ်ယာနှင့် သ/မစပါးများကို ကြိုတင်ခွဲပေးသွင်းခဲ့ရကြောင်း၊ ထိုသို့ အစားထိုးပေးသွင်းခဲ့ရသဖြင့် တရားလိုဌာနပိုင်စပါးများ လျော့နည်းရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလို သတ်မှတ်တရားစွဲဆိုထားသော ဈေးနှုန်းများမှာ ဥပဒေအရ ရပိုင်ခွင့်မရှိဘဲ တရားလိုစွဲဆိုသည့်အချိန်တွင် ကုန်သွယ်လယ်ယာသတ်မှတ်ဈေးနှုန်းဖြင့်သာ တရားစွဲဆိုပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ ၎င်းသည် ၁-တရားပြိုင်၏ ညွှန်ကြားချက်အရသာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး မိမိသဘောဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်၍ တရားလို တရားစွဲဆိုသည့်အတိုင်း ပေးလျော်ရန် တာဝန်မရှိကြောင်း၊ ယခုအမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေသောကြောင့် တရားစွဲဆိုခွင့်မရှိတော့ကြောင်း ချေပသည်။

၂၀၀၁
 မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
 မြန်မာ့လယ်ယာ
 ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
 ရောင်းဝယ်ရေး၊
 ကျွဲပျော်မြို့
 ဦးဝင်းနိုင်
 နှင့်
 ဦးပြေအေး ပါ ၂
 မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
 မြန်မာ့လယ်ယာ
 ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
 ရောင်းဝယ်ရေး၊
 ကျွဲပျော်မြို့
 ပါ ၂

အဆိုအချေများအရ မူလတရားရုံးက အောက်ပါငြင်းချက်များကို ထုတ်ခဲ့သည်-

- ၁။ တရားလို၏စွဲဆိုမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေပြီဖြစ်သည် ဆိုသည်မှာ မှန်ပါသလား၊
- ၂။ ၂-တရားပြိုင်သည် ဆန်စက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ၁-တရားပြိုင်၏ ကိုယ်စား တရားလို၏ဌာနနှင့် ဆက်သွယ်ရာတွင် စာချုပ်စာတမ်းများ ကြိုတင်လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်း၊ ငွေသွင်းခြင်း၊ ငွေထုတ်ခြင်း၊ ဆန်စက်ကိစ္စအဝဝကို ဆောင်ရွက်ရန် တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်သူဖြစ်သည် ဆိုသည်မှာ မှန်ပါသလား၊

၂၀၀၁

မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
မြန်မာ့လယ်ယာ
ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
ရောင်းဝယ်ရေး၊

ကျ်ပျော်မြို့

ဦးဝင်းနိုင်

နှင့်

ဦးပြေအေး ပါ ၂

မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
မြန်မာ့လယ်ယာ
ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
ရောင်းဝယ်ရေး၊

ကျ်ပျော်မြို့

ပါ ၂

၃။ တရားလိုသည် တရားပြိုင်များ၏ဆန်စက်အား ၇-၄-၉၃ ရက်စွဲပါ စာချုပ်ဖြင့် စပါးတင်း (၆၈၆၂၄) ကို အပ်နှံ၍ ကြိုတ်ခွဲခြင်းတွင် တရားပြိုင်နှစ်ဦးစလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သော စာချုပ်ကို ချုပ်ဆို၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသလား၊
(သို့မဟုတ်)

တရားပြိုင်တစ်ဦးဦးနှင့် စာချုပ်ချုပ်ဆို၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသလား၊

၄။ တရားလို အပ်နှံကြိုတ်ခွဲသော စပါးတင်း (၆၈၆၂၄) တွင် (၃၅၈၈၇. ၅) တင်း၊ တန်ဖိုး (တဝတသတ်မှတ်နှုန်း) ဖြင့် ကျပ် ၁၀၇၆၆၂၅၀/- လျော့နည်းမှုနှင့်ပတ်သက်၍ တရားပြိုင်နှစ်ဦးစလုံးတွင် တာဝန်ရှိပါသလား၊
(သို့မဟုတ်)

တရားပြိုင်တစ်ဦးဦးတွင် တာဝန်ရှိပါသလား၊

၅။ တရားလိုသည် တရားပြိုင်တို့၏ ဆန်စက်စပါး တင်း (၆၈၆၂၄) တင်း အပ်နှံကြိုတ်ခွဲခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဆန်နှင့် ဆန်ထွက်ပစ္စည်း လျော့နည်းမှု ၃၄၁၄၅၅၀/၈၁း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တရားပြိုင်နှစ်ဦးစလုံးတွင် တာဝန်ရှိပါသလား၊
(သို့မဟုတ်)

တရားပြိုင်တစ်ဦးဦးတွင် တာဝန်ရှိပါသလား၊

၆။ တရားလိုသည် တရားပြိုင်တို့၏ ဆန်စက်တွင် စပါးကြိုတ်ခွဲခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဂုံနီအိတ် (၃၈၁) လုံး လျော့နည်း၍ တန်ဖိုး ၁၇၅၄၅၀/၀၅း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တရားပြိုင်နှစ်ဦးစလုံးတွင် တာဝန်ရှိပါသလား၊
(သို့မဟုတ်)

တရားပြိုင်တစ်ဦးဦးတွင် တာဝန်ရှိပါသလား၊

၇။ စပါးများအပ်နှံကြိတ်ခွဲ၍ စက်ကြိတ်ခ ကြိုတင်ပေးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရရန်၊ ပေးရန် ခုနှိမ်ရှင်းလင်းပြီးနောက် တရားပြိုင်တို့က တရားလိုဌာနသို့ ငွေ ၄၁၇၇၅/၇၅း ပေးရန်ရှိသည် ဆိုသည်မှာ မှန်ပါသလား၊
(သို့မဟုတ်)

တရားပြိုင်တစ်ဦးဦးကသာပေးရန် တာဝန်ရှိပါသလား။

၈။ ဆန်စက် ချိတ်ပိတ်ထားစဉ် ဆန်ကွဲနှင့် ဖွဲနု တန်ဖိုး ၅၄၆၆၅/- လျော့နည်းမှုအတွက် တရားပြိုင် ၂ ဦးလုံး ထံမှ (သို့မဟုတ်) တစ်ဦးဦးထံမှ ရရန်ရှိသည် ဆိုသည်မှာ မှန်ပါသလား။

၉။ တရားလိုသည် မည်သည့်သက်သာခွင့် ရထိုက်ပါသလဲ။

ငြင်းချက် (၁) ကို ပဏာမကောက်ချက်အဖြစ် သတ်မှတ် ကြားနာပြီး ဤအမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ်ဥပဒေ ပထမဇယား အပိုဒ် ၁၄၉ နှင့်သာ သက်ဆိုင်သဖြင့် ဤအမှုသည် ကာလစည်းကမ်း သတ် ကျော်လွန်ခြင်းမရှိကြောင်း ဖြေကြားသည်။ ကျန်ငြင်းချက်များ နှင့်စပ်လျဉ်း၍ နှစ်ဖက်သက်သေခံချက်များ ရယူပြီးနောက် ငြင်းချက် (၂) (၃) နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ၂-တရားပြိုင်သည် ဆန်စက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ၁-တရားပြိုင်၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်သူ ဖြစ်သည်ဆိုသည်မှာ မှန်ကြောင်း၊ တရားလိုသည် တရားပြိုင်များ၏ ဆန်စက်အား ၇-၄-၉၃ ရက်စွဲပါ စာချုပ်ဖြင့် စပါးတင်း (၆၈၆၂၄) ကို အပ်နှံ၍ ကြိတ်ခွဲစေခြင်းတွင် တရားပြိုင် ၂ ဦးစလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သော စာချုပ်ကိုချုပ်ဆို၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ငြင်းချက် (၄) (၅) (၆) (၇) နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဦးပြေအေးတွင် တာဝန်မရှိဘဲ ဦးဝင်းနိုင်သာ တာဝန်ရှိကြောင်း၊ တဝတမှ ထိုအချိန်ကရှိနေသည့် ပြင်ပနှုန်းဖြင့်ညှိ၍ သတ်မှတ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးဝင်းနိုင်သည်သာ တရားလိုသို့ပေးရန် တာဝန်ရှိကြောင်း၊ ငြင်းချက် (၈) (၉) နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဆန်စက်ချိတ်ပိတ်

၂၀၀၁
မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
မြန်မာ့လယ်ယာ
ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
ရောင်းဝယ်ရေး၊
ကျယ်ပျော်မြို့၊
ဦးဝင်းနိုင်
နှင့်
ဦးပြေအေး ပါ ၂
မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
မြန်မာ့လယ်ယာ
ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
ရောင်းဝယ်ရေး၊
ကျယ်ပျော်မြို့၊
ပါ ၂

၂၀၀၁
 မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
 မြန်မာ့လယ်ယာ
 ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
 ရောင်းဝယ်ရေး၊
 ကျ်ပျော်မြို့၊
 ဦးဝင်းနိုင်
 နှင့်

ဦးပြေအေး ပါ ၂
 မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
 မြန်မာ့လယ်ယာ
 ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
 ရောင်းဝယ်ရေး၊
 ကျ်ပျော်မြို့၊
 ပါ ၂

ထားစဉ် ဆန်ကွဲနှင့်ဖွဲနု တန်ဖိုး ၅၄၆၆၆၆/- လျော့နည်းမှုအတွက်
 တရားပြိုင်များထံမှ ရရန်ရှိသည်ဆိုတာ မမှန်ကြောင်း၊ တရားလိုဌာန
 သည် ၂-တရားပြိုင်ထံမှ စွဲဆိုထားသည့် ၁၁၂၂၁၆၈၅/၆၁၆း အနက်
 ချိတ်ပိတ်ထားစဉ် လျော့နည်းသွားသည့် ၅၄၆၆၆၆/-ကိုနုတ်၍
 ၁၁၁၆၇၀၂၅/၆၁၆း ရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း ဖြေဆိုကာ ဦးပြေအေးနှင့်
 စပ်လျဉ်း၍ အမှုကိုပလပ်ပြီး၊ ဦးဝင်းနိုင်ထံမှ လျော်ကြေးငွေ
 ၁၁၁၆၇၀၂၅/၆၁၆း ရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း စရိတ်နှင့်တကွ အနိုင်ဒီကရီ
 ချမှတ်ခဲ့သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက ယခုအမှု
 တွင် နှစ်ဖက်အငြင်းမပွားသောအချက်မှာ အချင်းဖြစ်ဆန်စက်မှာ
 တရားလိုစွဲဆိုသည့်အတိုင်း (ချိတ်ပိတ်ထားစဉ် လျော့နည်းမှုအပ)
 စပါ၊ ဆန်၊ ဆန်ထွက်ပစ္စည်း၊ ထုတ်ပိုးပစ္စည်းနှင့် စက်ကြိတ်ခငွေများကို
 ဌာနက ရရန်ပေါ်ပေါက်နေသည်ဟူသော အချက်ဖြစ်ကြောင်း၊
 တရားပြိုင်နှစ်ဦးကလည်း ငြင်းဆိုခြင်းမရှိကြဘဲ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တာဝန်
 ပုံချလွဲရှောင် ခုခံချေပမှုသာရှိကြောင်း၊ တရားရုံးက ပဋိညာဉ်အက်
 ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ကိုးကားခြင်းမှာ မှန်ကန်မှုမရှိကြောင်း၊
 အချင်းဖြစ်ကိစ္စတွင် ၂-တရားပြိုင် ဦးဝင်းနိုင်သည် ၁-တရားပြိုင်
 ဦးပြေအေး ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ဖက်စပ် (၂) သို့ပေးရန် ကိစ္စများ
 အတွက် ကုန်သွယ်လယ်ယာပိုင်စပါးများကို ကြိတ်ခွဲပေးပို့ခဲ့ခြင်း
 ဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံ (၁၅) အရ ပေါ်လွင်သဖြင့် ပဋိညာဉ်အက်
 ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ ဖြင့် အကျုံးဝင်ကြောင်း သုံးသပ်ချက်မှာ မှန်ကန်မှု
 မရှိကြောင်း၊ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၄ အရ ဦးပြေအေးတွင်
 တာဝန်မရှိကြောင်း သုံးသပ်ချက်မှာလည်း မှန်ကန်မှုမရှိကြောင်း၊
 ၂-တရားပြိုင်သည် ၁-တရားပြိုင် ဆန်စက်ပိုင်ရှင်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ
 ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု အခိုင်အမာ ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိနေ
 ကြောင်း၊ ပဋိညာဉ်အက် ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီ

၂-တရားပြိုင် ဦးဝင်းနိုင်၏ ပြုလုပ်မှုသည် လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိသော ပြုလုပ်မှုပင် ဖြစ်စေကာမူ ယင်းပြုလုပ်မှုသည် အမြင်အားဖြင့် လုပ်ပိုင်ခွင့်အတွင်း ကျရောက်သည်ဟု အခြားသူတစ်ဦးက ထင်မြင်ယူဆရန် အကြောင်း ရှိလျှင် ၁-တရားပြိုင် ဦးပြေအေးက မိမိလွဲအပ်ထားသော လုပ်ပိုင်ခွင့်အတွင်း မကျရောက်၍ အတည်မဖြစ်ဟု ငြင်းဆိုခြင်း မပြုနိုင်ကြောင်း၊ သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ အရလည်း ထိုကဲ့သို့ ငြင်းဆိုခြင်းကို ပိတ်ပင်ထားကြောင်း၊ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၃ အရလည်း ကိုယ်စားလှယ်ပေါ် တာဝန် ရှိသည့်ကိစ္စများတွင် ထိုကိုယ်စားလှယ်နှင့် ဆက်ဆံသူသည် ကိုယ်စားလှယ်အပေါ်တွင်ဖြစ်စေ၊ အကြီးအကဲပေါ်တွင်ဖြစ်စေ နှစ်ဦးစလုံးအပေါ်တွင် တာဝန်ချထားခွင့်ရှိကြောင်း၊ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၈ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရလည်း ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဦးပြေအေး ညွှန်ကြားချက်အရ ဦးဝင်းနိုင်က ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်ရာ ဦးပြေအေးကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်သကဲ့သို့ ထပ်တူအကျိုး သက်ရောက်ကြောင်း၊ ဆန်စက်အား ချိတ်ပိတ်ထားစဉ် လျော့နည်း တန်ဖိုး ၅၄၆၆၃/- ကို တရားပြိုင်များက ပေးလျော်ရန် တာဝန်မရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှန်ကန်မှုမရှိကြောင်း၊ ချိတ်ပိတ်ထားခြင်းမှာ တရားပြိုင်ဆန်စက်မှ နောက်ထပ် အသွင်းအထုတ် မပြုလုပ်နိုင်အောင် တားဆီးခြင်းဖြစ်ရာ ကုန်သွယ်လယ်ယာက လက်ခံပြီးဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်၍ ထပ်မံလျော့နည်းသွားမှုတွင် ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဦးပြေအေးသည် ပေးလျော်ရန် အဓိကတာဝန်ရှိကြောင်း၊ တရားလိုစွဲဆိုသည့်အတိုင်း ငွေကျပ် ၁၁၂၂၁၆၈၅/၆၁၆း အတွက် တရားပြိုင်-၁ ဦးပြေအေးနှင့် တရားပြိုင်-၂ ဦးဝင်းနိုင်တို့ နှစ်ဦးစလုံးအပေါ် အနိုင်ဒီကရီကို စရိတ်နှင့် တကွ ချမှတ်ပေးရန် လျှောက်ထားသည်။

၂၀၀၁
 မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
 မြန်မာ့လယ်ယာ
 ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
 ရောင်းဝယ်ရေး၊
 ကျယ်ပျော်မြို့၊
 ဦးဝင်းနိုင်
 နှင့်
 ဦးပြေအေး ပါ ၂
 မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
 မြန်မာ့လယ်ယာ
 ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
 ရောင်းဝယ်ရေး၊
 ကျယ်ပျော်မြို့၊
 ပါ ၂

အယူခံတရားလို ဦးဝင်းနိုင်၏ရှေ့နေက ၇-၄-၉၃ ရက်စွဲပါ စာချုပ်ဖြင့် စပါးတင်း (၆၈၆၂၄) တင်းကို အပ်နှံကြိတ်ခွဲစေခြင်းတွင် မူလတရားရုံးက တရားပြိုင်နှစ်ဦးစလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သော စာချုပ်ကို

၂၀၀၁

မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
မြန်မာ့လယ်ယာ
ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
ရောင်းဝယ်ရေး၊

ကျ်ပျော်မြို့

ဦးဝင်းနိုင်

နှင့်

ဦးပြေအေး ပါ ၂

မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
မြန်မာ့လယ်ယာ
ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
ရောင်းဝယ်ရေး၊

ကျ်ပျော်မြို့

ပါ ၂

ချုပ်ဆိုလုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးမှ ၂-တရားပြိုင်တစ်ဦး တည်းကသာ ပေးလျော်ရန်တာဝန်ရှိကြောင်းဖြင့် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ရှေ့နောက်ညီညွတ်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၇ နှင့် ပုဒ်မ ၂၂၆ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ၇-၄-၉၃ ရက်စွဲပါ စာချုပ်သည် ၁-တရားပြိုင်နှင့်သာသက်ဆိုင်တာဝန်ရှိသောစာချုပ်ဖြစ်၍ ၁-တရားပြိုင် တစ်ဦးတည်းတွင်သာ တာဝန်ရှိကြောင်း၊ မူလရုံးတွင် တရားလိုဘက်မှ သက်သေခံ (ဈ) နှင့် (ည) အရ ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုအတွက် တောင်းသည့် စာမှာ ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ၁-တရားပြိုင် ဦးပြေအေးထံသို့သာ လိပ်မူ တောင်းခံထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သက်သေခံ (၁၀) (၁၁) (၁၂) စာများ မှာ ၁-တရားပြိုင်က ဖက်စပ် (၂) သို့ ပေးသွင်းရန်ကျန်ရှိသော ဆန် စပါးငွေများ တောင်းခံစာများဖြစ်ပြီး၊ ၁-တရားပြိုင် ညွှန်ကြားချက်အရ ၂-တရားပြိုင်က တရားလိုဌာနပိုင် ဆန်နှင့်စပါးများကို ဖက်စပ် (၂) သို့ အစားထိုးပေးသွင်းခဲ့ရကြောင်း၊ သက်သေခံ (၈) စာအရလည်း အချင်းဖြစ်ဆန်စက်တွင် ၂-တရားပြိုင် စတင်မလုပ်ကိုင်ခင်ကပင် ဆန် နှင့်စပါးများ လျော့နည်းနေမှုရှိသည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ သက်သေခံ (၁၄) (၁၅) စာများမှာ ၁-တရားပြိုင်ကိုယ်တိုင် ရေးသားထားသောစာ ဖြစ်ပြီး ၁-တရားပြိုင်က လက်ရေးလက်မှတ်များကို ငြင်းဆိုသော်လည်း ၂-တရားပြိုင်ပြသက်သေ ဦးကြည်ထွက်ချက်အရ ၁-တရားပြိုင် ဦးပြေအေး လက်ရေးလက်မှတ်တို့ဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ သက်သေ ဦးကြည်မှာ အချင်းဖြစ်ဆန်စက်တွင် ကုန်သွယ်လယ်ယာ၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ကိုင်လာသူတစ်ဦးဖြစ်၍ ဦးပြေအေး လက်ရေးလက်မှတ်ကို အမြဲမြင်တွေ့ဘူးသူဖြစ်ကြောင်း၊ ၂-တရားပြိုင်တင်ပြသော သက်သေခံ (၄) (၅) (၆) ပါ လက်ရေး လက်မှတ်များကို ၃-တရားပြိုင်ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံထားပြီးဖြစ်ရာ သက်သေခံ (၁၄) (၁၅) ပါ လက်ရေးလက်မှတ်များကို မျက်မြင်အား ဖြင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင်ပင် တူညီသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊

သက်သေခံ (၉) နှင့် သက်သေခံ (၁၆) စာအရ ၂-တရားပြိုင်သည်
 ၁-တရားပြိုင်၏ ညွှန်ကြားချက်အရသာ ဆောင်ရွက်ရသူဖြစ်သည်မှာ
 ထင်ရှားကြောင်း၊ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၃ နှင့် ပုဒ်မ ၂၃၀
 ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ၁-တရားပြိုင်တွင်သာ တာဝန်ရှိကြောင်း၊ မူလရုံးက
 ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ နှင့် ပုဒ်မ ၂၂၄ ကို ကိုးကားဆုံးဖြတ်
 ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းကြောင်း၊ မူလရုံး၏ အမိန့်နှင့်ဒီကရီကို
 ပယ်ဖျက်ပြီး တရားလိုဌာနမှ ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုများအတွက် ပေးလျော်ရန်
 တာဝန်မှာ ၁-တရားပြိုင်သာလျှင် ပေးလျော်ရန်တာဝန်ရှိကြောင်းဖြင့်
 ပြင်ဆင်၍ အမိန့်နှင့်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးရန် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဦးပြေအေး၏ရှေ့နေက ဆန်စက်ပိုင်ရှင်မှာ
 ဦးပြေအေးဖြစ်ကြောင်း၊ ယောက်ဖဖြစ်သူ ဦးဝင်းနိုင်အား ၁ နှစ်
 ၆ သောင်းကျပ်ဖြင့်ငှားရမ်းပြီး ၆-၁၂-၉၁ ရက်စွဲပါ အထူးကိုယ်စားလှယ်
 လွှဲစာ (သက်သေခံ-ဏ) ကို ဦးပြေအေးက ဦးဝင်းနိုင်အား လွှဲအပ်
 ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးပြေအေးသည် ရန်ကုန်မြို့၌သာ နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊
 ဦးဝင်းနိုင်က ၇-၄-၉၃ ရက်စွဲပါ စပါးကြိတ်ခွဲရန်စာချုပ် (သက်သေခံ-
 က) ကို ကျျပျော်မြို့၊ မြန်မာ့လယ်ယာထွက်ကုန်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး၊
 မြို့နယ်မန်နေဂျာနှင့် စာချုပ်ချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းစာချုပ်တွင်
 လက်မှတ်ရေးထိုးသူမှာ ဦးဝင်းနိုင်သာဖြစ်ကြောင်း၊ လျော့နည်းတန်ဖိုး
 များမှာ အချင်းဖြစ်ဆန်စက်ကို ဦးဝင်းနိုင် ဦးစီးလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်စဉ်
 အလွဲသုံးစားပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ဦးပြေအေးတွင် တာဝန်မရှိကြောင်း၊
 စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့က ဆန်စက်ကို စစ်ဆေးပြီး ချိတ်ပိတ်ထားခဲ့ရာမှ
 ပြန်ဖွင့်၍ ထပ်မံစစ်ဆေးရာ ဆန်ကွဲနှင့်ဖွဲနုတန်ဖိုး ၅၄၆၆၆၀/-
 လျော့နည်းခြင်းသည် ဦးဝင်းနိုင်နှင့် ဦးပြေအေးတို့တွင် တာဝန်မရှိ
 ကြောင်း၊ သက်သေခံစာရွက် (၄၊ ၅၊ ၆၊ ၇) တို့သည် ဦးပြေအေး၏
 လက်ရေးလက်မှတ်များဖြစ်ကြောင်း၊ သက်သေခံ (ဂ) သည် ဦးအေး
 သန်း (ပြိုင်ပြ-၁) က ၎င်းလက်မှတ်မှန်ကြောင်း ထွက်ဆိုပြီး လက်ရေး

၂၀၀၁
 မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
 မြန်မာ့လယ်ယာ
 ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
 ရောင်းဝယ်ရေး၊
 ကျျပျော်မြို့၊
 ဦးဝင်းနိုင်
 နှင့်
 ဦးပြေအေး ပါ ၂
 မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
 မြန်မာ့လယ်ယာ
 ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
 ရောင်းဝယ်ရေး၊
 ကျျပျော်မြို့၊
 ပါ ၂

၂၀၀၁

မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
မြန်မာ့လယ်ယာ
ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
ရောင်းဝယ်ရေး၊
ကျွဲပျော်မြို့

ဦးဝင်းနိုင်

နှင့်

ဦးပြေအေး ပါ ၂
မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
မြန်မာ့လယ်ယာ
ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
ရောင်းဝယ်ရေး၊
ကျွဲပျော်မြို့

ပါ ၂

မှာ ၎င်းလက်ရေးမဟုတ်၍ စာပါကိစ္စမသိဟု ငြင်းဆိုထားကြောင်း၊ သက်သေခံ (၉၊ ၁၀၊ ၁၁၊ ၁၂၊ ၁၃၊ ၁၄၊ ၁၅၊ ၁၆) တို့သည် ဦးပြေအေး၏ လက်ရေးလက်မှတ် မှန်သည်ဟု ဦးဝင်းနိုင်က လက်ရေးလက်မှတ် ကျွမ်းကျင်သူပါရဂူ၏ ထင်မြင်ချက်ရယူ တင်ပြနိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁၊ ပုဒ်မ ၂၂၄ နှင့် ပုဒ်မ ၂၂၇ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရလည်း ဦးပြေအေးတွင် တာဝန်မရှိဘဲ ကိုယ်စားလှယ် ဦးဝင်းနိုင်တွင်သာ တာဝန်ရှိသဖြင့် မူလတရားရုံးက ချမှတ်သော စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ် မှန်ကန်မှုတသဖြင့် အယူခံတရားလို၏ အယူခံကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်ပေးပါရန် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

အမှတ်-၁ တရားပြိုင် ဦးပြေအေးသည် ကျွဲပျော်မြို့နယ် ဆန်စက်အမှတ်- ၇၂၊ လေးကျွန်းစန္ဒာဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။ ဦးပြေအေးက အမှတ်-၂ တရားပြိုင် ဦးဝင်းနိုင်သည် ယောက်ဖဖြစ်၍ ဆန်စက်ကို တစ်နှစ်လျှင် ငှားရမ်းခ ၆ သောင်းကျပ်ဖြင့် ငှားရမ်းလည်ပတ်စေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထုချေသော်လည်း ယင်းသို့ငှားရမ်းခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ စာရွက်စာတမ်းအထောက်အထား တစ်စုံတစ်ရာ တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိပေ။

တရားလိုဘက်မှ သက်သေခံအမှတ် (ဏ) အရ တင်ပြထားသည့် ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာတွင် ဦးပြေအေးက ဦးဝင်းနိုင်အား ဧရာဝတီတိုင်း၊ ကျွဲပျော်မြို့နယ်၊ သပြေငူအုပ်စု၊ တွင်းမကျေးရွာရှိ လေးကျွန်းစန္ဒာဆန်စက် (ဆန်စက်အမှတ်-၇၂) နှင့်ပတ်သက်၍ လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်း၊ ငွေသွင်း ငွေထုတ်ခြင်းနှင့် ဆန်စက်နှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စအဝဝတို့ကို မိမိကိုယ်စား လုပ်ဆောင်ရန်အတွက် အထူးကိုယ်စားလှယ် လွှဲအပ်ကြောင်း၊ အစိုးရဘဏ်နှင့် သက်ဆိုင်ရာ အစိုးရဌာနအသီးသီးတို့တွင် မိမိကိုယ်စား ဆောင်ရွက်ရန် အခွင့်အာဏာ လွှဲအပ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

သက်သေခံအမှတ် (က) ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာအရ ဆိုလျှင် ဦးဝင်းနိုင်သည် ဦးပြေအေး၏ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

၇-၃-၉၃ နေ့တွင် ကုန်သွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ မြန်မာ့လယ်ယာ ထွက်ကုန်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးနှင့် ကျွဲပျော်မြို့နယ် ကြိတ်ခွဲစက်ပိုင်ရှင် ဦးပြေအေး၏ ကိုယ်စားလှယ် ဦးဝင်းနိုင်တို့သည် မြန်မာ့လယ်ယာ ထွက်ကုန်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးပိုင် စပါးများကို ကြိတ်ခွဲရန်အတွက် သက်သေခံအမှတ် (က) စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုခဲ့ကြသည်။

အဆိုပါစာချုပ်၌ စပါးကြိတ်ခွဲစက်ပိုင်ရှင်ဆိုရာတွင် ကြိတ်ခွဲ စက်ပိုင်ရှင်က တာဝန်လွှဲအပ်ခြင်းခံရသည့် ကိုယ်စားလှယ်ပါဝင်ကြောင်း မှတ်ချက်ပြု ဖော်ပြထားသည်။

သို့ဖြစ်ရာ သက်သေခံအမှတ် (က) စာချုပ်သည် မြန်မာ့ လယ်ယာထွက်ကုန်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးနှင့် ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဦးပြေ အေးက တာဝန်လွှဲအပ်ခြင်းခံရသည့် ဦးဝင်းနိုင်တို့ချုပ်ဆိုသည့် စာချုပ် ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူရမည်ဖြစ်သည်။

မြန်မာ့လယ်ယာထွက်ကုန်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးပိုင် စပါးဟင်း (၆၈၆၂၄) ကို ဦးဝင်းနိုင်အား အပ်နှံကြိတ်ခွဲရာတွင် စပါး၊ ဆန်၊ ဆန်ထွက်ပစ္စည်းနှင့် ထုတ်ပိုးပစ္စည်း စုစုပေါင်းတန်ဖိုးငွေ ၁၁၂၂၀၆၈၂ ကျပ် ၆၁ ပြားဘိုး လျော့နည်းနေကြောင်း စစ်ဆေးတွေ့ရှိရပါသည်။ အဆိုပါကိစ္စအတွက် ဦးဝင်းနိုင်သည် ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီး အမှတ် ၁၄/၉၄ (ပုသိမ်ခရိုင်) တွင် ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ အများနှင့်သက်ဆိုင် သောပစ္စည်းကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ် အပြစ်ပေးခံရသည်။

တိုင်းတရားရုံးက ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သူ ဦးဝင်းနိုင်၏ ပြုမူချက် နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဦးပြေအေးတွင် တာဝန်မရှိကြောင်း ပဋိညာဉ်အက် ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ နှင့် ၂၂၄ တို့ကို ကိုးကားသုံးသပ်သည်။

မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
မြန်မာ့လယ်ယာ
ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
ရောင်းဝယ်ရေး၊
ကျွဲပျော်မြို့
ဦးဝင်းနိုင်
နှင့်
ဦးပြေအေး ပါ ၂
မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
မြန်မာ့လယ်ယာ
ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
ရောင်းဝယ်ရေး၊
ကျွဲပျော်မြို့
ပါ ၂

၂၀၀
မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
မြန်မာ့လယ်ယာ
ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
ရောင်းဝယ်ရေး၊
ကျွဲပျော်မြို့၊
ဦးဝင်းနိုင်

နှင့်
ဦးပြေအေး ပါ ၂
မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
မြန်မာ့လယ်ယာ
ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
ရောင်းဝယ်ရေး၊
ကျွဲပျော်မြို့၊
ပါ ၂

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ တွင် ကိုယ်စားလှယ်သည် ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူ၏ လုပ်ငန်းကို ထိုသူ၏ ညွှန်ကြားချက်နှင့်အညီ ဖြစ်စေ၊ ညွှန်ကြားချက်မရှိလျှင် လိုက်နာရသည့် ဓလေ့ထုံးတမ်းနှင့်အညီ ဖြစ်စေ ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ရှိကြောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်သည် အခြား နည်းနှင့် ဆောင်ရွက်၍ ဆုံးရှုံးမှုဖြစ်စေပါက ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူအား ပေးလျော်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၄ သည် ရာဇဝတ်မကင်းသော ပြုလုပ်မှုကိုပြုရန် ကိုယ်စားလှယ်အား စေခိုင်းသည့် ကိုယ်စားလှယ်အား ပေးလျော်ရန် ကတိပြုသော်လည်း တာဝန်မရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ နှင့် ၂၂၄ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် တို့သည် ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူနှင့် ကိုယ်စားလှယ်တို့အကြား ဖြစ်ပွားသည့် အမှုများနှင့်သက်ဆိုင်သည်။ ကိုယ်စားလှယ်၏ ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် အခြားသူတစ်ဦး ဆုံးရှုံးမှုအတွက် ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူတွင် တာဝန်မရှိ ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မဟုတ်ပေ။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ကိုးကား၍ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူ ဦးပြေအေးတွင် တာဝန်မရှိဟု တိုင်းတရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှန်ကန်ခြင်းမရှိပေ။

အခြားသူများနှင့် ပြုလုပ်သော ပဋိညာဉ်များအပေါ် ကိုယ်စား လှယ်လွှဲခြင်း၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုများကို ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၆ မှ ၂၃၈ အထိ ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၆ အရ ကိုယ်စားလှယ်မှ တစ်ဆင့် ချုပ်ဆိုသော ပဋိညာဉ်များကိုလည်းကောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်က ပြုသော ပြုလုပ်မှုများကိုလည်းကောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူကိုယ်တိုင် ချုပ်ဆို သို့မဟုတ် ပြုဘိသကဲ့သို့ ထိုပဋိညာဉ်များအတိုင်း၊ ထို့ပြင် ထိုပြုလုပ်မှုများမှ ပေါ်ပေါက်သော တာဝန်များအတိုင်း ဆောင်ရွက်စေ နိုင်သည့်အပြင် ဥပဒေအရလည်း ထပ်တူထပ်မျှ အကျိုးရှိမည်ဖြစ်သည်။

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၈ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“ကိုယ်စားလှယ်များက မိမိတို့အား ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူများ အတွက် မိမိတို့၏လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်စဉ်ပြုသော အလွဲပြောမှုများသည် သို့မဟုတ် ကျူးလွန်သော လိမ်လည်လှည့်ဖြားမှုများသည် ထိုအလွဲပြောမှုများကို ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူများက ပြုဘိသကဲ့သို့သော်လည်းကောင်း၊ ထိုလိမ်လည်လှည့်ဖြားမှုများကို ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူများက ကျူးလွန်ဘိသကဲ့သို့သော်လည်းကောင်း ထိုကိုယ်စားလှယ်များက ပြုလုပ်သော သဘောတူညီချက်များအပေါ် ထပ်တူထပ်မျှ အကျိုးသက်ရောက်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ်စားလှယ်များက မိမိတို့၏ အခွင့်အာဏာအတွင်း မကျရောက်သောကိစ္စများတွင် ပြုသော အလွဲပြောမှုများ သို့မဟုတ် ကျူးလွန်သော လိမ်လည်လှည့်ဖြားမှုများသည် မိမိတို့အား ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူများကို ထိခိုက်စေသည် မဟုတ်။”

သခင်၏အကျိုးငှာ အခိုင်းအစေ သို့မဟုတ် ကိုယ်စားလှယ်က တာဝန်ထမ်းဆောင်ဆဲ၌ ကျူးလွန်သော မတရားမှုအသီးသီးအတွက် သခင်တွင် တာဝန်ရှိကြောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်က မိမိတာဝန်ဝတ္တရားများ ဆောင်ရွက်စဉ် မတရားလက်ခံရရှိသော ငွေအတွက် ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူတွင် တာဝန်ရှိကြောင်း၊ ကုန်သည်သည် မိမိ၏ပွဲစား လိမ်လည်သည့်အတွက် တာဝန်ရှိကြောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ် ကျူးလွန်သော လိမ်လည်လှည့်ဖြားမှုသည် ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူအား အကျိုးရှိစေဖို့မလို။ လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်စဉ် ကျူးလွန်ခြင်းဖြစ်လျှင် လုံလောက်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည့် စီရင်ထုံးများလည်းရှိသည်။

၁-တရားပြိုင် ဦးပြေအေးသည် ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဖြစ်၍
၂-တရားပြိုင် ဦးဝင်းနိုင်သည် ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ

၂၀၀၁
မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
မြန်မာ့လယ်ယာ
ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
ရောင်းဝယ်ရေး၊
ကျွဲပျော်မြို့၊
ဦးဝင်းနိုင်
နှင့်
ဦးပြေအေး ပါ ၂
မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
မြန်မာ့လယ်ယာ
ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
ရောင်းဝယ်ရေး၊
ကျွဲပျော်မြို့၊
ပါ ၂

၂၀၀၁
 မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
 မြန်မာ့လယ်ယာ
 ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
 ရောင်းဝယ်ရေး၊
 ကျ်ပျော်မြို့၊
 ဦးဝင်းနိုင်
 နှင့်
 ဦးပြေအေး ပါ ၂
 မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
 မြန်မာ့လယ်ယာ
 ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
 ရောင်းဝယ်ရေး၊
 ကျ်ပျော်မြို့၊
 ပါ ၂

မြန်မာ့လယ်ယာထွက်ကုန်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးက ဦးဝင်းနိုင်အား အပ်နှံသည့် စပါးများကို ဆန်ကြိတ်ခွဲရာ၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော နစ်နာ ဆုံးရှုံးမှုများအတွက် ၁-တရားပြိုင် ဦးပြေအေးပါ တာဝန်ရှိမည် ဖြစ်ပေ သည်။

ဦးဝင်းနိုင်က အလွဲသုံးစားပြုခြင်း ဖြစ်စေကာမူ ကိုယ်စားလှယ် လွှဲသည့် ဆန်ကြိတ်ခွဲရေးလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ရာမှ ဖြစ်ပေါ်သည့် နစ်နာဆုံးရှုံးမှုဖြစ်၍ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၈ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် အရ ဦးပြေအေးအပေါ် ၎င်းကျူးလွန်ဘိသကဲ့သို့ ထပ်တူထပ်မျှ အကျိုး သက်ရောက်မည် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဆန်စက်မှ ဆန်ကွဲနှင့် ဖွဲနုများ လျော့နည်းခြင်းမှာ စက်ကိုချိတ်ပိတ်ထားစဉ်ကာလအတွင်း ဖြစ်သည်။ စက်ကို ၃၁-၈-၉၃ နေ့တွင် စစ်ဆေး၍ ချိတ်ပိတ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပြန်လည်ချိတ်ဖွင့်၍ စစ်ဆေးသောနေ့မှာ ၂၀-၉-၉၄ နေ့ ဖြစ်သည်။ ယင်းကာလတွင် ဆန်နှင့်ဖွဲနုများ လျော့နည်းမှုအတွက် တရားပြိုင်များ တွင် တာဝန်ရှိသည်ဟု သတ်မှတ်ရန်မသင့်ပေ။ ချိတ်ပိတ်သည့်ကာလ ဖြစ်၍ လျော့နည်းမှုများအတွက် တန်ဖိုးငွေ ၅၄၆၆၀/- ကို တရားပြိုင် များထံမှ မရထိုက်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ စုစုပေါင်း လျော့နည်းသည့် တန်ဖိုးမှ ယင်းငွေကိုနုတ်လျှင် တရားပြိုင်များပေးလျော်ရန် တာဝန် ရှိသောငွေမှာ ၁၁၁၆၇၀၂၀/၆၁၆ သာဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

အထက်ပါငွေများအတွက် မူလရုံးတရားပြိုင် ဦးပြေအေးနှင့် ဦးဝင်းနိုင်တို့က လျော်ကြေးအဖြစ် ပေးဆောင်ရန် တာဝန်ရှိသော ကြောင့် မူလရုံးအမိန့်နှင့် ဒီကရီကို သင့်တော်သလို ပြင်ဆင်ပေးရမည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံမှု ၂ မှုစလုံးကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသ လက်ခံသည်။ ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံးက ဦးပြေအေးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမှု ကိုပလပ်ပြီး၊ ဦးဝင်းနိုင်ထံမှ လျော်ကြေးငွေ ၁၁၁၆၇၀၂၀/၆၁၆ ရထိုက် ခွင့်ရှိကြောင်း ချမှတ်သည့် စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီအစား တရားလို ကျ်ပျော်

မြို့နယ်၊ မြန်မာ့လယ်ယာထွက်ကုန်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးဌာနသည် ဦးပြေအေးနှင့် ဦးဝင်းနိုင်တို့ နှစ်ဦးထံမှ လျော်ကြေးငွေ ၁၁၁၆၇၀၂၀/၆၁: ရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း စရိတ်နှင့်တကွ အနိုင်ဒီကရီကို ပြင်ဆင် ချမှတ်ပေးလိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ် ကျပ် ၃၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

၂၀၀၁

မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
မြန်မာ့လယ်ယာ
ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
ရောင်းဝယ်ရေး၊

ကျုံးပျော်မြို့

ဦးဝင်းနိုင်

နှင့်

ဦးပြေအေး ပါ ၂

မြို့နယ်မန်နေဂျာ၊
မြန်မာ့လယ်ယာ
ထွက်ကုန်ပစ္စည်း
ရောင်းဝယ်ရေး၊

ကျုံးပျော်မြို့

ပါ ၂

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးမြင့်သိန်းနှင့်
ဦးချစ်လွင် တို့ရှေ့တွင်

မြန်မာ့လယ်ယာထွက်ကုန်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး

(၎င်း၏ ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူး)

နှင့်

အင်တီဂရိတ်တက်ဘစ်စနက်ဆာစက်စ်

ကုမ္ပဏီလီမိတက်(အိုင်ဘီအက်စ်)

(၎င်း၏ အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာဦးမြင့်စိုး)*

ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄အရအမှုကို ဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်
ထားခြင်းသည် ပဏာမကန့်ကွက်လွှာတင်မှုမဟုတ်ခြင်း
ထိုသို့ လျှောက်ထားရာတွင် ချေလွှာ မတင်သွင်းမီ
သို့မဟုတ် အမှုတွင် အခြားဆောင်ရွက်မှု တစ်ခုခုမပြု
လုပ်မီ လျှောက်ထားရန် ဖြစ်ခြင်း၊ တရားပြိုင်က ချေလွှာ
တင်သွင်းရန်အတွက်ရက်ချိန်း ပေးရန်လျှောက်ထားခြင်း
သည် အခြားဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုပြုလုပ်မှုဖြစ်ခြင်း၊ခုံသမာဓိ
အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉(၅)အရ ခုံသမာဓိလူကြီးဖြင့် ဆုံးဖြတ်
ရန်အတွက် အမှုအား ဆိုင်းငံ့ထားသည့်အမိန့်၊ သို့မဟုတ်
ငြင်းပယ်သည့် အမိန့်ကို အယူခံဝင်ရမည် ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၈၊ နည်း
ဥပဒေ(၂)တွင် တရားပြိုင်သည် ၎င်းထုချေလိုသော အချက်အားလုံး

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံအမှတ် ၁၆။
+ ၁၉၉၉ ခုနှစ် တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၉၉ တွင် ချမှတ်သော
၂၁. ၃ . ၂၀၀၀ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို အထူးအယူခံမှု။

ကို ချေလွှာတွင် ထည့်သွင်းထုချေရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ပြည်သူ့
တရားသူကြီးအဖွဲ့ ညွှန်ကြားချက်အမှတ် ၁၈ တွင် ဒေသဆိုင်ရာတရား
ရုံးအဆင့်ဆင့်တွင် တရားမမှုများစစ်ဆေးကြားနာအဆုံးအဖြတ်ပေးရာ
၌ မကြန့်ကြာစေဘဲ ဥပဒေနှင့် အညီ မှန်မှန်နှင့်မြန်မြန်စစ်ဆေးဆုံး
ဖြတ်နိုင်စေခြင်း အလို့ငှာ တရားပြိုင်များသည် ချေလွှာမတင်သေးဘဲ
ပဏာမကန့်ကွက်လွှာများ တင်သွင်းလာလျှင် တရားရုံးများက
လက်ခံခြင်း မပြုရန် ညွှန်ကြားထားသည်။

ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ တွင် ခုံသမာဓိလူကြီးများဖြင့်
ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ရန် သဘောတူညီချက်ရှိလျှင် အမှုကို ဆိုင်းငံ့ပေး
နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုက အမှု
အား ဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းမှာ ဥပဒေ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ
လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သဖြင့် ထိုကဲ့သို့လျှောက်ထားခြင်းသည် ပဏာမ
ကန့်ကွက်လွှာ တင်သွင်းခြင်းဟု မဆိုနိုင်ပေ။

မြန်မာ့လယ်ယာထွက်
ကုန်ပစ္စည်းရောင်း
ဝယ်ရေး
(၎င်း၏
ဦးဆောင်ညွှန်ကြား
ရေးမှူး)
နှင့်
အင်တီဂရိတ်တက်
ဘစ်စနက်ဆာစက်စ်
ကုမ္ပဏီလီမိတက်
(အိုင်ဘီအက်စ်)
(၎င်း၏
အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာ
ဦးမြင့်စိုး)

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ
၃၄အရ ခုံသမာဓိလူကြီးများဖြင့် ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်နိုင်ရန်အတွက်
တရားပြိုင် သည် ချေလွှာမတင်သွင်းမီ သို့မဟုတ်အမှုတွင်
အခြားဆောင်ရွက်မှု တစ်ခုခုမပြုလုပ်မီ အမှုကို ဆိုင်းငံ့ပေးရန်
လျှောက်ထားရန်(at any time before filing a written statement
or taking any other steps in the proceedings) ဖြစ်သည်။

ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် အရ ဆိုလျှင်
အမှုတွင် ဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုခုမပြုလုပ်ခဲ့ပါက ချေလွှာမတင်သွင်းမီတွင်
အမှုကို ဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်ထားနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍
အမှုတွင် ဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုခုပြုလုပ်ခဲ့ပါက ယင်းဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုခု
မပြုလုပ်မီတွင် လျှောက်ထားရမည်ဖြစ်သည်။ မည်သည့် အခြေအနေ
တွင်မဆို ချေလွှာမတင်သွင်းမီ လျှောက်ထားနိုင်သည်ဆိုပါက ယင်း
ပြဋ္ဌာန်းချက်၌ “သို့မဟုတ် အမှုတွင် ဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုခုမပြုလုပ်မီ”
ဟူသော စကားရပ်ကို ထည့်သွင်းထားရန် အကြောင်းမရှိပေ။

မြန်မာ့လယ်ယာထွက်
ကုန်ပစ္စည်းရောင်း
ဝယ်ရေး
(၎င်း၏

ဦးဆောင်ညွှန်ကြား
ရေးမှူး)

နှင့်
အင်တီဂရိတ်တက်
ဘစ်စနက်ဆာစက်စ်
ကုမ္ပဏီလီမိတက်
(အိုင်ဘီအက်စ်)
(၎င်း၏

အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာ
ဦးမြင့်စိုး)

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။

။ တရားပြိုင်က ချေလွှာတင်

သွင်းရန်အတွက် ရက်ချိန်းပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းသည် အမှုတွင်
ဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုခုပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေပုဒ်မ
၃၄အရ အမှုအားဆိုင်းငံ့နိုင်ခွင့်မရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။

။ ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ

၃၉ (၅)တွင် ခုံသမာဓိလူကြီးဖြင့် ဆုံးဖြတ်ရန်အတွက်
အမှုအားဆိုင်းငံ့သည့်အမိန့် သို့မဟုတ်အမှုအား ဆိုင်းငံ့ပေးရန်
လျှောက်ထားခြင်းကို ငြင်းပယ် သည့်အမိန့်ကို အယူခံဝင်ရမည်ဟု
ပြဋ္ဌာန်းထားသဖြင့် အယူခံတရားလိုက အယူခံဝင်ရောက်ရမည့်အမှုကို
ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းနေသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမြင့်နိုင် ၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး။

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးစိန်ဝင်း၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး(တောင်ပိုင်းခရိုင်) ၁၉၉၉ ခုနှစ်တရားမ
ကြီးမှုအမှတ် ၁၅၂ တွင် အယူခံတရားပြိုင် အင်တီဂရိတ်တက်ဘစ်စ
နက်ဆာစက်စ် ကုမ္ပဏီလီမိတက်(အိုင်ဘီအက်စ်)က အယူခံတရားလို
မြန်မာ့လယ်ယာထွက်ကုန်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးအပေါ်ငွေ ၅၉၄၀၅၄၁၉
ကျပ် ၅၀ ပြားရလိုမှုစွဲဆိုသည်။ အယူခံတရားလိုက ခုံသမာဓိအက်
ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၄ အရ အမှုအား ပလပ်ပေးရန် (သို့မဟုတ်) ဆိုင်းငံ့
ပေးရန် လျှောက်ထားရာ တိုင်းတရားရုံးက လျှောက်လွှာအား ပလပ်
ကြောင်းအမိန့်ချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံတရား
လိုက တရားရုံးချုပ်သို့ ၁၉၉၉ ခုနှစ် တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၉၉
ကို တင်သွင်းခဲ့သော်လည်း တရားရုံးချုပ်က တရားမပြင်ဆင်မှုကို
ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို အယူခံ
တရားလိုက ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရ

ပြန်လည်စီရင်ဆုံးဖြတ်ပေးရန် လျှောက်ထားသောအခါ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ပြန်လည် စီရင်ဆုံးဖြတ်ရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည် -

“ တရားမကြီးမှုတွင် ချေလွှာတင်ရန် သတ်မှတ်ထားရာ ၌ တရားပြိုင်ချေလွှာမတင်ဘဲရက်ချိန်းပေးရန်တင်ပြတောင်းခံခဲ့ခြင်းကြောင့် အမှုကို ဆိုင်းငံ့ပေးပါရန် ခုံသမာဓိ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၄ အရ လျှောက်ထားပိုင်ခွင့်မရှိတော့ဟု ဆိုခြင်းသည် မှန်ကန်မှုရှိ မရှိ။ ”

အဆိုလွှာတွင် အယူခံတရားပြိုင်အင်တီဂရိတ်တက်ဘစ်စနက် ဆာစက်စ် ကုမ္ပဏီလီမိတက် (အိုင်ဘီအက်စ်) နှင့် အယူခံတရားလို မြန်မာ့လယ်ယာထွက်ကုန်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးတို့သည် ကုန်ပစ္စည်း ဝယ်ယူပေးသွင်းရေးနှင့် ပြန်လည်ဝယ်ယူ၍ ပြည်ပသို့တင်ပို့ရေး(BUY BACK)စနစ်ဖြင့် ကတိစာချုပ်အမှတ် ၀၅၉ / ၉၇ နှင့် ၀၇၀ / ၉၇ တို့ကို ချုပ်ဆိုခဲ့ပြီး အယူခံတရားပြိုင်က အယူခံတရားလို သို့ မတ်ပဲ တန်ချိန် ၁၀၀၀နှင့် ပဲစင်းငုံတန်ချိန် ၆၀၀ ကို ပေးသွင်းခဲ့ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုက ပဲစင်းငုံများအားလုံးကို လက်ခံခဲ့သော်လည်း မတ်ပဲ ၈၄၇.၄၈၉ တန်သာ လက်ခံသဖြင့် အယူခံတရားပြိုင်က ကျန်မတ်ပဲ များကို သန့်စင်အောင်ပြုလုပ်ပြီး သဘောတင်သည့်အခါ ပြည့်မီအောင် ဆောင်ရွက်ပေးရန် တာဝန်ယူခဲ့ကြောင်း၊ ပဲများကို နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီ ဖြစ်သော AGROCORP INT'L PTE LTD SINGAPORE မှဝယ်ယူရန်စာချုပ်ချုပ်ဆိုပြီးမှ CLEAN L/C ဖွင့်လှစ်ပေးခြင်းမရှိသဖြင့် ပဲများကို မတင်ပို့နိုင်သောကြောင့် အယူခံတရားပြိုင်က အယူခံတရား လိုထံ ပဲများနိုင်ငံခြားသို့ တင်ပို့နိုင်ရန်အတွက် သတ်မှတ်ရက်တိုးမြှင့် ပေးရန် ပန်ကြားခဲ့သော်လည်း ရက်တိုးမြှင့်ပေးခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်က ကတိစာချုပ်ပါ စည်းကမ်းချက်များအတိုင်း ငွေများပေးသွင်းပြီးပါက ပဲများကို ပြန်လည်ထုတ်ယူခွင့်ပြုရန် ပန် ကြားခဲ့သော်လည်း အယူခံတရားလိုက နစ်နာကြေးငွေ ကျပ်သိန်း ၁၉၀ ကို ပေးလျော်စေရန် တောင်းဆိုခဲ့ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုက တောင်းဆို ချက်များသည် စည်းကမ်းချက်နှင့် မညီညွတ်သဖြင့်

မြန်မာ့လယ်ယာထွက်
ကုန်ပစ္စည်းရောင်း
ဝယ်ရေး
(၎င်း၏
ဦးဆောင်ညွှန်ကြား
ရေးမှူး)
နှင့်
အင်တီဂရိတ်တက်
ဘစ်စနက်ဆာစက်စ်
ကုမ္ပဏီလီမိတက်
(အိုင်ဘီအက်စ်)
(၎င်း၏
အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာ
ဦးမြင့်စိုး)

မြန်မာ့သယံဇာတကုန်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး (၎င်း၏ ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူး) နှင့် အင်တီဂရိတ်တက် ဘစ်စနက်ဆာစက်စ် ကုမ္ပဏီလီမိတက် (အိုင်ဘီအက်စ်) (၎င်း၏ အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာ ဦးမြင့်စိုး)

အယူခံတရားပြိုင်က စီးပွားရေးနှင့် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနသို့ ဖြေရှင်းပေးရန် တင်ပြခဲ့ကြောင်း၊ ဝန်ကြီးဌာနက အယူခံတရားလိုဘက်မှ တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အယူခံတရားပြိုင်၏ ကိုယ်စားလှယ်များ ပါဝင်သော အဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းကာ ပဲများကို ရောင်းချ၍ သီးခြားစာရင်းဖွင့်လှစ်ပြီး ငွေများကို အစိုးရဘဏ်တစ်ခု၌ အပ်နှံထားကာ တရားရုံး၏ အဆုံး အဖြတ်အတိုင်း စီမံခန့်ခွဲရန် အကြောင်းကြားခဲ့ကြောင်း၊ ပဲများကို ရောင်းချခဲ့ရာငွေ ပေါင်း ၁၃၀၂၈၅၄၁၉ ကျပ် ၅၀ ပြားရရှိသဖြင့် အယူခံတရားပြိုင်က အယူခံတရားလိုသို့ပေးရန် ငွေကျပ် ၇၀၈၈၀၀၀၀ ကို ခုနှိမ်လိုက်ပါက ကျန်ငွေ ၅၉၄၀၅၄၁၉ ကျပ် ၅၀ ပြားပေးစေရန်အတွက် ဒီကရီချမှတ်ပေးရန် အဆိုပြုစွဲဆိုသည်။

အယူခံတရားလိုက အယူခံတရားပြိုင်၏ အားကိုးအားထားပြုသော စာရွက်စာတမ်းစာရင်းအမှတ်စဉ် (၃) နှင့် (၄)တို့အရ အယူခံတရားလိုနှင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် SALES CONTRACT NO: 015 / BMP/ 97 နှင့် SALES CONTRACT NO: 021/TW/ 97(BB) တို့ကို ချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း၊ စာချုပ်များ၏ အပိုဒ် ၁၃ တွင် နှစ်ဖက် အငြင်းပွားမှု ပေါ်ပေါက်ပါက တစ်ဖက်မှ ခုံသမာဓိလူကြီး တစ်ဦးစီခန့်ထားပြီး ခုံသမာဓိလူကြီးနှစ်ဦး ပါဝင်ဖွဲ့စည်းထားသည့် ခုံရုံး၏ အဆုံးအဖြတ်ခံယူရန် တိတိကျကျချုပ်ဆိုထားကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ကတိစာချုပ်ပါ သဘောတူညီချက်နှင့် အညီ ခုံသမာဓိလူကြီးများဖြင့် စီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းမပြုဘဲ တရားရုံးသို့ တရားစွဲဆိုလျှောက်ထားသဖြင့် အမှုအား ပလပ်ပေးရန် သို့မဟုတ် ဆိုင်းငံ့ပေးရန် ဖော်ပြလျှောက်ထား ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက တရားပြိုင်များက ချေလွှာမတင်မီ တရားလို၌ အမှုစွဲဆိုခွင့်မရှိဟု အကြောင်းပြ၍လည်းကောင်း၊ အခြား အကြောင်းများပြ၍ လည်းကောင်း၊ ပဏာမကန့်ကွက်လွှာတင်သွင်းခြင်းကို တရားရုံးများက လက်ခံခြင်းမပြုရန် ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့က ညွှန်ကြားချက်အမှတ် ၁၈ တွင် ညွှန်ကြားခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ တရားပြိုင်များသည် ၎င်းတို့အပေါ်စွဲဆိုသော အမှုနှင့် ပတ်သက်၍

ထုချေလိုသော အချက်အားလုံးနှင့် ကန့်ကွက်လိုသော အချက် အားလုံးတို့ကို ချေလွှာတွင် ရေးသားထုချေရမည်ဟု တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၈၊ နည်းဥပဒေ ၂ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ချေလွှာမတင်မီတင်သွင်းသည့် အယူခံတရားလို၏ လျှောက်လွှာကို ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၄ အရ အမှု အားဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းမှာ ပဏာမကန့်ကွက်လွှာ တင်သွင်းခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ နှင့် ညီညွတ်ရန်အတွက်တရားပြိုင်သည် ချေလွှာမတင်သွင်းမီဖြစ်စေ၊ အမှုတွင် အခြားဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုခုမပြုလုပ်မီဖြစ်စေ၊ အမှုကို ဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်ထားရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားပြိုင်သည် ခုံသမာဓိလူကြီးများဖြင့် ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ရန်အတွက်လိုအပ်သည့် ကိစ္စရပ်အားလုံးကို ပြုလုပ်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်သည့်အပြင်ပြုလုပ်ရန် ဆန္ဒလည်းရှိရန်လိုအပ်ကြောင်း၊ ချေလွှာတင်သွင်းရမည့်နေ့တွင် ချေလွှာတင်သွင်းရန် အဆင်သင့်မဖြစ်သေး၍ ရက်ချိန်းပေးရန် တင်ပြတောင်းခံခြင်းသည်အမှုတွင် ဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း ပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ အမှုတွင် ဆောင်ရွက်မှု တစ်ခုခုပြုလုပ်ပြီးဖြစ်၍ ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ အရ အမှုအား ဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်ထားခွင့်မရှိကြောင်း၊ လျှောက်လွှာတွင်နှစ်ဖက် အငြင်းပွားမှုကို ခုံသမာဓိလူကြီးများဖြင့် ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ရန် မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ချက်များကို အဆင်သင့်ပြုလုပ်ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း တင်ပြ ထားခြင်းမရှိကြောင်း၊ ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ အရ အမှုအား ဆိုင်းငံ့စေလိုလျှင် ခုံသမာဓိလူကြီးများဖြင့် ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ရန် အသင့်ရှိသည့်အပြင်ဆန္ဒလည်း ရှိရန်လိုအပ်ကြောင်း၊ ခုံသမာဓိလူ ကြီးများဖြင့် ဖြေရှင်းရန်စီစဉ်ဆောင်ရွက်ထားခြင်း မရှိ၍ ပုဒ်မ ၃၄ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်သည်ဟုမဆိုနိုင်ကြောင်း၊ ခုံသမာဓိအက် ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ (၅) တွင် ခုံသမာဓိလူကြီးဖြင့် ဆုံးဖြတ်ရန်အတွက် အမှုအား ဆိုင်းငံ့သည့်အမိန့် သို့မဟုတ် အမှုအားဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းကို ငြင်းပယ်သည့်အမိန့်များကို အယူခံဝင်ရမည်ဟု

မြန်မာ့သယံဇာတထွက် ကုန်ပစ္စည်းရောင်း ဝယ်ရေး (၎င်း၏ ဦးဆောင်ညွှန်ကြား ရေးမှု) နှင့် အင်တီဂရိတ်တက် ဘစ်စနက်ဆာစက်စ် ကုမ္ပဏီလီမိတက် (အိုင်ဘီအက်စ်) (၎င်း၏ အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာ ဦးမြင့်စိုး)

မြန်မာ့လယ်ယာထွက်
ကုန်ပစ္စည်းရောင်း
ဝယ်ရေး
(၎င်း၏
ဦးဆောင်ညွှန်ကြား
ရေးမှူး)
နှင့်
အင်တီဂရိတ်တက်
ဘစ်စနက်ဆာစက်စ်
ကုမ္ပဏီလီမိတက်
(အိုင်ဘီအက်စ်)
(၎င်း၏
အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာ
ဦးမြင့်စိုး)

ပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခြင်းသည် မှားယွင်းနေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုပြီး တရားမပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်ကြောင်းသုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးက ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ တွင် ဆိုင်းငံ့မိန့်ကို ချေလွှာမတင်သွင်းမီဖြစ်စေ၊ အမှုတွင် အခြားဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုခု မပြုလုပ်မီ ဖြစ်စေ (at any time before filing a written statement or taking any other steps in the proceedings) လျှောက်ထားနိုင်သည်ဟုပြဋ္ဌာန်းပါရှိကြောင်း၊ မူလတရားရုံးတွင် အယူခံတရားလိုက ချေလွှာမတင်မီတွင် ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ နှင့်အညီ ဆိုင်းငံ့မိန့်လျှောက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း အတိအလင်းပေါ်ပေါက်နေပါလျက် တရားရုံးက ယင်းလျှောက်လွှာကို ပလပ်ခဲ့သည့်အမိန့်ကို တရားရုံးချုပ်က ဆက်လက်အတည်ပြုခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ခြင်း မရှိဘဲ မှားယွင်းကြောင်း၊ အဓိက အငြင်းပွားနေသည့်ပြဿနာမှာ “ချေလွှာတင်ရမည့်ရက်တွင် ချေလွှာတင်သွင်းရန် အဆင်သင့်မဖြစ်သေး၍ ရက်ချိန်းပေးရန် တင်ပြ တောင်းခံခဲ့ခြင်းသည် လျှောက်ထားသူ အနေဖြင့် အမှုတွင် ဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုခုပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း” ဟုတ်မဟုတ် ဆိုသော အချက်ပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် အယူခံတရားလိုသည် မူလတရားရုံးတွင် ချေလွှာတင်ရန် အဆင်သင့်မဖြစ်၍ ရက်ချိန်းတောင်းခဲ့သည့်အချက်ကို မငြင်းကြောင်း၊ ရက်ချိန်းတောင်းခြင်းသည် သာမန်ရုံးချိန်းတောင်းသည့်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တစ်ခုသာ လျှင်ဖြစ် ပြီး ထိရောက်သော ကြားနာမှုအမျိုးအစားစာရင်းတွင် မပါရှိကြောင်း၊ ချေလွှာတင်ရန် အဆင်သင့်မဖြစ်၍ ရက်ချိန်းတောင်းခံရာတွင် နောက်ရက်ချိန်း၌ ချေလွှာတင်ချင်တင်မည် သို့မဟုတ် အခြားဆောင်ရွက်မှု တစ်ခုခုကို ပြုလုပ်လျှင်လည်း ပြုမည်ဟူသော သဘောသက် ရောက်ကြောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ချေလွှာတင်ရန် ရက်ချိန်းတောင်းခံရုံမျှဖြင့် အမှု၏ ဆောင်ရွက်မှု တစ်ခုခုကို ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မယူဆနိုင် ကြောင်း၊ ယင်းသို့ရက်ချိန်းတောင်းခြင်းသည် အမှုတွင် ဆောင်ရွက် မှုတစ်ခုခုကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း မကောက်ယူနိုင်

သဖြင့် အယူခံတရားလို ၏ ဆောင်ရွက်မှုသည် ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၄ နှင့် မညီညွတ်တော့ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ ခုံသမာဓိ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ ၌ ပါရှိသော သို့မဟုတ် (or) ဟူသော စကားလုံးအသုံးအနှုန်းအရ တစ်ခု (သို့မဟုတ်) တစ်ခုမပြုသေး မီဆောင်ရွက်နိုင်မည်ဟု အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ရာ အမှုကို ပလပ်ပေးရန် သို့မဟုတ် ဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်ထားခွင့်သည် ချေလွှာမတင်မီ သို့မဟုတ် ဆောင်ရွက်မှု တစ်ခုခုမပြုမီဟူသော ပြုလုပ်မှုနှစ်ရပ်အနက် တစ်ခုခုမပြုလုပ်မီ လျှောက်ထားခွင့်ရှိကြောင်း၊ မူလတိုင်းတရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့သည် အခြားဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုခုပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ပုဒ်မ ၃၄ အရ မလျှောက်ထားနိုင်ဟု အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူသုံးသပ်ထား ပြီး(at any time before filing a written statement) ထည့်သွင်းမစဉ်းစား ခဲ့ခြင်းမှာ ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် ဥပဒေနှင့် မညီညွတ် ကြောင်း၊ အနုညာတ တရားစီရင်ရေးအက်ဥပဒေ ၃၄ အရ မူလတရား ရုံးတွင် တရားမ ကြီးမှုစွဲဆိုခြင်းကို ဆိုင်းငံ့ထားပေးရန် တင်ပြလျှောက်ထားခြင်း သည်ပင်လျှင် ခုံသမာဓိလူကြီးဖြင့် ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ဆန္ဒရှိကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြသခြင်းဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်ရှေ့နေက ယခုအမှုတွင် အယူခံတရားလိုသည် မူလရုံးတွင် ချေလွှာ တင်သွင်းခြင်း မရှိကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အယူခံ တရားလိုသည် အမှုတွင် အခြားဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုခုပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း (taking any other steps in the proceedings) ရှိ မရှိသုံးသပ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မူလတရားရုံး၌ ၂၀၅၂၉ နေ့တွင် တရားပြိုင်လာရောက် ရန် ချိန်းဆိုခဲ့ရာ ခရိုင်ဥပဒေအရာရှိလာရောက်ပြီး တရားပြိုင်ရှေ့နေ အဖြစ် ဆောင်ရွက်ရန် ကိုယ်စားလှယ်စာတင်သွင်းခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် တရားပြိုင်က ချေလွှာတင်ရန် ၃၂၅၂၉ နေ့သို့ ချိန်းဆိုရာ ထိုနေ့တွင် တရားပြိုင်၏ ရှေ့နေခရိုင်ဥပဒေအရာရှိက ချေလွှာတင်ရန် အဆင်သင့် မဖြစ်သေး၍ လည်းကောင်း၊ သက်ဆိုင်ရာဌာနများမှ စာရွက်စာတမ်း များ မရသေး၍ လည်းကောင်း၊ ချေလွှာတင်ရန်အတွက် ရက်ချိန်းပေး ပါရန် တင်ပြခဲ့သဖြင့် မူလရုံးမှ ရက်ချိန်းပေးခဲ့ကြောင်း၊ လျှောက်

မြန်မာ့လယ်ယာထွက်
ကုန်ပစ္စည်းရောင်း
ဝယ်ရေး
(၎င်း၏
ဦးဆောင်ညွှန်ကြား
ရေးမှူး)
နှင့်
အင်တီဂရိတ်တက်
ဘစ်စနက်ဆာစက်စ်
ကုမ္ပဏီလီမိတက်
(အိုင်ဘီအက်စ်)
(၎င်း၏
အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာ
ဦးမြင့်စိုး)

မြန်မာ့လယ်ယာထွက်
ကုန်ပစ္စည်းရောင်း
ဝယ်ရေး
(၎င်း၏
ဦးဆောင်ညွှန်ကြား
ရေးမှူး)
နှင့်
အင်တီဂရိတ်တက်
ဘစ်စနက်ဆာစက်စ်
ကုမ္ပဏီလီမိတက်
(အိုင်ဘီအက်စ်)
(၎င်း၏
အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာ
ဦးမြင့်စိုး)

ထားသူက ချေလွှာ တင်ရမည့်နေ့တွင် ချေလွှာတင်သွင်းရန် အဆင်
သင့်မဖြစ်သေး၍ ရက်ချိန်းပေးရန် တင်ပြတောင်းခံခဲ့ခြင်းသည် အယူခံ
ဇာရားလိုအနေနှင့် ဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုခုကို ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း (taking
any other steps in the proceedings) ဖြစ်သဖြင့် ခုံသမာဓိအက်
ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ အရ အမှုအား ဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်ထားပိုင်ခွင့်
မရှိတော့ကြောင်းမှာ ဥပဒေအရ ထင်ရှားကြောင်း၊ အယူခံတရားလို
အနေနှင့် နို့တစ်စာကို ကောင်းမွန်စွာ လက်ခံရရှိ၍ နှစ်လကျော်အချိန်
ပေးခဲ့ပါလျက် အငြင်းပွားမှုကို ခုံသမာဓိလူကြီးများဖြင့်သာ ဖြေရှင်း
ကြရန်၊ တရားရုံးသို့ တရားစွဲဆိုခြင်း မပြုပါရန် ပြန်ကြားခဲ့ခြင်း
အလျဉ်းမရှိခဲ့ကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ ဆန္ဒရှိပါသည်ဟုလည်း ဖော်ပြခဲ့ခြင်း
မရှိခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ထားခြင်းမရှိဘဲ ဆိုင်းငံ့ပေးရန်
သို့မဟုတ် ပလပ်ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းသည် ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၃၄ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ညီညွတ်ခြင်း မရှိသဖြင့် တရားရုံး
ချုပ်၏ အမိန့်သည် ဥပဒေအရ မှားယွင်းခြင်း မရှိကြောင်း လျှောက်လဲ
တင်ပြသည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၈ နည်းဥပဒေ ၂ တွင် တရား
ပြိုင်သည် ၎င်းထုချေလိုသော အချက်အားလုံးကို ချေလွှာတွင် ထည့်
သွင်းထုချေရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့
ညွှန်ကြားချက်အမှတ် ၁၈ တွင် ဒေသဆိုင်ရာ တရားရုံးအဆင့်ဆင့်
တွင် တရားမမှုများစစ်ဆေးကြားနာအဆုံးအဖြတ်ပေးရာ၌ မကြန့်
ကြာစေဘဲ ဥပဒေနှင့် အညီ မှန်မှန်နှင့် မြန်မြန် စစ်ဆေးဆုံးဖြတ်
နိုင်စေခြင်းအလို့ငှာ တရားပြိုင်များသည် ချေလွှာ မတင်သေးဘဲ
ပဏာမကန့်ကွက်လွှာများ တင်သွင်းလာလျှင် တရားရုံးများက
လက်ခံခြင်း မပြုရန် ညွှန်ကြားထားသည်။

ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ တွင် ခုံသမာဓိလူကြီးများဖြင့်
ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ရန် သဘောတူညီချက်ရှိလျှင် အမှုကို ဆိုင်းငံ့ပေး
နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုက အမှု
အား ဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းမှာ ဥပဒေ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ
လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ထိုကဲ့သို့ လျှောက်ထားခြင်းသည် ပဏာမ

မြန်မာ့လယ်ယာထွက်
ကုန်ပစ္စည်းရောင်း
ဝယ်ရေး
(၎င်း၏
ဦးဆောင်ညွှန်ကြား
ရေးမှူး)
နှင့်
အင်တီဂရိတ်တက်
ဘစ်စနက်ဆာစက်စ်
ကုမ္ပဏီလီမိတက်
(အိုင်ဘီအက်စ်)
(၎င်း၏
အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာ
ဦးမြင့်စိုး)

ကန့်ကွက်လွှာတင်သွင်းခြင်းဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ အရ ခုံသမာဓိလူကြီးများဖြင့်
ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ရန်အတွက် တရားပြိုင်သည် ချေလွှာမတင်သွင်းမီ
သို့မဟုတ် အမှုတွင် အခြားဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုခုမပြုလုပ်မီ အမှုကို
ဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်ထားရမှု(at any time before filing a writ-
ten statement or taking any other steps in the proceedings)
ဖြစ်သည်။

ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ဆိုလျှင်
အမှုတွင် ဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုခုမပြုလုပ်ခဲ့ပါက ချေလွှာမတင်သွင်းမီတွင်
အမှုကို ဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်ထားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍
အမှုတွင် ဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုခုမပြုလုပ်ခဲ့ပါက ယင်းဆောင်ရွက်မှုတစ်ခု
ခု မပြုလုပ်မီတွင် လျှောက်ထားရမည် ဖြစ်သည်။ မည်သည့်အခြေ
အနေတွင်မဆို ချေလွှာ မတင်သွင်းမီ လျှောက်ထားနိုင်သည်ဆိုပါက
ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်၌ “ သို့မဟုတ် အမှုတွင် ဆောင်ရွက်မှု တစ်ခုခု
မပြုလုပ်မီ ” ဟူသော စကားရပ်ကို ထည့်သွင်းထားရန် အကြောင်း
မရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုသည် အမှုတွင် အခြားဆောင်ရွက်
မှုတစ်ခုခုမပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း(taking any other steps in the proceed-
ings)ရှိ မရှိကို သုံးသပ်ရပေမည်။

မူလတရားရုံးက ၂၀၅၂ နေ့တွင် အယူခံတရားလိုကို
တရားရုံးသို့ လာရောက်ရန်ချိန်းဆိုခဲ့ရာ ခရိုင်ဥပဒေအရာရှိလာရောက်ပြီး
အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေအဖြစ်ဆောင်ရွက်ရန် ကိုယ်စားလှယ်
စာတင်သွင်းသည်။ ထို့နောက်အယူခံတရားလိုက ချေလွှာတင်ရန်
၃.၆.၉၉ နေ့ကို ချိန်းဆိုခဲ့သည်။ ထိုနေ့တွင် အယူခံတရားလို
ရှေ့နေခရိုင်ဥပဒေအရာရှိက ချေလွှာတင်ရန် အဆင်သင့် မဖြစ်သေး၍
လည်းကောင်း၊ သက်ဆိုင် ရာဋ္ဌာနများမှ စာရွက်စာတမ်းမရသေး၍
လည်းကောင်း၊ ချေလွှာတင်ရန်အတွက် ရက်ချိန်းပေးရန် တင်ပြခဲ့သဖြင့်
ကရားရုံးက ထပ်မံခွင့် ပြုခဲ့သည်။

မြန်မာ့လယ်ယာထွက်
 ကုန်ပစ္စည်းရောင်း
 ဝယ်ရေး
 (၎င်း၏
 ဦးဆောင်ညွှန်ကြား
 ရေးမှူး)
 နှင့်
 အင်တီဂရိတ်တက်
 ဘစ်စနက်ဆာစက်စ်
 ကုမ္ပဏီလီမိတက်
 (အိုင်ဘီအက်စ်)
 (၎င်း၏
 အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာ
 ဦးမြင့်စိုး)

ယခုအမှုဖြစ်ရပ်နှင့် THE UNION OF MYANMAR Vs .
 P.JAMES အမှု^(၁) ဖြစ်ရပ်တို့မှာ တူညီနေသည်ကို တွေ့ရသည်။
 အမှုတွင် အယူခံတရားပြိုင် P.JAMES က အယူခံတရားလို
 မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရ အပေါ် ပဋိညာဉ်ဖောက်ဖျက်၍ လျော်ကြေးငွေ
 ၅၇၇၉ ကျပ် ရလို ကြောင်း မန္တလေးမြို့ရာဘက်ခရိုင် တရားမ
 တရားသူကြီးထံ တရားစွဲ ဆိုသည်။ တရားရုံးက ရက်ချိန်း ၂ ကြိမ်
 ပေးပြီးနောက် အယူခံတရားလို က ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄
 အရ လျှောက်လွှာကို ၂၅.၈.၅၅ နေ့တွင် တင်သွင်းသည်။
 ရာဘက်ခရိုင်တရားမတရားသူကြီးက လျှောက်လွှာကို ပလပ်သဖြင့်
 အယူခံတရားလိုက တရားလွှတ်တော်သို့ အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့သည်။
 ထိုအမှု၌ ၂၉. ၆. ၅၅နေ့တွင် အယူခံတရားလို ကိုယ်စားအစိုးရ
 ရှေ့နေက တရားရုံးသို့ လာရောက်ပြီး ရှေ့နေချုပ်ရုံး၏ ညွှန်ကြား
 ချက်ကို စောင့်မျှော်နေသဖြင့် ချေလွှာတင်သွင်းရန်အတွက် အချိန်
 ပေးပါရန် တင်ပြသည်။ ထို့နောက် ၂၉.၇.၅၅ နေ့တွင် အစိုးရရှေ့နေက
 ရှေ့နေချုပ်ထံမှ ပေးပို့သော ကြေးနန်းစာကို တင်ပြပြီး ချေလွှာတင်ရန်
 အတွက်ထပ်မံအချိန်ပေးရန် တင်ပြသည်။ ထိုအမှုတွင် တရား
 လွှတ်တော်က “That the application for adjournment to file a
 written statement was taking a step in the proceedings and
 by implication amounted to a submission to court's jurisdic-
 tion and that therefore the application for stay of
 proceedings under S.34 of the Arbitration Act could not be
 entertained ” ဟုစီရင်ထုံးဖြဲ့ထားသည်။

အဆိုပါ စီရင်ထုံးကို ဦးမူလ်ရာမ်သယ်ဂျာပါးလ် နှင့်
 ဦးအေစီဆမ်း အမှု^(၂) တွင်ဆက်လက်အတည်ပြုခဲ့သည်။

တရားပြိုင်က ချေလွှာတင်သွင်းရန်အတွက် ရက်ချိန်းပေးရန်
 လျှောက်ထားခြင်းသည် အမှုတွင် ဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုခုပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း
 ဖြစ်၍ ခုံသမာဓိ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ အရ အမှုအား ဆိုင်းငံ့နိုင်
 ခွင့်မရှိပေ။

(၁) ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ - ၆၉၁ (ရုံးချုပ်)။
 (၂) ၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ - ၆၈။

ဤအမှုတွင် အယူခံတရားလိုက ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၌ ၃.၆.၉၉ နေ့တွင် ချေလွှာတင်ရန် အဆင်သင့်မဖြစ်၍ ထပ်မံရက်ချိန်း ပေးရန် တောင်းခံခဲ့ခြင်းမှာ အမှုတွင် ဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုခုပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း taking a step in the proceedings ပင်ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရမည်ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုက ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ အရ အမှုအား ပလပ်ပေးရန် သို့မဟုတ် ဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်လွှာနှင့်အတူ နှစ်ဖက် အငြင်းပွားမှုကို ခုံသမာဓိလူကြီးများဖြင့် ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ရန်အတွက် မည်ကဲ့သို့ အဆင်သင့်ပြုလုပ်ထားကြောင်း တင်ပြထားခြင်းမရှိပေ။ ပုဒ်မ ၃၄ အရ အမှုအား ဆိုင်းငံ့ပေးစေလိုလျှင် ခုံသမာဓိလူကြီးများဖြင့် ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ရန်အတွက် လိုအပ်သည့် ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ရန် အသင့်ရှိသည့် အပြင်ဆန္ဒလည်းရှိကြောင်း (ready and willing to do all things necessary to the proper conduct of the arbitration) တင်ပြရန် လိုအပ်သည်။ အယူခံတရားလိုသည် ခုံသမာဓိလူကြီးများဖြင့် ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ရန်အတွက် လိုအပ်သည့်ကိစ္စရပ်များကို ဆောင်ရွက်ရန် အသင့်ရှိသည့်အပြင် ဆန္ဒလည်းရှိကြောင်း မတင်ပြနိုင်သဖြင့် အမှုအား ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ အရ ဆိုင်းငံ့ပေးရန် မသင့်ပေ။

အယူခံ တရားလိုက အမှုအား ပလပ်ပေးရန် သို့မဟုတ် ဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်လွှာအား ပလပ်ကြောင်း ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (တောင်ပိုင်းခရိုင်)၏ အမိန့်ကို အယူခံတရားလိုက မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်သို့ တရားမပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းခဲ့သည်။ ခုံသမာဓိအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ (၅) တွင် ခုံသမာဓိလူကြီးဖြင့် ဆုံးဖြတ်ရန်အတွက် အမှုအား ဆိုင်းငံ့သည့်အမိန့် သို့မဟုတ် အမှုအား ဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းကို ငြင်းပယ်သည့်အမိန့်ကို အယူခံဝင်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသဖြင့် အယူခံတရားလိုက အယူခံဝင်ရောက်ရမည့် အမှုကို ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းနေသည်။

မြန်မာ့လယ်ယာထွက်ကုန်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး (၎င်း၏ ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူး) နှင့် အင်တီဂရိတ်တက်ဘစ်စနက်ဆာစက်စ်ကုမ္ပဏီလီမိတက် (အိုင်ဘီအက်စ်) (၎င်း၏ အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာ ဦးမြင့်စိုး)

မြန်မာ့လယ်ယာထွက်
ကုန်ပစ္စည်းရောင်း
ဝယ်ရေး
(၎င်း၏
ဦးဆောင်ညွှန်ကြား
ရေးမှူး)
နှင့်
အင်တီဂရိတ်တက်
ဘစ်စနက်ဆာစက်စ်
ကုမ္ပဏီလီမိတက်
(အိုင်ဘီအက်စ်)
(၎င်း၏
အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာ
ဦးမြင့်စိုး)

သို့ဖြစ်၍ အထူးအယူခံခုံရုံးက ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာ
ကို အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

“ တရားမကြီးမှုတွင် ချေလွှာတင်ရန် သတ်မှတ်ထားရာ၌
တရားပြိုင် ချေလွှာမတင်ဘဲ ရက်ချိန်းပေးရန် တင်ပြတောင်းခံ
ခဲ့ခြင်းကြောင့် အမှုကို ဆိုင်းငံ့ပေးပါရန် ခံသမာဓိအက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၃၄ အရ လျှောက်ထားခြင်းကို ခွင့်မပြုခဲ့ခြင်းမှာ မှန်ကန်
မှုရှိသည်။ ”

ထို့ကြောင့် ဤတရားမအထူးအယူခံမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်
စရိတ်နှင့် တကွပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

၂၈ ရက်

တရားရုံးချုပ် ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးခင်မြင့် နှင့် ဦးမြင့်သိန်း
တို့ရှေ့တွင်

ဦးယုစီ (ခ) ဦးအောင်မြတ်
(ကိုယ်တိုင်နှင့် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ခင်သန်းဇင်၏
တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်)

နှင့်

မအေးအေးမြတ်ခိုင် ပါ ၁၄*

(၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်နှင့် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ခင်သန်းဇင်၏
တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်များ)

အမွေပုံပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု၊ မြန်မာလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ၊
လင်နှင့် မယားနှစ်ယောက်ကွယ်လွန်သည့်အခါ ပထမ
မယားနှင့် ရသည့်သားသမီးများနှင့် ဒုတိယမယားနှင့် ရ
သည့်သားသမီးများအမွေခွဲဝေကြပုံ၊ လင်နှင့် ပထမမယား
တို့၏ လက်ထက်ပွားပစ္စည်းတွင် ပထမမယားနှင့် မွေး
သည့် သားသမီးများက ၃ ပုံ ၂ ပုံ၊ ဒုတိယမယားနှင့်
မွေးသည့်သားသမီးများက ၃ ပုံ ၁ ပုံရရှိပြီး လင်နှင့် ဒုတိယ
မယားတို့၏ လက်ထက်ပွားပစ္စည်းတွင် ဒုတိယမယားနှင့်
မွေးသည့် သားသမီးများက ၃ ပုံ ၂ ပုံ၊ ပထမ မယားနှင့်
မွေးသည့် သားသမီးများက ၃ ပုံ ၁ ပုံ ရရှိခြင်း။
ကိတ္တိမ သားသမီးသည် မိမိ၏ မွေးစားမိဘက ၎င်း၏
မိဘ(ကိတ္တိမ သားသမီး၏ ဘိုးဘွား)၏ အမွေကို ဆက်ခံ

---

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံအမှတ် ၃၂
+ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၂၆ တွင်
ချမှတ်သော ၂၇. ၄ . ၂၀၀၁ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို
အထူးအယူခံမှု။

ဦးယုစီ (ခ)
 ဦးအောင်မြတ်
 (ကိုယ်တိုင်နှင့်
 ကွယ်လွန်သူ
 ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်)
 နှင့်
 မအေးအေး
 မြတ်ခိုင်ပါ - ၁၄
 (၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်နှင့်
 ကွယ်လွန်သူ
 ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်များ)

ပြီး ပစ္စည်းလက်ရောက်မရသေးမီကွယ်လွန်သွားပါက ထို
 မိဘ၏ အမွေ တစ်ဝက်ကိုသာရရှိပြီး ကျန်အမွေ တစ်
 ဝက်ကို ထိုမိဘ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများက ရရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လင်မယားနှစ်ယောက်အတူကြိုးပမ်းရရှိ
 သော ပစ္စည်းကို ဖတူမိကွဲ၊ မိတူ ဖကွဲ မောင်နှမများ အမွေခွဲဝေလျှင်
 အမွေပုံပစ္စည်းရစဉ်က ပေါင်းသင်းနေသည့်မယားနှင့် မွေးဖွားသော
 သားသမီးများသည် အခြားမယားနှင့် မွေးဖွားသည့်သားသမီးထက်နှစ်
 ဆ ရရှိကြောင်း **မနီနှင့် မောင်သိန်းအမှု^(၁)**တွင် စီရင်ထုံးဖြဲထားသည်။
 မယားနှစ်ယောက်ရှိသော လင်ကွယ်လွန်သောအခါတွင် ပထမ
 အိမ်ထောင်မှ လက်ထက်ပွားပစ္စည်း၏ ၃ ပုံ ၂ ပုံ ကို ပထမမယား
 က ရရှိ၍ ကျန် ၃ ပုံ ၁ပုံ ကို ဒုတိယမယားကရသည်။ **ဒေါ်လှအုန်း
 နှင့် မညွန့် အမှု^(၂)၊ ဒေါ်ကြည်ကြည်နှင့် မစွစ် မေရီဝိန်အမှု^(၃)**တို့ကို
 ကြည့်ပါ။

လက်ရှိအိမ်ထောင်၌ ဖြစ်ထွန်းသော ပစ္စည်းတွင် အထက်သား
 သမီးများက ၃ ပုံ ၁ ပုံ၊ အောက်သားသမီးများက ၃ပုံ ၂ပုံရသည်။

အမွေမှုခန်းဓမ္မသတ်ကျမ်းကြီး ပုဒ်မ ၂၃၇ တွင် ဖော်ပြထား
 သော ဓမ္မသတ်အများစုက နောက်အိမ်ထောင်တွင် ဖြစ်ထွန်းသော
 ပစ္စည်း၏ ၃ပုံ ၁ပုံကို အထက်သားသမီးများက လည်းကောင်း၊
 ကျန် ၃ပုံ ၂ပုံကို အောက်သားသမီးများက လည်းကောင်းရထိုက်သည်
 ဟုပြဆိုသည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက ဖတူမိကွဲသားသမီးများ၏ အမွေ
 ဆက်ခံပုံနှင့် ပတ်သက်၍ မနုကျယ်ဓမ္မသတ်ဒဿမတွဲ ပုဒ်မ ၇
 တွင် အဖပါရင်းရှိ၍ မိထွေးပါရင်းမရှိ၊ နှစ်ပါးစုံလက်ထက်ပွားမရှိက
 လည်း ၄ စု၏ ၃စု အဖသားစားစေ၊ ၁စုကို နှစ်ပါးစုံသားစားစေဟု
 ပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း၊ ထိုပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ဦးကြာဝါး၊ ဒေါ်ငွေဆင့်တို့၏
 သားသမီးများသည် အမွေပုံ၏ ၄ပုံ ၃ပုံ ခံစားခွင့်ရှိကြောင်း တင်ပြ
 သည်။

မနုကျယ်ဓမ္မသတ်ဒဿမတွဲပုဒ်မ ၇၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ အဖပါ

ရင်းပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ ယခုအမှုတွင် အဖပါရင်းမရှိ၊ မိထွေးပါရင်း မရှိ၊ လက်ထက်ပွားသာရှိ၍ မနုကျယ် မေ့သတ်ပါ အထက်ပါပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် အကျုံးဝင်မည်မဟုတ်ချေ။

ဦးကြာဝါးသည် ပထမမယားဒေါ်ငွေဆင့်နှင့် ဒေါ်ကြင်မယ်ပါ ၆ဦးကို ထွန်းကားသည်။ ဦးကြာဝါးနှင့် ဒုတိယမယားဒေါ်မဲလုံးတို့သည် အယူခံတရားလိုကို မွေးဖွားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဦးကြာဝါးနှင့် ဒေါ်ငွေဆင့်တို့ လက်ထက်ပွားပစ္စည်းများ၌ ဒေါ်ကြင်မယ်တို့က ၃ပုံ ၂ပုံ နှင့် အယူခံတရားလိုက ၃ ပုံ ၁ပုံ ရရှိခံစားခွင့်ရှိသည်။ ဦးကြာဝါးနှင့် ဒေါ်မဲလုံးတို့၏ လက်ထက်ပွား ပစ္စည်း၌မူ အယူခံတရားလိုသည် ၃ပုံ၂ပုံ နှင့် ဒေါ်ကြင်မယ်တို့က ၃ပုံ၁ပုံ ခံစားထိုက်သည်။

ဦးကြာဝါးနှင့် ဒေါ်ငွေဆင့်တို့၏ လက်ထက်ပွားပစ္စည်းတွင် ၎င်းတို့၏ သားသမီး ၆ ဦးက ၃ ပုံ ၂ ပုံခံစားခွင့်ရှိ၍ သားသမီးတစ်ဦးလျှင် ၁၈ ပုံ ၂ပုံစီ(၉ပုံ ၁ပုံစီ)ကို ရရှိခံစားကြသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက် ။ ။ ကိတ္တိမသားသမီးသည် တစ်ဦးတည်းသော သားသမီးဖြစ်စေကာမူ မိမိ၏ မွေးစားမိဘက ၎င်း၏မိဘ (ကိတ္တိမသားသမီး၏ ဘိုးဘွား) ၏ အမွေကို ဆက်ခံပြီးနောက် ပစ္စည်းလက်ရောက်မရသေးမီ ကွယ်လွန်သွားပါက ထိုမိဘ၏ အမွေတစ်ဝက်ကို ရခွင့်ရှိကြောင်း **မောင်အိန်နှင့် မခင်အမှု**^(၅)တွင် စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

ဦးကြည်ဝင်းနှင့် ဦးယုစိန်တို့သည် ဒေါ်ကျင်သွယ်၏ တရားဝင် ကိတ္တိမသားများဖြစ်ကြသည်။ ဒေါ်ကျင်သွယ်သည် ၎င်း၏ မိဘထံမှ အမွေဆက်ခံရရှိပြီးဖြစ်သော်လည်း အမွေပစ္စည်းကို လက်ရောက် မရသေးမီ ကွယ်လွန်ခဲ့သဖြင့် ဦးကြည်ဝင်းနှင့် ဦးယုစိန်တို့သည် ဒေါ်ကျင်သွယ်ရရှိမည့် အမွေဝေစု ၉ ပုံ ၁ ၏ ၂ ပုံ ၁ ဖြစ်သော ၁၈ ပုံ ၁ ပုံ ကို ရရှိခံစားခွင့်ရှိပေသည်။ ဒေါ်ကျင်သွယ်၌ ကိတ္တိမသားနှစ်ဦးရှိ၍ ဦးကြည်ဝင်းက ၃၆ ပုံ ၁ပုံ ရရှိခံစားထိုက်ပြီး ကျန်ဒေါ်ကျင်သွယ်၏ အမွေဝေစု ၁၈ပုံ ၁ပုံကို ဒေါ်ကျင်သွယ်၏

ဦးယုစိ (ခ)
ဦးအောင်မြက်
(ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
မအေးအေး
မြတ်ခိုင်ပါ - ၁၄
(၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်များ)

ဦးယုစီ (ခ)
ဦးအောင်မြတ်
(ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
မအေးအေး
မြတ်ခိုင်ပါ - ၁၄
(၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်များ)

ဆွေမျိုးသားချင်းများက ရရှိခံစားကြမည် ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဒေါ်ခင်ငြိမ်းဌေး၊

တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ။

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက်-

၁မှ ၃ အတွက် ဦးမြင့်သန်း၊

တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ။

၄ မှ ၁၄ အတွက် ဦးညိုဝင်း၊

တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ။

ဧရာဝတီတိုင်း(ဟင်္သာတခရိုင်) တရားရုံး ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမ
ကြီးမှုအမှတ် ၂၁ တွင် ဦးကြည်ဝင်းက အယူခံတရားလို ဦးယုစီ(ခ)
ဦးအောင်မြတ် ပါ ၁၁ အပေါ် အမွေပုံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလို
မှုစွဲဆိုသည်။ အမှုအတောအတွင်း ဦးကြည်ဝင်းကွယ်လွန်သွားသဖြင့်
အယူခံတရားပြိုင်မအေးမြတ်မြတ်ခိုင်ပါ ၃ ဦးတို့ကလည်းကောင်း၊
ဦးစောလွင်ကွယ်လွန်သွားရာအယူခံတရားပြိုင်ဒေါက်တာအောင်ကျော်
ဆန်း(ခ) ဦးမင်းလွင် ပါ ၃ တို့က လည်းကောင်း၊ ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်
ကွယ်လွန်သောအခါ အယူခံတရားလိုနှင့် အယူခံတရားပြိုင်များက
လည်းကောင်း တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်များအဖြစ်ပါဝင်ခဲ့သည်။ တိုင်း
တရားရုံးကနှစ်ဖက်သက်သေများအား စစ်ဆေးပြီးနောက် တရားလို
များသည် အမွေပုံပစ္စည်း၏ ၅ ပုံ ၁ပုံကိုရထိုက်ကြောင်း ပဏာမဒီကရီ
ချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်
၍ ဦးယုစီက တရားရုံးချုပ်သို့ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားမ ပထမအယူခံ
မှုအမှတ် ၂၂၆ ကို တင်သွင်းခဲ့သော်လည်း တရားရုံးချုပ်က အယူခံမှု
ကို ပလပ်ကြောင်းအမိန့်ချမှတ်သည်။ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်
ဒီကရီကို ဦးယုစီက ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၇
အရ ပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန် လျှောက်ထားသောအခါ တရားရုံး
ချုပ်အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာကို အထူးခုံရုံးဖြင့် ပြန်လည်
ကြားနာဆုံးဖြတ်ရန် အတွက်အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည် -

“ ဧရာဝတီတိုင်း(ဟင်္သာတခရိုင်) တရားရုံးနှင့် တရားရုံး
ချုပ်တို့က မူလရုံးတရားလိုများသည် အမွေပုံပစ္စည်း၌ ၅ ပုံ

၁ပုံ ရထိုက်ကြောင်း ပဏာမဒီကရီချမှတ်ခြင်းမှာ မြန်မာလေ့
ထုံးတမ်းဥပဒေအရမှန်ကန်ခြင်း ရှိ မရှိ။”

အဆိုလွှာတွင် တရားလို ဦးကြည်ဝင်းက ဦးကြာဝါးနှင့်
ပထမဇနီး ဒေါ်ငွေဆင့်တို့သည် ကြံခင်းမြို့၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ အကွက်
အမှတ် ၆ (အေ)၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၁၈၊ မြေဧရိယာ ၀.၃၂၇ ဧက
မြေကွက်အမှတ် ၂၉ မြေကွက်နှင့် ယင်းမြေကွက်ပေါ်ရှိနှစ်ထပ်အိမ်
ကို အမည်ပေါက်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးကြာဝါးနှင့် ဒေါ်ငွေဆင့်တို့တွင်
ဒေါ်ကြင်မယ်၊ ဦးယုကြည်၊ ဒေါ်ကျင်သွယ်၊ ဦးယုစိန်၊ ဒေါ်သောင်းကျင်၊
ဦးယုရှိန်ဟူသောသားသမီး ၆ဦး ထွန်းကားခဲ့ကြောင်း၊ ဦးကြာဝါးသည်
ဒေါ်မဲလုံးနှင့် နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီးနောက် ဦးယုစိန်ကို မွေးဖွားခဲ့
ကြောင်း၊ ဦးကြာဝါးသည် ၁၃၀၃ခုနှစ်တွင်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်ငွေဆင့်
သည် ၁၃၀၈ ခုနှစ်တွင် လည်းကောင်း၊ ဒေါ်မဲလုံးသည် ၁၃၁၅
ခုနှစ်တွင် လည်းကောင်းကွယ်လွန်ခဲ့ကြကြောင်း၊ ဒေါ်ကြင်မယ် ၁၃၂၄
ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်သောအခါ ဒေါ်အေးရွှေသည် လည်းကောင်း၊
ဦးယုကြည် ကွယ်လွန်ရာ ဒေါ်စန်းမြင့်၊ ဒေါ်စန်းနွဲ့၊ ဦးမြင့်ဝင်း၊
ဒေါ်ရင်တီ၊ ဦးဇော်ဝင်း၊ ဦးသောင်းထွဋ်၊ ဒေါ်ခင်နှင်းယုတို့သည်
လည်းကောင်း အမွေခံသားသမီးအဖြစ်ကျန်ရစ်ကြောင်း၊ ၁၃၅၁
ခုနှစ်တွင် ဒေါ်ကျင်သွယ် ကွယ်လွန်သောအခါ ကိတ္တိမသားဦးကြည်
ဝင်း ကျန်ရစ်ပြီး ဦးယုစိန် ၁၃၅၉ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ရာ
အမွေစားအမွေခံမကျန်ရစ် ကြောင်း၊ ဒေါ်သောင်းကြင် ၁၃၅၄ ခုနှစ်တွင်
ကွယ်လွန်သောအခါ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးစောလွင်သည်လည်းကောင်း၊
၁၃၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဦးယုရှိန်ကွယ်လွန်သောအခါဇနီးဖြစ်သူ
ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်သည် လည်းကောင်း ကျန်ရစ်ကြောင်း၊ တရားလိုသည်
အမွေပုံပစ္စည်း ၄ ပုံ ၃ပုံ ၏ ၆ပုံ ၁ပုံ ရထိုက်ကြောင်းအဆိုပြုသည်။

အမှတ် ၁ တရားပြိုင်ဦးယုစိန်၏ ချေလွှာတွင် တရားလို ဦး
ကြည်ဝင်းသည် ဒေါ်ကျင်သွယ်၏ ကိတ္တိမမွေးစားသားမဟုတ်ကြောင်း၊
ဦးကြာဝါးနှင့် ပထမဇနီးဒေါ်ငွေဆင့်တို့ ကွယ်လွန်သောအခါ ဒုတိယ
ဇနီး ဒေါ်မဲလုံးလက်သို့ အခွင့်အရေးအရပ်ရပ်ရောက်ရှိသွားကြောင်း၊
ဒေါ်မဲလုံးကွယ်လွန်သောအခါ ပစ္စည်းအရပ်ရပ်သည် တစ်ဦးတည်းသော

ဦးယုစိ (ခ)
ဦးအောင်မြတ်
(ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
မအေးအေး
မြတ်ခိုင်ပါ - ၁၄
(၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်များ)

ဦးယုစီ (ခ)
ဦးအောင်မြတ်
(ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
မအေးအေး
မြတ်ခိုင်ပါ - ၁၄
(၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်များ)

သား ဦးယုစီလက်ဝယ်သို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိသွားကြောင်း၊ ဤအမှုကို တရားစွဲဆိုခြင်းမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်နေပြီးဖြစ်ကြောင်း သို့ဖြစ်၍ အဆိုလွှာကို ပလပ်ပေးရန် ဦးယုစီက ထုချေသည်။
အမှတ် ၂ တရားပြိုင်ဒေါ်အေးရွှေသည် ချေလွှာတင်သွင်းခြင်းမရှိပေ။

အမှတ် ၃မှ ၁၁တရားပြိုင်များက အဆိုလွှာပါ အချက်များကို ဝန်ခံခဲ့ကြသည်။

ဟင်္သာတခရိုင်တရားရုံးက အမွေဆိုင်တစ်ဦးသည် အမွေပစ္စည်းအား လက်ရှိထားခြင်းမှာ သာမန်အားဖြင့် အခြားအမွေဆိုင်အားလုံးအတွက် လက်ရှိထားသည်ဟုယူဆရ မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အမှတ် ၁ တရားပြိုင်ဦးယုစီသည် အမွေဆိုင်အိမ်၌ နေထိုင်ခြင်းမှာ ကျန်အမွေဆိုင်များအား ဆန့်ကျင်ပြီး လက်ရှိထားခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ဦးယုစီသည် အမွေဆိုင်ခြံအတွင်းရှိသစ်ပင်များကို ခုတ်လှဲကာတစ်ဦးတည်းသဘောဖြင့် ရောင်းချသော ၂၂.၁၀.၉၇ နေ့မှစ၍ တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဤအမှုကို တရားစွဲဆိုခြင်းမှာ ကာလ စည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ဒေါ်ကျင်သွယ်က တရားလို ဦးကြည်ဝင်းအား ၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် မွေးစားခဲ့ ခြင်းဖြစ်၍ ဦးကြည်ဝင်းသည် ဒေါ်ကျင်သွယ်၏ ကိစ္စိမသားအမွေဆိုင် တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်မှာ ဦးကြာဝါး၊ ဒေါ်ငွေဆင့်၊ ဒေါ်မဲလုံးတို့ကွယ်လွန်သည့်အခါ အမွေပုံပစ္စည်းအဖြစ် ကျန်ရစ်ကြောင်း၊ တရားလိုသည် အမွေမိမြေးဖြစ်၍ တရားပြိုင် ဦးယုစီ နှင့် အညီအမျှခွဲဝေရရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ တရားလိုများသည် အမွေပုံ ပစ္စည်း၏ ၅ပုံ ၁ပုံ ရထိုက်ကြောင်း သုံးသပ်ပြီး ပဏာမဒီကရီချမှတ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က ဦးကြည်ဝင်းတို့သည် ဒေါ်မဲလုံး ကွယ်လွန်ချိန်တွင် အမွေခွဲဝေပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့ခြင်းမရှိသော်လည်း ဦးယုစီက အမွေပုံပစ္စည်း၌ နေထိုင်ခြင်းမှာ ကျန်အမွေဆိုင်များကို ဆန့်ကျင်လက်ဝယ်ထားကြောင်း မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဤအမှုကို တရားစွဲ

ဆိုခြင်းမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ခြင်း မရှိကြောင်း သက်သေခံအမှတ် (c) ကိတ္တိမမွေးစားစာချုပ်အား မတရားသြဇာလွှမ်းမိုး ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း သက်သေခံချက်မရှိသဖြင့် ဒေါ်ကျင်သွယ်က ဦးကြည်ဝင်းအား ကိတ္တိမသားအဖြစ် မွေးစားကြောင်း မူလတရားရုံးက သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာမှားယွင်းခြင်းမရှိကြောင်း သုံးသပ်၍ မူလတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုပြီး အယူခံ မှုကိုပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းသည် ကြံခင်း မြို့၊ မိုလ်ချပ်လမ်း၊ အကွက်အမှတ် ၆ (အေ)၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၁၈၊ မြေဧရိယာ ၀.၃၂၇ ဧက၊ မြေကွက်အမှတ် ၂၉ နှင့် ယင်းမြေပေါ်ရှိ နှစ်ထပ်အိမ်ဟု တင်ပြတောင်းဆိုခဲ့ခြင်းမှာ မှန်ကန်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်အကွက်အမှတ် ၆(အေ)၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၁၈ တွင် မြေကွက် အမှတ် ၂၉ နှင့် ၃၀ ဟူ၍ နှစ်ကွက်ပိုင်းခြားတည်ရှိကြောင်း၊ မြေကွက်အမှတ် ၃၀ ပေါ်ရှိ အိမ်ပေါ်တွင် အယူခံတရားပြိုင်များ၏ မိဘများနေထိုင်ခဲ့သော အိမ်ဖြစ်၍ ယင်းမြေကွက်အမှတ် ၃၀မှာလည်း ဦးကြာဝါး၊ ဒေါ်ငွေဆင့်၊ ဒေါ်မဲလုံးတို့၏ အမွေပုံပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ငွေဆင့်၏ သားသမီး များနေထိုင်ခဲ့သော မြေကွက်အမှတ် ၃၀ အား မူလရုံးတရားလိုသည် အမွေပုံပစ္စည်းအဖြစ်ထည့်သွင်း တောင်းခံခြင်း မရှိဘဲ ချန်လှပ်ထားခဲ့ကြောင်း၊ မူလရုံးတရားလိုသည် မြေကွက်အမှတ် ၂၉ နှင့် အိမ်ကို အမွေခွဲဝေပေးရန် စွဲဆိုတောင်းခံ ခြင်းမှာ အမွေပုံပစ္စည်းမဟုတ်သော မြေကွက်ကို ဖော်ပြတောင်းခံထား သဖြင့် အမှုစွဲဆိုပုံ လွဲမှားပြီး မှန်ကန် မှုမရှိကြောင်း၊ မူလရုံးတရားလို သည် ၁၂.၁၂.၈၆ ခုနှစ်တွင် သက်သေခံ - c စာချုပ်အရ ဒေါ်ကျင်သွယ်၏ ကိတ္တိမမွေးစားသားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မူလရုံး တရားလိုသည် မွေးစား မိခင်၏ အမွေစုကို အမွေဆက်ခံ ခွင့်ရရှိထိုက်ကြောင်း၊ ဦးကြာဝါး၊ ဒေါ်ငွေဆင့်တို့၏ သားသမီးများသည် အမွေပုံ၏ လေးပုံ သုံးပုံခံစားခွင့်ရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကိတ္တိမသားဖြစ်သော ဦးကြည်ဝင်းသည် မွေးစားမိခင်ဒေါ် ကျင်သွယ်၏ အမွေပုံ၌ ၁၆ပုံ ၃ပုံ ခံစားခွင့်ရရှိထိုက်သူဖြစ်ကြောင်း၊

ဦးယုစီ (ခ)
ဦးအောင်မြတ်
(ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
မအေးအေး
မြတ်ခိုင်ပါ - ၁၄
(၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်များ)

ဦးယုစီ (ခ)
 ဦးအောင်မြတ်
 (ကိုယ်တိုင်နှင့်
 ကွယ်လွန်သူ
 ဒေါ်ခင်သန်းဇင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်)
 နှင့်
 မအေးအေး
 မြတ်ခိုင်ပါ - ၁၄
 (၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်နှင့်
 ကွယ်လွန်သူ
 ဒေါ်ခင်သန်းဇင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်များ)

မူလရုံးတရားလိုဦးကြည်ဝင်း၏ မွေးစားမိခင်ဒေါ်ကျင်သွယ်သည် ၎င်း၏ မိဘဖြစ်သော ဦးကြာဝါး၊ ဒေါ်ငွေဆင့်၏ အမွေစုကို လက်ရောက်မရမီကွယ်လွန်ခဲ့သဖြင့် ဒေါ်ကျင်သွယ်ရရှိမည့် အမွေစုတစ်ဝက်ကိုသာ ရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်မူလရုံး တရားလိုများသည် ဦးကြည်ဝင်းရထိုက်ခွင့်ရှိသည့် ၁၆ပုံ ၃ပုံ၏ တစ်ဝက်တိတိဖြစ်သော ၃၂ပုံ ၃ပုံသာရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အမှတ် ၁၊ ၂၊ ၃၊ အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက ယခုကဲ့သို့ အမှုမျိုးတွင် အဆင့် ၂ ဆင့်ရှိကြောင်း၊ ပဏာမအဆင့်တွင် တရားလိုသည် အမွေခံဟုတ်မဟုတ်၊ မှန်လျှင် အမွေပစ္စည်း၏ ဘယ်နှစ်ပုံ ရထိုက်သည်၊ ကွယ်လွန်သူအမွေရှင်သည် အမွေပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ ကျန်ရစ်ခြင်း ရှိမရှိ တို့ကို စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီး ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သည့်ပစ္စည်းသည် အမွေပုံပစ္စည်းဖြစ်သည်ဆိုသည့်အချက်ကို မဆုံးဖြတ်သင့်ကြောင်း၊ အငြင်းပွားသည့် ပစ္စည်းများသည် အမွေပုံပစ္စည်းတွင် ပါ၊မပါ စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်းမပြုသင့်ကြောင်း၊ ပဏာမဒီကရီချမှတ်ပြီးမှ တရားရုံးကဖြစ်စေ၊ ဤကိစ္စအလို့ငှာခန့်ထားသော ကော်မရှင်နာကဖြစ်စေ စုံစမ်းဆုံးဖြတ်ရန် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤအမှုတွင် အမှုတွဲရှိ သက်သေခံချက်များအရ တရားလို ဦးကြည်ဝင်းသည် အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိသူ အမွေမီ မြေးဖြစ်ကြောင်း၊ အမွေရှင်မှာ အဘိုးအဘွားများဖြစ်သော ဦးကြာဝါးနှင့် ဒေါ်ငွေဆင့်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးကြည်ဝင်းသည် ဒေါ်ကျင်သွယ်၏ ကိတ္တိမမွေးစားသားဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ကျင်သွယ်မှာ ဦးကြာဝါး၊ ဒေါ်ငွေဆင့်တို့၏ သမီးရင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မွေးစားမိဘသေဆုံးသောအခါ မြေးဖြစ်သူ ဦးကြည်ဝင်းသည် အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိလာကြောင်း၊ ဦးယုစီ(ခ) ဦးအောင်မြတ်သည် ဦးကြာဝါး၏ ဒုတိယဇနီးဒေါ်မဲလုံး၏ သားအရင်းဖြစ်သောကြောင့် မူလရုံးတရားလို ဦးကြည်ဝင်းအပါအဝင် ကျန်တရားပြိုင်များအားလုံး၏ မိဘများနှင့် ဦးယုစီ(ခ) ဦးအောင်မြတ်သည် သွေးဝက်ညီအစ်ကို မောင်နှမများဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် တရားလို ဦးကြည်ဝင်းသည် ဒေါ်ကျင်သွယ်၏ ကိတ္တိမမွေးစားသားဖြစ်၍ မွေးစားမိဘဒေါ်ကျင်သွယ်သည် ၎င်း၏ မိဘဦးကြာဝါး၊ ဒေါ်ငွေဆင့်ထံမှ အမွေဆက်ခံရရှိပြီး ပစ္စည်းမခွဲဝေမီ

သေဆုံးသွားသဖြင့် ကိတ္တိမသား ဦးကြည်ဝင်းသည် ထိုအမွေ၏ (ဒေါ်ကျင်သွယ်၏ အမွေစု) တစ်ဝက်သာရရှိမည်ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဝက်ကို မွေးစားမိဘ၏ သားချင်းများက ခွဲဝေခံစားကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အမှတ် ၄ မှ ၁၄ ထိ အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက တရားပြိုင်အမှတ်စဉ် ၄ မှ ၁၄ အထိမှာ အမွေရှင် ဦးကြာဝါး၊ ဒေါ်ငွေဆင့်၏ အမွေမိမြေးများဖြစ်ကြပြီး မြန်မာလေ့ထုံးတမ်းအရ အမွေဝေစုရထိုက်သူများဖြစ်ကြကြောင်း၊ ထို့အပြင် အမှုတွဲ ပေါ်ပေါက်ချက်အရ လျှောက်ထားသူ ဦးယုစိ(ခ) ဦးအောင်မြတ်သည် ဦးကြာဝါး၏ ဒုတိယဇနီး ဒေါ်မဲလုံး၏ သားရင်းဖြစ်သဖြင့် မူလတရားလို ဦးကြည်ဝင်း အပါအဝင် ကျန်တရားပြိုင်အားလုံး၏ မိဘများနှင့် သွေးဝက်ညီအစ်ကို မောင်နှမများဖြစ်ကြကြောင်း၊ မူလရုံးတရားလို ဦးကြည်ဝင်းကို ချန်လှပ်ပြီး ကျန်တရားပြိုင်များမှာ ၎င်းတို့၏ မိဘ (မြေးများ၏ အဘိုး၊ အဘွား) ၏ အမွေကို ဆက်ခံပြီးနောက် ပစ္စည်းလက်ရောက်မရမီ ဦးကြာဝါး၊ ဒေါ်ငွေဆင့်မှာ ကွယ်လွန်သွား၍ အမွေဝေစုတွင် မူလရသင့်သော ၅ပုံ ၁ပုံအပြင်ကိတ္တိမသားဖြစ်သော ဦးကြည်ဝင်းရထိုက်သည့် အမွေဝေစုတစ်ဝက်၏ ၁၀ ပုံ၁ပုံကို ထပ်လောင်းရခွင့်ရှိသူများဖြစ်ကြကြောင်းလျှောက်လဲတင်ပြသည်။

မြန်မာလူမျိုးဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်ကြသော ဦးကြာဝါးနှင့် ဒေါ်ငွေဆင့် တို့တွင် ဒေါ်ကြင်မယ်၊ ဦးယုကြည်၊ ဒေါ်ကျင်သွယ်၊ ဦးယုစိန် ဒေါ်သောင်းကြင်၊ ဦးယုရှိန်ဟူသော သားသမီး ၆ဦး ထွန်းကားခဲ့သည်။ ဦးကြာဝါးသည် ပထမဇနီး ဒေါ်ငွေဆင့်နှင့် ပေါင်းသင်းနေစဉ်မှာ ပင် ဒုတိယဇနီး ဒေါ်မဲလုံးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုပြီး ဇနီးနှစ်ဦးကို အတူပေါင်းသင်းသည်။ ဦးကြာဝါးနှင့် ဒေါ်မဲလုံးတို့တွင် သား ဦးယုစိကို မွေးဖွားခဲ့သည်။

မူလရုံးတရားလို ဦးကြည်ဝင်းသည် ဦးကြာဝါး၊ ဒေါ်ငွေဆင့်တို့၏ သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်ကျင်သွယ်၏ ကိတ္တိမသားဖြစ်သည်။ ဦးကြည်ဝင်းက မူလရုံးအမှတ် ၁ တရားပြိုင် ဦးယုစိနှင့် ကျန်အမွေဆိုင်များအပေါ် အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ၌ အယူခံတရားလို (မူလရုံး

ဦးယုစိ (ခ)
ဦးအောင်မြတ်
(ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
မအေးအေး
မြတ်ခိုင်ပါ - ၁၄
(၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်များ)

ဦးယုစီ (ခ)
 ဦးအောင်မြတ်
 (ကိုယ်တိုင်နှင့်
 ကွယ်လွန်သူ
 ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်)
 နှင့်
 မအေးအေး
 မြတ်ခိုင်ပါ - ၁၄
 (၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်နှင့်
 ကွယ်လွန်သူ
 ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်များ)

တရားပြိုင်) ဦးယုစီက ၎င်း၏ ချေလွှာတွင် ဦးကြည်ဝင်း စွဲဆိုသော အမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်နေကြောင်း ထုချေခဲ့သော်လည်းမည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားခြင်းမရှိပေ။ အယူခံတရားလိုသည် မူလ တရားရုံးရှေ့၌ ထွက်ဆိုရာတွင်လည်း ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တစ်စုံတစ်ရာထွက်ဆိုထားခြင်း မရှိချေ။

မမြကြင်နှင့် မအေးတင်ပါ ၂ အမှု^(၁)တွင် အောက်ပါအတိုင်း စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားသည်-

“ ယခုအမှုတွင် အမွေဆိုင်တစ်ဦးဖြစ်သူ အယူခံတရားလိုက အမွေပုံ ပစ္စည်းကို လက်ရှိထားသည်ဖြစ်ရာ သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ၎င်းသည် ထိုပစ္စည်းကို အမွေဆိုင်အားလုံးအတွက် လက်ရှိထားသည်ဟုယူဆရမည်ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလိုသည်အခြားအမွေဆိုင်များအား ဆန့်ကျင်၍ အချင်းဖြစ်မြေကို လက်ရှိထားခဲ့ကြောင်း သက်သေအထင်အရှားမရှိသောကြောင့် ယခုအမှုကို စွဲဆိုရာ၌ ကာလစည်းကမ်းသတ်အတွင်းကျရောက်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ”

အယူခံတရားလိုသည် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မဲလုံးကွယ်လွန်သည့် ၁၃၁၅ ခုနှစ်မှစ၍ အချင်းဖြစ် ဥပစာအားလက်ရှိထား နေထိုင်ခဲ့သော်လည်း ထိုအချိန်မှစ၍ အခြားအမွေဆိုင်များအား ဆန့်ကျင်လက်ရှိထားခဲ့ကြောင်း မပေါ်ပေါက်ပေ။ မရွှေမပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းဖြစ်သည့် အမွေပုံ ပစ္စည်းအား စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုစွဲဆိုခြင်းမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ်ဥပဒေ ပထမဇယားအမှတ်စဉ် ၁၄၄ နှင့် သက်ဆိုင်သည် ဖြစ်ရာ အမွေပုံပစ္စည်းကို အတူပိုင်ဆိုင်သူများအနက်တစ်ဦးဦးကဆန့်ကျင်လက်ရှိထားသည့် အချိန်မှ ၁၂ နှစ် အတွင်း အမှုစွဲဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် ဦးကြည်ဝင်းက အယူခံတရားလိုအား အမွေခွဲဝေပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့သော်လည်း အယူခံတရားလိုသည် အမွေခွဲဝေမပေးသည့်အပြင် အမွေဆိုင်ခြံထဲသို့ အခြားအမွေဆိုင်များ မဝင်ရောက်

(၁) ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (တရားရုံးချုပ်) စာ - ၉၈၃။

နိုင်အောင် တားဆီးခဲ့သည်။ အယူခံတရားလိုသည် ထိုအချိန်မှ စ၍ အခြား အမွေဆိုင်များကို ဆန့်ကျင်လက်ဝယ်ထားခဲ့သဖြင့် ၁၉၉၃ ခုနှစ်မှစ၍ တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်သည်။ ဤအမှုကို ၂၂.၄.၉၈ နေ့တွင် တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ၁၉၉၃ ခုနှစ်မှ စတင် ရေတွက်သော် ကာလစည်းကမ်းသတ် ၁၂ နှစ်ကျော်လွန်ခြင်း မရှိသေးပေ။ ကြိခင်းမြို့၊ ရွာသစ်ရပ်၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ အကွက်အမှတ် ၆ (အေ) ဦးပိုင်အမှတ် ၁၈၊ ဧရိယာ ၀.၃၂၇ ဧကရှိ မြေကွက်သည် သက်သေခံအမှတ်(က) မြေပုံနှင့် မြန်အောင်မြို့၊ မြို့နယ်မြေစာရင်း ဦးစီးဌာနမှ လက်ထောက် ဦးစီးမှူး ဦးဇော်ထူးအောင် (လိုပြ-၅)၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ဦးကြာဝါးမငွေဆင့် အမည်ပေါက်နေသည်။ ထိုကြောင့် အမွေရှင်ဦးကြာဝါးနှင့် ဒေါ်ငွေဆင့် တို့ကွယ်လွန်သောအခါ အမွေပစ္စည်းများကျန်ရစ်ကြောင်းပေါ်ပေါက် သည်။

အမွေပုံပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတွင် တရားလိုသည် ကွယ်လွန် သူအမွေရှင်၏ အမွေစားအမွေခံဟုတ်မဟုတ်၊ ကွယ်လွန်သူ၏ အမွေ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာကျန်ရစ်ခြင်းရှိ မရှိကို စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီးနောက် အမွေပစ္စည်း၏ ဘယ်နှစ်ပုံရထိုက်ကြောင်းဆုံးဖြတ်ရသည်။ အငြင်းပွား သည့် ပစ္စည်းများသည် အမွေပုံတွင် ပါ မပါစုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်း မပြုသင့်ပေ။ မည်သည့်ပစ္စည်းသည် အမွေပုံပစ္စည်းဖြစ်သည်ဆိုသည့် အချက်ကို ပဏာမဒီကရီချမှတ်သည့် အဆင့်တွင် မဆုံးဖြတ်သင့်ပေ။ ပဏာမဒီကရီချပြီးမှ တရားရုံးကဖြစ်စေ၊ ဤကိစ္စအလို့ငှာခန့်ထားသော ကော်မရှင်နာကဖြစ်စေဆုံးဖြတ်ရန်ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေကမြေကွက်အမှတ် ၃၀ မှာ ဦး ကြာဝါး၊ ဒေါ်ငွေဆင့်၊ ဒေါ်မဲလုံးတို့၏ အမွေပုံပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံထားရာ အမွေရှင်ကွယ်လွန်သည့်အခါ အမွေပုံပစ္စည်းကျန်ရစ်ခဲ့ ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်ပေါက်သည်။ တရားလိုသည် အမွေစား၊ အမွေခံဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမပွား။ ကွယ်လွန်သူ အမွေရှင်တွင် အမွေပုံ ပစ္စည်းကျန်ရစ်ကြောင်းလည်း ထင်ရှားနေပြီးဖြစ်ရာ တရားလိုသည် အမွေပစ္စည်း၏ ဘယ်နှစ်ပုံရသင့်ကြောင်း၊ ပဏာမဒီကရီချမှတ်ရန်သာ ရှိပေသည်။ မြေကွက်အမှတ် ၂၉ သည် အမွေပုံ ပစ္စည်းဖြစ်သည်

ဦးယုစိ (ခ)
ဦးအောင်မြတ်
(ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
မအေးအေး
မြတ်ခိုင်ပါ - ၁၄
(၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်များ)

ဦးယုစီ (ခ)
ဦးအောင်မြတ်
(ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်ခင်သန်းဇင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
မအေးအေး
မြတ်ခိုင်ပါ - ၁၄
(၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်ခင်သန်းဇင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်များ)

သို့မဟုတ် မြေကွက်အမှတ် ၃၀ သည် အမွေပုံပစ္စည်း ဖြစ်သည် ဆိုသည့်အချက်ကို ဤအဆင့်တွင် စုံစမ်းစစ်ဆေးရန်လိုမည်မဟုတ်ပေ။

ဦးကြာဝါးသည် ၁၃၀၃ ခုနှစ်တွင်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်ငွေဆင့် မှာ ၁၃၀၈ ခုနှစ်တွင်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်မဲလုံးသည် ၁၃၁၅ ခုနှစ်တွင် လည်းကောင်း ကွယ်လွန်ခဲ့ကြသည်။ ဦးကြာဝါး၊ ဒေါ်ငွေဆင့်၊ ဒေါ်မဲလုံးတို့ ကွယ်လွန်သောအခါ ပထမအိမ်ထောင်နှင့် ဒုတိယအိမ် ထောင်မှသားသမီးများဖြစ်ကြသော ဒေါ်ကြင်မယ်၊ ဦးယုကြည်၊ ဒေါ်ကျင်သွယ်၊ဦးယုစိန်၊ဒေါ်သောင်းကျင်၊ ဦးယုရှိန် နှင့် ဦးယုစိက မိဘများ၏ အမွေကို မြန်မာလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ဆက်ခံကြသည်။

ဒေါ်ကျင်သွယ် ၁၃၂၄ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်သောအခါ သမီးဒေါ် အေးရွှေက လည်းကောင်း၊ ၁၃၂၁ ခုနှစ်တွင် ဦးယုကြည်ကွယ်လွန် သောအခါသားသမီးများဖြစ်ကြသော ဒေါ်စန်းမြင့်ပါ၊ ဦးတို့ကလည်း ကောင်း အမွေဆက်ခံကြသည်။ ၁၃၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဦးယုရှိန်ကွယ် လွန်သွားသောအခါ ဇနီးဒေါ်ခင်သန်းဇင်ကလည်းကောင်း၊ ဒေါ်သောင်း ကြင် ၁၃၅၄ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ရာ ခင်ပွန်းဦးစောလွင်ကလည်း ကောင်းအမွေဆက်ခံကြသည်။

ဒေါ်ကျင်သွယ်သည် မောင်ဖြစ်သူ ဦးယုစိန်နှင့်တူတော်သူ ဦး ကြည်ဝင်းတို့အား ၁၂၁၂.၈၆ နေ့တွင် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၂၆/၈၆ (သက်သေခံအမှတ် - c)ဖြင့် ကိတ္တိမသားများအဖြစ် တရားဝင်မွေးစား ခဲ့သည်။ ဒေါ်ကျင်သွယ်သည် ၁၃၁၅ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်သောအခါ ၎င်း၏ အမွေကို ကိတ္တိမသားများဖြစ်ကြသော ဦးယုစိန်နှင့် ဦး ကြည်ဝင်းကအမွေဆက်ခံကြမည်ဖြစ်သည်။ ဦးယုစိန်သည် လူပျို ကြီးဘဝဖြင့် ၁၃၅၉ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဤအချက်များမှာ အမှုတွင် အငြင်းမပွားသည့် အချက်များဖြစ်သည်။

လင်မယားနှစ်ယောက်အတူကြီးပမ်းရရှိသော ပစ္စည်းကို ဖတူမိကွဲ၊ မိတူဖကွဲမောင်နှမများ အမွေခွဲဝေလျှင် အမွေပုံပစ္စည်းရစဉ် က ပေါင်းသင်းနေသည့်မယားနှင့် မွေးဖွားသော သားသမီးများသည် အခြားမယားနှင့် မွေးဖွားသည့်သားသမီးထက်နှစ်ဆရရှိကြောင်း

မနီနှင့်မောင်သိန်းအမှု^(၂) စီရင်ထုံးဖြဲ့ထားသည်။

မယားနှစ်ယောက်ရှိသော လင်ကွယ်လွန်သောအခါတွင် ပထမ အိမ်ထောင်မှ လက်ထက်ပွားပစ္စည်း၏ ၃ပုံ ၂ပုံ ကို ပထမ မယားက ရ၍ ကျန် ၃ပုံ ၁ပုံကို ဒုတိယမယားကရသည်။ ဒေါ်လှအုန်းနှင့် မညွန့်အမှု^(၃)၊ ဒေါ်ကြည်ကြည်နှင့် မစွစ် မေရီဝိန်အမှု^(၄)တို့ကို ကြည့်ပါ။

လက်ရှိအိမ်ထောင်၌ ဖြစ်ထွန်းသော ပစ္စည်းတွင် အထက်သား သမီးများက ၃ပုံ ၁ပုံ၊ အောက်သားသမီးများ ၃ပုံ ၂ပုံရသည်။

အမွေမှုခန်း ဓမ္မသတ်ကျမ်းကြီး ပုဒ်မ ၂၃၇တွင် ဖော်ပြထားသော ဓမ္မသတ်အများစုက နောက်အိမ်ထောင်တွင် ဖြစ်ထွန်းသော ပစ္စည်း၏ ၃ပုံ ၁ပုံကို အထက်သားသမီးများက လည်းကောင်း၊ ကျန် ၃ပုံ ၂ပုံကို အောက်သားသမီးများက လည်းကောင်း ရထိုက်သည်ဟုပြဆိုသည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက ဖတူမိကွဲသားသမီးများ၏ အမွေ ဆက်ခံပုံနှင့် ပတ်သက်၍ မနုကျယ်ဓမ္မသတ် ဒဿမတွဲပုဒ်မ ၇ တွင် အဖပါရင်းရှိ၍ မိထွေးပါရင်းမရှိ၊ နှစ်ပါးစုံလက်ထက်ပွား မရှိကလည်း ၄စု၏ ၃စုအဖသားစားစေ၊ ၁စုကိုနှစ်ပါးစုံ၊ သားစားစေ ဟုပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း၊ ထိုပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ဦးကြာဝါး၊ ဒေါ်ငွေဆင့် တို့၏ သားသမီးများသည် အမွေပုံ၏ ၄ပုံ ၃ပုံခံစားခွင့်ရှိကြောင်း တင်ပြသည်။

မနုကျယ်ဓမ္မသတ်ဒဿမတွဲပုဒ်မ ၇ ၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ အဖပါ ရင်းပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ ယခုအမှုတွင် အဖပါရင်းမရှိ၊ မိထွေးပါရင်းမရှိ၊ လက်ထက်ပွားသာရှိ၍ မနုကျယ် ဓမ္မသတ်ပါ အထက်ပါပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အကျုံးဝင်မည် မဟုတ်ချေ။

ဦးကြာဝါးသည် ပထမမယား ဒေါ်ငွေဆင့်နှင့် ဒေါ်ကြင်မယ်ပါ ၆ဦးကို ထွန်းကားသည်။ ဦးကြာဝါးနှင့် ဒုတိယမယားဒေါ်မဲလုံးတို့ သည် အယူခံတရားလိုကို မွေးဖွားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဦးကြာဝါးနှင့် ဒေါ်ငွေဆင့်တို့လက်ထက်ပွားပစ္စည်းများ၌ ဒေါ်ကြင်မယ်တို့က ၃ပုံ

ဦးယုစီ (ခ)
ဦးအောင်မြတ်
(ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
မအေးအေး
မြတ်ခိုင်ပါ - ၁၄
(၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်များ)

(၂) ၁၁၊ တီအယ်အာ ၃၇၆။
(၃) ၁၉၃၇ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်စာ - ၄၁၀။
(၄) ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး စာ - ၅၂။

ဦးယုစီ (ခ)
 ဦးအောင်မြတ်
 (ကိုယ်တိုင်နှင့်
 ကွယ်လွန်သူ
 ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်)
 နှင့်
 မအေးအေး
 မြတ်ခိုင်ပါ - ၁၄
 (၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်နှင့်
 ကွယ်လွန်သူ
 ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်များ)

၂ပုံနှင့် အယူခံတရားလိုတို့က ၃ပုံ ၁ပုံရရှိခံစားခွင့်ရှိသည်။ ဦးကြာဝါး
 နှင့် ဒေါ်မဲ လုံးတို့၏ လက်ထက်ပွားပစ္စည်း၌မူ အယူခံတရားလိုသည်
 ၃ပုံ ၂ပုံ နှင့် ဒေါ်ကြင်မယ်တို့က ၃ပုံ ၁ပုံခံစားထိုက်သည်။

ဦးကြာဝါးနှင့် ဒေါ်ငွေဆင့်တို့၏ လက်ထက်ပွားပစ္စည်းတွင်
 ၎င်းတို့၏ သားသမီး ၆ဦးက ၃ပုံ ၂ပုံ ခံစားခွင့်ရှိ၍ သားသမီးတစ်
 ဦးလျှင် ၁၈ ပုံ ၂ပုံ (၉ပုံ ၁ပုံ စီ) ကို ရရှိခံစားကြသည်။

ကိတ္တိမသားသမီးသည် တစ်ဦးတည်းသော သားသမီးဖြစ်စေ
 ကာမူမိမိ၏ မွေးစားမိဘက ၎င်း၏မိဘ(ကိတ္တိမသားသမီး၏
 ဘိုးဘွား)၏ အမွေကို ဆက်ခံပြီးနောက်ပစ္စည်း လက်ရောက်မရသေးမီ
 ကွယ်လွန်သွားပါက ထိုမိဘ၏ အမွေတစ်ဝက်ကို ရခွင့်ရှိကြောင်း
 မောင်အိန်နှင့် မခင်အမှု^(၅)တွင် စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

ဦးကြည်ဝင်းနှင့် ဦးယုစိန်တို့သည် ဒေါ်ကျင်သွယ်၏ တရားဝင်
 ကိတ္တိမသားများဖြစ်ကြသည်။ ဒေါ်ကျင်သွယ်သည် ၎င်း၏မိဘထံမှ
 အမွေဆက်ခံရရှိပြီးဖြစ်သော်လည်း အမွေပစ္စည်းကို လက်ရောက်
 မရသေးမီ ကွယ်လွန်ခဲ့သဖြင့် ဦးကြည်ဝင်းနှင့် ဦးယုစိန်တို့သည်
 ဒေါ်ကျင်သွယ်ရရှိမည့် အမွေဝေစု ၉ ပုံ ၁ပုံ ၏ ၂ပုံ ၁ပုံ ဖြစ်သော
 ၁၈ပုံ ၁ပုံကို ရရှိခံစားခွင့်ရှိပေသည်။ ဒေါ်ကျင်သွယ်၌ ကိတ္တိမသား
 နှစ်ဦးရှိ၍ ဦးကြည်ဝင်းက ၃၆ ပုံ ၁ပုံ၊ ရရှိခံစားထိုက်ပြီး ကျန်ဒေါ်ကျင်
 သွယ်၏ အမွေဝေစု ၁၈ပုံ ၁ပုံ ကို ဒေါ်ကျင်သွယ်၏ ဆွေမျိုးသားချင်း
 များက ရရှိခံစားကြမည်ဖြစ်သည်။

ဦးယုစိန်သည် ၁၃၅၉ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဦးယုစိန်
 နှင့် ဦးကြည်ဝင်းတို့သည် ဒေါ်ကျင်သွယ်၏ ကိတ္တိမသားများဖြစ်
 ကြရာ ဒေါ်ကျင်သွယ်၏ ကိတ္တိမသားဦးယုစိန်ကွယ်လွန်သောအခါ
 အခြားကိတ္တိမသားဖြစ်သူ ဦးကြည်ဝင်းက ဦးယုစိန်၏ အမွေကို
 ဆက်ခံရရှိသည်။ ဦးအောင်ခင်နှင့် ဒေါ်သိန်းလွင် ပါ - ၇
 အမှု^(၆) ကို ကြည့်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဦးကြည်ဝင်းသည် ၎င်း၏ ဝေစု

(၅) ၁၈၉၂ - ၉၆ ၊ အထက်မြန်မာအတွဲ ၂၊ စာ - ၂၂(၃၂)။
 (၆) ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ (တရားရုံးချုပ်)
 စာ - ၉၆။

၃၆ပုံ ၁ပုံ၊ ဦးယုစိန်၏ အမွေဝေစု ၉ ပုံ ၁ပုံ နှင့် ၃၆ပုံ ၁ပုံ စုစုပေါင်း ၆ပုံ ၁ပုံကို ခံစားခွင့်ရှိသဖြင့် ဦးကြာဝါးနှင့် ဒေါ်ငွေဆင့်တို့၏ လက်ထက်ပွား ပစ္စည်း၌ အမွေဝေစုအဖြစ် ၆ ပုံ ၁ပုံ ရရှိခံစားခွင့် ရှိသည်။

ဦးကြာဝါးနှင့် ဒေါ်မဲလုံးတို့၏ လက်ထက်ပွားပစ္စည်းတွင် ၎င်းတို့ ၏ သားအယူခံတရားလို ဦးယုစိန်က ၃ပုံ ၂ပုံ ခံစားခွင့်ရှိပြီး ဒေါ်ကြင်မယ်တို့က ၃ပုံ ၁ပုံစီ ခံစားခွင့်ရှိသည်။ ဒေါ်ကြင်မယ်တို့၆ဦးက ၃ပုံ ၁ပုံ ခံစားခွင့်ရှိ၍ တစ်ဦးလျှင် ၁၈ ပုံ ၁ပုံစီ ရရှိခံစားခွင့်ရှိသည်။ ဦးကြည်ဝင်းနှင့် ဦးယုစိန်တို့သည် ဒေါ်ကျင်သွယ်၏ ကိတ္တိမမွေးစား သားများဖြစ်သော်လည်း ဒေါ်ကျင်သွယ်သည် ၎င်းမိဘ၏ အမွေကို လက်ရောက်မရသေးမီ ကွယ်လွန်ခဲ့သဖြင့် ၎င်းရရှိမည့် အမွေဝေစု ၁၈ ပုံ ၁ပုံ ၏ ၂ပုံ ၁ပုံ ဖြစ်သော ၃၆ ပုံ ၁ပုံ ရရှိခံစားခွင့်ရှိပေသည်။ ဒေါ်ကျင်သွယ်၌ ကိတ္တိမသား၂ဦး ရှိသဖြင့် ကိတ္တိမသားတစ်ဦးဖြစ်သော ဦးကြည်ဝင်းသည် ၇၂ ပုံ ၁ပုံ ရရှိခံစားခွင့်ရှိသည်။ ကျန်ဒေါ်ကျင် သွယ်၏ အမွေဝေစု ၃၆ ပုံ ၁ပုံ ကို ဒေါ်ကျင်သွယ်၏ ဆွေမျိုးသားချင်း များက ရရှိခံစားကြမည်ဖြစ်သည်။ ဦးယုစိန်နှင့် ဦးကြည်ဝင်းတို့သည် ဒေါ်ကျင်သွယ်၏ ကိတ္တိမသားများဖြစ်ကြသဖြင့် ဦးယုစိန် ကွယ်လွန် သောအခါ ၎င်း၏ အမွေကို ဦးကြည်ဝင်းက အမွေဆက်ခံရရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဦးကြည်ဝင်းသည် ၎င်း၏ ဝေစု ၇၂ပုံ ၁ပုံ ၊ ဦးယုစိန်၏ အမွေဝေစု ၁၈ ပုံ ၁ပုံ နှင့် ၇၂ပုံ ၁ပုံ စုစုပေါင်း ၁၂ပုံ ၁ပုံရရှိခံစားခွင့် ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဦးကြည်ဝင်းသည် ဦးကြာဝါး၊ ဒေါ်မဲလုံး၏ လက် ထက်ပွားပစ္စည်း၏ ၁၂ ပုံ ၁ပုံ ရရှိခံစားခွင့်ရှိပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဧရာဝတီတိုင်း(ဟင်္သာတခရိုင်) တရားရုံးနှင့် တရားရုံး ချုပ်တို့က ဦးကြာဝါး၊ဒေါ်ငွေဆင့်တို့တွင် သားသမီး ၄ဦးနှင့် ဦး ကြာဝါး၊ ဒေါ်မဲလုံးတို့တွင် သား၁ဦးတို့သည် မိဘများ၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိသဖြင့် မူလရုံးတရားလိုများသည် အမွေပုံပစ္စည်း၏ ၅ပုံ ၁ပုံ ရရှိခံစားထိုက်ကြောင်း ပဏာမဒီကရီချမှတ်ခြင်းမှာ မှန်ကန်မှု မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် အထူးအယူခံခုံရုံးက ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာ

ဦးယုစိ (ခ)
ဦးအောင်မြတ်
(ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
မအေးအေး
မြတ်ခိုင်ပါ - ၁၄
(၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်များ)

ဦးယုစိ (ခ)
 ဦးအောင်မြတ်
 (ကိုယ်တိုင်နှင့်
 ကွယ်လွန်သူ
 ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်)
 နှင့်
 မအေးအေး
 မြတ်ခိုင်ပါ - ၁၄
 (၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်နှင့်
 ကွယ်လွန်သူ
 ဒေါ်ခင်သန့်ဇင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်များ)

ကို အောက်ပါအတိုင်းဖြေဆိုလိုက်သည်-

“ ဧရာဝတီတိုင်း (ဟင်္သာတခရိုင်) တရားရုံးနှင့် တရားရုံး
 ချုပ်တို့က မူလရုံးတရားလိုများသည် အမွေပုံပစ္စည်း၌ ၅ပုံ
 ၁ပုံရထိုက်ကြောင်း ပဏာမဒီကရီချမှတ်ခြင်းမှာ မြန်မာလေ့
 ထုံးတမ်းဥပဒေအရ မှန်ကန်ခြင်းမရှိကြောင်း”

ထို့ကြောင့် ဤတရားမအထူးအယူခံမှုကို တစ်စိတ်တစ်
 ပိုင်း ခွင့်ပြု ပြီး တရားရုံးချုပ်နှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ စီရင်ချက်နှင့်
 ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ အယူခံတရားပြိုင် မအေးမြတ်
 မြတ်ခိုင်ပါ-၃ (ဦးကြည်ဝင်း၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်) တို့သည်
 ဦးကြာဝါးနှင့် ဒေါ်ငွေဆင့် တို့၏ လက်ထက်ပွား ပစ္စည်း ၆ ပုံ ၁ပုံ
 ကို လည်းကောင်း၊ ဦးကြာဝါး၊ ဒေါ်မဲလုံးတို့၏လက်ထက်ပွား ပစ္စည်း
 တွင် ၁၂ ပုံ ၁ပုံ ကို လည်းကောင်း ရရှိခံစားထိုက်ကြောင်း ပြင်ဆင်၍
 ပဏာမဒီကရီချမှတ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေကျပ် ၃၀၀၀/-သတ်မှတ်သည်။ အမှုကုန်ကျစရိတ်ကို
 အမွေပုံမှ ကျခံစေ။

တရားမအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၁
—
ဧူလိုင်လ
၁၃ရက်

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဒေါက်တာတင်အောင်အေး
နှင့် ဦးထွန်းရှင်တို့ ရှေ့တွင်

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှ
နှင့်
ဒေါ်မိုး

(၎င်း၏ အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်စာရသူ ဦးတင်ငွေ)*

အိမ်ရှင်က ၎င်းပိုင် ၄ ထပ်တိုက်၏ တတိယထပ်ကို အငှားချထားသည်။ အိမ်ငှားက ၄ ထပ်တိုက်၏ ခေါင်မိုးတွင် ခိုင်မာသော အခန်းတစ်ခုတည်ဆောက်ပြီး နေထိုင်ခဲ့သည်။ တတိယထပ်တွင် ငှားရမ်းနေထိုင်သူအိမ်ငှားက ၄ထပ်တိုက် ခေါင်မိုးတွင် တည်မြဲခိုင်မာသော အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်နေထိုင်ခြင်းသည် အိမ်ငှားတာဝန်ဖောက်ဖျက်ရာရောက်မရောက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အိမ်ငှားသည် အငှားချထားမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အိမ်ရှင်နှင့်အိမ်ငှားတို့ ပြုလုပ်ထားကြသည့် ပဋိညာဉ်အရ ဖြစ်စေ၊ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေအရ ဖြစ်စေ၊ တာဝန်တစ်ခုခုကို ဖောက်ဖျက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ငှားသည် အငှားချထားမှုနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် တာဝန်ကို ဖောက်ဖျက်ခြင်းဖြစ်ရမည်။ အယူခံတရားပြိုင်က အယူခံတရားလိုအား တတိယထပ်

---

* ၁၉၉၉ ခုနှစ် တရားမအထူးအယူခံအမှတ် ၄၁
+ ၁၉၉၈ ခုနှစ် တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၇၂ တွင် ချမှတ်သော ၁၈.၂-၉၉ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အထူးအယူခံမှု။

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှ
နှင့်
ဒေါ်မိုး
(၎င်း၏

အထွေထွေကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးတင်ဋေ)

အခန်းကို ငှားရမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တိုက်၏ ခေါင်မိုးသည် အငှားချ
ထားရာတွင် ပါဝင်ခြင်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားလိုသည်
တိုက်၏ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် တည်မြဲခိုင်မာသော အဆောက်အအုံဆောက်
လုပ်ခဲ့သည် ဆိုခြင်းမှာ အိမ်ငှားတာဝန်ဖောက်ဖျက်ရာ မရောက်နိုင်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။

။ ငှားရမ်းသူသည် အငှားချ

ထားသူ၏ သဘောတူညီချက် မရရှိဘဲ ပစ္စည်းတွင် တည်မြဲသော
အဆောက်အအုံကို ဆောက်လုပ်ခဲ့လျှင် ငှားရမ်းသူ၏ တာဝန်ဖောက်
ဖျက်ရာရောက်မည်။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈(က)
၌ " the property " ဆိုသော စကားရပ်တွင် " the " စကားရပ်ကို
" property " စကားရပ်ရှေ့တွင် သုံးနှုန်းထားခြင်းမှာ property
စကားရပ်ကို တိတိကျကျဖော်ပြလို၍ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် the
property စကားရပ်သည် အငှားချထားသော ပစ္စည်းကို ရည်ညွှန်း
ခြင်းဖြစ်သည်။ အငှားချထားသူနှင့် ငှားရမ်းသူတို့ အခွင့်အရေးနှင့်
တာဝန်များသည် အငှားချထားသော မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်း
ကို အကြောင်းပြုပြီး ပေါ်ပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့် " erect on the
property " ဟူသော စကားရပ်သည် အငှားချထားသော ပစ္စည်း၌
တည်မြဲသော အဆောက်အအုံဆောက်လုပ်ခြင်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုသည် ၄ ထပ်တိုက်၏ တတိယထပ်အခန်းကို
ငှားရမ်းနေထိုင်သည်။ စတုတ္ထထပ်တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်၌ တည်မြဲခိုင်မာ
သော အခန်းကို အယူခံတရားလိုက ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ကြောင်း
အယူခံတရားပြိုင်က အဆိုပြုသည်။ အယူခံတရားလိုသည်တိုက်၏
တတိယထပ်အခန်းကိုသာ ငှားရမ်းခဲ့ပြီး တိုက်၏ စတုတ္ထထပ်
ခေါင်မိုးကို ငှားရမ်းခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ တတိယထပ်အခန်းနှင့် တိုက်ခေါင်
မိုးတို့သည် အဆောက်အအုံတစ်ခုတည်း၌ တည်ရှိနေကြသော်လည်း
ဆက်စပ်မှုမရှိချေ။ ထိုနေရာနှစ်ခုကြား၌ စတုတ္ထထပ်အခန်းရှိ နေသဖြင့်
တိုက်ခေါင်မိုးနေရာသည် အချင်းဖြစ် အခန်းနှင့် သီးခြားစီ ဖြစ်
နေသည်။ တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်းတည်ရှိနေခြင်း မဟုတ်ပေ။ သို့
ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုသည် တိုက်စတုတ္ထထပ်ခေါင်မိုးပေါ်၌

အဆောက်အအုံကို တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်ခဲ့သည် ဆိုခြင်းမှာ ပစ္စည်းလွှဲ
ပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၀၈ (က) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသော
အိမ်ငှားတာဝန်ဖောက်ဖျက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရန် မသင့်ပေ။

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှ
နှင့်
ဒေါ်မိုး
(၎င်း၏
အထွေထွေကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးတင်ငွေ)

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးကျား
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးမျိုးသိန်း
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်း၊ မြို့နယ်တရားရုံး(တရားမ) ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ တရားမ
ကြီးမှုအမှတ် ၁၇၁ တွင် ဒေါ်မိုးက ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှ အပေါ် ၁၉၆၀
ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ
၁၂(၁)(က) ဒုတိယပိုင်းနှင့် ၁၂ (၁)(ဂ)တို့အရ အခန်းမှ နှင်ထုတ်
ပေးရန် တရားစွဲဆိုရာမြို့နယ် တရားရုံးက အမှုအား ပလပ်ကြောင်း
အမိန့်ချမှတ်သည်။ မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို
ဒေါ်မိုးက ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသို့ ၁၉၉၈ ခုနှစ် တရားမအယူခံမှု
အမှတ် ၁၃ကို တင်သွင်းခဲ့သော်လည်း တိုင်းတရားရုံးက ပလပ်ခဲ့သည်။
ဒေါ်မိုးက တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို တရားရုံးချုပ်သို့
၁၉၉၈ ခုနှစ် တရားမဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၇၂ တွင် အယူခံဝင်
ရောက်သောအခါ တရားရုံးချုပ်က တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်
ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ
ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁)(က) ဒုတိယပိုင်းအရ အနိုင်
ဒီကရီချမှတ်သည်။ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ၁၉၈၈
ခုနှစ် တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန်
ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှကလျှောက်ထားရာ တရားရုံးချုပ်အထူးအယူခံခုံရုံးက
အောက်ပါပြဿနာများကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန်အတွက်
အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုသည် -

- (၁) အိမ်ရှင်ဒေါ်မိုးက အိမ်ငှား ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှအား ၎င်းပိုင်
၄ထပ်တိုက် အဆောက်အအုံ၏ တတိယထပ်တွင်

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှ

နှင့်

ဒေါ်မိုး

(၎င်း၏

အထွေထွေကိုယ်စား

လှယ်စာရသူ

ဦးတင်ဌေ)

အငှားချထားရာ၌ အဆိုပါအငှားချထားသည့် ဥပစာ သည်အချင်းဖြစ် တိုက်အဆောက်အအုံ၏ စတုတ္ထထပ် တိုက်ခေါင်မိုးရှိ တိုးချဲ့အဆောက်အအုံအထိ အကျုံးဝင် မှု ရှိ မရှိ။

(၂) အချင်းဖြစ်တိုက်အဆောက်အအုံ စတုတ္ထထပ်တိုက်ခေါင် မိုးပေါ်ရှိတိုးချဲ့ အဆောက်အအုံနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အိမ်ရှင် ဒေါ်မိုးနှင့် အိမ်ငှားဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှတို့အကြား ပစ္စည်းလွှဲ ပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အငှားချထားသူနှင့် ငှားရမ်းသူတို့၏ အခွင့်အရေးနှင့် တာဝန်များပေါ်ပေါက်မှု ရှိ မရှိ။”

အဆိုလွှာတွင် တရားလိုဒေါ်မိုးက ရန်ကုန်တိုင်း၊ ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ ၆ရပ်ကွက်၊ ၃၈ လမ်း၊ အမှတ် ၁၂၀/ ၁၂၂ ဟုခေါ်တွင်သော ငှထပ် တိုက်အဆောက်အအုံကို တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ပြီး တိုက်၏ တတိယ ထပ်အခန်းကို ကွယ်လွန်သူ ဦးအောင်ကြည်နှင့်ဇနီး တရားပြိုင် ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှတို့အား တစ်လလျှင် ငှားရမ်းခ ၄၅ ၀၀/- ကျပ်ဖြင့် ငှားရမ်းခဲ့ကြောင်း၊ ၁၉၇၉ နေ့တွင် တရားပြိုင်သည် တိုက်၏ ခေါင်မိုးတွင် တည်မြဲခိုင်မာသော သွပ်မိုး၊ သစ်ကာ၊ ပြတင်းပေါက် ပါ အခန်းတည်ဆောက်ပြီး တရားပြိုင် မိသားစုနေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် အခန်းရှိ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာများကို ဖျက်ပြီး ပြုပြင် ပြောင်းလဲခဲ့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ တရားပြိုင်အား တိုက်ခန်းမှ နှင်ထုတ် ပေးရန် ဒေါ်မိုးက အဆိုပြုစွဲဆိုသည်။

ချေလွှာတွင် တရားပြိုင် ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှက တိုက်၏ စတုတ္ထ ထပ်အခန်းကို တရားပြိုင်က ငှားရမ်းခဲ့ခြင်း မဟုတ်၍ တရားပြိုင် အပေါ် ဤအမှုကို စွဲဆိုရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ တိုက် အပေါ်ဆုံးထပ်ကို မူလအိမ်ငှား ဦးမောင်စိန်က ပြုပြင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး တရားပြိုင်က တည်မြဲသော အဆောက်အအုံဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်း မရှိ ကြောင်း၊ ဤအမှုကို တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ကြောင်းဖြင့် ထုချေသည်။

မြို့နယ်တရားရုံး(တရားမ)က တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်တွင် တရားမဝင်

တည်မြဲခိုင်မာသော အဆောက်အအုံကို သွပ်မိုး၊ သစ်ကာ၊ သစ်သား ပြတင်းပေါက်များဖြင့် အခန်းဖွဲ့ တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်ကာ နေထိုင်ခဲ့သည် ဆိုခြင်းမှာ အချင်းဖြစ် တိုက်ခန်းနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိ၍ တရားစွဲ ဆိုရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ တရားပြိုင်သည် အခန်း၌ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာများပြုပြင်ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်း မရှိ၍ ဥပစာ အခြေအနေ ဆိုးဝါးခြင်း မရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အမှုအား ပလပ် ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှ
နှင့်
ဒေါ်မိုး
(၎င်း၏
အထွေထွေကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးတင်ငွေ)

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အငှားချထားသူနှင့် ငှားရမ်းသူတို့၏ အခွင့်အရေးနှင့် တာဝန်များမှာ အငှားချထားသည့် မရွှေ့မပြောင်းနိုင် သော ပစ္စည်းကို အကြောင်းပြု၍ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှ တို့သည် တိုက်၏ တတိယထပ်အခန်းတွင် ငှားရမ်းနေထိုင်ကြောင်း၊ ဒေါ်မိုးက ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှတို့သည် တိုက်စတုတ္ထထပ်အခန်း ခေါင်မိုး ပေါ်တွင် တိုးချဲ့အဆောက်အအုံဆောက်လုပ်သည်ဟု စွပ်စွဲထားကြောင်း၊ တိုက်စတုတ္ထထပ်ခေါင်မိုးကို ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှက ငှားရမ်း နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်၍ ထိုကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှတို့သည် ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ တို့ကို ဖျက်ဆီးပြောင်းလဲပြီး ဥပစာ၏ အခြေအနေကို ဆိုး ဝါးအောင် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း မရှိ၍ အယူခံမှုကို ပလပ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ် ခဲ့သည်။

တရားရုံးချုပ်က ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၀၈ တွင် အငှားချထားသူနှင့် ငှားရမ်းသူ၏ အခွင့်အရေးနှင့် တာဝန်များ ကို ပြဋ္ဌာန်းထားရာ အပိုဒ်ခွဲ(က) အရ အငှားချထားသူ၏ သဘောတူ ညီချက် မရှိဘဲ ငှားရမ်းသူသည် ငှားရမ်းသော ပစ္စည်းပေါ်၌ အမြဲ တမ်းအဆောက်အအုံမဆောက်လုပ်နိုင်ကြောင်း၊ ထိုပုဒ်မ ၁၀၈(က) တွင် "erect on the property" ဟု သုံးနှုန်းထားသဖြင့် ငှားရမ်း ထားသော အခန်းအတွင်း၌ ပြုလုပ်ခြင်းနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်ဟု ကျဉ်းမြောင်းစွာ ကောက်ယူရန် မသင့်ဘဲ တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်း ဖြစ်သော အငှားချထားသည့် အဆောက်အအုံပေါ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း သက်ဆိုင်သည်ဟု ကျယ်ပြန့်စွာ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူသင့်ကြောင်း၊

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှ
နှင့်
ဒေါ်မိုး
(၎င်း၏
အထွေထွေကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးတင်ဌေ)

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှတို့သည် ၎င်းတို့နေထိုင်ရာ တတိယထပ်အခန်းနှင့် အဆောက်အအုံတစ်ခုတည်း တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်သော အပေါ်ထပ် ခေါင်မိုးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အငှားချထားမှု တာဝန်ချီးဖောက်ရာ ရောက်နိုင်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်မိုးထွဲဆိုသော အမှုအား ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) ဒုတိယပိုင်းအရ အနိုင်ဒီကရီချမှတ်ကြောင်း သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက ဒေါ်စန်းလှသည် ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှ၏ညီမဖြစ်ပြီး အဆောက်အအုံ၏ စတုတ္ထထပ်အခန်းကို ငှားရမ်းနေသော အိမ်ငှားဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှသည် အဆောက်အအုံ၏ တတိယထပ်အခန်းကို အပျောက်စနစ်ဖြင့် ဝယ်သူနေထိုင်သော အိမ်ငှားဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်မိုးက ဒေါ်စန်းလှသည် ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှနှင့် ပူးပေါင်းပြီး တိုက်၏ ခေါင်မိုးပေါ်၌ တည်မြဲခိုင်မာသော အခန်းကို တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်ဟုဆိုကာ ရန်ကုန်မြို့မြို့နယ် တရားမရုံး ၁၉၉၄ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၇၀ တွင် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁)(က) ဒုတိယပိုင်းနှင့် ၁၂ (၁) (ဂ)တို့အရ အိမ်နှင့်လိုမှု ထွဲဆိုရာမြို့နယ် တရားရုံးက အမှုကို ပလုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်မိုးက ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး ၁၉၉၈ ခုနှစ် တရားမ အယူခံမှုအမှတ် ၁၂ နှင့် တရားရုံးချုပ် ၁၉၉၈ ခုနှစ် တရားမဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၇၂ တို့တွင် အယူခံ ဝင်ရောက်ခဲ့သော်လည်း အယူခံမှုများကို ပလုပ်ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အဆောက်အအုံ စတုတ္ထထပ်ခေါင်မိုးပေါ်တွင် တိုးချဲ့အဆောက်အအုံကို မူလအိမ်ငှား ဦးမောင်စိန်က ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ တွင် အခြားဆန့်ကျင်သည့် ပဋိညာဉ် သို့မဟုတ် ဒေသဓလေ့ထုံးစံမရှိလျှင် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို အငှားချထားသူနှင့် ငှားရမ်းသူတို့သည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဆက်ဆံရာ၌ ဤ ဥပဒေ၌ ပါရှိသည့် အခွင့်အရေးနှင့် တာဝန်များ သို့မဟုတ် ငှားရမ်းသည့်ပစ္စည်းနှင့် သက်ဆိုင်သရွေ့အခွင့်အရေးနှင့် တာဝန်များကို အပြန်အလှန်ရရှိထမ်းဆောင်ကြရမည်ဟု ပြဌာန်းထားကြောင်း၊ ယင်းပြဌာန်းချက်များအရ အငှားချထားသူနှင့်

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှ
နှင့်
ဒေါ်မိုး
(၎င်း၏
အထွေထွေကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးတင်ဌေ)

ငှားရမ်းသူတို့၏ အခွင့်အရေးနှင့် တာဝန်များမှာ အငှားချထားသည့် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို အကြောင်းပြု၍ ပေါ်ပေါက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ရာ တတိယထပ်အိမ်ငှား ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှနှင့် အိမ်ရှင် ဒေါ်မိုးတို့အကြား စတုတ္ထထပ်တိုက်ခေါင်မိုးရှိ အဆောက်အအုံ နှင့် ပတ်သက်၍ မည်သည့်တာဝန်နှင့် အခွင့်အရေးမျှ မရှိကြောင်း၊ ထိုကြောင့် ဤတရားမ အထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုရန် လျှောက်လဲတင် ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက အယူခံတရားလိုသည် စည်ပင် သာယာရေးအဖွဲ့၏ ခွင့်ပြုချက်မရရှိဘဲ တိုးချဲ့အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်ခဲ့သဖြင့် ဒဏ်ငွေ ၅၀၀၀/- ကျပ်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ်က အယူခံတရားလိုသည် စတုတ္ထထပ်အိမ်ငှားနှင့် ပူးပေါင်းပြီး တိုးချဲ့ အဆောက်အအုံဆောက်လုပ်ခဲ့ကြောင်းပေါ်လွင်သ ဖြင့် ဒီကရီချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ တိုးချဲ့အဆောက်အအုံသည် ဦးမင်းလွင်ဦးနှင့် ဒေါ်စမ်းစမ်း အေးတို့၏ ထွက်ဆိုချက်အရ မူလ အိမ်ငှား ဦးမောင်စိန် လက်ထက်က ဆောက်လုပ်ခဲ့သော အဆောက်အအုံမဟုတ်ကြောင်း၊ ပထမထပ်၊ ဒုတိယထပ်၊ တတိယ ထပ်၊ စတုတ္ထထပ်တို့သည် တစ်ခုတည်းသော ခေါင်မိုးအောက်တွင် ရှိနေကြကြောင်း၊ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ (က) တွင် "erect on the property" ဟုသုံး နှုန်းထားဖြင့် ငှားရမ်းထားသော အခန်းအတွင်း ပြုလုပ်ခြင်းနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်ဟု ကျဉ်းမြောင်းစွာ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူရန် မသင့်ကြောင်း၊ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင် ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂ (ဃ) တွင် ဥပစာဆိုသော စကားရပ်ကို အဆောက်အအုံအပြင် အဆောက်အအုံနှင့် အတူ အငှားချ ထားသော ခြံမြေ သို့မဟုတ် တပ်ဆင်ထားသော ပစ္စည်းလည်းပါဝင် သည်ဟု အနက်အဓိပ္ပာယ် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ဖွင့်ဆိုထားကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ တိုးချဲ့အဆောက်အအုံတွင် အိမ်ရှင် ဒေါ်မိုးနှင့် အိမ်ငှား ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှတို့အကြား ပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းအက် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အငှားချထားသူနှင့် ငှားရမ်းသူတို့ အခွင့်အရေးနှင့် တာဝန်များပေါ်ပေါက် နေသဖြင့် ဤတရားမအထူး

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှ
နှင့်
ဒေါ်မိုး
(၎င်း၏
အထွေထွေကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးတင်ဌေ)

အယူခံမှုကို ပလပ်ပေးရန် တင်ပြလျှောက် လဲသည်။

အယူခံတရားပြိုင်က အဆိုလွှာတွင် အယူခံတရားလိုသည် ရန်ကုန်တိုင်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ အမှတ် ၆ ရပ်ကွက်၊ ၃၈ လမ်း၊ အမှတ် ၁၂၀/ ၁၂၂ ဟုခေါ်တွင်သော ၄ ထပ်တိုက်အဆောက် အအုံ၏ တတိယထပ်ကို ငှားရမ်းနေထိုင်သော အိမ်ငှားဖြစ်ကြောင်း၊ ၁၉၃၄ နေ့တွင် အယူခံတရားလိုသည် တိုက်၏ ခေါင်မိုးတွင် တည်မြဲခိုင်မာသော သွပ်မိုး၊ သစ်ကာ၊ ပြတင်းပေါက်ပါအခန်းကို တည်ဆောက်ပြီး မိသားစုနေထိုင်သဖြင့် အိမ်ငှားတာဝန်ဖောက်ဖျက် ကြောင်းဖြင့် အဆိုပြုသည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂ (ဃ) (၁) တွင် ဥပစာဆိုသည်မှာ အဆောက်အအုံဆောက် လုပ်သည့် မြေကို လည်းကောင်း၊ မည်သည့်ကိစ္စအတွက်မဆို သီးခြား အငှားချထားသည့် သို့တည်းမဟုတ် နေထိုင်သည့် သို့တည်းမဟုတ် အငှားချထားရန် သော်လည်းကောင်း၊ နေထိုင်ရန် သော်လည်းကောင်း ရည်ရွယ်သည့် အဆောက်အအုံသို့မဟုတ် အဆောက်အအုံအစိတ်အပိုင်း တစ်ခုခုကို လည်းကောင်း ဆိုလိုကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်သည့် မြေ သို့မဟုတ် အငှားချထားသော အဆောက်အအုံ သို့မဟုတ် အဆောက်အအုံ အစိတ်အပိုင်းသည် ဥပစာဆိုသော စကားရပ်တွင် အကျုံးဝင်နေသည်။

ဤအမှုတွင် အယူခံတရားလိုသည် အယူခံတရားပြိုင်ထံမှ ၄ ထပ်တိုက် အဆောက်အအုံ၏ တတိယထပ်အခန်းကို ငှားရမ်းခဲ့သည်။ စတုတ္ထထပ်၊ တိုက်ခေါင်မိုးအား ငှားရမ်းခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍ ဥပစာဆိုသော စကားရပ်တွင် စတုတ္ထထပ်တိုက်ခေါင်မိုးသည် အကျုံးဝင် ခြင်း မရှိနိုင်ပေ။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) ဒုတိယပိုင်းတွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည် -

“ အငှားချထားမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အိမ်ငှားချထားမှု ပဋိညာဉ် အရဖြစ်စေ၊ ဤအက်ဥပဒေအရဖြစ်စေ တင်ရှိသော အခြား

တာဝန်တစ်ခုခုကို ဤအက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ညီညွတ်သရွေ့ဖောက်ဖျက်သည့် သို့တည်းမဟုတ် မဆောင်ရွက်ဘဲ နေသည့်ကိစ္စ သို့တည်းမဟုတ်”

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှ
နှင့်
ဒေါ်မိုး
(၎င်း၏
အထွေထွေကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးတင်ဌေ)

သို့ဖြစ်၍ အိမ်ငှားသည် အငှားချထားမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အိမ်ရှင်နှင့် အိမ်ငှားတို့ပြုလုပ်ထားကြသည့် ပဋိညာဉ်အရ ဖြစ်စေ၊ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေအရ ဖြစ်စေ၊ တာဝန်တစ်ခုခုကို ဖောက်ဖျက်လျှင် သို့မဟုတ် မဆောင်ရွက်ဘဲနေလျှင် အိမ်ငှား တာဝန်ဖောက်ဖျက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ငှားသည် အငှားချထားမှုနှင့် စပ်လျဉ်းသည့်တာဝန်ကို ဖောက်ဖျက်ခြင်းဖြစ်ရမည်။ အယူခံတရားပြိုင်က အယူခံတရားလိုအား တတိယထပ်အခန်းကို ငှားရမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တိုက်၏ ခေါင်မိုးသည် အငှားချထားရာတွင် ပါဝင်ခြင်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားလိုသည် တိုက်၏ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် တည်မြဲခိုင်မာသော အဆောက်အအုံဆောက်လုပ်ခဲ့သည်ဆိုခြင်းမှာ အိမ်ငှားတာဝန်ဖောက် ဖျက်ရာ မရောက်နိုင်ပေ။

အယူခံတရားပြိုင် အိမ်ရှင်နှင့် အယူခံတရားလိုအိမ်ငှားတို့သည် အချင်းဖြစ် အခန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အိမ်ရှင်အိမ်ငှား ပဋိညာဉ်သီးခြားပြုလုပ်ထားခြင်း မရှိပေ။ ထို့ပြင် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေတွင် အိမ်ငှားတာဝန်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိချေ။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ တွင် ငှားရမ်း သူ၏ အခွင့်အရေးနှင့် တာဝန်များကို ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ပုဒ်မ ၁၀၈ (က) တွင် ငှားရမ်း သူ၏ တာဝန်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်းဖော်ပြထားသည် -

" he must not, without the lessor's consent, erect on the property any permanent structure, except for agricultural purposes;

သို့ဖြစ်၍ ငှားရမ်းသူသည် အငှားချထားသူ၏ သဘောတူညီချက် မရရှိဘဲ ပစ္စည်းတွင် တည်မြဲသော အဆောက်အအုံကို ဆောက်လုပ်ခဲ့လျှင် ငှားရမ်းသူ၏ တာဝန်ဖောက်ဖျက်ရာရောက်မည်။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ (က) ၌ " the property "

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှ
နှင့်
ဒေါ်မိုး
(၎င်း၏
အထွေထွေကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးတင်ဌေ)

ဆိုသော စကားရပ်တွင် " the" စကားရပ်ကို property စကားရပ်ရှေ့တွင် သုံးနှုန်းထားခြင်းမှာ property စကားရပ်ကို တိတိကျကျ ဖော်ပြလို၍ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် the property စကားရပ်သည် အငှားချထားသော ပစ္စည်းကို ရည်ညွှန်းခြင်း ဖြစ်သည်။ အငှားချထားသူနှင့် ငှားရမ်းသူတို့၏ အခွင့်အရေးနှင့် တာဝန်များသည် အငှားချထားသော မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို အကြောင်းပြုပြီး ပေါ်ပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့် " erect on the property" ဟူသော စကားရပ်သည် အငှားချထားသော ပစ္စည်း၌ တည်မြဲသော အဆောက်အအုံဆောက်လုပ်ခြင်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုသည် ၄ ထပ်တိုက်၏ တတိယထပ်အခန်းကို ငှားရမ်းနေထိုင်သည်။ စတုတ္ထထပ်တိုက် ခေါင်မိုးပေါ်၌ တည်မြဲခိုင်မာသော အခန်းကို အယူခံတရားလိုက ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ကြောင်း အယူခံတရားပြိုင်က အဆိုပြုသည်။ အယူခံတရားလိုသည် တိုက်၏ တတိယအခန်းကိုသာ ငှားရမ်းခဲ့ပြီး တိုက်၏ စတုတ္ထထပ်ခေါင်မိုးကို ငှားရမ်းခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ တတိယထပ်အခန်းနှင့် တိုက်ခေါင်မိုးတို့သည် အဆောက်အအုံတစ်ခုတည်း၌ ကည်ရှိနေကြသော်လည်း ဆက်စပ်မှု မရှိပါ။ ထိုနေရာနှစ်ခုကြား၌ စတုတ္ထထပ်အခန်းရှိနေသဖြင့် တိုက်ခေါင်မိုးနေရာသည် အချင်းဖြစ်အခန်းနှင့် သီးခြားစီ ဖြစ်နေသည်။ တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်းရှိနေခြင်း မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုသည် တိုက်စတုတ္ထထပ်ခေါင်မိုးပေါ်၌ အဆောက်အအုံကို တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်ဆိုခြင်းမှာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၀၈ (က) တွင် ပြဌာန်းထားသော အိမ်ငှား တာဝန်ဖောက်ဖျက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရန် မသင့်ပေ။

ဦးသိန်းဝင်းနှင့် ဒေါ်စိန်စိန်အမှု ^(၁) တွင် အိမ်ရှင် ဒေါ်စိန်စိန်က အိမ်ငှား ဦးသိန်းဝင်းအား အငှားချထားရာတွင် မပါဝင်သော ဥပစာ (မြေကွက်လပ်) တွင် ဦးသိန်းဝင်းက ကားတာယာများစုပုံထားသဖြင့် ထိုသို့အသုံးပြုခြင်းမှာ အိမ်ရှင်အိမ်ငှား ပဋိညာဉ်ပါတင်ရှိသည့် တာဝန်ကို ဖောက်ဖျက်ရာ မရောက်ကြောင်းဖြင့် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

(၁) ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁၈။

ဤအမှုတွင်လည်း အိမ်ငှားအယူခံတရားလိုသည် အငှားချထားရာတွင် ပါဝင်ခြင်း မရှိသော တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်၌ တည်မြဲသော အဆောက် အအုံဆောက်လုပ်ခဲ့သည်ဆိုခြင်းမှာ အိမ်ငှားတာဝန်ဖောက်ဖျက်ခြင်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် တရားရုံးချုပ်က ဦးသိန်းဝင်းအမှုနှင့် ဤအမှုမှာ အမှုအဖြစ်အပျက်အခြေအနေခြင်း မတူညီဆိုခြင်းမှာ မှန်ကန်မှု မရှိပေ။

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှ
နှင့်
ဒေါ်မိုး
(၎င်း၏
အထွေထွေကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးတင်ဌေ)

အယူခံတရားပြိုင်၏ အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ်ဦးတင်ဌေက အယူခံ တရားလို၏ အောက်ထပ်တွင် နေထိုင်သူက ၎င်း၏ အခန်းများ ရေယိုနေကြောင်းလာပြော၍ တက်ကြည့်ရာ အချင်းဖြစ် အခန်း၌ အိမ်သာနှင့် ရေချိုးခန်း မရှိတော့ ကြောင်းထွက်ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် အယူခံတရားလိုသည် အိမ်သာ နှင့် ရေချိုးခန်းများကို ဖျက်၍ ပြုပြင်ပြောင်းလဲခဲ့ကြောင်း အယူခံတရားပြိုင်က သက်သေ ထင်ရှားမပြနိုင်ပေ။

ထိုအကြောင်းများကြောင့် ဤအထူးအယူခံခုံရုံးက ကြားနာ လျက်ရှိသော ပြဿနာကို အောက်ပါအတိုင်းဖြေဆိုလိုက်သည် -

- (၁) အိမ်ရှင် ဒေါ်မိုးက အိမ်ငှား ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လှအား ၄ထပ် တိုက်၏ တတိယထပ်အခန်းကို အငှားချထားရာ၌ အဆို ပါ အငှားချထားသော ဥပစာတွင် တိုက်စတုတ္ထထပ် ခေါင်မိုးရှိ တိုးချဲ့အဆောက်အအုံသည် အကျုံးဝင်ခြင်း မရှိပါ။
- (၂) တိုက်စတုတ္ထထပ်ခေါင်မိုးပေါ်ရှိ တိုးချဲ့အဆောက်အအုံ နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အိမ်ရှင် ဒေါ်မိုးနှင့် အိမ်ငှား ဒေါ်ယဉ်ယဉ် လှ တို့အကြား ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ ပါ အငှားချထားသူနှင့် ငှားရမ်းသူတို့၏ အခွင့် အရေးနှင့် တာဝန်များပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိပါ။

သို့ဖြစ်၍ ဤတရားမအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုကာ တရားရုံးချုပ် ၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးနှင့် မြို့နယ်တရားရုံး(တရားမ)တို့၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီများကို တရားရုံး အဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့် တကွ ပြန်လည်အတည်ပြုလိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ် ၃၀၀၀/- ကျပ် သတ်မှတ်သည်။

+ ၂၀၀၀

ဖေဖော်ဝါရီလ

၂၃ ရက်

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးမြင့်သိန်းနှင့်
ဦးထွန်းရှင် တို့ရှေ့တွင်

ဒေါ်လေးတင်

(၎င်း၏အထူးကိုယ်စားလှယ်စာရသူ ဦးအုန်းတင်)

နှင့်

ဦးအောင်ဝင်း ပါ ၃*

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၂ အရ ပေးကမ်းခြင်းအထမြောက်
ရန် လိုအပ်သည့်အချက်များ၊ သေတမ်းစာ၏အဓိပ္ပာယ်၊
မြန်မာလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ
သည် သေတမ်းစာ ရေးသားခွင့်မရှိခြင်း၊ အပေးစာချုပ်
ဟန်ဆောင်၍ သေတမ်းစာပြုလုပ်ခွင့်ကို ခွင့်ပြုရန်သင့်-မသင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၂ အရ
မေတ္တာဖြင့်ပေးကမ်းခြင်း အထမြောက်ရန်မှာ ပေးသူနှင့်လက်ခံသူ ရှိရ
မည်။ မေတ္တာဖြင့်ပေးသောပစ္စည်းသည် လက်ရှိပစ္စည်းဖြစ်ရန် လိုသည်။

---

* ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၃၉။
+ ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၁၆ တွင် ချမှတ်သော ၅-၆-၉၇
ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အထူးအယူခံမှု။

ပေးသူက မိမိအလိုအလျောက် အဖိုးစားနားမပါရှိဘဲ ပေးကမ်းခြင်း ဖြစ်ရမည်။ ပေးသူက မိမိပိုင်ပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းပေးရမည်။ ပေးသော ပစ္စည်းကို လက်ခံသူက ပေးသူ အသက်ရှင်ဆဲ ပေးနိုင်သည့် အခြေ အနေရှိစဉ် လက်ခံရမည်။

မေတ္တာဖြင့်ပေးခြင်းကို ပေးသူ အသက်ရှင်လျက်ရှိစဉ် ပစ္စည်း အား ပေးနိုင်သည့်အခြေအနေရှိခိုက် ပေးမှသာ အထမြောက်သည်။ အလားတူပင် ရယူသူ အသက်ရှင်စဉ် မေတ္တာဖြင့်ပေးခြင်းကို လက်ခံ ရန် လိုပေသည်။ မေတ္တာဖြင့်ပေးသည်ကို ရယူသူကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ ရယူသူကိုယ်စား တစ်ဦးဦးကဖြစ်စေ လက်ခံပြီးမှသာ အတည်ဖြစ်သည်။ ပေးသူသေဆုံးပြီးမှသာ မေတ္တာဖြင့်ပေးသည့်စာချုပ်သည် အတည်ဖြစ် သည့်သဘော သက်ရောက်လျှင် သေသူအသက်ရှင်လျက်ရှိစဉ် ပေးရာ မရောက်၍ ပေးကမ်းခြင်း အထမမြောက်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ “သေတမ်းစာ” ဆိုသည်မှာ ပစ္စည်းရှင်က မိမိကွယ်လွန်သောအခါ မိမိ၏ပစ္စည်းကို မည်သို့မည်ပုံ စီမံခန့်ခွဲလို ကြောင်း ၎င်း၏ရည်ရွယ်ချက်ကို ဖော်ထုတ်ထားသည့် တရားဝင် ကြေညာစာတမ်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့စီမံခန့်ခွဲမှုမှာ ပစ္စည်းရှင် ကွယ်လွန် သည့်အခါမှသာ အကျိုးသက်ရောက်မည် ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် သေတမ်းစာရေးသားခွင့်မရှိ ဆိုသောအချက် မှာ ယနေ့အထိ အခိုင်အမာ အတည်ဖြစ်လျက်ရှိပေသည်။ ပေးသူ သေဆုံးပြီးမှသာ မေတ္တာဖြင့်ပေးသည့် စာချုပ်သည် အတည်ဖြစ်သည့် သဘောသက်ရောက်လျှင် ပေးသူသည် သေတမ်းစာရေးသားရာရောက် သဖြင့် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအနေဖြင့် ပြုလုပ်ခွင့်မရှိပေ။ အပေး စာချုပ် ဟန်ဆောင်၍ သေတမ်းစာပြုလုပ်ခွင့်ကို ခွင့်ပြုမည်ဆိုပါက

၂၀၀၁
ဒေါ်လေးတင်
(၎င်း၏အထူး
ကိုယ်စားလှယ်
စာရသူ
ဦးအုန်းတင်)
နှင့်
ဦးအောင်ဝင်း
ပါ ၃

၂၀၀၁
ဒေါ်လေးတင်
(၎င်း၏အထူး
ကိုယ်စားလှယ်
စာရသူ
ဦးအုန်းတင်)
နှင့်
ဦးအောင်ဝင်း
ပါ ၃

မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ နှစ်ရှည်လများ လက်ခံကျင့်သုံးလာခဲ့သည့်
မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်ရာရောက်ပေလိမ့်မည်။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးသိန်းဟန်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ၁၊ ၂။ ဦးထင်အောင်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
၃။ ကိုယ်တိုင် (မလာ)

တနင်္သာရီတိုင်းတရားရုံး၊ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ်
၂ တွင် အယူခံတရားလို ဒေါ်လေးတင်က ၎င်း၏အထူးကိုယ်စားလှယ်
စာရသူ ဦးအုန်းတင်မှတစ်ဆင့် ဦးအောင်ဝင်း၊ ဦးထွန်းလွယ်၊ ဒေါ်မြရွှေ
တို့အပေါ် အမွေပုံပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ အမှု အတော
အတွင်း အမှတ်-၂ တရားပြိုင် ဦးထွန်းလွယ် ကွယ်လွန်သဖြင့် ၎င်း၏
ဇနီး ဒေါ်ကြည်က တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ပါဝင်သည်။ တိုင်း
တရားရုံးက ဒေါ်လေးတင်သည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သာနု၏ အမွေ
ပစ္စည်းတွင် ခွဲ ပုံ ရထိုက်ကြောင်း ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ခဲ့သည်။
တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီအပေါ် ဦးအောင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်မြရွှေ
တို့က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်တွင် ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံ
မှုအမှတ် ၂၁၆ အရအယူခံဝင်ရောက်ရာ တရားရုံးချုပ်က တိုင်းတရားရုံး
၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး အမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်
စရိတ်နှင့်တကွပလပ်သည်။ ဒေါ်လေးတင်က တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်
နှင့်ဒီကရီကို ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည်
စစ်ဆေးပေးရန် လျှောက်ထားသည့်အခါ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက
အောက်ပါပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ပြန်လည်ကြားနာရန်
အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

“တရားရုံးချုပ်က သက်သေခံ (ခ) စာချုပ်အရ အချင်းဖြစ်အိမ် နှင့်မြေကို ပေးကမ်းမှုသည် ပျက်ပြယ်ခြင်းမရှိ၊ အတည်ဖြစ်မြဲ ဖြစ်နေမည်ဟု ကောက်ယူသုံးသပ်၍ မူလတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ပဏာမဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး တရားလိုစွဲဆိုသော အမှုကို ပလပ်ခဲခြင်းသည် ဥပဒေအရမှန်ကန်မှုရှိ-မရှိ။”

၂၀၀၁
ဒေါ်လေးတင်
(၎င်း၏အထူး
ကိုယ်စားလှယ်
စာရသူ
ဦးအုန်းတင်)
နှင့်
ဦးအောင်ဝင်း
ပါ ၃

အယူခံတရားလို ဒေါ်လေးတင်နှင့် အယူခံတရားပြိုင် အမှတ်-၁ ဦးအောင်ဝင်း၊ ဦးထွန်းလွယ်တို့သည် ဒေါ်သာနု၏ သမီးနှင့် သားများ ဖြစ်ကြသည်။ အယူခံတရားပြိုင်အမှတ်-၂ ဒေါ်မြရွှေသည် ဒေါ်လေးတင်၏သမီးဖြစ်၍ ဒေါ်သာနု၏မြေး ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လေး တင်၏ဖခင် ဦးအုံးခင် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် မိခင် ဒေါ်သာနုသည် ၂၄-၁၂-၈၄ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်သည်။ ဒေါ်သာနုမကွယ်လွန်မီ ၃၀-၆-၇၆ ရက်နေ့တွင် ၎င်းပိုင် ထားဝယ်မြို့၊ ပိန္နဲတောရပ်၊ ဈေးလမ်း၊ အမှတ်-၂၁၅ ဟု ခေါ်တွင်သည့် နေအိမ်တစ်လုံးနှင့် ယင်းအိမ် ဆောက်လုပ်ထားသည့် မြေတစ်ကွက်ကို ဦးအောင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်မြရွှေ တို့အား မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၈၇/၇၆ ဖြင့် ပေးကမ်းခဲ့သည်။ အယူခံတရားလို ဒေါ်လေးတင်က ဒေါ်သာနုမှ ဦးအောင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်မြရွှေတို့အား ပေးကမ်းခြင်းမှာ သေတမ်းစာဖြင့် ပေးကမ်းခြင်းဖြစ်၍ ပေးကမ်းခြင်းအတည်မဖြစ်ဟုဆိုကာ ဒေါ်သာနုကျန်ရစ်သောပစ္စည်း တွင် အယူခံတရားလိုက ခွဲ ပုံ ရထိုက်ကြောင်းဖြင့် အဆိုပြုသည်။

အယူခံတရားလို၏ အဆိုလွှာကို ဦးထွန်းလွယ်က ဝန်ခံပြီး အယူခံတရားပြိုင် ဦးအောင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်မြရွှေတို့က ခုခံသည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဦးအောင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်မြရွှေတို့က မိမိတို့ ကသာ ဒေါ်သာနုအား ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက်၍ အချင်းဖြစ်အိမ် နှင့်မြေကို ဒေါ်သာနုက ပေးကမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သေတမ်းစာဖြင့် ပေးကမ်းခြင်းလည်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ဒေါ်သာနုသည် သားသမီးများ အား အမွေခွဲဝေပြီးဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုသည် အမွေရထိုက်ခွင့်

ဒေါ်လေးတင်
(၎င်း၏အထူး
ကိုယ်စားလှယ်
စာရသူ
ဦးအုန်းတင်)
နှင့်
ဦးအောင်ဝင်း
ပါ ၃

မရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် ချေပသည်။

တိုင်းတရားရုံးက ပေးကမ်းသူ ဒေါ်သာနု ကွယ်လွန်သောအခါ မှုသာ အကျိုးခံစားခွင့်ရရှိစေရန် ရေးသားချုပ်ဆိုထားသည့် စာချုပ်သည် သေတမ်းစာဖြစ်ကြောင်း၊ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းအရ သေတမ်းစာ ပြုလုပ်၍ ပစ္စည်းခွဲဝေခွင့်မရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်သာနုက အယူခံ တရားပြိုင်တို့အား ပေးကမ်းခြင်းသည် ပျက်ပြယ်ကြောင်း၊ ဒေါ်သာနု ကွယ်လွန်ချိန်တွင် အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့်မြေသည် အမွေပုံပစ္စည်းအဖြစ် ကျန်ရစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က ဒေါ်သာနုမကွယ်လွန်မီ မှတ်ပုံတင်စာချုပ် (သက်သေခံ-ခ) အရ အိမ်နှင့်မြေကို ပေးကမ်းခြင်းသည် ပေးကမ်းသူ ကွယ်လွန်ပြီးနောက်မှ ပေးကမ်းမှု အထမြောက်စေရမည်ဟု အတိ အလင်း စည်းကမ်းချက်သတ်မှတ်ထားခြင်း မရှိသဖြင့် သေတမ်းစာ သဘော သက်ရောက်ခြင်းမရှိဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်၍ မူလရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ကာ အယူခံတရားလို စွဲဆိုသောအမှု အား ပလပ်ခဲ့သည်။

အယူခံတရားလို ရှေ့နေက ပေးကမ်းခြင်း စာချုပ်တွင် ဒေါ်သာနု အသက်ရှည်သရွေ့ကာလပတ်လုံး အိမ်နှင့်မြေကို ဒေါ်သာနု ကိုယ်တိုင် အကျိုးခံစားမည်ဖြစ်ပြီး ဒေါ်သာနုကွယ်လွန်ပြီးနောက်မှသာ ဦးအောင်ဝင်းတို့က ဆက်လက်၍ အကျိုးခံစားခွင့်ရှိမည် ဖြစ်သဖြင့် အပေးစာချုပ်ဟန်ဆောင်သည့် သေတမ်းစာဖြစ်ကြောင်း၊ မြန်မာ့ဓလေ့ ထုံးတမ်းဥပဒေများကို ဖောက်ဖျက်ပြီး ပစ္စည်းခွဲဝေရန်စီမံခြင်းဖြစ်လျှင် ထိုအပေးစာချုပ်သည် သေတမ်းစာပင်ဖြစ်၍ အတည်မဖြစ် ပျက်ပြယ် ကြောင်း စသည်ဖြင့် လျှောက်လဲသည်။

အယူခံတရားပြိုင်အမှတ်-၁ နှင့် ၂ တို့၏ရှေ့နေက သက်သေခံ (ခ) ပေးကမ်းစာချုပ်တွင် ပေးသူက အသက်ထင်ရှားရှိနေစဉ်အတွင်း ပေးကမ်းမှုကိုလည်းကောင်း၊ ပေးကမ်းသည့်ပစ္စည်းတွင် လက်ခံသူ၏

ပိုင်ရေးဆိုင်ရာ အကျိုးခံစားခွင့်ကိုလည်းကောင်း ထိခိုက်ပျက်ပြားစေ
 လောက်သော သဘောသက်ရောက်သည့် စည်းကမ်းချက်တစ်စုံတစ်ရာ
 မပါရှိကြောင်း၊ အလားတူ ပေးသူကွယ်လွန်ပြီးနောက်မှ ပေးကမ်းခြင်း
 အတည်ဖြစ်စေရန် ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရစေရန် သဘောသက်ရောက်မှု
 မရှိကြောင်း၊ အမှုတွင် ဒေါ်သာနုကိုယ်တိုင် ပေးကမ်းထားသည့် ဥပစာ
 ၌ အတူတကွ ဆက်လက်နေထိုင်သွားရန်ဖြစ်သဖြင့် ၎င်းအသက်ရှင်
 နေသရွေ့ကာလပတ်လုံး အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့်မြေတွင် ၎င်း၏အကျိုး
 ခံစားခွင့် ဆိတ်သုဉ်းသွားခြင်းမရှိစေရန် ရည်ရွယ်၍ စည်းကမ်းချက်ကို
 ထည့်သွင်းချုပ်ဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ပေးကမ်းသူအနေဖြင့် ပေးကမ်း
 ထားပြီးသော ဥပစာတွင် ဆက်လက်နေထိုင် အကျိုးခံစားခွင့်နှင့် ပစ္စည်း
 မှရရှိမည့် ဝင်ငွေ၊ အကျိုးအမြတ် ဆက်လက်ခံစားခွင့်စသည်တို့ကို
 ခွဲဝေချိတ်ခွင့်ရှိကြောင်း မရှင် နှင့် မသင်းကြည် အမှု^(၁) တွင် ဆုံးဖြတ်
 ထားကြောင်း၊ အပေးစာချုပ်တွင်ပါရှိသည့် စည်းကမ်းချက်ကြောင့်
 ပေးကမ်းမှု ပျက်ပြယ်ခြင်းမရှိ၊ အတည်ဖြစ်မြဲဖြစ်နေမည်ဖြစ်ကြောင်း
 စသည်ဖြင့် လျှောက်လဲသည်။

၂၀၀၁
 ဒေါ်လေးတင်
 (၎င်း၏အထူး
 ကိုယ်စားလှယ်
 စာရသူ
 ဦးအုန်းတင်)
 နှင့်
 ဦးအောင်ဝင်း
 ပါ ၃

အမှုတွင် မိခင်ဒေါ်သာနု မကွယ်လွန်မီ အချင်းဖြစ်နေအိမ်နှင့်
 မြေကို သားဖြစ်သူ ဦးအောင်ဝင်းနှင့် မြေးဖြစ်သူ ဒေါ်မြရွှေတို့အား
 မှတ်ပုံတင်ပေးကမ်းစာချုပ်အမှတ် ၁၈၇/၇၆ (သက်သေခံ-ခ) အရ
 ပေးကမ်းခြင်းမှာ အငြင်းမပွားပေ။

သို့ရာတွင် ပေးကမ်းစာချုပ်ရှိ အပိုဒ်တစ်ပိုဒ်၌ အောက်ပါ
 အတိုင်း ဖော်ပြထားသည်-

“ဤသို့ပေးကမ်းသော်လည်း ကျွန်ုပ်ဒေါ်သာနု အသက်ရှည်
 သရွေ့ အချိန်ကာလပတ်လုံး ဤစာချုပ်ဝင် နေအိမ်နှင့်မြေကို
 ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အကျိုးခံစား စံစားပြီး ကျွန်ုပ်ကွယ်လွန်သော

(၁) အေ အိုင် အာ၊ ၁၉၃၄၊ ရန်ကုန်၊ စာ-၁၂၉။

၂၀၀၁
ဒေါ်လေးတင်
(၎င်း၏အထူး
ကိုယ်စားလှယ်
စာရသူ
ဦးအုန်းတင်)
နှင့်
ဦးအောင်ဝင်း
ပါ ၃

အချိန်သို့ ရောက်ပါမှ ကျွန်ုပ်နည်းတူ ကျွန်ုပ်အကျိုးခံစား
သကဲ့သို့ လက်ခံသူတို့က ဆက်လက်၍ အကျိုးခံစားရန်
သဘောတူပါကြောင်းဟု ကတိပြု ပေးကမ်းပါသည်။”

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၂ အရ မေတ္တာဖြင့်
ပေးကမ်းခြင်း အထမြောက်ရန်မှာ ပေးသူနှင့်လက်ခံသူ ရှိရမည်။ မေတ္တာ
ဖြင့်ပေးသောပစ္စည်းသည် လက်ရှိပစ္စည်းဖြစ်ရန် လိုသည်။ ပေးသူက
မိမိအလိုအလျောက် အဖိုးစားနားမပါရှိဘဲ ပေးကမ်းခြင်းဖြစ်ရမည်။
ပေးသူက မိမိပိုင်ပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းပေးရမည်။ ပေးသောပစ္စည်းကို
လက်ခံသူက ပေးသူအသက်ရှင်ဆဲ ပေးနိုင်သည့်အခြေအနေရှိစဉ်
လက်ခံရမည်။

မေတ္တာဖြင့်ပေးခြင်းကို ပေးသူအသက်ရှင်လျက်ရှိစဉ် ပစ္စည်း
အား ပေးနိုင်သည့်အခြေအနေရှိခိုက် ပေးမှသာ အထမြောက်သည်။
အလားတူပင် ရယူသူအသက်ရှင်စဉ် မေတ္တာဖြင့်ပေးခြင်းကို လက်ခံရန်
လိုပေသည်။ မေတ္တာဖြင့်ပေးသည်ကို ရယူသူကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ ရယူသူ
ကိုယ်စား တစ်ဦးဦးကဖြစ်စေ လက်ခံပြီးမှသာ အတည်ဖြစ်သည်။ ပေးသူ
သေဆုံးပြီးမှသာ မေတ္တာဖြင့်ပေးသည့်စာချုပ်သည် အတည်ဖြစ်သည့်
သဘောသက်ရောက်လျှင် သေသူအသက်ရှင်လျက်ရှိစဉ် ပေးရာ
မရောက်၍ ပေးကမ်းခြင်း အထမမြောက်ပေ။

ယခုမူ ဒေါ်သာနုက ပေးကမ်းသည့်ပစ္စည်းနှင့် အကျိုးခံစားခွင့်
ကို အသက်ရှင်လျက်ရှိစဉ် ပေးအပ်သည့်သဘော မတွေ့ရပေ။
အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့်မြေ ပေးကမ်းသည်ဟုဆိုသော်လည်း ပေးကမ်းသူ
ဒေါ်သာနု ကွယ်လွန်ပြီးနောက်မှသာ အကျိုးသက်ရောက်စေရန်
ရည်ရွယ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

သက်သေခံ (ခ) ပေးကမ်းစာချုပ် ပြုလုပ်ပြီးနောက် အချင်းဖြစ်
အိမ်နှင့်မြေ၏ အကျိုးခံစားခွင့်များကို ဒေါ်သာနုကသာ ဆက်လက်
ခံစားလျက်ရှိကြောင်း၊ ဒေါ်သာနုသည် ကွယ်လွန်သည့် ၂၄-၁၂-၈၄

ရက်နေ့တွင် ထိုအိမ်တွင်နေထိုင်ပြီး အခွန်အခများကို ပေးဆောင်ကြောင်း ဦးအုန်းတင်က ထွက်ဆိုသည်။ ပိန္နဲတောရပ်ကွက်ပြည်သူ့ကောင်စီဝင် ဦးဘမြင့် (လိုပြ-၂)၊ အတွင်းရေးမှူး ဦးစံရ (လိုပြ-၅) တို့က ဒေါ်သာနုအမည်ဖြင့် အခွန်ကောက်ခံကြောင်း ထောက်ခံထွက်ဆိုသည်။ ထို့အတူ အိမ်ကိုပြင်ဆင်သည့်ကိစ္စတွင်လည်း ဒေါ်သာနု စေခိုင်းချက်အရ ပြင်ပေးရကြောင်း ဦးမောင်သန်း (လိုပြ-၃)၊ ဦးညွန့်မောင် (လိုပြ-၄) တို့က ထွက်ဆိုထားသည်။ အခွန်ပြေစာ (သက်သေခံ-ဈနှင့် ည) တို့အရ အခွန်ခဆောင်သူမှာ ဒေါ်သာနုဖြစ်သည်။ ဒေါ်သာနုကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်းမှ ဦးအောင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်မြရွှေတို့ အမည်သို့ ပြောင်းခဲ့သည်။

၂၀၀၁
 ဒေါ်လေးတင်
 (၎င်း၏အထူး
 ကိုယ်စားလှယ်
 စာရသူ
 ဦးအုန်းတင်)
 နှင့်
 ဦးအောင်ဝင်း
 ပါ ၃

တစ်ဖန် အယူခံတရားပြိုင်အမှတ်-၁ ဦးအောင်ဝင်းအား ပြန်လှန်စစ်မေးရာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆိုထားသည်-

“ အဆိုပါသက်သေခံ (ခ) စာချုပ် ချုပ်ဆိုစဉ် အဓိကစာချုပ်ပါ အကြောင်းအရာများ၊ စည်းကမ်းချက်များကို ဦးအောင်ဝင်း၊ ဒေါ်မြရွှေတို့ကလည်းကောင်း၊ မိခင် ဒေါ်သာနုကလည်းကောင်း ပြောဆိုညွှန်ကြား၍ စာချုပ်ချုပ်ဆိုပေးသူက ရေးသားပေးရသည်မှာ မှန်ပါသလားဆိုလျှင် မဟုတ်ပါ။ ဒေါ်သာနုကိုယ်တိုင်က ပြောပြညွှန်ပြ ရေးသားဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အဆိုပါစာချုပ်ကို ပေးကမ်းရာတွင် ကျွန်ုပ်အသက်ရှင်သမျှ ခံစား၊ စံစားပြီး ကျွန်ုပ်ကွယ်လွန်သောအခါမှ ပေးကမ်းသူသို့ ရောက်စေရမည်ဟူသော ဖော်ပြပါရှိသည့် စာပိုဒ်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ထိုသို့ပေးကမ်းစဉ် ကျွန်တော်ဦးအောင်ဝင်း လက်ခံသောအိမ်နှင့်မြေကို ရောင်းစားမည် စိုးရိမ်ရန်အကြောင်းရှိ၍ ဒေါ်သာနုက ထိုသို့စီစဉ်ပေးကမ်းခြင်း ဖြစ်သည်ဟုဆိုလျှင် မှန်ပါသည်။ ထိုသို့ရေးသားဖော်ပြ ပေးကမ်းသည့်အတွက်

၂၀၀၁
ဒေါ်လေးတင်
(၎င်း၏အထူး
ကိုယ်စားလှယ်
စာရသူ
ဦးအုန်းတင်)
နှင့်
ဦးအောင်ဝင်း
ပါ ၃

ထိုပစ္စည်းရပ်ပေါ်တွင် ဒေါ်သာနု အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလ
ပတ်လုံး ကျွန်တော်ဦးအောင်ဝင်းသည် အဆိုပါပစ္စည်းရပ်များ
အား မည်သို့မျှရောင်းစား လွှဲပြောင်းပိုင်ခွင့် တစ်စုံတစ်ရာမရှိဟု
ဆိုလျှင် မှန်ပါသည်။”

သို့ဖြစ်၍ အထက်ဖော်ပြပါအချက်များအရ ယင်းပေးကမ်း
စာချုပ်သည် ဒေါ်သာနုကွယ်လွန်ပြီးနောက်မှ အကျိုးသက်ရောက်
စေရန် ရည်ရွယ်သည်မှာ ပိုမိုထင်ရှားစေသည်။

“သေတမ်းစာ” ဆိုသည်မှာ ပစ္စည်းရှင်က မိမိကွယ်လွန်သော
အခါ မိမိ၏ပစ္စည်းကို မည်သို့မည်ပုံ စီမံခန့်ခွဲလိုကြောင်း ၎င်း၏ရည်ရွယ်
ချက်ကို ဖော်ထုတ်ထားသည့် တရားဝင်ကြေညာစာတမ်း ဖြစ်သည်။
ထိုသို့စီမံခန့်ခွဲမှုမှာ ပစ္စည်းရှင် ကွယ်လွန်သည့်အခါမှသာ အကျိုး
သက်ရောက်မည် ဖြစ်သည်။

မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ
သည် သေတမ်းစာရေးသားခွင့်မရှိ ဆိုသောအချက်မှာ ယနေ့အထိ
အခိုင်အမာ အတည်ဖြစ်လျက်ရှိပေသည်။ ဦးကြာဖြူ နှင့် မောင်အောင်
သိန်း အမှု^(၁) ကို ကြည့်ပါ။

ထို့ပြင် မသင်းမြိုင် နှင့် မောင်ကြီး အမှု^(၂) တွင် မြန်မာဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်များသည် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲရန်
သေတမ်းစာ မပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း၊ အပေးစာချုပ် ဟန်ဆောင်၍
သေတမ်းစာပြုလုပ်ခွင့်ကို မည်သည့်ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးကိုမျှ
ခွင့်မပြုနိုင်ကြောင်း၊ မိမိလူမျိုး၏ တရားဥပဒေများကို အသုံးမဝင်အောင်
မပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်သည်။

မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ
သည် သေတမ်းစာရေးသားခွင့်မရှိ ဆိုသောအချက်မှာ ယနေ့အထိ

---

(၂) ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန် စီရင်ထုံး၊ စာ-၁၃၉။

ဒေါ်လေးတင်
 (၎င်း၏အထူး
 ကိုယ်စားလှယ်
 စာရသူ
 ဦးအုန်းတင်)
 နှင့်
 ဦးအောင်ဝင်း
 ပါ ၃

အခိုင်အမာ အတည်ဖြစ်လျက်ရှိပေသည်။ ပေးသူ သေဆုံးပြီးမှသာ မေတ္တာဖြင့် ပေးသည့် စာချုပ်သည် အတည်ဖြစ်သည့်သဘော သက်ရောက်လျှင် ပေးသူသည် သေတမ်းစာရေးသားရာရောက်သဖြင့် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအနေဖြင့် ပြုလုပ်ခွင့်မရှိပေ။ အပေးစာချုပ် အသွင်ဆောင်၍ သေတမ်းစာပြုလုပ်ခွင့်ကို ခွင့်ပြုမည်ဆိုပါက မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ နှစ်ရှည်လများ လက်ခံကျင့်သုံးလာခဲ့သည့် မြန်မာ ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်ရာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်၍ အမှုတွင် ဒေါ်သာနုက မိမိသားနှင့်မြေးတို့အား ပေးကမ်းသည့်သဘောမျိုးဖြင့် မိမိကွယ်လွန်ပြီးနောက်မှ အကျိုး သက်ရောက်စေရန် ရည်ရွယ်၍ သက်သေခံ (ခ) ပေးကမ်းစာချုပ်အရ ပေးကမ်းခြင်းသည် အမှန်စင်စစ် သေတမ်းစာဖြင့် ပေးကမ်းခြင်းသာ ဖြစ်သောကြောင့် မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်သည်။ ယင်းသို့ ပေးကမ်းခြင်းသည် တည်မြဲခိုင်မာခြင်း မရှိသည်မှာ ထင်ရှား သည်။

ပေးကမ်းစာချုပ်ပါ စည်းကမ်းချက်တွင် အတိအလင်း ဖော်ပြ ချက်အရ အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့်မြေအပြင် အကျိုးခံစားခွင့်ကို ဒေါ်သာနု ကွယ်လွန်ပြီးနောက်မှ အယူခံတရားပြိုင် ဦးအောင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်မြရွှေ တို့က အကျိုးခံစားခွင့်ရှိမည် ဖြစ်သည့်အလျောက် အယူခံတရားပြိုင် ဘက်မှ ပေးကမ်းသူအနေဖြင့် ဥပစာတွင် ဆက်လက်နေထိုင် အကျိုး ခံစားခွင့်ကို ခြွင်းချန်ခွင့်ရှိသည်ဟု မရှင် နှင့် မသံင်းကြည် အမှု^(၁) ကို ကိုးကားတင်ပြခြင်းသည် မှန်ကန်ခြင်းမရှိဘဲ အမှုဖြစ်ရပ်ချင်းမတူသည် မှာ မြင်သာသည်။

တရားရုံးချုပ်သည် သက်သေခံ (ခ) ပေးကမ်းစာချုပ်ပါ အငြင်း ပွားလျက်ရှိသည့် စည်းကမ်းချက်ကြောင့် ပေးကမ်းမှုပျက်ပြယ်ခြင်းမရှိ။

(၃) ၁ ရန်ကုန်၊ စာ-၃၅၁။

၂၀၀၁
ဒေါ်လေးတင်
(၎င်း၏အထူး
ကိုယ်စားလှယ်
စာရသူ
ဦးအုန်းတင်)
နှင့်
ဦးအောင်ဝင်း
ပါ ၃

တည်မြဲခိုင်မာသည်ဟု ကောက်ယူသုံးသပ်ချက်သည် မှန်ကန်သည်ဟု
မဆိုနိုင်ပေ။

သို့ဖြစ်၍ ဤအထူးအယူခံခုံရုံးက ကြားနာလျက်ရှိသော
ပြဿနာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

“တရားရုံးချုပ်က သက်သေခံ (ခ) စာချုပ်အရ အချင်းဖြစ်အိမ်
နှင့်မြေကို ပေးကမ်းမှုသည် ပျက်ပြယ်ခြင်းမရှိ၊ အတည်ဖြစ်မြဲ
ဖြစ်နေမည်ဟု ကောက်ယူသုံးသပ်၍ မူလတိုင်းတရားရုံး၏
စီရင်ချက်နှင့် ပမာဏဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး တရားလိုစွဲဆို
သောအမှုကို ပလပ်ခွဲခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်မှု မရှိ
ကြောင်း။”

ထို့ကြောင့် ဤတရားမအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး တရားရုံးချုပ်
၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်၍ တနင်္သာရီတိုင်းတရားရုံး၏
စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပြန်လည်အတည်ပြုလိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ် ကျပ် ၁၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။
ကုန်ကျစရိတ်ကို အမွေပုံမှကျခံရန် ဖြစ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၁

ဖေဖော်ဝါရီလ

၂ ရက်

တရားရုံးချုပ်၊ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဒေါက်တာတင်အောင်အေး နှင့်
ဦးမြင့်သိန်း တို့ရှေ့တွင်

ဒေါ်လှနွဲ့ (၎င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် ဦးထွန်းအောင်)

ဒေါ်လှနွဲ့ (၎င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် ဦးထွန်းအောင်)

နှင့်

ဦးသန်းညွန့် ပါ ၃*

ဦးသန်းညွန့်.

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၅၊ ပဋိညာဉ်ချုပ်ဆိုရာတွင် ပါဝင်သူတစ်ဦး
က သတ်မှတ်ထားသောအချိန်တွင် ပြုလုပ်ရန် ပဋိညာဉ်ကို
ပျက်ကွက်လျှင် အချိန်သည် ပဋိညာဉ်၏ အဓိကအချက်ဖြစ်ပါ
က ပဋိညာဉ်ကို ဖျက်သိမ်းခွင့်ရခြင်း၊ အချိန်သည့် ပဋိညာဉ်၏
အဓိကအချက်ဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်ခြင်းရှိ-မရှိကို စာချုပ်ပါ
စည်းကမ်းချက်များနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းခြင်းရာများ
အရ ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်ရခြင်း။

* ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁၈ နှင့် ၁၉။

+ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၈၂ နှင့် ၂၈၃ တွင် ချမှတ်သော
၇-၅-၉၆ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အထူးအယူခံမှု။

၂၀၀၁
 ဒေါ်လှနွဲ့
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးထွန်းအောင်)
 ဒေါ်လှနွဲ့
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးထွန်းအောင်)
 နှင့်
 ဦးသန်းညွန့်
 ပါ ၃
 ဦးသန်းညွန့်

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပဋိညာဉ်ချုပ်ဆိုရာတွင် ပါဝင်သူတစ်ဦးက အကြောင်းအရာတစ်ခု သတ်မှတ်ထားသော အချိန်တွင် ပြုလုပ်ရန် ကတိပြုသော်လည်း ထိုကဲ့သို့ပြုလုပ်ရန် ပျက်ကွက်လျှင် အချိန်သည် ပဋိညာဉ်၏ အဓိကအချက်ဖြစ်ရန် ရည်ရွယ်ပါက ကတိရသူက ထို ပဋိညာဉ်ကို ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၅ အရ ဖျက်သိမ်းခွင့်ရသည်။

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၅ တွင် ဖော်ပြထားသော အချိန် ကာလသည် ပဋိညာဉ်၏ အဓိကအချက်ဖြစ်စေရန် ကာယကံရှင်များက ရည်ရွယ်ခြင်းရှိ-မရှိ ပြဿနာကို စာဖြင့်ရေးသားထားသော စာချုပ် စာတမ်းပါ စည်းကမ်းချက်များနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းခြင်းရာများ ကို ဆင်ခြင်စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ရမည်။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးခင်မောင်အေး
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးညိုဝင်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (တရားမ)၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄၁ တွင် အယူခံတရားလို ဒေါ်လှနွဲ့က အယူခံတရားပြိုင် ဦးသန်းညွန့် ပါ ၃ ဦးတို့အပေါ် ၈-၃-၉၀ နေ့စွဲပါ မြေရောင်းရန် စရန်ပေး ကတိစာချုပ်ကို ဖျက်သိမ်း၍ ရောင်းရန်ကတိပြုထားသည့်မြေကို လက်ရောက်ပြန်လည်ပေးအပ်စေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၅ ၏ ဒုတိယပိုင်းပြဋ္ဌာန်းချက်အရ နစ်နာ ကြေးငွေ ၁၀၀၀၀ ကျပ်ကို ဦးသန်းညွန့် ပါ ၃ တို့က ဒေါ်လှနွဲ့အား ပေးစေရန် ဒီကရီချမှတ်သည်။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (တရားမ)၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၈၈ ၌ အယူခံတရားပြိုင် ဦးသန်းညွန့်က အယူခံတရားလို ဒေါ်လှနွဲ့အပေါ် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်၍ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်

ချုပ်ဆိုပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက ဒေါ်လှနွဲ့သည် ငွေ ၆၆၀၀၀ ကျပ်ကို ဦးသန်းညွန့်ထံမှ လက်ခံရယူပြီး မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးရန် ဒီကရီချမှတ်သည်။

တိုင်းတရားရုံး၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၁ နှင့် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၈၈ တို့၌ ချမှတ်သော စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီများကို ဒေါ်လှနွဲ့က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံ ဝင်ရောက်ခဲ့သော်လည်း တရားရုံးချုပ်က အယူခံမှုများကို ပလပ်ခဲ့သည်။ ဒေါ်လှနွဲ့က တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့်အခါ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာ ကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ပြန်လည်ကြားနာရန်အတွက် အထူးအယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

“စရန်ပေးကတိ ပဋိညာဉ်တွင်ပါဝင်သည့် ဒေါ်လှနွဲ့နှင့် ဦးသန်းညွန့်တို့၏ ရည်ရွယ်ရင်းမှာ ငွေပေးချေရန် သတ်မှတ် ထားသော အချိန်ကာလကို အလေးအနက်မထားတော့ ကြောင်း တရားရုံးချုပ်၏ ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ချက်သည် အမှုတွဲ တွင် ပေါ်ပေါက်သော အထောက်အထားများအရ မှန်ကန်မှု ရှိ-မရှိ။”

တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁၈/၉၈ နှင့် ၁၉/၉၈ တို့တွင် အမှုသည်များ တူညီကြသည့်အပြင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်း တစ်ခုတည်း အပေါ် အပြန်အလှန်စွဲဆိုမှုများဖြစ်၍ ဤအမိန့်သည် အဆိုပါအမှု နှစ်မှုလုံးနှင့် သက်ဆိုင်စေရမည်။

တိုင်းတရားရုံး၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၁ တွင် ဒေါ်လှနွဲ့က ရန်ကုန်တိုင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက်အမှတ် (၃-အေ)၊ မြေကွက်အမှတ် ၂၆/၂၇၊ အကျယ် ၄၈ ပေ x ၅၀ ပေ၊ ဧရိယာ ၀. ၀၅၆ ဧကရှိ မြေကွက်ကို မှတ်ပုံတင်မြေအရောင်းစာချုပ်

၂၀၀၁
ဒေါ်လှနွဲ့
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးထွန်းအောင်)
ဒေါ်လှနွဲ့!
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးထွန်းအောင်)
နှင့်
ဦးသန်းညွန့်
ပါ ၃
ဦးသန်းညွန့်

၂၀၀၁
 ဒေါ်လှနွဲ့
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးထွန်းအောင်)
 ဒေါ်လှနွဲ့
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးထွန်းအောင်)
 နှင့်
 ဦးသန်းညွန့်
 ပါ ၃
 ဦးသန်းညွန့်

အမှတ် ၂၅၆/၈၁ ဖြင့် ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးသန်းညွန့်သည် မြေကွက်အမှတ် ၂၇၊ အကျယ် ၂၄ ပေ x ၅၀ ပေရှိသော မြေကွက်ကို ငွေ ၈၀၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဝယ်ယူရန် သဘောတူကာ ၈-၃-၉၀ နေ့စွဲပါ မြေရောင်းရန် စရန်ငွေပေးကတိစာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုပြီး စရန်ငွေအဖြစ် ငွေ ၁၄၀၀၀ ကျပ်ကို ပေး၍ ဒေါ်လှနွဲ့က လက်ခံရယူခဲ့ကြောင်း၊ ဦးသန်းညွန့်က ကျန်ငွေများအနက် ၇-၆-၉၀ နေ့တွင် ငွေ ၃၃၀၀၀ ကျပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ၇-၉-၉၀ နေ့တွင် ငွေ ၃၃၀၀၀ ကျပ်ကိုလည်းကောင်း ပေးချေရန်နှင့် ထိုကဲ့သို့ပေးချေရန် ပျက်ကွက်ပါက စရန်ငွေကို အဆုံးခံရန် သဘောတူညီခဲ့ကြကြောင်း၊ ဦးသန်းညွန့်သည် ကျန်ငွေများကို ပေးချေရန် ပျက်ကွက်သဖြင့် ၈-၃-၉၀ နေ့စွဲပါ မြေရောင်းရန် စရန်ပေးကတိစာချုပ်ကို ဖျက်သိမ်းပြီးမြေမှ ဦးသန်းညွန့်တို့ ထွက်ခွာသွားစေရန် အဆိုပြုစွဲဆိုသည်။

ဦးသန်းညွန့် ပါ ၃ တို့က ဒေါ်လှနွဲ့၏ ကိုယ်စားလှယ်စာရသူ ဦးထွန်းအောင်အား ၁၇-၆-၉၀ နေ့တွင် တာမွေကြီး (က+ဂ) ရပ်ကွက် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင် ကျန်ငွေကို ပေးချေရန် အသင့်ရှိကြောင်း ပြောဆိုခဲ့သော်လည်း ဦးထွန်းအောင်က ရောင်းသူ တို့၏ တာဝန်ကို ဆောင်ရွက်ခြင်းမရှိသေးဟုပြောကြောင်း ဦးသန်းညွန့် တို့သည် ကျန်ငွေကို ဆက်လက်ပေးချေရန် ဆန္ဒရှိနေကြောင်းဖြင့် ချေပ ထားသည်။

တိုင်းတရားရုံး၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၈၈ တွင် ဦးသန်းညွန့်က ရန်ကုန်တိုင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက် (၃-အေ)၊ မြေကွက်အမှတ် ၂၇၊ ၂၄ x ၅၀ ပေ၊ တာမွေမြို့နယ် (က+ဂ) ရပ်ကွက်၊ တာမွေကြီး၊ ၁၅၅ လမ်း၊ အမှတ် ၆၃ ဟု ခေါ်တွင်သော မြေကွက်နှင့် မြေကွက်ပေါ်ရှိ အကျိုးခံစားခွင့်များကို ၁၉၇၅ ခုနှစ်တွင် မောင်ဘမောင်ထံမှ ငွေ ၈၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် စာချုပ်ချုပ်ဆို ဝယ်ယူကာ လက်ရောက်နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုမြေကို ဒေါ်လှနွဲ့က မှတ်ပုံတင်စာချုပ်

ဖြင့် ဝယ်ယူထားကြောင်း ပြောသဖြင့် ၈-၃-၉၀ နေ့တွင် ငွေ ၈၀၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် မြေရောင်းစရန်ပေး ကတိစာချုပ်ချုပ်ဆိုကာ စရန်ငွေ ၁၄၀၀၀ ကျပ် ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ကျန်ငွေများအနက် ၇-၆-၉၀ နေ့တွင် ငွေ ၃၃၀၀၀ ကျပ်၊ ၇-၉-၉၀ နေ့တွင် ၃၃၀၀၀ ကျပ် ပေးရန် သဘောတူခဲ့ကြောင်း၊ ရပ်ကွက်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင် ပထမအရစ်ငွေ ကို ပေးချေရန်အသင့်ဖြစ်ကြောင်း ပြသခဲ့သော်လည်း ရောင်းသူများက ဆောင်ရွက်ရန်တာဝန်ကို မဆောင်ရွက်ရသေးဟုပြောကြောင်း၊ ကျန်ရှိ သောငွေများကို ပေးချေရန်ဆန္ဒရှိနေကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ကျန်ငွေ ၆၆၀၀၀ ကျပ်ကို လက်ခံပြီး မြေကို မှတ်ပုံတင်အရောင်းစာချုပ် ချုပ်ဆို ပေးရန် အဆိုပြုထားသည်။

၂၀၀၁
 ဒေါ်လှနွဲ့
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးထွန်းအောင်)
 ဒေါ်လှနွဲ့
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးထွန်းအောင်)
 နှင့်
 ဦးသန်းညွန့်
 ပါ ၃
 ဦးသန်းညွန့်

ဒေါ်လှနွဲ့က မြေအရောင်းအဝယ် ပဋိညာဉ်ကို ဦးသန်းညွန့် တို့ကသာ ဖောက်ဖျက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ချေပထားသည်။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (တရားမ)၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၁/၉၁ တွင် သက်သေခံ (င) မြေရောင်းရန် စရန်ပေးကတိစာချုပ် အရ တရားပြိုင်သည် ကျန်သည့်ငွေ ၆၆၀၀၀/- ကျပ်ကို ပေးချေရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုစာချုပ်တွင် ငွေပေးချေရန် သတ်မှတ်ထားသော အချိန်သည် ပဋိညာဉ်၏ အဓိကအချက် မဟုတ်သဖြင့် ထိုစာချုပ်အား ပျက်ပြယ်ခွင့်မရနိုင်ကြောင်း၊ စာချုပ်တွင် ဝယ်ယူသူက ငွေပေးချေရန် ပျက်ကွက်ပါက စရန်ငွေအဆုံးခံရန်သာ ပါရှိသဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေကွက် ကို ရောင်းသူသို့ ပြန်လည်မပေးထိုက်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ တရားပြိုင်က တရားလိုသို့ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၅ ဒုတိယပိုင်းပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် အရ နစ်နာကြေးငွေ ၁၀၀၀၀/- ကျပ်ပေးစေရန် သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်သည်။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (တရားမ)၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၈၈/၉၃ တွင် ၈-၃-၉၀ နေ့စွဲပါ မြေရောင်းရန် စရန်ပေးကတိစာချုပ်၌ တရားလိုက တရားပြိုင်သို့ ၈-၃-၉၀ နေ့တွင် စရန်ငွေ ၁၄၀၀၀/- ကျပ် ပေး၍ လက်ခံရရှိပြီး ကျန်ငွေများကို ၇-၆-၉၀ နေ့နှင့် ၇-၉-၉၀

၂၀၀၁
 ဒေါ်လှနွဲ့
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးထွန်းအောင်)
 ဒေါ်လှနွဲ့
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးထွန်းအောင်)
 နှင့်
 ဦးသန်းညွန့်
 ပါ ၃
 ဦးသန်းညွန့်

နေ့များတွင် နှစ်ရစ်ခွဲပြီး ပေးချေရန် ဖော်ပြထားကြောင်း၊ တရားလိုက ၇-၆-၉၀ နေ့တွင် ပထမအရစ်ငွေကို ပေးချေရန် ပျက်ကွက်ခဲ့သော်လည်း ထိုစာချုပ်တွင် အချိန်ကာလသည် ပဋိညာဉ်၏ အဓိကအချက်မဟုတ်၍ တရားပြိုင်သည် ပဋိညာဉ်ကို ပယ်ဖျက်ခွင့် မရနိုင်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ တရားလိုက တရားပြိုင်သို့ ငွေ ၆၆၀၀၀/- ကျပ်ကို ပေးအပ်ပြီး တရားပြိုင်က တရားလိုသို့ အချင်းဖြစ်မြေအား အရောင်းမှတ်ပုံတင်စာချုပ်ချုပ်ဆိုပေးရန် သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၈၂/၉၅ နှင့် ၂၈၃/၉၅ တွင် အချင်းဖြစ်မြေကို အယူခံတရားပြိုင်က အယူခံတရားလိုထံမှ ငွေ ၈၀၀၀၀/- ကျပ်ဖြင့် ဝယ်ယူရန် ၈-၃-၉၀ နေ့စွဲပါ မြေရောင်းရန် စရန်ပေးကတိစာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုပြီး စရန်ငွေ ၁၄၀၀၀/- ကျပ်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ကျန်ငွေများအနက် ပထမအရစ် ငွေ ၃၃၀၀၀/- ကျပ်ကို ၇-၆-၉၀ နေ့တွင်လည်းကောင်း၊ ဒုတိယအရစ် ငွေ ၃၃၀၀၀/- ကျပ်ကို ၇-၉-၉၀ နေ့တွင် အပြီးပေးချေရန်လည်းကောင်း သဘောတူညီခဲ့ကြကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုသည် အကြောင်းကြားစာ ပေးပို့ပြီး ၇-၉-၉၀ နေ့ထက်စော၍ ပဋိညာဉ်ကို ဖျက်သိမ်းခဲ့သဖြင့် ကတိစာချုပ်တွင် သက်မှတ်ထားသော အချိန်ကို အလေးအနက် မထားတော့ဟု ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်သည် ကျန်ငွေများကို ပေးချေရန်လည်း လိုလားနေသဖြင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ပါ အကာအကွယ်ကိုလည်း ရထိုက်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဤတရားမအယူခံမှုနှစ်မှုကို ပလပ်ကြောင်း သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက လျှောက်လဲတင်ပြရာတွင် ဒေါ်လှနွဲ့နှင့် ဦးသန်းညွန့်တို့သည် အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ရန် ၈-၃-၉၀ နေ့စွဲပါ မြေရောင်းရန်ကတိစာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုခဲ့ကြကြောင်း၊ ယင်းစာချုပ်၏ကျောဘက်တွင် ရောင်းကြေးငွေ ၈၀၀၀၀/- ကျပ်အနက်မှ စရန်ငွေအဖြစ် ၈-၃-၉၀ နေ့တွင် ၁၄၀၀၀/-

ကျပ် ပေးအပ်ခဲ့ပြီး ကျန်ငွေများအနက် ပထမအရစ် ငွေ ၃၃၀၀၀/- ကျပ်ကို ၇-၆-၉၀ နေ့တွင်လည်းကောင်း၊ ဒုတိယအရစ် ငွေ ၃၃၀၀၀/- ကျပ်ကို ၇-၉-၉၀ နေ့တွင်လည်းကောင်း အပြီးအပြတ်ပေးချေမည် ဟူသော စည်းကမ်းချက်ကို နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူသတ်မှတ်ခဲ့ကြ ကြောင်း၊ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၅ ၌ ပဋိညာဉ်တွင် အချိန်ကို အဓိကအဖြစ် ရည်ရွယ်ကြောင်း ထင်ရှားသည့်အခါ သတ်မှတ်ထား သောကာလအတွင်း ပဋိညာဉ်ကို ဆောင်ရွက်ရန် ပျက်ကွက်လျှင် ပဋိညာဉ်အား ပဋိညာဉ်ပြုသူအနေဖြင့် ပယ်ဖျက်ခွင့်ရရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်း ထားကြောင်း၊ ဦးသန်းညွန့်သည် ပထမအရစ် ရောင်းကြေးငွေ ၃၃၀၀၀/- ကျပ်ကို ၇-၆-၉၀ နေ့တွင် ပေးချေရန် ပျက်ကွက်ခဲ့သဖြင့် ပဋိညာဉ်ပါ စည်းကမ်းချက်များကို စတင်ဖောက်ဖျက်သူဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ၈-၃-၉၀ နေ့စွဲပါ စရန်ပေးကတိစာချုပ်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဦးသန်းညွန့် ပါ ၃ တို့အား မြေမှထွက်ခွာသွားစေသည့် အမိန့်ချမှတ် ပေးရန် တင်ပြသည်။

၂၀၀၁
 ဒေါ်လှနွဲ့
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးထွန်းအောင်)
 ဒေါ်လှနွဲ့
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးထွန်းအောင်)
 နှင့်
 ဦးသန်းညွန့်
 ပါ ၃
 ဦးသန်းညွန့်

အယူခံတရားပြိုင်များ၏ ရှေ့နေက လျှောက်လဲတင်ပြရာတွင် ဒေါ်လှနွဲ့၏ အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် ဦးထွန်းအောင်အား ပြန်လှန် မေးမြန်းသောအခါ ဦးထွန်းအောင်တို့လင်မယားနှင့် ဦးသန်းညွန့်တို့ ချုပ်ဆိုခဲ့သော စာချုပ်အရ ဦးသန်းညွန့်က နောက်ဆုံးအရစ်ပေးရမည့် အချိန်မရောက်မီတွင် ဦးထွန်းအောင်တို့က စာချုပ်ကိုဖျက်သိမ်းကြောင်း၊ နို့တစ်စာကို ဦးသန်းညွန့်ထံ ပေးပို့ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအကြောင်းကြားစာ အပေါ် ဦးသန်းညွန့်က ပြန်ကြားရာတွင် ဦးသန်းညွန့်တို့အနေဖြင့် ငွေပေးရန် ပျက်ကွက်ခြင်းမရှိဘဲ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်မည်ဟု ဖော်ပြ ထားသည်ဆိုလျှင် မှန်ကန်ကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုသွားကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လှနွဲ့၏ ရည်ရွယ်ရင်းမှာ ငွေပေးချေရန် သတ်မှတ်သော အချိန် ကာလကို အလေးမထားဟု ပေါ်လွင်လျက်ရှိသဖြင့် ဤတရားမ အယူခံမှုများကို ပလပ်ပေးရန် တင်ပြသည်။

၂၀၀၁
 ဒေါ်လှနွဲ့
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးထွန်းအောင်)
 ဒေါ်လှနွဲ့
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးထွန်းအောင်)
 နှင့်
 ဦးသန်းညွန့်
 ပါ ၃
 ဦးသန်းညွန့်

ဤအမှုတွင် ဒေါ်လှနွဲ့က ဦးသန်းညွန့်သို့ အချင်းဖြစ်
 မြေကွက်ကို ငွေ ၈၀၀၀၀/- ကျပ်ဖြင့် ရောင်းချရန် သဘောတူညီခဲ့
 ကြပြီး ၈-၃-၉၀ နေ့စွဲပါ မြေရောင်းရန် စရန်ပေးကတိစာချုပ်ကို ချုပ်ဆို
 ခဲ့ကြကြောင်း အငြင်းမပွားပေ။

ပဋိညာဉ်ချုပ်ဆိုရာတွင် ပါဝင်သူတစ်ဦးက အကြောင်းအရာ
 တစ်ခုကို သတ်မှတ်ထားသောအချိန်တွင် ပြုလုပ်ရန် ကတိပြုသော်
 လည်း ထိုကဲ့သို့ပြုလုပ်ရန် ပျက်ကွက်လျှင် အချိန်သည် ပဋိညာဉ်၏
 အဓိကအချက်ဖြစ်ရန် ရည်ရွယ်ပါက ကတိရသူက ထိုပဋိညာဉ်ကို
 ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၅ အရ ဖျက်သိမ်းခွင့်ရသည်။

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၅ တွင် ဖော်ပြထားသော အချိန်
 ကာလသည် ပဋိညာဉ်၏ အဓိကအချက်ဖြစ်စေရန် ကာယကံရှင်များက
 ရည်ရွယ်ခြင်းရှိ-မရှိ ပြဿနာကို စာဖြင့်ရေးသားထားသော စာချုပ်
 စာတမ်းပါ စည်းကမ်းချက်များနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် အကြောင်းခြင်းရာများ
 ကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရမည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံရှိ အိက္ခိတီတရားရုံးများက ရောင်းသူနှင့် ဝယ်သူ
 အချင်းချင်း မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်
 ကြသည့် ကိစ္စများတွင် အချိန်ကာလသည် ပဋိညာဉ်၏ အဓိကအချက်
 မဟုတ်ဟူ၍ မှတ်ယူကြသည်။ ယင်းတရားရုံးများက ကျင့်သုံးသော
 အဆိုပါမူသဘောတရားသည် မှတ်ယူချက်မျှသာဖြစ်၍ အတိအလင်း
 ဖော်ပြသည့် စကားရပ်များအရဖြစ်စေ၊ အမှုကိစ္စ၏ သဘောသဘာဝ
 အရဖြစ်စေ ဆန့်ကျင်ကွဲလွဲသော ရည်ရွယ်ချက်ရှိခဲ့ကြောင်း သက်သေ
 ထင်ရှားပါက ထိုမှတ်ယူချက်သည် ပျောက်ပျက်သွားမည် ဖြစ်သည်။

စာဖြင့်ရေးသားထားသည့် ပဋိညာဉ်တွင် ဝယ်သူက သတ်မှတ်
 ထားသောနေ့ရက်အတွင်း ပဋိညာဉ်ကို ပြီးစီးအောင် မဆောင်ရွက်ပါက
 စရန်ငွေကို အဆုံးခံရန်နှင့် ရောင်းသူက ပဋိညာဉ်ဖောက်ဖျက်ပါက
 စရန်ငွေကို ပြန်ပေးရမည့်အပြင် နောက်ထပ်လျော်ကြေးပေးရန် နှစ်ဖက်

လုံးအပေါ် အတည်ဖြစ်သည့် စည်းကမ်းချက်ပါရှိလျှင် ထိုပဋိညာဉ်သည် အချိန်ကို အဓိကထားကြောင်း ထင်ရှားသည်။ **A.K.R.M.M.K CHIDAMBARAM CHETTYAR VS MHOO HWA LAM**^(၁) စီရင်ထုံးကို ကြည့်ပါ။

ထို့ကြောင့် ၈-၃-၉၀ နေ့စွဲပါ မြေရောင်းရန် စရန်ပေးကတိ စာချုပ်တွင် ပါဝင်သည့် ဒေါ်လှနွဲ့နှင့် ဦးသန်းညွန့်တို့က ငွေပေးချေရန် သတ်မှတ်ထားသော အချိန်ကို အလေးအနက်ထား-မထား၊ ပဋိညာဉ်ပါ စည်းကမ်းချက်များကို အဓိကထား သုံးသပ်ရမည်ဖြစ်သည်။

သက်သေခံ (c) မြေရောင်းရန် စရန်ပေးကတိစာချုပ် စာမျက်နှာ ၂ တွင် “ပျက်ကွက်ပါက ပေးအပ်ထားသည့် စရန်ငွေကို ဝယ်သူမှ အရုံးခံရန် သဘောတူပါသည်” ဟုလည်းကောင်း၊ စာမျက်နှာ ၂ နောက်ကျောတွင် “ငွေ ၈၀၀၀၀/- ကျပ်တိတိထဲမှ စရန်ငွေအဖြစ် ၈-၃-၉၀ နေ့တွင် ငွေကျပ် ၁၄၀၀၀/- တိတိကို ပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။ ပထမအရစ်အဖြစ် ငွေကျပ် ၃၃၀၀၀/- (သုံးသောင်းသုံးထောင်ကျပ် တိတိ) ကို ၇-၆-၉၀ နေ့တွင် ပေးချေပါမည်။ ဒုတိယအရစ်အဖြစ် ငွေ ၃၃၀၀၀/- ကျပ် (သုံးသောင်းသုံးထောင်ကျပ်တိတိ) ကို ၇-၉-၉၀ နေ့ တွင် အပြီးအပြတ်ပေးချေပါမည်ဟု နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူ အောက်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြပါသည်” ဟု ဖော်ပြထားသည်။ အဆိုပါ စည်းကမ်းချက်များအား သဘောတူညီခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း ဦးသန်းညွန့်က ငြင်းဆိုထားခြင်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် မြေရောင်းရန် စရန်ပေးကတိစာချုပ်တွင် ဒေါ်လှနွဲ့နှင့် ဦးသန်းညွန့်တို့က အချိန်ကို အဓိကထားပြီး စာချုပ်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ကြ ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

၂၀၀
ဒေါ်လှနွဲ့
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးထွန်းအောင်)
ဒေါ်လှနွဲ့
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးထွန်းအောင်)
နှင့်
ဦးသန်းညွန့်
ပါ ၃
ဦးသန်းညွန့်

(၁) ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (တရားလွှတ်တော်ချုပ်)၊ စာ-၉၈။

၂၀၀၁
 ဒေါ်လှနွဲ့
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးထွန်းအောင်)
 ဒေါ်လှနွဲ့
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးထွန်းအောင်)
 နှင့်
 ဦးသန်းညွန့်
 ပါ ၃
 ဦးသန်းညွန့်

တရားရုံးချုပ်က သက်သေခံ (င) စရန်ပေးကတိစာချုပ်၏
 စာမျက်နှာ ၂ နောက်ကျောတွင် ဖော်ပြချက်အရ ဝယ်သူက ငွေကို
 အရစ်နှစ်ရစ်ခွဲပြီး ပေးချေရမည်ဖြစ်သော်လည်း စာမျက်နှာ ၂ တွင်
 ပါရှိချက်အရဆိုလျှင် ကျန်ငွေအားလုံးကို ၇-၉-၉၀ နေ့တွင်မှ အကျေ
 ပေးချေရန် သဘောတူညီခဲ့ကြကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ယင်းနေ့မတိုင်မီ
 ဒေါ်လှနွဲ့က ဦးသန်းညွန့်ထံသို့ သက်သေခံ (စ) နှိုတစ်စာပေးပို့ပြီး
 အချင်းဖြစ်မြေကွက်ပေါ်မှ ဖယ်ရှားထွက်ခွာရန် တောင်းဆိုခြင်းကြောင့်
 ဒေါ်လှနွဲ့သည် ပဋိညာဉ်စည်းကမ်းချက်ကို စတင်ဖောက်ဖျက်ရာ
 ရောက်ကြောင်း၊ ဦးသန်းညွန့်သည် ပထမအရစ်ငွေကို ပေးချေရန်
 ပျက်ကွက်ခဲ့သည် မှန်သော်လည်း ထိုကဲ့သို့ ပေးချေရန် ပျက်ကွက်ခြင်း
 မှာ အပြီးအပြတ်ငွေချေရန်ကိစ္စကို ဖျက်သိမ်းလိုက်သည်ဟု ယူဆ၍
 မရနိုင်ကြောင်း၊ ဒေါ်လှနွဲ့သည် ဦးသန်းညွန့်မှ ငွေပေးချေခြင်းကို
 လက်မခံသည့်သဘော ထွက်ဆိုထားသဖြင့် ကတိစာချုပ်ပါ ငွေပေးချေ
 ရန် သတ်မှတ်ထားသောအချိန်ကို အလေးအနက်မထားတော့ကြောင်း
 သုံးသပ်ထားသည်။

သက်သေခံ (င) ၈-၃-၉၀ နေ့စွဲပါ မြေရောင်းရန် စရန်ပေး
 ကတိစာချုပ် စာမျက်နှာ ၂ တွင် ကျန်ငွေကို ၇-၉-၉၀ နေ့တွင် အကျေ
 ပေးချေရန် ဖော်ပြထားပြီး၊ စာမျက်နှာ ၂ ၏နောက်ကျောတွင် ပထမ
 အရစ် ငွေ ၃၃၀၀၀ ကျပ်ကို ၇-၆-၉၀ နေ့တွင်လည်းကောင်း၊ ဒုတိယ
 အရစ်အဖြစ် ကျန်ငွေ ၃၃၀၀၀ ကျပ်ကို ၇-၉-၉၀ နေ့တွင်လည်းကောင်း
 အပြီးအပြတ်ပေးချေရန် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူထားကြသည်။
 အဆိုပါ သဘောတူညီထားချက်များကို ပေါင်းစပ်စဉ်းစားကြည့်လျှင်
 ကျန်ငွေ ၆၆၀၀၀ ကျပ်ကို သတ်မှတ်ထားသည့်ရက်များတွင် နှစ်ရစ်ခွဲ၍
 ပေးချေရန်နှင့် ၇-၉-၉၀ နေ့တွင် အကျေပေးဆပ်ရန် သဘောတူညီ

ကြကြောင်းပေါ်ပေါက်သည်။ တရားရုံးချုပ်ကယူဆသကဲ့သို့ ၇-၉-၉၀ နေ့တွင် တစ်ပေါင်းတည်းပေးဆပ်ခွင့်ပြုထားခြင်း မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဦးသန်းညွန့်သည် ကျန်ငွေများအနက် ပထမအရစ် ငွေ ၃၃၀၀၀/- ကျပ်ကို ၇-၆-၉၀ နေ့တွင်လည်းကောင်း၊ ဒုတိယအရစ်အဖြစ် ကျန်ငွေ ၃၃၀၀၀/- ကျပ်ကို ၇-၉-၉၀ နေ့တွင်လည်းကောင်း ပေးအပ်ရန် တာဝန်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ဦးသန်းညွန့်က ပထမအရစ်ငွေကို သတ်မှတ် ထားသောနေ့တွင် ပေးရန်ပျက်ကွက်ခဲ့သဖြင့် ပဋိညာဉ်ပါ စည်းကမ်း ချက်ကို ချိုးဖောက်ရာရောက်သည်။

ကတိပြုသူသည် ပဋိညာဉ်၌ သတ်မှတ်ထားသည့် အချိန်ကာလ အတွင်း ဆောင်ရွက်ရန် ပျက်ကွက်သည့်အခါ ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်စေခွင့်၊ ဆိုလိုသည်မှာ ပဋိညာဉ်အရ ထိုသူရရန်ရှိသော အကျိုးကျေးဇူးတစ်ရပ်ကို တောင်းဆိုခွင့် ဆုံးရှုံးသွားသည်။ တစ်ဖက် တွင် ကတိရသူသည် မိမိအလိုကျ ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်စေလို က ဆောင်ရွက်စေနိုင်သည်။

ဒေါ်လှနွဲ့က ဦးသန်းညွန့်ထံသို့ ၂၅-၆-၉၀ နေ့စွဲပါ အကြောင်း ကြားစာဖြင့် နှစ်ဦးပြုလုပ်ထားသည့် ပဋိညာဉ်ကို ဖျက်သိမ်းကြောင်း အကြောင်းကြားခဲ့သည်။ ယင်းသို့ အကြောင်းကြားခြင်းသည် ပဋိညာဉ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၅ အရ ရရှိသောအခွင့်အရေးကို ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤအထူးအယူခံမှုတွင် ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

“စရန်ငွေပေး ကတိပဋိညာဉ်တွင် ပါဝင်သည့် ဒေါ်လှနွဲ့နှင့် ဦးသန်းညွန့်တို့၏ ရည်ရွယ်ရင်းမှာ ငွေပေးချေရန် သတ်မှတ်

၂၀၀၀
 ဒေါ်လှနွဲ့
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးထွန်းအောင်)
 ဒေါ်လှနွဲ့
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးထွန်းအောင်)
 နှင့်
 ဦးသန်းညွန့်
 ပါ ၃
 ဦးသန်းညွန့်

၂၀၀၁
ဒေါ်လှနွဲ့
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးထွန်းအောင်)

ဒေါ်လှနွဲ့
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးထွန်းအောင်)

နှင့်
ဦးသန်းညွန့်
ပါ ၃
ဦးသန်းညွန့်

ထားသော အချိန်ကာလကို အလေးအနက် မထားတော့
ကြောင်း တရားရုံးချုပ်၏ ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ချက်သည် အမှုတွဲ
တွင် ပေါ်ပေါက်သော အထောက်အထားများအရ မှန်ကန်မှု
မရှိပေ။”

မြေရောင်းရန် စရန်ပေးကတိစာချုပ်တွင် ဝယ်သူ ဦးသန်းညွန့်
နှင့် ရောင်းသူ ဒေါ်လှနွဲ့တို့သည် အချိန်ကို အဓိကထားရန် ရည်ရွယ်
ချုပ်ဆိုခဲ့ပြီး ဦးသန်းညွန့်က ပဋိညာဉ်၏ စည်းကမ်းချက်ကို လိုက်နာရန်
ပျက်ကွက်ခဲ့သဖြင့် ဒေါ်လှနွဲ့က ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၅ ၏
ပထမအပိုဒ်အရ ပဋိညာဉ်ကို ပယ်ဖျက်ခွင့်ရှိသည်။

မြေရောင်းရန် စရန်ပေးကတိစာချုပ်တွင် ဝယ်သူ ဦးသန်းညွန့်
က ရောင်းသူ ဒေါ်လှနွဲ့သို့ စရန်ငွေ ၁၄၀၀၀ ကျပ်ကို ပေးအပ်ရာ
လက်ခံရရှိကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ ထိုငွေမှာ ရောင်းငွေအတွက်
တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပေးခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဘဲ အာမခံသဘောဖြင့် ပေးခြင်းသာ
ဖြစ်၍ ဝယ်သူက ပျက်ကွက်ပါက ထိုငွေကို ပြန်လည်ရရှိနိုင်မည် မဟုတ်
ပေ။ ဘာဘူကနီရာလား(လ်)ဒနုကာ နှင့် မက်ဆား(စ်)ရွှေပြည်စိုးဖလင်
ကုမ္ပဏီ အမှု^(၂) ကို ကြည့်ပါ။

ရောင်းသူသည် ပဋိညာဉ်ပါ စရန်ငွေကိုသာ ရပိုင်ခွင့်ရှိပြီး
ပဋိညာဉ်တွင် ပါဝင်ခြင်းမရှိသော နစ်နာကြေးငွေကို မရထိုက်ပေ။

ဦးသန်းညွန့်နှင့် ဒေါ်လှနွဲ့တို့သည် အချင်းဖြစ်မြေကို အရောင်း
အဝယ် ပြုလုပ်ရန် သက်သေခံ (င) မြေရောင်းရန် စရန်ပေးကတိစာချုပ်
ကို ချုပ်ဆိုခဲ့ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ စာချုပ်မချုပ်ဆိုမီကပင် ဦးသန်းညွန့်

---

(၂) ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (တရားရုံးချုပ်) စာ-၁၉၅။

သည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို ဦးဘမောင်ထံမှ အရပ်စာချုပ်ချုပ်ဆိုကာ ဝယ်ယူပြီး နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ ဒေါ်လှနွဲ့တင်ပြသည့် သက်သေခံ (ဂ) မြေအရောင်းအဝယ် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်တွင် အချင်းဖြစ်မြေ ပါဝင်သော မြေကွက်ကြီးသည် မူလက ဖာတီမာဘီဘီ အမည်ပေါက်နေပြီး ဖာတီမာဘီဘီက အာမက်အီဘရာဟင်မက်သရ်သို့ စာချုပ်အမှတ် ၁၂၆၂/၅၃ ဖြင့် ရောင်းချခဲ့ကြောင်း၊ အာမက်အီဘရာဟင်မက်သရ်က တဖန် ဦးလှဝေအား စာချုပ်အမှတ် ၆၉၃/၆၈ ဖြင့် မေတ္တာဖြင့် လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ကြောင်း၊ ဦးလှဝေက ဒေါ်လှနွဲ့သို့ ရောင်းချခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ သို့ရာတွင် အချင်းဖြစ်မြေဂရန်တွင် ဖာတီမာဘီဘီ အမည်ပေါက်နေသည်။ ဖာတီမာဘီဘီထံမှ မြေကိုအဆင့်ဆင့်လွှဲပြောင်းခဲ့သော တရားဝင်စာချုပ်စာတမ်းများကို ဒေါ်လှနွဲ့က တင်ပြထားခြင်းလည်း မရှိပေ။ ဤအခြေအနေတွင် ဒေါ်လှနွဲ့အနေဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေကို လက်ရောက်ရထိုက်ခွင့် မရှိသေးပေ။

ဝယ်ယူ ဦးသန်းညွန့်သည် မြေရောင်းရန် စရန်ပေးကတိစာချုပ်ပါ စည်းကမ်းချက်ကို လိုက်နာရန်ပျက်ကွက်ခဲ့သဖြင့် ရောင်းသူ ဒေါ်လှနွဲ့က ပဋိညာဉ်ကို ပယ်ဖျက်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်လှနွဲ့က ပဋိညာဉ်အတိုင်း မြေအရောင်းအဝယ် မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးရန် မလိုအပ်ပေ။

သို့ဖြစ်၍ ဤတရားမအထူးအယူခံမှုများကို ခွင့်ပြုပြီး ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (တရားမ) နှင့် တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီတို့ကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (တရားမ)၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၁/၉၁ တွင် ၈-၃-၉၀ နေ့စွဲပါ မြေရောင်းရန် စရန်ပေးကတိစာချုပ်ကို ပယ်ဖျက်ကြောင်း အမိန့်

၂၀၀၁
 ဒေါ်လှနွဲ့
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးထွန်းအောင်)
 ဒေါ်လှနွဲ့
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးထွန်းအောင်)
 နှင့်
 ဦးသန်းညွန့်
 ပါ ၃
 ဦးသန်းညွန့်

၂၀၀၁
 ဒေါ်လှနွဲ့
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးထွန်းအောင်)
 ဒေါ်လှနွဲ့
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးထွန်းအောင်)
 နှင့်
 ဦးသန်းညွန့်
 ပါ ၃
 ဦးသန်းညွန့်

ချမှတ်သည်။ ဦးသန်းညွန့်စွဲဆိုသော ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (တရားမ)၊
 တရားမကြီးမှုအမှတ် ၈၈/၉၃ အား ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။
 ရှေ့နေစရိတ် ကျပ် ၁၀၀၀/- စီ သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၀

ဇွန်လ

၂၂ ရက်

တရားရုံးချုပ်၊ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ်ဦးသန်းဦး
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးမြင့်သိန်းနှင့်ဦးထွန်းရှင်တို့ရှေ့တွင်

ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်း

နှင့်

ဦးခင်မောင်သန်း ပါ ၂ *

အမွေပုံပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု၊ အဘိုးအဘွားများကွယ်လွန်
ချိန်တွင် တရားလို၏ဖခင်နှင့် ဖခင်၏ညီမတို့ကျန်ရှိ
သည်။ တရားလို၏ မိဘများသည် ၎င်းတို့၏ မိဘများ
ထံမှ အမွေဆက်ခံရရှိပြီး ပစ္စည်းလက်ရောက်မရမီ မိခင်
ကွယ်လွန်သည်တရားလိုသည် မိခင်ကွယ်လွန်သောအခါ
ဩရသ သမီးအနေဖြင့် အမွေရထိုက်ခွင့် ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေတွင် ဩရသအခွင့်
အရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မိဘနှစ်ပါးအနက် သေသူသည် အဖဖြစ်၍
ဩရသမှာ သားဖြစ်လျှင် သို့မဟုတ် သေဆုံးသူမှာ အမိဖြစ်၍ ဩရသ
မှာ သမီးဖြစ်လျှင် မိဘ၏အမွေပစ္စည်း၏ လေးပုံတစ်ပုံကို တောင်းဆိုခွင့်
ရှိသည်။ ထွန်းသာနှင့်မသစ်အမှု (၁)၊ မောင်စိုးနှင့်မောင်ဖိုးသိန်းအမှု (၂)၊
ကတ်ဝုနှင့် မောင်ဆင်အမှု (၃) တို့ကိုရည်ညွှန်းသည်။

ဩရသအခွင့်အရေးများမှာ အပြီးအပိုင် ရရှိသည့် အကျိုးခံစား
ခွင့် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကာလစည်းကမ်းသတ် ၁၂ နှစ် မကျော်လွန်သေးပါက
တောင်းဆိုနိုင်ကြောင်း၊ မကြာနှင့်မောင်ရွှေကြာအမှု (၄) တွင် ထုံးဖွဲ့
ထားသည်။ ထို့ပြင် ဩရသသားသမီး၏ လေးပုံတစ်ပုံ အမွေဝေစု

* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၃၂
+ ၁၉၉၉ ခုနှစ် တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၀ တွင်ချမှတ်သော ၁၁-၁၁-၉၉
ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကိုအထူးအယူခံမှု

၂၀၀
ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်း
နှင့်
ဦးခင်မောင်သန်း
ပါ ၂

ဆိုသည်မှာ မိဘနှစ်ပါးပေါင်းသင်းချိန်က ရရှိခဲ့သည့် ပစ္စည်းနှင့် သက်ဆိုင်ကြောင်း မောင်ကျော်ဇန့် ဦးဒေတီအမှု (၅) တွင် ပြဆိုသည်။

သို့ဖြစ်၍ အထက်ဖော်ပြပါ စီရင်ထုံးလမ်းညွှန်ချက်အရ ဩရသ သားသမီး အခွင့်အရေးသည် အပြီးအပိုင်ရရှိသည့် အခွင့်အရေးဖြစ်ပြီး ထိုအခွင့်အရေးကို ၎င်း၏လိင်တူမိဘတစ်ဦးဦး ကွယ်လွန်ချိန်မှ တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်အတွင်း မိဘအမွေပစ္စည်း၏ လေးပုံတစ်ပုံကို တောင်းခံ နိုင်သည်။

ယခုအမှုတွင် တရားလို၏ အဘိုးအဘွားများကွယ်လွန်ချိန်တွင် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကျန်ရစ်သည်။ ယင်းမြေအိမ်အပေါ်တွင် တရားလို၏ဖခင် ဦးခင်မောင်သန်းနှင့် ဖခင်၏ညီမ ဒေါ်တင်တင်လှတို့ မောင်နှမနှစ်ဦးက အမွေဆက်ခံ ပိုင်ဆိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ဦးခင်မောင်သန်းရရှိသည့် အမွေသည် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ညွန့်ရီ အသက် ထင်ရှားရှိစဉ် ရရှိသဖြင့် အမွေရ လက်ထက်ပွားပစ္စည်းဖြစ်သည်။ တရားလိုဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်းသည် ဩရသသမီးဖြစ်လျှင် မိခင် ဒေါ်ညွန့်ရီ ကွယ်လွန်သောအခါ ယင်းပစ္စည်းအပေါ်တွင် မိခင် ကွယ်လွန်သည့်အချိန်မှစ၍ ၁၂ နှစ် ကာလအတွင်း ဩရသသမီးဝေစု ဖြစ်သည့် ၃ ပုံကိုတောင်းခံခွင့်ရှိမည်ဖြစ်သည်။

မောင်အိန်နှင့် မခင်အမှု (၆) တွင် မနုကျယ်ဓမ္မသတ်ကို ကိုးကား ၍ မွေးစားမိဘသည် ၎င်း၏ မိဘများထံမှ အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိပြီး ပစ္စည်းလက်ရောက်မရရှိမီ သေဆုံးသွားပါက ကိတ္တိမမွေးစားသားသမီး သည် တစ်ဦးတည်းသောသားသမီးဖြစ်စေကာမူ အမွေတစ်ဝက်သာ ရခွင့်ရှိပြီး ကျန်တစ်ဝက်ကို မွေးစားမိဘ၏ သားသမီးများက ရခွင့် ရှိကြောင်းပြဆိုသည်။ အဆိုပါအမှုမျိုးတွင် သားရင်းသမီးရင်းဖြစ်ပါက အမွေပစ္စည်းအားလုံးကိုရရှိမည်ဖြစ်သည်။ မခွဲဝေရသေးသော အမွေ တွင် အမွေဆိုင်တစ်ဦး ရရန်ရှိသော အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်သည် အပြီး အပိုင် ရရှိသောအကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်ဖြစ်၍ ၎င်းကွယ်လွန်သောအခါ ၎င်း၏ အမွေစားအမွေခံများသို့ ဆင်းသက်ကြောင်း

မောင်အောင်ဖေနှင့် ဦးထွန်းအောင်ကျော်အမှု^(၇) တွင် ပြဆိုသည်။
 တရားလို၏ မိဘ ဦးခင်မောင်သန်းနှင့် ဒေါ်ညွန့်ရီတို့မှာ
 ဦးခင်မောင်သန်း၏ မိဘများထံမှ အမွေဆက်ခံခွင့်ရရှိပြီး ပစ္စည်း
 လက်ရောက်မရမီ မိခင် ဒေါ်ညွန့်ရီမှာ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ အထက်ပါ
 စီရင်ထုံးလမ်းညွှန်ချက်များအရ အမွေပစ္စည်း လက်ရောက်မရမီ မိခင်
 ကွယ်လွန်ခဲ့သော်လည်း ယင်းပစ္စည်းအပေါ်တွင် ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်း
 သည် ဩရသသမီးအနေဖြင့် အမွေရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း ထင်ရှားသည်။

၂၀၀၁
 ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်း
 နှင့်
 ဦးခင်မောင်သန်း
 ပါ ၂

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဒေါ်ခင်မာဌေး
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးတင်လှိုင်ထွေး
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်) ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊
 တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၆၀ တွင် ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်းက ဖခင်
 ဦးခင်မောင်သန်းနှင့် အဒေါ်ဒေါ်တင်တင်လှတို့အပေါ် စာချုပ်
 ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးစေလိုမှုနှင့် အမွေပုံပစ္စည်း
 စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက အဆိုအချေအရ
 ပဏာမငြင်းချက် ၃ ရပ် ထုတ်နှုတ်ကြားနာပြီးနောက် အမှုကို ရောက်ရှိ
 သည့်အဆင့်မှ ဆက်လက် စစ်ဆေးသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်
 သည်။ ဦးခင်မောင်သန်းနှင့်ဒေါ်တင်တင်လှတို့က တိုင်းတရား ရုံး၏
 အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်တွင် ၁၉၉၉ ခုနှစ် တရားမ
 ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၀ အရ ပြင်ဆင်မှု တက်ရောက်ရာ တရားရုံးချုပ်
 ကပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုပြီး ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်း စွဲဆိုသော အဆိုလွှာကို
 တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၇ နည်း ၁၁ (က) အရ ပယ်ခဲ့သည်။
 ထို့ကြောင့် ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်းက တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်
 ၍ ၁၉၈၈ ခုနှစ် တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေး
 ပေးရန် လျှောက်ထားသည့်အခါ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အောက်ပါ
 ပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန်အတွက် အထူးအယူခံ

၂၀၀၁
ဒေါ်ခင်မောင်သန်း
နှင့်
ဦးခင်မောင်သန်း
ပါ ၂

ဝင်ခွင့်ပြုသည်-

“ သြရသသမီး၏ ခွင့်ပြုခွင့်သည် အပြီးအပိုင်ရရှိသည့် အခွင့်အရေး (Vested Right) ဖြစ်သဖြင့် မုဆိုးဖိုဖခင်နှင့် အဒေါ်ဖြစ်သူတို့ မောင်နှမနှစ်ဦး ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်သည့် မခွဲဝေရသေးသော ပစ္စည်းတွင် ဖခင်၏ပိုင်ဆိုင်ခွင့် သီးသီးသန့်သန့် မပေါ်ပေါက်သေး၍ အမွေဝေစု ခွင့်ကို တရားစွဲတောင်းဆိုရန် အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ဟု ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့် တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်သည် မှန်ကန်မှုတမူ ရှိ မရှိ ”

မူလရုံးတရားလိုက အမှတ် ၁ တရားပြိုင် ဦးခင်မောင်သန်းသည် မိမိဖခင်အရင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အမှတ် ၂ တရားပြိုင် ဒေါ်တင်တင်လှ မှာ ဖခင်၏ညီမဖြစ်ပြီး တရားလို၏ အဒေါ်အရင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုဖခင် ဦးခင်မောင်သန်းနှင့် မိခင်ဒေါ်ညွန့်ရီတို့မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးများဖြစ်ပြီး ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် မိမိကို မွေးဖွားကြောင်း၊ ၁၉၆၀ တွင် ညီမ ဒေါ်ဖြူဖြူမေသန်းကိုလည်းကောင်း၊ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် မောင် ဦးတင်အောင်သန်းကိုလည်းကောင်း မွေးဖွားကြောင်း၊ သားသမီး ၃ ဦးအနက် တရားလိုသည် အကြီးဆုံး သမီးဖြစ်ကြောင်း၊ မိခင် ဒေါ်ညွန့်ရီသည် ၂၄-၉-၉၄ ရက် နေ့တွင် ကွယ်လွန်ကြောင်း၊ မိခင် မကွယ်လွန်မီနှင့် ကွယ်လွန်ချိန်အထိ မိခင်နှင့်အတူနေပြီး အိမ်ထောင် တာဝန် ထိမ်းသိမ်းခဲ့ရသူ သြရသသမီးဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလို၏အဘိုး ဦးမောင်မောင်သည် ၂၆-၅-၅၅ ရက်နေ့တွင်လည်းကောင်း၊ အဘွား ဒေါ်ခင်တင့်သည် ၁၂-၂-၈၈ နေ့တွင်လည်းကောင်း ကွယ်လွန် ခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းတို့ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ရန်ကုန်မြို့၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက်အမှတ် ၃၂၊ မြေကွက်အမှတ် ၅/၃၊ ဧရိယာ ၀. ၇၉၈ ဧကရှိ မြေပိုင်မြေကွက်နှင့်ယင်းမြေကွက်ပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံအပါအဝင် အကျိုးခံစားခွင့်အားလုံး ကျန်ရှိကြောင်း၊ ယင်းပစ္စည်းများကို ဦးမောင်မောင်၊ ဒေါ်ခင်တင့်တို့၏ သားရင်း သမီးရင်းဖြစ်ကြသည့် အမှတ် ၁ နှင့် ၂ တရားပြိုင်တို့ အတူ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ အမှတ် ၁ တရားပြိုင် ဦးခင်မောင်သန်း၏ ပိုင်ဆိုင်မှုတွင် မိခင် ဒေါ်ညွန့်ရီသည်လည်း အမွေရ လက်ထက်ပွားပစ္စည်းအဖြစ်

၂၀၀၁
ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်း
နှင့်
ဦးခင်မောင်သန်း
ပါ ၂

အမှတ် ၁ တရားပြိုင် ဦးခင်မောင်သန်းနှင့်အတူ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြောင်း၊
၂၄-၉-၉၄ ရက်နေ့ မိခင် ကွယ်လွန်သည့်အချိန်မှစ၍ ဖော်ပြပါ
အချင်းဖြစ်ပုံစံည်း ထက်ဝက်အစု အပေါ်တွင် ၃ ကို တရားလိုက
မြန်မာလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေနှင့်အညီ အပြီးအပိုင်ခံစားခွင့်ရှိကြောင်း၊
တရားလို၏ သြရသဝေစုပါဝင်သည့် အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို အမှတ်
၁၊ ၂ တရားပြိုင်တို့က ခွဲစိတ်ရောင်းချ၍ တရားလိုက ကန့်ကွက်
ခဲ့ကြောင်း၊ မိခင်ကွယ်လွန်သည့်အခါ အဆိုလွှာ နှင့်ပူးတွဲတင်ပြသည့်
(ခ) စာရင်းပါ မိဘများပိုင်သောအတွင်းပစ္စည်းများ ကျန်ရစ်ကြောင်း၊
တရားလိုသည် သြရသသမီးဖြစ်၍ အဆိုပါပစ္စည်းများ ၏ ၃ ပုံကို
ရခွင့်ရှိကြောင်း၊ တရားလိုက အမှတ် ၁ တရားပြိုင်ထံ အမွေ
ဝေစုခွဲဝေပေးရန်တောင်းဆိုသော်လည်း လိုက်လျောခြင်း မရှိကြောင်း
စသည်ဖြင့် အဆိုပြုသည်။

အမှတ် ၁ နှင့် ၂ တရားပြိုင်များက တရားလိုသည် မိခင်ဖခင်
တို့အပေါ် ကူညီစောင့်ရှောက်မှု၊ ပြုစုယူယူမှုမရှိခဲ့ကြောင်း၊ တရားလို
ဖော်ပြသည့် မြေကွက်ကို ၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်
သာယာရေး အဖွဲ့က ခွဲစိတ်ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ မြေကွက်များကို တရားဝင်
စာချုပ်စာတမ်းများဖြင့် လွှဲပြောင်းရောင်းချပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းသို့
မြေကွက် ရောင်းချပြီးကြောင်းကို တရားလိုသိရှိပြီးဖြစ်ကြောင်း၊
ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတွင် ၁၉၉၇ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅၉၁
အရ အဆိုပါ မြေကွက်အရောင်းအဝယ်စာချုပ်များအား ပယ်ဖျက်
ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ အမှုအားပလပ်ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလို၏ (ခ)
စာရင်းပါ အတွင်းပစ္စည်းအားလုံးမှာ တရားလိုက တိတ်တဆိတ်
ယူသွားခဲ့သဖြင့် အမှတ် ၁ တရားပြိုင်လက်ဝယ်တွင် မကျန်ရစ် တော့
ကြောင်း၊ တရားလိုသည် ဖခင်ကို ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်မှုမရှိဘဲ
မကြားဝံ့မနာသာ ဆဲဆိုခြင်းအမှုကိုပင် ရိုင်းပြစွာ ပြုမူခဲ့ကြောင်း၊
တရားလိုသည် သွားနုတ္တ သမီးတစ်ဦးသာဖြစ်ကြောင်း၊ အမွေခံ
ထိုက်သော သမီးမဟုတ်သဖြင့် အမွေခွဲဝေပေးရန် တရားပြိုင်က
ငြင်းဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုတွင် ညီမအရင်းနှင့် မောင်အရင်း
တို့ရှိနေပါလျက် တရားလိုသည် ၎င်းတို့ကို အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်း

၂၀၀၁
ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်း
နှင့်
ဦးခင်မောင်သန်း
ပါ ၂

စွဲဆိုခြင်း မရှိသဖြင့် အမွေဆိုင် မစုံလင်ကြောင်း၊ တရားလို စွဲဆိုသောအမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေကြောင်း စသည်ဖြင့် ချေပထားသည်။

အဆိုအချေများအရ တိုင်းတရားရုံးက အောက်ပါ ပဏာမ ငြင်းချက်များ ထုတ်နှုတ်ကြားနာသည်-

- ၁။ ဤအမှုကို တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ဆိုခြင်း မှာ မှန်သလား၊
- ၂။ ဤအမှုတွင် အမွေဆိုင်မစုံလင်ဆိုခြင်းမှာ မှန်သလား၊
- ၃။ အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်သည် ဆိုခြင်းမှာ မှန်သလား။

ယင်းငြင်းချက်များအပေါ် တိုင်းတရားရုံးက တရားလို၏ အဆိုပြုချက်အရ မိခင်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် သြရသသမီးအနေဖြင့် မိဘနှစ်ပါး၏ အမွေပစ္စည်းအပေါ်တွင် သြရသဝေစုတောင်းခံခြင်း၊ တရားပြိုင်နှစ်ဦးချုပ်ဆိုသော အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်းစာချုပ်သည် တရားလို၏ သြရသအခွင့်အရေးနှင့် ပတ်သက်သရွေ့ ပျက်ပြယ် ကြောင်း စွဲဆိုခြင်းတို့ကြောင့် တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းမရှိဟု မဆိုနိုင် ကြောင်း၊ တရားလို၏ ညီမနှင့်မောင်သည် အမွေတောင်းခံခွင့် မရှိသေးသော ကနိဋ္ဌ သားသမီးများဖြစ်၍ အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်း ရန်မလိုသဖြင့် အမွေဆိုင်မစုံလင်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း၊ တရားလို စွဲဆိုသော အမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ခြင်းမရှိကြောင်း သုံးသပ်လျက် အမှုကို ရောက်ရှိသည့်အဆင့်မှ ဆက်လက် စစ်ဆေး ဆောင်ရွက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က အချင်းဖြစ်မြေကွက်သည် တရားပြိုင် မောင်နှမနှစ်ဦး ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း၊ ပူးတွဲပစ္စည်းကို ခွဲဝေခြင်းမပြုသမျှ ကာလပတ်လုံး တစ်ဦးစီပိုင်ဆိုင်သည့် အစုအဖြစ် ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိသေးကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မြေပေါ်တွင် ဦးခင်မောင်သန်း၏ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်အဖြစ် သီးသီးသန့်သန့်မပေါ်ပေါက် သေး၍ ဦးခင်မောင်သန်း၏ ပိုင်ဆိုင်မှုအပေါ် တရားလိုက သြရသ ဝေစုအဖြစ် တောင်းခံရန်အကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိနိုင်ကြောင်း၊

၂၀၀၁
ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်း
နှင့်
ဦးခင်မောင်သန်း
ပါ ၂

တရားပြိုင်တို့၏ “ မြေကွက်ကြီးကို ” အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ မြက်ဟကြေညာစာချုပ်အမှတ် ၄၂၅/၉၀ သည် ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်း၏ သြရသအစု နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပျက်ပြယ်ရန်အကြောင်းမရှိကြောင်း သုံးသပ်လျက် ပဏာမငြင်းချက်အမှတ် ၁ ကို ပြင်ဆင်ဖြေဆိုကာ မူလ တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး တရားလိုစွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်ခဲ့သည်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေကအယူခံတရားလို ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်း သည် အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင် ဦးခင်မောင်သန်းနှင့် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ညွန့်ရီတို့၏ သြရသသမီးကြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုစွဲဆိုသော အမှု၏အမွေပုံပစ္စည်းမှာ ရန်ကုန်တိုင်း၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက် အမှတ် ၃၂၊ မြေကွက်အမှတ် ၅/၃၊ မြေဧရိယာ အကျယ် ၀.၇၉၈ ဧကရှိ မြေပိုင်မြေကွက်ဖြစ်ကြောင်း၊ အထက်ပါ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းတို့ကို အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင် ဦးခင်မောင်သန်း နှင့် အမှတ် ၂ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်တင်တင်လှတို့ မောင်နှမနှစ်ဦး မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေနှင့်အညီ အမွေဆက်ခံ အတူပိုင်ဆိုင်ကြကြောင်း၊ ယင်းပစ္စည်းကို မောင်နှမနှစ်ဦး ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်ပြီး အမွေမခွဲဝေ ရသေးသော ပစ္စည်းအဖြစ် တည်ရှိနေသည်ဟု အဓိပ္ပါယ်ကောက်ယူလျှင် မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေနှင့် မကိုက်ညီကြောင်း၊ ထိုသို့ ကောက်ယူပါက မောင်နှမနှစ်ဦး၏ အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်မှုသည် ပူးတွဲစုပေါင်း အမွေဆက်ခံ ပိုင်ဆိုင်မှု (Joint Tenant) မျိုးဖြစ်နေသဖြင့် လွဲမှားကြောင်း၊ မောင်နှမနှစ်ဦး၏ ပိုင်ဆိုင်မှုသည် ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ်အစုအလိုက် ပြိုင်တူအမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်မှု (Fenant in Common) သာဖြစ် ကြောင်း၊ အတူပိုင်ဆိုင်ခြင်းသာဖြစ်ပြီး ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ မိခင် ဒေါ်ညွန့်ရီကွယ်လွန်သည့်အခါ အယူခံတရားပြိုင် ဦးခင်မောင်သန်းသည် ကွယ်လွန်သူ မိခင်၏ အမွေဆက်ခံသူ ဖြစ်လာသော်လည်း သြရသသမီး အယူခံတရားလို ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်းရှိနေသဖြင့် အမွေပစ္စည်း အားလုံးကို ဆက်ခံပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်မလာနိုင်ဘဲ အမွေပစ္စည်း၏ လေးပုံသုံးပုံ ($\frac{3}{4}$) ကိုသာ ဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိပြီး ကျန်လေးပုံတစ်ပုံ $\frac{1}{4}$ ကိုသြရသသမီး က အမွေ

၂၀၀၁
ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်း
နှင့်
ဦးခင်မောင်သန်း
ပါ ၂

ဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိနေကြောင်း၊ သြရသသမီး အယူခံ တရားလို၏ ဝေစုကို အယူခံတရားပြိုင် မုဆိုးဖိုဖခင်က ထုခဲ့၊ ရောင်းချ၊ ပေးကမ်း၊ ပေါင်နှံ၊ လှူဒါန်းခွင့်ရှိကြောင်း၊ မိခင်ဒေါ်ညွန့်ရီကွယ်လွန် ပြီးနောက် တစ်နှစ်ကျော်ခန့်မှစ၍ အယူခံတရားပြိုင် ဦးခင်မောင်သန်း နှင့် ဒေါ်တင်တင်လှတို့ မောင်နှမနှစ်ဦးသည် အဆိုပါ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်း အား ၎င်းတို့နှစ်ဦးသာ ပိုင်ဆိုင်သည်ဟုဆိုကာ ၎င်းတို့၏ ဆန္ဒတစ်ခု တည်းဖြင့် ခွဲစိတ်ကာ သူတစ်ပါးများအား ရောင်းချခဲ့ကြကြောင်း၊ အယူခံ တရားလို၏သြရသ အမွေဝေစုသည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းတွင် ပါဝင်နေပြီး ဖြစ်ရာ ထုခဲ့ရောင်းချရုံဖြင့်လည်း ပျောက်ပျက်မသွားကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားပြိုင် မောင်နှမနှစ်ဦးကြား အမွေမခွဲဝေရသေးသဖြင့် တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့် တရားရုံးချုပ် ၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီသည် မြန်မာလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရလည်းကောင်း၊ အကြောင်းချင်းရာအရလည်းကောင်း မှန်ကန်မှုမရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက ယခုအယူခံတရားလို ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်း၏ အဘိုး ဦးမောင်မောင်နှင့် အဘွား ဒေါ်ခင်တင့် (မူလအမွေပုံပစ္စည်းရှင်) တို့ အသီးသီးကွယ်လွန်သွားကြသည့်အခါ အမှတ် ၁ နှင့် ၂ အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် ၂၃-၃-၉၀ ရက်စွဲပါ အမွေဆက်ခံ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ကြေငြာစာချုပ်မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၄၂၅/၉၀ ကို မှတ်ပုံတင်သွင်း တရားဝင်ပြုလုပ်ချုပ်ဆိုကြ၍ ရန်ကုန်တိုင်း၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက်အမှတ် ၃၂၊ လူနေရပ်ကွက်အမှတ် (ကမာရွတ်)၊ မြေကွက်အမှတ် ၅/၃၊ မြေဧရိယာ ၀.၇၉၈ ဧက အကျယ်အဝန်းရှိ မြေပိုင် မြေကွက်ကြီးအား မြန်မာလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံ ပိုင်ဆိုင် လာခဲ့ကြကြောင်း၊ ၎င်းနောက်အဆိုပါ မြေကွက်၏ မူလအမည် ပေါက် ပိုင်ဆိုင်သူ ဦးမောင်မောင်၊ ဒေါ်ခင်တင့် အမည်များမှ အမွေ ဆက်ခံ ခဲ့ကြသော အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင် ဦးခင်မောင်သန်းနှင့် အမှတ် ၂ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်တင်တင်လှတို့၏ အမည်သို့ တရားဝင် ပြောင်းလဲ ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုသည် အယူခံတရားပြိုင်

၂၀၀၁
ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်း
နှင့်
ဦးခင်မောင်သန်း
ပါ ။

ချားအပေါ် စာချုပ်ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးစေလိုမှုနှင့် အမွေပုံစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုအဖြစ် သက်သာခွင့်နှစ်ရပ်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ပူးတွဲ၍ တောင်းဆိုခွဲဆိုထားကြောင်း၊ မြန်မာလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ မြေးဖြစ်သူ အယူခံတရားလိုသည် ဖခင်ဖြစ်သူ အမှတ် ၁ အယူခံ တရားပြိုင်ကို ကျော်လွန်၍ အဘိုး၊ အဘွားများ၏ အမွေပုံပစ္စည်းများကို တိုက်ရိုက်အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း ပြဌာန်းချက်တစ်စုံတစ်ရာလည်း မရှိကြောင်း၊ မူလတိုင်းတရားရုံးက ပဏာမငြင်းချက်အမှတ် ၁ နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားလို၏ အဆိုပြုချက်အရ မိခင်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် သြရသသမီးအနေဖြင့် မိဘနှစ်ပါး၏ အမွေပစ္စည်းပေါ်တွင် သြရသ ဝေစုကို တောင်းဆိုခြင်းဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရကြောင်း၊ ထို့ပြင် တရားပြိုင် နှစ်ဦးတို့ ချုပ်ဆိုသည့် အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်သော စာချုပ်သည် တရားလို၏ သြရသပိုင်ဆိုင်မှုအစိတ်အပိုင်းနှင့် ပတ်သက်သရွေ့ ပျက်ပြယ်ကြောင်း စွဲဆိုခြင်းသည် တရားလို၏ အဆိုပြုဖော်ပြချက်အရ တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ဟု မဆိုသာကြောင်း၊ စာချုပ် ပျက်ပြယ်ခြင်းရှိ မရှိ၊ တရားလိုအနေဖြင့် အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိ မရှိ ဆိုခြင်းမှာ တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ဆိုသော ကိစ္စရပ်နှင့် သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ သီးခြားအဆုံးအဖြတ်ပြုရမည့်ကိစ္စရပ်များ သာဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တရားလိုသည် ဤအမှုကိုတရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ဆိုခြင်းမှာ မမှန်ဟု သုံးသပ်ဖြေဆိုထားခြင်းမှာ ဥပဒေပြဌာန်းချက်များ၊ စီရင်ထုံးပြုထားချက်များအရ များစွာမှားယွင်း လျှက်ရှိကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ်က ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်းသည် စာချုပ် ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးစေလိုမှုနှင့် အမွေပုံပစ္စည်း စီမံ ခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုကို စွဲဆိုရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ဟု ပဏာမ ငြင်းချက်အမှတ် ၁ ကို ပြင်ဆင်ဖြေဆိုလျက် မူလရုံးတရားလို ဒေါ်ဝင်းဝင်း မေသန်း စွဲဆိုသည့် အဆိုလွှာကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၇၊ နည်းဥပဒေ ၁၁ (က) အရ ပယ်လိုက်ကြောင်း အမိန့် ချမှတ်ခြင်း သည် မှားယွင်းမှုမရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

တရားလို ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်းသည် အမှတ် ၁ တရားပြိုင် ဦးခင်မောင်သန်းနှင့် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ညွန့်ရီ၏ သားသမီး ၃ ဦးအနက်

၂၀၀၁
ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်း
နှင့်
ဦးခင်မောင်သန်း
ပါ ၂

အကြီးဆုံးသမီးဖြစ်သည်။ ၎င်းက သြရသသမီးအဖြစ် မိဘများ၏ အမွေပစ္စည်းတွင် သြရသအမွေဝေစုကို တောင်းခံခြင်းဖြစ်ကြောင်း အမှုတွင် အငြင်းမပွားပေ။

မြန်မာလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေတွင် သြရသအခွင့်အရေးနှင့် ပတ်သက်၍ မိဘနှစ်ပါးအနက် သေသူသည် အဖဖြစ်၍ သြရသမှာ သားဖြစ်လျှင် သို့မဟုတ် သေဆုံးသူမှာ အမိဖြစ်၍ သြရသမှာ သမီးဖြစ်လျှင် မိဘ၏ အမွေပစ္စည်း၏ လေးပုံတစ်ပုံကို တောင်းဆိုခွင့်ရှိသည်။ ထွန်းသာ နှင့် မသစ်အမှု^(၁)၊ မောင်စိုး နှင့် မောင်ဖိုးသိန်းအမှု^(၂)၊ ကတ်ဝု နှင့် မောင်ဆင်အမှု^(၃) တို့ကို ရည်ညွှန်းသည်။

သြရသအခွင့်အရေးများမှာ အပြီးအပိုင်ရရှိသည့် အကျိုးခံစားခွင့်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကာလစည်းကမ်းသတ် ၁၂ နှစ် မကျော်လွန်သေးပါက တောင်းဆိုနိုင်ကြောင်း၊ မကြာ နှင့် မောင်ရွှေကြာအမှု^(၄) တွင် ထုံးဖွဲ့ထားသည်။ ထို့ပြင် သြရသသားသမီး၏ လေးပုံတစ်ပုံ အမွေဝေစုဆိုသည်မှာ မိဘနှစ်ပါးပေါင်းသင်းချိန်က ရရှိခဲ့သည့် ပစ္စည်းနှင့်သက်ဆိုင်ကြောင်း မောင်ကျော်ဇ နှင့် ဦးဒေတီအမှု^(၅) တွင် ပြဆိုသည်။

သို့ဖြစ်၍ အထက်ဖော်ပြပါ စီရင်ထုံးလမ်းညွှန်ချက်အရ သြရသသားသမီး အခွင့်အရေးသည် အပြီးအပိုင်ရရှိသည့် အခွင့်အရေးဖြစ်ပြီး ထိုအခွင့်အရေးကို ၎င်း၏လိင်တူမိဘတစ်ဦးဦးကွယ်လွန်ချိန်မှ တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်အတွင်း မိဘအမွေပစ္စည်း၏ လေးပုံတစ်ပုံကို တောင်းခံနိုင်သည်။

ယခုအမှုတွင် တရားလို၏ အဘိုး၊ အဘွားများကွယ်လွန်ချိန်တွင် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ် ကျန်ရစ်သည်။ ယင်းမြေအိမ်ပေါ်တွင် တရားလို၏ဖခင် ဦးခင်မောင်သန်းနှင့် ဖခင်၏ ညီမ ဒေါ်တင်တင်လှတို့ မောင်နှမနှစ်ဦးက အမွေဆက်ခံ ပိုင်ဆိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ဦးခင်မောင်သန်း ရရှိသည့် အမွေသည် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ညွန့်ရီ အသက်

---

(၁) အယ်ဘီအာရ် ၅၆ ပီစီ။
(၂) ၁၊ ရန်ကုန်၊ စာ-၃၆၃။
(၃) ၂၊ ရန်ကုန်၊ စာ-၆၉၃။
(၄) ၆၊ ရန်ကုန်၊ စာ-၃၁၈။
(၅) ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၃၁၄

၂၀၀၁
ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်း
နှင့်
ဦးခင်မောင်သန်း
ပါ ၂

ထင်ရှားရှိစဉ်ရရှိသဖြင့် အမွေရလက်ထက်ပွားပစ္စည်း ဖြစ်သည်။
တရားလို ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်းသည် သြရသသမီးဖြစ်လျှင် မိခင်
ဒေါ်ညွန့်ရီ ကွယ်လွန်သောအခါ ယင်းပစ္စည်းအပေါ်တွင် မိခင်
ကွယ်လွန်သည့်အချိန်မှစ၍ ၁၂ နှစ်ကာလအတွင်း သြရသသမီး ဝေစု
ဖြစ်သည့် ခုံ ပုံကို တောင်းခံခွင့်ရှိမည်ဖြစ်သည်။

မောင်အိန် နှင့် မခင်အမှု^(၆) တွင် မနုကျယ်ဓမ္မသတ်ကို ကိုးကား
၍ မွေးစားမိဘသည် ၎င်း၏ မိဘများထံမှ အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိပြီး ပစ္စည်း
လက်ရောက်မရရှိမီ သေဆုံးသွားပါက ကိတ္တိမမွေးစားသားသမီးသည်
တစ်ဦးတည်းသော သားသမီးဖြစ်စေကာမူ အမွေတစ်ဝက်သာရခွင့်ရှိ
ပြီး ကျန်တစ်ဝက်ကို မွေးစားမိဘ၏ သားသမီးများက ရခွင့်ရှိကြောင်း
ပြဆိုသည်။ အဆိုပါ အမှုမျိုးတွင် သားရင်း သမီးရင်းဖြစ်ပါက အမွေ
ပစ္စည်းအားလုံးကို ရရှိမည်ဖြစ်သည်။ မခွဲဝေရသေးသော အမွေတွင်
အမွေဆိုင်တစ်ဦးရရန်ရှိသော အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်သည် အပြီးအပိုင်
ရရှိသောအကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်ဖြစ်၍ ၎င်းကွယ်လွန်သောအခါ ၎င်း၏
အမွေစားအမွေခံများသို့ ဆင်းသက်ကြောင်း **မောင်အောင်ဖေနှင့်
ဦးထွန်းအောင်ကျော်အမှု**^(၇) တွင်ပြဆိုသည်။

တရားလို၏မိဘ ဦးခင်မောင်သန်း နှင့် ဒေါ်ညွန့်ရီတို့မှာ
ဦးခင်မောင်သန်း၏ မိဘများထံမှ အမွေဆက်ခံခွင့်ရရှိပြီး ပစ္စည်းလက်
ရောက်မရရှိမီ မိခင် ဒေါ်ညွန့်ရီမှာ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ အထက်ပါ
စီရင်ထုံး လမ်းညွှန်ချက်များအရ အမွေပစ္စည်းလက်ရောက်မရမီ မိခင်
ကွယ်လွန် ခဲ့သော်လည်း ယင်းပစ္စည်းအပေါ်တွင် ဒေါ်ဝင်းဝင်း
မေသန်းသည် သြရသသမီးအနေဖြင့် အမွေရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း
ထင်ရှားသည်။

တရားရုံးချုပ်က အယူခံ တရားပြိုင် ဦးခင်မောင်သန်းနှင့်
ဒေါ်တင်တင်လှ တို့သည် မိဘများကျန်ရစ်သော အမွေပစ္စည်းတွင်
မခွဲမစိတ်ရသေးသဖြင့်ဦးခင်မောင်သန်း ပိုင်ဆိုင်မှု မသတ်မှတ်
ရသေးကြောင်း၊ ၎င်း၏ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့် သီးသီးသန့်သန့် မသတ်မှတ်

(၆) ၂ ယူဘီအာရ် (၁၈၉၂-၉၆) ၂၂ (၂၃)
(၇) ရန်ကုန်၊ အတွဲ ၈၊ ၈-၅၂၄ (၅၃၅)

၂၀၀၁
ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်း
နှင့်
ဦးခင်မောင်သန်း
ပါ ၂

ရသေးသည့်အတွက် ထိုပစ္စည်းအပေါ် တရားလိုဩရသဝေစုအဖြစ် မတောင်းခံနိုင်ကြောင်း၊ တရားလိုသည် တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ကြောင်းဖြင့် ကောက်ယူသုံးသပ်ကာ ပဏာမငြင်းချက်ကို ဖြေဆိုဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ဦးကြား ပါ-၇ (၄င်းတို့၏ကိုယ်စားလှယ်စာရသူဦးအောင်ကို) နှင့် ဒေါ်တင်လှ ပါ ၄ အမှု ^(၈) တွင် ခွဲဝေသတ်မှတ်ခြင်းမရှိသေးသော အမွေဆိုင်ပစ္စည်းကို လက်ရောက်တောင်းခွင့် မရှိကြောင်း လမ်းညွှန် ထုံးဖွဲ့ထားသည်မှာ မှန်သည်။ ယခု ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်း စွဲဆိုသော အမှုမှာ အမွေပုံပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲပေးရန် စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ပစ္စည်း လက်ရောက်ရရန် သက်သာခွင့်တောင်းဆိုခြင်း မဟုတ်ပေ။ အမွေပုံ ပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတွင် တရားလိုသည် အမွေဆိုင်ဟုတ်မဟုတ်၊ အမွေရှင်တွင် အမွေပုံပစ္စည်း ကျန်ရစ်ခြင်း ရှိ မရှိ ကိုသာ စိစစ်ရန် လိုသည်။ ထို့ကြောင့် တရားရုံးချုပ်က အထက်ပါအတိုင်း ကောက်ယူ သုံးသပ်ခြင်းမှာ မှန်ကန်ခြင်း မရှိပေ။

တရားလို၏ အဆိုလွှာအရ တရားလိုသည် ဩရသသမီးအဖြစ် မိဘပိုင်ပစ္စည်းအပေါ် အမွေခွဲဝေပေးရန် စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ရာ တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းမရှိဟု မဆိုနိုင်ပေ။

သို့ဖြစ်၍ ဤအထူးအယူခံခုံရုံးက ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာ နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

“ ဩရသသမီး၏ နှင့် ပုံရပိုင်ခွင့်သည် အပြီးအပိုင်ရရှိသည့် အခွင့်အရေး (Vested Right) ဖြစ်သဖြင့် မုဆိုးဖိုဖခင်နှင့် အဒေါ် ဖြစ်သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ဦး ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်သည့် မခွဲဝေရသေးသော ပစ္စည်း တွင် ဖခင်၏ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် သီးသီးသန့်သန့် မပေါ်ပေါက်သေး၍ အမွေဝေစု နှင့် ကို တရားစွဲဆိုတောင်းဆိုရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့် တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်သည် မှန်ကန်မှုတမူ မရှိကြောင်း ”

(၈) ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၂၃၉

၂၀၀၁
ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်း
နှင့်
ဦးခင်မောင်သန်း
ပါ ၂

ထို့ကြောင့် ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက် နှင့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ တိုင်းတရားရုံးသည် အယူခံတရားလို ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေသန်း စွဲဆိုသော အမှုကို မူလမှုအမှတ် အတိုင်း ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်၍ အမှုကို ဥပဒေနှင့်အညီ စစ်ဆေးစီရင်ရန် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၃ အရ ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

တရားစရိတ်ကို အမွေပုံပစ္စည်းမှ ကျခံစေရမည်။

ဤအယူခံတွင် အယူခံတရားလိုတို့ ထမ်းဆောင်ထားသော ရုံးခွန်ကို ပြန်အမ်းရန်အတွက် လိုအပ်သည့် သက်သေခံလက်မှတ်ကို အယူခံတရားလိုအား ထုတ်ပေးစေ။

ရှေ့နေ စရိတ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးခင်မြင့်နှင့်
ဦးချစ်လွင်တို့ ရှေ့တွင်

ဒေါ်သောင်းညွန့်
နှင့်
ဦးသိန်းတင် ပါ ၂ *

တရားနိုင်သည် မြေကို လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် ဒီကရီရရှိခဲ့သော်
လည်း မြေပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဒီကရီ
တွင် ဖော်ပြမထားခြင်း၊ မြေကို လက်ရောက်ပေးအပ်ရန်
ဒီကရီကို အတည်ပြုရာ၌ ယင်းမြေပေါ်တွင် တရားရုံး
ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ကို ဖျက်ယူသွားရန် ဒီကရီ၌
မပါရှိပါက ဒီကရီကို အတည်ပြုသည့်အခါ အိမ်ကို ဖျက်
စေရန် တရားရုံးအား ညွှန်ကြားခြင်းပြုနိုင် မနိုင်၊ မြေပေါ်ရှိ
အဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်း ရန်အတွက် ဆောင်ရွက်
သင့်သည့်နည်းလမ်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊
နည်း ၃၅ (၁) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ဆိုလျှင် မရွေ့မပြောင်းနိုင်သည့်
ပစ္စည်းကို ပေးအပ်ရန် ဒီကရီရရှိထားသူကို ယင်းပစ္စည်းအား လက်
ရောက်ပေးအပ်ရမည်ဖြစ်သည်။

တရားနိုင်တို့ရရှိထားသည့် ဒီကရီအရ တရားရုံးတို့က အချင်း

---

* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံအမှတ် ၂၇။
+ ၁၉၉၈ ခုနှစ် တရားမအထူးအထွေထွေအယူခံအမှတ် ၁၀၃ တွင်
ချမှတ်သော ၂၈.၅.၉၉ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်
ချက်နှင့် ဒီကရီကို အထူးအယူခံမှု။

ဖြစ် မြေကို တရားနိုင်များ၏ လက်ဝယ်သို့ပေးအပ်ရမည် ဖြစ်ရာ တရားရှုံးတို့သည် အချင်းဖြစ် မြေပေါ်တွင် နေထိုင်ခွင့် မရှိပေ။ အချင်းဖြစ် မြေပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံတွင် နေထိုင်ခြင်းသည် တရားနိုင် ဒီကရီရရှိထားသည့် မြေပေါ်တွင် နေထိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဇာရီရုံးက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ (၁)အရ ဒီကရီကို အတည်ပြုရာတွင် အချင်းဖြစ်မြေကို တရားနိုင်အား လက် ရောက်ပေးအပ်ရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ လက်ရောက်ပေးအပ်ရာတွင် ဒီကရီအရ လိုက်နာရန် တာဝန်ရှိပြီး ပစ္စည်းမှ ပြောင်းရွှေ့ပေးရန် ငြင်းဆန်သူအား ဖယ်ရှားနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

အချင်းဖြစ် မြေမှ ထွက်ခွာသွားရန် ငြင်းဆန်သူ တရားရှုံးအား ဖယ်ရှားခြင်းသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁ နည်း ၃၅(၁) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် အညီဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်၍ ဒီကရီကို ကျော်လွန် ဆောင်ရွက်ရာ မရောက်ချေ။

တရားရှုံးတို့အား အချင်းဖြစ် မြေပေါ်ရှိအဆောက်အအုံမှ ဖယ်ရှားခြင်းသည် အချင်းဖြစ် မြေအပြင် တရားရှုံးပိုင် အဆောက်အအုံ ကိုပါ တရားနိုင်တို့အား ပေးအပ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

အချင်းဖြစ် မြေပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံမှာ တရားရှုံးပိုင် အ ဆောက်အအုံဖြစ်ရာ တရားရှုံးက ၎င်းပိုင် အဆောက်အအုံကို ၎င်း၏ ဆန္ဒအလျောက်ဖျက်ယူသွားခွင့်ရှိပေသည်။ တရားရှုံးက ဖျက်ယူလို သည့်ဆန္ဒမရှိ၍ တရားနိုင် တရားရှုံးတို့ ညှိနှိုင်းကြမည်ဆိုပါက နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ညှိနှိုင်း သဘောတူညီသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ကြ သည်။ အကယ်၍ တရားရှုံးက ဖျက်သိမ်းခြင်း မပြု၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ညှိ နှိုင်း၍လည်း သဘောတူညီချက် မရရှိပါက တရားနိုင်အနေဖြင့် တရားရှုံးအပေါ် တရားနိုင်မြေပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသည့် အဆောက်အအုံကို ဖျက်ယူစေရန်အတွက် တရားတစ်ထုံးစွဲဆိုရန် လိုပေသည်။ အဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းရန် ဒီကရီရရှိသည့်အခါမှ တရားရှုံးက ဒီကရီကို အတည်ပြုရာတွင် မြေပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်း ဖယ်ရှားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ဒေါ်သောင်းညွန့်

နှင့်

ဦးသိန်းတင်

ပါ -၂

အယူခံတရားလိုအတွက်

- ဦးသောင်းထွန်း

တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက်

- ဦးဝင်းလှိုင်

တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (တရားမ) ၁၉၉၇ ခုနှစ် တရားမ
 ဇာရီမူအမှတ် ၅၅ (ယခုတာမွေမြို့နယ် တရားရုံး ၁၉၉၈ ခုနှစ်
 တရားမဇာရီမူအမှတ် ၂၃) တွင် တရားနိုင် ဦးသိန်းတင်နှင့် ဒေါ်မြ
 တို့က တရားရုံး ဒေါ်သောင်းညွန့်အပေါ် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး
 တရားမကြီးမူအမှတ် ၁၄၆ / ၉၃ တွင် ရရှိထားသည့်အနိုင်ဒီကရီကို
 အတည်ပြုပေးရန် လျှောက်ထားရာ တိုင်းတရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်
 သည့် ၂၇.၈.၉၈ မှ ၂၆.၁၀.၉၈ နေ့ထိအချိန်နှစ်လအတွင်း မိမိ၏ဆန္ဒ
 အလျောက်မြေပေါ်မှ အဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းဖယ်ရှား
 ယူဆောင်သွားရန်နှင့် ခွင့်ပြုချိန်အတွင်း ဖျက်သိမ်းယူဆောင်
 သွားခြင်းမပြုပါက တရားနိုင်၏ တင်ပြချက်အပေါ် ဥပဒေနှင့်
 အညီဆောင်ရွက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အမိန့်ချမှတ်သည်။
 တိုင်းတရားရုံး၏ အဆိုပါအမိန့်ကို တရားရုံး ဒေါ်သောင်းညွန့်က
 မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံဝင်ရောက် သော်လည်း
 အောင်မြင်ခြင်း မရှိချေ။ ဒေါ်သောင်းညွန့်က တရားရုံး ချုပ်၏
 အမိန့်ကို ၁၉၈၈ ခုနှစ် တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆အရ
 ပြန်လည်စစ်ဆေးကြားနာပေးရန် လျှောက်ထားသည့်အခါ တရားရုံး
 ချုပ်အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့်ကြား
 နာရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည် -

“ ဒီကရီတွင် အချင်းဖြစ်မြေကိုသာ လျှောက်ထားခံရသူ
 သို့ပေးအပ်ရန် ဖော်ပြထားသော်လည်း လျှောက်ထားသူသည်
 (၂) လ အတွင်း အချင်းဖြစ် မြေပေါ်မှ အဆောက်အအုံကို
 ဖျက်သိမ်းယူဆောင်သွားခြင်း မပြုပါက ဥပဒေနှင့် အညီဆောင်
 ရွက်သွားမည်ဟုသုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ညီ မညီ”
 အယူခံတရားပြိုင် ဦးသိန်းတင်နှင့် ဒေါ်မြတို့က အယူခံတရားလို
 ဦးကြည်နှင့် ဒေါ်သောင်းညွန့်တို့အပေါ် ရန်ကုန်တိုင်း တာမွေမြို့နယ်

ဒေါ်သောင်းညွန့်
နှင့်
ဦးသိန်းတင်
ပါ -၂

မြေတိုင်းရပ်ကွက်အမှတ် ၇၀၊ မြေကွက်အမှတ် ၁၇ ဟုခေါ်တွင်သော
မြေကွက်ရှိ ၁၆ ပေ X ၈၁ ပေ ၆ လက်မ အကျယ်အဝန်းရှိ မြေ
ကွက်ကို လက်ရောက်ပေးအပ်စေလိုမှုစွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံ
တရားပြိုင်များ စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီချမှတ်ပေးခဲ့သည်။ တရား
ရုံးချုပ်က ၁၉၉၇ ခုနှစ် တရားမ ပထမအယူခံအမှတ် ၃၂ တွင်
တိုင်းတရားရုံး ဒီကရီကို အတည်ပြုခဲ့သည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဦးသိန်းတင်နှင့် ဒေါ်မြတို့က အယူခံတရားလို
ဒေါ်သောင်းညွန့်အပေါ် ၎င်းရရှိထားသည့် အနိုင်ဒီကရီကို အတည်
ပြုပေးရန် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတရားမဇာရီမှုအမှတ် ၅၅ / ၉၇
ကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တိုင်းတရားရုံးက အချင်းဖြစ် မြေကို တရားနိုင်သို့ လက်ရောက်
ပေးအပ်ရန် သက်သာခွင့်ပေးခဲ့သော်လည်း ယင်းမြေရှိ အဆောက်အ
အုံနှင့် ပတ်သက်၍မူ ဒီကရီတွင် တစ်စုံတစ်ရာ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်း
မရှိကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ဇာရီအတည်ပြုသည့်ရုံးအနေဖြင့် တရားနိုင်
၏ သက်သာခွင့်ကို အပြည့်အဝရရှိသည် အထိကူညီရန်လည်း တာဝန်
ရှိကြောင်း သုံးသပ်ပြီးနောက် တရားရုံးအား အချိန် ၂လပေးကာ
အဆိုပါ အချိန် ၂ လ အတွင်း မိမိ၏ ဆန္ဒအလျောက်မြေပေါ်မှ
အဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းယူဆောင်သွားခြင်း မပြုပါက တရားနိုင်
၏ တင်ပြချက်အပေါ် ဥပဒေနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်သွားမည်ဖြစ်
ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးနှင့် ပထမအယူခံတရားရုံး
တို့၏ ဒီကရီတွင် အချင်းဖြစ် မြေကွက်အား ဘုရားလိုများသို့ လက်
ရောက်ပေးအပ်စေရန် ဖော်ပြထားကြောင်း၊ ယင်းမြေကွက်ပေါ်တွင်
တရားရုံးနေထိုင်သည့် နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံရှိနေသဖြင့် ယင်းအ
ဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းဖယ်ရှားပြီးမှသာလျှင် တရားနိုင်အနေဖြင့်
အချင်းဖြစ် မြေကွက်ကို လက်ရောက်ရရှိနိုင်မည်ကြောင်း၊ အယူခံတရား
ပြိုင်အနေဖြင့် ၎င်းဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော မြေကွက်ကို လက်ရောက်ရရှိ
ရေးအတွက်သာလျှင် တရားစွဲဆိုတောင်းခံပိုင်ခွင့်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုသို့
တရားစွဲဆို၍အနိုင်ဒီကရီရရှိပြီးနောက်တွင် မြေကွက်ပေါ်တွင် ရှိနေသည့်

ဒေါ်သောင်းညွန့်
နှင့်
ဦးသိန်းတင်
ပါ -၂

အဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းရန်အတွက် သီးခြားတရားတစ်ထုံး ထပ်မံစွဲဆိုရမည်ဆိုပါက အမှုပွားများပြီး တရားနိုင်များအနေဖြင့် မိမိတို့ တောင်းခံသော သက်သာခွင့်ကို ဆောလျင်စွာ ရရှိခံစားနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ရာ မြေကွက်ပေါ်တွင် ရှိနေသော အဆောက် အအုံကို တရားရှုံးကဖျက်သိမ်းယူဆောင်သွားရေး ကိစ္စကို ဇာရီမူတွင် ဆောင်ရွက်ခွင့်ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ဆောင်ရွက်ရာတွင် ဒီကရီ တွင် မပါသည့် အဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းရန်အတွက် အမိန့်ချ မှတ်ပိုင်ခွင့် ရှိမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်မှာ ချင့်ချင်ချိန်ချိန် မျှမျှတတဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဒီကရီကို ကျော် လွန်ဆောင်ရွက် သည်ဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းသုံးသပ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက ဇာရီရုံးသည် ဒီကရီကို ကျော်လွန် ၍ ဆောင်ရွက်ခွင့်မရှိကြောင်း၊ ၁၉၃၁ ခုနှစ်တွင် ဆုံးဖြတ်သော “ အက်(စ်) အေစူဆန်နှင့် အက်စ်အာရ်ဆမ်ဆင်အမှု ^(၁) တွင် စုံညီခုံရုံးက ထုံးဖွဲ့ခဲ့ရာ ထိုထုံးဖွဲ့ချက်ကို တရားရုံးချုပ်စုံညီခုံရုံးက ဒေါ်လင်အာလန်နှင့် ဒေါ်သန်းလှ ပါ ၅ အမှု ^(၂) တွင် လက်ခံ ကျင့်သုံးခဲ့ကြောင်း၊ ဆန့်ကျင်ဘက်စီရင်ထုံး မရှိကြောင်း၊ ဇာရီရုံး အနေဖြင့် ဒီကရီကို ပြောင်းလဲခြင်း၊ ပြင်ဆင်ခြင်း၊ ဖြည့်စွက်ခြင်း မပြုနိုင်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်သည် မူလမူ စွဲဆိုစဉ်က အယူခံ တရားလိုပိုင် အဆောက်အအုံကြီး ထီးထီးမားမားတည်ရှိနေသည်ကို မြင်တွေ့သည်ဖြစ်ရာ ထိုအဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းရန်အလို့ ငှာသီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၅ တွင် ခွင့်ပြုထားသော အာဏာထို့က တားဝရမ်းရလိုကြောင်း စွဲဆိုဒီကရီရရှိမှသာ မြေလက် ရောက်ရရန် လမ်းပွင့်သွားမည်ကို သိကောင်းကြောင်း၊ တစ်နည်းအား ဖြင့် မြေလက်ရောက်ရလိုပါက အဆောက်အအုံကို ဖျက်ယူရန် တားဝရမ်းကို တစ်ပါတည်းတောင်းဆို တရားစွဲဆိုရန် လိုအပ်ကြောင်း၊ မူလမူအဆိုလွှာတွင် အဆောက်အအုံဖျက်သိမ်းစေရန် သက်သာခွင့်ကို

(၁) ရန်ကုန်အတွဲ ၉၊ စာ - ၄၈၀ (စုံညီ)
(၂) ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ - ၁၄၄၊ ၁၄၆(စုံညီ)

တောင်းဆိုခြင်းလည်း မရှိ၊ ဒီကရီတွင်လည်း ယင်းသက်သာခွင့်ကို ချမှတ်ပေးထားခြင်းလည်း မရှိဘဲ ဇာရီရုံးတော်က ယင်းသက်သာခွင့် ကိုချမှတ်ပေးခြင်းမှာ ဒီကရီကို ဖြည့်စွက်ပြင်ဆင်ရာရောက်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်များသည် မြေလက်ရောက်ရရန် ဒီကရီကို အတည် ပြုရာတွင် အယူခံတရားလိုတို့၏ တန်ဖိုးများစွာ ရှိသော အဆောက်အ အုံကြီးတည်ရှိနေ၍ ဇာရီရုံးက မြေကို လက်ရောက်ပေးအပ်နိုင်သည့် အခြေအနေတွင် မရှိကြောင်း၊ တစ်ဖက်တွင် တရားရုံးက အဆောက် အအုံကို ဖျက်သိမ်းစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်း မဟုတ်၊ အယူခံတရားလို က မိမိအိမ်ကို ဖျက်ယူရန်အခွင့်ရေးပေးခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု စောဒက တက်ဖွယ်ရာရှိကြောင်း၊ လက်တွေ့တွင် ဖျက်သိမ်းစေရန် ဆင့်ဆိုညွှန်ကြားသည့် သဘောသက်ရောက်နေသည်ကို မည်သူမျှ မငြင်းနိုင်ကြောင်း၊ အဆောက်အအုံကို မဖျက်ဘဲ မြေကို လက်ရောက် ပေးအပ်နိုင်ခြင်း မရှိသည်မှာလည်း အငြင်းမထွက်သော အချက်ဖြစ် ကြောင်း၊ အငြင်းပွားသည့် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းမဟုတ်သော တရားရုံး နေထိုင်သည့် အဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းယူဆောင်သွားစေရန် မူလ မှ ဒီကရီတွင် မပါဝင်ခြင်း မရှိဘဲ ဇာရီရုံးက လျှောက်ထားသူသည် ၂လအတွင်း အချင်းဖြစ် မြေပေါ်မှ အဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းယူ ဆောင်သွားခြင်း မပြုပါက ဥပဒေနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်သွား မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှု မရှိကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက တိုင်းတရားရုံးသည် ဒီကရီတွင် မပါသည့်ကိစ္စကို ညွှန်ကြားဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဇာရီရုံး ၏အခွင့်အာဏာကို ကျော်လွန်ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း မရှိသကဲ့သို့ ဒီကရီကို ကျော်လွန်၍ဆောင်ရွက်ခြင်းလည်း မရှိကြောင်း၊ ဒီကရီတွင် မပါသည့် ကိစ္စကို ညွှန်ကြားဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ဆိုရာတွင်လည်း ဒီကရီတွင် ထည့် သွင်းဖော်ပြခြင်း မပြုခဲ့သည့် အဆောက်အအုံနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့ ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ပြထားသော ဥပဒေကဲ့သို့အာနိသင် ရှိသည့် စီရင်ထုံးပါဥပဒေသကို ရည်ညွှန်းကိုးကားကာ ဥပဒေနှင့်

အညီအမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဇာရီရုံးအနေဖြင့် တရားနိုင် ရရှိထားသော ဒီကရီအရ တရားရုံးက မြေကို လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် ဟူသော သက်သာခွင့်ကို အပြည့်အဝရရှိစေရန် အတွက် ဆောင်ရွက် ပေးရန် တာဝန်ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ရာတွင် မူလရုံးနှင့် ပထမအယူခံရုံးတို့၏ ဒီကရီများအရ အချင်းဖြစ် မြေကိုသာ လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် ညွှန်ကြားထားသည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ ယင်းမြေပေါ်တွင် နှစ်ထပ် အဆောက်အအုံ တည်ဆောက်ထားသည်ဖြစ်ရာ ယင်းအဆောက်အအုံအား ဖျက်၍ ထွက်ခွာရန် တရားရုံးအား မညွှန်ကြားနိုင်ကြောင်း၊ တရားရုံးအား အချိန် ၂လ ပေး၍ ၎င်း၏ ဆန္ဒအတိုင်းမြေပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံကို ဖျက်၍ ပြောင်းရွှေ့ခွင့်ပြုရန် အမိန့်ချနိုင်ကြောင်း၊ ကျောက်စိုက် နှင့် အံ့ဟုတ်စိန် အမှု^(၃)ကို ကိုးကားပြီး တရားရုံးအား ၂လ အတွင်း အဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းဖယ်ရှားယူဆောင်သွားရန်နှင့် ခွင့်ပြုချိန် အတွင်း အဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းယူဆောင်ခြင်း မပြုပါက တရား နိုင်၏ တင်ပြချက်အရ ဥပဒေနှင့် အညီဆက်လက်ဆောင်ရွက်မည် ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်အနေ ဖြင့် ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော မြေကွက်ကို လက်ရောက်ရရှိရေးအတွက် သာလျှင် တရားစွဲဆိုတောင်းခံပိုင်ခွင့်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ထိုသို့တရားစွဲဆို ၍ အနိုင်ဒီကရီရရှိပြီးသည့်နောက်တွင် မြေကွက်ပေါ်ရှိနေသော အ ဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းစေရန်အတွက် သီးခြားတရားတစ်ထုံးထပ် မံစွဲဆိုရမည်ဆိုပါက တရားနိုင်များအနေဖြင့်များစွာ နစ်နာကြရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဇာရီရုံးသည် ဒီကရီတွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း အချင်းဖြစ် မြေကွက်ကို တရားနိုင်အား လက်ရောက်ပေးရန် တာဝန်ရှိသည့် အ လျောက်တည်ဆဲစီရင်ထုံးဥပဒေပါလမ်းညွှန်ချက်များနှင့် အညီအမိန့်ချ မှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် ဒီကရီတွင် မပါရှိ သည့် အဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းရန်အတွက် အမိန့်ချပိုင်ခွင့် မရှိ

---

(၃) ၁၉၂၇ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန် စာ - ၈၂

ဒေါ်သောင်းညွန့်
နှင့်
ဦးသိန်းတင်
ပါ -၂

သဖြင့် အချင်းဖြစ် မြေကွက်ပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံကို တရားရုံးက ဖျက်သိမ်းယူဆောင်သွားရေးကိစ္စကို ဇာရီမူတွင် ညွှန်ကြားဆောင်ရွက် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်ပင် တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်မှာ ချင့်ချင်ချိန်ချိန်မျှမျှတတဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဒီကရီကို ကျော် လွန်ဆောင်ရွက်သည် ဟုဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း လျှောက်လဲတင် ပြသည်။

ဒီကရီကို အတည်ပြုသည့် တရားရုံးအနေဖြင့် ဒီကရီပါအချက် အလက်များကို ပြောင်းလဲခြင်း၊ ဖြည့်စွက်ခြင်း မပြုလုပ်နိုင်၊ ဒီကရီ တွင် ပါရှိသည့် စည်းကမ်းချက်များအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန်သာ ရှိ သည်။ ဇာရီရုံးသည် ဒီကရီကို ကျော်လွန်၍ ဆောင်ရွက်ခွင့် မရှိပေ။ **အက်စ်အေစုဆန်နှင့် အက်စ်အာရ်ဆမ်ဆင်အမှု** ^(၄) ၊ **ဦးအုန်းသော် နှင့် ဒေါ်လှတင်အမှု** ^(၅) တွင် ကြည့်ပါ။

အယူခံတရားပြိုင် ဦးသိန်းတင်တို့ ရရှိထားသော ဒီကရီတွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည် -

“ တရားလိုတောင်းဆိုထားသည့် ရန်ကုန်မြို့၊ တာမွေမြို့နယ် ကျောက်မြောင်းကြီး ရပ်ကွက် ဗညားဒလလမ်းရှိ ရန်ကုန်မြို့ တာမွေ တိုက်နယ် မြေတိုင်းရပ်ကွက် အမှတ် ၇၀ မြေကွက်အမှတ် ၁၇ ရှိ အချင်းဖြစ်ပွားနေသော ၁၆ ပေ X ၈၁ ပေ ၆ လက်မ အကျယ်အဝန်း မြေကွက်ငယ်ကို တရားပြိုင်များက တရားလိုများ၏ လက်ဝယ်သို့ ပေး အပ်စေရန် စရိတ်နှင့် တကွ ဒီကရီချမှတ်ပေးလိုက်သည်။ ”

အချင်းဖြစ်မြေကို အယူခံတရားလိုက အယူခံတရားပြိုင်များ၏ လက်ဝယ်ပေးအပ်ရန် ဒီကရီချမှတ်ထားသည်ဖြစ်ရာ အယူခံတရားပြိုင် တို့အား အချင်းဖြစ် မြေကို လက်ဝယ်အပ်ခြင်းဖြင့် ဒီကရီကို အတည် ပြုရမည်ဖြစ်သည်။

မြေကိုလက်ရောက်ပေးအပ်ရန် ဒီကရီကို အတည်ပြုရာ၌ ယင်း

(၄) ရန်ကုန်၊ အတွဲ စာ - ၄၈၀။ (စုံညီ)
(၅) ၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ - ၁၄၃

ဒေါ်သောင်းညွန့်

နှင့်

ဦးသိန်းတင်

ပါ -၂

မြေပေါ်တွင် တရားရုံးဆောက်ထားသော အိမ်ကို ဖျက်ယူသွားရန် ဒီကရီ၌ မပါရှိပါက ဒီကရီကို အတည်ပြုသည့်အခါ အိမ်ကို ဖျက်စေရန် တရားရုံးအား ညွှန်ကြားခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ ယင်းသို့ ညွှန်ကြားပါက ဒီကရီကို ကျော်လွန်၍ ဆောင်ရွက်ရာရောက်ပေလိမ့်မည်။

ကျောက်စိုက်နှင့် အံ့ဟုတ်စိန် အမှု^(၆) တွင် မြေကို လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် ဒီကရီချမှတ်ရာ၌ မြေပေါ်ရှိတရားရုံး၏ အဆောက်အအုံကို ဖျက်ရန် မပါသောကြောင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုသည့်တရားရုံးအား ယင်းအဆောက်အအုံကို ဖျက်ရန် ညွှန်ကြားခွင့် မရှိကြောင်းသုံးသပ်ပြီးနောက် တရားရုံးက သတ်မှတ်ပေးသည့် အချိန်ကာလအတွင်း တရားရုံးအား ၎င်း၏ အိမ်ကို ဖျက်ယူနိုင်ရန်အတွက် အချိန်ပေးခြင်းအားဖြင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုနိုင်ကြောင်းညွှန်ပြခဲ့သည်။

အဆိုပါအမှုတွင် ဒီကရီ၌ မပါသည့်ကိစ္စကို ဇာရီရုံးက ဆောင်ရွက်ခွင့်မရှိကြောင်း ညွှန်ပြပြီးကာမှ တရားရုံးက မိမိဆောက်လုပ်ထားသော အဆောက်အအုံကို ဖျက်ယူရန်အတွက် အချိန်ပေးသည့် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ အချိန်ပေးသော်လည်း တရားရုံးက ၎င်းဆောက်လုပ်ထားသည့် အဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းခြင်းမရှိလျှင် တရားရုံးက အဆောက်အအုံဖျက်သိမ်းသည့်အမိန့်ချမှတ်ရဦးမည် ဖြစ်ရာ ဒီကရီတွင် မပါသည့်ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ခြင်းမှ ရှောင်လွှဲနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ယခုအမှုတွင်လည် တရားရုံးတို့သည် တိုင်းတရားရုံးက သတ်မှတ်သည့် အချိန် ၂လအတွင်း မိမိဆန္ဒအလျောက်မြေပေါ်မှ အဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းယူဆောင်သွားရန်နှင့် ခွင့်ပြုချိန်အတွင်း ဖျက်သိမ်းယူဆောင်သွားခြင်း မပြုပါက တရားရုံး၏ တင်ပြချက်အပေါ် ဥပဒေနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ချမှတ်သည့် အမိန့်သည် ပြည့်စုံလုံလောက်သည့်အမိန့်မဟုတ်ကြောင်းတွေ့ရှိရသည်။

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁ (က) အရ ဒီကရီကို အတည်ပြုသည့် တရားရုံး၏လုပ်ပိုင်ခွင့်တွင် ဒီကရီချမှတ်သော ပစ္စည်း

(၆) အေအိုင်အာ ၁၉၂၇ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန် စာ ၅၂။

ကို လက်ရောက်ပေးအပ်ခြင်းဖြင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ဒီကရီချမှတ်သော ပစ္စည်းကို လက်ရောက်ပေးအပ်ရာတွင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ (၁) နှင့်အညီ အောက်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သည် -

“ ဒီကရီမှာ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းတစ်ရပ်ရပ်ကို ပေးအပ်ရန်အတွက်ဖြစ်လျှင် ယင်းပစ္စည်းကို ရရှိစေရန် စီရင်ဆုံးဖြတ်ထားသော အမှုသည်အားဖြစ်စေ၊ ၎င်းအမှုသည် ကိုယ်စားလက်ခံရယူရန် ၎င်းကခန့်ထားသူအား ဖြစ်စေ၊ လက်ရောက်ပေးအပ်ရမည်။ ထိုသို့ လက်ရောက်ပေးအပ်ရာတွင် ဒီကရီအရ လိုက်နာရန် တာဝန်ရှိ၍ လိုအပ်လျှင် ပစ္စည်းမှ ပြောင်းရွှေ့ပေးရန် ငြင်းဆန်သူတစ်ဦးဦးအားဖယ်ရှားနိုင်သည်။ ”

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ (၁) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ဆိုလျှင် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို ပေးအပ်ရန် ဒီကရီရရှိထားသူကို ယင်းပစ္စည်းအား လက်ရောက်ပေးအပ်ရမည် ဖြစ်သည်။

တရားနိုင်တို့ ရရှိထားသည့် ဒီကရီအရ တရားရှုံးတို့က အချင်းဖြစ် မြေကို တရားနိုင်များ၏ လက်ဝယ်သို့ပေးအပ်ရမည်ဖြစ်ရာ တရားရှုံးတို့သည် အချင်းဖြစ် မြေပေါ်တွင် နေထိုင်ခွင့်မရှိပေ။ အချင်းဖြစ် မြေပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံတွင် နေထိုင်ခြင်းသည် တရားနိုင်ဒီကရီ ရရှိထားသည့် မြေပေါ်တွင် နေထိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဇာရီရုံးက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ (၁) အရ ဒီကရီကို အတည်ပြုရာတွင် အချင်းဖြစ် မြေကို တရားနိုင်အား လက်ရောက်ပေးအပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ လက်ရောက်ပေးအပ်ရာတွင် ဒီကရီအရလိုက်နာရန် တာဝန်ရှိပြီး ပစ္စည်းမှ ပြောင်းရွှေ့ပေးရန် ငြင်းဆန်သူအား ဖယ်ရှားနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

အချင်းဖြစ် မြေမှ ထွက်ခွာသွားရန် ငြင်းဆန်သူ ဟရားရှုံးအား ဖယ်ရှားခြင်းသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ (၁) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်၍ ဒီကရီကို ကျော်လွန်

ဒေါ်သောင်းညွန့်
နှင့်
ဦးသိန်းတင်
ပါ -၂

ဆောင်ရွက်ရာ မရောက်ချေ။

တရားရှုံးတို့အား အချင်းဖြစ် မြေပေါ်ရှိအဆောက်အအုံမှ ဖယ်ရှားခြင်းသည် အချင်းဖြစ် မြေအပြင် တရားရှုံးပိုင်အဆောက်အအုံကို ပါ တရားနိုင်တို့အား ပေးအပ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

အချင်းဖြစ် မြေပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံမှာ တရားရှုံးပိုင် အဆောက်အအုံဖြစ်ရာ တရားရှုံးက ၎င်းပိုင်အဆောက်အအုံကို ၎င်း၏ ဆန္ဒအလျောက်ဖျက်၍ သွားခွင့်ရှိပေသည်။ တရားရှုံးက ဖျက်ယူလို သည့် ဆန္ဒမရှိ၍ တရားနိုင် တရားရှုံးတို့ ညှိနှိုင်းကြမည်ဆိုပါက နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ညှိနှိုင်းသဘောတူညီသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ကြ သည်။ အကယ်၍ တရားရှုံးက ဖျက်သိမ်းခြင်းမပြုနှစ်ဦးနှစ်ဖက် ညှိနှိုင်း၍လည်း သဘောတူညီချက် မရှိပါက တရားနိုင်အနေဖြင့် တရားရှုံးအပေါ် တရားနိုင်မြေပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသည့် အဆောက်အအုံကို ဖျက်ယူစေရန်အတွက် တရားတစ်ထုံးစွဲဆိုရန် လို ပေသည်။ အဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းရန် ဒီကရီရရှိသည့်အခါမှ တရားရှုံးက ဒီကရီကို အတည်ပြုရာတွင် မြေပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံ ကို ဖျက်သိမ်းဖယ်ရှားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကြားနာလျက်ရှိသည့် ပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည် -

“ ဒီကရီတွင် အချင်းဖြစ် မြေကိုသာ လျှောက်ထားခံရသူ သို့ပေးအပ်ရန် ဖော်ပြထားသော်လည်း လျှောက်ထားသူသည် ၂ လ အတွင်း အချင်းဖြစ် မြေပေါ်မှ အဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းယူဆောင်သွားခြင်း မပြုပါက ဥပဒေနှင့်အညီ ဆောင် ရွက်သွားမည်ဟု သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် ပြည့်စုံလုံလောက် သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်မဟုတ်ကြောင်း။”

ဤအထူးအယူခံမှုကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသခွင့်ပြု၍ တရားရုံးချုပ် နှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အောက်ပါအတိုင်း ပြင်ဆင်ချက်ဖြင့် အတည်ပြုလိုက်သည် -

၁။ တရားရှုံးသည် အချင်းဖြစ် မြေပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံကို မိမိ၏ ဆန္ဒအလျောက်ဖျက်ယူသွားနိုင်သည်။

ဒေါ်သောင်းညွန့်
နှင့်
ဦးသိန်းတင်
ပါ -၂

- ၂။ အဆောက်အအုံကိစ္စအတွက် တရားနိုင်နှင့် တရားရှုံးတို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ညှိနှိုင်းလိုပါက ညှိနှိုင်းကြပြီး နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သဘောတူညီမှုရရှိလျှင် ယင်းသဘောတူညီမှုအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးရန်၊
- ၃။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ညှိနှိုင်းသဘောတူညီမှုလည်းမရှိ၊ တရားရှုံးက မိမိဆန္ဒအလျောက်အဆောက်အအုံကို ဖျက်ယူခြင်းလည်း မပြုလျှင် ဇာရီရုံးက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ (၁)အရ အချင်းဖြစ် မြေကို တရားနိုင်အား လက်ရောက်ပေးအပ်ခြင်းဖြင့် အတည်ပြုရန်။
- ၄။ တရားနိုင်က တရားရှုံးအား အချင်းဖြစ်မြေပေါ်မှ အဆောက်အအုံကို ဖျက်ယူစေလိုပါက ယင်းအဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းယူဆောင်စေရေးအတွက် တရားတစ်ထုံးစွဲဆိုရန်။
စရိတ်မသတ်မှတ်။

တရားမပထမအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး ဒေါက်တာတင်အောင်အေးရှေ့တွင်

ဦးအိဗရာဟင် (ခ) ဦးထွန်းကြည် ပါ ၄

ဦးတင်မြင့် (ခ) ဦးဟာမိန်

နှင့်

ဒေါ်ထွေး (ခ) ဒေါ်ဟဝါဘီ ပါ ၉*

ဦးအိဗရာဟင် (ခ) ဦးထွန်းကြည် ပါ ၁၂

၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများကို တရားဝင်ထိမ်းမြားသည့် မယားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသကဲ့သို့ အခြားဘာသာကိုးကွယ်သူ ကွယ်လွန်သူ၏ တရားဝင်မယားကို အမွေဆက်ခံခွင့်မရှိဟု တားမြစ်ထားမှုမရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ အထူးအက်ဥပဒေသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မိန်းမကို တရားဝင်ထိမ်းမြားပြီးသည့် မယားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသည်။ အခြားတရားဝင်မယားများရှိနေလျှင် မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ တန်းတူရည်တူ လင့်အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိသည်။

---

* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၇၂ နှင့် ၂၇၃။
+ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၆၁ တွင် ချမှတ်သော ၁၅-၈-၂၀၀၀ ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အယူခံမှု။

တရားဝင် မယားပြိုင်အဖြစ်ကိုပေးသည်။ အထူးဥပဒေကပေးသော အခွင့်အရေးကို တရားရုံးက နုတ်ပယ်၍မရပေ။ **ဒေါ်ကြည်ကြည် နှင့် မစ္စ (စ်) မေရီဝိန် အမှု** ကို ကြည့်ပါ။

၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄ နှင့် ၂၆ တို့တွင် ဤအက်ဥပဒေ အရ ထိမ်းမြားကြသူတို့၏ သို့တည်းမဟုတ် ထိမ်းမြားခဲ့ကြသည်ဟု မှတ်ယူခြင်းခံရသူတို့၏ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်၊ အမွေဆက်ခံမှုနှင့်စပ်လျဉ်း သည့်ကိစ္စအားလုံးကို ထိုသူတို့နှင့် ထိုသူတို့၏ မိသားစုအားလုံးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးချည်း ဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။

အခြားဘာသာကိုးကွယ်သူ ကွယ်လွန်သူ၏ တရားဝင်မယား ကို အမွေဆက်ခံခွင့်မရှိဟု တားမြစ်ထားခြင်း မဟုတ်ပေ။ အခြား ဘာသာဝင်ဖြစ်သည့် တရားဝင်မယားသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုး အနေဖြင့် မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ရထိုက်ခွင့်ရှိသည့် အမွေကို ဆက်ခံရရှိခွင့်ရှိရမည် ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒေါ်အမာ (ခ) ဒေါ်မိုင်မွန်၊ ဒေါ်ထွေးတို့ သည် တရားဝင်မယားများ ဖြစ်ပါလျက် တိုင်းတရားရုံးက အစွဲလွှာမီ ဘာသာဝင် ခင်ပွန်း ဦးအိဆာ (ခ) ဦးမောင်လှ ကွယ်လွန်သည့်အခါ ကျန်ရစ်သည့်ပစ္စည်းများကို ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ်အရ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်သူ ဇနီးဒေါ်ထွေးကသာ ဆက်ခံပိုင်ဆိုင်မည်ဖြစ်ရာ တရားလို အနေဖြင့် ခံစားခွင့်ရှိသည့် အမွေပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာ ကျန်ရစ်ခြင်း မရှိတော့ဟု သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးစန်းထွန်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
ဒေါ်စမ်းနွဲ့၊ တရားရုံးချုပ်

၂၀၀၁
ဦးအိဗရာဟင်
(ခ)
ဦးထွန်းကြည်
ပါ ၄
ဦးတင်မြင့် (ခ)
ဦးဟာမိန်
နှင့်
ဒေါ်ထွေး (ခ)
ဒေါ်ဟဝါဘီ
ပါ ၉
ဦးအိဗရာဟင်
(ခ)
ဦးထွန်းကြည်
ပါ ၁၂

၂၀၀၁
 ဦးအိဗရာဟင်
 (ခ)
 ဦးထွန်းကြည်
 ပါ ၄
 ဦးတင်မြင့် (ခ)
 ဦးဟာမိဒ်
 နှင့်
 ဒေါ်ထွေး (ခ)
 ဒေါ်ဟဝါဘီ
 ပါ ၉

ဦးအိဗရာဟင်
 (ခ)
 ဦးထွန်းကြည်
 ပါ ၁၂

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် -

၁၊ ၃၊ ၉ တို့အတွက်- ဦးမင်းလွင်
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
 ၂ အတွက် - ဒေါ်စမ်းနွဲ့
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
 ၁ မှ ၄ တို့အတွက် - ဦးစန်းထွန်း
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
 ၅ မှ ၁၂ တို့အတွက် - ဦးမင်းလွင်
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၆၁/၉၅ တွင် ဒေါ်အမာ (ခ) ဒေါ်မိုင်မွန်က ဒေါ်ထွေး (ခ) ဒေါ်ဟဝါဘီ၊ ဦးတင်မြင့် (ခ) ဦးဟာမိဒ်၊ ဒေါ်ကြူကြူ (ကိုယ်တိုင်နှင့် တရားပြိုင် ၆ မှ ၉ တို့၏ အုပ်ထိန်းသူ)၊ မအေးအေးသန်း၊ မကြည်ကြည်မြင့်၊ မောင်ထွန်းထွန်းဝင်း၊ မသန်းသန်းကြည်၊ မောင်သန့်ဇော်မြင့်နှင့် မောင်စိုးနိုင် (ခ) အာယာဒ် အိဗရာဟင်တို့အပေါ် အမွေပုံစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ အမှုအတွင်း တရားလို ဒေါ်အမာ (ခ) ဒေါ်မိုင်မွန် ကွယ်လွန်သွား၍ ၎င်း၏ သားသမီးများဖြစ်သော ဦးအိဗရာဟင်၊ ဦးသန်းထွန်း၊ ဒေါ်အမာဂျန်နှင့် ဒေါ်ခင်ညွန့်တို့ကို ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်အမာ (ခ) ဒေါ်မိုင်မွန်၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ထည့်သွင်းခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံးက တရားလို စွဲဆိုသောအမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ဦးအိဗရာဟင် ပါ ၄ ဦးတို့က တိုင်းတရားရုံး၏ အမှုပလပ်သည့် စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံဝင်သည်။ တရားရုံးချုပ်၊ အယူခံမှုအမှတ် ၂၇၂/၂၀၀၀ ဖြစ်သည်။ မူလမှုတွင် တရားပြိုင်အမှတ်-၂ အဖြစ်ပါဝင်သော ဦးတင်မြင့် (ခ) ဦးဟာမိဒ် ကလည်း မိမိ၏မိခင် ဒေါ်အမာ (ခ) ဒေါ်မိုင်မွန်၏ အခွင့်အရေးဆုံးရှုံးကြောင်း၊ မိမိ၏အမွေဆက်ခံခွင့်ကိုလည်း ပိတ်ဆို့ခြင်းခံရကြောင်းဖြင့်

ကျန်တရားပြိုင်များနှင့် တရားလိုများကို အယူခံတရားပြိုင်အဖြစ်ထား၍ အယူခံဝင်သည်။ တရားရုံးချုပ်၊ အယူခံမှုအမှတ် ၂၇၃/၂၀၀၀ ဖြစ်သည်။ ဤအယူခံမှုများသည် မူလတရားမကြီးမှုတစ်ခုတည်းမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော အယူခံမှုများဖြစ်၍ ဤစီရင်ချက်သည် ဖော်ပြပါ အယူခံမှု ၂ မှစလုံးနှင့် သက်ဆိုင်စေရမည်။

အဆိုလွှာအရ တရားလို ဒေါ်အမာ (ခ) ဒေါ်မိုင်မွန်သည် ဦးစူလတန်နှင့် ပထမဦးဆုံး အိမ်ထောင်ကျခဲ့ကြောင်း၊ ဦးစူလတန်နှင့် ပေါင်းသင်းစဉ် မောင်ထွန်းကြည် (ခ) အီဗရာဟင်၊ မောင်သန်းထွန်း (ခ) မူဆာ၊ မသန်းကြည် (ခ) အမာဂျန်နှင့် မခင်ညွန့် (ခ) မခတီဇာတို့ကို မွေးဖွားခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုသည် ၂၄-၈-၅၅ နေ့တွင် ဦးစူလတန်နှင့် အစ္စလာမ်တရားတော်နှင့်အညီ တရားဝင်ကွာရှင်းခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုသည် ၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၉ ရက်နေ့တွင် ဦးအီဆာ (ခ) ဦးမောင်လှနှင့် အစ္စလာမ်တရားတော်အရ နေကာရ်ဖတ်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးအီဆာ (ခ) ဦးမောင်လှသည် အမှတ်-၁ တရားပြိုင် ဒေါ်ထွေး (ခ) ဒေါ်အဝါဘီနှင့် မူလကတည်းက လက်ထပ်ထိမ်းမြား ပေါင်းသင်း ဘူးပြီး မောင်စိုးမောင် (ခ) အစ္စမိုင်ဟူသော သားတစ်ဦးရခဲ့ကြောင်း၊ ၁-တရားပြိုင် ဒေါ်ထွေးသည် ဦးအီဆာနှင့် နေထိုင်ခြင်းမရှိဘဲ အခြားတွင် သွားရောက်နေထိုင်စဉ် တရားလိုသည် ဦးအီဆာ (ခ) ဦးမောင်လှနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုသည် ဦးအီဆာ (ခ) ဦးမောင်လှနှင့် ပေါင်းသင်းစဉ် အမှတ်-၂ တရားပြိုင် မောင်တင်မြင့် (ခ) ဟာမိဒ်ကို မွေးဖွားခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းအပြင် မဟာဇတာဘီဘီကို မွေးဖွားခဲ့သေးသော်လည်း ၎င်းသည် ၁ နှစ်အရွယ်ခန့်ကပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြောင်း၊ အရေးအခင်းပြီးသည့်နောက်တွင် ဦးအီဆာသည် ဒေါ်ထွေးနှင့် ပြန်လည်ပေါင်းသင်းခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုသည် တရုတ်၊ ဗမာ အရေးအခင်းမဖြစ်မီ ၂ နှစ်ခန့်ကပင် ဦးအီဆာ၏အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် ဦးအီဆာ၊ ဒေါ်ထွေး၊ ဦးစိုးမောင်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူ

၂၀၀၁
ဦးအီဗရာဟင်
(ခ)
ဦးထွန်းကြည်
ပါ ၄
ဦးတင်မြင့် (ခ)
ဦးဟာမိဒ်
နှင့်
ဒေါ်ထွေး (ခ)
ဒေါ်ဟဝါဘီ
ပါ ၉
ဦးအီဗရာဟင်
(ခ)
ဦးထွန်းကြည်
ပါ ၁၂

၂၀၀၁
 ဦးအိဗရာဟင်
 (ခ)
 ဦးထွန်းကြည်
 ပါ ၄
 ဦးတင်မြင့် (ခ)
 ဦးဟာမိန်
 နှင့်
 ဒေါ်ထွေး (ခ)
 ဒေါ်ဟဝါဘီ
 ပါ ၉

ဦးအိဗရာဟင်
 (ခ)
 ဦးထွန်းကြည်
 ပါ ၁၂

ဒေါ်ကြူကြူတို့နှင့် မောင်တင်မြင့်တို့သည် စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ဗားကရာလမ်း၊ အမှတ် (၂၅၁) နေအိမ်တွင် နေထိုင်ခဲ့ကြကြောင်း၊ ဦးအိဆာသည် ၂၅-၅-၈၅ နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုသည် ဦးအိဆာကွယ်လွန်သည့်အချိန်အထိ တရားဝင်ကွာရှင်းပြတ်စဲမှု မရှိကြောင်း၊ ဦးအိဆာနှင့် ဒေါ်ထွေးတို့၏သားဖြစ်သူ မောင်စိုးမောင်သည် အမှတ်-၃ တရားပြိုင် ဒေါ်ကြူကြူနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး အမှတ်-၄ မှ ၉ အထိ တရားပြိုင်များကို မွေးဖွားခဲ့ကြောင်း၊ ဦးအိဆာ ကွယ်လွန်သွားသည့်အချိန်တွင် တရားလိုနှင့် အမှတ်-၁ တရားပြိုင် ဒေါ်ထွေးဟူသော ဇနီးနှစ်ဦးနှင့် ဦးစိုးမောင်၊ ဦးတင်မြင့်ဟူသော သားနှစ်ဦးတို့သည် ဦးအိဆာကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းများအပေါ် အစွလာမ်တရားဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ မောင်စိုးမောင်သည် ၅-၁-၈၆ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့၏ဇနီး ဒေါ်ကြူကြူနှင့် သားသမီးများ အမှတ်-၄ မှ ၉ ထိ တရားပြိုင်များသည် အစွလာမ်တရားဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိလာကြောင်း၊ နောက်ဆက်တွဲ (က) စာရင်း အမှတ်စဉ် ၂ ပါ ဗားကရာလမ်း၊ အမှတ် (၂၅၁) ဟု ခေါ်တွင်သော အဆောက်အအုံနှင့် ယင်းအဆောက်အအုံ တည်ရှိသည့် မြေကွက်တစ်ကွက်တို့ကို ဦးစိုးမောင်အမည်၏ အမည်ငှားဖြင့် ထားရှိခဲ့သော်လည်း တရားလို၊ တရားပြိုင်များ၏ အမွေပုံပစ္စည်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးအိဆာ ကျန်ရစ်သောပစ္စည်းများအပေါ် တရားလိုနှင့် အမှတ်-၁ တရားပြိုင်တို့က ၈ ပုံ ၁ ပုံ၊ ဦးအိဆာ၏ သားနှစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးစိုးမောင်နှင့် အမှတ်-၂ တရားပြိုင် ဦးတင်မြင့်တို့က ၈ ပုံ ၇ ပုံ အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ရုံးတော်မှ တရားလိုရထိုက်သည့် ဝေစုကို ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ခဲ့ဝေပေးရန် ဖော်ပြအဆိုပြုသည်။

ဒေါ်ထွေးက မိမိသည် မြန်မာလူမျိုး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်၍ ဦးအိဆာ (ခ) ဦးမောင်လှနှင့် တစ်လင်တစ်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်း နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးအိဆာ (ခ) ဦးမောင်လှသည် မိမိမှအပ အခြား

တရားဝင်ဇနီးမယား မရှိကြောင်း၊ မိမိသာ တစ်ဦးတည်းသော တရားဝင် ဇနီးဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုသည် ဦးအိဆာ (ခ) ဦးမောင်လှ၏ ညီအရင်း ဦးဆူလတန်နှင့် ပေါင်းသင်းခဲ့ရာ ကွာရှင်းပြတ်စဲမှု မရှိခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုနှင့် ဦးအိဆာ (ခ) ဦးမောင်လှတို့သည် မည်သည့်အခါကမျှ ပေါင်းသင်းခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ မိမိသည် ဦးအိဆာ၏ တစ်ဦးတည်း သော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာမိန်းမတစ်ဦးဖြစ်၍ အမှုကို ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှု အက်ဥပဒေအရ စီရင်ဆုံးဖြတ်ရန်ဖြစ်ကြောင်း ချေပသည်။

တိုင်းတရားရုံးက ပထမအမျိုးအစား ဂရန်မြေကွက်သည် ဦးစိုးမောင်အမည်ပေါက် မြေကွက်ဖြစ်ကြောင်း အဆိုလွှာအရ ထင်ရှား ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုက အဆိုပါမြေကွက်နှင့် အဆောက်အအုံ တို့နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဦးစိုးမောင်အမည်ပေါက်မှာ အမည်ငှားမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြစေကာမူ အမည်ငှားဖြစ်ကြောင်းနှင့် သက်သေ ထူထောင်ထားမှု တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့ရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် နောက်ဆက်တွဲ (က) စာရင်းပါ အမှတ်စဉ် (၁) ဂရန်မြေကွက်နှင့် နေအိမ်အဆောက်အအုံသည် ဦးစိုးမောင်အမည်ဖြင့် ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းအဖြစ် ကောက်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလို ဒေါ်အမာ (ခ) ဒေါ်မိုင်မွန်နာဘီဘီသည် အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် မွတ်ဆလင်လူမျိုး ဖြစ်ကြောင်း၊ အမှတ်-၁ တရားပြိုင် ဒေါ်ထွေးသည် မြန်မာလူမျိုး၊ ဗုဒ္ဓ ဘာသာကိုးကွယ်သူ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကွယ်လွန်သူမှာ အစ္စလာမ်ဘာသာ ဝင် မွတ်ဆလင်လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် တရားလိုသည် သာမန် အားဖြင့် ကွယ်လွန်သူ၏အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေ ဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မိန်းမနှင့် အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် ယောက်ျားတို့ လက်ထပ်ထိမ်းမြား ကြလျှင် ၎င်းတို့၏ အမွေဆက်ခံရေး၊ အမွေခွဲရေးကိစ္စတို့ကို ဗုဒ္ဓဘာသာ

၂၀၀၀	
ဦးအိဗရာဟင်	
(ခ)	
ဦးထွန်းကြည်	
ပါ ၄	
ဦးတင်မြင့် (ခ)	
ဦးဟာမိန်	
နှင့်	
ဒေါ်ထွေး (ခ)	
ဒေါ်ဟဝါဘီ	
ပါ ၉	
ဦးအိဗရာဟင်	
(ခ)	
ဦးထွန်းကြည်	
ပါ ၁၂	

၂၀၀၁
 ဦးအိဗရာဟင်
 (ခ)
 ဦးထွန်းကြည်
 ပါ ၄
 ဦးတင်မြင့် (ခ)
 ဦးဟာမိန်
 နှင့်
 ဒေါ်ထွေး (ခ)
 ဒေါ်ဟဝါဘီ
 ပါ ၉

ဦးအိဗရာဟင်
 (ခ)
 ဦးထွန်းကြည်
 ပါ ၁၂

ဓမ္မသတ်နှင့်အညီသာလျှင် ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ရာ အစွဲလမ်းဘာသာဝင် ခင်ပွန်း ဦးအိဆာ (ခ) ဦးမောင်လှ ကွယ်လွန် သည့်အခါ၌ ကျန်ရစ်သည့်ပစ္စည်းများကို ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ်အရ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်သူ ဇနီးဒေါ်ထွေးကသာ ဆက်ခံပိုင်ဆိုင်မည်ဖြစ်၍ တရားလိုအနေဖြင့် ခံစားပိုင်ခွင့်ရှိမည့် အမွေပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာ ကျန်ရစ်ခြင်းမရှိတော့ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်၍ တရားလို စွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်သည်။

အယူခံတရားလို ဦးအိဗရာဟင်(ခ) ဦးထွန်းကြည်၊ ဦးသန်းထွန်း (ခ) ဦးမူဆာ၊ ဒေါ်အမာကျန် (ခ) ဒေါ်သန်းကြည်၊ ဒေါ်ခင်ညွန့် (ခ) ဒေါ်ခတီဇာတို့၏ ရှေ့နေများက စာရွက်စာတမ်းစာရင်း အမှတ်စဉ် (၂) ပါ ပစ္စည်းသည် မူလရုံးတရားလိုပိုင် ပစ္စည်းဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်သူ ဦးအိဆာ၏ အစီအစဉ်အတိုင်း ပြုလုပ်ပေးခဲ့ရသော အရောင်းအဝယ် စာချုပ်မှာ သက်သေခံအမှတ်- ၄၊ ၅ ဖြစ်ကြောင်း၊ အဆိုပါစာချုပ်တွင် ရောင်းသူနေရာ၌ ဒေါ်အမာ လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး ဝယ်သူနေရာ၌ ဦးစိုးမောင် အရွယ်မရောက်သေးသဖြင့် ဖခင်ဦးအိဆာက လက်မှတ် ရေးထိုးထားကြောင်း၊ ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် ဦးစိုးမောင် ဂရန်အမည် ပေါက်သည်ဆိုကာ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို အမွေပုံပစ္စည်းမှ စောစီးစွာ ထုတ်ပယ်လိုက်ခြင်းသည် အယူခံတရားလိုများကို များစွာထိခိုက်နစ်နာ ကြောင်း၊ ဦးအိဆာကွယ်လွန်သည့်အခါ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သူ ဇနီး ဒေါ်ထွေးကသာ ခံစားပိုင်ခွင့်ရှိမည်ဖြစ်၍ မယားပြိုင် ဒေါ်အမာ ခံစား ခွင့် မကျန်တော့ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် အစွဲလမ်းဘာသာ ကိုးကွယ်သည့် မြန်မာအမျိုးသမီးများတွင် များစွာဆုံးရှုံးနစ်နာကြောင်း ဖြင့် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင် ၁၊ ၂၊ ၃၊ ၄ တို့၏ ရှေ့နေများကလည်း အထက်ပါအတိုင်းပင် တင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်များ ၅ မှ ၁၂ ထိတို့၏ ရှေ့နေက သက်သေခံ အမှတ် (၂) အရ တင်ပြသည့်ဂရန်တွင် ဦးအိဆာအမည်မပေါက်ဘဲ ဦးစိုးမောင်အမည်ပေါက်ကြောင်း၊ သက်သေခံအမှတ် (၄) စာချုပ်အရ ဦးစိုးမောင်က ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးအိဆာကွယ်လွန်သည်အထိ သားဖြစ်သူ ဦးစိုးမောင်အမည်ပင်ရှိနေသော မြေနှင့်ပတ်သက်၍ အရေး ဆိုခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ဒေါ်ထွေးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်သည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အယူခံတရားလိုတို့က စောဒကတက်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ဗားကရာလမ်း၊ အမှတ်- ၂၄၉ ရှိ မြေနှင့်အိမ်သည် ဦးအိဆာနှင့် ပထမဇနီး ဒေါ်ထွေးတို့လက်ထက်ပွားပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်အမာကိုယ်တိုင်ကလည်း အဆိုပါမြေကြီးမှာ ဦးအိဆာ၏ ပထမ အိမ်ထောင်နှင့်ထွန်းကားသည့် ပါရင်း (အထက်ပါပစ္စည်း) ဖြစ်ကြောင်း ကို ထွက်ဆိုထားကြောင်း၊ အိမ်ထောင်ကြီးဖြစ်သူ ဒေါ်အမာသည် အိမ်ထောင်ကြီးဖြစ်သူ ဦးအိဆာ၏ အထက်ပါပစ္စည်းတွင် အကျိုး သက်ဆိုင်ခွင့်မရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

၂၀၀၀
 ဦးအိဗရာဟင်
 (ခ)
 ဦးထွန်းကြည်
 ပါ ၄
 ဦးတင်မြင့် (ခ)
 ဦးဟာမိဒ်
 နှင့်
 ဒေါ်ထွေး (ခ)
 ဒေါ်ဟဝါဘီ
 ပါ ၉
 ဦးအိဗရာဟင်
 (ခ)
 ဦးထွန်းကြည်
 ပါ ၁၂

တိုင်းတရားရုံးက တရားရုံးချုပ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၁၀၃/၉၆ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အားကိုးအားထားပြု၍ တရားလိုနှင့် ဦးအိဆာ (ခ) ဦးမောင်လှတို့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်မှုမှာ နည်းလမ်းမကျ သော ထိမ်းမြားမှုသာဖြစ်ပြီး ပျက်ပြယ်သောထိမ်းမြားမှု မဟုတ်ကြောင်း သုံးသပ်ပြီးနောက် တရားလိုနှင့် ဦးအိဆာ (ခ) ဦးမောင်လှတို့သည် မည်သည့်အခါကမျှ တရားဝင်ဇနီးမောင်နှံ မဖြစ်ခဲ့ဟူသော တရားပြိုင် များ၏ထုချေချက်ကို လက်ခံရန်အကြောင်းမရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

တိုင်းတရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် တရားပြိုင် ဒေါ်ထွေး တို့က ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားခြင်း မရှိသဖြင့် တိုင်းတရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ် ချက်သည် အတည်ဖြစ်နေသည်ဖြစ်ရာ တရားလိုနှင့် ဦးအိဆာ (ခ) ဦးမောင်လှတို့သည် အစ္စလာမ်တရားဥပဒေအရ ထိမ်းမြားပေါင်းသင်း ခဲ့ကြပြီး တရားဝင်အကြင်လင်မယား ဖြစ်သည်ဆိုသည့်အချက်ကို

၂၀၀၁
 ဦးအိဗရာဟင်
 (ခ)
 ဦးထွန်းကြည်
 ပါ ၄
 ဦးတင်မြင့် (ခ)
 ဦးဟာမိန်
 နှင့်
 ဒေါ်ထွေး (ခ)
 ဒေါ်ဟဝါဘီ
 ပါ ၉
 ဦးအိဗရာဟင်
 (ခ)
 ဦးထွန်းကြည်
 ပါ ၁၂

ငြင်းပယ်ရန်အကြောင်း မရှိချေ။

ဒေါ်ထွေးသည် ဦးအိဆာ (ခ) ဦးမောင်လှ၏ တရားဝင်ပထမ ဇနီးဖြစ်ကြောင်း အငြင်းပွားမှုမရှိချေ။ သို့ရာတွင် တရားလိုက ဦးအိဆာ (ခ) ဦးမောင်လှနှင့် ဒေါ်ထွေးတို့သည် အစ္စလာမ်တရားဥပဒေနှင့်အညီ ထိမ်းမြားခဲ့ကြသည်ဟု အဆိုပြုပြီး ဒေါ်ထွေးက မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ ထိမ်းမြားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ချေပသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးအိဆာ (ခ) ဦးမောင်လှနှင့် ဒေါ်ထွေးတို့သည် မည်သည့်ဥပဒေအရ ထိမ်းမြား ခဲ့ကြသနည်းဆိုသည့်အချက်သာ အငြင်းပွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေတွင် အရေးကြီးသောပြဋ္ဌာန်းချက် တစ်ခုမှာ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ ဖြစ်သည်။ ထိုပုဒ်မ ၂၀ (၁) အရ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ်သည့် ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမတစ်ဦးတို့၏ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြပုံသည် အကယ်၍ ထိုသူနှစ်ဦးစလုံး ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင် မြန်မာလူမျိုးချည်းဖြစ်ခဲ့သော် ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ်အရ လင်မယား အရာမြောက်မည့် ပေါင်းဖက်နေထိုင်ပြုမူကြပုံမျိုးဖြစ်လျှင် ထိုသူတို့သည် ထိုသို့ပေါင်းဖက်စကပင် ထိမ်းမြားခဲ့ကြသည်ဟု မှတ်ယူရမည့်ပြင် ထိုသူတို့သည် ဤအက်ဥပဒေအရ ထိမ်းမြားခဲ့ကြသည်ဟုလည်း မှတ်ယူ ရမည်ဖြစ်သည်။

သက်သေခံအထောက်အထားများအရ ဒေါ်ထွေးသည်မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဦးအိဆာ (ခ) ဦးမောင်လှနှင့် ဒေါ်ထွေးတို့ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြပုံသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ် (မြန်မာဓလေ့ ထုံးတမ်းဥပဒေအရ) လင်မယားအရာမြောက်မည့် ပေါင်းဖက်နေထိုင် ပြုမူကြပုံမျိုး ဖြစ်သည့်အတွက် ဦးအိဆာ (ခ) ဦးမောင်လှနှင့် ဒေါ်ထွေး တို့သည် ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများအထူးထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေအရ ထိမ်းမြားခဲ့ကြသည်ဟု မှတ်ယူရမည် ဖြစ်သည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

၂၄။ (၁) ဤအက်ဥပဒေအရ ထိမ်းမြားသူတို့၏ သို့တည်းမဟုတ် ထိမ်းမြားခဲ့သည်ဟု မှတ်ယူခြင်းခံရသူတို့၏ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်နှင့် စပ်လျဉ်းသောကိစ္စအားလုံးကို ထိုသူတို့နှင့် ထိုသူတို့၏ မိသားစုအားလုံးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးချည်းဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဓမ္မသတ်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ရမည်။

(၂) ဤပုဒ်မနှင့် ပုဒ်မ ၂၆ ပါ ကိစ္စများ အလို့ငှာ “မိသားစု” ဆိုသည့်စကားရပ်တွင် တရားဝင်လင်၊ တရားဝင်မယား သို့တည်းမဟုတ် မယားများနှင့် တရားဝင်သားသမီးများ ပါဝင်သည်။

ယင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၆ တွင်လည်း အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

၂၆။ ဤအက်ဥပဒေအရ ထိမ်းမြားကြသူတို့၏ သို့တည်းမဟုတ် ထိမ်းမြားခဲ့ကြသည်ဟု မှတ်ယူခြင်းခံရသူတို့၏ အမွေဆက်ခံမှုနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် ကိစ္စအားလုံးကို ထိုသူတို့နှင့် ထိုသူတို့၏ မိသားစုအားလုံးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးချည်း ဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဓမ္မသတ်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ရမည်။

အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၂၄ နှင့် ၂၆ ပါ ကိစ္စများအလို့ငှာ မိသားစုဆိုသည့်စကားရပ်တွင် တရားဝင်မယား သို့မဟုတ် မယားများနှင့် တရားဝင်သားသမီးများ ပါဝင်သည်ဖြစ်ရာ အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် ဒေါ်အမာ (ခ) ဒေါ်မိုင်မွန်သည် တရားဝင်မယားတစ်ဦး ဖြစ်သည့်

၂၀၀၁
ဦးအိဗရာဟင်
(ခ)
ဦးထွန်းကြည်
ပါ ၄
ဦးတင်မြင့် (ခ)
ဦးဟာမိဒ်
နှင့်
ဒေါ်ထွေး (ခ)
ဒေါ်ဟဝါဘီ
ပါ ၉
ဦးအိဗရာဟင်
(ခ)
ဦးထွန်းကြည်
ပါ ၁၂

၂၀၀၁
 ဦးအိဗရာဟင်
 (ခ)
 ဦးထွန်းကြည်
 ပါ ၄
 ဦးတင်မြင့် (ခ)
 ဦးဟာမိန်
 နှင့်
 ဒေါ်ထွေး (ခ)
 ဒေါ်ဟဝါဘီ
 ပါ ၉

ဦးအိဗရာဟင်
 (ခ)
 ဦးထွန်းကြည်
 ပါ ၁၂

အတွက် ဦးအိဆာ (ခ) ဦးမောင်လှ၏ မိသားစုဝင်ဖြစ်ကြောင်း အငြင်း
 ဗွားဖွယ်ရာ မရှိချေ။

သို့ဖြစ်ရာ ကွယ်လွန်သူ ဦးအိဆာ (ခ) ဦးမောင်လှ၏ အမွေ
 ဆက်ခံမှုတွင် ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှု
 နှင့် အမွေဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၆ အရ ဦးအိဆာ (ခ) ဦးမောင်လှ၊
 ဒေါ်အမာ (ခ) ဒေါ်မိုင်မွန်၊ ဒေါ်ထွေးနှင့် ၎င်းတို့၏သားသမီး မိသားစု
 အားလုံးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးချည်းဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ မြန်မာ
 ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ အထူးအက်ဥပဒေသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမကို
 တရားဝင်ထိမ်းမြားပြီးသည့် မယားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသည်။ အခြား
 တရားဝင်မယားများရှိနေလျှင် မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ တန်းတူ
 ရည်တူ လင့်အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိသည့် တရားဝင်မယားပြိုင်အဖြစ်ကို
 ပေးသည်။ အထူးဥပဒေကပေးသော အခွင့်အရေးကို တရားရုံးက
 နုတ်ပယ်၍မရပေ။ ဒေါ်ကြည်ကြည် နှင့် မစ္စ (စ်) မေရီဝိန် အမှု^(၁) ကို
 ကြည့်ပါ။

၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့်
 အမွေဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄ နှင့် ၂၆ တို့တွင် ဤအက်ဥပဒေ
 အရ ထိမ်းမြားကြသူတို့၏ သို့တည်းမဟုတ် ထိမ်းမြားခဲ့ကြသည်ဟု
 မှတ်ယူခြင်းခံရသူတို့၏ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်၊ အမွေဆက်ခံမှုနှင့်စပ်လျဉ်း
 သည့် ကိစ္စအားလုံးကို ထိုသူတို့နှင့် ထိုသူတို့၏ မိသားစုအားလုံးသည်
 ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးချည်း ဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်း
 ဥပဒေအရ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းဖြစ်သည်။

အခြားဘာသာကိုးကွယ်သူ ကွယ်လွန်သူ၏ တရားဝင်မယားကို
 အမွေဆက်ခံခွင့်မရှိဟု တားမြစ်ထားခြင်း မဟုတ်ပေ။ အခြားဘာသာဝင်

(၁) ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ ၈-၅။

ဖြစ်သည့် တရားဝင်မယားသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးအနေဖြင့် မြန်မာလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ရထိုက်ခွင့်ရှိသည့်အမွေကို ဆက်ခံ ရရှိခွင့်ရှိရမည် ဖြစ်သည်။

ဒေါ်အမာ (ခ) ဒေါ်မိုင်မွန်၊ ဒေါ်ထွေးတို့သည် တရားဝင်မယား များဖြစ်ပါလျက် တိုင်းတရားရုံးက အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် ခင်ပွန်း ဦးအီဆာ (ခ) ဦးမောင်လှ ကွယ်လွန်သည့်အခါ ကျန်ရစ်သည့်ပစ္စည်းများ ကို ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ်အရ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သူ ဇနီးဒေါ်ထွေး ကသာ ဆက်ခံပိုင်ဆိုင်မည်ဖြစ်ရာ တရားလိုအနေဖြင့် ခံစားခွင့်ရှိသည့် အမွေပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ ကျန်ရစ်ခြင်းမရှိတော့ဟု သုံးသပ်ဆုံးဖြတ် ခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

မူလရုံးတရားပြိုင် ဒေါ်ထွေး၏ချွေးမ ဒေါ်ကြူကြူက ဦးအီဆာ နှင့် ဒေါ်ထွေးသည် ၁၉၄၀ ခုနှစ်လောက်က ပေါင်းသင်းကြကြောင်း၊ ဦးအီဆာအမည်ပေါက်သော မြေကွက်မှာ ဦးအီဆာနှင့် ဒေါ်ထွေး ပေါင်းသင်းစဉ် ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် ဦးအီဆာနှင့် ဒေါ်အမာ ပေါင်းသင်းရာ ကလေး ၂ ယောက်ရသည်။ အမဲသားဆိုင်လုပ်ငန်းကို ဦးအီဆာလုပ်ကိုင်ကြောင်း၊ ၎င်းကွယ်လွန်ရာ အမှတ် (၂၅၁)၊ ဗားကရာလမ်းရှိအိမ်နှင့် ရောင်းချနေသောဆိုင်မှ ပစ္စည်း များကျန်ရစ်သည်ဟု ဒေါ်ထွေး၏သက်သေ ဦးစံသိန်းက အစစ်ခံသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဦးအီဆာသည် မယား ၂ ယောက်နှင့် ပေါင်းသင်းစဉ် လက်ထက်ပွားပစ္စည်းများ ဖြစ်ထွန်းခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ဒေါ်အမာ အဆိုပြုတင်ပြသည့် နောက်ဆက်တွဲ (က) စာရင်း အမှတ်စဉ် (၂) ပါ ဝရန်မြေကွက်တစ်ကွက်နှင့် မြေကွက်ပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံတစ်လုံးမှာ ကွယ်လွန်သူ ဦးအီဆာ (ခ) ဦးမောင်လှ အမည်ဖြင့် ကျန်ရစ်သောပစ္စည်း ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတွင် အမှုသည်များသည် အမွေဆိုင် ဖြစ်ပြီး စီမံခန့်ခွဲပေးရန် အမွေပစ္စည်း ကျန်ရစ်ပါက တရားရုံးသည်

၂၀၀၁
ဦးအီဗရာဟင်
(ခ)
ဦးထွန်းကြည်
ပါ ၄
ဦးတင်မြင့် (ခ)
ဦးဟာမိန်
နှင့်
ဒေါ်ထွေး (ခ)
ဒေါ်ဟဝါဘီ
ပါ ၉
ဦးအီဗရာဟင်
(ခ)
ဦးထွန်းကြည်
ပါ ၁၂

၂၀၀၁
 ဦးအိဗရာဟင်
 (ခ)
 ဦးထွန်းကြည်
 ပါ ၄
 ဦးတင်မြင့် (ခ)
 ဦးဟာမိန်
 နှင့်
 ဒေါ်ထွေး (ခ)
 ဒေါ်ဟဝါဘီ
 ပါ ၉
 ဦးအိဗရာဟင်
 (ခ)
 ဦးထွန်းကြည်
 ပါ ၁၂

အမွေဆိုင်များ၏ အမွေစုများကို ဥပဒေနှင့်အညီသတ်မှတ်ပြီး ပဏာမဒီကရီချမှတ်၍ အမွေပစ္စည်းများနှင့်ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းစစ်ဆေးရမည်ဖြစ်သည်။ မည်သည့်ပစ္စည်းများသည် အမွေပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သည့်ပစ္စည်းများသည် မည်သူပိုင်ဖြစ်ကြောင်း ပဏာမဒီကရီချမှတ်မီ တရားရုံးက စုံစမ်းစစ်ဆေးဆုံးဖြတ်ရန် မလိုပေ။

တိုင်းတရားရုံးက ကွယ်လွန်သူ ဦးအိဆာ (ခ) ဦးမောင်လှ ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းများဖြစ်သည်ဟု အဆိုပြုထားသော ပစ္စည်း ၂ မျိုးအနက် အမှတ်စဉ် (၁) ပစ္စည်းမှာ ဦးစိုးမောင် အမည်ပေါက်နေသဖြင့် ယင်းပစ္စည်းသည် ဦးစိုးမောင် ကျန်ရစ်သောပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း၊ ကွယ်လွန်သူ ဦးအိဆာ (ခ) ဦးမောင်လှ ကျန်ရစ်သောပစ္စည်း မဟုတ်ကြောင်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် ပဏာမဒီကရီချမှတ်ခြင်း မပြုမီ ဆုံးဖြတ်ရန်မလိုဘဲ ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံမှုနှစ်မှုစလုံးကို ခွင့်ပြုသည်။ တရားလို စွဲဆိုသောအမှုကို စရိတ်နှင့်တကွပလပ်သော ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ တရားလို ဒေါ်အမာ (ခ) ဒေါ်မိုင်မွန်သည် ကွယ်လွန်သူ ဦးအိဆာ (ခ) ဦးမောင်လှ ကျန်ရစ်သည့် ပစ္စည်းများအနက် ဦးအိဆာ (ခ) ဦးမောင်လှနှင့် ပေါင်းသင်းစဉ် ဖြစ်ထွန်းသည့် လက်ထက်ပွားပစ္စည်းမှ ထက်ဝက်နှင့် ဒေါ်ထွေး (ခ) ဒေါ်ဟဝါဘီ နှင့် ဦးအိဆာ (ခ) ဦးမောင်လှတို့၏ လက်ထက်ပွားပစ္စည်းများ၏ သုံးပုံတစ်ပုံကို ဝေစုရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း ပဏာမဒီကရီချမှတ်လိုက်သည်။

တရားစရိတ်များကို အမွေပုံမှကျခံရမည်။
 ရှေ့နေစရိတ် ကျပ် ၁၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၁

ဇူလိုင်လ

၂၇ ရက်

တရားရုံးချုပ်၊ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဒေါက်တာတင်အောင်အေး နှင့်
ဦးမြင့်သိန်းတို့ရှေ့တွင်

ဒေါက်တာအေကေဒေး (ခ) ဦးလှရွှေ (ခ) ဒေါက်တာကျော်နီဒေး
နှင့်
မစ္စစ်ဒီပီလီဒေး ပါ ၄ *

ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှု၊ အမှုသည်တို့သည် ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာကို ကန့်ကွက်ခွင့်ရှိခြင်း၊ တရားရုံးသည် အစီရင်ခံစာနှင့် ကွဲလွဲ၍ မိမိဘာသာဆုံးဖြတ်ရန် အာဏာအပြည့်အဝရှိခြင်း၊ ပစ္စည်းခွဲဝေရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂ နှင့် ၃ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ တရားမျှတစွာ နှင့်တိကျစွာ ခွဲဝေနိုင်ခြင်း မရှိမှသာ ရောင်းချပြီးခွဲဝေ ပေးရန်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုသည်တို့သည် ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာကို ကန့်ကွက်ခွင့်ရှိသည်။ ကော်မရှင်နာ၏အစီရင်ခံစာသည် အမှုတွင် သက်သေခံချက်မျှသာဖြစ်သည်။ တရားရုံးအပေါ် မည်သို့မျှ အတည် မဖြစ်ပေ။ တရားရုံးသည် အစီရင်ခံစာနှင့်ကွဲလွဲ၍ မိမိဘာသာဆုံးဖြတ် ရန် အာဏာအပြည့်အဝရှိသည်။

ကော်မရှင်နာအဖွဲ့သည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်တန်ဖိုးကို ငွေကျပ် ၂၆၆၃၀၀၀/- သတ်မှတ်ရာ၌ မည်သည့်အချက်အပေါ် အခြေခံသတ်မှတ်ကြောင်း ဖော်ပြထားခြင်းမရှိပေ။ အနီးအနားရှိ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်တို့နှင့်တူညီသည့် ဥပစာတန်ဖိုးများနှင့် နှိုင်းယှဉ်

* ၁၉၉၉ ခုနှစ် တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁၁။
+ ၁၉၉၇ ခုနှစ် တရားမအထူးထွေထွေမှုအမှတ် ၁၁ တွင်ချမှတ်သော ၁၀-၁၁-၉၇ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အထူးအယူခံမှု။

၂၀၀၁
ဒေါက်တာ
အေကေဒေး
(ခ)
ဦးလှရွှေ
(ခ)
ဒေါက်တာ
ကျော်နီဒေး
နှင့်
မစ္စစ်ဒီပါလီ
ဒေး ပါ ၄

တွက်ချက်ထားခြင်းလည်း မပြုချေ။ မြေအိမ်တို့၏တန်ဖိုးကို ခန့်မှန်း
ရာတွင် အဆောက်အအုံကိုသာကြည့်၍ ခန့်မှန်းမရနိုင်ပေ။ တည်နေရာ
ဒေသ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တန်ဖိုးတွက်ချက်ရာ၌ များစွာအရေးပါသည်။
သို့ဖြစ်၍ အနီးအနားရှိ အလားတူဥပစာများနှင့် နှိုင်းယှဉ်တွက်ချက်မှ
သာလျှင် အနီးစပ်ဆုံးတန်ဖိုးကို ရရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
ကော်မရှင်နာအဖွဲ့၏သတ်မှတ်ချက်သည် လျော်ကန်သင့်မြတ်သည်ဟု
မဆိုနိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ကော်မရှင်နာအဖွဲ့၏ တန်ဖိုးစိစစ်ချက်ကို တိုင်း
တရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့၏ အတည်ပြုခြင်းသည် မှန်ကန်သည်ဟု
ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပစ္စည်းခွဲဝေရေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂ နှင့်
၃ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရဆိုလျှင် ပစ္စည်းခွဲဝေခြင်းကို တရားမျှတစွာနှင့်
ကောင်းမွန်တိကျစွာ ခွဲဝေနိုင်မည်မဟုတ်ဟု တရားရုံးကယူဆမှသာ
အစုရှင်တစ်ဦး သို့မဟုတ် အများ၏တောင်းဆိုချက်အရ ပစ္စည်းအား
ရောင်းချပြီး ခွဲဝေစေရန် အမိန့်ချမှတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ပစ္စည်းအား
ရောင်းချရန် အမိန့်ချမှတ်မှသာလျှင် ပစ္စည်းတန်ဖိုးကို စုံစမ်းရန် လိုအပ်
မည်ဖြစ်သည်။

ယခုအမှုတွင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ရောင်းချပြီး ခွဲဝေပေးရန်
မည်သူကမျှ လျှောက်ထားခြင်းမရှိဘဲနှင့် ပစ္စည်းတန်ဖိုးစုံစမ်းပေးရန်
လျှောက်ထားချက်ကို တရားရုံးက ခွင့်ပြုခဲ့သည့်အမိန့်သည် ဥပဒေ
ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်ညီညွတ်ခြင်း မရှိသကဲ့သို့ ထိုတန်ဖိုးအပေါ် တရားလို၏
ဝေစု ၃ ပုံ ၁ ပုံ ကို ခွဲပေးစေရန် ချမှတ်သည့် တရားရုံး၏ အပြီးသတ်
ဒီကရီသည်လည်း မှန်ကန်ခြင်းမရှိပေ။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးသိန်းဟန်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးရဲနောင်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၇/၉၂ တွင်

၂၀၀၁
 ဒေါက်တာ
 အေကေဒေး
 (ခ)
 ဦးလှရွှေ
 (ခ)
 ဒေါက်တာ
 ဂျော်နီဒေး
 နှင့်
 မစ္စစ်ဒီပီလီ
 ဒေး ပါ ၄

ဒေါက်တာအေကေဒေး (ခ) ဦးလှရွှေ (ခ) ဒေါက်တာဂျော်နီဒေးက ဦးဘီဘီဒေး (ခ) ဦးပါ နှင့် ဒေါက်တာခင်အောင်မြင့်တို့အပေါ် အချင်း ဖြစ်မြေနှင့်အိမ်တွင် တရားလိုပိုင်ဆိုင် အကျိုးခံစားခွင့်ရှိသော ၃ ပုံ ၁ ပုံကို ခွဲဝေပေးစေလိုမှုစွဲဆိုသည်။ တရားလို၏ရှေ့နေနှင့် တရားပြိုင် တို့၏ရှေ့နေများက တရားပြိုင်များသည် တရားလိုအား ၃ ပုံ ၁ ပုံ ခွဲဝေပေးရန် သဘောတူပြီးဖြစ်ကြောင်း တင်ပြကြသဖြင့် တိုင်းတရားရုံး က အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်၏ ၃ ပုံ ၁ ပုံကို တရားလိုရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း ပဏာမဒီကရီချမှတ်သည်။ ထို့နောက်တိုင်းတရားရုံးက ကော်မရှင်နာ အဖွဲ့၏အစီရင်ခံစာပါအတိုင်း အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်တန်ဖိုးကို ငွေကျပ် ၂၆၆၃၀၀၀/- ဖြစ်သည်ဟု သတ်မှတ်ပြီး ပဏာမဒီကရီနှင့်အညီ အဆိုပါတန်ဖိုးပေါ်တွင် အခြေပြု၍ တရားလိုဝေစု ၃ ပုံ ၁ ပုံ ခွဲဝေ ရယူစေရန် အပြီးသတ်ဒီကရီချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ အပြီးသတ် ဒီကရီကို ဒေါက်တာအေကေဒေးက မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ် တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၁၄၆/၉၆ တွင် အယူခံသော်လည်း မအောင်မြင် သဖြင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၄ နှင့် အမိန့် ၄၇ တို့အရ ပြန်လည်သုံးသပ်ပေးရန် တရားရုံးချုပ် တရားမအထွေထွေလျှောက်လွှာ ၁၀/၉၇ တွင် လျှောက်ထားရာ ငြင်းပယ်ခံရသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာအေကေဒေးက တရားရုံးချုပ်၏ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၁၄၆/၉၆ နှင့် အထွေထွေလျှောက်လွှာ ၁၀/၉၇ တို့၏ဒီကရီနှင့် အမိန့် တို့ကို ၁၉၈၈ ခုနှစ် တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည် စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့်အခါ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံး က အောက်ပါပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန် အထူး အယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

“ တရားလိုဒေါက်တာအေကေဒေး ဘက်က အပြီးသတ် ဒီကရီမချမီ ၂၈-၃-၉၆ ရက်စွဲပါ လျှောက်လွှာဖြင့် ကော်မရှင် နာအဖွဲ့၏ ဥပစာကာလတန်ဖိုးသတ်မှတ်ချက် အစီရင်ခံစာ အပေါ် အချိန်မီကန့်ကွက်ခဲ့ပါလျက် မူလရုံးက တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီ လိုအပ်သော စုံစမ်း စစ်ဆေးမှု မပြုဘဲ ကော်မရှင်နာ အဖွဲ့၏ အစီရင်ခံစာ

၂၀၀၁
ဒေါက်တာ
အေးကေး
(ခ)
ဦးလှရွှေ
(ခ)
ဒေါက်တာ
ကျော်နီဒေး
နှင့်
မစ္စစ်ဒီပါလီ
ဒေး ပါ ၄

သက်သက်အပေါ်သာ အခြေခံ၍ ဥပစာကာလတန်ဖိုး
ငွေကျပ် ၂၆၆၃၀၀၀/- အပေါ် တရားလို၏ဝေစု ခွဲဝေ
ပေးစေရန် ချမှတ်သည့် အပြီးသတ်ဒီကရီသည် တရားမျှတ
မှန်ကန်ခြင်းရှိ မရှိ။”

အယူခံမှုအတွင်း အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင် ဦးဘီဘီဒေး
(ခ) ဦးပါ ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် ၎င်း၏နေရာတွင် မစ္စစ်ဒီပါလီဒေး
ပါ-၃ ဦးတို့အား တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်များအဖြစ် ထည့်သွင်းခဲ့သည်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက ယခုကဲ့သို့ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေ
လိုမှုများတွင် ခွဲဝေရေးအက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရမှတစ်ပါး
အခြားသော မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မျှဖြင့် ပစ္စည်းကို ရောင်းချ
ခွဲဝေရန် မညွှန်ကြားနိုင်ကြောင်း၊ ခွဲဝေရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ နှင့် ၃
ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှု
များ၌ ပစ္စည်းကို လက်ထိလက်ရောက်ခွဲစိတ်ခြင်းဖြင့် ခွဲဝေရန်သာဖြစ်ရာ
ထိုသို့လက်ထိလက်ရောက်ခွဲစိတ်နိုင်ရန် အခက်အခဲရှိသည့်အမှုများ၌
အစုရှယ်ယာအများစုပိုင်ဆိုင်သူ အမှုသည်၏လျှောက်ထားချက်အရ
ပစ္စည်းကိုလေလံတင်ရောင်းချ၍ ရောင်းရငွေကို ခွဲဝေပေးရန် တရားရုံး
က ညွှန်ကြားနိုင်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် ထိုသို့အစုရှယ်ယာ ရောင်းချလိုသူ
အမှုသည်၏အစုရှယ်ယာကို တစ်ဘက်အမှုသည်က တရားရုံး၏
သတ်မှတ်ဈေးနှုန်းဖြင့် ဝယ်ယူခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားခဲ့သောပစ္စည်း
တန်ဖိုး စုံစမ်းသတ်မှတ်စေပြီး ထိုသတ်မှတ်ဈေးနှုန်းဖြင့်ပင် တစ်ဖက်
အမှုသည်ကို ဝယ်ယူခွင့်ပြုနိုင်ကြောင်း၊ ဤအမှုတွင် ခွဲဝေရေး
အက်ဥပဒေ Partition Act ပုဒ်မ ၂ နှင့် ၃ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီ
ပစ္စည်းကိုရောင်းချခွဲဝေပေးရန် အမှုသည်များ၏လျှောက်ထားချက်
သော်လည်းကောင်း၊ ထိုအစုရှယ်ယာဝယ်ယူခွင့်ပြုရန် တောင်းဆိုချက်
တစ်စုံတစ်ရာသော်လည်းကောင်း မရှိကြောင်း၊ ရုံးခွန်တော်ကိစ္စနှင့်
စပ်လျဉ်း၍ ပဏာမငြင်းချက်ကို ဖြေကြားရာ၌ မြေတန်ဖိုး ၄၅ သိန်း
သတ်မှတ်ချက်ကို မှန်ကန်ကြောင်း လက်ခံဖြေဆိုဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးကာလမှ
နှစ်ပေါင်းများစွာအကြာ ယခုကဲ့သို့ အိမ်ဈေးမြေဈေးများတက်လာချိန်
တွင် ယခင်သတ်မှတ်ဈေး ၄၅ သိန်းအောက်ဆင်း၍ ၂၆၆၃၀၀၀/-

သတ်မှတ်ခြင်းသည် သဘာဝမကျ၍ လက်မခံသင့်ကြောင်း၊ တရားရုံးက ကော်မရှင်နာအစီရင်ခံစာသက်သက်ကို အခြေခံပြီး အိမ်မြေတန်ဖိုး ၂၆ သိန်း သတ်မှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ကော်မရှင်နာအစီရင်ခံစာ သက်သက်ကို အခြေခံပြီး မြေတန်ဖိုး ၂၆၆၃၀၀၀/- သတ်မှတ်ခဲ့ခြင်း သည်လည်း ဥပဒေနှင့်မကိုက်ညီကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ရှေ့နေက မူလအမှုတွင် အခင်းဖြစ် အိမ်နှင့်မြေနှင့်ပတ်သက်၍ နှစ်ဘက်သောတရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့၏ အကျိုးဆောင်တို့သည် မိမိတို့၏အမှုသည်များ၏ ညွှန်ကြားချက်အရ အခင်းဖြစ်အိမ်နှင့်မြေနှင့်ပတ်သက်၍ တရားပြိုင်များက တရားလိုသို့ ၃ ပုံ ၁ ပုံ ခွဲဝေပေးရန် နှစ်ဘက်သဘောတူခဲ့ကြပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ် ၍ အခင်းဖြစ်အိမ်နှင့်မြေ၏ကာလတန်ဖိုးကို စိစစ်သတ်မှတ်ရန်အတွက် သာ ဤရုံးတော်မှ စစ်ဆေးဆောင်ရွက်ပေးရန်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြ လျှောက်ထားခဲ့ကြ၍ မူလရုံးမှလည်း အခင်းဖြစ်အိမ်နှင့်မြေ၌ ၃ ပုံ ၁ ပုံကို တရားလို ရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း ပဏာမဒီကရီချမှတ်ခဲ့ပြီးနောက် ခွဲဝေပေးနိုင်ရန်အတွက် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၆ နည်းဥပဒေ ၁၃ နှင့်အညီ ကော်မရှင်နာအဖွဲ့အား ခန့်အပ်စေခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တိုင်း၊ ခရိုင်၊ မြို့နယ်မြေစာရင်းဦးစီးမှူး ၃ ဦးပါဝင်သော ကော်မရှင်နာ အဖွဲ့ (မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော အိမ်နှင့်မြေတို့ကို တန်ဖိုးစိစစ်ရေးအဖွဲ့) သည် အမှုနှင့်ပတ်သက်သောသက်သေများကို စစ်ဆေးသည့်အဖွဲ့ မဟုတ်ကြောင်း၊ အိမ်နှင့်မြေအစရှိသော မရွေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်း များကို ကာလတန်ဖိုးစိစစ်သတ်မှတ်ပေးရသောအဖွဲ့သာဖြစ်ကြောင်း၊ အိမ်နှင့်မြေ၏ကာလတန်ဖိုးကို ကော်မရှင်နာအဖွဲ့အနေဖြင့် ၎င်းတို့ မြေစာရင်းဦးစီးဌာန၏ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့်အညီ တိုင်းတာတွက်ချက် ပြီး ကာလတန်ဖိုးစိစစ်သတ်မှတ်၍ တရားရုံးသို့ အစီရင်ခံစာတင်သွင်း ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၆ နည်းဥပဒေ ၁၈ (၂) ၌ ကော်မရှင်နာ၏ စုံစမ်းစစ်ဆေးပုံနှင့်ပတ်သက်၍ စစ်ဆေး မေးမြန်းနိုင်ကြောင်း ပြဌာန်းထားသော်လည်း အဆိုပါပြဌာန်းချက်သည် မုချဧကံမလွဲမသွေ ဆောင်ရွက်ရမည်ဟု ပြဌာန်းထားချက်မဟုတ် ကြောင်း၊ တိုင်းတရားရုံးက ကော်မရှင်အဖွဲ့၏ ကာလတန်ဖိုးသတ်မှတ်

၂၀၀၁
ဒေါက်တာ
အေကေဒေး
(ခ)
ဦးလှရွှေ
(ခ)
ဒေါက်တာ
ကျော်နီဒေး
နှင့်
မစ္စစ်ဒီပါလီ
ဒေး ပါ ၄

၂၀၀၁
ဒေါက်တာ
အေကေဒေး
(ခ)
ဦးလှရွှေ
(ခ)
ဒေါက်တာ
ကျော်နီဒေး
နှင့်
မစ္စစ်ဒီပီလီ
ဒေး ပါ ၄

ချက်အပေါ် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုမပြုခဲ့ခြင်းသည် နှစ်ဘက်သောအမှုသည်
များအတွက် နစ်နာမှုမရှိနိုင်သကဲ့သို့ ဥပဒေအရလည်းမှားယွင်းမှုမရှိ
ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

တရားလို ဒေါက်တာအေကေဒေးက ဟိန္ဒူဘင်္ဂါလီလူမျိုး
အထက်တန်းရှေ့နေ ဦးကျေအမ်ဒေး မကွယ်လွန်မီ ၄-၆-၆၄ ရက်နေ့
၌ အဆိုလွှာနောက်ဆက်တွဲစာရင်း (က) တွင် ဖော်ပြထားသော ၎င်းပိုင်
ပဲခူးမြို့၊ လိပ်ပြာကန်ရပ်ကွက်၊ သနပွင်လမ်း၊ အမှတ် ၅၃၅ နှစ်ထပ်
တိုက်ခံအိမ်နှင့် မြေကွက်ကို မှတ်ပုံတင်အပေးစာချုပ်အမှတ် ၂၄၇/၆၄
ဖြင့် ၎င်း၏သားများဖြစ်သော ဒေါက်တာကျေဘီဒေး (၂ တရားပြိုင်
ဒေါက်တာခင်အောင်မြင့်၏ဖခင်)၊ ၁ တရားပြိုင် ဦးဘီဘီဒေး (ခ)
ဦးပါ၊ ဦးပီဘီဒေး (ခ) ဦးကျော်မွန်းနှင့်မြေးတော်သူ တရားလိုတို့အား
ပူးတွဲပေးကမ်းခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်၏ကာလ
ပေါက်ဈေးမှာ ငွေကျပ် ၄၅ သိန်းခန့်တန်ကြောင်း၊ တရားလို - ရခွင့်
ရှိကြောင်း အဆိုပြုစွဲဆိုသည်။

ဦးဘီဘီဒေး (ခ) ဦးပါတို့က ချေလွှာတွင် တရားပြိုင်က
အဆိုလွှာပါအတိုင်း ဒေါက်တာကျေအမ်ဒေးသည် ၎င်းပိုင်အချင်းဖြစ်မြေ
နှင့်အိမ်တို့ကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၂၄၇/၆၄ ဖြင့် ပေးကမ်းခဲ့ခြင်း
မှန်သော်လည်း ဦးကျေအမ်ဒေးမှာ နိုင်ငံခြားသားမှတ်ပုံတင်လက်မှတ်
ကိုင်ဆောင်ခဲ့သူဖြစ်ရာ ပေးကမ်းမှုတရားမဝင် ပျက်ပြယ်ကြောင်း၊
ထို့ကြောင့် ဥပဒေအရ ပျက်ပြယ်နေသောအပေးစာချုပ်အပေါ်
အခြေခံ၍ တရားလိုက ၎င်းရပိုင်ခွင့်ခွဲဝေပေးရန် တရားစွဲဆိုခွင့်
မရှိကြောင်း ခုခံချေပကြသည်။

မူလမှုအတောအတွင်း တရားလို၏ရှေ့နေနှင့်တရားပြိုင်တို့၏
ရှေ့နေတို့က အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းမြေနှင့် အိမ်တို့နှင့်ပတ်သက်၍
တရားပြိုင်များက တရားလိုသို့ ၃ ပုံ ၁ ပုံ ခွဲပေးရန် နှစ်ဘက်သဘောတူပြီး
ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြကာ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်၏ကာလတန်ဖိုးကို
စိစစ်သတ်မှတ်ရန်အတွက်သာ ဆောင်ရွက်ပေးရန် ၉-၃- ၉၅ နေ့က
တရားရုံးသို့ ပူးတွဲ၍လျှောက်ထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ တရားရုံးက
အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းမြေနှင့်အိမ်၏ ၃ ပုံ ၁ ပုံကို တရားလိုရထိုက်ကြောင်း

ပဏာမ ဒီကရီချမှတ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် တိုင်းတရားရုံးက အချင်းဖြစ်ပစ္စည်း မြေနှင့်အိမ်ကို တရားရုံး၏ ပဏာမဒီကရီနှင့်အညီ ခွဲဝေပေးနိုင်ရန် အတွက် ပဲခူးတိုင်းမြေစာရင်းဦးစီးဌာနမှူး၊ ပဲခူးခရိုင် မြေစာရင်းဦးစီး ဌာနမှူး၊ ပဲခူးမြို့နယ်မြေစာရင်းဦးစီးဌာနမှူး တို့ ပါဝင်သည့်အဖွဲ့ကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၆ နည်း ၁၃ အရ ကော်မရှင်နာအဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့သည်။

ကော်မရှင်နာအဖွဲ့က အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို တန်ဖိုးစိစစ် ပြီးနောက် မြေတန်ဖိုးငွေ ကျပ် ၂၅၆၃၀၀၀/- နှင့် အဆောက်အဦး တန်ဖိုး ကျပ် ၁၀၀၀၀၀/- စုစုပေါင်း ၂၆၆၃၀၀၀/- တန်ကြောင်း ကော်မရှင်နာအစီရင်ခံစာကို တင်ပြသည်။ ကော်မရှင်နာအစီရင်ခံစာကို တရားပြိုင်တို့၏ရှေ့နေက သဘောတူသော်လည်း တရားလို၏ရှေ့နေ က တရားရုံးမှ မူလက စိစစ်ခဲ့သည့်တန်ဖိုးဖြစ်သော ကျပ် ၄၅ သိန်း ကို အနည်းဆုံးသတ်မှတ်သင့်ကြောင်း ကန့်ကွက်တင်ပြသည်။

တိုင်းတရားရုံးက ကော်မရှင်နာအဖွဲ့က တင်ပြသည့်အတိုင်း အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်၏တန်ဖိုးသည် ကျပ် ၂၆၆၃၀၀၀/- ဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြုသည်။ ထို့နောက် တိုင်းတရားရုံးက အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ် ၏တန်ဖိုးငွေ ကျပ် ၂၆၆၃၀၀၀/- ကို အခြေပြု၍ ပဏာမဒီကရီနှင့် အညီ တရားလိုက ၃ ပုံ ၁ ပုံ ခွဲဝေယူရန် အပြီးသတ်ဒီကရီချမှတ် သည်။

တိုင်းတရားရုံးက အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်တန်ဖိုးငွေ ကျပ် ၂၆၆၃၀၀၀/- ကို အတည်ပြုရာ၌ အောက်ပါအတိုင်း အကြောင်းပြ သည်-

“ သို့ဖြစ်၍ အချင်းဖြစ်အိမ်၊ မြေတန်ဖိုးနှင့်စပ်လျဉ်းပြီး ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာကို လက်ခံသင့် မသင့် စဉ်းစား ရန်ရှိသည်။ မူလတရားစွဲတင်စဉ်က အမှုတန်ဖိုးအတွက် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို ၄၅ သိန်းဟူ၍ အမှုတန်ဖိုးအတွက် တရားလိုမှ သတ်မှတ်တင်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး တိုင်းတရားရုံး ကလည်း အမှုတန်ဖိုးအတွက် ထိုမျှသတ်မှတ်ခဲ့သည်ကို လက်ခံ အတည်ပြုခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်

၂၀၀၁
ဒေါက်တာ
အေကေဒေး
(ခ)
ဦးလှရွှေ
(ခ)
ဒေါက်တာ
ကျော်နီဒေး
နှင့်
မစ္စစ်ဒီပါလီ
ဒေး ပါ ၄

၂၀၀၁
 ဒေါက်တာ
 အေကေဒေး
 (ခ)
 ဦးလှရွှေ
 (ခ)
 ဒေါက်တာ
 ဂျော်နီဒေး
 နှင့်
 မစ္စစ်ဒီပါလီ
 ဒေး ပါ ၄

များ၏ အကျိုးဆောင်များကိုယ်တိုင်က ၎င်းတို့၏ ၉-၃-၉၅ ရက်စွဲပါ ပူးတွဲလက်မှတ်ရေးထိုးသည့် လျှောက်လွှာတွင် အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့်မြေ၏ ကာလတန်ဖိုးကို စိစစ်သတ်မှတ်ရန် အတွက်သာ ရုံးတော်မှ စစ်ဆေးဆောင်ရွက်ပေးရန်နှင့် ယင်း သို့ စိစစ်သတ်မှတ်ရန်အတွက်ကိုလည်း ပဲခူးတိုင်း၊ ခရိုင်၊ မြို့နယ်မြေစာရင်းဦးစီးမှူးများကိုကော်မရှင်နာအဖြစ် ခန့်ထား ရန် အမည်စာရင်း ပေးသွင်းခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး အနေဖြင့် အိမ်နှင့်မြေကို တန်ဖိုးဖြတ်ပါက ဖော်ပြပါရာထူး များတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်သူ ၃ ဦး ပါဝင်သည့် အဖွဲ့ဖြင့် ဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်း သုံးသပ်၍ အဆိုပါ ၃ ဦးပါဝင် သည့်အဖွဲ့ကို ကော်မရှင်နာအဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကော်မရှင်နာများအနေဖြင့်လည်း တိုင်းတန်ဖိုးစိစစ်ရေး အဖွဲ့ (မရွှေမပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းများဖြစ်သည့် မြေနှင့်မြေ ပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံများ တန်ဖိုးစိစစ်ရေးအဖွဲ့) အနေဖြင့် စိစစ်၍ ၃ ဦးလက်မှတ်ရေးထိုးကာ ကာလတန်ဖိုး သတ်မှတ်တင်ပြ ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ကော်မရှင်နာသည် တစ်ဦးတည်းဆောင်ရွက်ခြင်းမဟုတ်ပေ။ အဖွဲ့ဖြင့် ဆောင်ရွက် ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ အဖွဲ့မှာလည်း မရွှေမပြောင်း နိုင်သော ပစ္စည်းများဖြစ်သည့် မြေနှင့်အိမ်အဆောက်အအုံ တို့ကိုစိစစ်၍ တန်ဖိုးအကဲဖြတ်သတ်မှတ် သောလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်လေ့ရှိသူများဖြစ်သည်မှာ အငြင်း မပွားပေ။ သို့ဖြစ်ရာ မူလတရားလို သတ်မှတ်သည့် တန်ဖိုး ၄၅ သိန်းကျပ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက ၎င်းတန်ဖိုးထက် တိုင်း၊ ခရိုင်၊ မြို့နယ် မြေစာရင်းဦးစီးမှူးများက အဖွဲ့ဖြင့် စိစစ်သုံးသပ် ဆုံးဖြတ် ခဲ့သောတန်ဖိုးသည်သာ လက်ခံထိုက်သည့်တန်ဖိုးဖြစ်သည် ဟု သုံးသပ်ယူဆသည်။”

တရားရုံးချုပ်က ကော်မရှင်နာအဖွဲ့သည် ကျွမ်းကျင်သူများ ပါဝင်သောအဖွဲ့ဖြစ်၍ ယင်းအဖွဲ့ထက် ပိုမို၍ အခြားမည်သူကမျှ သာလွန်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် အောက်ပါ

အတိုင်းသုံးသပ်သည်-

၂၀၀၁
 ဒေါက်တာ
 အေးကေး
 (ခ)
 ဦးလှရွှေ
 (ခ)
 ဒေါက်တာ
 ဂျော်နီဒေး
 နှင့်
 မစ္စစ်ဒီပါလီ
 ဒေး ပါ ၄

“ အချင်းဖြစ် ကော်မရှင်နာအဖွဲ့သည် ကျွမ်းကျင်သူ မြေစာရင်း ဦးစီးမှူးများပါဝင်ပြီး အိမ်၊ မြေ တန်ဖိုးဖြတ်ရန် ကာလတန်ဖိုးသတ်မှတ်ပေးရန်အတွက် အခြေခံအချက်များ နှင့် အကျွမ်းဝင်သူများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသောအဖွဲ့ဖြစ်သည်။ အချင်းဖြစ်ဥပစာ၏ကာလတန်ဖိုး ခန့်မှန်းသတ်မှတ်ပေးထား သည့် အဆိုပါ ကော်မရှင်နာအဖွဲ့၏ အစီရင်ခံစာတွင် ဥပစာအခြေအနေ၊ လမ်းမဘက်နှင့် နောက်ဖေးဘက်တို့၏ အများဆုံးတန်ဖိုး၊ အနည်းဆုံးတန်ဖိုး၊ မြေအကျယ်အဝန်းတို့ အပေါ် ပတ်ဝန်းကျင်မှ အလားတူဥပစာတို့၏ ကာလတန်ဖိုး နှင့် နှိုင်းယှဉ်မေးမြန်းလေ့လာ၍ ခန့်မှန်းတွက်ချက်ပေးထား သောပညာရှင်အဖွဲ့၏ သတ်မှတ်ပေးချက်ဖြစ်သည်။

အဆိုပါကျွမ်းကျင်သူများပါဝင်သော အဖွဲ့အစည်းထက် ပိုမို၍ အခြားမည်သူ့ကိုမျှ ပိုမိုသာလွန်မှုရှိအောင် ဆောင်ရွက် ပေးနိုင်မည်လည်းမဟုတ်ပေ။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၆၊ နည်း ၁၀ အပိုဒ်ခွဲ (၁) (၂) တို့အရလည်းကောင်း၊ နည်း ၁၆ အရလည်းကောင်း ဆောင်ရွက်ချက် မပြည့်စုံကာမျှဖြင့် အဆိုပါကော်မရှင်နာအဖွဲ့၏ အစီရင်ခံချက်ကို ငြင်းပယ်ရန် လည်းမသင့်ပေ။ အဆိုပါ နည်းဥပဒေများပါ အချက်များမှာ မလွဲမသွေ ဆောင်ရွက်ရန် လိုအပ်သော အချက်များလည်း မဟုတ်ပေ။ မူလရုံးက ပဏာမငြင်းချက်ဖြေဆိုရာတွင် ရုံးခွန် အလို့ငှာ အဆိုလွှာပါအမှုတန်ဖိုး ကျပ် ၄၅ သိန်းကို သဘောတူ လက်ခံခဲ့လင့်ကစား အဆိုပါတန်ဖိုးသတ်မှတ်ချက်မှာ အချင်း ဖြစ်ဥပစာ၏ ကာလတန်ဖိုးသတ်မှတ်ချက်အဖြစ် ဆွဲဆန်၍ ကောက်ယူရန် သက်ဆိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ မတူညီ ကွဲပြား ခြားနားသော အကြောင်းခြင်းရာနှစ်ရပ်အပေါ် မူလရုံး၏ အမိန့် ဆန့်ကျင်ကွဲလွဲသည်ဆိုသောအချက်မှာလည်း မှန်ကန် မည်မဟုတ်ပေ။ ”

ဒေါက်တာ
အေကေဒေး

(ခ)

ဦးလှရွှေ

(ခ)

ဒေါက်တာ

ကျော်နီဒေး

နှင့်

မစ္စစ်ဒီပီလီ

ဒေး ပါ ၄

တရားလို ဒေါက်တာအေကေဒေး (ခ) ဦးလှရွှေ (ခ) ဒေါက်တာ
ကျော်နီဒေး စွဲဆိုသော အမှုမှာ တရားလို၏ ရပိုင်ခွင့်ကို ခွဲဝေပေးစေလိုမှု
ဖြစ်သည်။ တရားလို၏ အဆိုလွှာတွင် တရားလို၏ ရပိုင်ခွင့်ကို ၁၅ သိန်း
သတ်မှတ်ခြင်းမှာ စီရင်ပိုင်ခွင့်အလို့ငှာ အမှုတန်ဖိုးသတ်မှတ်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ တရားလိုက ငွေကျပ် ၁၅ သိန်း ခွဲဝေပေးရန် တောင်းဆိုခြင်း
မဟုတ်။ တရားလိုပိုင်ဆိုင်အကျိုးခံစားခွင့်ရှိသော ၃ ပုံ ၁ ပုံကို ရုံးတော်မှ
လိုအပ်သလို ခွဲဝေပေးရန် သက်သာခွင့်တောင်းခံထားသည်ကို တွေ့ရှိ
ရသည်။

တရားလို၏ ရှေ့နေနှင့် တရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက တရားပြိုင်
များက တရားလိုသို့ ၃ ပုံ ၁ ပုံ ခွဲဝေပေးရန် နှစ်ဘက်သဘောတူညီခဲ့သည့်
အတွက် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်၏ ကာလတန်ဖိုးကို စိစစ်သတ်မှတ်ရန်
အတွက်သာ ရုံးတော်မှ စစ်ဆေးဆောင်ရွက်ပေးရန် ပူးတွဲလျှောက်ထား
ခဲ့ကြသည်။

တရားလို၏ ရှေ့နေနှင့် တရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက အချင်းဖြစ်
မြေနှင့်အိမ်ကို တရားပြိုင်များက တရားလိုသို့ ၃ ပုံ ၁ ပုံ ခွဲဝေပေးရန်သာ
နှစ်ဘက်သဘောတူညီခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်၏
ကာလတန်ဖိုးကို စိစစ်သတ်မှတ်ရန် တရားရုံးမှ ဆောင်ရွက်ပေးပါဟု
လျှောက်ထားခြင်းမှာ ကော်မရှင်နာအဖွဲ့၏ စိစစ်သတ်မှတ်ချက်ကို
လည်းကောင်း၊ တရားရုံး၏ အတည်ပြုချက်ကိုလည်းကောင်း သဘောတူ
လက်ခံမည်ဟု ဝန်ခံရာမရောက်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ကော်မရှင်နာအဖွဲ့၏
စိစစ်ချက် သို့မဟုတ် တရားရုံး၏ အတည်ပြုချက်သည် မျှတမှန်ကန်မှု
မရှိဟု ထင်မြင်ယူဆပါက လက်မခံ ကန့်ကွက်ခွင့်ရှိမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကော်မရှင်နာအဖွဲ့၏ အစီရင်ခံစာကို
တရားပြိုင်များက သဘောတူသော်လည်း တရားလိုက လက်မခံ
ကန့်ကွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တိုင်းတရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၆ နည်း ၁၃
အရ ကော်မရှင်နာခန့်အပ်တာဝန်ပေးကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။
ပစ္စည်းခွဲဝေပေးရန် ပဏာမဒီကရီချမှတ်ပြီးသည့်အခါ ယင်းဒီကရီတွင်
သတ်မှတ်ပါရှိသည့် ရပိုင်ခွင့်များနှင့်အညီ ပစ္စည်းခွဲဝေပေးရန် ခန့်အပ်

၂၀၀၁
 ဒေါက်တာ
 အေးကေး
 (ခ)
 ဦးလှရွှေ
 (ခ)
 ဒေါက်တာ
 ဂျော်နီဒေး
 နှင့်
 မစ္စစ်ဒီပါလီ
 ဒေး ပါ ၄

ခြင်းခံရသော် ကော်မရှင်နာသည် လိုအပ်သည့်အတိုင်း စုံစမ်းစစ်ဆေး ပြီးနောက် ကော်မရှင်နာအမိန့်တွင် ညွှန်ကြားပါရှိသည့်အတိုင်း အမှု သည်များအား အစုများခွဲဝေပေးရမည်ဟု နည်း ၁၄ တွင် ပြဌာန်းထား သည်။

ယခုအမှုတွင် ကော်မရှင်နာအဖွဲ့သည် နည်း ၁၄ တွင် ဖော်ပြ ထားသည့်အတိုင်း မဆောင်ရွက်ဘဲ ပစ္စည်း၏ကာလတန်ဖိုးကို စိစစ်ခြင်းမှာ နည်း ၉ အရ ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကော်မရှင်နာ သည် လိုအပ်သည်ထင်မြင်သည့်အတိုင်း ကြည့်ရှုစစ်ဆေး၍ ရယူခဲ့ သော သက်သေခံချက်ကို စာဖြင့် ရေးသားပြီး တရားရုံးသို့ ပြန်လည် အစီရင်ခံရမည်ဖြစ်သည်။

အမှုသည်တို့သည် ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာကို ကန့်ကွက် ခွင့်ရှိသည်။ ကော်မရှင်နာ၏အစီရင်ခံစာသည်အမှုတွင် သက်သေခံချက် မျှသာဖြစ်သည်။ တရားရုံးအပေါ် မည်သို့မျှအတည်မဖြစ်ပေ။ တရားရုံး သည် အစီရင်ခံစာနှင့်ကွဲလွဲ၍ မိမိဘာသာ ဆုံးဖြတ်ရန် အာဏာ အပြည့် အဝရှိသည်။

ကော်မရှင်နာအဖွဲ့သည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်တန်ဖိုးကို ငွေကျပ် ၂၆၆၃၀၀၀/- သတ်မှတ်ရာ၌ မည်သည့်အချက်အပေါ် အခြေခံသတ်မှတ်ကြောင်း ဖော်ပြထားခြင်းမရှိပေ။ အနီးအနားရှိ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်တို့နှင့်တူညီသည့် ဥပစာတန်ဖိုးများနှင့် နှိုင်းယှဉ် တွက်ချက်ထားခြင်းလည်းမပြုချေ။ မြေ အိမ်တို့၏တန်ဖိုးကို ခန့်မှန်းရာ တွင် အဆောက်အအုံကိုသာ ကြည့်၍ ခန့်မှန်းမရနိုင်ပေ။ တည်နေရာ ဒေသပတ်ဝန်းကျင်သည် တန်ဖိုးတွက်ချက်ရာ၌ များစွာအရေးပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ အနီးအနားရှိ အလားတူဥပစာများနှင့် နှိုင်းယှဉ်တွက်ချက်မှ သာလျှင် အနီးစပ်ဆုံးတန်ဖိုးကို ရရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကော်မရှင်နာအဖွဲ့၏ သတ်မှတ်ချက်သည် လျော်ကန်သင့်မြတ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ကော်မရှင်နာအဖွဲ့၏ တန်ဖိုးစိစစ်ချက်ကို တိုင်းတရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့၏ အတည်ပြုခြင်းသည် မှန်ကန်သည် ဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

၂၀၀၁
ဒေါက်တာ
အေကေဒေး
(ခ)
ဦးလှရွှေ
(ခ)
ဒေါက်တာ
ကျော်နီဒေး
နှင့်
မစ္စစ်ဒီပါလီ
ဒေး ပါ ၄

တရားလိုစွဲဆိုသောအမှုမှာ ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှုဖြစ်၍ သာမန်အားဖြင့် ပစ္စည်းကို ခွဲဝေပေးရမည်ဖြစ်သည်။

ပစ္စည်းခွဲဝေရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ တွင် တရားရုံးက ပစ္စည်းခွဲဝေပေးရန် ဒီကရီချမှတ်မည်ဆိုလျှင် အမှုတွဲတွင် ပေါ်ပေါက်နေသော အချက်အလက်များအရ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်း၏သဘောသဘာဝနှင့် အခြေအနေ သို့မဟုတ် အခြားအထူးအကြောင်းခြင်းရာတစ်ခုခုအရ ပစ္စည်းခွဲဝေခြင်းကို တရားမျှတစွာနှင့် ကောင်းမွန်တိကျစွာ ခွဲဝေနိုင်မည် မဟုတ်ဟု တရားရုံးမှ ထင်မြင်ယူဆလျှင် သို့မဟုတ် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်း အားရောင်းချပြီး ခွဲဝေပေးခြင်းသည် ပစ္စည်းခွဲဝေရရှိမည့်သူများအတွက် ပိုမိုအကျိုးရှိကောင်းမွန်မည်ဟု ယူဆလျှင် အစုရှင်တစ်ဦး သို့မဟုတ် အများ၏တောင်းဆိုချက်အရ တရားရုံးက သင့်လျော်သည်ဟု ယူဆလျှင် ပစ္စည်းအားရောင်းချပြီး ခွဲဝေပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ရမည်ဟု ပြဌာန်းထားသည်။

ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၃ တွင် ပုဒ်မ ၂ အရ ပစ္စည်းအား ရောင်းချရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့လျှင် တရားရုံးမှသင့်တော်သည့်တန်ဖိုးတစ်ရပ်ကို သတ်မှတ်ပေးပြီး အစုရှင်တစ်ဦးက ကျန်အစု သို့မဟုတ် အစုများအား တရားရုံးက သတ်မှတ်ပေးသည့်အချိုးအတိုင်း ဝယ်ယူနိုင်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ရောင်းချရန် အမိန့်ချပြီးနောက် တရားရုံးက လိုအပ်သော ညွှန်ကြားချက်များကို သင့်တော်သလိုချမှတ်နိုင်သည်ဟု ပြဌာန်းထားသည်။

ပစ္စည်းခွဲဝေရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ နှင့် ၃ ပါ ပြဌာန်းချက်များ အရဆိုလျှင် ပစ္စည်းခွဲဝေခြင်းကို တရားမျှတစွာနှင့် ကောင်းမွန်တိကျစွာ ခွဲဝေနိုင်မည်မဟုတ်ဟု တရားရုံးက ယူဆမှသာ အစုရှင်တစ်ဦး သို့မဟုတ် အများ၏တောင်းဆိုချက်အရ ပစ္စည်းအားရောင်းချပြီး ခွဲဝေစေရန် အမိန့်ချမှတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ပစ္စည်းအားရောင်းချရန် အမိန့်ချမှတ်မှသာလျှင် ပစ္စည်းတန်ဖိုးကို စုံစမ်းရန် လိုအပ်မည်ဖြစ်သည်။

ယခုအမှုတွင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ရောင်းချပြီးခွဲဝေပေးရန် မည်သူကမျှ လျှောက်ထားခြင်းမရှိဘဲနှင့် ပစ္စည်းတန်ဖိုးစုံစမ်းပေးရန် လျှောက်ထားချက်ကို တရားရုံးက ခွင့်ပြုခဲ့သည့်အမိန့်သည် ဥပဒေပြဌာန်းချက်နှင့်ညီညွတ်ခြင်းမရှိသကဲ့သို့ ထိုတန်ဖိုးအပေါ် တရားလို၏

ဝေစု ၃ ပုံ ၁ ပုံကို ခွဲဝေပေးစေရန် ချမှတ်သည့် တရားရုံး၏အပြီးသတ် ဒီကရီသည်လည်း မှန်ကန်ခြင်းမရှိပေ။

သို့ဖြစ်၍ ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်းဖြေဆိုလိုက်သည်-

“ တရားလို ဒေါက်တာအေကေဒေးဘက်က အပြီးသတ် ဒီကရီမချမီ ၂၈-၃-၉၆ရက်စွဲပါ လျှောက်လွှာဖြင့် ကော်မရှင်နာ အဖွဲ့၏ ဥပစာကာလတန်ဖိုးသတ်မှတ်ချက် အစီရင်ခံစာ အပေါ် အချိန်မီကန့်ကွက်ခဲ့ပါလျက် မူလရုံးက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီ လိုအပ်သောစုံစမ်းစစ်ဆေးမှု မပြုဘဲ ကော်မရှင်နာအဖွဲ့၏ အစီရင်ခံစာသက်သက်အပေါ် သာ အခြေခံ၍ ဥပစာကာလတန်ဖိုး ငွေကျပ် ၂၆၆၃၀၀၀/- အပေါ် တရားလို၏ဝေစု ၃ ပုံ ၁ ပုံ ခွဲဝေပေးစေရန် ချမှတ် သည့် အပြီးသတ်ဒီကရီသည် တရားမျှတ မှန်ကန်ခြင်း မရှိ ကြောင်း။”

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ရှေ့နေက ဤအထူးအယူခံမှု ပေါ်ပေါက်လာရာ မူလတရားမအထွေထွေလျှောက်လွှာ (အထူး) အမှတ် ၆၅/ ၉၈ ကို တင်သွင်းလာသည့် ၁၆-၂-၉၈ နေ့ကတည်းက စည်းကမ်းသတ်ကာလ ၆ လ ထက် နောက်ထပ် ၅ လနှင့် ၂၀ ရက် ကျော်လွန်နေပြီးဖြစ်၍ ဤအထူးအယူခံမှုကို ပလပ်ထိုက်ကြောင်း တင်ပြသည်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက ပြန်လည်သုံးသပ်ပေးစေလိုမှု သည် အယူခံမှု၏အဆက်ဖြစ်၍ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ခြင်း မရှိကြောင်း အထူးအယူခံတင်နိုင်ရန် အချိန် ၆ လ သတ်မှတ်ချက်မှာ အထူးအယူခံမှုများဆိုင်ရာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရ သတ်မှတ်ချက်သာ ဖြစ်ရာ ယင်းလုပ်ထုံးလုပ်နည်းကို သက်ဆိုင်ရာအစိုးရ အမိန့်ပြန်တမ်း ၌ ထည့်သွင်းကြေညာခဲ့ခြင်းမရှိ၍ ဥပဒေအရ တရားဝင်အကျိုးသက် ရောက်မှု မရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အထူးအယူခံမှုသည် အခြားအယူခံမှုများနှင့်မတူ၊ အထူး အယူခံမှုတွင် တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုသော

၂၀၀၁
ဒေါက်တာ
အေကေဒေး
(ခ)
ဦးလှရွှေ
(ခ)
ဒေါက်တာ
ကျော်နီဒေး
နှင့်
မစ္စစ်ဒီပီလီ
ဒေး ပါ ၄

၂၀၀၁
 ဒေါက်တာ
 အေးကေး
 (ခ)
 ဦးလှရွှေ
 (ခ)
 ဒေါက်တာ
 ဂျော်နီဒေး
 နှင့်
 မစ္စစ်ဒီပါလီ
 ဒေး ပါ ၄

တရားမအထွေထွေလျှောက်လွှာမှုတွင် အရေးယူလောက်သော ပြဿနာများအဖြစ် သတ်မှတ်ပေးထားသည့်ကိစ္စရပ်များနှင့် အထူးအယူခံခုံရုံးက မိမိသဘောအလျောက် ဖြည့်စွက်သတ်မှတ်ပေးသော ပြဿနာတို့ကို ဦးတည်လျှောက်ထားကြရသည်။

အထူးအယူခံခုံရုံးက ကာလစည်းကမ်းသတ်ပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်း မရှိသောကြောင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ရှေ့နေတင်ပြသည့် ကာလစည်းကမ်းသတ်ပြဿနာမှာ ဤအထူးအယူခံမှုတွင် အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် ပြဿနာမဟုတ်ချေ။

ဤအထူးအယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ခွင့်ပြုပြီး တရားရုံးချုပ်နှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်တန်ဖိုးသတ်မှတ်ချက်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ တိုင်းတရားရုံးအား ပစ္စည်းခွဲဝေရေးအက်ဥပဒေနှင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေတို့နှင့်အညီ အမှုကိုဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ်ကျပ် ၁၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၁

မေလ

၂၅ ရက်

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဒေါက်တာတင်အောင်အေး နှင့်
ဦးချစ်လွင် တို့ရှေ့တွင်

ဒေါ်အေးအေး

နှင့်

ဦးဝင်းမြင့် ပါ ၅*

အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်ထားသူအား နှင်ထုတ်ပေးစေလိုမှု၊ ခွင့်ပြုချက်ပေး
ရာတွင် အချိန်ကာလကို အတိအလင်း သတ်မှတ်ထားခြင်း
မရှိဘဲ ထာဝစဉ်နေထိုင်ရန် ခွင့်ပြုခဲ့သည့်အပြင် ခွင့်ပြုသည့်
ဥပစာပေါ်တွင် အခိုင်အမာ အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်ခွင့်
ပြုခဲ့ပါက ခွင့်ပြုချက်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းခွင့်မရှိခြင်း၊ အချိန်
ကာလ ကန့်သတ်ပြီး ယာယီတဲထိုး၍ နေရန်သာ ခွင့်ပြုခဲ့သည့်
ကိစ္စမျိုးတွင် ခွင့်ပြုချက်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ခွင့်ပြုချက်ပေးသူက ခွင့်ပြုချက်ပေးရာတွင်
အချိန်ကာလကို အတိအလင်း သတ်မှတ်ထားခြင်းမရှိဘဲ ထာဝစဉ်

---

* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၈။
+ ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၄၁ တွင် ချမှတ်သော ၁၉-၆-၉၈
ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အထူးအယူခံမှု။

၂၀၀၁
ဒေါ်အေးအေး
နှင့်
ဦးဝင်းမြင့်
ပါ ၅

နေထိုင်ရန် ခွင့်ပြုခဲ့သည့်အပြင် ခွင့်ပြုသည့်ဥပစာပေါ်တွင် ခွင့်ပြုခံရသူ အား ငွေကုန်ကြေးကျခံကာ အခိုင်အမာ ဆောက်လုပ်ခွင့်ပြုခဲ့ပါက ခွင့်ပြုချက်ပေးသူက ခွင့်ပြုချက်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းပြီးနောက် အဆိုပါ အဆောက်အအုံကို ဖယ်ရှားခွင့်မရှိခြင်းသည် တရားမျှတမှု၊ သာနာ ညီမျှမှုနှင့် မွန်မြတ်သော အသိတရားတို့အရ ဆုံးဖြတ်သည်ဟု ဆိုနိုင် မည်ဖြစ်သော်လည်း အချိန်ကာလကန့်သတ်ပြီး ယာယီတဲထိုး၍ နေထိုင် ရန်သာ ခွင့်ပြုခဲ့သည့်ကိစ္စမျိုးတွင် ခွင့်ပြုချက်ပေးသူက ခွင့်ပြုထားသည့် ခွင့်ပြုမိန့်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းနိုင်ခြင်းမရှိ၊ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ဆောက်လုပ် ခွင့်ပြုထားသည့် တဲအိမ်ကို ဖယ်ရှားခွင့်မရှိပါက ခွင့်ပြုချက်ပေးသူ အတွက် တရားမျှတမှုရရှိနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ယခုအမှုတွင် အယူခံတရားပြိုင် ဦးဝင်းမြင့်က ၉ ပေခန်း ၇ ခန်းတွင် နောက်ပိုင်း ၂ ခန်း၌သာ လူနေရန်ပြုလုပ်ထားပြီး ရှေ့အခန်း မှာ အခင်းမရှိဘဲ သစ်သားများထားကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် အချင်းဖြစ် အဆောက်အအုံမှာ တိုက်ခံအိမ်ကဲ့သို့ အခိုင်အမာ ဆောက်လုပ်ထားခြင်း မရှိသည့်အပြင် ငွေကုန်ကြေးကျများစွာ အကုန် အကျခံပြီး ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းလည်း မဟုတ်ပေ။ ဒေါ်အေးအေးက ဦးဝင်းမြင့်တို့အား အချင်းဖြစ်မြေကွက်၌ ယာယီတဲထိုးကာ သစ်ပုံပြီး ရောင်းချရန် ၃ လသာ ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ဤအမှုဖြစ်ရပ်နှင့် ဦးတင်အောင်တို့၏ အမှုဖြစ်ရပ်ခြင်း မတူညီသဖြင့် တရားရုံးချုပ်က ဦးတင်အောင်တို့ အမှုကို ကိုးကားပြီး အယူခံတရားပြိုင် ဦးဝင်းမြင့်တို့ သည် အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူ (Bare Licensee) ဘဝမှ ပဋိညာဉ် အရနေထိုင်သူ (Contractual Licensee) အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိ သွားပြီဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းသည် မှန်ကန်မှု မရှိချေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးသန့်စင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ၁ နှင့် ၂ အတွက် ဦးတင်အောင်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ၊
၃ မှ ၅ - ကိုယ်တိုင်(မလာ)

၂၀၀၁
ဒေါ်အေးအေး
နှင့်
ဦးဝင်းမြင့်
ပါ ၅

ရောဝတီတိုင်းတရားရုံး (ဖျာပုံခရိုင်)၊ ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ တရားမကြီး
မှုအမှတ် ၄ တွင် အယူခံတရားလို ဒေါ်အေးအေးက အယူခံတရားပြိုင်
ဦးဝင်းမြင့် ပါ ၅ တို့အပေါ် အခမဲ့အခွင့်ဖြင့်နေထိုင်သူအား နှင်ထုတ်ပေး
ရန် တရားစွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက အမှုအားပလပ်ကြောင်း အမိန့်
ချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ဒေါ်အေးအေးက
တရားရုံးချုပ်သို့ ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၄၁
တွင် အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့သော်လည်း တရားရုံးချုပ်က အယူခံမှုကို ပလပ်
သည်။ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ တရားစီရင်
ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန် ဒေါ်အေးအေး
က လျှောက်ထားသည့်အခါ တရားရုံးချုပ်အထူးခုံရုံးက အောက်ပါ
ပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာဆုံးဖြတ်ရန် အထူးအယူခံ
ဝင်ခွင့်ပြုသည်-

“တရားပြိုင်ဦးဝင်းမြင့်တို့သည် မူလက တရားလိုဒေါ်အေးအေး
၏ အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေကွက်ပေါ်တွင် နေအိမ်
ဆောက်လုပ် နေထိုင်သူများအဖြစ်မှ ပဋိညာဉ်အရ နေထိုင်သူ
များအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ အခိုင်အခန့်
အဆောက်အအုံများ ဆောက်လုပ်ထားသူ ဦးဝင်းမြင့်အား
တရားလိုက အခမဲ့နေထိုင်သူများအဖြစ် မြေပေါ်မှနှင်ထုတ်
ခွင့် မရှိတော့ကြောင်း တရားရုံးချုပ်က သုံးသပ်ကောက်ယူချက်
နှင့် ရည်ညွှန်းထားသော စီရင်ထုံးတို့မှာ သက်သေထွက်ဆိုချက်
များနှင့် ညီညွတ်မှန်ကန်ခြင်းရှိ-မရှိ။”

၂၀၀၁
ဒေါ်အေးအေး
နှင့်
ဦးဝင်းမြင့်
ပါ ၅

မူလရုံးတရားလို ဒေါ်အေးအေးက ဖျာပုံမြို့နယ်၊ ချောင်းတွင်း
လမ်းမကြီးဘေး (၁၆) ရပ်ကွက်၊ အမှတ် (၂၁) ဟု ခေါ်တွင်သော
မြေကွက်ကို ၉-၆-၈၉ နေ့တွင် ဒေါ်အေးကြည်နှင့် ဒေါ်နုတို့ထံမှ ဝယ်ယူ
ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီး၊ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးမြင့်ဆွေနှင့်အတူ မြေကွက်ပေါ်တွင်
၄၊ ၅ နှစ်ခန့် နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးမြင့်ဆွေ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ
ဒေါ်အေးအေးသည် မိဘများနှင့်အတူ သွားရောက်နေထိုင်ပြီး
အချင်းဖြစ်မြေကွက်ပေါ်တွင် ရောင်းချရန်သစ်များ စုပုံထားခဲ့ကြောင်း၊
အမှတ်-၁ တရားပြိုင် ဦးဝင်းမြင့်သည် ပုသိမ်မြို့မှ ဖျာပုံမြို့သို့
လာရောက်ပြီး သစ်များရောင်းချသဖြင့် ရင်းနှီးခဲ့ကြကြောင်း၊ ဦးဝင်းမြင့်
သည် အိမ်ထောင်ပြုပြီးနောက် အချင်းဖြစ်မြေကွက်ပေါ်တွင် ယာယီ
တဲထိုးပြီး သစ်များချထားခွင့်ပြုရန် ၂၀-၈-၉၆ နေ့တွင် လာရောက်
ခွင့်တောင်းသဖြင့် ၂၀-၁၁-၉၆ နေ့အထိ ၃ လ အခမဲ့နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့
ကြောင်း၊ ဦးဝင်းမြင့်အား ၁၃-၁-၉၇ နေ့ နောက်ဆုံးထားပြီး အချင်းဖြစ်
မြေကွက်မှ ဖယ်ရှားထွက်ခွာပေးရန် အကြောင်းကြားခဲ့သော်လည်း
လိုက်နာမှုမရှိသဖြင့် ဦးဝင်းမြင့်တို့အား မြေကွက်ပေါ်မှ နှင်ထုတ်ပေးရန်
ဒေါ်အေးအေးက အဆိုပြုစွဲဆိုသည်။

မူလရုံးတရားပြိုင် ဦးဝင်းမြင့် ပါ ၅ ဦးတို့က အချင်းဖြစ်မြေကွက်
ကို တရားလို ဒေါ်အေးအေးတို့က ဒေါ်အေးကြည်၊ ဒေါ်နုတို့ထံမှ
တရားဝင် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊
ဒေါ်အေးအေး၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူသည် အချင်းဖြစ်မြေပေါ်၌ ကြိုးဆွဲချ
သေဆုံးသွားသဖြင့် မြေကိုရောင်းချခဲ့သော်လည်း ဝယ်မည့်သူမရှိ
ကြောင်း၊ ဒေါ်အေးအေးက အချင်းဖြစ်မြေကို ငွေ ၁၄၀၀၀၀ ကျပ်ဖြင့်
ရောင်းချရန် ကမ်းလှမ်းခဲ့ခြင်းကို သဘောတူပြီး မြေကိုလက်ရောက်ရယူ
ခဲ့ကာ အိမ်ဆောက်လုပ်နေထိုင်လာခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်အေးအေးသည်
တန်ဖိုးငွေ ကျပ် ၆၀၀၀ ရှိသော သစ်များကိုရယူပြီး ထိုငွေကို ဦးဝင်းမြင့်
က ပေးချေသည့် မြေတန်ဖိုးမှ ခုနှိမ်ရန် သဘောတူညီခဲ့ကြောင်း၊

၁၂-၁၂-၉၆ နေ့တွင် မြေတန်ဖိုးငွေ ၇၀၀၀၀ ကျပ်ကို သွားရောက် ပေးချေခဲ့သော်လည်း ဒေါ်အေးအေးက လက်မခံခဲ့တော့သဖြင့် အမှု အားပလပ်ပေးရန် ထုချေသည်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို အယူခံ တရားလိုသည် ပိုင်ဆိုင်ကာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးမြင့်ဆွေနှင့်အတူ မြေကွက် ၌ ၄၊ ၅ နှစ်ခန့် နေထိုင်ခဲ့ပြီး ဦးမြင့်ဆွေကွယ်လွန်ပြီးနောက် မိဘများ နှင့်အတူ သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင် ဦးဝင်းမြင့်သည် ပုသိမ်မြို့မှ ဖျာပုံမြို့သို့ လာရောက်ပြီး သစ်များရောင်းချ ရာမှ အယူခံတရားလိုနှင့် သိရှိခဲ့ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်တို့က မြေကွက်ပေါ်၌ ယာယီတဲထိုးကာ ခေတ္တသစ်ပုံခွင့်နှင့် နေထိုင်ခွင့်ပြုရန် ခွင့်တောင်းသဖြင့် ၃ လ အခမဲ့နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ မြေကွက်၏ ရှေ့ဘက်၌ သစ်ပုံရန် ပေ ၂၀ x ၁၈ ပေ အကျယ်အဝန်းတွင် တိုင်ထူ၍ ဓနိမိုး၊ အခင်းအကာမရှိဘဲ နောက်ဘက် ၈ ပေ x ၆ ပေ တွင် ဝါးထရံ ကာ၊ ပျဉ်ခင်း၊ ဓနိမိုး အဖီတစ်ခုကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ရဝတဥက္ကဋ္ဌ ဦးဝင်းနိုင်၏ ထွက်ဆိုချက်ကို သုံးသပ်ကြည့်လျှင်လည်း မြေကွက်ကို အရောင်းအဝယ်ပဋိညာဉ် မပြုလုပ်ရသေးခြင်းမှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်က မြေဖိုးငွေအတွက် ငွေ ၆၀၀၀ ကျပ်တန်ဖိုးရှိသော သစ်များကို ပေးသွင်းခဲ့သည်ဆိုခြင်းမှာ နောက်မှအကြံရ၍ ဖန်တီးချက် တစ်ခုသာဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုက မြေကွက်ပေါ်တွင် အခိုင် အမာ အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ဦးတင်အောင် ပါ ၃ နှင့် ဦးကိုကိုလေး အမှု^(၁) တွင် အခွင့်အမိန့်ဖြင့် နေထိုင်ခွင့်ပြုသူကပင် ငွေကြေးအမြောက်အမြား အကုန်အကျခံ၍ အခိုင်အမာ အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ထိုအမှု သည် ဤအမှုနှင့် အံဝင်ခွင်ကျ ကိုက်ညီမှုမရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဤတရားမအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

(၁) ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (တရားရုံးချုပ်)၊ စာ-၇၁။

၂၀၀၁
ဒေါ်အေးအေး
နှင့်
ဦးဝင်းမြင့်
ပါ ၅

အမှတ် ၁၂ အယူခံတရားပြိုင်များ၏ရှေ့နေက ပဋိညာဉ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ တွင် ကမ်းလှမ်းချက်ကို နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ စာဖြင့် ဖြစ်စေ ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုသည် ခင်ပွန်းနှင့်အတူ အချင်းဖြစ်မြေကွက်ပေါ်တွင် နေထိုင်စဉ် ခင်ပွန်းသည် ကြီးဆွဲချပြီး သေဆုံးသွားသဖြင့် မြေကိုရောင်းချသော်လည်း ဝယ်မည့်သူ မရှိကြောင်း၊ ရဝတဥက္ကဋ္ဌ ဦးဝင်းနိုင်၊ ဦးသောင်းထွန်း (ပြိုင်ပြ-၁) နှင့် မမြင့်မြင့်ကြည် (ပြိုင်ပြ-၂) တို့၏ ထွက်ဆိုချက်အရ အယူခံတရားလိုက မြေကိုရောင်းချရန် ကမ်းလှမ်းခဲ့ခြင်းကို အယူခံတရားပြိုင်က လက်ခံပြီး နေအိမ်ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းမှာ အလွန်ထင်ရှားနေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားပြိုင်များသည် မူလကပင် ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူမဟုတ်ဘဲ ပဋိညာဉ်အရနေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မြေပေါ်တွင် ငွေ ၂၅၀၀၀၀ ကျပ် အကုန်အကျခံပြီး အခိုင်အမာ အဆောက်အအုံကို ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ဦးတင်အောင် ပါ ၃ နှင့် ဦးကိုလေး စီရင်ထုံး အရ မြေပေါ်မှနှုတ်ထုတ်ပိုင်ခွင့် မရှိတော့ကြောင်းဖြင့် လျှောက်လဲတင်ပြ သည်။

အမှတ် ၃၊ ၄၊ ၅ အယူခံတရားပြိုင်များ မလာရောက်ပေ။

အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို အယူခံတရားလို ဒေါ်အေးအေးနှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးမြင့်ဆွေတို့က ဝယ်ယူပြီး မြေကွက်ပေါ်၌ ၄၊၅ နှစ်ခန့် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဦးမြင့်ဆွေကွယ်လွန်သောအခါ ဒေါ်အေးအေးသည် မိဘများနှင့်အတူ သွားရောက်နေထိုင်သည်။

အမှတ်-၁ အယူခံတရားပြိုင် ဦးဝင်းမြင့်သည် ပုသိမ်မြို့မှ ဖျာပုံ မြို့သို့ လာရောက်ပြီး သစ်များရောင်းချခဲ့သဖြင့် ဒေါ်အေးအေးတို့ လင်မယားနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။ ဦးဝင်းမြင့်သည် ဖျာပုံမြို့၌ အမှတ်-၂ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်မြင့်ကြည်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။

အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူအား နှင်လိုမှုတွင် တရားလိုသည် တရားပြိုင်အား အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် မေတ္တာရိနေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း၊

တရားလိုသည် ထိုအခွင့်အမိန့်ကို ရုပ်သိမ်းခဲ့သော်လည်း တရားပြိုင်က ဥပစာမှ ဖယ်ရှားပေးခြင်းမရှိကြောင်း သက်သေပြရန်တာဝန်ရှိသည်။ တရားလိုသည် တရားပြိုင်အား အခွင့်အမိန့်ပေးခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားအောင် တိုက်ရိုက်သက်သေခံချက်သော်လည်းကောင်း၊ သွယ်ဝိုက်သည့် သက်သေခံချက်သော်လည်းကောင်း တင်ပြနိုင်သည်။

အယူခံတရားလို ဒေါ်အေးအေးက ၎င်းသည် ခင်ပွန်း ဦးမြင့်ဆွေနှင့်အတူ အချင်းဖြစ်မြေပေါ်၌ ၄ နှစ်ခန့် နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးမြင့်ဆွေကွယ်လွန်ပြီးနောက် မိဘများနေအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရာ အချင်းဖြစ်မြေကွက်၌ သစ်ပုံပြီး သစ်အရောင်းအဝယ်လုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုစဉ် မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဦးဝင်းမြင့်ရောက်လာပြီး မြေကွက်၌ သစ်ပုံပြီး ရောင်းချခွင့်ပြုရန်ပြော၍ ၃လ အခမဲ့နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုသွားသည်။ ဒေါ်အေးအေး၏ ထွက်ဆိုချက်ကို ဦးကျင်သိန်း (လိုပြ-၂) နှင့် ဦးကျော်စိန် (လိုပြ-၄) တို့က ထောက်ခံထွက်ဆိုကြသည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဦးဝင်းမြင့်က အချင်းဖြစ်မြေကို ဒေါ်အေးအေးသည် ငွေ ၁၄၀၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ရောင်းရန်ကမ်းလှမ်းသဖြင့် ဝယ်ရန် သဘောတူခဲ့ကြောင်း၊ ရောင်းကြေးငွေကို ၆ လလျှင်တစ်ကြိမ် ငွေ ၇၀၀၀၀ ကျပ်စီ ပေးဆပ်ရန် သဘောတူညီခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ အရ ငွေ ၁၀၀ ကျပ်နှင့်အထက် တန်ဖိုးရှိသော မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်း ရောင်းချခြင်းကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ပြုလုပ်ရမည်။ ဤအမှုတွင် အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို အယူခံတရားလို ဒေါ်အေးအေးက အယူခံတရားပြိုင် ဦးဝင်းမြင့်အား မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီး ရောင်းချခဲ့ခြင်း မဟုတ်သဖြင့် အဆိုပါမြေကွက်၌ ဦးဝင်းမြင့်တို့သည် တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရရှိနိုင်ပေ။ ဦးဝင်းမြင့်တို့သည် အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိသဖြင့် ထိုမြေကွက်၌ နေထိုင်ခြင်းသည် ဆိုင်ရေးဆိုင်ခွင့်

၂၀၀၁
ဒေါ်အေးအေး
နှင့်
ဦးဝင်းမြင့်
ပါ ၅

တစ်စုံတစ်ရာရှိနေ၍ နေထိုင်ကြခြင်း မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဦးဝင်းမြင့် တို့သည် အချင်းဖြစ်မြေ့ကွက်၌ နေထိုင်ခြင်းမှာ ရောင်းသူ၏ ခွင့်ပြုချက် အရ နေထိုင်ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရပေမည်။

တရားရုံးချုပ်က ဒေါ်အေးအေး၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ဦးဝင်းမြင့် တို့သည် အချင်းဖြစ်မြေ့၌ နေထိုင်သည်ဆိုစေဦးတော့၊ အခိုင်အမာ အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း ပေါ်လွင်နေ သဖြင့် အခွင့်အမိန့်သက်သက်အရနေထိုင်သူ (Bare Licensee) ဘဝမှ ပဋိညာဉ်အရခွင့်ပြုချက်နှင့်နေထိုင်သူ (Contractual Licensee) အဖြစ် သို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိကြောင်း ဦးတင်အောင် ပါ ၃ နှင့် ဦးကိုလေး အမှုကို ကိုးကားသုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ဦးတင်အောင် ပါ ၃ နှင့် ဦးကိုလေး အမှုတွင် အောက်ပါ အတိုင်း စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားသည်-

“အချင်းဖြစ်မြေ့တွင် ဦးတင်အောင်သည် ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဦးကိုလေး၏ ခွင့်ပြုချက်အရ တဲအိမ်ဆောက်လုပ်နေထိုင်ပြီး နောက် တပ်ကုန်းမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် ယခုတည်ရှိသော တိုက်ခံအိမ်ကို ဦးကိုလေး ထံ ခွင့်တောင်းပြီး ငွေကုန်ကြေးကျခံကာ ဆောက်လုပ်ခဲ့ ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဦးတင်အောင်က ငွေ အမြောက်အမြား အကုန်အကျခံ၍ တိုက်ခံနှစ်ထပ်အိမ် ဆောက်လုပ်ပြီး ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် တိုက်ခံအိမ်ကိုဖျက်ပြီး မြေ ပေါ်မှ ဖယ်ရှားပေးရမည်ဆိုလျှင် တရားမျှတမှုရှိမည် မဟုတ် ချေ။ ဦးတင်အောင်တို့သည် အခွင့်အမိန့်သက်သက်အရ နေထိုင်သူများ မဟုတ်ဘဲ နေအိမ်အခိုင်အမာ ဆောက်လုပ် ခွင့်ပြုခဲ့သဖြင့် မြေရှင်သည် ယင်းနေအိမ်ကို ဖယ်ရှားခွင့်ရှိမည် မဟုတ်ပေ။”

ဦးတင်အောင် ပါ ၃ နှင့် ဦးကိုလေး အမှုသည် မမင်းသီ နှင့် စစ်ဝှက် အမှု^(၂) တွင် စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားသည့် ဥပဒေသကို လိုက်နာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဆိုပါအမှုတွင် မမင်းသီ၏ခင်ပွန်း မောင်အောင်ဒိုးသည် စစ်ဝှက်၏ခွင့်ပြုချက်အရ သူ၏မြေတွင် ဆန်စက်တစ်လုံး တည်ဆောက် ခဲ့သည်။ စစ်ဝှက်က မမင်းသီအပေါ် အဆိုပါဆန်စက်ကိုဖျက်၍ ယူသွား စေရန် တရားစွဲဆိုရာ စစ်ဝှက်သည် ခွင့်ပြုချက်ကာလကို အတိအလင်း သတ်မှတ်ခဲ့ခြင်းမရှိ ထာဝစဉ်ခွင့်ပြုဟန်ရှိကြောင်း၊ မောင်အောင်ဒိုးသည် ခွင့်ပြုချက်ရပြီးနောက် ငွေကြေးအကုန်အကျခံပြီး ဆန်စက်ကို တည် ဆောက်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ ထိုကဲ့သို့ တည်ဆောက်ခွင့်ပြုပြီးကာမှ စစ်ဝှက် သည် ခွင့်ပြုချက်ကို ပြန်လည်မရုပ်သိမ်းနိုင်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

ခွင့်ပြုချက်ပေးသူက ခွင့်ပြုချက်ပေးရာတွင် အချိန်ကာလကို အတိအလင်း သတ်မှတ်ထားခြင်းမရှိဘဲ ထာဝစဉ်နေထိုင်ရန် ခွင့်ပြုခဲ့ သည့်အပြင် ခွင့်ပြုသည့်ဥပဒေပေါ်တွင် ခွင့်ပြုခံရသူအား ငွေကုန် ကြေးကျခံကာ အခိုင်အမာ ဆောက်လုပ်ခွင့်ပြုခဲ့ပါက ခွင့်ပြုချက်ပေးသူ က ခွင့်ပြုချက်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းပြီးနောက် အဆိုပါအဆောက်အအုံ ကို ဖယ်ရှားခွင့်မရှိခြင်းသည် တရားမျှတမှု၊ သာနာညီမျှမှုနှင့် မွန်မြတ် သော အသိတရားတို့အရ ဆုံးဖြတ်သည်ဟု ဆိုနိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း အချိန်ကာလကန့်သတ်ပြီး ယာယီတဲထိုး၍ နေထိုင်ရန်သာ ခွင့်ပြုခဲ့သည့် ကိစ္စမျိုးတွင် ခွင့်ပြုချက်ပေးသူက ခွင့်ပြုထားသည့် ခွင့်ပြုမိန့်ကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းနိုင်ခြင်းမရှိ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ခွင့်ပြုထားသည့် တဲအိမ် ကို ဖယ်ရှားခွင့်မရှိဆိုပါက ခွင့်ပြုချက်ပေးသူအတွက် တရားမျှတမှု ရရှိ နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ယခုအမှုတွင် အယူခံတရားပြိုင် ဦးဝင်းမြင့်က ၉ ပေခန်း ၇ ခန်းတွင် နောက်ပိုင်း ၂ ခန်း၌သာ လူနေရန်ပြုလုပ်ထားပြီး ရှေ့အခန်း မှာ အခင်းမရှိဘဲ သစ်သားများထားကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့်

(၂) ပီ၊ ဂျေ၊ အယ်လ်၊ တီ၊ စာ-၁၀၇။

၂၀၀၁
ဒေါ်အေးအေး
နှင့်
ဦးဝင်းမြင့်
ပါ ၅

အချင်းဖြစ် အဆောက်အအုံမှာ တိုက်ခံအိမ်ကဲ့သို့ အခိုင်အမာ ဆောက်လုပ်ထားခြင်း မရှိသည့်အပြင် ငွေကုန်ကြေးကျများစွာ အကုန် အကျခံပြီး ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းလည်း မဟုတ်ပေ။ ဒေါ်အေးအေးက ဦးဝင်းမြင့်တို့အား အချင်းဖြစ်မြေကွက်၌ ယာယီထုံးစံကား သစ်ပုံပြီး ရောင်းချရန် ၃ လသာ ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ဤအမှုဖြစ်ရပ်နှင့် ဦးတင်အောင်တို့၏ အမှုဖြစ်ရပ်ခြင်း မတူညီသဖြင့် တရားရုံးချုပ်က ဦးတင်အောင်တို့အမှုကို ကိုးကားပြီး အယူခံတရားပြိုင် ဦးဝင်းမြင့် တို့သည် အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူ (Bare Licensee) ဘဝမှ ပဋိညာဉ် အရနေထိုင်သူ (Contractual Licensee) အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိ သွားပြီဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းသည် မှန်ကန်မှု မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ဤအထူးအယူခံခုံရုံးက ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာကို အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

“ ဦးဝင်းမြင့်သည် ဒေါ်အေးအေး၏ အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေကွက်ပေါ်တွင် နေအိမ်ဆောက်လုပ် နေထိုင်သူ များအဖြစ်မှ ပဋိညာဉ်အရ နေထိုင်သူများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ သွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ အခိုင်အခန့် အဆောက်အအုံ ဆောက် လုပ်ထားသူ ဦးဝင်းမြင့်အား အခမဲ့ထားသူအဖြစ် မြေပေါ်မှ နှင်ထုတ်ပိုင်ခွင့်မရှိတော့ကြောင်း သုံးသပ်ကောက်ယူချက်နှင့် ရည်ညွှန်းထားသော စီရင်ထုံးတို့မှာ သက်သေထွက်ဆိုချက် များနှင့် ညီညွတ်မှန်ကန်ခြင်း မရှိပါ။ ”

သို့ဖြစ်၍ ဤတရားမအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံး (ဖျာပုံခရိုင်) နှင့် တရားရုံးချုပ်တို့၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီများ ကို ပယ်ဖျက်၍ အယူခံတရားလို ဒေါ်အေးအေး စွဲဆိုသောအမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့်တကွ ဒီကရီချမှတ်ပေးလိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ် ကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၁
ဖေဖော်ဝါရီလ
၂၃ ရက်

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးခင်မြင့်နှင့် ဦးချစ်လွင်
တို့ရှေ့တွင်

မအေးအေးထိုက် ပါ ၂
မအေးအေးထိုက် ပါ ၂

နှင့်

ဒေါ်ခင်အေးကြည်*
(ကွယ်လွန်သူဦးညွန့်မောင်၏တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်)
ဒေါ်ခင်အေးကြည်
(ကွယ်လွန်သူဦးညွန့်မောင်၏တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်)

မြန်မာ့လေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ၊ ကိစ္စိမမွေးစားသားသမီးများက မွေးစား
ဖခင်အပေါ် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်ကို အကြောင်းပြု၍
မွေးစားမိခင်ကျန်ရစ်သည့် အမွေပုံပစ္စည်းများအား စီမံခန့်ခွဲ
ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခြင်း၊ မွေးစားသားသမီးတို့သည် မွေးစားဖခင်
နောက်အိမ်ထောင်ပြုချိန်တွင် ရှိနေသော ပစ္စည်းများ၏
တစ်ဝက်ကို ရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း ပဏာမဒီကရီ ရရှိထားသော်
လည်း အပြီးသတ်ဒီကရီ မရသေးသဖြင့် အမွေဝေစုကို

---

* ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၅၄ နှင့် ၅၅။
+ ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၅၇ နှင့် တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၈၀
တွင်ချမှတ်သော ၇-၁၀-၉၇ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို
အထူးအယူခံမှု။

၂၀၀၁
မအေးအေးထိုက်
ပါ ၂
မအေးအေးထိုက်

လက်ရောက်မရရှိသေးခြင်း၊ ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပြီးနောက်
ဖခင်ကွယ်လွန်သွားရာ မွေးစားသားသမီးတို့ ရထိုက်သည့်
အမွေဝေစုပြောင်းလဲသွားခြင်းရှိ-မရှိ။

ပါ ၂
နှင့်
ဒေါ်ခင်အေးကြည်
(ကွယ်လွန်သူ
ဦးညွန့်မောင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
ဒေါ်ခင်အေးကြည်
(ကွယ်လွန်သူ
ဦးညွန့်မောင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မအေးအေးထိုက်တို့သည် မိခင်ကွယ်လွန်ပြီး
နောက် ကျန်ရစ်သူဖခင် ဦးညွန့်မောင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်ကို
အကြောင်းပြု၍ ဖခင်ဦးညွန့်မောင်အပေါ် အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု
စွဲဆိုရာ ဦးညွန့်မောင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုချိန်တွင်ရှိသော ပစ္စည်းတွင်
တစ်ဝက်ရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း ပဏာမဒီကရီ ရရှိထားသည်။

မအေးအေးထိုက်တို့သည် ပဏာမဒီကရီ ရရှိထားသော်လည်း
အပြီးသတ်ဒီကရီ မရသေးသဖြင့် ၎င်းတို့၏ဝေစုကို လက်ရောက်မရရှိ
သေးပေ။ ထို့ကြောင့် မအေးအေးထိုက်တို့သည် ဖခင်ဦးညွန့်မောင်
အိမ်ထောင်ပြုချိန်တွင် မိရင်းဖရင်းထံမှ ၎င်းတို့ရထိုက်သည့် ဝေစုကို
ရရှိထားပြီးဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ ဤအခြေအနေတွင် ဖခင်
ဦးညွန့်မောင် ကွယ်လွန်သွားပြန်ရာ ဒေါ်ပု နှင့် ဒေါ်အေးတင် အမှု^(၇)
တွင် ထုံးစွဲထားသည့်အတိုင်း မိရင်းဖရင်း၏ အထက်ပါပစ္စည်း၏
လေးပုံသုံးပုံကို ရထိုက်ခွင့်ရှိလာသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သာမန်ဥပဒေသမှာ အမှုသည်တို့၏ အခွင့်
အရေးကို အမှုစွဲဆိုသည့်နေ့၌ တည်ရှိသည့်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ရန်
ဖြစ်သည်။ အမှုစွဲဆိုပြီးမှရရှိသော အခွင့်အရေးများအပေါ် အခြေခံ၍
အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ တရားစွဲဆိုစဉ်က တရား
စွဲဆိုရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်သေးလျှင် တရားစွဲဆိုပြီးမှ ပေါ်ပေါက်
သည့် တရားစွဲဆိုနိုင်ရန်အကြောင်းကို အခွင့်ကောင်းယူကာ သက်သာ
ခွင့်တောင်းခြင်းကို သာမန်အားဖြင့် ခွင့်ပြုမည်မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင်
အခြေအနေများ ပြောင်းလဲလာခြင်းကြောင့် မူလတောင်းဆိုသော

သက်သာခွင့်မှာ မဆီလျော်တော့လျှင် သို့မဟုတ် အမှုဆိုင်ခြင်းကို တိုတောင်းစေရန်ဖြစ်စေ၊ အမှုသည်များအကြား တရားမျှတမှု အပြည့် အဝဖြစ်စေရန်ဖြစ်စေ ပြောင်းလဲလာသော အခြေအနေများအရ တရားရုံးက အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် လိုအပ်လျှင် တရားရုံးသည် အထက်ပါဥပဒေသမှ သွေဖီကာ ပြောင်းလဲလာသော အခြေအနေများ အပေါ် အခြေခံ၍ သက်သာခွင့်ကို ခွင့်ပြုရန်ဖြစ်သည်။

မူလရုံးက ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပြီးနောက် အထူးအယူခံ မတိုင်မီတွင် ဦးညွန့်မောင် ကွယ်လွန်သွား၍ အခြေအနေပြောင်းလဲ သွားခဲ့သည်။ မအေးအေးထိုက်တို့၏ ရပိုင်ခွင့်ဝေစု တိုးသွားသည်။ ဤအခြေအနေတွင် မအေးအေးထိုက်တို့နှင့် ဒေါ်ခင်အေးကြည်တို့ အကြား အမှုတိုးပွားခြင်းကို ရှောင်လွှဲရန်နှင့် အမှုသည်အကြား ပြီးပြည့်စုံ သည့် တရားမျှတမှုဖြစ်စေရန် တရားရုံးသည် ပြောင်းလဲသွားသည့် အခြေအနေနှင့် ကိုက်ညီသည့် သက်သာခွင့်ကို ခွင့်ပြုမှုသာလျှင် မှန်ကန် မျှတမည် ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မအေးအေးထိုက်တို့က ဦးညွန့်မောင် အပေါ် အမွေပုံပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုစဉ်တွင် ဖခင် ဦးညွန့်မောင် ကွယ်လွန်သွား၍ မအေးအေးထိုက်တို့သည် အမွေဝေစု ထက်ဝက်အစား ၄ ပုံ ၃ ပုံရရန် အဆိုလွှာကိုပြင်ဆင်ရန် ဖြစ်သည်။ ယခုအမှုတွင် မအေးအေးထိုက်တို့သည် ပဏာမဒီကရီ ရရှိပြီးဖြစ်သော ကြောင့် အဆိုလွှာကို ပြင်ဆင်စေလျှင် အမှုကို အစမှပြန်လည်စစ်ဆေး စေရာ ရောက်မည်ဖြစ်သည်။ ဤအမှုတွင် ထူးခြားသည့်အခြေအနေမှာ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ခင်အေးကြည်က အယူခံတရားလို့တို့၏ တောင်းဆိုချက်ကို ကန့်ကွက်တင်ပြခြင်းမပြုဘဲ အထူးအယူခံခုံရုံးက ဥပဒေနှင့်အညီ လျော်ကန်သင့်မြတ်စွာ ချမှတ်သည့်အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာမည်ဟု တင်ပြခြင်းဖြစ်သည်။

၂၀၀၁
မအေးအေးထိုက်
ပါ ၂
မအေးအေးထိုက်
ပါ ၂
နှင့်
ဒေါ်ခင်အေးကြည်
(ကွယ်လွန်သူ
ဦးညွန့်မောင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
ဒေါ်ခင်အေးကြည်
(ကွယ်လွန်သူ
ဦးညွန့်မောင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)

၂၀၀၁
မအေးအေးထိုက်
ပါ ၂
မအေးအေးထိုက်
ပါ ၂
နှင့်

သို့ဖြစ်၍ အဆိုလွှာကို ပြင်ဆင်စေခြင်းမပြုဘဲ ပြောင်းလဲလာ သည့်အခြေအနေနှင့် ကိုက်ညီသည့် သက်သာခွင့်ကို ခွင့်ပြုခြင်းအားဖြင့် မအေးအေးထိုက်တို့နှင့် ဒေါ်ခင်အေးကြည်တို့အကြား အမှုတိုးပွားခြင်း ကို ရှောင်လွှဲနိုင်ပြီး အမှုသည်တို့အတွက် ပြီးပြည့်စုံသည့် တရားမျှတမှု ကို ရရှိမည်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခင်အေးကြည်
(ကွယ်လွန်သူ
ဦးညွန့်မောင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
ဒေါ်ခင်အေးကြည်
(ကွယ်လွန်သူ
ဦးညွန့်မောင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးမင်းလွင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ကိုယ်တိုင်

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (တရားမ)၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂၄၃ တွင် မအေးအေးထိုက်နှင့် မသက်ထားညွန့်တို့က ကိတ္တိမ မွေးစားဖခင်ဖြစ်သူ ဦးညွန့်မောင်အပေါ် ကွယ်လွန်သူ မွေးစားမိခင် ဒေါ်စိန်ပုကျန်ရစ်သည့် အမွေပုံပစ္စည်းများအား စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက မအေးအေးထိုက်တို့သည် ဦးညွန့်မောင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုချိန်တွင် ရှိနေသော ပစ္စည်းများ၏ တစ်ဝက်ကို ရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း ပဏာမဒီကရီချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ ပဏာမဒီကရီကို ဦးညွန့်မောင်က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်၊ ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၈၀ အရ အယူခံမှုတင်သွင်းသည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီတွင် ဒေါ်စိန်ပုကျန်ရစ်သော ပစ္စည်း များအနက် ရန်ကုန်တိုင်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ (၅) လမ်းရှိ တိုက်အမှတ် (၆၂) နှင့် တိုက်တည်ရာမြေကို ဦးညွန့်မောင်က တူမဖြစ်သူ မအေးအေး ခိုင်အား မေတ္တာဖြင့်ပေးကမ်းခွင့်ရှိသည်ဟူသော သုံးသပ်ချက်အပေါ် မအေးအေးထိုက်တို့က မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်၊ ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၇၅ ကို လျှောက်ထားသည်။ တရားရုံးချုပ်က အယူခံမှုနှင့် ပြင်ဆင်မှုတို့ကို တစ်ပေါင်းတည်းကြားနာပြီးနောက် နှစ်မှု စလုံးကို ပလပ်ခဲ့သည်။ တရားရုံးချုပ်က အယူခံမှုနှင့် ပြင်ဆင်မှုကို စီရင်ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် ဦးညွန့်မောင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ မအေးအေး

ထိုက်တို့က တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီ အမိန့်တို့ကို တရားစီရင်
ရေးဥပဒေမုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန် ကွယ်လွန်သူ
ဦးညွန့်မောင်၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်ခင်အေးကြည်အပေါ်
၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေလျှောက်လွှာ (အထူး) အမှုအမှတ်
၅၉ နှင့် ၆၀ တို့တွင် လျှောက်ထားသောအခါ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက
လျှောက်ထားမှုနှစ်မှုလုံးတွင် အောက်ပါပြဿနာများကို စိစစ်ကြားနာ
ရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

- (၁) အိမ်ထောင်ကြီးချင်း ပေါင်းသင်းကြသော ဒေါ်ခင်အေး
ကြည်သည် ဦးညွန့်မောင်ဘက်မှ ပါလာသော အထက်ပါ
ပစ္စည်းများတွင် အကျိုးခံစားခွင့်မရှိ ဆိုရုံမျှဖြင့် ဦးညွန့်
မောင်က မိမိတစ်ဦးတည်းပိုင်အဖြစ် တိုက်အမှတ် (၆၂)
နှင့်မြေကို တူမဖြစ်သူ မအေးအေးခိုင်သို့ ပေးကမ်းခွင့်
ရှိ-မရှိ၊
- (၂) တရားလို မအေးအေးထိုက်တို့ နှစ်ဦးအနေဖြင့် အထက်ပါ
ပစ္စည်းဖြစ်သော အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် ရရှိထားသော
အမွေဝေစုကို ထည့်သွင်းဆုံးဖြတ်ပေးရန် ပျက်ကွက်ရာ
ရောက်-မရောက်၊
- (၃) စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင် ဥပဒေနှင့်အညီ ပြီးမြောက်
အောင် မှတ်ပုံတင်ခြင်းမပြုရသေးသော ယာယီမှတ်ပုံတင်
ဖြင့် ပေးကမ်းခြင်းသည် ပေးကမ်းမှုမြောက်-မမြောက်၊
- (၄) တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီ ချမှတ်ပြီးနောက်
ဦးညွန့်မောင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရာ၌ တရားလို မအေးအေး
ထိုက်တို့အနေဖြင့် ရထိုက်သည့်အမွေဝေစု ပြောင်းလဲသွား
ခြင်းရှိ-မရှိ၊ ဝေစုပြောင်းလဲသွားပါက အဆိုလွှာ ပြင်ဆင်
စေခြင်းမပြုဘဲ ဤအဆင့်တွင် ပြောင်းလဲမည့် အမွေဝေစု
နှင့်အညီ ပဏာမဒီကရီ ပြင်ဆင်ချမှတ်ပေးခွင့်ရှိ-မရှိ။

၂၀၀၁
မအေးအေးထိုက်
ပါ ၂
မအေးအေးထိုက်
ပါ ၂
နှင့်
ဒေါ်ခင်အေးကြည်
(ကွယ်လွန်သူ
ဦးညွန့်မောင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
ဒေါ်ခင်အေးကြည်
(ကွယ်လွန်သူ
ဦးညွန့်မောင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)

၂၀၀၁

မအေးအေးထိုက်

ပါ ၂

မအေးအေးထိုက်

ပါ ၂

နှင့်

ဒေါ်ခင်အေးကြည်

(ကွယ်လွန်သူ

ဦးညွန့်မောင်၏

တရားဝင်

ကိုယ်စားလှယ်)

ဒေါ်ခင်အေးကြည်

(ကွယ်လွန်သူ

ဦးညွန့်မောင်၏

တရားဝင်

ကိုယ်စားလှယ်)

ဤအထူးအယူခံမှုနှစ်မှုလုံးအတွက် ထုတ်နုတ်ထားသည့် ပြဿနာများမှာ အတူတူပင်ဖြစ်၍ ဤစီရင်ချက်သည် အထူးအယူခံမှု နှစ်မှုစလုံးနှင့် သက်ဆိုင်စေရမည်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ခင်အေး ကြည်နှင့် ကွယ်လွန်သူ ဦးညွန့်မောင်တို့သည် အိမ်ထောင်ကြီးချင်း ပေါင်းသင်းကြသည်ဖြစ်ရာ ဦးညွန့်မောင်ဘက်က ပါလာသော “အထက် ပါ” ဖြစ်သည့် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများတွင် ဦးညွန့်မောင်မသေမီ ဒေါ်ခင် အေးကြည်သည် အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်မရှိကြောင်း၊ ဦးညွန့်မောင်သည် ဒေါ်ခင်အေးကြည်နှင့် ထပ်မံအိမ်ထောင်ပြုသောအခါ ဦးညွန့်မောင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုစဉ်က ပါသွားသော “အထက်ပါ” ပစ္စည်း၏ ထက်ဝက်ကို အယူခံတရားလိုတို့ကရ၍ ကျန်ထက်ဝက်ကို ဦးညွန့်မောင် က ရရှိကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ဦးညွန့်မောင်သည် အိမ်အမှတ် (၆၂) နှင့် ထိုအိမ်တည်ရာမြေကို ၎င်းတစ်ဦးတည်းပိုင်ပစ္စည်းအဖြစ် သတ်မှတ်၍ ပေးကမ်းခြင်း မပြုနိုင်ကြောင်း၊ အကြောင်းမူ အမွေမခွဲရသေးမီ အယူခံတရားလိုတို့သည် အတူပိုင်ဆိုင်သူများအနေဖြင့် ထိုပစ္စည်းများ တွင်လည်း ထက်ဝက်ဆိုင်ကြောင်း၊ စာချုပ်စာတမ်းမှတ်ပုံတင်ခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇ (၁) (က) နှင့် ပုဒ်မ ၄၉ အရလည်းကောင်း၊ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၃ အရလည်းကောင်း၊ အပေး စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်မှသာ ပေးကမ်းမှုအထမြောက်ကြောင်း၊ အပေး စာချုပ်အရ ရရန်ရှိသော မအေးအေးခိုင်ကိုယ်တိုင်က စာချုပ်ကို မှတ်ပုံ မတင်ရသေးကြောင်း ဝန်ခံထွက်ဆိုထားကြောင်း၊ ဦးညွန့်မောင် သေဆုံး စဉ်က အပေးစာချုပ်ကို မှတ်ပုံမတင်ရသေး၍ ပေးကမ်းမှုအထမမြောက် သဖြင့် ပေးကမ်းသည့်အနေဖြင့် စာချုပ်ချုပ်ဆိုခဲ့သော ပစ္စည်းများ အပါအဝင် အမွေပုံ၏ထက်ဝက်မှာ ဦးညွန့်မောင်၏ အမွေပစ္စည်းအဖြစ် ကျန်ရစ်ကြောင်း၊ ဤအခြေအနေတွင် အယူခံတရားလိုတို့ရထိုက်သော ဝေစုသည် ၂ ပုံ ၁ ပုံမှ ၄ ပုံ ၃ ပုံသို့တိုးသွားကြောင်း၊ ကျန် ၄ ပုံ ၁ ပုံ

ကို အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ခင်အေးကြည် ရထိုက်ကြောင်း၊ ဤအထူး
အယူခံခုံရုံးအနေဖြင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၇၊ နည်း ၇ အရ
အယူခံတရားလိုတို့၏ ဝေစုကို ၂ ပုံ ၁ ပုံအစား ၄ ပုံ ၃ ပုံအဖြစ်
တိုးမြှင့်သတ်မှတ်နိုင်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ခင်အေးကြည်က တရားရုံးချုပ် အထူး
အယူခံခုံရုံးက ဥပဒေနှင့်အညီ လျော်ကန်သင့်မြတ်သည့် အမိန့်ချမှတ်
သည့်အတိုင်း လိုက်နာမည်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြသည်။

မအေးအေးထိုက်နှင့် မသက်ထားညွန့်တို့သည် ဗမာ၊ ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြသည့် ဦးညွန့်မောင်နှင့် ဒေါ်စိန်ပုတို့၏ ကိတ္တိမ
သမီးများဖြစ်ကြသည်။ မွေးစားမိခင် ဒေါ်စိန်ပုသည် ၁၉၇၆ ခုနှစ်တွင်
ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဒေါ်စိန်ပုကွယ်လွန်ပြီးနောက် ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင်
မွေးစားဖခင် ဦးညွန့်မောင်သည် ဒေါ်ခင်အေးကြည်နှင့် နောက်
အိမ်ထောင်ပြုသည်။

မအေးအေးထိုက်နှင့် မသက်ထားညွန့်တို့က မိခင်ကွယ်လွန်
ပြီး ဖခင်ဦးညွန့်မောင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်ကို အကြောင်းပြု၍
ဖခင်ဦးညွန့်မောင်အပေါ် အမွေပုံပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခြင်း
ဖြစ်သည်။

တိုင်းတရားရုံးက တရားလို မအေးအေးထိုက်နှင့် မသက်ထား
ညွန့်တို့သည် မှတ်ပုံတင်ကိတ္တိမမွေးစားစာချုပ်များအရ ဦးညွန့်မောင်နှင့်
ဒေါ်စိန်ပုတို့၏ ကိတ္တိမမွေးစားသမီးများဖြစ်ကြကြောင်း၊ ဒေါ်စိန်ပု
ကွယ်လွန်ချိန်တွင် အမွေပုံပစ္စည်းကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးညွန့်မောင်သည်
ဒေါ်ခင်အေးကြည်နှင့် ပေါင်းသင်းနေချိန်ဖြစ်၍ ဒေါ်အေးအေးခိုင်အား
မိမိ၏ဆန္ဒတစ်ခုတည်းဖြင့် မွေးစားခြင်း မပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း၊ ဦးညွန့်
မောင်နှင့် ဒေါ်စိန်ပုတို့သည် အိမ်ထောင်ကြီးများဖြစ်၍ တစ်ဦး၏
အထက်ပါပစ္စည်း၌ တစ်ဦးအကျိုးခံစားခွင့် မရှိသောကြောင့် ဦးညွန့်
မောင်သည် တူမဖြစ်သူ ဒေါ်အေးအေးခိုင်အား လမ်းမတော်မြို့နယ်၊

၂၀၀၁
မအေးအေးထိုက်
ပါ ၂
မအေးအေးထိုက်
ပါ ၂
နှင့်
ဒေါ်ခင်အေးကြည်
(ကွယ်လွန်သူ
ဦးညွန့်မောင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
ဒေါ်ခင်အေးကြည်
(ကွယ်လွန်သူ
ဦးညွန့်မောင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)

၂၀၀၁
 မအေးအေးထိုက်
 ၂၂
 မအေးအေးထိုက်
 ၂၂
 နှင့်
 ဒေါ်ခင်အေးကြည်

(ကွယ်လွန်သူ
 ဦးညွန့်မောင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်)
 ဒေါ်ခင်အေးကြည်
 (ကွယ်လွန်သူ
 ဦးညွန့်မောင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်)

(၅) လမ်း၊ အမှတ် (၆၂) တိုက်ကို မေတ္တာဖြင့် ပေးကမ်းပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ ကိစ္စိမသမီးများဖြစ်သည့် မအေးအေးထိုက်တို့သည် ဦးညွန့်မောင်က ဇနာက်အိမ်ထောင်ပြုမှုအပေါ် အကြောင်းပြု၍ အမွေခွဲပေးရန် စွဲဆိုခြင်းကြောင့် ဦးညွန့်မောင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုချိန်တွင်ရှိသည့် ပစ္စည်းအပေါ်တွင် တစ်ဝက်သာ ရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က အိမ်ထောင်ကြီးချင်းဖြစ်ကြသော ဦးညွန့်မောင်နှင့် ဒေါ်ခင်အေးကြည်တို့ အိမ်ထောင်ပြုသည့်အခါ ဦးညွန့်မောင် ပါလာသည့် ပစ္စည်း၌ ဒေါ်ခင်အေးကြည်က အကျိုးခံစားခွင့်မရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အငြင်းပွားနေသည့် တိုက်နှစ်လုံးကို တစ်ဦးတည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသူ ဦးညွန့်မောင်က မိမိပိုင်ပစ္စည်းအဖြစ် မည်သူ့ကိုမဆို ပေးကမ်းခွင့်ရှိကြောင်း၊ ဦးညွန့်မောင်က တူမဖြစ်သူ ဒေါ်အေးအေးခိုင်အား အမှတ် (၆၂) တိုက်တစ်လုံးကို မေတ္တာဖြင့် ပေးကမ်းခဲ့ခြင်းမှာ တရားမဝင်အတည်မဖြစ်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း၊ ကိစ္စိမသမီးများ ဖြစ်ကြသည့် မအေးအေးထိုက်တို့သည် ကျန်ရစ်သူ မွေးစားဖခင်က ဒေါ်ခင်အေးကြည်နှင့် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်ကို အကြောင်းပြု၍ အမွေတောင်းခံခွင့်ရှိကြောင်း၊ တိုင်းတရားရုံးက မအေးအေးထိုက်တို့သည် ဦးညွန့်မောင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုချိန်တွင်ရှိသော ပစ္စည်းအပေါ် တစ်ဝက်ရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ မှားယွင်းခြင်းမရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ်သည်။

ဦးညွန့်မောင်နှင့် ဒေါ်စိန်ပုတို့ ပေါင်းသင်းရာမှ ဒေါ်စိန်ပု ကွယ်လွန်ချိန်တွင် လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ (၅) လမ်း၊ အမှတ် (၆၀) နှင့် (၆၂) လေးခန်းတွဲ တိုက်နှစ်လုံးကျန်ရစ်သည်။ အိမ်ထောင်ကြီး ဦးညွန့်မောင်သည် အိမ်ထောင်ကြီး ဒေါ်ခင်အေးကြည်နှင့် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည့်အခါ ဦးညွန့်မောင်ဘက်မှ “အထက်ပါ” ပစ္စည်း ပါလာသည်။ “အထက်ပါ” ပစ္စည်းတွင် ဦးညွန့်မောင်မသေမီ ဒေါ်ခင်အေးကြည်သည်

အကျိုးခံစားခွင့်မရှိပေ။ ဦးထွန်းမှတ် နှင့် ဦးဘသိန်း ပါ ၂ အမှု^(၁) ကို ကြည့်ပါ။

ဒေါ်စိန်ပုသေဆုံးချိန်တွင် ကိတ္တိမသမီးများ ဖြစ်ကြသည့် မအေးအေးထိုက်နှင့် မသက်ထားညွန့်တို့သည် ဦးညွန့်မောင်ထံမှ အမွေရခွင့် မရှိသော်လည်း ဦးညွန့်မောင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသောအခါ မအေးအေးထိုက်တို့သည် ဦးညွန့်မောင်အိမ်ထောင်ပြုချိန်တွင် ဦးညွန့်မောင်လက်ဝယ်ရှိ ပစ္စည်းထက်ဝက်ကို စုပေါင်းပြီးရရှိသည်။ မရွှေယုံ နှင့် မခင်ညွန့် အမှု^(၂)၊ မောင်ဖိုးခင် နှင့် မောင်ထွန်းရင် အမှု^(၃)၊ ဒေါ်ယု နှင့် မောင်ခင် အမှု^(၄)၊ မောင်ပု နှင့် ဦးသာဖြေ အမှု^(၅) တို့ကို ကြည့်ပါ။

ဦးညွန့်မောင်သည် “အထက်ပါ” ပစ္စည်းတစ်ဝက်ကို ရရှိသည် ဖြစ်ရာ၊ ၎င်းရရှိသည့်ဝေစုကို ဒေါ်အေးအေးခိုင်အား ပေးကမ်းခွင့် ရှိသည်။ ဦးဖေ နှင့် ဦးမောင်မောင်ခ အမှု^(၆) ကို ကြည့်ပါ။

သို့ရာတွင် လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ (၅) လမ်း၊ အမှတ် (၆၀) နှင့် (၆၂) တိုက်ကို ဦးညွန့်မောင်နှင့် မအေးအေးထိုက်၊ မသက်ထားညွန့် တို့သည် တစ်ဝက်စီ ရထိုက်ခွင့်ရှိသော်လည်း မိမိတို့ရထိုက်သည့်ဝေစုကို အမွေမခွဲရသေးဘဲနှင့် ဦးညွန့်မောင်သည် အမှတ် (၆၂) အဆောက်အအုံကို မိမိတစ်ဦးတည်းပိုင်အဖြစ် ဒေါ်အေးအေးခိုင်အား ပေးကမ်းနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ဦးညွန့်မောင်က ဒေါ်အေးအေးခိုင်အား ပေးကမ်းသည် ဆိုသည့် တိုက်အမှတ် (၆၂) တွင် မအေးအေးထိုက်နှင့် မသက်ထားညွန့် တို့ ရထိုက်ခွင့်ရှိသည့် ဝေစုများပါဝင်နေသည်။

၂၀၀၁
မအေးအေးထိုက်
ပါ ၂
မအေးအေးထိုက်
ပါ ၂
နှင့်
ဒေါ်ခင်အေးကြည်
(ကွယ်လွန်သူ
ဦးညွန့်မောင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
ဒေါ်ခင်အေးကြည်
(ကွယ်လွန်သူ
ဦးညွန့်မောင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)

(၁) ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၃၄ (ရုံးချုပ်)။
(၂) ရန်ကုန်၊ အတွဲ ၇၊ စာ-၂၄၀။
(၃) ရန်ကုန်၊ အတွဲ ၄၊ စာ-၂၀၇။
(၄) ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၂၃၆ (လွတ်ချုပ်)။
(၅) ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၇၁၇ (၇၁၉)။
(၆) ရန်ကုန်၊ အတွဲ ၁၀၊ စာ-၂၆၁။

၂၀၀၁
 မအေးအေးထိုက်
 ပါ ၂
 မအေးအေးထိုက်
 ပါ ၂
 နှင့်
 ဒေါ်ခင်အေးကြည်
 (ကွယ်လွန်သူ
 ဦးညွန့်မောင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်)
 ဒေါ်ခင်အေးကြည်
 (ကွယ်လွန်သူ
 ဦးညွန့်မောင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်)

တရားရုံးချုပ်က ဦးညွန့်မောင်၏ “အထက်ပါ” ပစ္စည်းတွင် နောက်အိမ်ထောင် ဒေါ်ခင်အေးကြည်သည် အကျိုးခံစားခွင့် မရှိကြောင်း၊ ဤအခြေအနေတွင် အငြင်းပွားပစ္စည်းဖြစ်သည့် အမှတ် (၆၀/၆၂) တိုက်နှစ်လုံးကို တစ်ဦးတည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသူ ဦးညွန့်မောင်က မိမိပိုင်ပစ္စည်းအဖြစ် မည်သူ့ကိုမဆို ပေးကမ်းရန် အခွင့်အရေးရှိသည် ဆိုသည့်အချက်မှာ အငြင်းပွားစရာမရှိကြောင်း၊ ဦးညွန့်မောင်က တူမဖြစ်သူ ဒေါ်အေးအေးခိုင်အား အမှတ် (၆၂) တိုက်တစ်လုံးကို မေတ္တာဖြင့် ပေးကမ်းခြင်းသည် တရားမဝင် အတည်မဖြစ်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း သုံးသပ်ခဲ့ခြင်းမှာ အထက်ပါပစ္စည်းဖြစ်သော အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် မအေးအေးထိုက်တို့ရရှိထားသော အမွေဝေစုကို ထည့်သွင်းဆုံးဖြတ်ပေးရန် ပျက်ကွက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မွေးစားမိခင် ဒေါ်စိန်ပု သေဆုံးပြီးနောက် ဦးညွန့်မောင်က ဒေါ်ခင်အေးကြည်နှင့် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည့် ၁၉၈၅ ခုနှစ်ကပင် မအေးအေးထိုက်နှင့် မသက်ထားညွန့်တို့သည် အထက်ပါပစ္စည်း၏ ထက်ဝက်ကို အပြီးအပိုင်ရရှိသောအခွင့်အရေး (Vested Right) အရ အမွေဆက်ခံရရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်။ ဦးညွန့်မောင်က အချင်းဖြစ်တိုက်ကို ပေးကမ်းသည့်ရက်မှာ ၂၇-၂-၉၂ နေ့ဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်အေးအေးခိုင်က ထွက်ဆိုသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် ဦးညွန့်မောင်က ဒေါ်အေးအေးခိုင်အား အချင်းဖြစ်တိုက်ကို ပေးကမ်းချိန်တွင် ယင်းပစ္စည်း၌ မအေးအေးထိုက်နှင့် မသက်ထားညွန့်တို့ ရရှိထားသည့် အမွေဝေစုကို ထည့်သွင်းသုံးသပ်ရန် လိုအပ်မည်ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် စာချုပ်စာတမ်းမှတ်ပုံတင်ခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇ (၁) (က)၊ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၃ တို့အရ အပေးစာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်မှသာ ပေးကမ်းခြင်း အထမြောက်သည်။

ဒေါ်အေးအေးခိုင်က အချင်းဖြစ်တိုက်ကိုပေးသည့် စာချုပ်အား မှတ်ပုံမတင်ရသေးကြောင်း ဝန်ခံထွက်ဆိုသည်။

ဦးညွန့်မောင်က ဒေါ်အေးအေးခိုင်အား လမ်းမတော်မြို့နယ်
(၅) လမ်း၊ အမှတ် (၆၂) တိုက်ကို ပေးကမ်းခဲ့သော်လည်း ယင်းစာချုပ်
ကို မှတ်ပုံမတင်ရသေးသဖြင့် ပေးကမ်းခြင်း အထမမြောက်ပေ။

ဦးညွန့်မောင်သည် ဤအထူးအယူခံမှုများ မတင်မီ ကွယ်လွန်
ခဲ့သည်။

မိဘနှစ်ပါးအနက် တစ်ဦးဦးကွယ်လွန်ပြီးနောက် ကျန်ရစ်သူ
မိဘ နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည့်အချိန်တွင် မိမိဝေစုရရှိပြီးသော
သားသမီးသည် ထိုမိဘကွယ်လွန်သောအခါ မိထွေး၊ ပထွေးထံမှ အမွေ
ထပ်မံရခွင့် မရှိပေ။ ဒေါ်ယု နှင့် မောင်ခင် အမှုကို ကြည့်ပါ။ မိရင်း
ဖရင်းထံမှ အမွေရဘူးခြင်းမရှိခဲ့လျှင် မိရင်းဖရင်းကွယ်လွန်သောအခါ
မိရင်းဖရင်း၏ “အထက်ပါ” ပစ္စည်း ၄ ပုံ ၃ ပုံကို လင်ပါ မယားပါ
သားသမီးကရ၍ ကျန် ၄ ပုံ ၁ ပုံကို မိထွေး ပထွေးက ရသည်။ ဒေါ်ပု
နှင့် ဒေါ်အေးတင် အမှု^(၇) တွင် ကြည့်ပါ။

မအေးအေးထိုက်တို့သည် မိခင်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ကျန်ရစ်သူ
ဖခင်ဦးညွန့်မောင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်ကို အကြောင်းပြုပြီး ဖခင်
ဦးညွန့်မောင်အပေါ် အမွေစီမံခန့်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ ဦးညွန့်မောင်
နောက်အိမ်ထောင်ပြုချိန်တွင်ရှိသော ပစ္စည်းတွင် တစ်ဝက်ရထိုက်ခွင့်
ရှိကြောင်း ပဏာမဒီကရီ ရရှိထားသည်။

မအေးအေးထိုက်တို့သည် ပဏာမဒီကရီ ရရှိထားသော်လည်း
အပြီးသတ်ဒီကရီ မရသေးသဖြင့် ၎င်းတို့၏ဝေစုကို လက်ရောက်မရရှိ
သေးပေ။ ထို့ကြောင့် မအေးအေးထိုက်တို့သည် ဖခင်ဦးညွန့်မောင်
အိမ်ထောင်ပြုချိန်တွင် မိရင်းဖရင်းထံမှ ၎င်းတို့ရထိုက်သည့် ဝေစုကို
ရရှိထားပြီးဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ ဤအခြေအနေတွင် ဖခင်
ဦးညွန့်မောင် ကွယ်လွန်သွားပြန်ရာ ဒေါ်ပု နှင့် ဒေါ်အေးတင် အမှု^(၇)

၂၀၀၁
မအေးအေးထိုက်
ပါ ၂
မအေးအေးထိုက်
ပါ ၂
နှင့်
ဒေါ်ခင်အေးကြည်
(ကွယ်လွန်သူ
ဦးညွန့်မောင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
ဒေါ်ခင်အေးကြည်
(ကွယ်လွန်သူ
ဦးညွန့်မောင်၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)

(၇) ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၆၅၁။

၂၀၀၁
 မအေးအေးထိုက်
 ပါ ၂
 မအေးအေးထိုက်
 ပါ ၂
 နှင့်
 ဒေါ်ခင်အေးကြည်
 (ကွယ်လွန်သူ
 ဦးညွန့်မောင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်)
 ဒေါ်ခင်အေးကြည်
 (ကွယ်လွန်သူ
 ဦးညွန့်မောင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်)

တွင် ထုံးဖွဲ့ထားသည့်အတိုင်း မိရင်းဖရင်း၏ အထက်ပါ ပစ္စည်း၏ လေးပုံသုံးပုံကို ရထိုက်ခွင့်ရှိလာသည်။

သာမန်ဥပဒေသမှာ အမှုသည်တို့၏ အခွင့်အရေးကို အမှုစွဲဆို သည့်နေ့၌ တည်ရှိသည့်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ရန်ဖြစ်သည်။ အမှုစွဲဆိုပြီးမှ ရရှိသော အခွင့်အရေးများအပေါ် အခြေခံ၍ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ တရားစွဲဆိုစဉ်က တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်သေးလျှင် တရားစွဲဆိုပြီးမှ ပေါ်ပေါက်သည့် တရားစွဲဆို နိုင်ရန်အကြောင်းကို အခွင့်ကောင်းယူကာ သက်သာခွင့်တောင်းခြင်းကို သာမန်အားဖြင့် ခွင့်ပြုမည်မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် အခြေအနေများ ပြောင်းလဲလာခြင်းကြောင့် မူလတောင်းဆိုသော သက်သာခွင့်မှာ မဆီလျော်တော့လျှင် သို့မဟုတ် အမှုဆိုင်ခြင်းကို တိုတောင်းစေရန် ဖြစ်စေ၊ အမှုသည်များအကြား တရားမျှတမှု အပြည့်အဝဖြစ်စေရန် ဖြစ်စေ ပြောင်းလဲလာသော အခြေအနေများအရ တရားရုံးက အဆုံး အဖြတ်ပေးရန် လိုအပ်လျှင် တရားရုံးသည် အထက်ပါဥပဒေသမှ သွေဖီကာ ပြောင်းလဲလာသော အခြေအနေများအပေါ် အခြေခံ၍ သက်သာခွင့်ကို ခွင့်ပြုရန်ဖြစ်သည်။

မူလရုံးက ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပြီးနောက် အထူးအယူခံ မတိုင်မီတွင် ဦးညွန့်မောင် ကွယ်လွန်သွား၍ အခြေအနေပြောင်းလဲ သွားခဲ့သည်။ မအေးအေးထိုက်တို့၏ ရပိုင်ခွင့်ဝေစု တိုးသွားသည်။ ဤအခြေအနေတွင် မအေးအေးထိုက်တို့နှင့် ဒေါ်ခင်အေးကြည်တို့ အကြား အမှုတိုးပွားခြင်းကို ရှောင်လွှဲရန်နှင့် အမှုသည်အကြား ပြီးပြည့်စုံ သည့် တရားမျှတမှုဖြစ်စေရန် တရားရုံးသည် ပြောင်းလဲသွားသည့် အခြေအနေနှင့် ကိုက်ညီသည့် သက်သာခွင့်ကို ခွင့်ပြုမှုသာလျှင် မှန်ကန် မျှတမည် ဖြစ်သည်။

မအေးအေးထိုက်တို့က ဦးညွန့်မောင်အပေါ် အမွေပုံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုစဉ်တွင် ဖခင် ဦးညွန့်မောင် ကွယ်လွန်သွား၍

မအေးအေးထိုက်တို့သည် အမွေဝေစု ထက်ဝက်အစား ၄ ပုံ ၃ ပုံရရန် အဆိုလွှာကို ပြင်ဆင်ရန်ဖြစ်သည်။ ယခုအမှုတွင် မအေးအေးထိုက် တို့သည် ပဏာမဒီကရီ ရရှိပြီးဖြစ်သောကြောင့် အဆိုလွှာကို ပြင်ဆင် စေလျှင် အမှုကို အစမှပြန်လည်စစ်ဆေးစေရာ ရောက်မည်ဖြစ်သည်။ ဤ အမှုတွင် ထူးခြားသည့်အခြေအနေမှာ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ခင် အေးကြည်က အယူခံတရားလိုတို့၏ တောင်းဆိုချက်ကို ကန့်ကွက် တင်ပြခြင်း မပြုဘဲ အထူးအယူခံခုံရုံးက ဥပဒေနှင့်အညီ လျော်ကန် သင့်မြတ်စွာ ချမှတ်သည့်အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာမည်ဟု တင်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ အဆိုလွှာကို ပြင်ဆင်စေခြင်းမပြုဘဲ ပြောင်းလဲလာ သည့်အခြေအနေနှင့် ကိုက်ညီသည့် သက်သာခွင့်ကို ခွင့်ပြုခြင်းအားဖြင့် မအေးအေးထိုက်တို့နှင့် ဒေါ်ခင်အေးကြည်တို့အကြား အမှုတိုးပွားခြင်း ကို ရှောင်လွှဲနိုင်ပြီး အမှုသည်တို့အတွက် ပြီးပြည့်စုံသည့် တရားမျှတမှု ကို ရရှိမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

- (၁) အိမ်ထောင်ကြီးချင်း ပေါင်းသင်းကြသော ဒေါ်ခင်အေး ကြည်သည် ဦးညွန့်မောင်ဘက်မှ ပါလာသော အထက်ပါ ပစ္စည်းများတွင် အကျိုးခံစားခွင့်မရှိ ဆိုရုံဖြင့် ဦးညွန့်မောင် က မိမိတစ်ဦးတည်းပိုင်အဖြစ် တိုက်အမှတ် (၆၂) နှင့် မြေကို တူမဖြစ်သူ မအေးအေးခိုင်သို့ ပေးကမ်းခွင့် မရှိ ကြောင်း၊
- (၂) တရားလို မအေးအေးထိုက်တို့ နှစ်ဦးအနေဖြင့် အထက်ပါ ပစ္စည်းဖြစ်သော အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် ရရှိထားသော အမွေဝေစုကို ထည့်သွင်းဆုံးဖြတ်ပေးရန် ပျက်ကွက်ရာ ရောက်ကြောင်း၊

၂၀၀၁
 မအေးအေးထိုက်
 ပါ ၂
 မအေးအေးထိုက်
 ပါ ၂
 နှင့်
 ဒေါ်ခင်အေးကြည်
 (ကွယ်လွန်သူ
 ဦးညွန့်မောင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်)
 ဒေါ်ခင်အေးကြည်
 (ကွယ်လွန်သူ
 ဦးညွန့်မောင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်)

၂၀၀၁
 မအေးအေးထိုက်
 ပါ ၂
 မအေးအေးထိုက်
 ပါ ၂
 နှင့်
 ဒေါ်ခင်အေးကြည်
 (ကွယ်လွန်သူ
 ဦးညွန့်မောင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်)
 ဒေါ်ခင်အေးကြည်

(ကွယ်လွန်သူ
 ဦးညွန့်မောင်၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်)

- (၃) စာချုပ်စာတမ်းမှတ်ပုံတင်အက်ဥပဒေနှင့်အညီ ပြီးမြောက်အောင် မှတ်ပုံတင်ခြင်းမပြုရသေးသော ယာယီမှတ်ပုံတင်ဖြင့် ပေးကမ်းခြင်းသည် ပေးကမ်းမှုမမြောက်ကြောင်း၊
- (၄) တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီ ချမှတ်ပြီးနောက် ဦးညွန့်မောင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရာ၌ တရားလို မအေးအေးထိုက်တို့အနေဖြင့် ရထိုက်သည့်အမွေဝေစု ပြောင်းလဲသွားကြောင်း၊ ထိုအမွေဝေစု ပြောင်းလဲသွားသော်လည်း ထူးခြားသည့်အခြေအနေအရ အဆိုလွှာပြင်ဆင်စေခြင်းမပြုဘဲ ဤအဆင့်တွင် ပြောင်းလဲမည့် အမွေဝေစုနှင့်အညီ ပဏာမဒီကရီ ပြင်ဆင်ချမှတ်ပေးခွင့်ရှိကြောင်း။

ဤအထူးအယူခံမှုနှစ်မှုလုံးကို ခွင့်ပြုပြီး တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်၍ တိုင်းတရားရုံးက ချမှတ်သည့် ပဏာမဒီကရီအစား မအေးအေးထိုက်နှင့် မသက်ထားညွန့်တို့သည် ဖခင်ဦးညွန့်မောင် ကွယ်လွန်ချိန်တွင်ရှိသည့် အထက်ပါပစ္စည်း ၄ ပုံ ၃ ပုံကို ရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း ပြင်ဆင်ချက်ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်လိုက်သည်။

တရားစရိတ်ကို အမွေပုံပစ္စည်းမှ ကျခံစေ။

တရားမပထမအယူခံမှု
တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီး ဦးချစ်လွင်ရှေ့တွင်

မအုန်းသန်းပါ ၁၇
နှင့်
မလှလှသန်းပါ ၄ *

အစ္စလာမ်တရားဥပဒေအရ အမွေပုံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု၊
အစ္စလာမ်တရားဥပဒေတွင် အမွေရှင်ကွယ်လွန်သည့်အခါ
အမွေ ဆက်ခံခွင့်ကို အမွေခံများက အပြီးအပိုင်ရရှိသော
အကျိုးခံစားခွင့် (Vested right) အဖြစ်ရရှိခြင်း၊ ကိုယ်စား
ပြုအမွေဆက်ခံခြင်းမူ (Principle of representation)
ကိုလက်မခံခြင်း၊ အမွေရှင်တွင် သမီးတစ်ဦးနှင့် သား၏သား၊
သား၏သမီးတို့ကျန်ရစ်ခဲ့လျှင် သမီးက ပုံသေအမွေဆက်ခံသူ
(Sharer) အဖြစ်လည်းကောင်း၊ သား၏သားနှင့် သား၏
သမီးတို့က အမွေကျန်ဆက်ခံသူများ (residuaries) အဖြစ်
လည်းကောင်း အမွေဆက်ခံရရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အစ္စလာမ်တရားဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံနိုင်သော
အခွင့်အရေးသည် အမွေရှင်သေဆုံးသည့်အချိန်မှ အစပြု၍သာ
ပေါ်ပေါက်သည်။ အမွေရှင်မသေဆုံးမီ လုံးဝအခွင့်အရေးမရှိသေးပေ။
အမွေရှင်ကွယ်လွန်ချိန်တွင် အမွေဆက်ခံခွင့်ကို အမွေခံများက အပြီး
အပိုင်ရရှိသော အကျိုးခံစားခွင့် (Vested right) အဖြစ်ရရှိသည်။

အမွေရှင်အသက်ထင်ရှားရှိနေစဉ်ကာလတွင် အမွေခံဖြစ်ရန်
အလားအလာရှိသူတစ်ဦး ကွယ်လွန်သွားသည့်အခါ ထိုကွယ်လွန်သူ၏
အမွေစားအမွေခံများက ထိုကွယ်လွန်သူ၏ကိုယ်စား အမွေရှင်၏
အမွေကို ဆက်ခံပိုင်ခွင့်ကို ကိုယ်စားပြုအမွေဆက်ခံခြင်းဟုခေါ်သည်။

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၁၁၁
* ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၅၃ တွင် ချမှတ်သော ၇-၃-၂၀၀၁ ရက်စွဲပါ
ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အယူခံမှု

၂၀၀၁
မအုန်းသန်း
ပါ ၁၇
နှင့်
မလှလှသန်း
ပါ ၄

အစ္စလာမ်တရားဥပဒေ (အမွေခန်း) တွင် ကိုယ်စားပြုအမွေ ဆက်ခံခြင်းမူ (Principle of representation) ကို လက်မခံကြောင်း ဒေါ်ပု နှင့် အာမက်အီစမိုင်ဆီးမားနှင့်အခြား ၁၅ ဦးအမှု ^(၁) တွင် စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

အယူခံတရားလိုများသည် အမွေရှင်မကွယ်လွန်မီ ကွယ်လွန် ခဲ့ကြပြီးဖြစ်သော ၎င်းတို့၏ဖခင်များကိုယ်စား အမွေဆက်ခံခွင့်မရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမွေရှင်တွင် သမီးတစ်ဦးနှင့် သား၏ သား၊ သား၏သမီးတို့ကျန်ရစ်ခဲ့လျှင် သမီးဖြစ်သူသည် ပုံသေအမွေ ဆက်ခံသူ (Sharer) အဖြစ် အမွေ၏ ၂ ပုံ ၁ ပုံကို ရရှိမည်။ အမွေရှင် တွင် သား၏သားကျန်ရှိခြင်းမရှိဘဲ သမီးတစ်ဦးတည်းသာရှိခဲ့လျှင် သား၏သမီးသည် ပုံသေအမွေဆက်ခံသူ (Sharer) အဖြစ် အမွေ ပစ္စည်း၌ ၆ ပုံ ၁ ပုံ ခံစားခွင့်ရှိမည်။ သို့ရာတွင် သား၏သားသည် အမွေခံတစ်ဦးအဖြစ် ကျန်ရှိလျှင် သား၏သမီးနှင့် သား၏သားတို့သည် အမွေကျန်ဆက်ခံသူများ (residuaries) အဖြစ် အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိမည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်ဖိတ်၏ကျန်ရစ်သောအမွေကို သမီးဒေါ်လှမြင့် က ၂ ပုံ ၁ ပုံကိုလည်းကောင်း၊ သား၏သားနှင့် သား၏သမီးတို့က ကျန်အမွေဝေစု ၂ ပုံ ၁ ပုံကိုလည်းကောင်း ရရှိကြမည်။ ဒေါ်လှမြင့် တွင် မောင်အရင်းမှမွေးသော တူ တူမများမရှိသောအခါမှသာ ကျန်အမွေဝေစု ၂ ပုံ ၁ ပုံကို အပြန်ဝေစုပေးခြင်း (Radd) အဖြစ် ဒေါ်လှမြင့် ထပ်မံရရှိမည်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လှမြင့်တွင် မောင်အရင်းမှ မွေးဖွားသောသားသမီးများရှိနေကြသဖြင့် ကျန်ဝေစု ၂ ပုံ ၁ ပုံကို ဒေါ်လှမြင့်က အမွေဆက်ခံရရှိနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ အယူခံတရားလိုများ နှင့် အမှတ် ၄ အယူခံတရားပြိုင်တို့က အမွေကျန်ဆက်ခံသူများ (residuaries) အဖြစ် ရရှိကြမည်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အစ္စလာမ်တရားဥပဒေ (စွန့်အမွေခန်း) အရ အမွေရှင်ကွယ်လွန်သည့်အချိန်တွင် သမီးတစ်ဦးနှင့် သား၏သား၊

သား၏သမီးတို့ ကျန်ရှိကြလျှင် သမီးဖြစ်သူက ပုံသေအမွေဆက်ခံသူ (Sharer) အဖြစ်အမွေပစ္စည်း၏ ၂ ပုံ ၁ ပုံကိုလည်းကောင်း၊ သား၏သားနှင့် သား၏သမီးတို့က ကျန်အမွေဝေစု ၂ ပုံ ၁ ပုံကို အမွေကျန်ဆက်ခံသူများ (residuaries) အဖြစ်လည်းကောင်း အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။

- အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးဇမာ
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ၁ မှ ၃ အတွက်
ဦးကြည်စိန်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
၄ - ကိုယ်တိုင် (မလာ)

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၅၃ တွင် အယူခံတရားလို မအုန်းသန်းပါ - ၁၇ က အယူခံတရားပြိုင် မလှလှသန်းပါ - ၄ အပေါ် အမွေပုံပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက အမှုကိုပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို မကျေနပ်၍ မအုန်းသန်းပါ - ၁၇ တို့က ဤတရားမပထမအယူခံမှုကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အဆိုလွှာတွင် မအုန်းသန်းပါ - ၁၇ တို့က မြန်မာလူမျိုး၊ အစ္စလာမ်ဘာသာကိုးကွယ်သူ ဦးမာရက်နှင့် ဒေါ်ဖိတ်တို့တွင် ဒေါ်လှမြင့်၊ ဦးထွန်းကြည်၊ ဦးထွန်းတင်၊ ဦးချစ်ပွင့်ဟူသော သားသမီး ၄ ဦး ထွန်းကားခဲ့ကြောင်း၊ ဦးမာရက်သည် ၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးထွန်းကြည်မှ အမှတ် ၁ မှ ၆ ထိ တရားလိုများနှင့် အမှတ် ၄ တရားပြိုင်ကိုလည်းကောင်း၊ ဦးထွန်းတင်မှ အမှတ် ၇ မှ ၁၁ ထိ တရားလိုများကိုလည်းကောင်း၊ ဦးချစ်ပွင့်မှ အမှတ် ၁၂ မှ ၁၇ ထိ တရားလိုများကိုလည်းကောင်း မွေးဖွားခဲ့ကြောင်း၊ ဦးထွန်းတင်သည် ၁၉၇၆ ခုနှစ်တွင်လည်းကောင်း၊ ဦးချစ်ပွင့်သည် ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင်လည်းကောင်း၊ ဦးထွန်းကြည်သည် ၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင်လည်းကောင်း

၂၀၀၁
 မအုန်းသန်း
 ပါ ၁၇
 နှင့်
 မလှလှသန်း
 ပါ ၄

ကွယ်လွန်ခဲ့ကြကြောင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ကန်/အရှေ့ရပ်ကွက်၊ မြေစာရင်းအမှတ် (၁၂-အိုင်)၊ မြေကွက်အမှတ် ၂၀၄/ဘီ ဟုခေါ်တွင်သောမြေကွက်နှင့် ယင်းမြေကွက်ပေါ်ရှိ ၃x၃ ခန်း ပတ်လည် ၂ ထပ် ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုးအဆောက်အအုံကို ဒေါ်ဖိတ်က ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်ဖိတ်သည် ၃-၆-၈၈ နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ ဒေါ်ဖိတ်၏အမွေကို သမီးဒေါ်လှမြင့်၊ သားများက မွေးဖွားသည့်မြေးများက အစ္စလာမ်တရားဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံ ပိုင်ဆိုင်လာကြောင်း၊ ဒေါ်လှမြင့် ၁၀-၁၀-၉၅ နေ့တွင် ကွယ်လွန်သွား သောအခါ သမီးများဖြစ်သောအမှတ် ၁ မှ ၃ ထိ တရားပြိုင်များ ကျန်ရစ်ကြောင်း၊ အစ္စလာမ်တရားဥပဒေအရ ဒေါ်ဖိတ်ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းတွင် ဒေါ်လှမြင့်က ၂ ပုံ ၁ ပုံ ကိုလည်းကောင်း၊ ကျန် ၂ ပုံ ၁ ပုံကို ဒေါ်ဖိတ်၏မြေးများဖြစ်ကြသော တရားလိုများနှင့် အမှတ် ၄ တရားပြိုင်များကလည်းကောင်း ဆက်ခံပိုင်ဆိုင်လာကြောင်း၊ တရားလို များက တရားပြိုင်များထံ ၃၁-၃-၉၆ နေ့ နောက်ဆုံးထားပြီး အမွေခွဲဝေ ပေးရန် အကြောင်းကြားစာပေးပို့ခဲ့သော်လည်း လိုက်နာမှုမရှိ၍ အမှု စွဲဆိုရန်အကြောင်းမှာ ၃၁-၃-၉၆ နေ့နှင့် ထိုနေ့နောက်ပိုင်းတွင် ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်တရားလိုများသည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံ၏ ၅၂ ပုံ ၂၄ ပုံကို ရထိုက်ကြောင်း ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပေးရန် ဖော်ပြထားသည်။

အမှတ် ၁ မှ ၃ ထိ တရားပြိုင်များ၏ချေလွှာတွင် အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အဆောက်အအုံကို ယခင်က အမွေရှင်ဒေါ်ဖိတ်အမည် ပေါက်၍ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော်လည်း ဒေါ်ဖိတ်မကွယ်လွန်မီက မိသားစုစီမံ ခန့်ခွဲမှုအရ ထိုမြေနှင့်အဆောက်အအုံတို့ကို သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်လှမြင့် အမည်ပေါက်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်ဖိတ်က သားများအား အမွေခွဲဝေ ပေးပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အစ္စလာမ်တရားဥပဒေအရ အမွေရှင်ကွယ်လွန်ချိန် တွင် အသက်ထင်ရှားရှိသော တိုက်ရိုက်အမွေခံသူများသာလျှင် အမွေ ဆက်ခံခွင့်ရှိပြီး ကိုယ်စားပြုအမွေဆက်ခံခြင်းမူ (Principle of repre- sentation) ကို လက်မခံကြောင်း၊ အမွေရှင်ဒေါ်ဖိတ်ကွယ်လွန်သော အခါ အသက်ထင်ရှားရှိသော တိုက်ရိုက်အမွေခံသမီး ဒေါ်လှမြင့်က

၂၀၀၁
မအုန်းသန်း
ပါ ၁၇
နှင့်
မလှလှသန်း
ပါ ၄

အမွေဆက်ခံခဲ့ကြောင်း၊ ၁၀-၁၀-၉၅ နေ့တွင် ဒေါ်လှမြင့် ကွယ်လွန်
သောအခါ သမီးများဖြစ်ကြသော အမှတ် ၁ မှ ၃ ထိ တရားပြိုင်များ
အမွေဆက်ခံကြသဖြင့် အမှုအား ပလပ်ပေးရန် ထုချေသည်။

အမှတ် ၄ တရားပြိုင်က အဆိုလွှာပါအချက်များ မှန်ကန်
ကြောင်း ဝန်ခံခဲ့သည်။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက အစွဲလမ်းတရားဥပဒေ (စွန်နီ
အမွေခန်း) တွင် ကိုယ်စားပြုအမွေဆက်ခံခြင်းမူ (Principle of rep-
resentation) ကို လက်မခံကြောင်း၊ တရားလိုများသည် အမွေဝေစု
ရခွင့်ရှိသော ပုံသေအမွေဆက်ခံသူများ (Sharers) မဟုတ်သည့်အပြင်
ပုံသေအမွေဆက်ခံသူများကို အမွေခွဲဝေပြီး ကျန်သည့်အမွေဝေစုကို
ရပိုင်ခွင့် ရှိသော အမွေကျန်ဆက်ခံသူများ (residuaries) တွင်လည်း
မပါဝင် ကြောင်း၊ တရားလိုများသည် အမွေရှင်ဒေါ်ဖိတ် ထက်စော၍
ကွယ်လွန် ခဲ့ကြသော သားများ၏သားသမီးများဖြစ်ကြသောကြောင့်
၎င်းတို့အား အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်လှမြင့်က အမွေမှဖယ်ထုတ်ကြောင်း၊
သို့ဖြစ်၍ ဤအမှုကို တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်သဖြင့်
အမှုအား ပလပ်ကြောင်း သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်သည်။

အယူခံတရားလိုများ၏ရှေ့နေက အချင်းဖြစ်မြေနှင့်
အဆောက်အအုံသည် အမွေရှင်ဒေါ်ဖိတ်ကွယ်လွန်သည့်အချိန်တွင်
ကျန်ရစ်သောပစ္စည်းဖြစ်ပြီး ဒေါ်ဖိတ်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် အတူနေသမီး
ဒေါ်လှမြင့်က ၎င်းအမည်သို့ပြောင်းထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မွတ်စလင်
တရားဥပဒေ (စွန်နီအမွေခန်း) တွင် အမွေမမီမြေးဟုပြဌာန်းချက်
မရှိကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုများသည် ကွယ်လွန်သူဖခင်များ
ကိုယ်စား၊ ကိုယ်စားပြု အမွေခံခြင်းမူ (Principle of repre-
sentation) အရ တရားစွဲဆိုခြင်းမဟုတ်ဘဲ အမွေရှင် ကွယ်လွန် ချိန်တွင်
တစ်ဦးချင်းအပြီးအပိုင်ရရှိသောအကျိုးခံစားခွင့် (Vested right) အရ
တရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အမွေရှင်ဒေါ်ဖိတ်ကွယ်လွန်စဉ်တွင်
သားအရင်း မကျန်ရစ်၍ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဒေါ်လှမြင့်မှာ ပုံသေ
အမွေဆက်ခံသူဖြစ်ပြီး အမွေပစ္စည်း၏ ၂ ပုံ ၁ ပုံကို ဆက်ခံရရှိကြောင်း၊
ဒေါ်လှမြင့်တွင် မောင်အရင်းမှ တူ တူမများမရှိမှသာ ကျန်အမွေဝေစု

၂၀၀၁
မအုန်းသန်း
ပါ ၁၇
နှင့်
မလှလှသန်း
ပါ ၄

၂ ပုံ ၁ ပုံကို ဒေါ်လှမြင့်က အပြန်ဝေစုပေးခြင်း (Radd) အဖြစ် ထပ်မံရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ ဒေါ်ဖိတ် အရင်ကွယ်လွန်သွားသော သားများကမွေးသည့် သားများနှင့်သမီးများမှာ အမွေကျန်ဆက်ခံသူ များအဖြစ် ကျန်အမွေဝေစု ၂ ပုံ ၁ ပုံကို ဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း၊ မြေး ယောက်ျားလေးများက ၂ ဆ ရရှိပြီး မြေးမိန်းကလေးများက ၁ ဆ ရရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မူလာ၏ မဟာမေဒင်ဥပဒေ (စွန်နီအမွေခန်း) ပုဒ်မ ၆၅ ဥပမာ အိတ်ချ် တွင် သေသူ၌ သမီးတစ်ယောက်၊ သားက မွေးသည့်သမီးတစ်ယောက်ရှိပြီး သားကမွေးသည့်သားမရှိလျှင် သားက မွေးသည့်သမီးမှာ (Sharer) ပုံသေအမွေဆက်ခံသူအနေဖြင့် အမွေပုံ ပစ္စည်း၏ ၆ ပုံ ၁ ပုံ ကို ဆက်ခံရရှိကြောင်း၊ အကယ်၍ သားကမွေးသော သားပါရှိလျှင် ထိုသူလည်းအမွေခံတစ်ဦးဖြစ်လာပြီး သားကမွေးသည့် သမီးမှာ သားကမွေးသည့်သားနှင့် အတူတကွအမွေကျန်ဆက်ခံသူများ (residuaries) အနေဖြင့် အမွေဆက်ခံသည်ဟု ဖော်ပြထားကြောင်း၊ အထက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ဒေါ်လှမြင့်က ၂ ပုံ ၁ ပုံ၊ မြေး ယောက်ျားလေးများက ၆ ပုံ ၂ ပုံ၊ မြေးမိန်းကလေးများက ၆ ပုံ ၁ ပုံ အသီးသီးဆက်ခံရရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မူလတရားရုံးက ကိုးကားခဲ့သော မဟာမေဒင်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃ ၏ ဥပမာနှင့်စီရင်ထုံးများသည် သေသူထက်စော၍ ကွယ်လွန်သော သား၏သား မြေးယောက်ျားလေး များက ကျန်ဦးလေး၊ အဒေါ်တို့နှင့်ယှဉ်တွဲ၍ အဘိုးအမွေကို ဆက်ခံခွင့် မရှိကြောင်း ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မဟာမေဒင်ဥပဒေပုဒ်မ ၉၃ (၂) မှာလည်း အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် (ရှီအာများ) အတွက် ပြဋ္ဌာန်း ထားခြင်းဖြစ်၍ အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် (စွန်နီများ) အကြား အငြင်းပွား သော ဤအမှုနှင့် အကျုံးဝင်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မွတ်စလင် တရားဥပဒေ (စွန်နီအမွေခန်း) အရ ဒေါ်ဖိတ်၏အမွေကို သမီး ဒေါ်လှမြင့်က ပုံသေအမွေဆက်ခံသူ (ပထမအဆင့်အမွေခံ) အဖြစ် လည်းကောင်း၊ အယူခံတရားလိုများနှင့် အမှတ် ၄ အယူခံတရားပြိုင် များက အမွေကျန်ဆက်ခံသူများ (ဒုတိယအဆင့်အမွေခံများ) အဖြစ် လည်းကောင်း၊ အသီးသီးအမွေဆက်ခံခွင့်ရရှိမည်ဖြစ်၍ မူလတရားရုံး ၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

၂၀၀၁
မအုန်းသန်း
ပါ ၁၇
နှင့်
မလှလှသန်း
ပါ ၄

အမှတ် ၁ မှ ၃ ထိ အယူခံတရားပြိုင်များ၏ရှေ့နေက အစွဲလမ်းတရားဥပဒေတွင် အမွေခွဲဝေရေးသည် အမွေရှင်ကွယ်လွန်ချိန်မှ စတင်သဖြင့် အမွေရှင်ကွယ်လွန်သောအခါ သက်ရှိထင်ရှားရှိသော သားသမီးများသာ ကွယ်လွန်သူ၏အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိပြီး ကိုယ်စားပြုအမွေဆက်ခံခြင်းမူ (Principle of representation) ကို လက်မခံကြောင်း၊ မဟာမေဒင်ဥပဒေပုဒ်မ ၆၃ မှာ သာမန်အခြေအနေတွင် အမွေခွဲဝေပုံနည်းလမ်းများနှင့်သာသက်ဆိုင်ကြောင်း၊ မိခင် (အမွေရှင်) ၏ နောက်မှ ကွယ်လွန်သောသမီးကြီးမှ ဆင်းသက်လာသည့်မြေးများသည် အဘွား၏အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိသောကြောင့် အမွေရှင်၏အမွေကို ၃ ဦးအညီအမျှ ခွဲဝေခံစားခွင့်ရှိကြောင်း၊ မော်လဝီအဖွဲ့ချုပ်၏အတွင်းရေးမှူးချုပ် ဦးတင့်ဆွေက သက်သေခံအမှတ် ၇ အရ ဖြေကြားထားကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အယူခံမှုကို ပလပ်ပေးရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အမှတ် ၄ အယူခံတရားပြိုင်လာရောက်တင်ပြလျှောက်လဲခြင်း မရှိပေ။

ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ဖိတ်သည် အစွဲလမ်းဘာသာဝင် (စွန်နီ) ဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမပွားသဖြင့် ဒေါ်ဖိတ်၏ကျန်ရစ်သောပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမွေဆက်ခံခြင်းကို အစွဲလမ်းတရားဥပဒေ (စွန်နီအမွေခန်း) အရ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

မြန်မာလူမျိုး အစွဲလမ်းဘာသာကိုးကွယ်သူ ဦးမာရက်နှင့် ဒေါ်ဖိတ်တို့တွင် ဒေါ်လှမြင့်၊ ဦးထွန်းကြည်၊ ဦးထွန်းတင်၊ ဦးချစ်ပွင့် ဟူသော သား သမီး ၄ ဦး ထွန်းကားခဲ့သည်။ ဦးမာရက်သည် ၁၉၃၉ ခုနှစ် တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး ဒေါ်ဖိတ်သည် ၃-၆-၈၈ နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဦးထွန်းကြည်၊ ဦးထွန်းတင်၊ ဦးချစ်ပွင့်တို့သည် မိခင် ဒေါ်ဖိတ်ထက် စော၍ကွယ်လွန်ခဲ့ကြသည်။ အယူခံတရားလိုများ (အမှတ် ၈၊ ၉ အယူခံတရားလိုများမှအပ) နှင့် အမှတ် ၄ အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် ဦးထွန်းကြည်၊ ဦးထွန်းတင်၊ ဦးချစ်ပွင့်တို့၏ သားသမီးများဖြစ်ကြသည်။ အမှတ် ၈၊ ၉ အယူခံတရားလိုများသည် ဦးထွန်းတင်၏သားကိုတိုးအောင် (ကွယ်လွန်) ၏ ဇနီးနှင့်သမီးတို့ဖြစ်ကြသည်။ ဒေါ်လှမြင့်

၂၀၀၁
 မအုန်းသန်း
 ပါ ၁၇
 နှင့်
 မလှလှသန်း
 ပါ ၄

သည် ဒေါ်ဖိတ်၏နောက်မှ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး အမှတ် ၁ မှ ၃ ထိ အယူခံ
 တရားပြိုင်များမှာ ဒေါ်လှမြင့်၏သမီးများဖြစ်ကြသည်။

အစ္စလာမ်တရားဥပဒေ(စွန့်နီအမွေခန်း)အရအမွေစား အမွေခံ
 များမှာ ပုံသေအမွေဆက်ခံသူများ (Sharers)၊ အမွေကျန် ဆက်ခံသူ
 များ(residuaries)ဆွနီးမျိုးစပ်များ(distant kindard) တို့ဖြစ်ကြသည်။

အစ္စလာမ်တရားဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံနိုင်သော အခွင့်
 အရေးသည် အမွေရှင်သေဆုံးသည့်အချိန်မှ အစပြု၍သာ ပေါ်ပေါက်
 သည်။ အမွေရှင်မသေဆုံးမီ လုံးဝအခွင့်အရေးမရှိသေးပေ။ အမွေရှင်
 ကွယ်လွန်ချိန်တွင် အမွေဆက်ခံခွင့်ကို အမွေခံများက အပြီးအပိုင်
 ရရှိသော အကျိုးခံစားခွင့် (Vested right) အဖြစ်ရရှိသည်။

အမွေရှင်အသက်ထင်ရှားရှိနေစဉ်ကာလတွင် အမွေခံဖြစ်ရန်
 အလားအလာရှိသူတစ်ဦးကွယ်လွန်သွားသည့်အခါ ထိုကွယ်လွန်သူ၏
 အမွေစားအမွေခံများက ထိုကွယ်လွန်သူ၏ ကိုယ်စား အမွေရှင်၏
 အမွေကို ဆက်ခံပိုင်ခွင့်ကို ကိုယ်စားပြုအမွေဆက်ခံခြင်းဟုခေါ်သည်။

အစ္စလာမ်တရားဥပဒေ (အမွေခန်း) တွင် ကိုယ်စားပြုအမွေ
 ဆက်ခံခြင်းမူ (Principle of representation) ကို လက်မခံကြောင်း၊
 ဒေါ်ပု နှင့် အာမက်အီစမိုင်ဆီးမားနှင့်အခြား ၁၅ ဦး အမှု ^(၁) တွင်
 စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

အယူခံတရားလိုများသည် အမွေရှင်မကွယ်လွန်မီ ကွယ်လွန်
 ခဲ့ကြပြီးဖြစ်သော ၎င်းတို့၏ဖခင်များကိုယ်စား အမွေဆက်ခံခွင့်မရှိပေ။
 သို့ရာတွင် အယူခံတရားလိုများသည် အစ္စလာမ်တရားဥပဒေအရ
 အမွေရှင်၏မြေးများအဖြစ် အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိမရှိ စဉ်းစားသုံးသပ်ရ
 မည်ဖြစ်သည်။

မိခင်ဒေါ်ဖိတ် ကွယ်လွန်သောအခါ သမီးဒေါ်လှမြင့်သာ
 အသက်ရှင်ကျန်ရှိပြီး ဒေါ်ဖိတ်၏သား ၃ ဦး မှာ ကွယ်လွန်ကြပြီးဖြစ်
 သည်။ မဟာမေဒင်ဥပဒေပုဒ်မ ၆၃ အရ သေသူ၌ သားယောက်ျား
 လုံးဝမကျန်ရစ်လျှင် သမီးသည် ပုံသေအမွေဆက်ခံသူ (Sharer)
 ဖြစ်သည်။ သမီးတစ်ယောက်သာကျန်ရှိပါက အမွေဝေစုမှာ ၂ ပုံ ၁ ပုံ

(၁) ၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (လွတ်တော်) စာ-၂၀။

ဖြစ်သည်။ သမီးတစ်ယောက်ထက်ပိုရှိပါက အမွေဝေစု၏ ၃ ပုံ ၂ ပုံ ကို ရရှိပြီး သမီးအချင်းချင်း ၎င်းတို့၏ဝေစုကို အညီအမျှခွဲဝေယူရန် ဖြစ်သည်။ ဤအမှုတွင် ဒေါ်ဖိတ်ကွယ်လွန်သည့်အခါ သမီးဒေါ်လှမြင့် က တစ်ဦးတည်းသာကျန်ရှိသဖြင့် ဒေါ်လှမြင့်သည် အမွေဝေစု၏ ၂ ပုံ ၁ ပုံကို ပုံသေအမွေဆက်ခံသူအဖြစ် ခံစားခွင့်ရှိမည်ဖြစ်သည်။ ကျန်အမွေဆက်ခံသူများမရှိလျှင် ကျန်အမွေ၏ဝေစု ၂ ပုံ ၁ ပုံကို အပြန်ဝေစုပေးခြင်း (Radd) အဖြစ် ဒေါ်လှမြင့်ကပင် ထပ်မံရထိုက် ခွင့်ရှိမည်ဖြစ်သည်။

၂၀၀၁
မအုန်းသန်း
ပါ ၁၇
နှင့်
မလှလှသန်း
ပါ ၄

မူလာရေးသားသည့် Principles of Mahamedan Law S.63, TABLE OF SHARES (Sunni Law) အမှတ်စဉ် ၈ (၁) ကော်လံ ၄ တွင် " When there is only one daughter the son's daughter (Whether one or more) will take , if there be no son or son's son. With the son's son she becomes a residuary see Tab. of Res. No. 2 ဟုဖော်ပြထားသည်။

သား သို့မဟုတ် သား၏သားမရှိဘဲ သမီးတစ်ဦးတည်းသာ ရှိခဲ့လျှင် သား၏သမီး (တစ်ဦး သို့မဟုတ် အများ) သည် အမွေဝေစု၏ ၆ ပုံ ၁ ပုံ ခံစားခွင့်ရှိသည်။ သား၏သား ပါရှိခဲ့လျှင် သား၏သမီးသည် သား၏သားနှင့်အတူ အမွေကျန်ဆက်ခံသူဖြစ်လာသည်။

ဤအမှုတွင် အမွေရှင်ဒေါ်ဖိတ်ကွယ်လွန်ချိန်တွင် သမီးတစ်ဦး နှင့် သား၏သား၊ သား၏သမီးများကျန်ရှိ၍ သား၏သားနှင့် သား၏ သမီး (မြေးများ) သည် အမွေကျန်ဆက်ခံသူများ (residuaries) အဖြစ် ကျန်အမွေဝေစု ၂ ပုံ ၁ ပုံကို ဆက်ခံခွင့်ရှိမည်ဖြစ်သည်။

မူလာရေးသားသည့် Principles of Mahamedan Law, s.65 Residuaries (အမွေကျန်ဆက်ခံသူများ) ဥပမာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည်-

(h)	Daughter	(as sharer)	$\frac{1}{2}$		
	Son's son	of ( ) =	$\frac{2}{3}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{3}$
	Son's daughter	of ( ) =	$\frac{1}{3}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{6}$
			(as residuaries)		

Note-There being only one daughter, the son's daughter would

၂၀၀၁
မအုန်းသန်း
ပါ ၁၇
နှင့်
မလှလှသန်း
ပါ ၄

have taken ^၆as sharer (see Tab. of Sh. No.8), if the deceased had not left a son's son. But as the son's son is one of the heirs. the son's daughter can inherit only as a residuary with the son's son.

အမွေရှင်တွင် သမီးတစ်ဦးနှင့် သား၏သား၊ သား၏သမီးတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့လျှင် သမီးဖြစ်သူသည် ပုံသေအမွေဆက်ခံသူ (Sharer) အဖြစ် အမွေ၏ ၂ ပုံ ၁ ပုံကို ရရှိမည်။ အမွေရှင်တွင် သား၏သား ကျန်ရှိခြင်းမရှိဘဲ သမီးတစ်ဦးတည်းသာရှိခဲ့လျှင် သား၏သမီးသည် ပုံသေအမွေဆက်ခံသူ (Sharer) အဖြစ် အမွေပစ္စည်း၌ ၆ ပုံ ၁ ပုံ ခံစားခွင့်ရှိမည်။ သို့ရာတွင် သား၏သားသည် အမွေခံတစ်ဦးအဖြစ် ကျန်ရှိလျှင် သား၏သမီးနှင့် သား၏သားတို့သည် အမွေကျန်ဆက်ခံ သူများ (residuaries) အဖြစ် အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်ဖိတ်၏ကျန်ရစ်သောအမွေကို သမီးဒေါ်လှမြင့် က ၂ ပုံ ၁ ပုံကိုလည်းကောင်း၊ သား၏သားနှင့် သား၏သမီးတို့က ကျန်အမွေဝေစု ၂ ပုံ ၁ ပုံကိုလည်းကောင်း ရရှိကြမည်။ ဒေါ်လှမြင့်တွင် မောင်အရင်းမှ မွေးသောတူ တူမများ မရှိသောအခါမှသာ ကျန်အမွေ ဝေစု ၂ ပုံ ၁ ပုံ ကို အပြန်ဝေစုပေးခြင်း (Radd) အဖြစ် ဒေါ်လှမြင့် ထပ်မံရရှိမည်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လှမြင့်တွင် မောင်အရင်းမှ မွေးဖွားသော သားသမီးများရှိနေကြသဖြင့် ကျန်ဝေစု ၂ ပုံ ၁ ပုံကို ဒေါ်လှမြင့်က အမွေဆက်ခံရရှိနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ အယူခံတရားလိုများနှင့် အမှတ် ၄ အယူခံတရားပြိုင်တို့က အမွေကျန်ဆက်ခံသူများ (residuaries) အဖြစ် ရရှိကြမည်ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားပြိုင်များ၏ရှေ့နေက တင်ပြသည့် မူလာရေးသား သော မဟာမေဒင်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃ ဥပမာ၌ စွန့်နီမဟာမေဒင် ဘာသာဝင် အေတွင် ဘီနှင့် စီဟူသော သား ၂ ဦးရှိသည်။ ဘီ သည် အေ အသက်ရှင် ရှိနေစဉ်တွင် သေဆုံးရာ သားဖြစ်သူ ဒီ ကျန်ရစ်သည်။ ထို့နောက် အေသေဆုံးသွားသည့်အခါ သားဖြစ်သူ စီ နှင့် မြေးဖြစ်သူ ဒီတို့ ကျန်ရစ်သည်။ ဒီကို အမွေမှဖယ်ထုတ်ပြီး အေ၏အမွေပစ္စည်း အားလုံးသည် စီထံသို့ ရောက်ရှိမည်။ ဒီသည် ဘီ၏အမွေစုကို ကိုယ်စားပြု အမွေဆက်ခံသူအဖြစ် တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်မရှိကြောင်း

ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံတရားပြိုင်များ၏ရှေ့နေက တင်ပြသော မူလာ ရေးသားသည့် မဟာမေဒင်ဥပဒေပုဒ်မ ၉၃ ဥပမာတွင်လည်း အေ ကွယ်လွန်သည့်အခါ သားတစ်ယောက်နှင့် သေဆုံးပြီးဖြစ်သော သားတစ်ယောက်မှ မြေးများကျန်ရစ်သည်။ ဦးလေးကမြေးများကို အမွေမှ ထုတ်ပယ်ကြောင်း၊ မြေးများသည် ၎င်းတို့ဖခင်၏အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိသူများဖြစ်သော်လည်း ဖခင်ကို ကိုယ်စားပြု၍ အဘိုး၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်မရှိကြောင်း ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုဥပမာများ၌ အမွေရှင်ကွယ်လွန်သည့်အခါ သား တစ်ယောက်ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အမွေမှဖယ်ရှားခြင်းမူအရ သားသည် သား၏သားကို အမွေမှဖယ်ရှားသဖြင့် သား၏သားသည် အမွေမရရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအမှု၌ အမွေရှင်ကွယ်လွန်သည့်အခါ သမီးတစ်ယောက်ကျန်ရှိပြီး သားကျန်ရှိခြင်းမရှိပေ။ သား၏သားနှင့် သား၏သမီးတို့ အမွေဆက်ခံရရှိခြင်းမှာ ၎င်းတို့ဖခင်များကို ကိုယ်စား ပြု၍ အမွေဆက်ခံရရှိခြင်း မဟုတ်ပေ။ ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် အမွေကျန် ဆက်ခံသူများအဖြစ် ရရှိခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ပြင်အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေကတင်ပြသော ပုဒ်မ ၉၃ သည် အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် (ရိုအာများ) အမွေဆက်ခံခြင်းနှင့်သာ သက်ဆိုင် သည်။

သို့ဖြစ်၍ အစ္စလာမ်တရားဥပဒေ (စွန်နီအမွေခန်း) အရ အမွေရှင်ကွယ်လွန်သည့်အချိန်တွင် သမီးတစ်ဦးနှင့် သား၏သား၊ သား၏သမီးတို့ ကျန်ရှိကြလျှင် သမီးဖြစ်သူက မုံသေအမွေဆက်ခံသူ (Sharer) အဖြစ် အမွေပစ္စည်း၏ ၂ ပုံ ၁ ပုံကိုလည်းကောင်း၊ သား၏ သားနှင့် သား၏သမီးတို့က ကျန်အမွေစု ၂ ပုံ ၁ ပုံကို အမွေကျန် ဆက်ခံသူများ (residuaries) အဖြစ်လည်းကောင်း အမွေဆက်ခံ ပိုင်ဆိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုများသည် အမွေရှင်ဒေါ်ဖိတ်၏ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းများတွင် အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိကြသည်။ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက အယူခံတရားလိုများသည် အမွေဆက်ခံခွင့်မရှိသဖြင့် တရားစွဲဆိုရန်

၂၀၀၁
မအုန်းသန်း
ပါ ၁၇
နှင့်
မလှလှသန်း
ပါ ၄

၂၀၀
 မအုန်းသန်း
 ပါ ၁၇
 နှင့်
 မလှလှသန်း
 ပါ ၄

အကြောင်းပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိဟု သုံးသပ်ပြီးအမှုကို ပလပ်ခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဤအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ တိုင်းတရားရုံးသည် အယူခံ တရားလိုစွဲဆိုသော အမှုအား မူလအမှုနံပါတ်ဖြင့် ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ပြီး အမှတ် ၂ မှ ၄ ထိ ငြင်းချက်များကို ဥပဒေနှင့်အညီ ဖြေဆိုဆုံးဖြတ်ရန် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၄၁ နည်းဥပဒေ ၂၃ အရ ညွှန်ကြား လိုက်သည်။

ဤအမှုအတွက် စရိတ်မရှိ။

ဤအယူခံတွင် အယူခံတရားလို ထမ်းဆောင်ထားသော ရုံးခွန်ကို ပြန်အမ်းရန်အတွက် ရုံးခွန်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ အရ သက်သေခံလက်မှတ် ထုတ်ပေးစေ။

အမှားပြင်ဆင်ချက်

စာမျက်နှာ	စာကြောင်းရေ	အမှား	အမှန်
၅၅	၁၀	(အထူး)	(အထူးအယူခံ)
မာတိကာ	၅	ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့် ပါ ၂	ဒေါ်ခင်ကြည်မြင့် ပါ ၃
မာတိကာ	၁၀	မလှလှသန်း ပါ ၄	ဦးလောရင့်မွန်း
မာတိကာ	၁၆	ဦးဇော်မင်းမြင့်	ဦးဇော်မင်းမြင့် ပါ ၂
မာတိကာ	၂၃	ဒေါ်ထားပါ၂ ဒေါ်ထားစိန်ပါ၃	ဒေါ်ထားပါ၂ ဒေါ်ထားစိန်ပါ၃
		နှင့်	နှင့်
မာတိကာ	၄၅	မောင်ချိန်လှိုင် ဒေါ်ထားစိန်ပါ၃	မောင်ချိန်လှိုင် ဒေါ်ထားစိန်ပါ၄
(ကဇ)	၁၃	အင်တီဂရိတ်တက်ဘစ်စနစ်	အင်တီဂရိတ်တက်ဘစ်စနစ်
၃၅၅	၁၇	သည်	သည်
		၈၄၇-၄၈၉	၈၄၇-၇၈၉